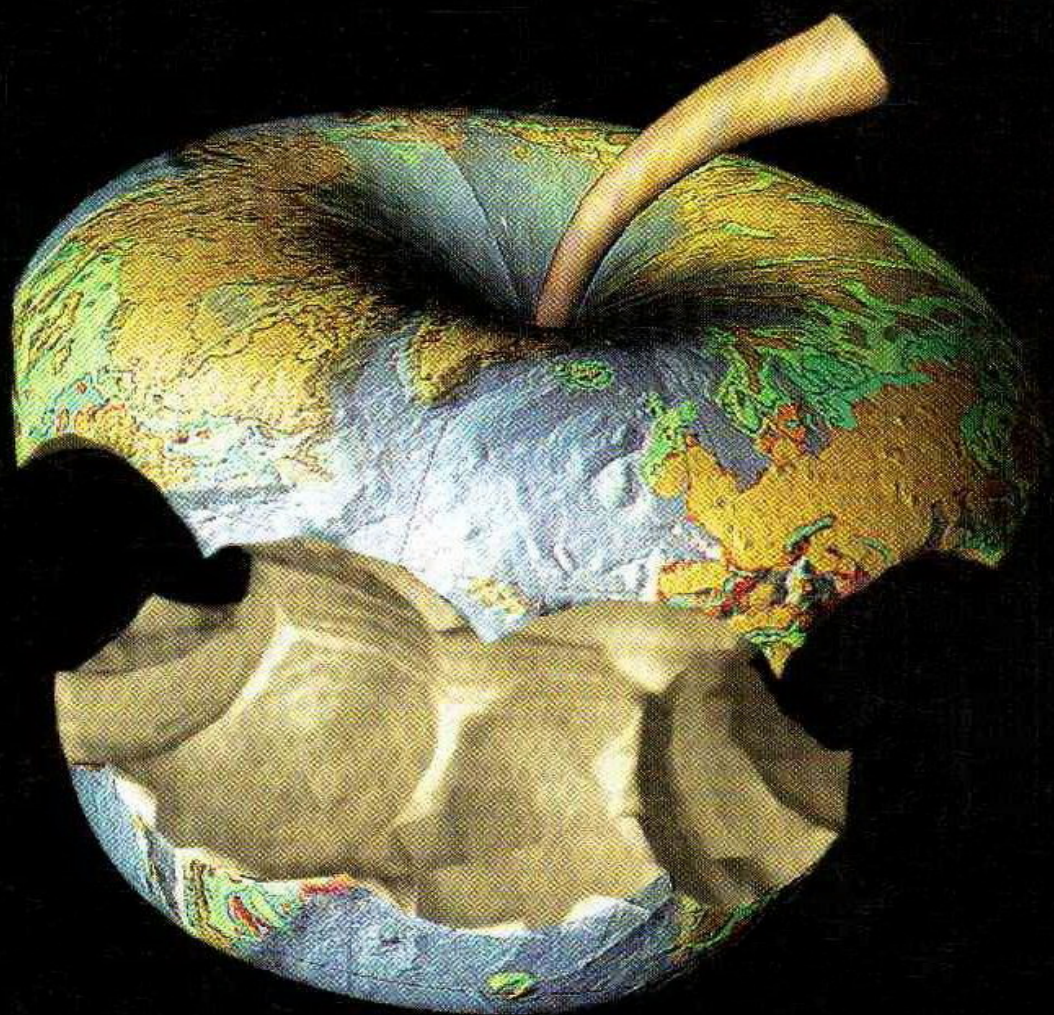

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ

ЗАГОВОРОЪТ

„АКВИТАНИЯ“

Clibri

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ ЗАГОВОРЪТ „АКВИТАНИЯ“

Превод: Савина Манолова

chitanka.info

На Джефри Майкъл Лъдълм

*Добре дошъл, приятелю,
желая ти прекрасен живот.*

ЧАСТ ПЪРВА

1

Женева. Град на слънчева светлина и ярки спомени. На издути бели платна върху езерото, на необикновени, величествени сгради, издигащи се около него, с начупени, отразени във водата силуети.

Женева. Град на непостоянството.

* * *

Адвокатът Джоел Конвърс излезе от хотел „Ришмон“ и се озова в ослепителната утринна светлина на „Жарден Брунsvик“. Примижа, зави наляво и прехвърли дипломатическото куфарче в дясната си ръка. Той осъзнаваше важността на съдържанието му, но бе съсредоточен най-вече върху мъжа, с когото трябваше да се срещне на кафе и кроасан в „Льо Ша Боте“ — кафене на тротоара срещу езерото. „Повторна среща“ е по-точно казано, мислеше Конвърс, стига мъжът да не го беше сбъркал с някой друг.

Престън Холидей беше човекът, с когото трябваше да довърши преговорите, станали повод за появата му в Женева. Въпреки че оставаше съвсем малко работа — всъщност обикновени формалности, Холидей не беше юрист за подобна задача. Беше извън американския юридически екип, докаран от швейцарците, за да бъдат на равна нога с фирмата на Джоел. Сам по себе си този факт не означаваше, че Холидей няма право да участва в преговорите — човек със свеж поглед винаги беше преимущество, но да го издигнат до позицията на главен говорител беше най-малкото неправолинейно. И обезпокояващо.

Малкото, което Конвърс знаеше за Холидей, беше неговата репутация на „пожарогасител“ — играеше си със законите така, че да напипа и най-дребната нередност и да я отстрани. Продължилите месеци наред преговори, струващи стотици хиляди, щяха да се върнат в началната си точка благодарение на присъствието му. Това беше всичко, което Конвърс знаеше за Престън Холидей. И все пак той заяви, че се познават.

— На телефона е Прес Холидей — беше обявил гласът по хотелския телефон. — Ще участвам от името на Роузън в сделката по сливането на „Ком Тек“ с „Берн“.

— Какво се е случило? — бе запитал Джоел с изключена електрическа самообръсначка в лявата ръка. Мъчеше се да се сети откъде знае името и успя, преди Холидей да му отговори.

— Оня нещастник получи удар и съдружниците му ми се обадиха — адвокатът замълча. — Трябва да сте бил много неотстъпчив, господин адвокат.

— Рядко сме имали разногласия, господин адвокат. Божичко, съжالياвам, Аарон беше симпатичен човек. Как е той?

— Ще прескочи трапа. Сега е на легло и се храни с десет варианта на пилешка супа. Каза ми да ви предупредя, че ще провери окончателния вариант на договора за симпатично мастило.

— Кое то значи, че ще го проверявате вие, защото не разполагам с такова. Аарон също не разполагаше. Бракът им беше основан на чиста алчност и ако сте проучил материалите, вече го знаете не по-зле от мен.

— Кражба на отчисления от инвестиции — съгласи се Холидей — плюс голям къс от пазара на технологии. Няма нужда от симпатично мастило. Но тъй като съм новак в сделката, имам няколко въпроса. Хайде да закусим заедно.

— Смятах да закуся в стаята си.

— Навън е прекрасна утрин. Защо да не подишате малко чист въздух? Аз съм в хотел „Президент“, тъй че можем да се срещнем някъде по средата. Знаете ли къде е „Льо Ша Боте“?

— На „Ке дю Монблан“.

— Значи го знаете. Удобно ли ви е след двамайсет минути?

— Нека да е половин час.

— Добре — Холидей отново бе замълчал. — Ще се радвам да те видя отново, Джоел.

— Отново ли?

— Може и да не ме помниш. Много вода изтече оттогава... Ти преживя повече неща от мен.

— Не разбирам.

— Говоря за Виетнам и за дългото ти пленничество там.

— Нямах предвид това, то е минало. Откъде се познаваме? От кое дело?

— Не е от дело, познанството ни не е свързано с делови въпроси.

— Да не сме следвали заедно в „Дюк“^[1]?

— Още по-рано. Може би ще се сетиш, когато се видим. Ако не, аз ще те подсетя.

— Май обичате игрите... След половин час в „Льо Ша Боте“.

Докато вървеше по „Ке дю Монблан“, Конвърс се мъчеше да открие името Холидей в различните периоди на миналото си — ученически години, някое забравено лице на съученик, за когото вече нямаше спомен. В паметта му не изплува нищо, въпреки че Холидей не беше често срещано име, а съкратеното „Прес“ бе още по-рядко, дори уникално. Ако познаваше човек, наречен Прес Холидей, нямаше как да го забрави. При все това в гласа му имаше нещо познато, дори близко.

„Ще се радвам да те видя отново, Джоел.“ Беше произнесъл думите с топлота, точно както и ни в клин, ни в ръкав намеси и военнопленничеството му. За него всички говореха предпазливо, като по този начин изразяваха съчувствието си, понякога доста пресилено. Освен това Конвърс разбираше защо при съществуващите обстоятелства Холидей смята за необходимо да повдигне въпроса за Виетнам, макар и бегло. Посветените живееха с представата, че всички момчета, преживели плен във Виетнам, са психически увредени, че част от умствената им дейност е претърпяла изменения, че спомените им са замътени. До известна степен някои от тези представи бяха неоспорими, но не и по отношение на паметта им. Обратното, тя се бе изострила, защото търсеше спомените по принуда и често извикваше най-безмилостните. Всичко от миналото беше толкова значително, че непрекъснато трябваше да се разнищва и изследва. Тези спомени бяха всичко, което имаха, особено нощем, когато студената, всепроникваща влага смразява тялото, а безкрайно по-леденият страх парализира ума. Тогава спомените бяха всичко. Помагаха да се приглушат острите откоси на автоматите, обяснявайки ги, без някой да е питал, с екзекуциите на непокорните, отказали да сътрудничат. Потискаха далечните писъци в мрака, когато още по-нещастни затворници биваха принудени да участват в игри, твърде неприлични за описание, организирани от пазачите им за лично забавление.

Подобно на повечето хора, държани с години в изолация, Конвърс беше премислял и преценявал всички периоди от живота си. И тъй като този процес продължаваше нощ подир нощ и изискваше дисциплинирана точност, за Конвърс беше много по-лесно да си припомня цели отрязъци от миналото, отколкото отделни лица. Нямаше как да забрави Холидей, освен ако не ставаше дума за кратко запознанство през най-ранното му детство.

„Ще се радвам да те видя отново, Джоел.“ Дали тези думи не бяха някакъв адвокатски трик?

Конвърс зави на ъгъла и видя блесналите медни рамки на витрината на „Льо Ша Боте“, от които избухваха като малки експлозии снопчета слънчева светлина. Вляво от него прошумоля вестник и когато той се смъкна надолу, Конвърс видя познато лице. Беше приятно, подобно на неговото, с хармонични и съразмерни черти. Права и черна, сресана на път коса, остър нос над добре очертани устни. Това лице определено принадлежи на миналото, помисли Джоел, но името, което знаеше, не се свързваше с него.

Познатият вдигна глава, очите им се срещнаха и Престън Холидей се изправи. Скъпият му костюм не криеше мускулите на ниската му набита фигура.

— Как си, Джоел? — запита вече познатият глас и над масата се протегна ръка.

— Здравей... Ейвъри — отвърна Конвърс, втренчен в него, и пое ръката му, като несръчно премести дипломатическото куфарче в лявата си ръка. — Ейвъри, нали? Ейвъри Фаулър. Колежът „Тафт“, началото на шейсетте. Така и не се върна за последната година и никой не разбра защо, всички се питахме. Участваше в отбора по борба.

— Два пъти се борих на турнира в Нова Англия^[2] — отбеляза адвокатът, засмя се и посочи стола срещу себе си. — Седни и ще си поприказваме за онези години. Предполагам, че си доста изненадан. Затова исках да се срещнем преди съвещанието тази сутрин. Щеше да се получи много неприятно за теб, ако беше скочил и викнал: „Самозванец!“, когато ме видиш.

— Още не съм сигурен, че няма да го направя — Конвърс седна, сложи куфарчето на пода и заразглежда опонента си в предстоящите преговори. — Каква е тази работа с името Холидей? Защо не каза нищо по телефона?

— Хайде, хайде, какво очакваше да кажа? „Между другото, стари приятелю, ти ме познаваш под друго име.“ И ти просто нямаше да дойдеш.

— Да не би Фаулър да е в някой затвор?

— Щеше да бъде, ако не си беше пръснал черепа — отговори Холидей без смях.

— Да не си негов двойник?

— Не, син.

— Пълен си с изненади — Конвърс помълча. — Може би ти дължа извинение.

— Няма нужда. Не би могъл да знаеш кой съм. Точно затова не се върнах през последната година, а толкова исках да спечеля купата по борба. Щях да бъда единственият състезател, който я е печелил три години поред.

— Съжалявам. Какво се случи тогава? Или информацията е поверителна, господин адвокат? Ще приема такъв отговор.

— За вас не е поверителна, господин адвокат.

— Какво стана, Ейвъри?

Сервитьорът се приближи и двамата поръчаха кафе с кроасан, без да се отклоняват от приетото в кафенето меню.

— Какво стана ли? — продума тихо и реторично Холидей, когато сервитьорът се отдалечи. — Красивият кучи син баща ми присвоил четиристотин хиляди долара от „Чейс Манхатън Банк“, като използвал положението си на висш служител, а когато го заловиха, се застреля. Кой би предположил, че уважаван от всички мъж от Грийнич, Кънектикът, има две жени там: една в Горен Ийст Сайд и още една на улица „Банк“? Беше невероятно красив.

— Не си е губел времето. Но още не ми е ясно откъде се взе Холидей.

— Когато това стана, самоубийството беше замазано, мама се понесе към Сан Франциско, пълна с желание за мъст. Знаеш, че сме от Калифорния... всъщност откъде ще знаеш? Тази мъст я накара да се омъжи за втория ми баща, Джон Холидей, и през следващите няколко месеца всички следи от съществуването на Фаулър бяха заличени.

— Дори малкото ти име?

— Не, аз имам две имена — Ейвъри Престън, а в Сан Франциско винаги са ме наричали Прес. В „Тафт“ на студентската ми книжка

пишеше „П. Ейвъри Фаулър“ и всички започнахте да ме наричате Ейвъри или с отворителното Ейв. Като студент от друг щат не си направих труда да ви поправа. Когато си в Кънектикът, дръж се като местните.

— Това добре, но какво става, когато се натъкнеш на човек като мен? — попита Конвърс. — Неизбежно е.

— Ще се учудиш, като разбереш колко рядко се случва. В края на краищата оттогава мина много време, а хората, с които съм израснал в Калифорния, ме разбираха. Там децата сменят имената си при всяка брачна прищявка на родителите, а аз прекарах на източното крайбрежие само две години. Нямам никакви тайни познанства в Грийнич, а и не се движех с тайфата от „Гафт“.

— Все пак имаше приятели. Аз бях един от тях.

— Но не бяха много. Пък и да си кажем правата, дружбата ни се крепеше на това, че и двамата бяхме аутсайдери. Гледах да не се набивам в очи.

— Не и на тепиха.

Холидей се засмя.

— Малко борци стават адвокати, изглежда, тепихът изяжда част от мозъка. Но да се върна на въпроса ти. През последните десет години само пет-шест пъти някой ми е казал: „Ти не беше ли еди-кой си, защо се представяш с друго име?“ Когато това ставаше, не криех истината. „Когато бях на шестнайсет години, майка ми се омъжи повторно.“

Кафето и кроасаните пристигнаха. Джоел разчупи своя.

— И ти се опасяваше, че ще задам този въпрос в неподходящ момент, особено когато те видя като опонент? Затова ли ме повика?

— Повиках те заради професионалната етика. Не исках по време на съвещанието да се чудиш кой съм, вместо да мислиш за интересите на клиента си. В края на краищата нали преди толкова години заедно се опитахме да изгубим девствеността си в Ню Хейвън.

— Говори само от свое име — усмихна се Джоел.

Холидей се ухили.

— Тогава и двамата останахме с пръст в уста и не го криехме. Дори се заклехме да не казваме никому.

— Само те изпитвах, адвокате. Помня. Значи ти смени сивата униформа на Кънектикът с оранжевите ризи на Калифорния?

— Изцяло. Най-напред учих в „Бъркли“, после отсреща в „Станфорд“.^[3]

— Добри университети. А как се озова в международното право?

— Обичах да пътувам и реших, че така ще ми излезе най-евтино. Но това беше само в началото. А ти? Ти би могъл да си позволиш да пътуваш навсякъде, без много да му мислиш.

— Искаше ми се да започна работа в чужбина като юридически съветник в някое посолство.

— След всичките ти изживявания извън Америка?

Конвърс впи в Холидей светлосините си очи. Съзнаваше студенината в погледа си.

— Да, дори след всичко. Имаше прекалено много лъжа и никой не ни предупреди, докато не стана твърде късно. Показахме се в капан.

Холидей се наведе към него, опрял лакти на масата, със стиснати длани.

— Не можах да се ориентирам — тихо заговори той. — Когато прочетох името ти във вестниците и видях по телевизията как те честват като герой, се почувствах отвратително. Не те познавах толкова добре, но те харесвах.

— Реакцията ти е естествена. Аз щях да се чувствам по същия начин, ако ставаше дума за теб.

— Не съм сигурен. Знаеш ли, аз бях един от активистите на протестното движение срещу войната.

— Изгорил си повиквателната и си се окичил с табелката на хипи — благо промълви Конвърс. Ледът в очите му се беше стопил. — Лично аз нямах тази смелост.

— Аз също. Всъщност изгорих библиотечна карта от друг щат.

— Разочароваш ме.

— В душата си и аз бях разочарован от себе си. Но бях на показ. — Холидей се облегна на стола и посегна към кафето си. — А ти как излезе толкова на показ, Джоел? Не мислех, че си падаш по това.

— Така е. Бях принуден.

— Спомена, че си бил в капан.

— Това стана по-късно — Конвърс взе чашата и отпи от черното кафе, притеснен от насоката, която вземаше разговорът. Не обичаше да говори за онези години, а прекалено често го караха да го върши. Бяха го превърнали в човек, какъвто не беше.

— Учих в подготовителния курс в „Амхърст“^[4] и съвсем не бях отличник... Дори бях на границата на слабия успех и всяко отлагане на военната служба беше невъзможно. Но управлявах самолет от четиринайсетгодишен.

— Не знаех това — прекъсна го Холидей.

— Баща ми не беше красив и нямаше преимуществата на многоженец, но пък беше военен летец, а по-късно — висш служител в „Пан Ам“. В семейство Конвърс беше прието да се научиш да летиш, преди да получиш шофьорска книжка.

— Имаш ли братя и сестри?

— По-малка сестра. Научи се да лети сама преди мен и никога не ми разреши да забравя този факт.

— Спомням си. И нея я интервюираха по телевизията.

— Само два пъти — намеси се Джоел с усмивка. — Тя беше на страната на твоите приятелчета и пет пари не даваше кой ще разбере това. Белият дом нареди на всички да стоят настрана от нея и за всеки случай да проверяват пощата ѝ.

— Значи затова съм я запомнил — рече Холидей. — Значи един слаб студент напусна колежа, а Военноморските сили се сдобиха със запален пилот.

— Никой от нас не беше особено запален. Повечето изгаряха живи.

— Все пак сигурно си мразил такива като мен, дето си останаха в Щатите. С изключение на сестра си, разбира се.

— И нея мразех — поправи го Конвърс. — Мразех и презирах. Но само когато убиваха някого или някой полудяваше в лагерите. Не за това, което вие заявявахте открито, всички познавахме Сайгон, а защото го казвахте без страх. Вие бяхте в безопасност и ни карахте да се чувстваме глупаци. Тъпи, плашливи глупаци.

— Разбирам.

— Много мило.

— Съжалявам, не исках да прозвучи така.

— И как прозвуча, адвокате?

Холидей се намръщи.

— Може би снизходително.

— Не може би, а сигурно.

— Още си ни сърдит.

— Не на вас, а на ония, които непрекъснато гледат да изцедят нещо от мен. Мразя да говоря на тази тема, но тя непрекъснато изскача.

— Виновен е Пентагонът. Известно време ти бе героят на вечерните новини. Как беше, три опита за бягство? При първите два са те заловили и хвърлили в карцера, но последния път си успял, и то съвсем сам, нали? Пропълзъл си неколкостотин километра през вражеската джунгла, преди да достигнеш фронтовата линия.

— Бяха само сто и шейсет и извадих дяволски късмет. При първите два опита бях отговорен за смъртта на осем души и не се гордея особено с това. Не можем ли вече да преминем към сделката „Ком Тек“ — „Берн“?

— Още малко — каза Холидей и бутна кроасана си встрани. — Моля те. Не искам нищо да цедя. Просто имам нещо наум, макар че сигурно не минавам в очите ти за много умен.

— Престън Холидей не е глупак, репутацията му го потвърждава. Ако колегите ми са прави, ти си истинска акула. Но аз познавах човек, който се казваше Ейвъри, а не Прес.

— Приеми, че разговаряш с Фаулър, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

— И какво имаш наум?

— Най-напред няколко въпроса. Просто искам да бъда точен, защото и ти имаш репутация. Твърдят, че си един от най-добрите специалисти на международната сцена, но хората, с които говорих, не могат да разберат защо Джоел Конвърс работи за сравнително малка, макар и стабилна фирма, когато може да бъде много по-добре поставен. Или дори да започне собствен бизнес.

— Да не искаш да ме наемеш?

— Аз не, не вземам партньори. Благодарение на Джон Холидей, адвокат от Сан Франциско.

Конвърс се загледа във втората половина от кроасана си и реши, че вече не е гладен.

— Какъв е въпросът ти, адвокате?

— Защо си там, където си?

— Плащат ми добре и на практика движа всичко. Никой не диша във врата ми. Освен това не обичам да рискувам. Съществува дребният въпрос с издръжката на бившата ми жена.

— И деца ли издържаш?

— Слава Богу, не.

— Какво стана, когато напусна Военноморските сили? Как се чувстваше? — Холидей отново се наклони напред, с лакът на масата, опрял брадичка в дланта си като любознателен студент. Или нещо друго.

— С кого си разговарял? — запита Конвърс.

— За момента тази информация е поверителна, адвокате. Ще приемеш ли такъв отговор?

Джоел се усмихна.

— Наистина си акула... Излязох от онази бездна и започнах да искам всичко от живота. Сърдит, това е вярно, но исках всичко. Слабият студент стана първенец, но ще те излъжа, ако не призная, че се радвах на всеобщо благоразположение. Върнах се в „Амхърст“ и взех две години и половина за три, след което отидох на специализация в Джорджтаунския университет^[5], където изкарах и стажа си.

— Значи си стажувал във Вашингтон?

Конвърс кимна.

— Да.

— При кого?

— Във фирмата на Клифърд.

Холидей тихичко подсвирна и се облегна.

— Това е златна територия, пропуск за рая на Блэкстоун^[6], както и за мултинационалните корпорации.

— Казах ти, че се ползвах от благоразположението им.

— Тогава ли започна да мислиш за работа в чужбина? Докато беше в Джорджтаун? Във Вашингтон?

Джоел отново кимна и примижа от отражението на слънчев лъч в металната решетка на някакъв балкон на булеварда край езерото.

— Да — тихо отвърна той.

— Защо нищо не стана? — попита Холидей.

— Съображенията, поради които ме искаха, се оказаха погрешни. Изцяло погрешни. Когато разбраха, че имам свои собствени правила, не ме допуснаха да припаря в Държавния департамент дори с туристически групи.

— А фирмата на Клифърд? Имал си страхотен имидж дори за тях — калифорниецът вдигна ръце във въздуха, с дланите напред. — Знам,

знам. Погрешни съображения.

— Погрешни цифри — поправи го Конвърс. — Прекалено много маймуни имаше на клона — над четирийсет адвокати в ръководството, плюс още двеста на заплата. Десет години щях да прекарам в усилия да открия мъжката тоалетна и още десет — да получа ключ от нея. Това не удовлетворяваше търсенията ми.

— А какви бяха те?

— Да стана това, което съм сега, или почти. Казах ти, че заплащането е добро и че движа международния отдел. Последното е не по-малко важно от парите.

— Не би могъл да го знаеш, когато си постъпил — възрази Холидей.

— Знаех. Поне получих недвусмислен намек. Когато Талбът, Брукс и Саймън — собствениците на фирмата, която ти нарече малка, но стабилна, дойдоха при мен, постигнахме договореност. Ако след четири-пет години успееш да се докажа като добър юрист, щях да заема мястото на Брукс. Той отговаряше за сделките в чужбина, но беше започнал да се уморява от безкрайното нагаждане към часовите разлики. — Конвърс отново млъкна. — Очевидно се доказах.

— И също толкова очевидно по някое време си се оженил.

Джоел се облегна назад.

— Необходимо ли е всичко това?

— Няма никакво значение, просто дълбоко ме интересува.

— Защо?

— Реакцията ми е естествена — обясни Холидей и по очите му пролича, че се забавлява. — И ти би се чувствал така, ако аз бях на твоето място, а ти — на моето, и бях преживял всичко, през което си минал.

— Акулата си е акула — промърмори Конвърс.

— Разбира се, не си длъжен да отговаряш, адвокате.

— Знам, но колкото и да е чудно, нямам нищо против. Тя понесе своя дял от сътресения, предизвикани от това, което бях преживял — Джоел разчупи кроасана, но не направи опит да го вдигне от чинията. — Утеха, удобство и смътна представа за стабилност — каза той.

— Моля?

— Това са нейни думи — продължи Джоел. — Твърдеше, че съм се оженил, за да има къде да отида, да има кой да ми готви и пере

дрехите и за да сложа край на досадната загуба на време, свързана с намирането на жени за леглото. Освен това, като съм узаконил връзката ни, аз съм демонстрирал приемлив имидж за пред обществото... „Какви усилия положих, за да играя тази роля“ — също нейни думи.

— Верни ли бяха?

— Казах ти, че когато се върнах, исках всичко, а тя бе част от него. Да, верни бяха. Готвачка, чистачка, перачка, партньорка в леглото и приемливо, привлекателно допълнение. Заяви, че никога не е могла да разбере как класирам по изпълнение всички тези роли.

— Звучи като момиче с характер.

— Такава беше. Такава е.

— Не дочувам ли нотка на евентуално ново начало?

— Изключено — Конвърс поклати глава с подобие на усмивка на устните, но почти без хумор в очите. — И тя се оказа в капан, а това не трябваше да става. Както и да е. Доволен съм от сегашното си положение. Хора като мен не са родени за семейно огнище, на което да къкри яденето, въпреки че понякога съжалявам за това.

— Животът ти не е лош.

— Твоят такъв ли е? — бързо попита Джоел, за да измести темата от себе си.

— Главните ми грижи са зъболекарите и бележките от тестовете. Имам жена и пет деца. Не бих приел друг начин на живот.

— Но нали пътуваш много?

— Затова пък връщанията ми са истински празници — Холидей отново се наведе напред, сякаш проучваше важен свидетел. — Значи в момента нямаш ангажименти, нямаш при кого да се приютиш.

— Ако те чуят Талбът, Брукс и Саймън, ще се обидят. Баща ми също. Откак мама умря, двамата вечеряме веднъж седмично, когато не лети насам-натам.

— Много ли лети?

— Една седмица е в Копенхаген, следващата в Хонконг. Забавлява се чрез непрекъснато движение. На шейсет и осем години е и е страшно разглезен.

— Струва ми се, че ще го харесам.

Конвърс отново сви рамене с усмивка.

— Може и да не ти хареса чак толкова. Смята адвокатите за поплювковци, включително и мен. Той е последният от железните пилоти.

— Сигурен съм, че ще го харесам... Все пак, с изключение на работодателите и баща ти, нямаш никакви сериозни ангажименти.

— Ако говориш за жени, имам няколко добри приятелки и смятам, че разговорът отиде твърде надалече.

— Казах ти, че имам нещо наум.

— Тогава защо не пристъпиш към въпроса, адвокате? Край на разпита.

Калифорниецът кимна.

— Добре, започвам. Хората, с които разговарях, се интересуват доколко си свободен, ако се наложи да пътуваш много.

— Отговорът е, че въобще не съм свободен. Имам си работа и задължения към фирмата, в която работя. Днес е сряда, документите по сделката ще са готови до петък. В събота и неделя ще почивам, а в понеделник ще се върна на работа, където ме очакват.

— Ами ако уредим въпроса с „Галбът, Брукс и Саймън“?

— Това е в сферата на предположенията.

— Ами ако за теб ще се окаже много трудно да откажеш?

— Това вече е нелепо.

— Все пак ме изслушай — рече Холидей. — Петстотин хиляди, ако приемеш да свършиш каквото можеш, един милион, ако свършиш работата докрай.

— Ти си луд — второ отражение на светлина заслепи Конвърс, този път за по-дълго. Вдигна лява ръка да засенчи очите си и се втренчи в човека, когото беше познавал като Ейвъри Фаулър. — Като изключим факта, че нищо няма да припечелиш тази сутрин, зле си подбрал и момента. Не обичам да получавам предложения, дори и съвсем шантави, от адвокати, с които ми предстои да се срещна като опонент.

— Двата въпроса нямат нищо общо помежду си. Ти си прав, че няма да спечеля или да изгубя от тази сделка. Двамата с Аарон свършихте цялата работа, а аз съм толкова етичен, че швейцарците ще ми платят само за прекараното тук време, и то минимума, защото не оказвам експертна услуга. Препоръката ми на съвещанието ще бъде да

се приеме целият пакет от документи, без да се промени и една запетайка. Къде е тук конфликтът?

— А къде е здравият разум? — запита на свой ред Джоел. — Нека не говорим за предложението, което „Талбът, Брукс и Саймън“ ще намерят приемливо. Твърдиш, че си готов да ми платиш максималното ми възнаграждение за две години и половина плюс премиите, стига да кимна с глава.

— Кимни — каза Холидей. — Ние се нуждаем от теб.

— Ние? Това е нещо ново. Все ми се струваше, че са те. Те са хората, с които си разговарял. Изплюй камъчето, Прес.

Престън Холидей впи очи в очите на Джоел.

— Аз съм част от тях. В момента става нещо крайно нередно. Искаме да прекратиш дейността на една фирма. Положението е много тежко и опасно. Ще ти предоставим всички средства за действие, с които разполагаме.

— Коя е фирмата?

— Името ѝ няма да ти говори нищо, тя не е регистрирана. Да я наречем правителство в сянка.

— Какво?

— Група съмишленици, трупащи в момента огромни ресурси, които ще им осигурят влияние в среди, до които не би трябвало да имат достъп, и власт, каквато не им се полага.

— Къде са те?

— На места, които нашият беден, несъвършен свят не може да си позволи. И ще постигнат целите си, защото никой не го очаква.

— Прекалено си загадъчен.

— Уплашен съм, защото ги познавам.

— Но нали имаш средствата, с които да ги унищожиш? — отбеляза Конвърс. — Предполагам, че ще рече, че не са неуязвими.

Холидей кимна.

— Така смятаме. Разполагаме с някои сламки, но трябва голямо ровене, за да се открият и систематизират всички факти. Имаме основания да предполагаме, че са нарушавали законите, като са извършвали деяния, забранени от правителствата им.

Джоел мълчеше и разглеждаше калифорниеца.

— Правителства? — запита той. — В множествено число?

— Да — Холидей понижи глас. — Те са от различни националности.

— Но фирмата е една, така ли? Корпорацията е една.

— В известен смисъл, да.

— А защо не само „да“?

— Не е толкова просто.

— Виж какво ще ти кажа — прекъсна го Джоел. — Имате си сламки, тъй че тръгвайте да гоните лошите батковци. Аз си имам работа и съм доволен от нея.

Холидей помълча, после изрече тихо:

— Не, не си.

Отново настъпи мълчание. Двамата мъже взаимно се преценяваха.

— Я повтори! — очите на Конвърс се бяха превърнали в сини ледени късчета.

— Фирмата ти прояви разбиране. Съгласиха се да ти дадат отпуск.

— Нагъл кучи син! Кой ти е дал право дори да разговаряш...

— Генерал Джордж Маркърс Делавейн — прекъсна го Холидей. Произнесе името монотонно.

Ново избухване на ослепителна светлина опари очите на Джоел и ги превърна от лед в огън. В главата му забучаха гръмотевици.

Летците седяха около дългата четвъртита маса и пиеха кафе със забити в кафявата течност или шарещи по сивите стени очи. Никой не наруши мълчанието. Преди един час летяха над Пак Сонг и обстрелваха земята, за да спрат напредващите северновиетнамски батальони и да осигурят жизненоважното време за прегрупиране на американските войски, които скоро щяха да се окажат в обсада. Бяха направили удара и се върнаха в базата на самолетоносача, всички освен един. Бяха загубили командира си. Старши лейтенант Гордън Рамзи беше свален от ракета, проследила траекторията на самолета му над бреговата ивица и улучила резервоара му. Експлозията обви в пушек следите, оставени от реактивните самолети. Смъртта настъпи при скорост деветстотин и шейсет километра в час и за секунда изтри живота на летеца. Ескадрилата беше пресрещната от лош атмосферен фронт и през следващите няколко дни едва ли щеше да има бойни

полети. Щяха да имат време за размисли, а това не беше приятна перспектива.

— Лейтенант Конвърс — извика един моряк през отворената врата.

— Да?

— Капитанът моли да се явите в командното помещение.

Поканата бе отправена твърде изискано, мислеше Джоел, докато ставаше от стола. Усецаше мрачните погледи на мъжете около масата. Повикването беше очаквано, но нежелано. Повишението беше чест, с която с удоволствие би се разминал. Не беше служил по-дълго, нямаше по-висок чин и не бе по-възрастен от останалите летци. Просто имаше най-много летателни часове и този опит щеше да си каже думата при поемането на поста командир на ескадрила.

Докато се изкачваше по тесните стъпала към мостика, забеляза далече в небето огромен армейски хеликоптер „Кобра“, който тежко пореше въздуха по посока на самолетоносача. След около пет минути щеше да увисне над него и да се приземи на площадката. Някой от сушата беше решил да ги посети.

— Загубата е ужасна, Конвърс — заговори капитанът, наведен над картите на масата, и поклати тъжно глава. — Само как мразя да пиша тези писма.

— И ние се чувстваме по същия начин, господин капитан.

— Не се съмнявам. Не се съмнявам също така, че знаете защо сте тук.

— Не съвсем, господин капитан.

— Рамзи твърдеше, че вие сте най-добрият, а това означава, че ще поемете командването на една от ескадрилите в Южно китайско море — телефонът зазвъня и прекъсна старшия офицер на самолетоносача. Той вдигна слушалката. — Да?

Това, което последва, беше съвсем неочаквано за Джоел. Капитанът най-напред се намръщи, след това мускулите на лицето му се напрегнаха, очите му станаха едновременно тревожни и гневни.

— Какво? — възкликна той високо. — Изпратил ли е предупреждение, при радиста има ли нещо? — настъпи пауза, след която капитанът тресна слушалката и изкрещя: — Исусе Христе! — погледна към Конвърс. — Струва ми се, че ни сполетя съмнителната чест да ни посети изненадващо командването в Сайгон.

— Ще се прибера долу, господин капитан — рече Джоел и понечи да козирува.

— Не още, лейтенанте — тихо, но твърдо отвърна капитанът. — В момента получавате заповеди и тъй като те се отнасят до въздушните операции на този кораб, ще ги изслушате докрай. Ще дадем на Лудия Маркър да разбере, че пречи на работата на флотата.

Следващите трийсет секунди бяха посветени на ритуала на повишението — по-старши офицер изяснява на подчинения си новите му отговорности и задължения. Внезапно рязко се почука два пъти и вратата се отвори. В стаята нахлу високият широкоплещест армейски генерал Джордж Маркър Делавейн и я изпълни със своето натрапчиво присъствие.

— Капитане — рече Делавейн и пръв козирува на командира на кораба въпреки по-ниския му чин. Леко пискливият му глас беше вежлив, за разлика от погледа, който излъчваше нескрита враждебност.

— Господин генерал — отвърна капитанът и козирува едновременно с Конвърс. — Това да не е изненадваща проверка от командването в Сайгон?

— Не, това е наложителен разговор между нас двамата — между командването в Сайгон и едно от по-малките му подразделения.

— Разбирам — каза капитанът. Раздразнението му разруши маската на спокойствие. — В момента давам спешни нареждания на този офицер...

— Да не би да ги смятате за по-важни от разпорежданията, които аз ще ви дам? — рязко го прекъсна Делавейн.

— Господин генерал, изживяхме един тъжен и изтощителен ден — рече капитанът. — Само преди час загубихме един от най-добрите си летци...

— При бягство ли? — отново го прекъсна Делавейн. Неуместността на забележката беше подсилена от гъгнивия му фалцет. — Опашката му ли откъснаха?

— Приемете официалния ми протест срещу подобни изявления! — обади се Конвърс, неспособен да се контролира. — Аз ще заместя този човек и отхвърлям казаното от вас... господин генерал.

— Вие? Кой, по дяволите, сте вие?

— Спокойно, лейтенанте. Свободен сте.

— Най-почтително моля да ми разрешите да отговоря на генерала, господин капитан! — обърна се Джоел на висок глас към командира си. Гневът го беше приковал на място.

— Какво? Пикльо с пикльо!

— Името ми е...

— Млък! Не ме интересува! — Делавейн рязко вдигна ръка към капитана. — Искам само да знам защо смятате, че можете да не се подчините на заповедите на командването в Сайгон! Наредих да нанесете удар в петнайсет нула нула! Вие „почтително отклонихте“ изпълнението на тази заповед!

— Към нас настъпва неблагоприятен атмосферен фронт и вие го знаете не по-зле от мен.

— Моите метеоролози твърдят, че времето е напълно подходящо за полети!

— Подозирам, че ако поискате подобно твърдение и по време на бирмански мусон, те пак ще ви го предоставят.

— Това е нечувано неподчинение!

— Този кораб е под мое командване и военните разпоредби са недвусмислени по отношение на това кой командва тук.

— Искате ли да отида при радиостанцията? Ще се свържа направо с Овалния кабинет и ще видим колко време ще се задържите тук!

— Сигурен съм, че ще пожелаете да разговаряте с президента насаме. И ще искате устройство против подслушване. Ще наредя да ви придружат дотам.

— Вървете по дяволите! Имам пет хиляди души, които се прехвърлят в пети сектор! Нуждаем се от нисък комбиниран удар по въздух, суша и море и ще го осъществим дори ако се наложи след един час да изритам задника ви оттук! Способен съм да го направя, капитане! Тук съм, за да побеждаваме, побеждаваме и побеждаваме! Нямаме нужда от захаросани куклички, които само знаят да увъртат! Може би не сте го чувал досега, но войната е риск! Не можете да я спечелите, ако не го поемете, капитане.

— Знам какво е войната, господин генерал. Разумното поведение намалява загубите, а при малко загуби ще спечелим следващото сражение.

— Възнамерявам да спечеля това сражение със или без вас, мамино синче такава!

— Най-почтително ви съветвам да подбирате изразите си, господин генерал.

— Я повторете! — лицето на Делавейн се сгърчи от ярост, а очите му бяха на диво, бясно животно. — Вие се осмелявате да ме съветвате? Осмелявате се да съветвате командването в Сайгон! Е, прави каквото щещ, мамино синче, но нахлуването нагоре по долината на Тхо вече започна.

— Тхо — намеси се Конвърс — е първият ръкав на маршрута Пак Сонг. Бомбардирани сме го четири пъти. Теренът ми е познат.

— Така ли? — попита Делавейн.

— Да, но изпълнявам само заповедите на командира на кораба... господин генерал.

— Слушай, пикльо, получаваш заповедите си от президента на Съединените американски щати! Той е твоят главнокомандващ! И ще получа заповедите му!

Лицето на Делавейн беше на сантиметри от лицето на Джоел, безумното му изражение играеше по всички нерви в тялото на Конвърс, омразата не отстъпваше на презрението. Конвърс заговори почти, без да разбира, че думите са негови.

— И аз бих посъветвал генерала да подбира думите си.

— Защо бе, пикльо? Да не би маминото синче да е сложило микрофони наоколо?

— Спокойно, лейтенанте! Казах ви, че сте свободен!

— Ти ли ще ми кажеш да подбирам думите си бе, нищожество с една нашивка? Не, дрисльо, ти трябва да си държиш езика! Ако нещастната ти ескадрила в петнайсет нула нула не е във въздуха, ще обявя най-големия корабен бунт в Югоизточна Азия! Добре ли ме разбра, лигльо?

Джоел отговори още веднъж, като се чудеше откъде е събрал тази смелост.

— Не знам откъде сте, господин генерал, но искрено се надявам някой ден да се срещнем при други обстоятелства. Смятам, че вие сте свиня.

— Неподчинение значи! А освен това ще ти счупя врата!

— Свободен сте, лейтенанте!

— Не, грешите, капитане! — изрева генералът. — Може би в края на краищата той е човекът, който трябва да командва това нападение. Е, какво избирате, мамини синчета? Излитане, президента... или бунт?

В 15,20 часа ескадрилата под командването на Конвърс излетя от самолетоносача. В 15,38, когато се спуснаха ниско в лошото време, дадоха първите две жертви над бреговата линия. Самолетите, които летяха по фланговете на ескадрилата, бяха свалени. Огнена смърт във въздуха при скорост деветстотин и шейсет километра в час. В 15,46 десният двигател на Джоел избухна. Малката височина ги правеше лесна плячка за ракетите. В 15,46,30, след безуспешен опит да стабилизира самолета, Конвърс катапултира в пороя от буреносни облаци. Парашутът му моментално бе подет от вихъра на сблъскващите се ветрове. Докато се люшкеше яростно надолу със стръвно впити в плътта каиши, един и същ образ непрекъснато изникваше пред очите му в мрака. Налудничавото лице на генерал Джордж Маркър Делауейн. Предстоеше му неопределено дълъг престой в ада благодарение на един луд. По-късно научи, че загубите по суша са били несравнимо по-големи.

Делауейн! Касапинът от Дананг и Плейку. Убиец на хиляди, хвърлил батальон след батальон в джунглата и по хълмовете, без да са получили съответна подготовка и без достатъчно муниции. Ранени и уплашени деца бяха вкарвани в лагерите, объркани, опитващи се да не заплачат, но когато накрая разбираха какво е станало, избухваха в ридания. Разказите им бяха хиляди варианти на една и съща отблъскваща тема. Неопитни, необучени роти биваха изпращани да се бият броени дни след пристигането им. Когато не се връщаха, изпращаха нови. Цели три години командването беше в ръцете на един луд. Делауейн! Чудовището на Сайгон, производителят на трупове! Човек, който се беше оказал по-смъртоносен дори от фанатиците в Пентагона.

„Не разбирате ли, че повече не бива да допускаме да ни ръководят такива хора! Той беше врагът, нашият враг!“ Това бяха думи на самия Конвърс, изкрещени в пристъп на трескав гняв пред редица униформени следователи, които се бяха спогледали, избягвайки

погледа му. Не пожелаха да отговорят на това изявление. Благодариха машинално, заявиха, че народът на Америка е много задължен на него и на хиляди подобни нему, а що се отнасяло до последните му думи, все пак всеки въпрос има много страни и честата смяна на командирите не винаги е това, което изглежда. А накрая дойде ред и на заплахата:

— Самият вие, макар и за малко, сте изпитал ужасните отговорности на командването, лейтенанте — каза блед флотски адвокат, без да гледа Джоел в очите. Погледът му шареше по страниците на досието му. — Преди последния си успешен опит за бягство от лагера, съвсем сам, от подземната яма, сте направил и два неуспешни опита, в които сте въвлякъл общо седемнайсет военнопленници. За щастие вие сте оцелял, но осем души са загинали. Сигурен съм, че като техен командир и тактик никога не сте планирал почти петдесет процента загуби. Често, но може би недостатъчно често, се казва: командването не е лесна работа, лейтенанте.

В превод това означаваше: Не се присъединявай към ненормалните, войниче. Ти оживя, но осем загинаха. Дали няма някои обстоятелства, за които военните не знаят, например защита на едни за сметка на други? Как сам човек е успял да избяга, изплъзвайки се от пазачи, които нощем стрелят на месо? Само да повдигнем тези въпроси чрез разсекретяване на част от досието ти, и ще ти лепнем петно за цял живот. Млъкни, войниче. Ти си в ръцете ни и ще те съсипем, ако повдигнем само един въпрос, но ще го направим, защото имаме достатъчно неприятности от такива като теб. Бъди щастлив, че оцеля и се върна. А сега изчезвай.

В този момент Конвърс беше на крачка от съзнателно проиграване на цялото си бъдеще. Никога не беше предполагал, че това е възможно.

Все пак омразата му към тези хора надделя. Лейтенант Джоел Конвърс от Военноморските сили не можа да вдигне ръка да козирува на висшестоящите офицери срещу него. Обърна се мълчаливо, не по военному, и излезе от стаята, сякаш красноречиво се беше изплюл на пода.

Откъм булеварда отново проблесна светлина — ослепително ехо от „Ке дю Монблан“. Намираше се в Женева, а не в северновиетнамски

лагер, прегърнал деца, които повръщаха, докато му разказваха историите си. Не беше и в Сан Диего, където го отстраниха от флотата на САЩ. Беше в Женева, а мъжът срещу него знаеше какво той мисли и чувства в момента.

— Защо именно аз? — прошепна Джоел.

— Защото, както те заявиха, ти имаш мотивация. Това е простият отговор. Разказаха ни една история. Капитанът на твоя кораб отказал да вдигне самолетите, както го искал Делавейн. Имало буреносни облаци и той нарекъл заповедта самоубийствена. Но Делавейн го принудил, заплашил го с Белия дом и с разжалване. Ти си командвал акцията. Тогава са те пленили.

— Все пак съм жив — безизразно изрече Конвърс. — Хиляда и двеста момчета не дочакаха следващия ден, а може би още хиляди са им завиждали за това.

— А ти си бил при капитана, когато Лудия Маркърс Делавейн е отправил заплахите си и е настоял за акцията.

— Там бях — съгласи се Конвърс, без да променя тона си. След това смаяно поклати глава. — Предварително си знаел всичко, което ти казах за себе си.

— Прочетох го — поправи го юристът от Калифорния. — И аз като теб смятам, че ние двамата сме най-добрите адвокати под петдесет години. Никога не си правя изводи само от написани думи. Предпочитам да чуя глас и да видя лице.

— Но аз не съм ти отговорил.

— Не беше нужно.

— Ти си този, който трябва да ми отговори, и то веднага. Не си дошъл тук за сделката между „Ком Тек“ и „Берн“, нали?

— Отчасти — призна Холидей. — Не швейцарците дойдоха при мен, а аз отидох при тях. Наблюдавам те от доста време и чаках да настъпи моментът. Той трябваше да е съвсем точен, напълно естествен и логичен от географска гледна точка.

— Защо?

— Защото ме следят... Роузън наистина получи удар, аз чух за него, свързах се с „Берн“ и си направих самореклама.

— Репутацията ти е достатъчна реклама.

— Разбира се, тя помогна, но имах нужда от още нещо. Казах, че те познавам от много години, което си е вярно, и че въпреки цялото ми

уважение към теб и изключително умните ти ходове в края на преговорите достатъчно добре познавам методите ти, за да им противодействам. Поисках и солидно заплащане.

— Швейцарците не могат да устоят на такива доводи — отбеляза Конвърс.

— Радвам се, че ги одобряваш.

— Ни най-малко — възрази Джоел. — Изобщо не те одобрявам, а за методите ти — да не говорим. Още не си ми казал нищо, само правиш загадъчни намеци за неидентифицирана група хора, които били опасни. Намеси и името на човек, на когото не мога да не реагирам. Но досега не си казал нищо конкретно, като изключим намека, че животът ти е в опасност.

— Не осъждай прибързано мерките за сигурност — продължи Холидей с тих глас. — Аз не съм в безопасност, а освен склонността ми към предпазливост в Сан Франциско ме чакат жена и пет деца, които дълбоко обичам.

— И идваш при мен, защото аз нямам... как го нарече? Сериозни ангажименти?

— Дойдох при теб, защото си невидим, не си свързан с нас, способен си и можеш да постигнеш нещо, което аз не мога! Не мога да го направя юридически, както трябва да се извърши.

— Защо не кажеш какво точно имаш предвид? — настойчиво попита Конвърс. — Ако продължаваш да се държиш така, ставам и си отивам и ще се видим от двете страни на масата за преговори.

— Бях адвокат на Делавейн — бързо изрече Холидей. — Бог да ми е на помощ, тогава не знаех какво върша и много малко хора го одобриха, но изтъкнах довод, който ние, адвокатите, повтаряме непрекъснато. Че и най-непопулярните каузи и хора също имат право на юридическо представяне.

— Не споря.

— Ти не знаеш каква е каузата, а аз знам. Разбрах я.

— Каква кауза?

Холидей се наведе напред.

— Генералите — прошепна едва чуто той. — Те се връщат.

Джоел се втренчи в калифорниеца.

— Откъде се връщат? Не знам да са ходили някъде.

— От миналото — отвърна Холидей. — От далечното и недалечното минало.

Конвърс, леко развеселен, се облегна на стола.

— За заплахата от Пентагона ли говориш, Прес?

— Не се шегувай, моля те. Не ми е до шеги.

— Естествено. Седемте майски дни ли бяха или петте августовски? Сега тъкмо е август, тъй че можем да се наречем старите августовски воители. Навява приятни спомени.

— Млъкни най-сетне! Няма нищо смешно, а ако имаше, аз пръв щях да го открия. Не съм преживял това, през което си минал. Аз се отдръпнах. Не съм попадал в капан и затова мога да се надсмивам над фанатиците, защото никога не са ми причинявали зло, пък и продължавам да мисля, че това е най-доброто оръжие срещу тях. Но вече не мисля така. Сега не е време за смях!

— Разреши ми поне да се усмихна — прекъсна го Конвърс без усмивка. — Дори в най-параноичните си моменти не съм вярвал в теорията за военна конспирация, която управлява Вашингтон. Това просто не е възможно.

— Може би се извършва не така очебийно, както в други страни, но това е единствената разлика. Би станало много по-явно в Израел, в Йоханесбург, вероятно във Франция, Бон и дори в Англия — там никой не приема сериозно претенциите за демокрация. Но в известен смисъл си прав. Вашингтон ще се увива в мантията на конституционността, докато тя се прокъса и се види, че под нея има военна униформа.

Джоел се загледа в лицето срещу него.

— Не се шегуваш, нали? Прекалено умен си, за да се опитваш да ме будалкаш.

— Или да те измамя — допълни Холидей. — Не съм способен на това.

— Мисля, че ти вярвам... Ти изреди няколко страни поименно. Някои от тях не си говорят, други хладно си кимват, а в паметта на трети се крият кръвопролития и тежки спомени. Умишлено ли го правят?

— Да — кимна калифорниецът. — Това няма никакво значение, защото групата, за която говоря, смята, че има кауза, която в крайна сметка ще ги обедини. И ще ги накара да вършат всичко, каквото те искат.

— Генералите ли?

— Има адмирали, бригадни генерали, фелдмаршали — стари воители, вдигнали палатките си в подходящ лагер отдясно. Толкова отдясно, че от времето на Райхстага насам не могат да му намерят по-подобаващо име.

— Стига, Ейвъри! — Конвърс поклати раздражено глава. — Група стари бойни кобили...

— Които вербуват и печелят за каузата си млади и способни нови командири — прекъсна го Холидей.

— ... които са с единия крак в гроба — Джоел млъкна. — Имаш ли доказателства?

— Не достатъчно... но ако се поровим... могат да станат достатъчно.

— По дяволите, спри с тези недомлъвки.

— Между завербуваните има двайсетина имена от Държавния департамент и Пентагона — рече Холидей. — Хора, които дават разрешения за износ и които харчат милиони, които са им поверени и с чиято помощ, естествено, разширяват кръга на приятелите си.

— И на влиянието си — допълни Конвърс. — А как стои въпросът в Лондон, Париж, Бон, Йоханесбург и Тел Авив?

— Отново само имена.

— Доколко е сигурна информацията ти?

— Всички бяха там, видях ги с очите си. Стана случайно. Не знам колко са положилите клетва, но бяха там.

— Нов Райхстаг?

— По-всеобхватен. Световен Трети райх. Нуждаят се само от своя Хитлер.

— А каква е ролята на Делавейн?

— Може да си присвои някоя. Например на фюрер.

— Това е смешно. Кой би го приел сериозно?

— И преди са го вземали сериозно. Ти си видял резултатите.

— Това беше тогава, не сега. Не отговори на въпроса ми.

— Хора, които смятат, че тогава е бил прав. Не си прави илюзии, броят им е голям. Най-лошото е, че сред тях има няколко десетки с достатъчно пари да финансират неговите и собствените си психически отклонения, които, естествено, според тях не са никакви отклонения, а

еволюция на съвременната история в правилна посока, след като всички други идеологии са рухнали безвъзвратно.

Джоел понечи да заговори, но млъкна, защото мислите му внезапно се отклониха.

— Защо не си се обърнал към някой, който може да ги спре?

— Към кого?

— Аз ли трябва да ти казвам? Разни хора в правителството. Като начало можеш да отидеш в Министерството на правосъдието.

— Ще ме прогонят от Вашингтон с подигравките си — заяви Холидей. — Нямам доказателства, както вече споменах. Разполагам само с имена и предположения. Не забравяй, че навремето бях хипи. Ще ми залепят отново този етикет и ще ми кажат да се разкарам.

— Но ти си бил адвокат на Делавейн.

— Което само усложнява проблема, защото вкарва в игра адвокатската тайна. Трябва ли да ти обяснявам всичко това?

— Връзката адвокат-клиент — Конвърс кимна. — Намираш се в тресавище, защото не можеш да отправиш обвинение. Докато не откриеш неоспорими доказателства срещу клиента си, че и в бъдеще ще върши престъпления, чието осъществяване ще бъде подпомогнато от мълчанието ти.

— Каквито доказателства нямам — прекъсна го калифорниецът.

— Тогава никой няма да може да възрази — добави Джоел. — Особено амбициозните адвокати в министерството, които не искат да отрежат пътищата си в случай, че го напуснат. Както каза, делавейновците имат своята подкрепа.

— Точно така — съгласи се Холидей. — А когато започнах да задавам въпроси и се опитах да се свържа с Делавейн, той отказваше да се срещне и да разговаря с мен. Вместо това получих писмо, че съм уволнен и че ако е знаел какво представлявам, никога нямало да ме наеме. „Докато храбри млади мъже откликваха на зова на родината си, вие сте пушил наркотици и сте сипел хули.“

Конвърс тихичко подсвирна.

— И смяташ, че не си бил в капан? Отказвал си му правни услуги за структура, която може да използва за всякакви намерения и цели в рамките на закона, а когато се е размирило, ти се оказваш последният човек, който може да го прекрати. Той се увива със знамето на стар воин и те нарича отмъстителен страхливец.

Конвърс извади пакет цигари и ги поднесе на Холидей, но той поклати глава.

— В какво се изразиха адвокатските ти услуги спрямо него?

— Създадох една малка консултантска фирма в Пало Алто, специализирана във вноса и износа. Какво е разрешено, какво не е, какви са квотите и как да се добереш до хората във Вашингтон, които биха решили проблемите ти. Всъщност беше опит за създаване на лоби, което да залага на името му, ако някой си го спомня. По онова време ми се стори трогателно.

— Май спомена, че не е регистрирана — отбеляза Конвърс, докато си палеше цигарата.

— Тя не е тази, която гоним.

— Но нали точно там си получил първите си сведения? Оттам е изтекло нещо.

— Беше чиста случайност, която няма да се повтори. Всичко е толкова законно, че е юридически колос.

— Все пак предоставя някакво поле за действие — настоя Джоел. — Няма друг начин, ако това, което твърдиш, е вярно.

— Вярно е и наистина е поле за действие. Но няма нищо черно на бяло. Фирмата е само претекст за пътувания в чужбина, повод за Делавейн и хората около него да се появяват тук и там, да вършат законна дейност. Но докато са там, те се занимават с истинските си задачи.

— Сбирки на генерали и фелдмаршали? — попита Конвърс.

— Смятам, че е по-скоро мисионерска дейност на пропагандиране на каузата. Много потайна и интензивна.

— Как се казва фирмата на Делавейн?

— „Пало Алто Интернешънъл“.

Джоел рязко смачка цигарата си.

— Кои са тези „ние“, Ейвъри? Кой дава толкова пари? Сумите, които спомена, подсказват, че са хора, които имат достъп до най-висши кръгове във Вашингтон.

— Интересува ли те това?

— Не обичам да работя за непознати. Но всъщност не ме интересува.

— Одобряваш ли целите, така както ти ги обясних?

— Ако това, което ми каза, е вярно, а не виждам причина да ме лъжеш, естествено, че ги одобрявам. Ти предварително знаеше, че ще ги одобря. Но не отговори на въпроса ми.

— Представи си — бързо заговори Холидей, — че ти дам писмо, в което пише, че сумата от петстотин хиляди долара ще ти бъде преведена на безименна сметка на остров Миконос от мой клиент, чиято личност и репутация са от най-висш порядък. Че...

— Чакай малко — рязко го прекъсна Конвърс.

— Моля те, остави ме да довърша. Моля те! — очите на Холидей се приковаха върху Джоел с маниакална напрегнатост. — Няма друг начин, вече няма. Залагам професионалната си чест. Нает си да извършиш една поверителна работа в рамките на своята компетенция от човек, който настоява да остане анонимен. Аз подкрепям и човека, и работата, която те моли да извършиш, и се заклевам не само в законността на неговите цели, но и в изключителната полза от евентуалния ти успех. Ти си неизвестен, разполагаш с петстотин хиляди долара и предполагам, че за теб не по-малко, а може би и по-важно е, че ти се предоставя възможността да спреш един безумец, всъщност безумци, от осъществяването на немислим план. Накратко, те ще провокират безредици и политически кризи в много страни, ще навлекат на безброй хора неописуеми страдания. В най-лошия случай могат да променят хода на историята до степен, в каквата история повече няма да има.

Конвърс седеше неподвижен и го гледаше, без да мигне.

— Страхотна реч. Дълго ли я репетира?

— Не, кучи син такъв! Няма нужда да я репетирам. Не повече от теб по време на малкото ти избухване преди дванайсет години в Сан Диего. „Не разбирате ли, че повече не бива да допускаме да ни ръководят такива хора? Той беше врагът, нашият враг!...“ Това бяха думите ти, нали?

— Подготвил си домашното си, адвокате — рече Джоел, като потисна гнева си. — Защо клиентът ти настоява да бъде анонимен? Защо не вземе парите си, не направи политическо дарение и не се срещне с директора на ЦРУ, със Съвета за национална сигурност или с Белия дом, нещо, което не би трябвало да представлява трудност за него. Половин милион долара не са детска игра дори в наши дни.

— Защото в никакъв случай не може да бъде официално свързан с тази работа — Холидей се намръщи. — Той е известен човек и аз се обърнах към него, защото се озовах в задънена улица. Честно казано, и аз мислех, че ще вдигне телефона и ще направи точно това, което каза ти. Че ще се обади в Белия дом, ако се наложи, но той предпочете този начин на действие.

— Чрез мен?

— Съжалявам, той не те познаваше. Каза ми нещо странно. Да открия човек, който да избие ония копелета, без да допусне правителството да научи за това. В началото не го разбрах, но след това се сетих. Думите му съвпадат с моята теория, че насмешката над делавейновци ги прави по-безсилни от всяко друго средство.

— Така се премахва и ореолът на мъченичеството — допълни Конвърс. — И защо този... изтъкнат гражданин въобще се е заел с тази работа? Защо хвърля толкова пари в нея?

— Ако ти кажа, ще наруша поверителността.

— Не съм те питал за името му. Искам да знам защо.

— Ако ти обясня — рече калифорниецът, — ще разбереш кой е. Не мога да допусна това. Давам ти дума, че би го одобрил.

— Още един въпрос — продължи Джоел с остра нотка в гласа. — Какво, по дяволите, каза на „Талбът, Брукс и Саймън“, че го намериха за толкова приемливо?

— Бяха принудени да го намерят за приемливо — поправи го Холидей. — Познаваш ли съдията Лукас Анстет?

— Втори апелативен съд — кимна Конвърс. — Преди години трябваше да го назначат във Върховния съд.

— Тук имаме консенсус. Той е приятел на клиента ми и се е срещнал с Джон Талбът и Нейтън Саймън. Брукс не е бил в града. Без да разкрива името на клиента ми, им е казал, че съществува проблем, който може да се разрасне в национална криза, ако не се предприемат незабавни мерки. Обяснил е, че са замесени няколко американски фирми, но центърът на проблема е в Европа и изисква намесата на опитен юрист по международно право. Ако техният младши съдружник Джоел Конвърс бъде избран за тази работа и я приеме, биха ли се съгласили да му дадат отпуск, за да може да свърши работата. Естествено, съдията силно подкрепя проекта.

— И естествено, „Талбът, Брукс и Саймън“ са се съгласили — отбеляза Джоел. — На Анстет не се отказва. Той е твърде логичен, да не говорим за влиянието на съда, който ръководи.

— Не мога да допусна, че е използвал второто.

— Но то съществува.

Холидей бръкна в джоба на самото си и извади дълъг бял плик.

— Това е писмото. Съдържа всичко, което вече ти казах. Има и отделна страница, която обяснява какво трябва да направиш в Миконос. Щом уточниш с банката как и къде искаш да получиш парите, ще ти дам името на човек, който живее на острова, откакто се пенсионира. Той ще ти предаде всичко по случая. Имена, връзки, за които имаме информация, дейности, нарушаващи законите на техните страни — търговия с оръжие, изпращане на технологична информация на забранени места. Изгради няколко обвинения срещу Делавейн, дори без преки доказателства. Това ще е достатъчно. Ще ги направим за смях. Друго не е нужно.

— Откъде, по дяволите, вземаш това нахалство? — разсърди се Конвърс. — Не съм се съгласявал да правя каквото и да било! Не можете да вземате решения вместо мен! Какво си въобразявате? Оценявате ме като кон и предприемате действия зад гърба ми! За кого се вземате?

— За загрижени хора, които смятат, че са намерили подходящ човек за подходяща работа в подходящ момент — заяви Холидей и остави плика пред Конвърс. — Но не разполагаме с много време. Ти си бил там, където искат да изпратят всички нас, и знаеш за какво става дума — калифорниецът внезапно се изправи. — Помисли. Ще говорим по-късно. Между другото, швейцарците знаят, че тази сутрин сме се срещали. Ако някой те попита за какво сме си говорили, обясни им, че съм се съгласил с окончателното разпределение на акциите от клас А. Благодаря за кафето. Радвам се, че се срещнахме отново, Джоел.

Калифорниецът бързо мина между масите и излезе през вратата с медни рамки на „Льо Ша Боте“ в слънчевия блясък на „Ке дю Монблан“.

* * *

Телефонната централа беше в далечния край на дългата тъмна заседателна маса. Приглушеното ѝ бръмчене беше в тон с достолепната обстановка. Швейцарският арбитър, юридически представител на женевския кантон, вдигна слушалката и тихо се обади. Кимна два пъти и остави слушалката. Огледа масата — седем от осемте адвокати бяха на местата си и си шепнеха. Осмият — Джоел Конвърс, стоеше прав до огромния прозорец с дръпнати встрани завеси и изглед към „Ке Гюстав Адор“.

— Господа — рече арбитърът. Разговорите секнаха и всички лица се обърнаха към него. — Обади се господин Холидей. Ще закъснее, но ви моли да започнете без него. Той е дал своите указания на съдружника си господин Рожто, а и разбрах, че тази сутрин се е срещнал с господин Конвърс и са се споразумели за една от последните подробности. Така ли е, господин Конвърс?

Главите отново се обърнаха, този път към фигурата до прозореца. Отговор нямаше. Конвърс продължаваше да гледа езерото.

— Господин Конвърс?

— Моля? — Джоел се обърна с намръщено чело, мислите му очевидно се рееха далече от Женева.

— Така ли е, господине?

— Не чух въпроса ви.

— Срещнахте ли се днес с господин Холидей?

Конвърс помълча.

— Да — отвърна след малко.

— И?

— И... той се съгласи с окончателното разпределение на акциите от клас А.

Последва очевидно облекчение от страна на американците и мълчаливо съгласие от представителите на „Берн“. И двете реакции не убягнаха на Джоел и при други обстоятелства би се замислил върху тях.

— Тогава да започнем работа, както предложи господин Холидей — каза арбитърът и си погледна часовника.

Изниза се цял час и започна втори. Бръмченето на гласовете се смесваше с шумоленето от разменяните страници, изясняваха се клаузи, включваха се нови параграфи. Холидей още го нямаше.

Запалиха лампите, защото обедното небе притъмня, заговори се за настъпваща буря.

Внезапно зад дебелия дъбов врата се разнесоха писъци, които толкова се засилиха, че породиха страх у всички. Някои скочиха от столовете си около масата и шокирани застинаха на място. Други се втурнаха към вратата. Между тях беше и Конвърс. Арбитърът завъртя топката и дръпна вратата с такава сила, че я блъсна в стената. Никога нямаше да забравят гледката, която се разкри пред очите им. Джоел се втурна навън, като разблъскваше с лакти и ръце хората пред себе си.

Беше Ейвъри Фаулър. Бялата му риза беше подгизнала от кръв, гърдите му бяха решето от кървящи рани. Когато той падна, вдигнатата му яка се откъсна и откри окървавеното гърло. Хрипливото дишане беше до болка познато на Джоел — беше държал главите на децата в лагерите, докато хлипаха от гняв и неизразим страх. А сега държеше главата на Ейвъри Фаулър, след като го положи на пода.

— Божичко, какво стана? — извика Конвърс и прегърна умирация.

— Те се... върнаха — изкашля думите съученикът му. — Асансьорът. Причакаха ме в асансьора... Казаха, че е заради „Аквитания“, това е името, което използват... „Аквитания“. Господи! Мег... децата! — главата на Ейвъри Фаулър се изви в спазъм към дясното рамо и окървавеното гърло изпусна последния му дъх.

Конвърс стоеше под дъжда с подгизнали дрехи и гледаше нещо невидимо във водата, където само преди час фонтанът беше изхвърлял струи към небето.

Умът му бе парализиран.

[1] Университетът „Дюк“ в Дъръм, Северна Каролина, дава престижно правно образование. — Бел. ред. ↑

[2] Така се наричат събирателно шестте североизточни щата Мейн, Върмонт, Ню Хемпшър, Масачузетс, Роуд Айлънд и Кънектикът. — Бел. ред. ↑

[3] Престижни университети в Калифорния. — Бел. ред. ↑

[4] Известен мъжки университет в щата Масачузетс. — Бел. ред.

↑

[5] Престижен университет в столицата Вашингтон. — Бел. ред.

↑

[6] Сър Уилям Блэкстоун (1723–1780) — прочут английски юрист, чиито „Коментари върху английските закони“ са имали силно влияние върху правораздаването в Англия и САЩ и дълго време са били използвани като единствена правна литература от млади адвокати. — Бел. ред. ↑

Той мина покрай дългото мраморно гише на рецепцията на хотел „Ришмон“ и се запъти към витата стълба вляво. Направи го по навик — апартаментът му беше на втория етаж, а обкованите с мед и тапицирани с виненочервено кадифе асансьори бяха повече за украса, отколкото за бързина.

Не забелязваше нищо около себе си, беше напълно безчувствен. Всяка частица от ума и тялото му бе вцепенена, разпръсната в някакво безвъздушно пространство. Един човек, когото бе познавал като момче под едно име, години по-късно беше умрял в ръцете му под друго, а думите, които бе прошепнал в жестокия миг на смъртта, бяха колкото неразбираеми, толкова и смразяващи. „Аквитания“. Казаха, че е заради „Аквитания“... Къде беше разумът? Къде се криеше логиката? Какво означаваха тези думи и защо беше въввлечен в тяхното неуловимо значение? Знаеше, че е въввлечен и че цялата отворотителна история, в която неволно се бе забъркал, имаше своите корени нейде в него. Името на един човек му бе подействало като магнит. Джордж Маркър Делавейн, палачът от Сайгон.

— Monsieur! — сподавеният вик долетя отдолу, той се обърна и видя официално облечения портиер да тича през фоайето нагоре по стъпалата. Името му беше Анри и се познаваха от близо пет години. Приятелството им надхвърляше отношенията между служител и гост на хотела — често бяха играли заедно комар в Дивон ле Бен, отвъд границата на Франция.

— Здравей, Анри.

— Mon Dieu, Джоел, добре ли си? Търсят те непрекъснато от службата ти в Ню Йорк. Чух по радиото, цяла Женева говори за това! La drogue! Наркотици, престъпления, оръжия... убийство! Вече нахлуват и тук!

— Това ли съобщиха?

— Съобщиха, че под ризата му са открили пакетчета с кокаин. Уважаван avocat international, подозиран, че е връзка...

— Това е лъжа! — прекъсна го Конвърс.

— Но така говорят по радиото, какво друго мога да кажа? Споменаха и твоето име, бил умрял в ръцете ти... Разбира се, не си замесен, бил си просто там заедно с другите. Чух името ти и ужасно се разтревожих! Къде беше досега?

— Отговарях в полицейския участък на редица въпроси, които нямат отговор.

Въпроси, на които нямаше отговор, но някой го имаше. Не той и не властите в Женева. Ейвъри Фаулър, не — Престън Холидей заслужаваше нещо по-добро. Едно доверие бе предложено и прието в смъртта.

— Божичко, ти си вир-вода! — възкликна разтревоженият Анри. — Ходил си под дъжда. Нямаше ли таксита?

— Не съм гледал. Искях да повървя.

— А, разбирам. Шокът. Ще ти изпратя малко хубав „Арманяк“. А за вечеря ще ти резервирам маса в ресторанта.

— Благодаря. Дай ми половин час и накарай телефонистката да ме свърже с Ню Йорк. Никога не мога да се свържа сам.

— Джоел?

— Какво?

— Мога ли да ти помогна? Има ли нещо, което да ми довериш? Спечелили сме и сме изгубили заедно прекалено много бутилки grand сги, за да те оставя сам в такъв момент. Познавам добре Женева, приятелю.

Джоел се вгледа в големите кафяви очи и набръчканото лице, замръзнало в тревога.

— Защо говориш така?

— Защото прекалено бързо отхвърли обвиненията на полицията, че е бил замесен в търговия с кокаин. Наблюдавах те. В думите ти се съдържаше нещо повече от това, което каза.

Джоел примигна и за миг стисна клепачи. Чувстваше остро напрежение в средата на челото си. Пое дълбоко дъх и отговори:

— Анри, направи ми услугата да не умуваш много. Просто ми помогни да се свържа с Ню Йорк. Става ли?

— Entendu, мосю — рече французинът. — Аз съм тук единствено за да обслужвам гостите на хотела. И, разбира се, специалните гости заслужават специално обслужване... Ако имаш нужда от мен, приятелю, ще бъда тук.

— Знам. Ако изтегля лоша карта, ще ти кажа.

— Ако изобщо ти се наложи да теглиш карти в Швейцария, обади ми се. Тестетата се менят с играчите.

— Ще го запомня. Значи маса след половин час и разговор с Ню Йорк.

— Certainement, monsieur.

Душът беше горещ, колкото можеше да понесе кожата му, парата изпълваше дробовете, та чак дъхът в гърлото му секваше. След това се насили да изтърпи леденостудените иглички, докато главата му потрепера. Реши, че шокът от двете крайности ще прочисти ума или най-малко ще понамали вцепенението му.

Излезе от банята с бяла хавлия, която попиваше остатъците от душа. Пъхна крака в чехлите, оставени до леглото в спалнята. Взе цигарите и запалката от писалището и отиде в хола. Загриженият Анри беше верен на думата си — на масичката за кафе имаше бутилка скъп „Арманяк“ с две чаши. Той седна на меките възглавници на дивана, наля си коняк и запали цигара. Отвън проливният августовски дъжд барабанеше по прозорците силно и неспирно. Погледна часовника си. Беше шест и няколко минути, значи малко след дванайсет в Ню Йорк. Джоел се зачуди дали Анри ще успее да му осигури чиста презокеанска връзка. Адвокатът в него държеше да чуе думите, изречени в Ню Йорк, думи, които щяха да потвърдят или опровергават разкритията на един мъртвец. Бяха изминали двацет и пет минути, откакто Анри го спря на стълбите. Щеше да изчака още пет и да се обади на телефонистката.

Телефонът иззвъня, резкият, вибриращ европейски звън застърга по нервите му. Посегна към слушалката. Беше задъхан, ръката му трепереше.

— Ало? Да?

— Търсят ви от Ню Йорк, господине — каза телефонистката на хотела. — От службата ви. Да отменя ли поръчания за шест и половина разговор?

— Да, моля. И благодаря.

— Господин Конвърс? — енергичният, писклив глас беше на секретарката на Лорънс Талбът.

— Здравей, Джейн.

— За Бога, мъчим се да се свържем с вас от десет часа! Тогава чухме новината, около десет. Какъв ужас! Добре ли сте?

— Добре съм, Джейн. Благодаря за загрижеността.

— Господин Талбът не е на себе си. Просто не може да повярва!

— Не вярвайте на това, което казват за Холидей. Не е вярно. Мога ли да поговоря с Лари?

— Ако разбере, че толкова време не ви свързвам, ще ме уволни.

— Няма, няма. Кой ще му пише писмата?

Секретарката помълча, а когато отново заговори, гласът ѝ бе по-спокоен.

— Божичко, Джоел, ти си върхът. След всичко, което си преживял, намираш сили да се шегуваш.

— Така е по-лесно, Джейн. Ще ме свържеш ли с Бъба?

— Страхотен си!

Лорънс Талбът, старши съдружник в „Талбът, Брукс и Саймън“, беше много способен адвокат, но издигането му в тази област до голяма степен се дължеше на факта, че бе един от малкото известни в цяла Америка футболисти от отбора на Йейлския университет. Освен това беше и извънредно почитено човешко същество и това беше една от причините Джоел да постъпи във фирмата. Другата беше Нейтън Саймън — гигант като мъж и юрист. От него Конвърс беше научил повече за правото, отколкото от всеки друг капацитет.

Лорънс Талбът забуча по телефона.

— Велики Боже, съкрушен съм! Нямам думи! Какво мога да направя?

— Като начало забрави ония гадости за Холидей. Той е търгувал с наркотици колкото и Нейт Саймън.

— Значи не си чул? Оттеглили са това обвинение. Сега случката е грабеж с насилие. Оказал е съпротива и пакетчетата с кокаина са били натикани под ризата му след стрелбата. Струва ми се, че Джек Холидей е подпалил телефоните от Сан Франциско, като е заплашил със скандал цялото швейцарско правителство... Знаеш ли, той играеше в отбора на „Станфорд“.

— Невероятен си, Бъба.

— Никога не съм допускарал, че толкова ще се радвам да чуя гласа ти.

— Ще ми обясниш ли едно нещо?

— Всичко каквото мога.

— Анстет. Лукас Анстет.

— Говорихме с него. Нейтън и аз слушахме, а той беше страшно убедителен. Проявихме разбиране.

— Тъй ли?

— Е, подробности не пожела да ни каже. Но понеже знаем, че ти си най-добрият адвокат в тази област, не беше трудно да удовлетвориш молбата му. „Талбът, Брукс и Саймън“ разполагат с най-доброто и когато съдия като Анстет го потвърди, можем само да се поздравим, нали?

— Заради влиянието му в съда ли го направихте?

— Не, за Бога! Той дори ни предупреди, че ако се съгласим, ще се отнася по-строго към нас в Апелативния съд. Когато иска да постигне своето, не се спира пред нищо. Направо заявява, че ако приемем предложението му, ще бъдем по-зле.

— Вярвате ли му?

— Е, Нейтън взе да разправя нещо за пръчове, белязани по особен невидим начин, чиито маркировки не могат да се премахнат, без да падне голямо врещене, та затова трябвало да се съгласим. Той винаги се изразява неясно, но обикновено излиза прав.

— Ако загубиш три часа да слушаш нещо, което може да се изрече за пет минути — отбеляза Конвърс.

— Той е мислещо същество, млади човече.

— Де да бях млад. Всичко е относително.

— Обади се жена ти... бившата.

— И?

— Чула името ти по радиото или телевизията и искаше да разбере какво е станало.

— Какво ѝ каза?

— Че се мъчим да се свържем с теб. Че не знаем нищо повече от нея. Гласът ѝ беше много разстроен.

— Моля те, обади ѝ се и я успокой, че съм добре. Имаш ли телефона ѝ?

— Джейн го има.

— Значи излизам в отпуск.

— И то платен — подчерта Талбът.

— Не е необходимо, Лари. Ще получа голяма сума, тъй че си спести парите. Ще се върна след три-четири седмици.

— Бих могъл да го направя, но няма — отсече старшият партньор. — Знам кога съм докопал най-доброто и възнамерявам да го запазя. Ще ти ги преведем в банката — Талбът помълча, след което заговори тихо и настойчиво. — Джоел, трябва да те попитам. Това, което се случи преди няколко часа, има ли нещо общо с работата на Анстет?

Конвърс стисна слушалката толкова силно, че пръстите го заболяха.

— Не, Лари — отвърна той. — Няма никаква връзка.

Миконос, пресушен от слънцето и белосан остров, лежеше наред Егейско море близо до обожавания Делос.

Конвърс взе първия самолет от Женева до Атина, където се прехвърли на малък „Олимпик“, и кацна на острова. Въпреки че загуби един час благодарение на часовата разлика, бе едва четири следобед, когато таксито спря пред входа на банката.

Джоел се беше обадил в банката от летището, без да знае работното й време. Разполагаше само с името на банкера, към когото трябваше да се обърне. Костас Ласкарис го поздрави предпазливо по телефона и му даде да разбере, че за да свършат работата, очаква да види не само паспорта му, а и оригинала на писмото от Е. Престън Холидей със саморъчния му подпис. Въпросният подпис щеше да бъде сравнен с помощта на скенер с подписа, оставен в банката лично от покойния Е. Престън Холидей.

— Чухме, че е бил убит в Женева. Голямо нещастие — заяви Ласкарис.

— Ще пиша на жена му и децата колко скърбите за него.

Конвърс плати на таксито и изкачи ниските бели стъпала с куфар и дипломатическо куфарче в ръка. Костас Ласкарис доста се различаваше от представата, която Джоел си беше създал от разговора по телефона. Беше приятен, оплешивяващ, към шейсетгодишен мъж с топли, тъмни очи и сравнително добър, но не съвършен английски. Посочи на Конвърс стола срещу себе си и заговори доста по-меко, отколкото по телефона.

— Извинявам се за забележката си относно господин Холидей, която може би ви се е сторила коравосърдечна. При все това наистина е голямо нещастие и не знам как иначе да се изразя. Наистина е трудно да страдам за човек, когото никога не съм познавал.

— Аз реагирах прибързано. Моля да ме извините.

— Много сте любезен, но се опасявам, че не мога да заобиколя уговорката, направена от господин Холидей и неговия съдружник на Миконос. Бихте ли ми дал паспорта и писмото?

— Кой е той? — попита Джоел, докато бъркаше в джоба на сакото за паспорта си. В него беше сгънато писмото. — Имам предвид съдружника.

— Господине, вие сте адвокат и не може да не знаете, че няма да получите тази информация, докато не отстраним пречките.

— Естествено, просто реших да опитам.

Ласкарис вдигна слушалката и натисна едно копче. Заговори на гръцки и очевидно извика някого. След секунди вратата се отвори и влезе главозамайваща тъмнокоса жена с бронзов тен. Тръгна грациозно към писалището. Вдигна сведените си очи и хвърли поглед към Джоел, който усети, че банкерът го наблюдава внимателно. Трябваше най-дребен знак от страна на Конвърс, само да погледне Ласкарис — и запознанството щеше да стане, мълчаливо щеше да се постигне разбирателство и една доста важна информация щеше да постъпи в досиетата на банкера. Джоел не направи този знак, не искаше да става обект на подобни изводи. Не стига, че получаваше половин милион долара само за едно кимване с глава, оставаше да се полакоми и за премията. Това нямаше да е признак за стабилност, а за нещо съвсем друго.

Следващите десет минути минаха в общ разговор за полети, митници и всеобщото влошаване на условията при пътуване. След това паспортът и писмото бяха върнати, този път не от главозамайващата тъмнокоса жена, а от младо русо момче с балетна походка и външност на Адонис. Приятният Ласкарис не пропускаше нито една възможност и беше готов да предостави на богатия си посетител избор в зависимост от вкусовете му.

Конвърс погледна Ласкарис и се усмихна. Усмивката му прерасна в тих смях. Ласкарис сви рамене и освободи момчето.

— Аз съм главен директор на нашия клон, господине — заяви той, когато вратата се затвори, — но не определям цялостната политика на банката. В края на краищата намираме се на Миконос.

— През който минават много пари — добави Джоел. — На кой от двамата смятахте, че ще се спра?

— На нито единия — отговори Ласкарис и поклати глава. — Точно както и стана. В противен случай трябваше да сте глупак, а не ми се виждате такъв. Освен че съм главен директор, имам и много точен усет за хората.

— Затова ли ви избрах за посредник?

— Не, причината е друга. Аз съм приятел на тукашния съдружник на господин Холидей. Името му е Бийл. Доктор Едуард Бийл... Виждате, че всичко е наред.

— Доктор ли? — попита Конвърс, като се пресегна към писалището и прибра паспорта и писмото. — Значи е лекар?

— Не, не е доктор по медицина — обясни Ласкарис. — Той е учен, пенсиониран професор по история от САЩ. Има прилична пенсия и преди няколко месеца се премести тук от Родос. Много интересен човек, изключително ерудиран. Аз се грижа за финансовите му въпроси, с които не може да се справя сам. — Банкерът отново се усмихна и сви рамене.

— Радвам се, че е такъв човек — отбеляза Джоел. — Имаме да говорим за много неща.

— Е, това не е моя работа, господине. Да се заемем ли с разпределението на сумата? Как и къде искате да я получите?

— Голямата част да е в брой. В Женева си купих пояс за пари със сензорно устройство. Батериите му имат гаранция една година. Ако ми го свалят насила, започва да вие сирена, която спуква тъпанчетата. Искам ги в американска валута — както тези, които ще взема, така и другите.

— Тези пояси вършат работа, но не и ако сте в безсъзнание. Или ако няма кой да чуе сирената. Да ви предложи ли пътнически чекове?

— Вероятно ще сте прав, но предпочитам в брой. Може да се наложи да не оставям подписа си тук и там.

— Както желаете. В какви деноминации да са тези, които ще вземете със себе си? — попита Ласкарис с насочен към тефтера молив. — И къде бихте желали да преведем остатъка?

— Възможно ли е — бавно заговори Конвърс — да открия сметки не на мое име, но само аз да имам достъп до тях?

— Разбира се, господине. Честно казано, това е честа практика на Миконос, както и на Крит, Родос, в Атина, Истанбул и голяма част от Европа. Телеграфически се изпраща вашето описание заедно с образци от почерка ви и друго име или цифри. Един мой познат използваше детски стихчета. След това се сравняват. Разбира се, трябва да използвате банка със съответна апаратура.

— Разбира се. Назовете ми няколко такива.

— Къде?

— В Лондон, Париж, Бон, може би и в Тел Авив — отвърна Джоел, като си припомни думите на Холидей.

— В Бон е най-трудно, там са толкова неповратливи. Един грешен апостроф, и веднага викат полиция. В Тел Авив е просто, парите се въртят безкрайно в спирала като Кнесета им. Лондон и Париж са стандартни и лакомията им е всепоглъщаща. Ще ви искат огромни такси за преводи в други банки, защото знаят, че няма да вдигнете шум около тайните си сметки. Напълно почтено, користолюбиво кождерство.

— Май знаете всичко за банките?

— Имам опит, господине. Е, как ще разпределим сумата?

— Искам сто хиляди за себе си в банкноти не по-големи от петстотин долара. Можете да разделите остатъка и да ми обясните как да тегля парите, ако имам нужда.

— Не е никак трудно. Трябва да започнем да пишем имена, цифри или детски стихчета.

— Цифри — отсече Конвърс. — Аз съм адвокат. Имената и детските стихчета са категории, за които не искам да мисля в момента.

— Както желаете — заяви гъркът и посегна към тефтера. — Това е телефонът на доктор Бийл. Като свършим, ще можете да му се обадите. А може и да не му се обаждате. Това не е моя работа.

Доктор Едуард Бийл, жител на Миконос, говореше по телефона бавно, с премерени думи. Обмислена реч на учен. Нищо не биваше да става прибързано, всичко трябваше да се обмисли.

— На около седем километра от пристанището има един плаж с повече скали, отколкото пясък, който нощем е пуст. Отидете пеша до

него. Тръгнете по крайбрежния път в западна посока, докато видите светлините на няколко шамандури. Застанете до водата. Аз ще ви намеря.

Нощните облаци се носеха по небето, гонени от високия вятър. Луната често надничаше зад тях и спорадично осветяваше пустия малък плаж, където беше срещата. Далече навътре в морето червените лампички на четири шамандури подскачаха по вълните. Джоел се изкатери на скалите и се спусна по мекия пясък към водата. Запали цигара, защото реши, че пламъчето ще оповести присъствието му. Така и стана. След няколко секунди от мрака зад него се чу глас, но поздравът беше съвсем необичаен за възрастен, уважаван учен.

— Стой на място и не мърдай! — беше първата команда, изречена властно. — Сложете цигарата в устата и дръпнете, след това вдигнете ръце и ги дръжте протегнати пред себе си... Добре. Сега пушете, искам да видя дима.

— Господи, задушавам се! — извика Джоел, кашляйки. Океанският бриз върна дима в лицето и му залютя на очите. Внезапно усети острите и бързи движения на ръка, която потупваше дрехите му. — Какво правите? — кресна той и без да иска, изплю цигарата.

— Не носите оръжие — установи гласът.

— Разбира се, че не нося!

— А аз нося. Можете да свалите ръцете си и да се обърнете.

Конвърс се завъртя, като продължаваше да кашля и да търка насълзените си очи.

— Вие сте луд!

— Цигарите са лош навик. На ваше място щях да ги откажа. Освен злото, което причиняват на тялото ви, могат да се използват срещу вас и по много други начини, както се убедихте.

Джоел примигна и се втренчи пред себе си. Човекът, който му държа тази проповед, беше слабичък побелял старец със среден ръст, изправена стойка и костюм от нещо, което приличаше на бял брезент. Лицето му, доколкото можеше да се види на непостоянната лунна светлина, беше силно набръчкано, а на устните му играеше бегла усмивка. В ръката си уверено държеше пистолет, насочен към главата на Конвърс.

— Вие ли сте Бийл? — запита Конвърс. — Доктор Едуард Бийл?

— Да. Успокоихте ли се вече?

— Ако говорите за шока от милото ви приветствие, горе-долу.

— Добре. Тогава мога да сваля това — ученият коленичи на пясъка до брезентовата торба, мушна вътре оръжието и се изправи. — Съжалявам, но трябваше да съм сигурен.

— В какво? Да не съм командос?

— Холидей е мъртъв. Биха могли да изпратят на ваше място друг човек. Някой, който да види сметката на стареца от Миконос. Ако беше така, той непременно би носил оръжие.

— Защо?

— Защото нямаше да знае, че съм старец. Бих могъл аз да съм командосът.

— Знаете ли, че беше възможно, макар и малко вероятно, и аз да съм въоръжен. Щяхте ли да ми пръснете черепа?

— Почтен адвокат, който идва за първи път на острова и току-що е минал през контрола на летище Женева? Откъде щяхте да го вземете? Кого познавате на Миконос?

— Бих могъл да уредя нещо — неубедително запротестира Конвърс.

— Следя ви от момента, в който пристигнахте. Отидохте направо в банката, след това в хотел „Кунени“, където седнахте в градината и пихте една чашка, преди да се качите в стаята си. Не сте говорил с никого освен с моя приятел Костас, с шофьора на таксито, с чиновника на рецепцията и със сервитьорите в градината. Ако наистина се окажехте Джоел Конвърс, нямаше от какво да се опасявам.

— Говорите повече като наемен убиец от Детройт, отколкото като кабинетен учен.

— Не винаги съм бил член на академичната общност и проявих най-обикновена предпазливост. Когато насреща ти стои Джордж Маркърс Делауейн, това е единствената разумна стратегия.

— Разумна стратегия?

— Подход, ако предпочитате — Бийл бръкна между раздалечените копчета на сакото си и извади сгънат лист хартия. — Това са имената — рече той и го подаде на Джоел. — В операцията на Делауейн има пет ключови фигури. По един от Франция, Западна Германия, Израел, Южна Африка и Англия. Успяхме да

идентифицираме четирима — първите четири, но не можем да разберем кой е англичанинът.

— Как се добрахте до тях?

— Всичко тръгна от бележките, които Холидей намерил между книгата на Делавейн, докато му бил клиент.

— Това ли е случайността, за която спомена? Каза, че е било случайност, която няма да се повтори.

— Аз, естествено, не знам какво ви е казал, но положително беше случайност. Слаба памет от страна на Делавейн, злочестина, която, лично мога да ви уверя, често навещава стареещите хора. Генералът просто забравил, че има среща с Холидей, и когато Престън отишъл, секретарят му го пуснал в кабинета. Престън видял на писалището една папка. Той я знаел, съдържала материали, до които имал достъп. Седнал и започнал да работи, без да се замисля. Открил имената и тъй като последните пътувания на Делавейн в Европа и Африка му били известни, изведнъж всичко започнало да си идва на мястото, и то по твърде застрашителен начин. За всеки политически грамотен човек тези четири имена са плашещи, защото събуждат страшни спомени.

— Делавейн разбрал ли е, че Холидей ги е открил?

— Едва ли е бил сигурен. Холидей ги записал и ги оставил на мястото им, преди генералът да се върне. Но, от друга страна, Женева навява по-различни мисли, нали?

— Че Делавейн е разбрал — мрачно изрече Конвърс.

— Или че не смята да допуска излишни рискове, особено ако има програма за действие, в което сме убедени. Вече е започнало броенето преди старта.

— Стартът на кое?

— От тенденцията на операциите им, така както ние сме ги сглобили от разпокъсаната информация, става ясно че ще има продължителен период на масови, дирижирани размирици, предназначени да излязат изпод контрола на правителствата и да ги дестабилизируют.

— Това е сложна работа. И как ще стане?

— Разполагаме единствено с догадки — намръщи се ученият. — Вероятно широко разпространени, координирани безредици, навсякъде ръководени от терористи, терористи, финансирани от

Делавейн и хората му. Когато хаосът стане непоносим, това ще е тяхното оправдание да застанат начело на военните и да поемат властта. Като начало ще въведат военно положение.

— Това вече е ставало — отбеляза Джоел. — Финансиране и въоръжаване на предполагаем противник, след това изпращане на провокатори...

— Със значителни суми пари и материали.

— И когато те се вдигнат — продължи Конвърс, — ще им дръпнат килимчето под краката, ще ги разгромят и ще вземат властта. Гражданите благодарят и наричат спасителите си герои, докато те маршируват под ударите на барабаните си. Но как те могат да го постигнат?

— Това е най-главният въпрос. Какви са мишените им? Къде са, кои са? Нямаме представа. Ако разполагахме дори с най-малък намек, можехме да подходим от тази позиция, но нямаме, а не можем да губим време в дирене на неизвестното. Трябва да тръгнем оттам, откъдето знаем нещо.

— Пак опираме до времето — намеси се Конвърс. — Защо сте толкова сигурен, че броенето преди старта е започнало?

— Навсякъде се забелязва засилена активност, в някои случаи бих я нарекъл дори трескава. Оръжейни пратки, тръгнали незаконно от Щатите, се разпределят от складове в Англия, Ирландия, Франция и Германия между бунтовнически групи в районите на напрежение. Дочухме такива слухове от Мюнхен, Средиземноморието и арабските държави. Говори се за последни приготовления, но май никой не знае точно каква е целта им. Просто трябва да са в готовност. Има сигнали, че групи като „Баадер-Майнхоф“, „Червените бригади“, ООП и „Червените легиони“ на Париж и Мадрид са започнали да се съревновават, но никой не знае за какво. Известен е само моментът на старта.

— И кога е той?

— Сведенията ни са различни, но времето съвпада. След три до пет седмици.

— Боже мой — внезапно се сети Джоел. — Ейвъри, тоест Холидей, ми прошепна нещо точно преди да умре. Думи, които чул от своите убийци. „Аквитания“... Казаха, че е заради „Аквитания“. Това беше. Какво означава това, Бийл?

Възрастният учен помълча, очите му се оживиха в лунната светлина. Бавно извърна глава и се загледа във водата.

— Това е лудост — промърмори той.

— Такова обяснение не ми говори нищо.

— Естествено — изрече Били с извинение в гласа. — Поредно доказателство за обхвата на идеята им. Просто невероятно.

— Пак не разбирам.

— Аквитания, както я е нарекъл Юлий Цезар, е била обширна област в Югозападна Франция, която в първите векове след новата ера била разширена от Атлантическия океан през Пиренеите до Средиземно море, на север до устието на Лоара, на запад от Париж по брега на...

— Чувал съм за това — прекъсна го Джоел, прекалено нетърпелив да слуша академични речи.

— Ако наистина сте чувал, заслужавате поздравления. Повечето хора знаят по нещо само за по-късните векове, например от осми нататък, когато Карл Велики е завоювал областта и е образувал кралство Аквитания, което завещал на сина си Луи и на неговите синове Пипин I и II. Този факт и следващите триста години са най-важните.

— За какво?

— За легендата Аквитания, господин Конвърс. Подобно на много други амбициозни генерали, Делавейн се вижда като познавач на историята в духа на традициите на Цезар, Наполеон и дори на Патън. Криво или право, аз минавам за учен, но той си остава ученик и така трябва да бъде. Учените не могат да си позволят никакви волности, без да разполагат с достатъчно доказателства, или поне не би трябвало, докато студентите могат и го правят.

— Какво имате предвид?

— Спираловидното развитие на легендата за Аквитания. Например синдромът „А какво щеше да бъде сега, ако...“ до такава степен взема връх над фактите, че ги деформира. Историята на Аквитания е пълна с внезапни големи разширявания и резки свивания на територията, разбирате ли? Просто казано, един студент по история с по-богато въображение би могъл да заяви, че ако Карл Велики не е бил допуснал никакви политически, брачни и военни грешки, че ако синовете му, двамата Пипиновци, а по-късно и френският крал Луи VII

и английският Хенри II, които един след друг са били женени за забележителната Елеонора, също са били безпогрешни, то днес кралство Аквитания би обхващало почти цяла Европа — Бийл замълча. — Започвате ли да разбирате? — попита след малко.

— Да — рече Джоел. — Май започвам.

— И това не е всичко — продължи ученият. — Тъй като за известен период Аквитания е била смятана за законна английска територия, тя е можела да се разпростре и върху чуждестранните ѝ колонии, включително тринайсетте отвъд Атлантическия океан, които по-късно се нарекоха Съединени американски щати... Естествено, със или без грешки на Карл Велики и наследниците му това не би могло да се случи поради основния закон на западната цивилизация, валиден от времето на Ромул Августул и падането на Римската империя. Не може да съсипеш, а след това насилствено да обединиш и да управляваш отчаяни народи и техните култури, а направиш ли го, няма да е за дълго.

— Сега обаче някой се опитва — каза Конвърс. — Джордж Маркър Делавейн.

— Да. В представите си той е изградил Аквитания, която никога не е съществувала и не би могла да съществува. И това е ужасяващо.

— Но защо? Нали казахте, че не би могло да се случи?

— Така е според старите правила — не би могло да стане в периода след разпадането на Римската империя. Но не бива да забравяте, че в историята никога не е имало време като днешното. Не са съществували такива оръжия, такова напрежение. Делавейн и хората му го знаят и ще зложат на тези оръжия и това напрежение — старецът посочи листа хартия в ръката на Джоел. — Имате кибрит. Запалете една клечка и прочетете имената.

Конвърс разгъна листа, бръкна в джоба си и извади запалката. Щракна я и когато пламъкът освети листа, прочете имената.

— Исусе Христе! — възкликна той и се намръщи. — Ликаприлика са на Делавейн. Войнолюбие то ги обединява, ако са хората, за които мисля — Джоел удължи пламъка.

— Те са — отвърна Бийл. — Като започнете с генерал Жак-Луи Бертолди във Франция — забележителен, изключителен човек. През войната е бил в Съпротивата, получил е чин майор, преди да навърши двайсет години, но по-късно станал фанатично предан член на

Салановата ОАС. Бил в основата на покушението срещу генерал Дьо Гол през август шейсет и втора и се стягал за пръв ръководител на страната. За малко да успее. Вярвал е, както вярва и досега, че алжирските генерали са спасението на отслабената Франция. Оцелял е не само защото е легендарен, но и защото не е сам, при това е доста по-убедителен от останалите. Особено по отношение на елитните многообещаващи млади командири — възпитаници на „Сен Сир“. С две думи, той е фашист, но фанатикът се крие зад паравана на почтеността.

— А мъжът на име Абрамс — рече Конвърс — е силният човек на Израел, който организира кресливи протестни митинги пред Кнесета и по стадионите и открито заявява, че в Юдея и Самария ще се пролее много кръв, ако синовете на Авраам бъдат низвергнати. Дори израелците не могат да го озаптят.

— Много хора се боят от него, започнал е да наелектризира тълпите като светкавица. Превърнал се е в символ. Хаим Абрамс и последователите му карат режима на Бегин да прилича на сдържано, самообезличаващо се управление. Той е сабра^[1] и е толериран от европейските евреи, защото е изключителен воин, доказал се в две войни. Радва се на уважението на всеки министър на отбраната от времето на Голда Меир. Никога не знаят кога ще им дотрябва на бойното поле.

— А този Ван Хедмер — рече Конвърс, като отново прибегна до запалката — е южноафриканец, нали? „Униформения палач“ или нещо подобно.

— Ян ван Хедмер, „Касапина на Совето“, както го наричат чернокожите. Екзекутира „нарушителите“ с тревожеща честота и с подкрепата на правителството. Произхожда от семейство на стари африканери, като първите генерали от рода му са се проявили още в Бурската война. Не желае Претория да живее според стандартите на този век. Между другото е близък приятел на Абрамс и често прескача до Тел Авив. Освен това е един от най-ерудираните и обаятелни военачалници, които някога са присъствали на дипломатически конференции. Обноските му са в пълно противоречие с репутацията му.

— Лайфхелм — прочете Конвърс последното от чуждестранните имена. — Сложна личност, ако не греша. Говори се, че е великолепен

военен, който е изпълнявал прекалено разностранни заповеди, но все пак е уважаван. Най-малко съм чувал за него.

— Напълно разбираемо — кимна Бийл. — В известен смисъл неговата история е най-странната, но и най-чудовищната. Истината непрекъснато се замазва, за да могат да го използват, без да се смуцават от общественото мнение. Фелдмаршал Ерих Лайфхелм е най-младият генерал, произведен от Хитлер. Предугади рухването на Третия райх и бързо се е пребоядисал. От брутален убиец и фанатичен свръххариец се е превърнал в разкаян професионалист, ужасен от престъпленията на нацизма, когато „чул“ за тях. Успял да заблуди всички и бил изцяло оневинен. Кракът му не е стъпвал в съдебната зала в Нюрнберг. По време на „студената война“ съюзниците широко се ползвали от неговите услуги, като му предоставили и пълен достъп до поверителната информация, а по-късно, през петдесетте години, когато били сформирани немските дивизии за НАТО, успял да си осигури поста техен главнокомандващ.

— Преди няколко години, ако не се лъжа, вестниците писаха доста за него. Имаше няколко сблъсъка с Хелмут Шмид, нали?

— Точно така — потвърди ученият. Но във вестниците всичко беше смекчено и недокрай изречено. Цитираха Лайфхелм, който заявил, че не могат да очакват от немския народ да прехвърля бремето на вината от миналото в бъдещите поколения. На това трябвало да се сложи край. Гордостта трябвало да се възстанови като част от наследството на нацията. Имаше и малко дрънкане на оръжия срещу Съветския съюз, но нищо повече.

— А каква част е премълчана? — запита Конвърс.

— Настоявал за пълно премахване на ограниченията, наложени на Бундестага, върху размера на въоръжените сили, отстоявал разширяването на разузнавателните служби, изградени по образец на Абвера, включително и оправдателни присъди за политическите смутители. Поискал основна преработка на немските учебници за училищата. „Гордостта трябва да се възроди“, повтарял непрекъснато и всичките му изказвания били подчинени на злостен антикомунизъм.

— Точно това е била общата първоначална стратегия на Третия райх, когато Хитлер дошъл на власт.

— Прав сте, Хелмут Шмид е бил наясно относно Лайфхелм и е знаел, че ако допусне нещата да тръгнат в исканата посока, ще настъпи

хаос, а Лайфхелм имаше голямо влияние. Бон не можеше да си позволи да буди призрака на болезнените спомени. Шмид принуди Лайфхелм да подаде оставка и буквално запуши устата му по всички правителствени въпроси.

— Но той продължи да говори.

— Не открито. Все пак той е богат и не загуби приятелите и връзките си.

— Между които са Делавейн и хората му.

— В момента на първо място.

Джоел още веднъж щракна със запалката и разгледа долната част на страницата. Имаше две колони с имена. Над лявата пишеше „Държавен департамент“, а над дясната — „Пентагон“. Бяха общо към двайсет и пет.

— Кои са тези американци? — пусна лостчето, пламъкът угасна и той прибра запалката в джоба си. — Имената не ми говорят нищо.

— Някои би трябвало, но това е без значение — рече Бийл. — Важното е, че сред тях са апостолите на Джордж Делавейн. Изпълняват неговите заповеди. Трудно е да се каже точно колко са, но са поне по няколко от всяка група. Тези имена са на хора, които вземат решения или които не се противопоставят на дадени решения. Без тях Делавейн и последователите му щяха да бъдат спрени и издирени.

— Обяснете ми по-ясно.

— Имената отляво са на ключови фигури в Отдела за контрол на търговията с оръжие в Държавния департамент. Те определят кой да получи разрешение за износ, кой може да получава оръжия и технологии, забранени за други под предлог „националните интереси“. От дясната страна са имената на висши офицери от Пентагона, по чието нареждане се харчат милиони за въоръжаване. Те вземат решенията. Част от тези решения вече са предизвикали въпроси, кои открити, кои на ухо, от страна на някои дипломати и военни. Поне това научихме...

— Въпроси ли? Защо? — прекъсна го Конвърс.

— Разнесоха се слухове, а слухове винаги има, за големи пратки оръжие с нередовни разрешения за износ. Освен това налице е излишък от военно оборудване, свръхдоставки, изчезнали при прехвърлянето им от складове и отдалечени депа. Излишъците от оборудване лесно минават неотчетени. В днешното време на огромни

бюджетни преразходи те само създават проблеми. Отгърват се от тях, без да дават подробни отчети. А колко ли са удобни тези случаи, ако по случайност се появи някой от членовете на „Аквитания“ с предложение да ги купи, при това с готови документи. Съдържанието на цели складове се изпраща на места, където не би трябвало да отива.

— Либийска връзка?

— Без съмнение. Плюс още много връзки.

— Холидей спомена, а и вие преди малко го казахте. Нарушени закони — оръжие, оборудване и технологична информация, изпратени на хора, които не би трябвало да ги получат. Резултатът е безредици, тероризъм...

— Които ще оправдаят намесата на военните — прекъсна го старият Бийл. — Това е част от концепцията на Делавейн. Оправдана ескалация на военната мощ, военни начело на държавите, безпомощни граждани, които ще са принудени да ги слушат и да им се подчиняват.

— Но вие току-що споменахте, че вече се задават някои въпроси.

— На които се отговаря с изтъркани фрази от рода на „национална сигурност“ и „контрадезинформация“, за да се успокоят и отстранят любопитните.

— Но това е измама. Не могат ли да бъдат обвинени в измама?

— От кого? Как?

— По дяволите, самите въпроси го подсказват! — отвърна Конвърс. — Тези неправомерно дадени разрешения за износ, прехвърляне на изчезващи оръжия, търговия, която не може да бъде проследена...

— Въпросите се задават от хора, които нито имат достъп до този род информация, нито са достатъчно компетентни да разберат механизмите на издаване на разрешения за износ.

— Това е несъстоятелно — настоя Конвърс. — Казахте, че някои от тези въпроси се задават от дипломати, от военни, от хора, които положително имат и достъпа, и компетентността.

— И които изведнъж, сякаш с махване на вълшебна пръчица, спират да ги задават. Разбира се, много от тях вероятно са били убедени, че въпросите наистина са извън законните им компетенции, други може да са били прекалено уплашени, за да задълбаят, да не би да се окажат въввлечени в нещо неприятно. Трети са били направо принудени да млъкнат чрез откровени заплахи. Освен всичко това зад

цялата работа стоят хора, които са много убедителни и броят им непрекъснато нараства във всички страни.

— Божичко, но това е цяла мрежа — изрече тихо Конвърс.

Ученият сурово го загледа, нощната светлина, отразена във водата, играеше по строгото му набръчкано лице.

— Да, господин Конвърс, „мрежа“. Тази дума ми бе подшушната от човек, който ме смяташе за един от тях. „Мрежата, заяви той, мрежата ще се погрижи за вас.“ Говореше за Делавейн и хората му.

— Защо е мислел, че сте от тях?

Старецът замълча. Хвърли бърз поглед към трепкащото Егейско море и спря очи на Конвърс.

— Защото смяташе, че е логично. Преди трийсет години свалих униформата и я смених с костюма от туид и разрошената коса на университетски професор. Малко от колегите ми можаха да ме разберат, защото бях от елитната, малко по-късна американска версия на Ерих Лайфхелм — на трийсет и осем години станах бригаден генерал, чакаше ме назначение в Генералния щаб. Но докато падането на Берлин и „Gotterdammerung“^[2] в бункера имаха едно въздействие върху Лайфхелм, евакуацията от Корея и харакирито при Панмънджом ми въздействаха по съвсем различен начин. Виждах само загубите, а не каузата, която навремето ме вдъхновяваше. Само безсмислици на мястото на онова, което преди ми се струваше уважителна причина. Видях смъртта, господин Конвърс, не героична смърт срещу озверели орди или нелепа смърт следобед в Испания под възгласите „Оле!“, а голата смърт. Грозна, разтърсваща. И разбрах, че повече не мога да бъда част от стратегията, която я причиняваше... Ако бях вярващ, щях да стана свещеник.

— Но вашите колеги не са ви разбрали — отбеляза Джоел, хипнотизиран от думите на Бийл, които го върнаха към част от собственото му минало. — Помислили са, че е нещо друго.

— Естествено. Бях похвален в донесенията на самия свещен генерал Макартър. Имах дори прякор: Червената лисица от Инчон — тогава косата ми беше рижа. Заповедите ми се отличаваха с решителни настъпления и контранастъпления, всички сравнително добре обмислени и изпълнени. И един ден на юг от Чънчон ми наредиха да завзема три съседни хълма, които се състояха от гола издигната земя, която не можеше да послужи за стратегически цели. Заявих по

радиото, че целта е безполезна и че загубите, които бихме понесли, ще са безсмислени. Поисках допълнителни разяснения — по този начин фронтовите офицери изразяваха мнението: „Ако вие сте луди, аз не съм.“ Отговорът се получи след по-малко от петнайсет минути: „Трябва да ги завземете, защото ги има, генерале.“ И това беше всичко. „Защото ги има.“ Трябваше да се спечели червена точка в нечия полза или да се постигне ново повишение в Сеул... Завзех хълмовете, но загубих над триста души и за усилията си бях възнаграден с още един „Кръст за изключителни заслуги“.

— Тогава ли напуснахте?

— Не. Бях твърде объркан, главата ми беше пламнала. Краят настъпи, когато наблюдавах Панмънджом. Накрая ме върнаха у дома съвсем неочаквано след току-що получените награди... Във всеки случай едно малко издигане ми беше отказано — не говорех езика на важна европейска страна, в която трябваше да заема пост. Но вече ми беше прекипяло — използвах повода, тихомълком подадох оставка и поех по пътя си.

Беше ред на Джоел да замълчи и да разгледа стареца на нощната светлина.

— Никога не съм чувал за вас — най-сетне проговори той. — Защо?

— Не познавате и имената в долната част на страницата, нали? „Кои са тези американци? Имената не ми говорят нищо.“ Това бяха думите ви, господин Конвърс.

— Те не са били произведени в генералски чин съвсем млади за изключителни заслуги, не са герои от войната.

— Не е вярно, някои от тях бяха герои — прекъсна го Бийл, — и то в няколко войни. И те са имали своите звездни мигове, но след това са били забравени и са били единствените хора, които са помнели тези мигове и са търсели утеха в тях. Непрекъснато.

— Говорите, сякаш ги оправдавате.

— Разбира се, че ги оправдавам! Да не мислите, че не им съчувствам? На личности като Хаим Абрамс, Бертолдие, дори Лайфхелм? Ние ги призоваваме, когато барикадите са завзети, възхваляваме ги за дела, които са отвъд нашите възможности...

— Това не се отнася до вас. Вие самият сте ги вършил.

— Прав сте и точно затова ги разбирам. Когато барикадите се възстановят, ние ги обричаме на забрава. Нещо повече, принуждаваме ги да наблюдават как неумели цивилни поемат лостовите на властта и с помощта на лукавите си думи поставят експлозивите, които отново ще ги разрушат. А когато рухнат, призоваваме командирите си.

— Исусе, на чия страна сте?

Бийл стисна очи и напосмисли на Джоел за начина, по който и той затваряше своите, когато го налягаха някои спомени.

— На вашата, нещастнико — тихо изрече ученият. — Защото знам на какво са способни. Не се отричам от нито една своя дума. В историята досега не е имало време като днешното. Много по-добре е уплашени цивилни да продължават да дърдорят и да търсят начини, отколкото един от нас... извинете, един от тях...

Откъм морето полъхна вятър, пясъкът се завихри около краката им.

— Онзи човек — каза Конвърс, — който ви е успокоил, че мрежата ще се погрижи за вас. Защо го е направил?

— Смяташе, че могат да ме използват. Беше фронтови командир в Корея със сходни на моите възгледи. Дойде при мен на острова, не знам защо, може да е бил на почивка, може и да е искал специално да ме посети. Намери ме на пристанището. Тъкмо се канех да изляза с лодката в открито море, и той внезапно изникна — висок, с изправена стойка в светлината на утринното слънце. „Трябва да поговорим“, заяви със същата настойчивост, с която говорехме на бойното поле. Поканих го на борда и бавно отплавахме извън залива. На няколко километра от брега той ми представи своята кауза, тяхната кауза. Каузата на Делавейн.

— И какво стана после?

Ученият направи пауза от две секунди и простиичко отговори:

— Убих го. С ножа, с който кормех рибата. Изхвърлих тялото му при стадо акули отвъд рифовете на Стефанос.

Смаяният Джоел се втрени в стареца — неравномерната лунна светлина сякаш подчертаваше силата на това зловецко признание.

— Просто така?

— Бях научен на това, господин Конвърс. Нима не бях Червената лисица от Инчон? Никога не съм се колебал да завзема някоя територия или да унищожа противник.

— Вие го убихте?

— Това беше наложително решение, а не безсмислено отнемане на човешки живот. Беше дошъл да ме вербува, а отговорът ми се отразяваше в очите, в мълчаливата ми ярост. Той го забеляза и аз разбрах това. Не можеше да си позволи да ме остави жив след всичко, което ми каза. Един от нас трябваше да умре и аз просто реагирах по-бързо от него. Вие сте адвокат, всеки ден се сблъсквате с алтернативи. Какъв избор имах?

Джоел поклати глава, но не в отговор, а от изумление.

— Как ви откри Холидей?

— Открихме се взаимно. Никога не сме се срещали, не сме разговаряли, но имаме общ приятел.

— В Сан Франциско?

— Често ходи там.

— Кой е той.

— Съжалявам, но отказвам да обсъждам тази тема.

— Защо? Защо е тази тайнственост?

— Той предпочита така. При съществуващите обстоятелства, смятам, че е прав.

— По каква логика? Обяснете ми логиката във всичко това! Холидей се свързва с някакъв човек в Сан Франциско, който случайно се познава с вас, бивш генерал, намиращ се на някакъв гръцки остров, отдалечен на хиляди километри, който случайно е бил потърсен от човек на Делавейн. Съпадението е неоспоримо, но логиката липсва!

— Не си блъскайте повече главата. Приемете нещата, каквито са.

— Вие бихте ли го направили на мое място?

— Като имам предвид обстоятелствата — да. Не разбирате ли, че нямате избор?

— Как да нямам? Мога да си тръгна оттук с половин милион, получен от неизвестен непознат, който може да ме преследва само ако излезе наяве.

— Да, но няма да го направите. Бяхте избран много внимателно.

— Защото имам мотив ли? Така каза Холидей.

— Честно казано, да.

— Вие сте луди, всички сте луди!

— Един от нас е мъртъв. Вие сте последният човек, с когото е разговарял.

Джоел отново усети прилив на гняв, очите на умиращия човек изгаряха паметта му.

— „Аквитания“ — тихо изрече той. — Делавейн... Добре, бил съм внимателно избран. Откъде да започна?

— Вие сте адвокат, всичко трябва да се извърши по законен ред.

— Точно така, аз съм адвокат, а не полицай или детектив.

— Нито една полиция в страните, където живеят тези четирима мъже, не може да постигне това, което можете вие, дори ако се съгласят, в което искрено се съмнявам. Нещо повече, полицията би уведомила мрежата на Делавейн.

— Добре, ще опитам — заяви Конвърс, сгъна листа с имената и го сложи във вътрешния джоб на самото си. — Ще започна от първия, в Париж. Бертолдие.

— Жак-Луи Бертолдие — допълни старият човек, бръкна в брезентовата чанта в краката си и извади дебел плик. — Това е последното, което можем да ви дадем. Тук се съдържа всичко, което успяхме да научим за четиримата. Може да ви бъде полезно. Адреси, коли, делови връзки, кафенета и ресторанти, които често посещават, сексуални предпочитания, ако представляват слабо място... всичко, което може да ви помогне да се заловите за нещо. Използвайте информацията, използвайте каквото можете. Просто ни изпращайте доклади за нарушаване на законите, за компрометиране и най-вече доказателства, че не са солидните почтени граждани, които изглеждат благодарение на начина си на живот. Злепоставяне, господин Конвърс, zlepоставяне и излагане. Това поражда насмешка у околните. Престъпник Холидей беше напълно прав по този въпрос. Присмехът на обществото е първата стъпка.

Джоел отвори уста да отговори, да се съгласи, но млъкна. Очите му се заковаха върху Бийл.

— Не съм ви казвал, че Холидей е споменавал нещо за насмешка.

— Тъй ли? — ученият примигна няколко пъти на бледата светлина, за миг несигурен в себе си, попаднал в изненадващ капан.

— Но ние, естествено, сме обсъждали...

— Нали никога не сте се виждали, никога не сте разговаряли! — прекъсна го Конвърс.

— ... с посредничеството на нашия общ приятел стратегиите, които да следваме — завърши старецът. Погледът му вече се беше

втвърдил. — Присмехът е крайгълният камък. Разбира се, че сме го обсъждали.

— Защо тогава се поколебахте?

— Сепнахте ме с безсмисленото си изявление. Реакциите ми вече не са както едно време.

— Били са достатъчно бързи в лодката отвъд Стефанос — поправи го Джоел.

— Тогава положението го изискваше, господин Конвърс. Само един от нас можеше да остане в лодката. А от този плаж ще си тръгнат двама.

— Добре, може и да съм мнителен. И вие на мое място щяхте да реагирате по същия начин — Конвърс извади пакет цигари от джоба на ризата си, изтръска нервно една към устните си и извади запалката. — Човек, когото познавах като дете под едно име, изведнъж след много години ме търси под друго — Джоел щракна запалката, поднесе я под цигарата и вдъхна дима. — Разказва ми някаква нелепа история, която е толкова убедителна, колкото да не я отхвърля веднага. Стръвта е безумец на име Делавейн. Твърди, че мога да помогна да бъде спрян, и ми предлага куп пари, предоставени от човек в Сан Франциско, който трябва да остане неизвестен. Парите получавам от бивш генерал на модния егейски остров Миконос. И за всички положени усилия — мъжът, когото познавам под две имена, е убит посред бял ден, надупчен от дванайсет куршума в асансьора и умира в ръцете ми с думата „Аквитания“ на уста. След което бившият военен, ученият, докторът, ми разказва друга история, която свършва с изпращането на вербовчик от Делавейн, убит с рибарски нож и изхвърлен през борда на стадо акули. Наистина съм мнителен, господин Бийл, професор Бийл или генерал Бийл! Много ми се събра през последните два дни! Вече не вярвам на никого. Чувствам се в непознати води, объркан, неподготвен и силно уплашен.

— Не преувеличавайте сложността на нещата — заяви Бийл. — Често съм повтарял това и на студентите си. Съветвах ги да не гледат целостта, а да подхождат крачка по крачка, да тръгнат от различни краища, докато се срещнат. Крачка по крачка, господин Конвърс.

— Страхотен лектор сте. Бих зарязал всичко още на първата крачка.

— Вече не го обяснявам добре. Когато преподаваш история, нишките от различните краища са особено важни.

— А когато практикуваш право, те са всичко.

— Тогава тръгнете по тях, следвайте ги една по една. Аз не съм адвокат, но не можете ли да подходите към всичко това като защитник, чийто клиент се намира под ударите на сили, които биха потъпкали правата му, осакатили живота му, отнели търсенето му за мирно съществуване?

— Не е същото — отвърна Джоел. — Имам клиент, който не желае да разговаря с мен, не желае да се срещнем и дори не ми казва името си.

— Не този клиент имах предвид.

— А кой? Нали парите са негови?

— Той само ви свързва с истинския ви клиент.

— И кой е той?

— Може би това, което е останало от цивилизования свят.

Джоел заразглежда учения в трепкащата светлина.

— Добре, вече знам какво да търся. Нишка по нишка, докато се срещнат и съвпаднат и картината се очертае така, че всички да я видят. Ще се съсредоточа върху разрешенията за износ и кой ги контролира, след това ще свържа три-четири имена и ще ги проследя до Делавейн в Калифорния. Тогава ще можем да ги взривим юридически, без да създаваме мъченици, без каузи, без храбреци с военна кариера, разпнати от предатели. Ще се видят само голите гробни печалбари, които са се писали патриоти, докато през цялото време са пълнили непатриотичните си гушки. Правил съм го десетки пъти по време на корпоративни преговори. Но този път ще направя още една крачка. Досега съм действал като всеки друг адвокат. Опитвам се да отгатна какво ще иска колегата от другата страна и защо. Не само какво искам аз, а какво иска и той. Какво си мисли. Разбирате ли, докторе, старая се да мисля като него, поставям се на негово място и не допускам той да го забрави дори за секунда. Много е изнервящо. Но този път ще бъде по-различно. Няма да търся опоненти, а съюзници на тяхната кауза. Ще започна в Париж, после в Бон или Тел Авив и накрая в Йоханесбург. А когато ги открия, няма да се старая да мисля като тях. Ще бъда един от тях.

— Извънредно смела стратегия. Поздравявам ви.

— Ако говорим за алтернативи, това е единствената. Освен това разполагам с много пари, които ще пръскам наляво и надясно не като разсипник, а ефективно, според желанието на незнайния ми клиент. Неизвестен, в сянка, но винаги присъстващ — Джоел млъкна. Осени го нова мисъл. — Знаете ли, доктор Бийл, вземам си думите назад. Не искам да знам кой е клиентът ми. Ще създам мой собствен, а ако го познавам, това ще изкриви образа, който рисува въображението ми. Можете да го уведомите, че ще получа пълен отчет на разходите ми, а остатъка ще му върна по същия начин, по който получих парите. Чрез приятеля ви Ласкарис в тукашната банка.

— Вие вече ги приехте — възрази Бийл. — Няма причина да...

— Исках да разбера дали наистина съществува. Той съществува и много добре знае какво върши. Ще ми трябват много пари, защото смятам да се превърна в човек, какъвто не съм, а парите са най-убедителното средство. Не, докторе, не, целта ми не са парите на приятеля ви, а Делавейн. Искам възмездие за касапина от Сайгон. Затова ще използвам парите му и самия него, като го създам според собствените си цели. За да вляза в мрежата.

— Ако Париж е първата ви спирка и се срещнете най-напред с Бертолдие, има някои директни прехвърляния на оръжия, свързани с него. Може би си струва да опитате. Ако излезем прави, ще разкрием умаления модел на това, което смятат да извършат и другаде.

— Данните тук ли са? — Конвърс потупа плика с досиетата.

— Не, излязоха на бял свят едва рано тази сутрин. Изглежда, не сте слушали новините по радиото.

— Не говоря други езици освен английски. Дори да слушам новини, няма да ги схвана. Какво се е случило?

— Цяла Северна Ирландия е в пламъци, избухнали са най-тежките бунтове и масови убийства от петнайсет години насам. В Белфаст и Боликер, Дромър и планините Морн разярени главорези и от двете страни вилнеят по улици и хълмове, палят наред, избиват в яростта си всичко живо. Хаосът е пълен. Правителството в Ълстър е в паника, парламентът е объркан и с вързани ръце, всички се мъчат да намерят изход. Изходът може да се окаже масирано нахлуване на войски.

— Какво общо има това с Бертолдие?

— Слушайте внимателно — рече ученият и направи крачка напред. — Преди осем дни пратка от триста сандъка с ръчни гранати и две хиляди кашона с експлозивни е била изпратена по въздуха от Билойт, щата Уискънсин, за Тел Авив през Монреал, Париж и Марсилия. Пратката така и не пристигнала и една израелска следа, включваща Мосад, показва, че в Марсилия са пристигнали само документите. Пратката е изчезнала или в Монреал, или в Париж и ние сме убедени, че е била отклонена за подпомагане на екстремистите от двете страни в Северна Ирландия.

— Защо мислите така?

— Първите жертви, над триста мъже, жени и деца, са били разкъсани от ръчни гранати. Такава смърт не е приятна, но раните са много по-страшни — гранатите късат цели части от тялото. Ълстър е в истерия, неконтролируем, правителството е парализирано, и то само за един ден, един-единствен ден, господин Конвърс!

— Доказват на самите себе си, че могат да го направят — тихо отбеляза Джоел със свито от страх гърло.

— Точно така. Това е проба, умален модел на пълномащабния ужас, който могат да причинят.

Конвърс се намръщи.

— Какво свързва Бертолдие с тази пратка освен факта, че живее в Париж?

— За времепребиваването на самолета на френска територия застраховката му е била направена от фирма, чийто директор е той. Кой би могъл да събуди по-малко подозрения от фирмата, която трябва да плати загубите? Фирма, която между другото има и достъп до стоката, която застрахова? Загубите надхвърлят четири милиона франка. Сумата не е толкова голяма, че да се появи по първите страници, но достатъчна, за да отклони всяко подозрение.

— Как се казва застрахователната фирма?

— „Компани Солидер“. Това е една от изходните точки, наред с Билойт и Белфаст.

— Да се надяваме, че ще успее да притисне Бертолдие до стената. Сутринта ще взема самолета от Атина.

— Разполагате с три до пет седмици, преди всичко да се разпадне. Каквото и да е, където и да е, ще е хиляди пъти по-страшно от Северна Ирландия. Това е реалност, която се приближава.

Валери Шарпантие внезапно се събуди и с широко отворени очи и вкаменено изражение се заслуша напрегнато в звуците, които бяха нарушили безмълвния мрак около нея и плисъка на вълните в далечината. Всяка секунда очакваше да чуе пронизителния звън на алармената инсталация на всички прозорци и врати на къщата.

Това не стана, но все пак имаше други шумове, проникнали в съня ѝ. Отви се и стана от леглото, тръгна бавно и предпазливо към стъклените балконски врати на спалнята, които гледаха към скалистия плаж, моторницата и Атлантическия океан.

Отново бяха там. Подскачащите по вълните мъждиви светлинки несъмнено бяха същите. Осветяваха яхта, пуснала котва на същото място. Два дни беше кръстосвала нагоре-надолу по крайбрежието, винаги видима, винаги без цел, освен този конкретен отрязък от брега на Масачузетс. Привечер на втория ден беше пуснала котва на същото място, на около четиристотин метра от къщата ѝ. Сега се беше върнала. Три дни по-късно отново бе пред дома ѝ.

Преди три нощи се беше обадила в полицията, която на свой ред се обърна към Бреговата охрана на нос Ан. Дадох ѝ обяснение повече разбираемо, отколкото задоволително. Яхтата била регистрирана в Мериленд, собственикът бил американски офицер и нямали никакви подозрителни придвижвания, които да налагат предприемането на съответни действия.

— На мен ми се струват твърде подозрителни — твърдо заяви Вал. — Неизвестна яхта два дни поред се носи напред-назад, а сетне пуска котва толкова близо до къщата ми, че ако викаме, ще се чуем.

— Правата върху водното пространство на къщата, която сте наела, не надхвърлят седемдесет метра, госпожо — беше официалният отговор. — Нищо не можем да направим.

Но при първата светлина на утрото Валери разбра, че трябва да се направи нещо. Фокусира бинокъла си върху яхтата и веднага ахна и се отдръпна от стъклените врати. На палубата стояха двама мъже, също с бинокли, но много по-мощни от нейния, и гледаха къщата, поточно спалнята ѝ на горния етаж. Гледаха нея.

Съседката ѝ надолу по плажа наскоро си беше инсталирала алармена система. И тя беше разведена, но бившият ѝ съпруг беше враждебно настроен. Вал завъртя два телефона и се свърза със

собственика на фирмата. Инсталираха ѝ временна система още същия ден и обещаха, че ще проектират постоянна.

Прозвуча звънец — не висок, а по-скоро игрив. Беше тихото подрънкване на корабна камбана, което се смесваше с плисъка на вълните. Точно този звук я беше събудил и тя усети облекчение, примесено със странно безпокойство. Мъже, които плуваха през нощта и имаха лоши намерения, не оповестяваха присъствието си по този начин. От друга страна, същите хора се бяха върнали пред къщата ѝ, яхтата беше само на неколкостотин метра от брега. Бяха дошли по тъмно, луната се криеше зад плътни облаци, а лунната светлина не можеше да им покаже мястото. Сякаш искаха да знае, че са там и я наблюдават. Чакаха.

Но какво? Какво ставаше с нея? Преди една седмица телефонът ѝ блокира за цели седем часа и когато се обади от съседката на „Повреди“, ѝ казаха, че при тях няма данни за повреда. Линията била в ред.

— За вас може и да е в ред, но за мен не е, а не вие плащате сметките.

Върна се в къщи. Телефонът още беше мъртъв. При второто погнивно обаждане получи същия отговор. Повреда няма. След два часа, съвсем необяснимо, телефонът заработи. Отдаде случая на някаква неуредица в местната телефонна централа, която не разполагаше със съвременен оборудване. Но не знаеше как да си обясни яхтата, която призрачно подскочаше върху водата пред къщата.

Внезапно в мъждивата светлина видя на палубата да се изкачва фигура. За една-две секунди остана скрита в сянката, след което проблесна ярък пламък. Кибритена клечка. Цигара. Мъжът стоеше неподвижно на палубата и пушеше. Беше обърнат с лице към къщата, сякаш я изучаваше. Чакаше.

Вал довлече тежък стол до вратата, но встрани от стъклото. Взе лекото одеяло от леглото, седна и се зави с него, без да сваля очи от водата, яхтата и човека. Ако той или яхтата направеха дори най-малък опит да се приближат до брега, щеше да натисне бутона, както я бяха инструктирали да прави в спешни случаи. Големите кръгли алармени звънци вътре и вън от къщата щяха пронизително да задрънчат, да се слеят в концерт и да удавят звука на прибоя и вълните, които се блъскаха в моторницата. Щяха да се чуят на триста метра разстояние

— единствен плащещ и всепоглъщащ звук на плажа. Запита се дали щеше да ѝ се наложи да ги задейства тази нощ... тази сутрин.

Не искаше да изпада в паника. Джоел я беше научил да не изпада в паника дори когато смяташе, че един съвременен писък би свършил работа по тъмните улици на Манхатън. От време на време неизбежното се случваше. Бяха пресрещани от наркомани или пънкове, но Джоел оставаше спокоен, ледено спокоен. Придръпваше я до някоя стена и им предлагаше евтиния резервен портфейл с няколкото долара, които носеше в задния си джоб. Божичко, беше същинска буца лед! Може би затова никой не ги беше нападал истински, не знаеха какво се крие зад хладния, зареян поглед.

— Трябваше да изпищя! — нервно извика тя веднъж.

— Не — отвърна той. — Щеше да го паникьосаш. Точно тогава тия копелета стават опасни.

Беше ли човекът на яхтата опасен? Всички ли бяха убийци? Или просто новаци, които се придържаша близо до брега? Дали мъжът, който пушеше цигара на палубата, беше млад офицер, който се учеше на корабоплаване и се чувстваше по-спокоен, пуснал котва в непознати води, далече от големите дълбочини? Всичко беше възможно, а летните нощи носеха със себе си особен вид самота, която пораждаше страшни представи. Човек се разхождаше по плажа и мислеше какво ли не.

Джоел щеше да ѝ се подиграе и да каже, че из артистичната ѝ глава се носят демони в търсене на логика. И без съмнение щеше да е прав. Мъжете на яхтата може би бяха по-напрегнати и от нея. В известен смисъл те бяха натрапници, които търсеха убежище сред враждебни туземци. Допитването до Бреговата охрана го доказваше. Ако сега Джоел беше с нея, тя знаеше точно какво щеше да направи. Щеше да слезе на плажа, да викне на временните си съседи и да ги покани на чашка.

Милият Джоел, глупавият Джоел, леденостуденият Джоел. Имаше време, когато ми беше утеха, когато и ти се чувстваше добре. И беше забавен, много забавен, дори когато не се чувстваше добре. В известен смисъл ми липсваш, скъпи. Но, слава Богу, не достатъчно.

Но защо все пак това чувство, а може би инстинкт, упорстваше? Малката яхта над водата ѝ действаше като магнит, пращаше я там, където не искаше да отиде.

Глупости! Демони, търсеци логика. Тя беше глупава... глупавият Джоел, леденостуденият Джоел... спри, за Бога! Бъди разумна!

Отново потрепера. Новаците не плават нощем край непознати брегове.

Магнитът продължи да я привлича, докато очите ѝ натежаха и тя потъна в неспокоен сън.

Събуди се отново, стресната от ярката слънчева светлина, която струеше през стъклените врати. Топлината ѝ я обгръщаше. Погледна към водата. Яхтата беше изчезнала и за миг се усъмни дали наистина е била там.

Да, беше. Но вече я нямаше.

[1] Потомък на първите еврейски заселници в Палестина. — Бел. пр. ↑

[2] „Залезът на боговете“ — опера от Вагнер. — Бел. пр. ↑

Боингът се отлепи от пистата на атинското летище „Хеликон“ и стремително се издигна. Конвърс, загледан през прозореца, видя на земята познати военни самолети, на които бе летял преди години. Земята под тях постепенно се изгуби, самолетът се стабилизира и започна да набира височина.

Конвърс се извърна от прозореца и се облегна удобно. Надписът „Пушенето забранено“ угасна и той бръкна в джоба на ризата си за пакета цигари. Извади една, щракна запалката. Димът бързо се разсея от вентилаторчето над седалката. Погледна часовника си. Беше 12,20. Трябваше да кацнат на „Орли“ в 3,35 местно време. Като се вземеше предвид часовата разлика, предстоеше му тричасов полет и той реши да вкара в паметта си всичко възможно за генерал Жак-Луи Бертолдие — ръката на „Аквитания“ във Франция, стига Бийл и покойният Холидей да бяха прави.

На летище „Хеликон“ се беше отдал на нещо, което не беше правил никога досега — прахосничество, каквото обикновено се приписва на героите на любовни романи, кинозвездите и звездите на рока. Страхът и предпазливостта се бяха обединили с излишъка от пари и той плати две съседни места в първа класа. Не искаше никой случайно да хвърли око на страниците, които щеше да чете. Миналата нощ на плажа старият Бийл бе представил нещата плашещо ясни: при най-малката, дори нищожна вероятност материалите, които носеше, да попаднат в чужди ръце, чиито и да са те, трябваше да ги унищожи на всяка цена. Защото бяха задълбочени досиета на хора, които можеха да заповядат извършването на неизброими екзекуции само с един телефонен разговор.

Посегна към дипломатическото куфарче. Кожената му дръжка още беше мокра от потната му длан, която я стискаше от момента на тръгването му от Миконос рано сутринта. За първи път разбра стойността на устройството, за което беше чел в книги и виждал на кино. Ако можеше да прикрепя куфарчето към китката си, щеше да диша далече по-спокойно.

Жак-Луи Бертолдие, възраст 59 години, единствен син на Алфонс и Мари-Терез Бертолдие, роден във военна болница в Дакар. Бащата е офицер от кариерата във френската армия, изключително авторитарен и груб при най-малки нарушения на дисциплината. За майката се знае малко. Може би е важно, че Бертолдие никога не говори за нея, сякаш е забравил съществуването ѝ. Минава в запас преди четири години, на петдесет и пет годишна възраст. Понастоящем директор на „Жуно и Сие“ — консервативна фирма на Борсата на ценни книжа.

Ранните му години изглеждат типични за син на командващ офицер, преместван от пост на пост, обграден с привилегиите на чина и влиянието на бащата. Свикнал с прислуга и почтителен военен персонал. Разликата от другите офицерски синове е в самото момче. Твърди се, че е можел да сглобява всякакви пистолети, преди да навърши пет години, а на десет е знаел наизуст целия устав.

През 1938 година семейство Бертолдие се връща в Париж — бащата е член на Генералния щаб. Бил е период на хаос, войната с Германия е на прага. Бертолдие-старши е един от малкото офицери, които съзнавали, че линията Мажино няма да издържи. Откровените му изказвания в този смисъл толкова разгневили колегите му, че бил изпратен на фронта като командващ Четвърта армия, дислоцирана по североизточната граница.

В началото на войната бащата е убит след петседмични боеве. По това време младият Бертолдие е шестнайсетгодишен и посещава парижко училище.

Капитулацията на Франция през юни 1940 година може да се нарече начало на зрялата възраст на обекта. Присъединява се към Съпротивата, най-напред като куриер, и четири години се сражава в редиците ѝ, като израства в рамките на нелегалното движение и поема командването на сектора Кале — Париж. Често пътува до Англия с фалшиви документи, за да координира шпионските и саботажните акции, извършвани от „Свободните французи“ и британското разузнаване. През февруари 1944 година Дьо Гол го повиква и му дава временен чин майор. Тогава е едва дваайсетгодишен.

Няколко дни преди влизането на съюзниците в Париж Бертолдие е тежко ранен в улични боеве между бойци на Съпротивата и

отстъпващите германски войски. До края на войната лежи в болница. След капитулацията на Германия е изпратен в Националната военна академия „Сен-Сир“, подходяща според Дьо Гол компенсация за младия герой от Съпротивата. След завършването ѝ получава чин капитан. Тогава е двайсет и четири годишен и последователно му се възлага командването в Дра Хамада, френско Мароко, после получава пост в Алжир, а след това на другия край на света в гарнизоните на Хайфонг. Накрая служи в съюзническите войски във Виена и Западен Берлин. (Отбележете последния пост във връзка със следващата информация за фелдмаршал Ерих Лайфхелм. Там са се запознали и сприятелили, най-напред открито, а по-късно, след като напускат армията, отричат близките си отношения.)

Конвърс реши да остави Ерих Лайфхелм за после и се замисли за младежа-легенда, какъвто беше Жак-Луи Бертолдие. Въпреки че Джоел беше далече от тайните на армията като всеки цивилен, по някакъв странен начин успя да се идентифицира с военното явление, описано на тези страници. Макар да не беше герой, бяха му устроили посрещане като на герой от война — нещо, което се прави за много малко хора. Повечето от тях бяха военнопленници, прекарвали в плен повече, отколкото на бойното поле. При все това вниманието — самото внимание, което водеше до привилегии, беше опасен лукс. Макар в началото да е притеснително, човек свиква да го приема, а след това и да го очаква. Признанието замайва главата, а привилегиите скоро започват да се приемат в реда на нещата. А когато вниманието вземе да затихва, заражда се някакъв гняв, човек иска да си го върне.

Това бяха чувствата на човек, който нямаше апетити към властта. Към успеха — да, но не и към могъществото. Как ли се беше почувствал мъжът, чието цялостно същество е било изтъкано от нишките на властта и могъществото, чиито най-ранни спомени бяха свързани с привилегии и ранг и чийто бляскав възход е станал на невъобразимо млада възраст? Как би реагирал такъв човек на осъзнаването и непрекъснатото разширяване на спектъра на собствения му залез? Такъв човек не се предава лесно, гневът му се превръща в ярост. И все пак Бертолдие, на петдесет и пет години — сравнително млада възраст за толкова изтъкнат човек, се беше

оттеглил от всичко. Нещо не се връзваше. Нещо липсваше от портрета на този съвременен Александър. Поне дотук.

Времето играе голяма роля в разрастващата се популярност на Бертолдие. След постове в Дра Хамада и предкризисния Алжир той е прехвърлен във френски Индокитай, където положението на колониалните сили бързо се влошава и скоро започва безмилостна партизанска война. Подвизите му на бойното поле не слизат от устата на хората в Сайгон и Париж. Войските под негово командване печелят редки, но много необходими победи, които, макар и неспособни да променят хода на войната, са убедили твърдолинейните милитаристи, че непълноценните азиатски сили могат да бъдат сразени от превъзходството на галската храброст и стратегия, че затова са нужни само оръжията, задържани от Париж. Разгромът при Диенбиенфу е горчива чаша за тези хора, които заявяват, че предателите от Външното министерство на Ке д'Орсе са виновни за унижението на Франция. Въпреки че полковник Бертолдие изплува от поражението като една от малкото героични фигури, той се оказва достатъчно мъдър или предпазлив да си мълчи и поне видимо не се присъединява към „ястребите“. Много хора твърдят, че е очаквал някакъв знак, който така и не дочакал. Прехвърлен е да служи във Виена и Западен Берлин.

След четири години обаче разбива облика, който така старателно е изграждал. Според неговите собствени думи той е „бесен и загубил всякакви илюзии“ поради преговорите на Дьо Гол с търсещите независимостта си алжирци. Заминава за родната си Северна Африка и се присъединява към бунтовническата организация ОАС на генерал Раул Салан, която със сила се противопоставя на политиката, която нарича предателска. По време на тази революционна част от живота си участва в покушението срещу Дьо Гол. След арестуването на Салан през април 1962 година и провала на метежа Бертолдие още веднъж изплува от поражението смайващо недокоснат. Де Гол прави необичаен ход, който никой не проумява — освобождава Бертолдие от затвора и го връща в Елисейския дворец. Не се знае какво са си казали двамата, но Бертолдие възвръща чина си. Единствените записани думи на Дьо Гол по този повод са на пресконференция на 4 май 1962 година. В отговор на въпрос относно възстановен офицер бунтовник той отговаря (преводът е дословен): „На един войник и патриот може да се

позволи и прости единственото му заблудено действие. Двамата разговаряхме. И двамата сме удовлетворени.“ Не е казал нищо повече по тази тема.

Следващите седем години Бертолдие заема различни влиятелни постове и се издига до чин генерал. Най-често е бил военен аташе във важни посолства по време на участието на Франция във Военния комитет на НАТО. Често е викан на Ке д’Орсе, придружава Де Гол на международни конференции, винаги видим на снимките във вестниците, обикновено на няколко крачки зад великия мъж. Колкото и да е странно, въпреки значителния си принос към работата на тези конференции, неизменно е изпращан обратно на предишния си пост, а вътрешните дебати продължават и решенията се вземат без него. Сякаш през цялото време е подготвян, но никога не е канен да заеме истински висок пост. Дали тази покана не е била знакът, който е очаквал преди седем години, след Диенбиенфу? Тук не даваме отговора на този въпрос, но смятаме, че той е от изключителна важност и трябва да продължава да се търси.

С драматичното оттегляне на Дьо Гол след отхвърлянето на искането му за конституционна реформа през 1969 година кариерата на Бертолдие започва да залязва. Назначенията му са далече от центровете на властта и остават такива до оставката му. Проучването на банковите и кредитните му карти, както и на списъците на пътниците показват, че през последните осемнайсет месеца нашият обект често е пътувал до Лондон (3 пъти), Ню Йорк (2 пъти), Сан Франциско (2 пъти), Бон (3 пъти), Йоханесбург (1 път), Тел Авив (1 път комбинирано с пътуването до Йоханесбург). Тенденцията е ясна. Съвпада с очертаващите се географски точки на напрежение, избрани от организацията на Джордж Делавейн.

Конвърс разтърка очи и позвъни за питие. Докато чакаше уискито, прегледа следващите няколко абзаца. Спомените му за този човек се бяха размърдали, информацията му беше позната и не съдържаха нищо кой знае колко съществено. Името на Бертолдие било издигано от няколко ултраконсервативни фракции с надеждата да го привлекат от военните в политическите битки, но опитите не се увенчали с успех. Върховното повикване го бе отминало. В момента като директор на парижка борсова фирма бе фигура, способна да

впечатли богатите и да държи на въдицата хора със социалистически уклони само благодарение на легендата, която представляваше.

Навсякъде пътува с фирмена лимузина и където и да ходи, посещението му е предизвестено и е посрещан по подобаващ начин. Колата е тъмносин американски линкълн номер 100–1. Ресторантите, които често посещава, са „Тайван“, „Риц“, „Жулиен“ и „Лукас-Картън“. Обаче на обяд често ходи в частния клуб „Л’Еталон Блан“ — три-четири пъти седмично. Клубът е небиещо на очи заведение с ограничено членство за висши военни, останки от богатата аристокрация и богати парвенюта, които, като не могат да станат едното или другото, плащат и на двете съсловия, за да се движат сред тях.

Джоел се усмихна. Авторът на доклада не беше лишен от чувство за хумор. И все пак нещо липсваше. Адвокатският му ум търсеше необяснимия пропуск. Какъв знак не е дочакал Бертолдие след Диенбиенфу? Какво е казал властният Дьо Гол на разбунтувалия се офицер и какво е заявил метежникът на великия мъж? Защо непрекъснато му намираха удобни постове, но никога не му даваха истинска власт? Един Александър, честван и опрощаван, издиган и забравян. В страниците се криеше някакво послание, но Джоел не можеше да го разчете.

Личният живот на Бертолдие не изглежда да е свързан с дейностите, които ни интересуват. Бракът му е удобен в най-чистия смисъл, който Ларошфуко влага в тази дума — обществено, професионално и финансово изгоден и за двете страни. Нещо повече, прилича на чисто делова договореност. Няма деца и въпреки че госпожа Бертолдие често се появява редом с него на публични места, не е забелязвана да води разговор с него. Бертолдие никога не говори за жена си, също както никога не споменава майка си. Тук може да има някаква психологическа връзка, но нямаме доказателства за нея. Особено при положение, че Бертолдие е известен женкар, който в определени периоди е издържал по три любовници едновременно освен различните краткотрайни връзки. Началниците му го наричат с прозвище, което никога не е намирало място в печата — Голямата

машина, и ако четящият тези редове не го разбира, му препоръчвам да отиде да пийне една чашка в Монпарнас.

С тази подкупваща бележка докладът свършваше. Беше досие, по-скоро поставящо въпроси, отколкото даващо отговори. В общи линии казваше какво и как, но почти не обясняваше защо. Причините бяха заровени дълбоко и най-изпълнените с въображение разсъждения биха извадили на бял свят единствено вероятности. Все пак имаше достатъчно конкретни факти, с които да работи. Джоел погледна часовника си — беше изминал един час. Разполагаше с още два да препрочита, мисли и запомни колкото може повече неща. Вече беше решил с кого да се срещне в Париж.

* * *

Ръоне Матилон беше не само изключително способен адвокат, често ползван от „Галбът, Брукс и Саймън“ за представител във френските съдилища, но и приятел. Въпреки че беше с десет години по-възрастен от Джоел, дружбата им се коренеше в общите преживявания — общи като география, безплодност и загуби. Преди трийсет години Матилон, млад адвокат, ненавършил трийсет години, беше мобилизиран от своето правителство и изпратен във френски Индокитай като военен юрист. Там стана свидетел на неизбежното и никога не можа да разбере защо неговият горд и упорит народ трябва да претърпи такива загуби, за да го постигне. Освен това сипеше безпощадни забележки по адрес на последвалата намеса на американците.

— Mon Dieu! Да не би да си въобразявахте, че ще постигнете нещо с оръжие, след като ние не можахме да го постигнем с оръжие и ум?

Беше им станало обичай при посещенията на Матилон в Ню Йорк или на Джоел в Париж да намират време да вечерят и пийнат заедно. Освен това французинът проявяваше изумителна търпимост към ограничените езикови способности на Конвърс. Джоел просто не беше в състояние да научи чужд език. Дори търпеливите уроци на Вал бяха срещнали глухи уши и неповратлив език. В продължение на

четири години бившата му жена с баща французин и майка германка се бе мъчила да му втълпи най-прости изрази, докато разбра, че е безнадежден случай.

— По дяволите, как можеш да бъдеш международен адвокат, когато никой отвъд Санди Хук не може да те разбере? — беше го попитала тя.

— Наемам преводачи, обучени от швейцарските банки, определям възнаграждението им по точковата система. Не пропускат нито запетайка — отвърна той.

В Париж неизменно отсядаше в двустаен апартамент в хотел „Жорж V“ — разкош, според него разрешен от „Талбът, Брук и Саймън“ по-скоро за да впечатли клиентите, отколкото да удовлетвори ведомостта. Предположението му беше наполовина правилно. Нейтън Саймън му беше разяснил:

— Нали разполагаш с луксозна дневна. Използвай я за заседания, вместо да даваш нелепо скъпи френски обеда или, пази Боже, вечери.

— А ако кажат, че са гладни?

— Имаш друга среща. Намигваш и заявяваш, че е нещо лично, никой в Париж няма да възрази.

Впечатляващият адрес сега щеше да му помогне, размишляваше Конвърс, докато таксито се стрелкаше като ужилено през следобедното движение по „Шанз-Елизе“ към булевард „Жорж V“. Ако постигнеше някакъв напредък, в което беше сигурен, с хората около Бертолди или със самия него, скъпият хотел щеше да подхожда на представата за неизвестен клиент, изпратил личния си адвокат с крайно поверителна мисия. Разбира се, нямаше резервация — пропуск, който щеше да обясни с временното отсъствие на секретарката си.

Помощник-управителят го посрещна любезно, изненадан и ръсец извинения. Не бил получил телекс за резервация от Ню Йорк, но, естествено, щели да подслонят един стар приятел. Настаниха го в стандартния двустаен апартамент на втория етаж и преди Джоел да успее да разопакова багажа си, стюардът донесе бутилка с предпочитаното от него уиски и го сложи в барчето. Беше забравил колко старателно и точно се отбелязваха в тези хотели вкусовете на честите гости. Вторият етаж, любимото уиски, а без съмнение след

вечеря щяха да му напомнят, че обикновено иска да го будят в седем сутринта.

Но сега приближаваше пет часът следобед. Ако искаше да говори с Матилон, преди да е тръгнал от кантората си, трябваше веднага да му се обади. Смяташе да започне да действа, като покани Ръоне на чашка в хотела. Матилон или щеше да му помогне, или не, а мисълта да загуби дори час в бездействие го изнервяше. Посегна към телефонния указател на Париж, поставен на лавица под телефона на нощната масичка, намери номера и го набра.

— Велики Боже, Джоел! — възкликна французинът. — Прочетох за онзи ужасен случай в Женева! Писаха в сутрешните вестници и се опитах да се свържа с теб... в „Ришмон“, естествено, но ми казаха, че си заминал. Всичко наред ли е?

— Да. Просто се случих там. Това е всичко.

— Бил е американец. Познаваш ли го?

— Само от масата за преговори. Между другото, ония глупости за наркотиците се оказаха точно глупости. Бил е издебнат, ограбен, застрелян и са му подхвърлили наркотиците, за да объркат следствието.

— И някой полицаи-натегач се е хванал на въдицата, за да спаси реномето на града. Знам, всичко това е обяснено... Лоши времена. Престъпност, убийства, тероризъм... Като епидемия са в цял свят. Слава Богу, в Париж са по-малко.

— Тук не ви трябва крадци, шофьорите на таксите ги заместват. Само че са по-гадни.

— Както винаги си невъзможен, приятелю! Кога ще се видим?

— Надявах се тази вечер. Като си тръгнеш от работа.

— Много късно ми казваш, топ амі. Защо не се обади по-рано.

— Пристигнах преди десет минути.

— Не си ли отпътувал от Женева...

— Имах работа в Атина — прекъсна го Джоел.

— Да, да. В наши дни парите текат откъм гърците. И то стремглаво. Точно както беше тук навремето.

— Ще дойдеш ли да пийнем нещо, Ръоне? Много е важно.

Матилон замълча. Очевидно долови тревожна нотка в лаконичността на Конвърс и в гласа му.

— Разбира се — рече след малко. — Предполагам, че си в „Жорж V“?

— Да.

— Ще дойда, щом се освободя. След около четирийсет и пет минути.

— Много ти благодаря. Ще запазя два стола в галерията.

— Ще те потърся там.

Пространството извън огромното фоайе с мраморни арки на бара на „Жорж V“ е наречено свойски „галерията“ от постоянните посетители на хотела, защото зад лявото стъкло има картинна галерия.

Заведението вече се пълнеше и сервитьорите се бяха отделили от бара, за да приемат поръчки от масите. Те знаеха къде са истинските пари. Конвърс откри два свободни стола в далечния край, където слабото осветление беше още по-приглушено. Погледна часовника си и едва различи стрелките. От разговора му с Ръоне бяха минали четирийсет минути, през които беше успял да се изкъпе и да свали потта и прахта след дългото пътуване от Миконос. Сложи цигарите и запалката на масата и си поръча питие от бдителния сервитьор, без да сваля очи от мраморния вход.

След дванайсет минути го съзря. Матилон нахълта енергично от дразнещата очите ярка светлина на фоайето към улицата в меката светлина на галерията. Той спря за момент и присви очи. След това кимна и тръгна към центъра на килима, приковал очи от разстояние върху Джоел, с широка, искрена усмивка. Ръоне Матилон приближаваше шейсетте, но походката и външността му бяха на по-млад човек. От него се излъчваше самочувствието, типично за преуспелите адвокати. Самоувереността му беше очевидна, защото представляваше същността на неговия успех, и все пак бе породена от трудолюбие, а не от егоцентризъм или театралност.

Двамата здраво стиснаха ръце и набързо се прегърнаха. Французинът седна срещу Конвърс и Джоел направи знак на внимателния сервитьор.

— Поръчай си на френски — каза Джоел. — Иначе има опасност да получиш горещо сънди неизвестно с какво.

— Този човек говори по-добър английски и от двама ни. Кампари с лед, моля.

— Merci, monsieur — сервитьорът се отдалечи.

— Още веднъж ти благодаря, че дойде — започна Конвърс. — Сериозно.

— Знам, че говориш сериозно... Изглеждаш добре, Джоел, уморен, но добре. Сигурно още сънуваш кошмари след онази шокираща история в Женева.

— Е, чак пък толкова. Вече ти казах, че бях просто очевидец.

— Все пак би могло да стане и с теб. Вестниците писаха, че си държал главата му, когато е умрял.

— Аз стигнах пръв до него.

— Ужасно.

— Виждал съм и преди такива неща, Ръоне — напомни тихо и безизразно Конвърс.

— Да, разбира се. Предполагам, че си бил по-подготвен за такова нещо от много други.

— Не смятам, че някой може да бъде достатъчно подготвен... Но това е минало. Ти как си? Как вървят работите?

Матилон поклати глава и грубите му черти внезапно се сгърчиха от ярост.

— Франция, разбира се, е същинска лудница, но все пак се справяме. Съдилищата са пълни, бизнесът цъфти.

— Радвам се.

Сервитьорът се върна с кампарито, двамата мъже му кимнаха и Матилон се вторачи в Джоел, който продължи:

— Чува се какво ли не.

— Затова ли си в Париж? — французинът проучваше лицето на Джоел. — Заради тъй наречените размирици? Знаеш ли, не са нищо по-различно отпреди. Засега. Голяма част от частната ни промишленост публично се финансира от правителството. Но, естествено, не се управлява от правителствените некадърници и всички плащаме за това. Това ли те тревожи, или клиентите ти?

Конвърс отпи от чашата си.

— Не, не затова съм тук. Причината е друга.

— Виждам, че си разтревожен. Обичайната ти словоохотливост не може да ме излъже. Прекалено добре те познавам. Тъй че ми кажи какво е това важно нещо. Нали тази дума използва по телефона?

— Да. Но може би е силно казано — Джоел изпразни чашата си и посегна към цигарите.

— Очите ти твърдят обратното, приятелю. Гледам ги, а не ги виждам. Замъглени са.

— Грещиш. Както сам каза, много съм уморен от пътуването — взе запалката и я щракна два пъти, преди пламъкът да се появи.

— Губим си времето с глупости. Какво има?

Конвърс запали цигарата и се постара гласът му да прозвучи небрежно.

— Чувал ли си за някакъв частен клуб „Л’Еталон Блан“?

— Знам го, но не мога да припаря там — отвърна със смях французинът. — Навремето бях млад лейтенант и на всичкото отгоре служех като помощник на съдията в нашата армия, който трябваше да придаде на действията ни нещо като законност, но нищо повече. Убийството се таксуваше като лошо поведение, а за изнасилване се поднасяха поздравления. „Л’Еталон Блан“ е убежище на военния елит и на тези, които са достатъчно богати или глупави да слушат приказките им.

— Искам да се срещна с един човек, който обядва там три-четири пъти седмично.

— Не можеш ли да му се обадиш?

— Той не ме познава, не знае, че искам среща с него. Трябва да стане спонтанно.

— Тъй ли? От името на „Галбът, Брукс и Саймън“? Звучи необичайно.

— Така е. Може би става дума за човек, с когото не бихме искали да имаме работа.

— Ааа, тайна мисия. И кой е той?

— Ще го запазиш ли в тайна? Говоря ти сериозно, не бива да казваш нито дума.

— Пазенето на тайни за мен е естествено като дишането. Ако името е свързано с моята работа, честно ще ти кажа веднага, че не мога да ти помогна.

— Това и очаквам от теб. Жак-Луи Бертолдие.

Матилон повдигна вежди в иронично смайване, като иронията беше в по-малка доза от смайването.

— Царят е напълно облечен — французинът тихичко се засмя. — Независимо дали някой твърди обратното. Започваш от върха, както казват в Ню Йорк. Нямах проблеми, mon ami, не е от хората, с които имам работа.

— Защо?

— Той се движи в среди на светци и воители. Воители, които искат да бъдат светци, и светци, които искат да бъдат воители. Кой има време за подобни фасади?

— Искаш да кажеш, че не го приемат насериозно?

— Не, не, напротив. Приемат го много сериозно хора, които имат времето и склонността да местят абстрактни планини. Той е стълб, Джоел, забит в героичен мрамор и напълно непоклатим. Един Дьо Гол, който никога не последва примера на оригинала, и някои съжаляват за това.

— Какво?

Матилон се намръщи и сви рамене.

— Не мога да твърдя нищо със сигурност. Бог ми е свидетел, че страната има нужда от някого и може би Бертолдие ще поеме кормилото и ще намери по-добър курс от този, който започнахме да следваме преди време, но моментът не е удобен. Елисейският дворец се е превърнал в кралски двор, а хората бяха уморени от императорски укази и царствени церемонии. Е, поне от тях се отървахме, но ги сменихме с блудкавите безцветни баналности на работническото кредо. Може би наистина е жалко, въпреки че той още може да го извърши. Започнал е изкачването си на Олимп на съвсем млада възраст.

— Не е ли бил част от ОАС? От бунтовниците на Салан в Алжир? Те бяха дискредитирани, наречени позор за нацията.

— Това е преценка, която днес дори интелектуалците неохотно признават, че подлежи на преразглеждане. Като се има предвид пътят, по който тръгнаха Северна Африка и Близкият изток, днес един френски Алжир би могъл да бъде силен коз — Матилон помълча и подпря брадичката си с ръка, смръщеното изражение се върна на лицето му. — По какви причини „Талбът, Брукс и Саймън“ биха се отдръпнали от Бертолдие? Може би в сърцето си е монархист, но, от друга страна, е олицетворение на честта. Държи се като кралска особа, дори е надут, но въпреки това е напълно приемлив клиент.

— Чухме някои неща — тихо проговори Конвърс и сви рамене, сякаш да намали достоверността на сведенията, получени от слухове.

— Mon Dieu, да не би да са жените? — възкликна Матилон със смях. — Няма ли най-сетне да пораснете?

— Не са жените.

— Какво тогава?

— Да речем, някои от неговите съдружници и познати.

— Надявам се, че правиш разликата, Джоел. Човек като Бертолдие може да подбира съдружниците, но не и познатите си. Където и да се появи, всички искат да станат негови приятели, а мнозина се гордеят с познанството си с него.

— Точно това искаме да разберем. Ще му спомена някои имена и ще видя дали наистина са съдружници или просто познати, за които не може да си спомни.

— Bien. Сега говориш разумно. Мога да ти помогна. Утре и вдругиден ще обядваме в „Л’Еталон Блан“. Сега е средата на седмицата и Бертолдие несъмнено ще реши поне един път да обядва там. Ако не утре, вдругиден.

— Мислех, че не можеш да припариш там.

— Сам не мога. Но познавам човек, който може, и той ще ни послужи, уверявам те.

— Защо?

— Иска да разговаря с мен на всяка цена. Страшен досадник е и за нещастие почти не говори английски. Знае само цифрите и фрази като „Прието. Край“, „шеста писта“ и други неразбираеми неща.

— Да не е летец?

— Бил е между първите пилоти, управлявали „Мираж“, и трябва да призная, че го е правил виртуозно, но не дава на събеседниците си да го забравят дори за миг. Ще ви бъда преводач, което поне ще ме освободи от грижата да търся теми за разговор. Знаеш ли нещо за „Мираж“?

— Реактивният самолет си е реактивен самолет — заяви Джоел.

— Дърпаш лоста и излиташ. Защо толкова иска да разговаря с теб? Доколкото разбрах, е член на клуба.

— От най-запалените. Нашата фирма го представлява в един безнадежден процес срещу производител на самолети. Има собствен реактивен самолет и загубил крака си при аварийно кацане. Вратата не

могла да се отвори и не успял да катапултира при достатъчно намалена скорост, за да избегне сблъсъка със земята.

— Не е натиснал нужния бутон.

— Твърди, че го е направил.

— В самолетите, дори да са френски, има поне две дублиращи системи, включително лост за ръчно задвижване.

— Осведомени сме за това. Но тук не става дума за пари, той е невероятно богат. Засегната е гордостта му. Евентуалната загуба би означавала да се поставят под въпрос летателните му умения.

— При кръстосания разпит под въпрос ще бъдат поставени и много други неща. Предполагам, че си му го изяснил.

— Много деликатно. Това е нашата тактика.

— А междувременно всеки разговор ви носи тлъст хонорар.

— Ние го спасяваме от самия него. Ако го направим прекалено бързо и грубо, той просто ще се откаже от услугите ни и ще наеме по-безпринципен адвокат. Кой друг би се заел с такъв случай? Правителството е задължияло на производителя и няма никакви изгледи да му изплати дълга си.

— Това е силен довод. Какво ще му кажеш за мен? Как ще му обясниш желанието ми да обядвам в клуба?

Матилон се усмихна.

— Ще кажа, че като бивш летец и адвокат можеш да му бъдеш от полза с някой експертен съвет. Ще предложи „Л’Еталон Блан“ и ще му подшушна, че мястото ще те впечатли. Ще те опиша като голям летец. Съгласен ли си?

— Дадено.

— Ще можеш ли да се справиш с тази роля? — попита французинът. Въпросът му прозвуча искрено. — Това е единственият начин да се запознаеш с Бертолдие. Той не е просто познат на клиента ми, а добър приятел.

— Ще мога.

— Фактът, че си бил военнопленник, ще бъде особено полезен. Ако изявиш желание да се запознаеш с Бертолдие, и двамата няма да откажат. На бивши военнопленници такива неща не се отказват.

— На твое място не бих наблягал прекалено много на това — рече Конвърс.

— Защо?

— Защото, ако решат да поровят в тази част от миналото ми, могат да се натъкнат на камъни, които не се срещат в този вид почва.

— О? — веждите на Матилон отново образуваха дъга, но този път без ирония или смайване, а от чиста изненада. — „Ровенето“, както сам се изрази, предполага нещо повече от спонтанна среща с цел спонтанно споменаване на някои имена.

— Тъй ли? — Джоел започна да върти чашата, недоволен от себе си. Съзнаваше, че каквото и да каже, само ще задълбочи съмненията. — Съжалявам, това беше инстинктивна реакция. Знаеш как се чувствам, когато се заговори на тази тема.

— Да, но бях забравил. Много съм нетактичен. Извинявай.

— Всъщност възнамерявам дори да се представя под друго име. Имаш ли нещо против?

— Ти изпълняваш мисия, не аз. Как ще те наречем? — французинът се втренчи изпитателно в Конвърс.

— Няма значение.

Матилон присви очи.

— Какво ще кажеш за името на работодателя ти Саймън? Ако се запознаеш с Бертолдие, може да му допадне. Херцог Сен Симон е бил най-запаленият хроникьор на Монархията... Хенри Саймън. В Щатите вероятно има десетина хиляди адвокати с това име.

— Нека бъде Саймън.

— Всичко ли ми каза, приятелю? — попита Ръоне. Очите му не издаваха нищо.

— Да — потвърди Джоел. Очите му бяха синьо-бяла стена. — Да си поръчаме по още едно.

— По-добре недей. Става късно, а сегашната ми жена се поболява, ако вечерята изстине. Между другото, готви прекрасно.

— Щастливец.

— Така е — Матилон допи кампарито си и остави чашата на масата. — Валери също готвеше хубаво. Няма да забравя фантастичния *canard a l'orange*, който ни приготви преди три-четири години в Ню Йорк. Поддържаш ли връзка с нея?

— От време на време се чуваме и виждаме — отвърна Конвърс. — Миналия месец обядвахме в Бостън. Връчих ѝ чека за издръжката, а тя плати сметката. Между другото, картините ѝ започват да се продават.

— Никога не съм се съмнявал.

— А тя се съмняваше.

— Съвсем неоснователно... Ако я видиш пак, моля те, поздрави я специално.

— Непременно.

Матилон стана от тапицирания стол, очите му вече не бяха безизразни.

— Извинявай, но често съм си мислил каква подходяща двойка сте. Страстта, разбира се, затихва, но хармонията — не, ако разбираш какво искам да кажа.

— Смятам, че разбирам, и от името на двама ни ти благодаря. Ще ѝ предам поздравите ти.

— Merci. Ще се чуем утре сутринта.

„Л’Еталон Блан“ можеше да се нарече кошмар за пацифиста. Облицованите с тъмно дърво стени на клуба бяха покрити със снимки и графики, между които се мъдреха цитати в рамка и лъскави медали — червени ленти и златни и сребърни кръгове се открояваха на възглавнички от черно кадифе. На графиките бяха изобразени униформени победители в моменти на слава. Страданията, които се криеха зад тях, странно отсъстваха. Тези мъже не познаваха загубата — не се виждаха липсващи крайници или измъчени лица, това бяха привилегированите воители. Джоел изпита дълбок страх, докато разглеждаше присъстващите военни. Това не бяха обикновени хора, бяха сурови и силни, а думата „способност“ беше изписана по лицата им.

— Любок току-що пристигна — тихичко каза изникналият зад гърба му Матилон. — Чух гласа му във фойето. Помни, не бива да преиграваш... Аз и без това ще превеждам само каквото преценя, че трябва да чуе, но кимай съчувствено, когато прави гневна забележка, и се смей, когато разказва вицове. Ужасни са, но той ги харесва.

— Ще се постарая.

— Бертолдие има резервация за обяд. На редовното си място — маса единайсет, до прозореца.

— А ние къде сме? — попита Джоел, като видя стиснатите устни на французина, изразяващи сдържан триумф.

— На маса дванайсет.

— Ако някога имам нужда от добър адвокат, ще ти се обадя.

— Много съм скъп. Хайде, както казват в прекрасните ви филми: „Ваш ред е, мосю Саймън.“ Изиграй ролята на Атила, но не преигравай.

— Знаеш ли, Ръоне, използваш прекалено изтъркани фрази за човек, който говори английски като теб.

— Английският език и американските фрази нямат нищо общо помежду си, Джоел, независимо дали са изтъркани или не.

— На много хитър се правиш.

— Аз съм. Ааа, monsieur Luboque, Serge, mon ami!

Третото око на Матилон беше забелязало появата на Серж Любок. Любок беше нисък и слаб. Физиката му навеждаше на мисълта за първите летци на реактивни самолети, за които ниското тегло и дребният ръст са били задължителни. Освен това на косъм се разминаваше с опасността да стане карикатура на самия себе си. Късите му, намазани с восък мустачки бяха прилепнали към миниатюрно личице със замръзнало изражение на леко враждебно пренебрежение, насочено едновременно към всички и никой. Какъвто и да е бил навремето, сега Любок беше позьор, който знаеше единствено да позира. Всичко бляскаво и вълнуващо бе погребано в миналото, останал бе единствено гневът.

— Et voici l'expert judiciaire des compagnies aeriennes^[1] — каза той, загледан в Конвърс, и протегна ръка.

— Серж е очарован да се запознае с теб и е сигурен, че ще можеш да ни помогнеш — обясни Матилон.

— Ще направя всичко, каквото мога — заяви Конвърс. — И ме извини, че не говоря френски.

Адвокатът очевидно го направи и Любок сви рамене, без да спира да говори бързо и неразбираемо, като повтори няколко пъти думата anglais^[2].

— И той се извинява, че не говори английски — преведе Матилон и добави с лукав поглед: — Мосю Саймън, ако той лъже, ще ни изправят до онази украсена стена и ще ни разстрелят.

— Изключено — усмихна се Конвърс. — Има опасност палачите ни да повредят медалите и да изпотрошат снимките. Всички знаят колко лоши стрелци са французите.

— Qu'est-ce que vous dites?^[3]

— Monsieur Simon tient a vous remercier pour le déjeuner^[4] — заговори Матилон, като се обърна към клиента си. — Il en est très fier car il estime que l'officier français est l'un des meilleurs du monde^[5].

— Какво му каза?

— Обясних му — адвокатът отново погледна Конвърс, — че за теб е чест да дойдеш тук, тъй като вярваш, че френските военни и особено висшият им състав са най-добрите в света.

— И са не само лоши стрелци, но и отвратителни летци — отбеляза Джоел и кимна с усмивка.

— Est-il vrai que vous avez participé a nombreuses missions en Asie du Sud?^[6]

— Моля?

— Иска да потвърдиш, че наистина си Атила на небето и че си имал много летателни мисии.

— Съвсем малко са — отвърна Джоел.

— Beaucoup^[7] — рече Матилон.

Любок отново заговори бързо и още по-неразбираемо. Щракна с пръсти към стюарда.

— А сега какво каза?

— Би желал да ти разкаже за собствените си подвизи, естествено, в интерес на делото.

— Разбира се — съгласи се Джоел. Усмивката беше като залепена на лицето му. — Лоши стрелци, отвратителни летци и непоносими егоцентрици.

— Забравяш храната, жените и несравнимото ни разбиране за живота.

— На френски има много изразителна дума, една от малкото, които научих от бившата си жена, но не смятам, че е уместно да я употребя — усмивката му вече бе циментирана.

— Вярно, бях забравил — отвърна Матилон. — Двамата с нея си говорехме на notre belle langue^[8], това толкова те дразнеше. Но не споменавай думата. Помни за стимула на съседната маса.

— Qu'est-ce que vous dites encore? Notre belle langue?^[9] — заговори Любок. До него стоеше стюардът.

— Notre ami, monsieur Simon, suit un cours a l'école Berlitz et pourra ainsi s'entretenir directement avec vous^[10].

— Bien!^[11]

— Какво?

— Обясних му, че би искал да научиш френски по системата на Берлиц, за да можеш да обядваш с него винаги когато идваш в Париж. Трябва само да му се обаждаш. Кимни, магаре такава.

Конвърс кимна.

Разговорът продължи в същия дух. По време на аперитива Серж Любок взе думата и започна да възхвалява военските си качества, Матилон превеждаше и съветваше Джоел какво изражение да придава на лицето си и какво да отговаря.

Най-сетне Любок кресливо описа катастрофата, която му беше струвала левия крак, и очевидните дефекти на самолета, за които смяташе, че трябва да бъде компенсиран. Конвърс си придаваше вид на състрадание и негодувание и предложи да напише юридическо мнение за пред съда, основано на опита му като пилот на реактивен самолет. Матилон преведе, Любок засия и нададе цяла поредица от гърлени гласни, които Джоел прие като благодарност.

— Вечно ще ти бъде задължен — преведе Ръоне.

— Ако наистина напиша мнението си, дълбоко се съмнявам — отвърна Конвърс. — Заклучил се е в кабинета и е изхвърлил ключа.

— Напиши го — реагира Матилон усмихнат. — Току-що плати за загубеното ми време. Ще го използваме като вратичка за отстъпление. Освен това никога няма да те покани на вечеря, когато идваш в Париж.

— Няма ли най-сетне да обядваме? Изчерпах всички изражения на лицето си.

Влязоха с колеблива крачка в ресторанта, като се нагаждаха към ритъма на бастуна на Любок, който тропаше по твърдия фигурален паркет. Безумният тристранен разговор продължи, докато им предлагаха вина. Очите на Конвърс не се отделяха от входа.

Моментът настъпи: Бертолдие пристигна. Стоеше под сводестата врата с леко извърната наляво глава и слушаше какво му говори мъж в светлокафяво габардинено палто. Генералът кимна и подчиненият се оттегли. След това великият мъж влезе тихо, но величествено в ресторанта. Всички глави се обърнаха към него и той прие уважението както престолонаследник, който скоро ще стане крал, приема

вниманието на министрите на губещия сили монарх. Ефектът беше необикновен, тъй като нямаше кралства, нямаше монархии, нямаше земи, които да се делят чрез завоевания от рицарите на Креси или някой друг, а този човек с некралски произход получаваше мълчаливо признание, дявол да го вземе, помисли Джоел, както пълноправен император.

Жак-Луи Бертолдие беше със среден ръст — между метър и шейсет и три и метър и шейсет и осем, и нито сантиметър повече, но благодарение на изправената стойка, широчината на раменете и силния си дълъг врат изглеждаше много по-висок и внушителен, отколкото би изглеждал друг на негово място. Тук беше сред свои и се извисяваше над тях благодарение на всеобщото им съгласие.

— Кажи нещо почтително — обади се Матилон, когато Бертолдие наближи съседната маса. — Вдигни поглед към него и си дай вид на впечатлен. Аз ще свърша останалото.

Конвърс го послуша и произнесе полугласно, но достатъчно високо да бъде чул, пълното име на Бертолдие. След това се наклони към Матилон и заяви:

— Откога мечтая да се запозная с него.

Последва бърз разговор на френски между Ръоне и клиента му, Любок кимна с изражение на високомерен човек, който благоволява да послужи на нов познат.

Бертолдие стигна до стола си, а управителят и главният сервитьор пърхаха от двете му страни. Важната птица застана на не повече от метър и половина от тях.

— *Mon général* — рече Любок и се изправи.

— Серж — отвърна Бертолдие и направи крачка напред с протегнатата ръка: по-висш офицер, отдаващ дължимото на недъга на предан подчинен. — *Comment ça va?*^[12]

— *Bien, Jacques. Et vous?*^[13]

— *Les temps sont bien etranges, mon ami*^[14].

Поздравът беше кратък и посоката на разговора бързо беше променена от Любок, който махна с ръка към Конвърс, без да спира да говори. Джоел инстинктивно се изправи, застана мирно и впери в Бертолдие немигащ поглед, не по-малко пронизващ от професионалното око на генерала, но без всякаква уплаха. Оказа се прав по съвсем неочаквана причина. Общият опит в Югоизточна Азия

имаше стойност за Жак-Луи Бертолдие. И защо не? Той също пазеше своите спомени. Матилон беше представен почти между другото и генералът му кимна отсечено, докато заобикаляше масата да се ръкува с Джоел.

— За мен е удоволствие, мосю Саймън — заяви Бертолдие на точен английски. Ръкостискането му беше твърдо като за достоен другар, властният му чар бе неудържим.

— Сигурен съм, че сте го чувал хиляди пъти, господине — започна Джоел, без да гаси професионалния пламък в очите си, — но не смеех да се надявам, че ще ми се отдаде такъв случай. Ако ми разрешите, господин генерал, за мен е огромна чест да ви бъда представен.

— Познанството с вас е чест за мен — подчерта Бертолдие. — Вие, господарите на въздуха, направихте каквото можяхте и аз знам при какви обстоятелства. Толкова много полети! Струва ми се, че на земята беше по-лесно! — генералът тихичко се засмя.

„Господарите на въздуха“. Този човек не е истински, помисли си Конвърс. Но връзката беше истинска, тя бе реална. Комбинацията между думи и поведение го потвърждаваше. Всичко беше просто: адвокатска уловка, подвеждане на опонента, а в този случай не просто опонент, а враг. Врагът.

— Не мога да се съглася с вас, господин генерал, във въздуха беше по-чисто. Но ако в Индокитай на земята имаше повече хора като вас, Диенбиенфу просто нямаше да настъпи.

— Много ласкателно, но не съм убеден, че отговаря на действителността.

— Аз пък съм убеден — тихо и ясно продума Джоел.

Любок, който беше увлечен в разговор с Матилон, ги прекъсна:

— *Mon général, voulez-vous joindre a nous?*^[15]

— *Pardonnez-moi. Je suis occupé avec mes visiteurs*^[16] — отговори Бертолдие и отново се обърна към Конвърс. — Трябва да отклоня поканата на Серж, очаквам гости. Каза ми, че сте адвокат, специалист по жалби в областта на въздухоплаването.

— Да, но като част от по-широко поле за дейност. Въздушни, земни, плавателни съдове, стараем се да покрием целия спектър. Всъщност отскоро се занимавам с това, но не в експертната, а в юридическата част.

— Разбирам — каза генералът, очевидно озадачен. — По работа ли сте в Париж?

Сега е моментът, реши Джоел. Най-важното беше да действа предпазливо. Думите, но най-вече очите, трябваше да кажат неизреченото.

— Не, тук съм да поема дъх. Пристигнах от Сан Франциско през Ню Йорк. Утре ще бъда в Бон за един-два дни, а след това заминавам за Тел Авив.

— Много уморителна програма.

— Опасявам се, че това не е всичко — отбеляза Конвърс полуусмихнат. — От Тел Авив има нощен полет за Йоханесбург.

— Бон, Тел Авив, Йоханесбург... — проговори тихо военният. — Твърде необичаен маршрут.

— Но според нас е продуктивен. Поне така се надяваме.

— Според нас?

— Аз и моят клиент, господин генерал. Моят нов клиент.

— *Déraisonnable!* — извика Матилон, смеейки се на нещо, което беше казал Любок, като очевидно се стараеше да подсказе на Джоел, че повече не може да държи нетърпеливия си клиент настрани от разговора.

Бертолдие обаче не сваляше очи от Конвърс.

— Къде е отседнал моят млад приятел и военен летец?

— Не чак толкова млад, господин генерал.

— Къде?

— В „Жорж V“. Апартамент двеста трийсет и пет.

— Прекрасен хотел.

— Свикнал съм да отсядам там. И предишната ми фирма ме настаняваше винаги в него.

— Настаняваше ли? Като в гарнизон? — попита Бертолдие с бегла усмивка.

— Изпуснах се, без да искам — обясни Джоел. — Но такива грешки говорят много.

— Да, наистина... А, гостите ми пристигнаха! — генералът протегна ръка. — За мен беше истинско удоволствие, мосю Саймън.

Последва бърза размяна на *aurevoirs*, придружена от кимания и кратки ръкостискания, след което Бертолдие се върна на масата си да поздрави новодошлите. Джоел благодари чрез Матилон на Любок за

запознанството, а куцията летец вдигна ръце с дланите навън и Конвърс изпита определеното усещане, че току-що е бил покръстен. Безумният тристранен разговор се възобнови в бързо темпо и Джоел трябваше да вложи огромни усилия, за да се съсредоточи в него.

Беше постигнал напредък — това се четеше в очите на Бертолдие, които непрестанно се спираха върху него, докато оживеният разговор на двете съседни маси продължаваше. Генералът седеше вляво по диагонал от Конвърс и дори най-лекото завъртане на главите им ги поставяше лице в лице. На два пъти стана от масата. Първия път Джоел усети властния поглед, прикован върху него като слънчев лъч през лупа, който изгаряше кожата му. Изви глава само на два сантиметра и очите им се срещнаха, погледът на военния беше пронизващ, суров и озадачен. Вторият път беше след половин час, когато срещнаха погледи по инициатива на самия Конвърс. Любок и Матилон обсъждаха юридическата си стратегия и Джоел, сякаш притеглен от магнит, бавно обърна глава наляво и започна да наблюдава Бертолдие, който тихо и настойчиво обясняваше нещо на един от гостите си. Внезапно, като че ли чу глас от съседната маса, генералът врътна глава и погледна Конвърс. Очите му вече не бяха питащи, а студени като лед. След това точно толкова рязко в тях се появи топлинка, прославеният воин кимна и лекичко се усмихна.

Джоел седеше на мекия кожен стол до прозореца в слабо осветения хол. Единствената светлина идваше от настолната лампа на писалището. Гледаше ту към телефона до лампата, ту през прозореца към хаотичното улично движение на Париж. След това твърдо спря поглед върху телефона, както когато чакаше обаждане от юридически противник, когото чакаше да капитулира, сигурен, че рано или късно ще го направи. Беше само въпрос на време.

Но сега очакваше връзка, а не капитулация. Нямаше представа под каква форма щеше да се появи, но беше сигурен, че ще я дочака. Нямаше друг начин.

Наближаваше седем и половина, бяха минали четири часа, откак напусна „Л’Еталон Блан“ след последно, твърдо ръкостискане с Жак-Луи Бертолдие. Изразът в очите на генерала не можеше да се сбърка. Ако не друго, разсъждаваше Конвърс, Бертолдие трябваше поне да задоволи любопитството си.

Джоел бе успял да скрие името си на рецепцията с помощта на няколко уместно раздадени стофранкови банкноти. В дните на национално и финансово напрежение тази тактика не беше нещо нечувано, практикуваше се от години, дори когато напрежението още го нямаше. Бизнесмени, отсядащи в хотела, често предпочитаха да използват фалшиви имена по ред причини — от тайни преговори до любовни авантюрки, които не биваше да оставят следи. В случая с Конвърс употребата на името Саймън беше логична и дори крайно уважителна. Щом „Талбът, Брукс и Саймън“ желяеха всички връзки да се установят от името на един от старшите съдружници, кой би могъл да възрази? Но Джоел направи още една стъпка в заговора. Обясни, че след разговора си с Ню Йорк е бил инструктиран да не работи под собственото си име. Никой не знаеше, че е в Париж, и фирмата държеше това да остане тайна. Очевидно тези закъснели указания бяха причина за объркването на резервацията му, която и без това се оказва излишна. Не биваше да има плащания по сметка, сметката си плати в брой. Плащането в брой в Париж беше за предпочитане. Вечно закъсняващите банкови трансфери се бяха превърнали в национална система.

Нямаше значение дали някой вярва на тези глупости. Логиката беше налице, а банкнотите се оказаха достатъчно убедителни. Първоначалната му регистрационна карта беше скъсана и в картотеката на хотела беше сложена друга — на името на Х. Саймън. Постоянният му адрес беше плод на проблясък във въображението на Джоел — номерирана къща на номерирана улица в Чикаго, които вероятно не съществуваха. Ако някой потърсеше господин Конвърс, което бе малко вероятно, щеше да получи отговор, че той не е гост на хотела. Дори Ръоне Матилон нямаше да създава проблеми, защото Джоел беше категоричен. Тъй като нямаше повече работа в Париж, щеше да отлети за Лондон в шест часа и да прекара няколко дни с приятели, преди да се върне в Ню Йорк. Благодарни сърдечно на Ръоне, като му каза, че опасенията на фирмата относно Бертолдие очевидно са безпочвени. По време на краткия им разговор спомена три ключови имена и всяко било посрещнато с безизразен поглед от страна на Бертолдие, който се извинил за лошата си памет.

— Не лъжеше — заяви Джоел.

— Че защо да лъже? — учуди се Матилон.

А аз лъжа, каза си наум Конвърс. А причината се нарича „Аквитания“.

Дочу тракане. Внезапно грубо металическо стържене, после още едно и още едно — някой отключваше вратата. Долиташе иззад отворената врата на спалнята. Джоел се наведе, без да става от стола, погледна си часовника, успокои дишането си и се отпусна. Беше часът, когато нощната камериерка оправяше леглото за лягане. Напрежението от очакваното обаждане и неговата значимост бяха опънали нервите му. Облегна се и отново впери очи в телефона. Кога щеше да звънне, щеше ли изобщо да звънне?

— Pardon, monsieur — заговори женски глас, придружен от леко почукване по рамката на отворената врата.

— Да? — Конвърс се извърна от мълчаливия телефон в очакване да види камериерката.

Това, което видя, го накара да ахне. Беше фигурата на Бертолдие, с изправена стойка и неподвижна ръбеста глава. Очите му бяха странна смесица от хладна оценка, снизхождение и стига да не бъркаше, следа от страх. Влезе през вратата и застана неподвижно. Когато проговори, гласът му звучеше като пропукване на леден блок.

— Бях на път за уговорена вечеря на четвъртия етаж, мосю Саймън, и случайно се сетих, че сте отседнал тъкмо в този хотел и ми дадохте номера на апартамента си. Преча ли?

— Разбира се, че не, господин генерал — Джоел бе скочил на крака.

— Очаквахте ли ме?

— Не по този начин.

— Но все пак ме очаквахте.

Джоел направи пауза.

— Да.

— Изпратихте и получихте сигнал, така ли?

Джоел отново помълча.

— Да.

— Вие или сте изтънчен и провокиращ адвокат, или обсебен от странна идея човек. Кое от двете, мосю Саймън?

— Ако съм ви провокирал да дойдете да ме посетите и съм го направил като изтънчен адвокат, ще бъда наистина доволен. Що се отнася до моята обсебеност, думата предполага преувеличени и

непредвидени неприятности. Каквито и неприятности да имам, те не са нито преувеличени, нито непредвидени. Не съм обсебен от нищо, господин генерал. Прекалено добър адвокат съм, за да допусна подобно нещо.

— Един летец не може да се лъже сам. Ако го направи, ще се разбие в земята.

— Бях свален, никога не съм се разбивал поради собствена грешка.

Бертолдие бавно се запъти към тапицирания с коприна диван до стената.

— Бон, Тел Авив и Йоханесбург — тихичко рече той, седна и кръстоса крака. — Това ли е сигналът?

— Това е.

— Моята фирма има интереси по тези места.

— Клиентът ми също — каза Конвърс.

— А вие какво имате, мосю Саймън?

— Дълг, господин генерал.

Бертолдие замълча, тялото му не помръдна, но очите му гледаха изпитателно.

— Мога ли да пийна чашка коняк? — попита накрая. — Придружителят ми ще ме почака в коридора пред вратата.

[1] А, ето го и юридическият експерт по авиокомпаниите (фр.). — Бел. пр. ↑

[2] Английски (фр.). — Бел. пр. ↑

[3] Какво казахте? (фр.). — Бел. пр. ↑

[4] Господин Саймън ви благодари за обяда (фр.). — Бел. пр. ↑

[5] Много е поласкан, защото за него френските военни са най-добрите в света (фр.). — Бел. пр. ↑

[6] Вярно ли е, че сте участвал в множество операции в Южна Азия? (фр.). — Бел. пр. ↑

[7] Много (фр.). — Бел. пр. ↑

[8] Нашия хубав език (фр.). — Бел. пр. ↑

[9] Какво казахте сега? Нашият хубав език? (фр.). — Бел. пр. ↑

[10] Нашият приятел господин Саймън посещава езикови курсове към школата „Берлиц“ и по този начин ще може да общува директно с вас (фр.). — Бел. пр. ↑

[11] Чудесно (фр.). — Бел. пр. ↑

[12] Как сте? (фр.) — Бел. пр. ↑

[13] Добре, Жак. А вие? (фр.) — Бел. пр. ↑

[14] Времената са много особени, приятелю. (фр.). — Бел. пр. ↑

[15] Господин генерал, бихте ли се присъединил към нас? (фр.)

— Бел. пр. ↑

[16] Съжалявам. Зает съм с моите гости (фр.). — Бел. пр. ↑

Конвърс отиде до барчето с алкохола, като през цялото време усещаше втренчения поглед на генерала. Чудеше се каква ли насока ще приеме разговорът. Беше странно спокоен, както често му се случваше преди важни преговори или предварителни разпити. Уверен беше, че знае неща, за които опонентите му нямат представа, скрита информация, изплувала на повърхността през дългите часове на упорит труд. В този случай работата не беше свършена от него, но резултатите бяха същите. Знаеше много факти за живата легенда, която се намираще в стаята му и се казваше Жак-Луи Бертолдие. С една дума, Джоел беше подготвен, а в течение на годините се беше научил да се доверява на инстинктите си, както им се доверяваше в небето преди толкова много време.

Освен това част от професията му беше да е на „ти“ с правните плетеници на операциите по внос и износ. Те бяха лабиринт от често несвързани взаимно пълномощия, които лесно ставаха неразбираеми за непосветените, и в следващите няколко минути смяташе да обърка този апостол на Джордж Маркъс Делавейн, палача от Сайгон, до такава степен, че следите от страх в очите му да станат доста по-забележими.

Разрешенията за доставки в чужбина бяха много по-разнообразни по форма и цвят от обикновените разрешения за износ и товарителниците за стоки с по-малко конкретни ограничения.

Това бяха мислите, които светкавично се носеха из главата на Конвърс, докато наливаше коняка. Беше готов. Обърна се и тръгна през стаята.

— Какво точно търсите, мосю Саймън? — запита Бертолдие и пое чашата от Конвърс.

— Информация, господин генерал.

— За какво?

— За световните пазари, които се разширяват и могат да послужат на клиента ми. — Джоел се върна при стола до прозореца и седна.

— А с какво се занимава той?

— Брокер е.

— На какво?

— На голям спектър от стоки — Конвърс вдигна чашата към устните си и отпи. — Струва ми се, че в общи линии ги споменах днес следобед във вашия клуб. Самолети, моторни превозни средства, плавателни съдове, муниципии. В този спектър.

— Да, споменахте ги, но се опасявам, че не ми стана ясно.

— Моят клиент има достъп до източници на продукцията и складове, който е далече по-голям от достъпа на всеки друг човек, когото познавам или за когото съм чувал.

— Много впечатляващо. И кой е той?

— Нямам право да ви кажа.

— Може да го познавам.

— Може, но не в това качество, в което ви го описах. В тази област е много малко известен, да не кажа никак.

— Значи няма да ми кажете кой е? — настоя Бертолдие.

— Това е поверителна информация.

— Тоест, според собствените ви думи, вие сте ме издирил, изпратил сте ми сигнал, на който съм отговорил, и сега твърдите, че търсите информация за разширяващите се пазари на разни стоки в Бон, Тел Авив и Йоханесбург. Но не желаете да огласите името на клиента си, който би спечелил, ако притежавам тази информация, което е малко вероятно. Не мога да допусна, че говорите сериозно.

— Вие разполагате с информацията и аз съм напълно сериозен. Но се опасявам, че си направихте погрешно заключение.

— Не се боя от подобно нещо. Английският ми е свършен и чух какво казахте. Изниквате изневиделица, не знам нищо за вас, говорите неясно за този неназован влиятелен човек.

— Вие ме попитахте, господин генерал — твърдо го прекъсна Джоел, без да повишава тон, — какво търся.

— И вие отговорихте — информация.

— Да, но не съм казал, че я търся от вас.

— Моля?

— Много добре знам, че при съществуващите обстоятелства и поради причините, които току-що споменахте, никога не бихте ми я предоставил.

— Тогава какъв е смисълът от този, как да кажа, предизвикан разговор? Не обичам да ми губят времето, мосю.

— Това е последното нещо на света, което бихме... което бих направил.

— Уточнете се, моля.

— Моят клиент иска да получи доверието ви. Аз също. Но знаем, че няма да ни го дадете, докато не се уверите, че ще бъде оправдано. След няколко дни... най-много седмица, се надявам да ви докажа, че ще го оправдаем.

— Чрез пътуванията ви до Бон, Тел Авив и Йоханесбург?

— Честно казано, да.

— Защо?

— Казахте го преди малко — сигналът.

Бертолдие внезапно застана нащрек. Сви рамене някак прекалено непринудено. Оттегляше се.

— Казах го, защото фирмата ми има значителни инвестиции в тези области. Стори ми се, че е напълно правдоподобно да имате някакво предложение или предложения, които се отнасят до тези интереси.

— Така е.

— Моля ви, говорете конкретно — отсече генералът със съдържано раздражение.

— Знаете, че не мога — отвърна Джоел. — Поне засега.

— А кога?

— Когато ви стане ясно на всички, че моят клиент, а и самият аз имаме силни мотиви да станем част от вас като едни от най-преданите хора.

— Част от фирмата ми „Жуно и Сие“?

— Извинете, господин генерал, но няма да си правя труда да отговарям на този въпрос.

Бертолдие погледна коняка в ръката си, после отново впи очи в Конвърс.

— Споменахте, че идвате от Сан Франциско.

— Не живея там — прекъсна го Джоел.

— Но идвате от Сан Франциско. В Париж. Защо бяхте там?

— Ще ви обясня, ако не за друго, за да разберете колко сме прецизни и колко по-прецизни са други хора. Проследихме, по-точно

аз проследих, една презокеанска пратка до издаването на разрешението за износ, което е станало в Северна Калифорния. Разрешението е получено от неизвестни фирми с временни складове, представляващи четири набързо издигнати стени. Цялата сделка беше пълна бъркотия, която не водеше доникъде. Имена на несъществуващи хора на документите, самите документи изникнали от бюрократичните лабиринти и на практика невъзможни за проследяване до източника. Гумени печати, официални печати и подписи за упълномощаване, без изобщо да са давани пълномощия. Неосведомен среден персонал, инструктиран да ускори даването на разрешения от различните отдели. Това открий в Сан Франциско. Бъркотия от сложни и много съмнителни прехвърляния, които не биха издържали едно щателно проучване.

Бертолдие го гледаше с немигащ, прекалено спокоен поглед.

— Естествено, не бих могъл да знам нищо за тях — заяви той.

— Естествено — съгласи се Конвърс. — Но фактът, че моят клиент знае, и допълнителният факт, че нито той, нито аз сме изразили желание да привлечем нечие внимание към тези факти, би трябвало да ви говори нещо.

— Честно казано, не ми говори нищо.

— Моля ви, господин генерал. Един от първите принципи на свободното предприемачество е да осакатиш конкурента си, да излезеш на преден план и да запълниш празнината.

Генералът отпи, стиснал чашата. След това свали ръката си и заговори:

— Защо дойдохте при мен?

— Защото бяхте там.

— Какво?

— Името ви фигурираше в онази бъркотия. Добре прикрито, но все пак го имаше.

Бертолдие изстреля думите:

— Невъзможно! Абсурд!

— Тогава защо съм тук? А вие защо сте тук? — Джоел остави чашата си на масата до стола с жеста на човек, който не е свършил да говори. — Опитайте се да ме разберете. Някои препоръки могат да се окажат полезни пред даден правителствен отдел. Вие не бихте си помръднал пръста за някой, който иска ходатайство пред „Жилищно

настаняване и градоустройство“, но за „Контрол на муниципалитетите“ в Държавния департамент или в Пентагона ще бъдете безценен.

— Никога не съм ходатайствал за искания към тях.

— Но други са го правили. Хора, чиято препоръка си тежи на мястото, но може би се е нуждаела от допълнителна тежест.

— Какво искате да кажете?

— Последно побутване към вземане на положително решение без очевидна лична намеса.

— Изключено. Такова нещо не може да се случи.

— Но се е случило — тихо настоя Конвърс. Знаеше, че сега е моментът да внесе реалност в абстрактните си разсъждения. Щеше да разбере за секунда дали Бийл е прав, дали тази легенда на Франция е причина за хаоса и кланетата в градовете и селата на пламналата от насилие Северна Ирландия. — Името ви се среща, не много често, но все пак достатъчно, за да го открия. Например в пратката от Билойт, щата Уискънсин, за Тел Авив. Естествено, пратката изобщо не е пристигнала там. Била е отклонена по някакъв начин към безумците от двете страни на барикадите в Белфаст. Питам се къде ли е станало това. В Монреал? В Париж? В Марсилия? Сепаратистите в Квебек положително биха се подчинили на заповедите ви, както и някои хора в Париж и Марсилия. Срамота е, че фирма на име „Солидер“ е трябвало да плати иска за застраховка. Ах, да, нали вие бяхте неин директор? Много е удобно застрахователите да имат достъп до стоката, която застраховат.

Бертолдие седеше втрещен на мястото си. Мускулите на лицето му пулсираха, очите бяха широко отворени и впити в Джоел.

— Не мога да повярвам на ушите си. Това е шокиращо и невероятно!

— Тогава защо съм тук?

— Само вие можете да отговорите на този въпрос, мосю — отсече Бертолдие и рязко се изправи с чашата в ръка. След това бавно, с военна педантичност се наведе и я остави на масичката за кафе. Жестът беше окончателен, разговорът бе свършил. — Очевидно съм допуснал глупава грешка — продължи той, изправи рамене и стегна врата си, но този път с напрегната и все пак странно убедителна усмивка. — Аз съм войник, а не бизнесмен, с това се заех напоследък. Войникът винаги се старае да вземе инициативата и точно това

направих, само че инициатива нямаше... няма. Простете ми, днес следобед погрешно разтълкувах сигнала ви.

— Съвсем вярно го разтълкувахте, господин генерал.

— Нима бих допуснал един непознат... бих казал дори нечестен непознат, който урежда среща с фалшиви претенции, да продължава да настоява на нелепите си твърдения относно честта и поведението ми? Смятам, че не — Бертолдие тръгна с маршова стъпка към вратата. Джоел стана от стола си. — Не се тревожете, мосю, ще изляза сам. Вече се потрудихте достатъчно, въпреки че не знам с каква цел.

— Заминавам за Бон — каза Конвърс. — Кажете на приятелите си. Нека ме чакат. И моля ви, господин генерал, кажете им да не ме посрещат с подозрение. Говоря сериозно.

— Неясните ви забележки са извънредно досадни, лейтенанте. Лейтенант бяхте, нали? Ако и по този въпрос не сте измамили бедния Любок.

— Каквато и измама да съм употребил, за да се запозная с вас, е полезна за него. Предложих му да напиша юридическо мнение по делото му. На него може и да не му хареса, но ще му спести доста неприятности и пари. А вас не съм мамил.

— Въпрос на преценка — Бертолдие се обърна и посегна към огромната месингова топка.

— Бон — наблегна Джоел.

— Чух. Нямам и най-слаба представа за какво...

— Лайфхелм — тихо изрече Конвърс. — Ерих Лайфхелм.

Главата на война бавно се извърна, очите му бяха затрупана жарава, готова да припламне от най-лекия полъх на вятъра.

— Името ми е познато, но не го познавам лично.

— Кажете му, че идвам.

— Лека нощ, мосю — отсече Бертолдие и отвори вратата с посивяло като пепел лице.

Джоел се втурна в спалнята, грабна куфара си и го метна на поставката. Трябваше веднага да напусне Париж. След часове, може би минути, Бертолдие щеше да го постави под наблюдение и ако го проследяха до летището, паспортът му щеше да покаже, че името Саймън е измислица. Не искаше това да се случи, поне засега.

Всичко беше непознато и тревожно. Досега не му се беше налагало да напуска набързо хотел и не знаеше как да го стори. Знаеше само, че трябва. Подмяната на регистрационната карта беше извършил инстинктивно, но това бе нещо съвсем различно, по-точно ненормално. Беше казал на Бийл, че ще се превърне в човек, какъвто не е. Лесно се обещава, трудно се изпълнява.

Опакова куфара, провери батериите на електрическата самобръсначка, разсеяно я включи и я задвижи по брадичката си, докато се отправяше към телефона до леглото. Когато започна да набира номера, я изключи. Не беше сигурен какво трябва да каже на нощния администратор, но инстинктивно се ориентира към деловия подход. След първите учтиви фрази думите му дойдоха сами.

— Получи се крайно деликатно положение и фирмата ми настоява да тръгна веднага за Лондон, и то възможно най-дискретно. Честно казано, бих предпочел да не ме виждат, като плащам и напускам хотела.

— Мосю, дискретността тук е на почит, а бързината е ежедневие. Ще се кача и лично ще ви представя сметката. След десет минути удобно ли е?

— Имам само един куфар. Ще го нося сам, но имам нужда от такси. Не пред централния вход.

— Разбира се. Вземете товарния асансьор, мосю. Най-долу ще се озовете в коридора, по който внасяме продуктите. Ще уредя всичко необходимо.

— Уредих всичко! — каза пресипнало Бертолдие в подвижния телефон на лимузината. Стъклената преграда между него и шофьора беше спусната. — Един човек остава в галерията и ще наблюдава асансьорите, друг ще слезе в мазето, където внасят продуктите за хотела. Ако се опита да изчезне през нощта, това е единственият му резервен вариант. Самият аз съм го използвал няколко пъти.

— Това... е трудно за проумяване — гласът в телефона звучеше със сдържан британски акцент, говорещият очевидно бе поразен, дишането му се чуваше като на внезапно уплашен човек. — Сигурен ли сте? Не би ли могло да става дума за нещо друго?

— Идиот! Повтарям. Знаеше за пратката с муниции от Билойт! Знаеше маршрута и дори начина на кражбата. Стигна дотам, че назова

„Солидер“ и моя пост като член на Управителния съвет! Каза името на съдружника ни в Бон! А след това Тел Авив... Йоханесбург! За какво друго би могло да става дума?

— Може би за корпоративни интереси. Човек не бива да ги изключва. Многонационални дъщерни фирми, инвестиции в оръжие, нашият съдружник в Германия също участва в няколко управителни съвета... А що се отнася до местата — парите просто се изливат в тях.

— За Бога, какво мислиш, че се мъча да ти кажа? Сега не мога да говоря повече, но това, което ти съобщих, мое английско цвете, означава най-лошото!

В Лондон настъпи кратко мълчание.

— Разбирам — обади се гласът с интонация на нахокан подчинен.

— Дано. Свържи се с Ню Йорк. Името му е Саймън. Хенри Саймън. Адвокат от Чикаго. Имам и адреса, взех го от регистрацията на хотела — Бертолдие присви очи под блясъка на лампата за четене и колебливо дешифрира номера на къщата и номерираната улица, преписани от помощник-началника на пиколата, солидно възнаграден от един от хората на генерала да влезе в канцеларията и да ги снабди с информация за обитателя на апартамент двеста трийсет и пет. — Записа ли?

— Да — гласът се беше изострил, подчиненият се готвеше да изрази загриженост. — Дали сте постъпил умно, като сте получил информацията по този начин? Приятел или алчен подчинен може да го предупреди, че някой разпитва за него.

— Тъй ли, британско нарцисче? Безобиден пиколо, който проверява регистъра, за да върне загубена дреха на притежателя ѝ?

Последва ново кратко мълчание.

— Да, разбирам. Знаете ли, Жак, работим за велика кауза, която, естествено, носи и приходи, но е по-важна за всеки от нас, точно както преди години. Непрекъснато трябва да си го напомням, иначе не бих могъл да понасям обидите ви.

— И какво обезщетение би искал, англичанино?

— Да отрежа наглите ти жабарски ташаци насред площад „Трафалгар“ и да ги натъпча в устата на лъва. Няма нужда да е широко отворена, тесен процеп ще стигне. Ще ти се обадя след около час — последва изщракване и телефонът занемя.

Генералът свали ръката със слушалката и по устните му бавно се плъзна усмивка. Наистина бяха най-добрите! Те бяха надеждата, единствената надежда на този болен, болен свят.

Усмивката угасна, кръвта отново се свлече от лицето му и арогантността се смени със страх. Какво ли искаше всъщност този Хенри Саймън? Кой беше неизвестният човек с достъп до необичайни ресурси — самолети, коли, оръжие? И какво, за Бога, искаха?

Тапицираният асансьор слизаше бавно. Нощният администратор стоеше до Джоел с приятно, безизразно лице. В дясната си ръка държеше кожена папка с копие от сметката на Конвърс и франковете, които я покриваха, плюс значителен бакшиш за любезността на французина.

Лек свистящ звук предупреди, че асансьорът спира и тежките врати се разделиха.

— Само ми посочете откъде да мина — каза Джоел, който не желаше да привлича вниманието на суетящия се наоколо нощен персонал върху присъствието на нощния администратор редом с него. — И без това ви отнех доста време.

— Merci. Този коридор ще ви отведе до служебния изход. Пазачът е на поста си и е уведомен за излизането ви. По алеята вдясно ще излезете на улицата, където ви чака таксито.

— Много съм ви задължен. Както ви обясних горе, няма нищо тайнствено или необикновено, просто възникна деликатно положение.

Безизразното лице на хотелиера не помръдна, само очите му загледаха по-остро.

— Това няма значение, мосю, не е нужно да ми давате обяснения. Не съм ги искал и, извинете за съвета, не сте длъжен да ги предлагате. Au revoir, мосю Саймън.

— Да, разбира се — каза Конвърс. Запази спокойствие, но вътрешно се почувства като ученик, когото са скастрили, че се обажда, без да го питат. — Довиждане до следващото ми посещение в Париж.

— Очакваме го, monsieur. Bon soir.

Джоел бързо се обърна и си запробива път по коридора между униформената навалица, като се извиняваше всеки път, когато докоснеше някого с куфара. Току-що му бяха дали урок, който би трябвало отдавна да е усвоил от съдебните зали и масите за преговори.

Никога не предлагай обяснения, които не си длъжен да даваш. Мълчи. Но това не беше съдебна зала. Внезапно се сети, че е бягство и този факт леко го плашеше. Думата „бягство“ фигурираше в речника и в опита му. Вече го беше опитал три пъти в живота си, преди много години. Тогава наоколо бродеше смъртта. Изби тази мисъл от главата си и продължи да върви по коридора към голямата метална врата в далечината.

Забави крачки. Нещо не беше в ред. Отпред до гишето мъж със светло пардесю разговаряше с пазача. Джоел го беше виждал някъде, но не се сещаше къде. След малко мъжът помръдна и Конвърс започна да си спомня, пред очите му се появи образ. Друг човек се движеше по същия начин... Да! Той беше придружил Бертолдие до входа на ресторанта в „Л'Еталон Блан“. Сега изпълняваше заповед на същия началник.

Човекът вдигна глава и моментално го позна. Отлепи гръб от стената, изправи се в цял ръст и ръката му бавно се устреми към гънките на пардесюто. Конвърс се вцепени. Нима посягаше за оръжие? С въоръжен пазач на три метра от себе си? Това беше лудост! Джоел спря, помисли дали да не се затича обратно към асансьорите, но разбра, че е безсмислено. Щом Бертолдие е поставил наблюдател в подземния етаж, горе по коридорите и във фойето положително имаше други. Не можеше да побегне назад, нямаше къде да се скрие. Затова продължи да върви, ускори ход и се насочи право към мъжа в светлокафявото пардесю. Умът му бе объркан, гърлото свито.

— Ето къде си бил! — извика високо той. Не беше сигурен, че думите са негови. — Генералът ми нареди да те намеря!

Мъжът остана неподвижен — шокиран и занемял.

— *Le général?* — почти прошепна той. — Той... ти е казал?

Английският му не беше добър и това беше чудесно. Можеше да разбира, но не много добре. Бързо изречени с убедителен тон думи можеха да го изведат през вратата. Джоел се обърна към пазача, докато побутваше с дипломатическото си куфарче мъжа по гърба.

— Името ми е Саймън. Администраторът ви е предупредил за мен.

Сащисаният пазач погледна книжката си и кимна.

— *Oui, monsieur. Le concierge...*

— Хайде! — Конвърс бутна мъжа с пардесюто с дипломатическото си куфарче и го обърна към изхода. — Генералът ни чака вън. Да вървим! Побързай!

— Le général?... — ръцете на мъжа инстинктивно блъснаха вратата и след по-малко от пет секунди двамата с Джоел се озоваха сами на алеята. — Que se passe-t-il? Où est le général?^[1]... Къде?

— Тук е! Каза да го чакаш тук. Трябва да го чакаш тук! Ici!^[2]

— Arrêtez!^[3] — мъжът започваше да се съвзема. Усети се на своя почва. Протегна лявата си ръка и блъсна Конвърс към стената. С дясната бръкна във вътрешния джоб на пардесюто.

— Недей! — Джоел изпусна дипломатическото куфарче, улови с две ръце куфара и го изпречи пред себе си, готов да се втурне напред. Но мъжът не извади пистолет, а тънък правоъгълен предмет, от чийто плосък връх стърчеше дълга метална игла. Антена... радио!

Мислите на Конвърс се замъглиха, но знаеше, че трябва да действа незабавно. Не можеше да допусне мъжът да използва радиото и да вдигне на крак хората на генерала, намиращи се някъде в хотела. С внезапен прилив на сила той го трясна с куфара по коленете, с лявата си ръка изтръгна радиото от ръката му и го заудря по рамото с дясната. Французинът се завъртя, а той обви със сгъната в лакътя ръка врата му. След това, без да разсъждава, го блъсна напред, двамата политнаха към стената и Конвърс заби главата на французина в камъка. Бликна кръв, изцапа косата му и се застича по лицето на тъмночервени струйки. Джоел не можеше да мисли, не можеше да си позволи да мисли. Ако го стореше, щеше да повърне, той го знаеше. Действие и само действие!

Тялото на мъжа омекна. Конвърс го улови за раменете, обърна го, като го опираше на стената, отстрани го от металната врата и го пусна. Наведе се и взе радиото. Изскубна антената и го мушна в джоба си. Изправи се. Беше объркан и уплашен, помъчи се да се ориентира. След това грабна куфара и дипломатическото куфарче и задъхан се втурна към дъното на алеята. Знаеше, че лицето му е изцапано с кръв. Таксито стоеше на ъгъла, шофьорът пушеше цигара в мрака, неподозиращ насилието, извършено само на трийсет метра от него.

— Летище „Дьо Гол“! — извика Джоел, докато отваряше вратата и мятеше вътре багажа си. — Моля ви, страшно бързам!

Хвърли се запъхтян на седалката, опря врата си на меката облегалка и жадно загълта въздуха, който не стигаше до дробовете му.

Пробягващи светлини и сенки нахлуваха в таксито и му помагаха да не мисли, бясното сърцебиене започна да се успокоява, а въздухът — да прониква в дробовете му и бавно да изсушава потта от слепоочието и врата му. Наведе се напред да запали цигара, но се уплаши, че ще повърне от дима. Стисна толкова плътно очи, че хиляди точици бяла светлина заиграха в мрака на мозъка му. Усещаше, че му е лошо, и знаеше, че не само страхът е причина за това. Беше нещо друго, само по себе си не по-малко парализиращо. Беше извършил акт на върховно насилие, който едновременно го шокира и отврати. Беше нападнал физически човек. Искаше да го осакати, дори да го убие, което вероятно бе направил. Може би беше убил човешко същество, каквато и да бе причината! Оправдаваше ли го наличието на радио в ръката му? Беше ли самоотбрана? По дяволите, та той бе човек на думите, на логиката, а не на кръвопролитията! Никога вече кръв! Това беше в тъй далечното и болезнено минало.

Тези спомени принадлежаха на друго време, на една нецивилизована епоха, когато хората се превръщаха в нещо чуждо на природата си, само и само да оцелеят. Конвърс не желаше да се обръща назад. Най-вече защото беше обещал на самия себе си, че няма да го прави, обещание, което си даде, когато ужасът и насилието вилнееха около него с пълна сила. Спомняше си така живо и с такава болка последните часове преди третото си бягство и кроткия, великодушен човек, в чиято компания го бяха оставили да умре на седем метра под земята в дупка, предназначена за размирници.

Полковник Сам Абът от Военновъздушните сили на САЩ завинаги щеше да остане част от живота му, независимо колко години ги разделяха. С риск да бъде изтезаван и убит, Сам бе изпълзял през нощта и бе метнал грубо скалъпен метален клин в „наказателната яма“. Това примитивно оръжие даде възможност на Джоел да издълбае стъпала в пръстта и скалите, които го изведоха към свободата. Двамата с Абът бяха прекарвали последните двайсет и седем месеца в един и същ лагер, като полагаха отчаяни усилия да запазят остатъците от здравия си разум. Сам разбираше огъня, който изгаряше сърцето на Джоел, и беше останал в лагера. През онези последни часове преди бягството Джоел бе разяждан от мисълта какво ли ще стане с приятеля му.

— Не се тревожи за мен, моряче. Само не губи малкото ум, който ти е останал, и се отърви от клина.

— Пази се, Сам.

— Ти се пази. Това е последната ти възможност.

— Знам.

Джоел отвори прозореца на таксито с още няколко сантиметра, за да улесни достъпа на въздух. Божичко, как се нуждаеше сега от кротката обективност на Сам! Умът му на адвокат настояваше да се вземе в ръце, трябваше да мисли, а мислите щяха да стимулират цялото му въображение. Първо най-важното. Мисли! Радиото, трябва да се отърве от радиото. Но не на летището, там можеха да го открият. То беше улика и дори нещо по-лошо — средство да се доберат до него. Смъкна още прозореца и го изхвърли. Шофьорът го погледна, видя кръвта по лицето му, но не показва никаква тревога. Джоел пое дълбоко въздух и вдигна стъклото. Мисли. Трябваше да мисли! Бертолдие очакваше от него да отиде в Бон и когато открие човека с бежовото палто, а той без съмнение вече беше открит, всички полети до Бон щяха да се наблюдават, независимо дали човекът бе жив или мъртъв.

Щеше да си купи билет до друго място, където има редовна връзка с Кьолн и Бон. Докато въздушната струя охлаждаше лицето му, се сети да извади носна кърпа и да изтрие влажната кръв от дясната буза и брадичката си.

— Скандинавски линии — каза на шофьора и повиши глас. — SAS. Разбирате ли... comprends?

— Напълно, мосю — отговори мъжът на прекрасен английски. — Закъде имате резервация, за Стокхолм, Осло или Копенхаген? Вратите са различни.

— Не съм... не съм сигурен.

— Имаме време, мосю. Най-малко петнайсет минути.

Гласът на телефона от Лондон беше леден, думите и тонът преливаха от упрек.

— В Чикаго няма адвокат с такова име на адреса, който ми дадохте. Всъщност такъв адрес не съществува. Можете ли да ми предложите нещо друго, или да припишем случката на параноидните ви фантазии, mon general?

— Ти си глупак, l'Anglais, и разсъждаваш като изплашен заек. Чух това, което чух!

— От кого? От несъществуващ човек?

— От несъществуващ човек, който изпрати помощника ми в болница! Със счупен череп, голяма загуба на кръв и тежки увреждания на мозъка. Може и да не оживее, а ако прескочи трапа, ще води безмозъчно съществуване. Не ми говори за фантазии, нарцисче. Човекът съществува.

— Сериозно ли говорите?

— Обади се в болница „Сен Жером“. Нека лекарите да ти кажат.

— Добре, добре, успокойте се. Трябва да помислим.

— Аз съм напълно спокоен — заяви Бертолдие, стана от писалището и понесе телефона към прозореца. Жицата се повлече като змия по пода. Погледна навън. Беше започнало да вали, светлината на уличната лампа се размазваше върху мокрото стъкло. — Той е на път за Бон — продължи генералът. — Това е следващата спирка, беше категоричен.

— Пресрещнете го. Обадете се в Бон, свържете се и с Кьолн, дайте им описанието му. Колко полета има от Париж с американец на борда? Хванете го на летището.

Бертолдие шумно въздъхна в слушалката, тонът му беше хладен, граничещ с отвращение.

— Никога не съм имал намерение да го хващам. Това е безсмислено и вероятно ще ни отреже пътя към това, което трябва да научим. Искам да го следят, да знам къде ходи, на кого се обажда, с кого се среща. Това трябва да научим.

— Казахте, че е споменал името на нашия съдружник, че ще се свърже с него.

— Не говори за нашите хора, а за неговите.

— Ще повторя — настоя гласът от Лондон. — Обадете се в Бон, свържете се и с Кьолн. Изслушайте ме, Жак, има начин да го открием, а щом го открием, ще можем и да го проследим.

— Добре, добре, ще направя каквото казваш, но може да не се окаже толкова лесно, колкото си го представяш. Преди три часа сигурно и аз щях да мисля като теб, но тогава не знаех на какво е способен. Човек, способен да блъска нечия глава в каменна стена с всичка сила, е или животно, или фанатик, който няма да се спре пред

нищо. Според мен е второто. Каза, че това било негово задължение, а се четеше и в очите му. Вероятно е и умен, вече го доказва.

— Преди три часа ли казахте?

— Да.

— Значи може вече да е в Бон.

— Знам.

— Съвзрахте ли се със съдружника ни?

— Да, но го няма у дома, а прислужницата не можа да ми даде телефон, на който да го намеря. Не знае къде е и кога ще се върне.

— Вероятно сутринта.

— Не се и съмнявам... Attendez!^[4] В клуба имаше още един човек с Любок и тоя Саймън, дето въобще не е Саймън. Той го беше запознал с Любок! Довиждане, l'Anglais. Ще те държа в течение.

Ръоне Матилон отвори очи. Ивиците светлина по тавана сякаш трептяха, безброй малки точици избухваха върху тях. След това чу трополенето по стъклата и разбра. Беше го събудил дъждът. Той и може би тежестта на ръката на жена му, сложена между краката му. Тя помръдна и той се усмихна, докато се питаше дали ще събере сила да посегне към нея. Накрая се реши.

Внезапно чу и друг звук освен дъжда и макар че още беше замаян от съня, го позна. Бързо отдръпна ръка и се отстрани от жена си. Беше го чул и преди малко, всъщност той го бе събудил — настойчив звън, който нарушаваше равномерния ритъм на пороя: камбанките на звънеца.

Матилон стана от леглото колкото можеше по-внимателно, посегна към хавлията на близкия стол и мушна крака в чехлите. Излезе от спалнята и тихичко затвори вратата. Напипа ключа за осветлението в хола и погледна часовника над камината — приближаваше два и половина. Кой би могъл да ги търси по това време? Пристегна хавлията около кръста си и отиде до вратата.

— Кой е?

— „Сюрте“^[5], господине. Инспектор Прюдом. Номерът на документа ми за самоличност е нула, пет, седем, две, нула — мъжът не говореше с парижко, а с гасконско произношение. Често се твърдеше, че гасконците стават най-добрите полицаи. — Ще изчакам да се обадите в участъка, мосю. Телефонният номер е...

— Няма нужда — отговори разтревожен Матилон и отключи вратата. Разбра, че човекът казва истината не само поради съобщената информация, но и защото всеки от „Сюрте“, който го търсеше по това време, би знаел, че е адвокат. Там не пропускаха такива неща.

На вратата стояха двама мъже в мокри от поройния дъжд мушамы, с подгизнали шапки. Единият беше по-възрастен и по-нисък от другия. Държаха отворени служебни карти, тъй че Ръоне да може да ги види. Той махна с ръка към картите и направи жест да влязат, като добави:

— Доста необичайно време за посещения, господа. Работата ви трябва да е особено спешна.

— Така е, мосю — каза по-възрастният и влезе пръв. Той именно беше говорил през вратата. Представи се като инспектор Прюдом. Очевидно бе по-старшият от двамата. — Разбира се, извиняваме се за безпокойството.

Двамата полицаи почтително свалиха шапки.

— Няма нищо. Мога ли да взема мушамите ви?

— Не е необходимо, мосю. Ако ни помогнете, ще останем само няколко минути.

— Изгарям от любопитство да разбера как бих могъл да помогна на „Сюрте“ по това време на нощта.

— Става дума за идентификация, господине. Мосю Серж Антоан Любок според данните ни е ваш клиент. Така ли е?

— Божичко, да не би нещо да се е случило на Серж? Бяхме заедно едва днес следобед!

— Мосю Любок се намира в отлично здраве. Напуснахме извънградската му къща преди по-малко от час. Интересува ни тъкмо срещата ви с него вчера следобед.

— В какъв смисъл?

— На масата ви е имало трети човек. Адвокат като вас, представен на мосю Любок като Саймън. Хенри Саймън, американец.

— И летец — предпазливо добави Матилон. — Със значителен опит в областта на жалбите към самолетостроителите. Вярвам, че Любок ви е обяснил, че точно затова го поканих да обядва с нас. Мосю Любок е ищец по такъв процес. Разбирате, че това е единственото, което мога да ви кажа по въпроса.

— Не този въпрос интересува „Сюрте“.

— А кой?

— В град Чикаго, щата Илинойс, САЩ, няма адвокат на име Хенри Саймън.

— Трудно ми е да повярвам.

— Името е фалшиво. Най-малкото не е негово. Адресът, който е оставил в хотела, не съществува.

— Адреса, който е оставил в хотела? — запита смаян Ръоне. На Джоел не се налагаше да оставя адрес в „Жорж V“, там го познаваха добре, всъщност познаваха много добре и фирмата „Талбът, Брукс и Саймън“.

— Със собствения му почерк, мосю — добави сковано помладият.

— Управата на хотела потвърди ли го?

— Да — заяви Прюдом. — Нощният администратор не се поколеба да ни помогне. Каза, че е придружил мосю Саймън в служебния асансьор до подземния етаж.

— Подземния етаж?

— Мосю Саймън е пожелал да напусне хотела незабелязано. Платил е сметката в стаята си.

— Момент, моля — каза обърканият Матилон. Размаха ръце и безцелно се заразхожда около едно кресло. Спря и се улови с ръце за облегалката. — Какво точно искате от мен?

— Искаме да ни помогнете — отвърна Прюдом. — Смятаме, че знаете кой е той. Вие сте го представил на мосю Любок.

— По поверителен въпрос, свързан с даването на юридическо мнение. Той се съгласи да изслуша и прецени ситуацията, при условие че идентичността му ще остане скрита. Това не е нещо необичайно при търсенето на експертиза, ако човек има работа с богат и темпераментен човек като мосю Любок. Вие сте говорили с него. Нямам какво да добавя.

— По този въпрос наистина няма какво да се добави — рече повъзрастният служител на „Сюрте“ и си позволи да се усмихне. — Смята, че всички държавни служители работят за Москва. Във вестибюла му бяхме обградени от кучета, на които буквално им течаха лигите.

— Тогава можете да разберете защо американският ми колега предпочита да остане неназован. Познавам го добре, той е прекрасен

човек.

— Кой е той? И знаете ли къде можем да го открием?

— Защо?

— Искаме да го разпитаме за инцидент, станал в хотела.

— Съжалявам. Както Любок ми е клиент, така и Саймън в случая попада под закрилата на адвокатската тайна.

— Това не е приемлив довод при съществуващите обстоятелства, Мосю.

— Опасявам се, че ще трябва да го приемете, макар и за няколко часа. Утре ще се опитам да се свържа с него чрез службата му в... в Съединените американски щати и съм сигурен, че той сам ще ви потърси.

— Едва ли.

— Защо?

Прюдом погледна към застаналия като гипсиран свой колега и сви рамене.

— Има вероятност да е извършил убийство — деловито изрече той.

Матилон загледа недоверчиво офицера от „Сюрте“.

— Какво?

— Нападението е било извършено с особена жестокост, Мосю. Главата на човека е била блъсната в каменна стена. Има значителни увреждания на мозъка и очакванията за благополучен изход не са особено големи. В полунощ състоянието му беше критично, а възможността за възстановяване — под петдесет процента. Може вече да е умрял, но лекарят заяви, че това ще е избавление за него.

— Не... Има някаква грешка! Сбъркали сте! — ръцете на адвоката се вкопчиха в облегалката на креслото. — Допуснатата е ужасна грешка!

— Няма грешка. Идентифицирането беше недвусмислено, Мосю Саймън беше посочен като последния човек, видян с пребития. Избутал го в алеята, имало е звуци от боричкане и след няколко минути са открили жертвата полумъртва, със счупен череп и тежък кръвоизлив.

— Това е невъзможно! Вие не го познавате! Това, което твърдите, е недопустимо. Той не би могъл да го извърши!

— Да не искате да кажете, че е сакат или физически неспособен да нападне човек?

— Не — Матилон поклати глава. Внезапно застина. — Да — продължи замислено той. Очите му бяха тъжни. Кимна и бързо продължи: — Да, той е неспособен, но не физически. Психически. В този смисъл е сакат. Не е в състояние да направи това, което описахте.

— Да няма психически отклонения?

— Пази Боже! Той е един от най-чистите хора, които познавам. Трябва да го разберете. Преживял е дълъг период на краен физически тормоз и психическо натоварване. Няма трайни увреждания, но спомените му са незаличими. Подобно на много други хора, които са били обект на подобно отношение, той избягва всякакво физическо насилие или сблъсък. Отвращават го.

— Искате да кажете, че не би защитил себе си или нещо свое? Че ще подложи и другата буза, ако той, жена му или децата му бъдат нападнати?

— Разбира се, че не, но вие не споменахте такова нещо. Казахте, че е извършил „нападение с особена жестокост“ и внушихте представата за нещо съвсем различно. Ако беше обратното, ако той е бил заплашен или нападнат, никога няма да избяга от местопроизшествието. Прекалено добър адвокат е — Матилон замълча. — Такъв ли е случаят? Това ли искате да кажете? Да не би раненият да ви е известен от полицейските досиета? Да не би...

— Той е шофьор на лимузина — прекъсна го Прюдом. — Невъоръжен човек, който е чакал да закара клиента си.

— В подземния етаж?

— Честа практика. Тези фирми са дискретни. Тази изпратила друг шофьор да замести пребития, преди да се заинтересува от състоянието на служителя си. Клиентът едва ли е разбрал какво е станало.

— И какво точно е станало?

— Според очевидец, пазач в хотела от осемнайсет години, този господин Саймън се приближил, като викал нещо на английски. Пазачът смята, че е бил сърдит, макар че не разбира езика. После Саймън изблъскал човека навън.

— Пазачът греша! Сигурно става дума за някой друг.

— Саймън се е идентифицирал. Администраторът дал разрешение за излизането му оттам. Описанието съвпада, той е човекът, който се е наричал Саймън.

— Но защо? Трябва да има някаква причина!

— Точно това бихме искали да научим, мосю.

Ръоне поклати недоумяващо глава, не виждаше смисъл в цялата история. Разбира се, всеки може да се регистрира в който си иска хотел под чуждо име, но нали съществуват сметки и кредитни карти. Фалшивото име беше безсмислица. Особено в хотел, където лично познавах човека, а ако го познавах и е искал да пътува инкогнито, фалшивото му име щеше да бъде разкрито на рецепцията пред „Сюрте“.

— Инспекторе, длъжен съм да ви попитам отново, направихте ли щателна проверка в хотела?

— Лично аз — не, мосю — отвърна Прюдом и погледна към сътрудника си. — Аз разпитвах хората, намиращи се в близост до мястото на произшествието.

— А аз говорих лично с администратора, мосю — рече помладият и по-висок мъж с глас на програмиран робот. — Естествено, в хотела не желаят инцидентът да се разгласява, но управата ни помогна. Нощният администратор е назначен отскоро, работил е в хотел „Мьорис“ и държи да омаловажи случая, но лично ми показа регистрационната му карта.

— Разбирам — и Матилон наистина разбра, поне що се отнасяше до самоличността на Джоел. Стотици гости в огромния хотел и притеснен администратор, загрижен да опази доброто име на новата си месторабота. Без съмнение сутринта, с появата на по-осведомени служители, истината щеше да излезе наяве. Но това бе единственото, което Ръоне разбра. Имаше нужда от малко време да помисли и да се опита да проумее всичко. — Любопитен съм — започна той, като внимателно подбираше думите си. — В най-лошия случай това е нападение с тежки последствия, но все пак нападение. Защо с него не се занимава полицията? Защо е извикана „Сюрте“?

— Това беше и моят първи въпрос, мосю — рече откровеният Прюдом. — Обясниха ни, че инцидентът засяга богат чужденец. В наши дни не се знае докъде може да доведе подобно нещо. Все пак ние

в „Сюрте“ разполагаме с повече възможности от участъковата полиция.

— Разбирам.

— В такъв случай ми остава само да ви напомня, че като адвокат сте длъжен да оказвате всякакво сътрудничество на съда и закона. Моля ви, мосю, кой е Хенри Саймън?

— Но аз имам и други задължения, инспекторе. Пред дадената дума, пред клиента си, пред старото приятелство...

— Над закона ли ги поставяте?

— Само защото знам, че грешите.

— Тогава какво ви пречи? Ако грешим, ще открием този Саймън на летището и той сам ще ни обясни всичко. Но ако сме прави, може да имаме работа с тежко болен човек, който се нуждае от помощ. Преди да нарани още хора. Не съм психиатър, мосю, но вие описахте силно травмиран човек, поне в миналото.

Матилон се почувства неловко от грубоватата логика на инспектора и от нещо друго, което не можа да определи. Дали не беше Джоел? Дали не беше мъглата в очите на стария му приятел, несъзнателното изпускане на фразата за камъка, който не съответствал на почвата? Ръоне отново погледна часовника над камината, хрумна му нещо. В Ню Йорк беше девет без осемнайсет минути.

— Инспекторе, ще ви помоля да почакаете да отида в кабинета си и да проведе един телефонен разговор по личния си телефон. Между другото, той не е свързан с този на масата.

— Това беше излишно, мосю.

— Тогава се извинявам.

Матилон бързо мина през вратата в отсрещния край на хола, отвори я и влезе в кабинета. Отиде до писалището, седна и отвори телефонен азбучник, подвързан с червена кожа. Прескочи страниците до буквата Т и плъзна пръст по имената, докато стигна до „Талбът, Брукс и Саймън“. Имаше служебните и домашните им телефони. Последните му трябваха, защото съдилищата в Париж работеха, преди източното крайбрежие на Америка да се събуди. Ако не успееше да открие Талбът, щеше да потърси Нейт Саймън, а накрая, ако се наложеше, и Брукс. Последните два варианта отпаднаха. Лорънс Талбът вдигна слушалката.

— Не може да бъде! Как си, Ръоне? В Ню Йорк ли си?

— Не, от Париж се обаждам.
— Звучиш, сякаш се обаждаш от улицата под прозореца ми.
— Ти също. Винаги се стряскам.
— Ако се не лъжа, в Париж е доста късничко.
— Дори много, Лари. Обаждам ти се, защото май имаме проблем.

— Проблем ли? Дори не знаех, че в момента имаме обща работа.
Какъв е проблемът?

— Вашата тайна мисия.

— Какво?

— Бертолдие. Приятелите му.

— Кой, кой?

— Жак-Луи Бертолдие.

— Кой е той? Името ми е познато, но не мога да се сетя откъде.

— Не можеш... да се сетиш?

— Съжалявам.

— Видях се с Джоел. Аз уредих срещата му.

— С Джоел? Как е той? В Париж ли е?

— Не знаеш ли?

— Когато преди два дни говорих с него, беше в Женева... след онзи ужасен случай с Холидей. Каза ми, че е добре, но беше потресен.

— Чакай, чакай, Лари. Джоел не е ли в Париж по работа на „Талбът, Брукс и Саймън“?

Лорънс Талбът помълча, преди да отговори.

— Не, не е — тихо изрече старшият съдружник. — Да не ти е казал обратното?

— Може би аз го допуснах.

Талбът отново замълча.

— Не мисля. Но смятам, че трябва да накараш Джоел да ми се обади.

— Това е част от проблема, Лари. Не знам къде е. Каза, че ще вземе самолета за Лондон в пет часа, но не е. Напуснал е „Жорж V“ доста по-късно, и то при много странни обстоятелства.

— Какво искаш да кажеш?

— Регистрацията му в хотела е била сменена с карта на друго име, което между другото му предложих аз, защото не искаше да

използва собственото си. А след това настойчиво пожелал да напусне хотела през служебния вход в мазето.

— Много странно.

— Опасявам се, че това е най-малката от странностите му. Твърдят, че е нападнал някакъв човек и едва не го е убил.

— Исусе!

— Естествено, аз не го вярвам — бързо изрече Матилон. — Не би могъл...

— Надявам се, че не.

— Да не би да мислиш...

— Не знам какво да мисля — прекъсна го Талбът. — Когато говорих с него от Женева, го попитах има ли някаква връзка между смъртта на Холидей и това, с което се заема. Отрече, но звучеше като отнесен. Гласът му беше кух.

— Но с какво се е заел? Какво прави?

— Не знам. Дори не съм сигурен дали мога да науча, но ще направя всичко възможно. Честно казано, разтревожен съм. Случило му се е нещо. Намери го, Ръоне. Направи каквото можеш. Обади ми се, ще зарежа всичко и ще пристигна веднага. Той страда ужасно.

— Ще направя всичко възможно.

Матилон излезе от кабинета си и погледна двамата полицаи.

— Името му е Конвърс. Джоел Конвърс — започна той.

— Името му е Конвърс, малко име — Джоел — говореше в телефонната слушалка от кабина на булевард „Распай“ по-младият и по-висок служител на „Сюрте“, докато дъждът барабанеше по покрива. — Работи в юридическа фирма в Ню Йорк: „Талбът, Брукс и Саймън“. Адресът ѝ е на Пето авеню. Очевидно името Саймън, което е възприел, е било за удобство и няма връзка с фирмата.

— Не разбирам.

— В каквото и да е забъркан този Конвърс, то няма нищо общо с работодателите му. Матилон се е свързал с един от съдружниците в Ню Йорк и той му го е казал. И двамата са силно загрижени и разтревожени, искат да ги държим в течение. Ако Конвърс бъде открит, Матилон настоява да получи незабавен достъп до него в качеството си на официален адвокат. Може и да крие нещо, но според мен е искрено

объркан. Дори шокиран. Не знае нищо по същество. Ако знаеше, щеше да проличи.

— Въпреки това той крие нещо. Името Саймън е било измислено заради мен, за да не науча самоличността на този Конвърс. Матилон знае това, той беше в клуба, те са приятели и го е запознал с Любок.

— Значи е бил манипулиран, господин генерал. Въобще не спомена вашето име.

— Може и да го спомене при допълнително разпитване. Не бива да бъда замесен в никакъв случай.

— Разбира се.

— Как беше името на началника ви? Онзи, комуто възложиха случая?

— Прюдом. Старши инспектор Прюдом.

— Откровен ли е с вас?

— Да. Има ме за бивш войник, чиито инстинкти значително надминават интелекта му, но вижда, че искам да се уча. Споделя с мен.

— Още известно време ще останете с него. Ако реши повторно да разпита Матилон, веднага ме уведовете. Може би ще се наложи Париж да се лиши от един известен адвокат. Името ми не бива да изплува на повърхността.

— Ще се върне при Матилон само ако открием Конвърс. А ако в „Сюрте“ получим някакви сведения за местонахождението му, веднага ще ви се обадя.

— Може да има и друга причина, полковник, която да накара един упорит човек да прегледа всичко извършено досега или пропуските в него въпреки получените нареждания в обратен смисъл.

— Нарездания в обратен смисъл ли?

— Ще бъдат издадени. Този Конвърс вече е единствено наша грижа. Трябваше ни само името му. Знаем къде отива. Ще го открием.

— Не разбирам, господин генерал.

— Получихме новини от болницата. Състоянието на шофьора ни се подобрява.

— Наистина добра новина.

— Дано. Жертването на дори един войник е непоносима мисъл за всеки фронтови командир, но трябва да гледаме в бъдещето и да се съобразяваме с него. Съгласен ли сте?

— Да, разбира се.

— Шофьорът ни не бива да се възстанови. Това изисква дългосрочната стратегия.

— Ако той умре, усилията да се открие Конвърс ще станат интензивни. А ако сте прав, Прюдом ще прегледа всичко още веднъж, включително и адвокатата Матилон.

— Ще бъдат дадени нареждания в обратен смисъл. Но все пак го дръжте под око.

— Тъй вярно.

— А сега ни трябва вашият опит, полковник. Говоря за таланта, който проявихте блестящо по време на службата си в Легиона, преди да се върнете в цивилизацията.

— Благодарността ми не е само на думи. Ще дам всичко от себе си.

— Можете ли да влезете незабелязано в болницата „Сен Жером“?

— Никой няма да ме усети. От четирите страни на сградата има пожарни стълби, а нощта е тъмна и дъждовна. Дори полицаите са се изпокрили. Ще бъде детска игра.

— Но мъжка работа. Трябва да се направи. Може би блокиране на кислородния маркуч и конвулсия на гърлото.

— Самопричинена травма на пациента... Но не трябва да се забравя, господин генерал, че ще претърсят Париж, а след това ще предприемат общонационално дирене. Предполага се, че убиецът е богат американец — апетитна стръв за „Сюрте“.

— Няма да има издирване. Поне засега. Ако има, то ще е покъсно и тогава в мрежата ще попадне трупът на виновника... Погрижете се за шофьора, полковник.

— Смятайте го за мъртъв — рапортува мъжът в слушалката и затвори телефона.

[1] Какво става? Къде е генералът? (фр.). — Бел. пр. ↑

[2] Тук! (фр.). — Бел. пр. ↑

[3] Спрете! (фр.). — Бел. пр. ↑

[4] Чакайте! (фр.). — Бел. пр. ↑

[5] Генерална дирекция към Министерството на вътрешните работи, отговаряща за полицията. — Бел. ред. ↑

Ерих Лайфхелм... роден на 15 март 1912 г. в Мюнхен. Родители: доктор Хайнрих Лайфхелм и любовницата му Марта Щьосел. Въпреки че клеймото на незаконорождението изключва нормалното детство в средната класа на моралистична Германия по онова време, по-късно то се оказва единственият и най-важен фактор за възхода му в националсоциалистическото движение. При раждането му било отказано името Лайфхелм и до 1931 г. се наричал Ерих Щьосел.

Джоел беше седнал в открито кафене на копенхагенското летище „Каструп“ и се мъчеше да се съсредоточи. Беше вторият му опит през последните двайсет минути. Прекрати първия, когато разбра, че не схваща нищо, а само се взира в черните букви, формиращи безкрайна редица от едва разпознавани думи, отнасящи се до човек, изтласкан в периферията на съзнанието му. Не можеше да фокусира вниманието си върху него, пречеха му твърде много неща — истински и въображаеми. Не беше успял да чете и по време на двучасовия полет от Париж. Реши да пътува в туристическа класа с надеждата да се скрие сред множеството в по-големия пътнически самолет. Поне това се оказва вярно — седалките бяха толкова тесни и запълнени с пътници, че ръцете му от лактите надолу бяха напълно неподвижни. Поради това не можа да извади досието — освен от липсата на място се опасяваше и от любопитни очи.

Хайнрих Лайфхелм премества любовницата и сина си в град Айхщет, на около осемдесет километра северно от Мюнхен, посещава ги от време на време и им осигурява приличен, но не особено комфортен начин на живот. Докторът очевидно е разкъсван между поддържането на успешна практика и безупречно име в Мюнхен и нежеланието да изостави опозорените майка и дете. Според близки приятели на Ерих Щьосел-Лайфхелм ранните му години оказват огромно влияние върху него. Въпреки че е прекалено млад, за да осъзнае пълното въздействие на Първата световна война, по-късно е

преследван от спомена за западането на малкото им домакинство, дължащо се на намалелите възможности на стария Лайфхелм да ги издържа поради тежестта на военните данъци. Посещенията на доктора изострят и чувството, че не може да бъде признат за негов син, и това го лишава от привилегиите, които ползват двамата братя и сестра му по баща — чужди хора, с които никога няма да може да се запознае и чийто дом е затворен за него. Поради отсъствието на истинско родословие, узаконено с лицемерни документи и още по-лицемерни черковни благословии, той се смята за онеправдан и лишен от всичко, което му се полага по право. Това насажда у него яростно чувство за отрицание, амбиции и дълбоко вкоренено недоволство от съществуващия обществен ред. По негови думи първото му осъзнато желание било да получи колкото може повече посредством собствените си възможности и по този начин да разчупи статуквото, целещо да го обезсили. Към петнайсетата си година Щьосел-Лайфхелм е напълно обсебен от гнева си.

Конвърс спря да чете, защото изведнъж усети върху себе си погледа на жена, седнала сама в другия край на празното кафене. Очите им се срещнаха, тя извърна глава и сложи ръка на ниските бели перила, които ограждаха кафенето. Започна да разглежда оредяващата среднощна тълпа в залата, сякаш чакаше някого. Стреснат, Джоел се опита да анализира погледа ѝ. Дали не се мъчеше да се сети кой е? Познаваше ли го? Или бе виждала лицето му? А може би го преценяваше? Поглед на добре облечена проститутка, която кръстосва летището в търсене на клиент — някой самотен, далече от дома си бизнесмен. Жената бавно обърна глава и отново го погледна, вече очевидно разтревожена, че той продължава да я изучава. След това с резки движения погледна часовника си, нагласи шапката с широка периферия и отвори чантата си. Извади една банкнота, остави я на масата, стана и тръгна бързо към изхода на кафенето. Конвърс я наблюдаваше в сиво-бялата светлина на неоновите лампи и поклати глава, раздразнен от тревогата ѝ. Явно го беше взела за служител на летището. Кой тогава беше клиентът?

Прекалено мнителен съм, помисли си той, докато следеше с поглед грациозната фигура. Виждаше твърде много призраци. Нямахше изненади, нямахше тревожни признаци. В самолета от Париж пред него

беше седнал човек, който на два пъти става да отиде до тоалетната и всеки път на връщане се заглеждаше в Джоел. Тези погледи бяха достатъчни да вдигнат адреналина му. Бяха ли го засекли на „Орли“? Дали човекът не беше от хората на Жак-Луи Бертолдие? Не мисли за това! Докато си даваше тази команда, изчисти кръгче засъхнала кръв от ризата си.

Женева. Всичко започна в Женева.

Твърде много призраци виждаше. Нямаше изненади, нямаше нищо тревожно. Жената мина под арката и Джоел оттегли погледа си от нея. Насили се да съсредоточи вниманието си върху досието на Ерих Лайфхелм. И тогава улови с ъгълчето на окото си леко и внезапно движение. Погледна пак към жената. Някакъв мъж беше изникнал от невидима ниша, ръката му докосна лакътя ѝ. Размениха набързо няколко кратки думи и се разделиха също тъй внезапно, както се срещнаха. Жената се изгуби от поглед, а мъжът се запъти към терминала. Не погледна ли към него? Конвърс внимателно го наблюдаваше. Беше ли го погледнал мъжът? Не можеше да се каже, главата му се въртеше във всички посоки, сякаш търсеше някого. След това забърза към гишетата за продажба на билети, сякаш откри търсеното. Доближи се до японските авиолинии, извади портфейла си и започна да говори нещо на чиновника.

Нямаше изненади, нямаше нищо тревожно. Объркал се пътник искаше да го упътят, всички противоречия бяха въображаеми. Но дори сега адвокатският му манталитет се намеси. Противоречията винаги са истински, независимо дали почиваха на реалността или не. Господи! Стига! Концентрирай се!

На седемнайсетгодишна възраст Ерих Щьосел-Лайфхелм завършва учението си във Втора гимназия на Айхщет, еднакво блестящ и по учебните предмети, и по всички видове спорт. По това време цари всеобщ финансов хаос, срывът на американската борса от 1929 г. допълнително утежнява отчайващата икономика на Ваймарската република и много малко младежи с добри връзки постъпват в университетите. В подтик, който самият той по-късно описва на свои приятели като младежка ярост, Щьосел-Лайфхелм заминава за Мюнхен да се изправи срещу баща си и да изиска помощта му. Това, което заварва там, е шок за него, но всъщност се оказва изгоден

случай, който използва по странен начин. Мирният и уравновесен живот на доктора е в разруха. Бракът му, от самото начало неудачен, все по-често го тласка към алкохола, докато настъпват неизбежните лекарски грешки. Получава порицание от медицинската общност (съставена от голям брой евреи), обвиняват го в некомпетентност и го уволняват от болницата „Карлцор“. Частната му практика се проваля, жена му го изгонва от къщи и възрастният му, но все още влиятелен тъст — също лекар и член на Управителния съвет на болницата, издава заповед да не го приемат никъде на работа. Когато Щьосел-Лайфхелм намира баща си, той живее в евтин апартамент в бедняшката част на града и се издържа с пфениги от предписване на лекарства (наркотици) и марки от незаконни аборти.

В този очевидно емоционален момент (пак според приятели от онова време) Лайфхелм-старши посреща незаконния си син с отворени обятия и му разказва историята на мъчителния си живот със свадливата съпруга и деспотичните ѝ роднини. Класически синдром на амбициозен мъж с минимални дарби и огромни връзки. Но докторът твърди, че никога не е изоставял обичната си любовница и сина си. По време на тази продължителна и без съмнение пиянска изповед той разкрива един факт, който Щьосел-Лайфхелм никога досега не е знаел. Съпругата на баща му е еврейка. Това е достатъчно за седемнайсетгодишния младеж.

Обезправеното момче става баща на съсипания мъж.

От високоговорителите прокънтя съобщение на датски и Джоел си погледна часовника. Повториха го на немски. Слушаше напрегнато, едва долови няколко познати думи. „Хамбург — Кьолн — Бон“. Беше първото повикване за последния полет тази нощ до Бон през Хамбург. Полетът щеше да трае по-малко от два часа, а спирането в Хамбург се налагаше от пътуването на много бизнесмени, които искаха сутринта да са по работните си места. Конвърс беше маркирал багажа си направо за Бон, като си напомни да купи ръчна чанта, с която да смени тежкия черен кожен куфар. Здравият разум му подсказваше, че забавянията, които предизвикваше чакането на багажа в откритите зали, където всеки можеше да го види, не отговарят на изискването за бързо пътуване и криене от търсещи очи. Прибра досието на Ерих Лайфхелм в дипломатическото куфарче, затвори го и завъртя шифъра

на ключалката. Стана от масата, излезе от кафенето и се запъти към изхода за самолета на „Луфтханза“.

По челото му беше избила пот, бумтенето в гърдите му се ускоряваше, докато ушите му писнаха като от свирката на чайник. Познаваше човека, седнал до него, но нямаше представа откъде. Грапавото, сякаш издялано от камък лице, дълбоките бръчки, които браздяха загорялата кожа, проницателните сиво-сини очи под дебели рошави вежди и кафявата, изпъстрена с бели кичури коса — познаваше го, но не се сецаше за името му, нямаше ключ към самоличността му.

Очакваше да види някакъв признак, че и мъжът го познава. Но такъв нямаше и усети, че неволно се взира в него с ъгълчето на очите си. Мъжът не реагира, вниманието му бе съсредоточено върху подвързана купчина печатни страници с шрифт по-едър от приетия за юридически документи. Може би, помисли Конвърс, човекът е полусляп и носи контактни лещи. Но дали нямаше и нещо друго? Не скрита слабост, а скрита връзка? Не беше ли го виждал в Париж? Дали мъжът до него също не беше в „Л’Еталон Блан“? Дали не беше част от постоянната група бивши военни в игралната зала... може да е стоял в ъгъла, незабележим в навалищата? Или на масата на Бертолдие, с гръб към Джоел, забелязан от американеца и поради това пратен да го проследи? „Наистина ли ме следи?“ — питаше се Конвърс, стиснал здраво куфарчето. Обърна глава с няколко сантиметра и заразглежда съседа си.

Внезапно мъжът вдигна поглед от напечатаните страници и го спря върху Джоел. Очите му бяха равнодушни, не изразяваха нито любопитство, нито раздразнение.

— Извинете — смутено рече Конвърс.

— Няма нищо... и защо не? — прозвуча странният лаконичен отговор. Произношението беше американско с подчертан тексаски акцент. Мъжът се върна към страниците, които четеше.

— Не се ли познаваме? — попита Джоел, неспособен да премълчи въпроса.

Мъжът отново вдигна очи.

— Не мисля — грубовато отвърна той и пак се върна към четивото си.

Конвърс се загледа през прозореца в черното небе. Червени светлинки се отразяваха в метала на крилете. Опитва се разсеяно да изчисли курса на самолета, но пилотският му ум не работеше. Познаваше го, пък и това необичайно „Защо не?“ само го разтревожи допълнително. Дали не беше някакъв сигнал, някакво предупреждение? Както неговите думи към Жак-Луи Бертолдие бяха послужили като сигнал, като предупреждение, че генералът трябва да се свърже с него.

Гласът на стюардесата прекъсна мислите му.

— Хер Даулинг, присъствието ви на борда е истинско удоволствие за нас.

— Благодаря ти, миличка — грапавото лице се набръчка в блага усмивка. — Дай ми малко бърбън с лед и ще мога да ти върна комплимента.

— Разбира се, господине. Сигурно са ви го казвали толкова пъти, че вече ви е омръзнало, но вашият телевизионен сериал се ползва с огромен успех в Германия.

— Още веднъж благодаря, миличка, но сериалът не е мой. По екрана препускат и много млади кобилки.

Актьор. Дяволски актьор, помисли Джоел. Няма изненади, няма тревожни признаци. Само неканени съвпадения, и то повече въображаеми, отколкото истински.

— Прекалено скромни сте, хер Даулинг. Те са толкова еднакви, докато вие сте тъй мъжествен, тъй разбиращ.

— Разбиращ? Ще ви кажа нещо. Гледах миналата седмица един епизод в Кьолн, докато снимах сегашния си филм, и не разбрах нито една дума от репликите си.

Стюардесата се засмя.

— Бърбън с лед, нали, господине?

— Правилно, миличка.

Жената тръгна по пътеката към кухнята. Конвърс отново погледна актьора, преди да го заговори:

— Съжалявам. Трябваше да ви позная.

Даулинг обърна загорялото си лице, очите му пробягаха по лицето на Джоел и се спряха върху сключените му около дръжката на дипломатическото куфарче пръсти. Погледна го отново с весела усмивка.

— Вероятно щях да ви смутя, ако ви бях попитал откъде ме познавате. Не ми приличате на почитател на „Санта Фе“.

— „Санта Фе“?... А, да, сериалът.

Точно така, мислеше Конвърс. Едно от онези телевизионни явления, които благодарение на рейтинга и печалбите на телевизионната мрежа се появяваха по кориците на „Тайм“ и „Нюзуик“. Никога не беше го гледал.

— И естествено — продължи актьорът, — следите драматичните превратности в съдбата на властното семейство Рачет, собственици на най-големите земи на север от Санта Фе и на историческите Чимая Флатс, които са откраднали от обеднелите индианци.

— Кой? Какво?

Набръчканото лице на Даулинг отново се озари от усмивка.

— Само татко Рачет, приятелят на индианците, не знае за кражбата, въпреки че е обвиняван от червенокожите си братя. Виждате ли, синовете негодници на татко Рачет чули, че под Чимая има нефт, и извършили злодеянието.

Сега актьорът ми изглежда различен, помисли озадачен Конвърс. Дали не бяха думите му? Не, не думите, а гласът. Западният акцент до голяма степен бе изчезнал.

— Не знам за какво говорите, но звучите по-различно.

— Бре, да пукна! — каза Даулинг отново с тексаски акцент и се засмя. След това се върна към недиалектния си говор. — Пред вас стои ренегат — колежански преподавател по английски език и драматургия, който преди десетина години прати по дяволите старите си възделения и тръгна да преследва една непрактична мечта. Това ме доведе до заемането на много смешни и не твърде почитани длъжности, но духът на музите се движи по неведоми пътища. Мой бивш студент, работещ като „продуцент-координатор“, макар никой да не знае какво значи това, ме забеляза в една масова сцена и ужасно се смути. Все пак ми даде няколко малки роли. Някои от тях дадоха резултат и след около две години изникна случайността, наречена „Санта Фе“. Тогава солидното име Калвин бе сменено с Кейлъб. „Повече подхожда на образа“, заявиха двама облечени от италиански дизайнери баровци, които не бяха виждали кон. Щура работа, нали?

— Съвсем — съгласи се Конвърс, докато стюардесата се връщаше по пътеката към тях.

— Щура или не — добави тихо Даулинг, — добрият стар фермер няма да стори зло никому. Искат татко Рачет и го получават.

— Вашият бърбън, господине — каза жената и подаде чаша на актьора.

— Ай, благодаря ти, миличка! Брей, брей, по-напета си от кобилките в сериала!

— Много сте любезен, господине.

— Можете ли да ми донесете едно уиски? — обади се и Джоел.

— Е, след като научихте за престъпленията ми, кажете: вие с какво си изкарвате хляба? — попита актьорът, когато стюардесата се отдалечи.

— Адвокат съм.

— Поне четете смислени неща, не като този сценарий.

Присъствието на Германската работническа националсоциалистическа партия със седалище в Мюнхен започва да се усеща в Германия, въпреки че повечето уважавани граждани на Мюнхен я смятат за сбирщина от неудачници и съмнителни типове. Радикалното популистко движение набира сила благодарение на възпламеняващото си послание за злите „негерманци“. Всички нещастия на нацията се приписват на широк спектър мишени — от болшевиките до неблагодарните еврейски банкери, от чуждите грабители, обезчестили арийската земя, до всичко „неарийско“, най-вече евреите и тяхното получено по мръсен начин богатство.

Космополитен Мюнхен и неговата еврейска общност се смеят на тези нелепости и не им дават ухо. Но останалата част на Германия чува онова, което иска да чуе. Чува го и Ерих Щьосел-Лайфхелм. Това е неговият пропуск към признанието и добрите възможности.

За няколко седмици младежът буквално насила вкарва баща си във форма. По-късно ще разказва за случая с голяма доза жесток хумор. Въпреки истеричните възражения на безпътния лекар синът изхвърля от къщата алкохола и цигарите и не изпуска баща си от очи. Налага му тежък режим на физически упражнения и строга диета. С фанатизма на треньор пуритан Щьосел-Лайфхелм започва да извежда баща си извън града на принудителни екскурзии, като постепенно минава на целодневни маршрути из Баварските планини. Постоянно

крещи на стареца да се движи, да не спира. Той дори пие вода само по команда на сина си.

Възстановяването протича толкова успешно, че дрехите на доктора започват да висят като на закачалка от гърба му. Налага се да му се осигури нов гардероб, но по онова време хубавите дрехи в Мюнхен са по джоба само на богатите граждани, а Щьосел-Лайфхелм иска най-доброто за баща си не от синовна привързаност, а както ще видим по-нататък, със съвсем друга цел.

Трябва да се намерят, което ще рече да се откраднат, пари. Разпитва дълго и нашироко баща си за къщата, от която са го изгонили. Няколко седмици по-късно, в три часа през нощта, Щьосел-Лайфхелм влиза с взлом в къщата на „Луизенщрасе“ и задига всичко, което представлява някаква ценност — сребро, кристали, картини, златни украшения и цялото съдържание на сейфа в стената. През 1930 г. продажбите „на черно“ не са представлявали трудност и когато се отърват от всичко, бащата и синът разполагат с еквивалента на около осем хиляди американски долара, истинско богатство по онова време.

Възстановяването продължава — дрехите се шият на „Максимилианщрасе“, най-хубави обувки се купуват от „Одеонплац“ и накрая се извършват козметични промени. Рошавата грива на доктора е подстригана и освежена с боядисване в мъжествено севернорусо, редичката му двусантиметрова брадица е обръсната. Остават само тънки, добре оформени мустачки. Преобразяването е пълно, остава само да се извърши представянето.

Всяка нощ по време на възстановяването Щьосел-Лайфхелм чете на глас на баща си всичко, което е получил от щаба на националсоциалистите, а там не липсват материали. Стандартни възпламеняващи памфлети, цели страници с измислени биологични теории, уж доказващи генетичното превъзходство на арийците и потвърждаващи расовия упадък, породен от безразборни бракове — редовните нацистки филипки, плюс обширни откъси от „Майн Кампф“. Синът чете непрекъснато, докато накрая докторът започва да повтаря без грешка кресливите, гневни изблици на националсоциалистическите послания. През цялото време седемнайсетгодишният младеж повтаря на баща си, че следването на партийната програма е единственият начин да си върне всичко, което му е било отнето, да отмъсти за годините на унижения и подигравки.

Самата Германия е унижавана от света, но нацистката партия ще бъде отмъстителят, възстановителят на всичко германско. Новият ред е отечеството и хората само трябва да разберат това.

Настъпва денят, за който Щьосел-Лайфхелм е научил, че в Мюнхен пристигат двама високопоставени партийни функционери. Куцият пропагандист Йозеф Гьобелс и тъй нареченият аристократ Рудолф Хес. Синът придружава бащата до щаба на националсоциалистите, където изискано облеченият, внушителен и очевидно богат арийски доктор иска аудиенция при двамата нацистки водачи по неотложен и поверителен въпрос. Тя се осъществява и според най-ранните партийни исторически архиви първите думи към Хес и Гьобелс са: „Господа, аз съм лекар с безупречна репутация, бивш главен хирург на болницата «Карлщор», и имах най-голямата частна практика в Мюнхен. Но това е минало. Бях съсипан от евреите, които ми отнеха всичко. Но се възстанових, чувствам се добре и съм на ваше разположение.“

Самолетът на „Луфтханза“ започна да се спуска над Хамбург и Джоел, усетил поклащането, затвори досието на Лайфхелм и посегна към куфарчето си. До него актьорът Кейлъб Даулинг напъха сценария в отворена пътна чанта в краката си.

— Единственото нещо, което е по-глупаво от този филм, е огромната сума, която ми предлагат за участие в него.

— Ще снимате ли утре? — попита Конвърс.

— Днес — поправи го Даулинг, като си погледна часовника. — И то много рано. До пет и половина трябва да съм на площадката на другия бряг на Рейн или нещо подобно. Жена ми е в Копенхаген, та си взех два дни отпуск. Хванах последния възможен самолет.

— А, вие сте женен? — Конвърс веднага съжали за думите си. Не знаеше защо прозвучаха глупаво.

— От двацет и шест години, младежо. Как според вас можех да преследвам непрактичната си мечта? Жена ми е страхотна секретарка. Докато преподавах, все беше дясната ръка на някой от деканите.

— А деца?

— Човек не може да има всичко. Нямам.

— Но защо е в Копенхаген? Искам да кажа, защо не е с вас на снимките?

Усмивката се стопи по загорялото лице на Даулинг, бръчките станаха по-малко видими, но и по-дълбоки.

— Очевиден въпрос, нали? Адвокат като вас веднага го усети.

— Разбирам, не е моя работа. Забравете, че ви попитах.

— Не, няма нищо. Не обичам да говоря за това и рядко го правя, но нали дружелюбните съседни самолети са за това. Човек няма да ги види никога вече, тъй че защо да не им довери нещичко, за да му олекне? — актьорът опита колеблива усмивка, но не успя. — Моминското име на жена ми е Опенфелд. Еврейка е. Съдбата ѝ не е много по-различна от съдбите на милиони други, но за нея тя... си е нейна. В Аушвиц са я отделили от майка ѝ и от тримата ѝ по-малки братя. Гледала е как ги отвеждат и е пищяла, без да разбира. Имала е късмет — затворили я в барака на четиринайсетгодишна възраст да шие униформи, докато развие някои характеристики, които биха я отвели на друга работа. Два дни по-късно чува слухове, изпада в истерия и хуква из лагера да търси семейството си. Изтичва в онзи сектор на лагера, наречен Abfall — сметище, където са хвърляли труповете от газовите камери. И там видяла труповете на майка си, баща си и тримата си братя. Гледката и вонята били толкова непоносими, че до ден днешен не са я напуснали. И никога няма да я напуснат. Не иска да стъпи в Германия и не бих я накарал да го стори.

Няма тревожни признаци, само изненади... и още един Железен кръст за Ерих Лайфхелм от миналия му живот, връчен със задна дата.

— Божичко, много съжалявам — промърмори Конвърс. — Не исках да...

— Не сте искал вие, аз поисках. Знаете ли, самата тя разбира, че това е безсмислено.

— Безсмислено ли? Да не би да не сте чул собствените си думи?

— Знам, знам, но не съм свършил. Когато навършва шестнайсет години, я натоварват в един камион с пет други момичета, всички на път за оная, другата работа. Успяват да избягат. Тези деца използват последната си възможност, пребиват ефрейтора от Вермахта, който ги охранява в камиона, вземат оръжието му, отвличат камиона и избягват.

Даулинг млъкна и се вгледа в Джоел. Конвърс неуверено отвърна на погледа му, без да разбира значението му, но трогнат от чувото.

— През следващите две години — продължи актьорът — се крият в редица германски семейства, които положително са знаели

какво вършат и какво ги очаква, ако ги заловят. Търсили са ги под дърво и камък, отпращали са заплахи не за друго, а заради нещата, които биха могли да разкажат. Въпреки това онези германци са ги предавали от ръка на ръка, крили са ги, докато момичета едно по едно били преведени през границата във Франция, където нещата били полесни. Прехвърлили ги нелегалните, германските нелегални — Даулинг помълча и добави: — Както би казал татко Рачет: „Разбираш ли накъде бия, синко?“

— Разбирам.

— В нея има много болка и омраза и Бог ми е свидетел, че ги разбирам. Но би трябвало да има и известна благодарност. На няколко пъти са намирали дрехите им и някои от тези хора, германците, са били изтезавани и дори убивани за това, което са извършили. Това би трябвало да промени ъгъла на виждането ѝ.

Актьорът закопча колана. Джоел натисна заключалките на дипломатическото си куфарче, като се питаше дали трябва да отговаря. Майката на Валери е била от немските нелегални. Бившата му жена често му разправяше забавните спомени на майка си за навъсения, затворен френски офицер от разузнаването, принуден да работи със смелото и устато германско момиче, член на *Untergrund*. Как колкото повече се карали и заяждали на тема националност, толкова повече се преоткривали. Французинът беше бащата на Вал и тя се гордееше с него, но в известен смисъл се гордееше още повече с майка си. И у нея е имало болка. И омраза. Но поради недвусмислени причини. Каквито имаше години по-късно и самият Джоел Конвърс.

— Казвал съм го преди и пак го повтарям — започна бавно Джоел, без да е сигурен, че трябва въобще да се обажда. — Не е моя работа, но на ваше място не бих се опитвал да ѝ въздействам.

— Адвокатът ли говори на старото татенце? — попита Даулинг на телевизионния си диалект с неестествена усмивка и зареян поглед. — Дължа ли някакъв хонорар?

— Извинете. Млъквам — Конвърс нагласи колана и щракна токмата.

— Не, аз се извинявам. Сам ви натоварих с проблема си. Доизкажете се, моля ви.

— Добре. Първо е дошъл ужасът, а после омразата. Това се нарича *prima facie* — очевидното, настъпилото първо... реалното, ако

предпочитате. Без тях нямаше да има причина за признателност, тя щеше да е излишна. Тъй че в известен смисъл благодарността е не по-малко болезнена, защото не е трябвало да бъде необходима.

Актьорът отново заразглежда лицето на Джоел, както преди да започнат да разговарят.

— Май сте умен кучи син, а?

— Професионално подготвен. Но аз съм го преживял... тоест, познавам хора, които са били там, където е била и жена ви. Първичното е ужасът.

Даулинг погледна нагоре към лампата и когато проговори, думите му заплуваха във въздуха, дрезгавият глас беше напрегнат.

— Когато ходим на кино, трябва предварително да проучвам филмите. Когато гледаме заедно телевизия, трябва да изчитам програмата, но понякога в новините споменават нещо за ония безумци и аз се притеснявам, чудя се какво ли ще направи. Не може да понася вида на пречупения кръст, не може да слуша някой да крещи на немски, не може да гледа как войници бият крак, просто не може. Побягва, започва да повръща и да трепери цялата. Аз я прегръщам и се мъча да я успокоя, а тя понякога ме взема за някой от тях и започва да пищи. След толкова години... Божичко!

— Търсил ли сте помощ от специалист, не като мен, а от такъв, който би ѝ помогнал?

— Е, бързо ѝ минава — рече предизвикателно актьорът, сякаш се вмъкна в някаква роля, заради която заряза граматиката си на преподавател. — Пък и допреди няколко години няхаме средства за подобно нещо — добави печално той с естествения си глас.

— А сега? Сега не би трябвало да имате проблеми.

Даулинг сведе очи към пътната чанта в краката си.

— Ако я бях срещнал по-рано, може би. Но и двамата бяхме на солидна възраст, когато се запознахме — над четирийсетте. Двама особняци, които търсеха нещо. Вече е късно.

— Съжалявам.

— Не трябваше да се съгласявам да се снимам в този тъп филм. Не трябваше.

— Тогава защо го направихте?

— Тя настоя. Да покажа на хората, че мога да играя и роли, по-различни от приказливия южняк, който бръщолевите долнопробни

успокоения. Казах й, че за мен това е без значение... Бил съм на война във Военноморския корпус. Видях това-онова в южната част на Тихия океан, но то не може да се сравни с нейните преживявания. Господи! Можете ли изобщо да си ги представите?

— Да, мога.

Актьорът вдигна поглед от чантата с лека усмивка на загорялото си лице.

— Тъй ли? Да не са те пипнали в Корея?

— Не съм бил в Корея.

— Значи можеш само да си представяш, както и аз. Ти си прекалено млад, а аз извадих късмет.

— Е, нали имаше и... — Конвърс млъкна, нямаше смисъл. Беше му се случвало толкова често, че вече не си даваше труда да мисли за това. Виетнам беше изтрит от паметта на нацията. Знаеше, че ако го напомни на почтен човек като Даулинг, атмосферата щеше да се изпълни с извинения, но нямаше да постигне нищо. Поне по отношение на госпожа Даулинг, по баща Опенфелд. — Светна сигналът „Не пушете“ — рече Джоел. — След няколко минути сме в Хамбург.

— През последните два месеца съм летял по този маршрут пет-шест пъти — каза Кейлъб Даулинг — и да ви кажа право, престоят в Хамбург е отвратителен. Не заради митничарите, те са лесни, особено по това време на нощта. Удрят печатите и те избутват навън за десет минути. Но след това започва едно чакане... Два или три пъти мина повече от час, преди самолетът от Бон да пристигне. Бихте ли пийнал нещо с мен в залата на VIP? — актьорът внезапно включи южняшкия диалект. — Между нас да си остане, правят всичко възможно да направят престоя на татко Рачет приятен. Изпращат предварително телекс и тук ме чака цяла група каубои да ме заведе да напоя коня.

— Ами... — Джоел беше поласкан. Не само че харесваше Даулинг, но да бъде гост на знаменитост му се струваше привлекателно. Напоследък не му се бяха случвали кой знае колко приятни неща.

— Трябва и да ви предупредя — продължи актьорът, — че дори в този час почитателите използват от дупките си и охраната на летището успява да разгони вечните фотографи, но не за дълго.

Конвърс беше благодарен за предупреждението.

— Трябва да завъртя няколко телефона — непринудено заяви той, — но ако успея да се свържа бързо, с удоволствие ще се присъединя към вас.

— Телефонни разговори? По това време?

— В Щатите. В... Чикаго часът е друг.

— Обадете се от залата на VIP, държат я отворена заради мен.

— Може да ви прозвучи ненормално — започна Джоел, като търсеше думи, — но предпочитам да съм сам. Трябва да обяснявам някои доста заплетени клаузи. Като минем през митницата, ще се обадя от кабина.

— Нищо не може да ми прозвучи заплетено, синко. Аз работя в Холивуд — веселото изражение на актьора изведнъж се стопи. — В Щатите — заговори тихо той, думите заплуваха наоколо, а очите му отново се замъглиха — имаше телевизионно предаване за ония отрепки от Скоуки, щата Илинойс. Бях в своя кабинет и учех ролята си, когато чух писъци и трясъка на отваряща се врата. Изтичах навън и видях, че жена ми е хукнала по плажа, едва я измъкнах от водата. На шейсет и седем години отново се беше превърнала в малкото момиче в оня проклет концентрационен лагер и виждаше редиците затворници, знаеше кой в коя редица е... виждаше майка си, баща си и трите си братчета. Когато човек се сети за това, разбира защо хората непрекъснато казват: „Никога вече.“ Не бива да се повтаря. Искан да продам къщата, страх ме беше да я оставя сама в нея.

— Сега сама ли е?

— Не — усмивката на Даулинг се върна. — Това е хубавата част от историята. След онази нощ и двамата разбрахме, че не може да продължава така. Намерихме ѝ сестра. Жизнерадостно дребно същество, което знае повече вицове, отколкото съм чул през живота си. Но е много силен човек, блъскала се е по студиите над четирийсет години.

— Актриса ли е?

— Не е известна, но лицето ѝ веднага се откроява. И е добър човек, държи се чудесно с жена ми.

— Радвам се — каза Джоел. Колесникът на самолета докосна пистата и двигателите забучаха да убият скоростта. Самолетът се понесе напред и зави наляво.

Даулинг се обърна към Конвърс:

— Ако свършите бързо разговорите си, питайте къде е зала VIP. Кажете им, че сте мой приятел.

— Ще се постарая.

Самолетът спря и предната врата се отвори трийсет секунди след като възбудените пътници набързо задръстиха пътеката. От шепота и погледите на хората около тях, които се надигаха на пръсти да виждат по-добре, стана ясно, че причината за навалицата е присъствието на Кейлъб Даулинг. Актьорът беше влязъл в ролята на татко Рачет и раздаваше неговите благословии със сърдечна усмивка и гърлен смях. Докато го наблюдаваше, Джоел изпита прилив на състрадание към този непознат човек, който споделяше ада на жената, която обичаше.

Никога вече. Това не бива да се повтаря. Думи.

Конвърс погледна към дипломатическото куфарче в скута си. В него се криеше друга история, бомба със закъснител, готова да избухне.

Възстанових се, чувствам се добре и съм на ваше разположение. Също думи от друго време, но пълни със заплаха за настоящето, защото бяха част от историята за незабележимото завръщане на един жив човек — спица в колелото на „Аквитания“.

Първата група любопитни пътници се изниза през вратата след телевизионната звезда и Джоел се присъедини към по-бавните. Щеше да мине през митницата възможно най-бързо, да намери не много осветено кътче на летището и да чака в най-дълбоката сянка високоговорителите да обявят полета за Кьолн и Бон.

Гьобелс и Хес посрещат възторжено предложението на доктор Хайнрих Лайфхелм. Човек лесно би могъл да си представи как експертът по пропагандата е видял образа на този рус арийски лекар с „безупречна репутация“, разпространен в хиляди брошури, потвърждаващ специфичните теории на нацистката генетика и хулещ с готовност по-низшите сребролюбиви евреи. За него той е дар Божи. За Рудолф Хес, който иска повече от това неговите малки момчета да станат юнкери и да бъдат приети в богатите среди, хер докторът решава много проблеми. Той очевидно е истински аристократ, а след време би могъл да стане и негов любовник.

Съвпадението на времето и обстоятелствата водят до резултат, какъвто младият Щьосел-Лайфхелм дори не предполага. Адолф

Хитлер пристига от Берлин за един от митингите на „Мариенплац“ и внушителният лекар и енергичният му син с добри маниери са поканени на вечеря с фюрера. Хитлер чува всичко, което иска да чуе, от този ден до смъртта си през 1934 г. Хайнрих Лайфхелм е негов личен лекар.

Вече няма пречки пред сина и след кратко време той получава всичко, за което е мечтал. През юни 1931 г. в щаба на националсоциалистите се извършва церемония, на която бракът на Хайнрих Лайфхелм с еврейката е обявен за невалиден поради „укриването на еврейска кръв“ от страна на „опортюнистично юдейско семейство“, и всички права, претенции и наследства на децата от този брак са отнети. Лайфхелм и Марта Щьосел сключват граждански брак и истинският наследник, единственото дете, което има право да носи името Лайфхелм, е осемнайсетгодишният Ерих.

Мюнхен и еврейската общност продължават да се смеят, когато прочитат абсурдното съобщение, което нацистите поместват в юридическите колони на вестниците, но вече не толкова гръмка. Обществото го приема за абсурд — името Лайфхелм е дискредитирано и по бащина линия не може да има никакво наследство. Всичко е напълно незаконно. Това, което те едва-едва започват да разбират, е, че законите в променяща се Германия също започват да се променят. Само след две години ще съществува един-единствен закон — нацистката непоколебимост.

Ерих Лайфхелм е на мястото си и издигането му в партията е бързо и сигурно. На осемнайсет години е юнгфюрер в Хитлеровото младежко движение, снимките на силното му атлетично лице и тяло зоват децата на Новия ред да се присъединят към националния кръстоносен поход. По времето, когато служи за символ, го изпращат в Мюнхенския университет, където завършва учението си за три години с висок успех. Адолф Хитлер вече е дошъл на власт и контролира Райхстага, който му дава правата на диктатор. Времето на „Хилядолетния райх“ е настъпило и Ерих Лайфхелм е изпратен в Центъра за подготовка на офицери в Магдебург.

През 1935 г., една година след смъртта на баща си, Ерих Лайфхелм, вече млад фаворит в тесния кръг на Хитлер, е издигнат в чин Oberstleutnant в Gruppenkommando I на Берлин под командването на Рунщед. Взема енергично участие в огромното разширяване на

въоръжаването, което се извършва в Германия, и с приближаването на войната влиза в това, което ще наречем трета фаза на сложния му живот, която непоколебимо го въвежда в центъра на нацистката власт и съсредоточава в ръцете му изключителни средства да се откъсне от ръководството на партията, от което досега е неразделна и влиятелна част. Това е накратко изнесено в следващите, последни страници и представлява прелюдия към четвъртата фаза, която се състои във фанатична подкрепа на теориите на Джордж Маркър Делавейн.

Но преди да се разделим с младия Ерих Лайфхелм от Айхщет, Мюнхен и Магдебург, трябва да отбележим две събития, които хвърлят светлина върху психиката и манталитета му. По-горе бе споменат обирът в къщата на „Луизенщрасе“ и печалбите от нея. Лайфхелм до ден днешен не отрича инцидента и го разказва с удоволствие поради неопикуемия начин, по който обрисова първата жена на баща си и „тираничните ѝ роднини“. Това, за което не обелва дума и което никой не смее да спомене в негово присъствие, е оригинален рапорт на мюнхенската полиция, който е унищожен някъде към август 1934 г. — дата, съвпадаща със смъртта на Хинденбург и поемането на абсолютната власт от страна на Хитлер в качеството му на президент и канцлер на Германия с титлата *der Führer*, което му дава официален мандат.

Всички копия от рапорта са отстранени от досието, но двама възрастни пенсионери от мюнхенския участък го помнят ясно. И двамата наблизават осемдесетгодишна възраст, не са се виждали от години. Разпитвани са поотделно.

През онази ранна утрин кражбата на „Луизенщрасе“ е по-малкото престъпление. По-сериозното никога не се споменава по настояване на семейството. Петнайсетгодишната дъщеря на Лайфхелм е изнасилена и жестоко пребита. Лицето и тялото ѝ са били в такова състояние, че при приемането ѝ в болницата „Карлщор“ са заявили, че почти няма вероятност да се възстанови. Все пак се възстановява физически, но до края на не твърде дългия си живот остава психически увредена. Човекът, извършил нападението, трябва да е бил запознат с вътрешността на къщата, знаел е за задното стълбище, което води към стаята на момичето, отделена от стаите на братята и на майка ѝ в предната част. Ерих Лайфхелм е разпитвал подробно баща си за разположението на стаите в къщата и сам признава, че е бил там.

Освен това е добре запознат с жестоката гордост и суровия морален кодекс на „тираничните роднини“. Няма съмнение, че е бил настроен да нанесе най-големите възможни щети, които би могъл да си представи, и го е направил, защото е знаел, че влиятелното семейство ще настоява за мълчание от страна на властите.

Второто събитие става през месеците януари или февруари 1936 г. Подробностите са откъслечни, защото са останали много малко живи свидетели, познавали добре семейството. Официални данни няма, но благодарение на откритите и разпитани хора някои факти изплуват на повърхността. Законната съпруга на Хайнрих Лайфхелм, децата му и семейството им няколко години правят безуспешни опити да напуснат Германия. Според официалната партийна линия медицинската квалификация на възрастния тъст е получена в немски университети и поради това той е задължен на държавата. Освен това имало и нерешени юридически проблеми, възникнали от разтрогването на съюза между покойния доктор Лайфхелм и членовете на семейството — въпроси, конкретно свързани с делбата на имущества и с уреждането на наследствените права, непосредствено засягащи високопоставен офицер от Вермахта.

Ерих Лайфхелм не се шегува. „Бившите“ жена и деца на баща му са третирани буквално като затворници, придвижването им е ограничено, къщата на „Луизенщрасе“ е под наблюдение и седмици след поредното искане на виза са били държани под „полицейски надзор“, в случай че кроят планове да изчезнат. Тази информация получихме от пенсиониран banker, който си спомни, че от финансовото министерство в Берлин са постъпвали заповеди до банките в Мюнхен незабавно да донасят за всички по-значителни суми, изтеглени от семейството на бившата госпожа Лайфхелм или от самата нея.

Не успяхме да научим през коя седмица или ден е станало това, но през януари или февруари 1936 г. госпожа Хайфхелм, баща ѝ и децата внезапно изчезват.

Но от документите на мюнхенския съд, попаднали в ръцете на съюзниците на 23 април 1945 г., получихме ясна, макар и непълна представа за случилото се. Очевидно подтикван от желанието си да узакони присвояването на имотите, той написва кратка инструкция от името на Oberstleutnant Ерих Лайфхелм, изброяваща вредите, понесени

от баща му, доктор Хайнрих Лайфхелм, от семейство престъпници, напуснали райха по незаконен начин. Обвиненията, естествено, са крещящи лъжи: от прекия обир на несъществуващи банкови сметки на баща му до предумишлено убийство, извършено с оглед съсипването на частната практика на доктора. Има юридически документ за „официалния“ развод и копие от завещанието на стария Лайфхелм. Според него в живота му има само един истински брачен съюз и един истински син и всички права, привилегии и наследствени имуществва се оставят на него — Oberstleutnant Ерих Щьосел-Лайфхелм.

Тъй като разполагаме със сравнително точни дати, открихме живи свидетели. Беше потвърдено, че госпожа Лайфхелм, трите ѝ деца и баща ѝ са загинали в Дахау, на шестнайсет километра от Мюнхен.

Еврейските Лайфхелм вече не съществуват. Сега арийският Лайфхелм е единственият наследник на значително състояние, което в друг случай би било конфискувано. Преди да навърши трийсет години, той е изчистил личната си биография и е отмъстил за неправдите. Вече е убеден в собственото си превъзходство по рождение. Убиецът е узрял.

— Трябва да се занимавате със страхотно дело — рече Кейлъб Даулинг и ухилен сръга с лакът Джоел. — Цигарата ви отдавна е изгоряла непокътната в пепелника. Посегнах да го захлупя, а вие само ми се заканихте с ръка, сякаш не съм в ред.

— Съжалявам. Документът наистина е сложен. Как съм могъл да се закая с ръка на една знаменитост — Конвърс се засмя, защото знаеше, че това се очаква от него.

— Е, втората ми новина, друже, е, че знаменитост или не, забелязах, че сигналът „Не пушете“ свети от две минути. Вече ни гледат много нацистки погледи.

— Нацистки?... — Джоел изговори думата и неволно смачка незапалената цигара в пепелника.

— Фигуративно казано като несполучлива реплика — заяви актьорът. — Ще стигнем до Кьолн, преди да дочетете юридическите си документи. Хайде, приятелче, започваме да се спускаме.

— Не — отсече Джоел, без да мисли. — Кръжи, докато получи указания от кулата. Това е стандартна процедура, имаме още поне половин час.

— Говорите, сякаш знаете за какво става дума.

— Слабо — отвърна Конвърс и прибра досието на Лайфхелм в куфарчето. — Навремето бях летец.

— Сериозно? Истински летец?

— Е, поне за това ми плащаха.

— От въздушните линии? Истинска авиолиния?

— По-голяма от тази.

— Божичко, поразен съм. Никога не бих го допуснал. Адвокат и летец нещо не се връзват.

— Беше много отдавна — Джоел затвори куфарчето и щракна ключалките.

Самолетът вече се носеше по пистата. Приземяването беше станало толкова меко, че от задните седалки заръкопляскаха. Даулинг заговори, докато разкопчаваше колана:

— Чувах подобни аплодисменти след някоя особено сполучлива лекция.

— Е, сега сигурно ги чувате доста по-често — отбеляза Конвърс.

— Много по-рядко. Между другото, къде ще отседнете, адвокате?

Въпросът свари Джоел неподготвен.

— Още не знам — отвърна той, отново търсец думи. — Реших да тръгна в последния момент.

— Може да имате нужда от помощ. Бон е претъпкан. Знаете ли, аз съм в „Кьонигсхоф“ и подозирам, че имам някакво влияние там. Да видим какво можем да направим.

— Много ви благодаря, но няма нужда — бързо заговори той. Последното нещо, което искаше, беше да привлече общественото внимание поради компанията на актьора. — Фирмата ми ще изпрати човек да ме посрещне и той ще ме настани. Трябва да слеза последен от самолета, за да не се мъчи да ме търси в тълпата.

— Е, ако имате малко време, обадете ми се в хотела и оставете номера си.

— Непременно. Обичам да яздя и да стрелям.

Джоел чакаше. По-мудните пътници напускаха самолета и кимаха на застаналата до вратата стюардеса. Някои се прозяваха, други несръчно се боричкаха с праметнати през рамото чанти, фотоапарати и колички за куфари. Последният човек мина през вратата

и Конвърс се изправи, стиснал дръжката на дипломатическото куфарче. Плъзна се по пътеката и инстинктивно, без никаква осъзната причина, погледна вдясно от себе си към задната част на самолета.

Това, което видя, го смрази. Въздухът беззвучно избухна в гърдите му. На последната седалка се беше настанила жена. Бледата кожа под широката периферия на шапката и уплашените, смаяни очи, които тя рязко отмести от него, оформиха образ, който живо си спомняше. Това беше жената от кафенето на летище „Каструп“ в Копенхаген! Когато я видя за последен път, бързаше към лентата за багажа и се отдалечаваше от гишетата за билети. Беше я спрял почти тичащ мъж и бяха разменили няколко думи. Джоел вече знаеше, че са говорили за него.

Жената се беше върнала в последния момент, незабелязана в бъркотията преди качването на самолета. Чувстваше го, знаеше го! Беше го проследила от Дания!

Конвърс се втурна по пътеката, мина през металната врата и влезе в покрития с килим тунел. След двайсетина метра тесните стени се отвориха към чакалнята. Нямаше жива душа, всички други врати бяха затворени, а светлините угасени. От тавана висяха табели на немски, френски и английски, които насочваха пътниците към главната зала и лентата за багаж на долния етаж. Нямаше време да чака куфара, трябваше да бяга, час по-скоро да се измъкне незабелязан от летището. Но очевидното проблесна в ума му и той усети, че му прилошава. Бяха го видели, знаеха, че е в самолета от Хамбург. В момента, когато влезеше в главната зала, щяха да го разпознаят. Бяха го открили в Копенхаген, на жената ѝ бяха наредили да се качи на самолета, за да са сигурни, че няма да остане в Хамбург или да вземе самолет в друга посока.

Но как? Как бяха успели?

Нямаше време да мисли, щеше да разсъждава по-късно, ако имаше по-късно. Мина под арките на неработещите детектори и черните ленти за проверка на ръчния багаж. Пред него, на не повече от двайсет и пет метра, бяха вратите на залата. Какво можеше да направи?

Nur fur hier Beschäftigte Manner

Джоел спря пред една врата. Надписът бе заповеден, немският внушаваше страхопочитание. И все пак беше виждал и преди тези думи. Къде? Кога?... В Цюрих! В някакъв магазин го присви стомахът. Помоли любезен продавач да го заведе до най-близката мъжка тоалетна. В един от моментите на облекчение, които се изпитват в такива случаи, той се бе втренчил в непознатите думи. Nur fur hier Beschäftigte. Manner.

Повече не му трябваше. Отвори вратата и влезе, без да знае какво да прави, освен да събере мислите си. В другия край на дългата редица умивалници стоеше мъж със зелена престилка. Решеше косата си и

разглеждаше нещо на лицето си в огледалото. Конвърс отиде до писоарите, които бяха редом с умивалниците. Държеше се като висш служител на летището. Преструвката мина. Мъжът промърмори нещо вежливо и си тръгна. Вратата се затвори зад гърба му. Беше сам.

Джоел отстъпи от писоара и заразглежда облицованите с плочки стени. В този миг чу гласове... някъде вън, от другата страна... прозорците. На метър и нещо от пода имаше три прозореца с матови стъкла, боядисаните в бяло рамки се губеха в белотата на помещението. Обърка се. В тези дни на повишени мерки за сигурност на летищата и непрекъснато повтаряне на указанията за предотвратяване на тайно внасяне на оръжия и наркотици в самолетите нямаше да допуснат съществуването на подобно място за измъкване, преди да се мине през митницата. Тогава се сети. Беше очевидно. Та той излизаше от самолета, а не влизаше. Полетът от Хамбург беше по „Вътрешни линии“ и нямаше митница! Разбира се, че в подобно помещение щеше да има прозорци. Пътниците все пак минаваха под електронните арки, а ако властите искаха да заловят някой пътник, можеха просто да го причакат до съответната врата.

Но него не го чакаха. Той слезе последен... предпоследен от нощния самолет. На вратата нямаше никой, щеше да види ясно всеки седнал на пластмасовите столове или застанал пред гишетата човек. Следователно онези, които го наблюдаваха, не искаха да бъдат забелязани. Които и да бяха, те го причакваха в някое отдалечено ъгълче на залата. Имаше да чакат.

Отиде до десния прозорец и остави куфарчето на пода. Когато се изправи, прозорецът се оказа на няколко сантиметра над главата му. Посегна към големите бели дръжки и ги бутна. Прозорецът мазно се вдигна с няколко сантиметра. Промуши ръка през отвора. Нямаше решетка.

Зад гърба му се чу тракане — бързи удари на метал по дърво. Той се обърна и вратата се отвори. Влезе прегърбен възрастен мъж в бяла престилка, с кофа и парцал в ръка. Извади бавно джобен часовник, примижа към него, каза нещо на немски и зачака отговор. Джоел разбра, че не само трябва да отговори, но и че вероятно щяха да затварят мъжката тоалетна за персонала до сутринта. Трябваше да съобрази нещо, не можеше да си тръгне, единственият изход беше през залата. Ако имаше друг, той не го знаеше, а не искаше да се лута из

почти празното летище. Патрулите на охраната можеха да го забележат.

Очите му се заковаха на металната кофа и отчаяно осъзна какво трябва да направи, но не знаеше дали ще може. С внезапна гримаса на болка той простена, хвана се за гърдите и падна на колене. Лицето му се сгърчи и той се строполи на пода.

— Доктор, доктор... доктор! — заповтаря той.

Старецът изпусна парцала и кофата и с гърлен поток панически думи се приближи към него. Конвърс се търкулна надясно до стената, като се бореше да поеме въздух и гледаше немеца с празен и див поглед.

— Доктор! — прошепна той.

Старецът потрепера и отстъпи към вратата, обърна се, отвори я и изтича навън, като пискливо викаше за помощ.

Имаше на разположение само няколко секунди! Изходът беше на не повече от осемдесет метра вляво, а входът към залата — вероятно на трийсет метра вдясно. Джоел бързо се изправи, хукна към кофата, обърна я и я отнесе до прозореца. Сложи я на пода, стъпи върху нея с един крак и опря длани на перваза. Бутна стъклото, то се вдигна с десетина сантиметра и спря. Бутна отново с всичката сила, която можа да събере в тази неудобна поза. Прозорецът не помръдна. Разгледа го задъхан и втрещеният му поглед се спря на два стоманени предмета, които в никакъв случай не би искал да види, но те бяха все пак там. Две защитни скоби бяха завинтени на срещуположните рамки и пречеха на прозорците да се отворят повече от десет сантиметра. Летището може и да не беше международно и оборудвано с разни сложни устройства, но не беше оставено и съвсем без внимание.

От другата страна на вратата долетяха далечни викове, старецът беше открил някого. По лицето на Конвърс струеше пот, когато слезе от кофата и посегна към куфарчето на пода. Действието и решението дойдоха едновременно, само инстинктът му подсъзнателно ги управляваше. Взе коженото куфарче, пристъпи напред и няколко пъти го блъсна в прозореца. Стъклото се счупи, а долната рамка най-сетне изхвъркна. Стъпи пак на кофата и погледна навън. Под прозореца имаше циментирана пътека, обградена с железни перила. В далечината светеха лампи, наоколо нямаше жива душа. Метна куфарчето през прозореца и се вдигна на мускули. Лявото му коляно се закачи в

някакво стъкло и в разбитата рамка. Взе несръчно да се провира през отвора с главата и раменете напред. Когато тупна на земята, чу отвътре виковете, които се засилваха — хаотична смес от удивление и гняв. Побягна.

След няколко минути при един неочакван завой на циментираната пътека видя ярко осветения вход на летището и редица таксите, очакващи пътниците на полет 817 от Хамбург да приберат багажа си, за да ги обръснат с раздутите нощни тарифи до Бон и Кьолн. Имаше едноръчни платна към входа и от изхода, събиращи се в платформа, пресечена от пешеходни зебри, а отвъд платформата се простираше огромен паркинг с няколко осветени будки, очакващи пристигащите собственици на коли да си ги приберат. Конвърс прескочи железните перила и се затича през тревната площ към първото платно. Гмурна се в сянката под ослепителното око на прожектора, осветяващ входа. Трябваше да се добере до такси с говорещ английски шофьор, не можеше да остане без превоз... Продължи да се движи под сянката, докато направи пълен полукръг. Беше зад последното от наредените таксите. Приблужи се до него.

— Английски? Говорите ли английски?

— Englisch? Nein.

Вторият шофьор също отговори отрицателно, но третият откликна.

— Както казвате вие, американците, само един задник би се заел да кара такси, без да говори английски. Нали така?

— И още как — рече Джоел и отвори вратата.

— Nein! Не може!

— Какво не може?

— Да седнете в таксито.

— Защо?

— Има опашка. Трябва да спазвате реда.

Конвърс бръкна в джоба на самото си и извади сгънатата пачка германски марки.

— Аз съм щедър.

— Освен това сте тежко болен. Качвайте се, mein Herr.

Таксито потегли и се понесе към изхода.

— Бон или Кьолн? — запита шофьорът.

— Бон — отговори Конвърс, — но не още. Искам най-напред да тръгнете по онази алея и да спрете пред паркинга.

— Was?...

— Другата алея. Искам да наблюдавам входа на паркинга. Стори ми се, че в самолета от Хамбург имаше моя позната.

— Много хора вече си тръгнаха. Само онези с багажа...

— Тя не е излязла — настоя Джоел. — Моля ви, направете каквото ви казвам.

— Тя?... Аа, госпожица. Вие плащате, господине.

Шофьорът отклони таксито по отбивка, която водеше към паркинга. Спря в сянката на втората будка. Вратите на залата останаха вляво, на не повече от сто метра. Конвърс наблюдаваше как уморените пътници, натоварени с куфари, торби за голф и вечните фотоапарати, започнаха да се тълпят на изхода. Повечето от тях вдигаха ръце за такси, други тръгнаха да пресичат зебрата към паркинга.

Изминаха дванайсет минути, а жената от Копенхаген не се появяваше. Едва ли носеше багаж, значи закъснението ѝ беше умишлено или по нареждане. Шофьорът прие ролята на незаинтересуван. Изгаси светлините и главата му клюмна, сякаш бе задрямал. Тишина...

Внезапно тя се появи, но не сама. От двете ѝ страни вървяха двама мъже, а зад гърба ѝ се появи трети. И четиримата излязоха бавно и непринудено от автоматичната стъклена врата. Тръгнаха с постепенно забързващи се крачки наляво, докато стигнаха най-неосветената част под козирката. Там тримата мъже застанаха пред жената, сякаш издигнаха защитна стена. Главите им се въртяха, заговориха през рамо, докато разглеждаха тълпата. Разговорът им стана оживен, но сдържан, гневът им се примесваше с объркване. Мъжът най-вдясно се отдели от групата, отиде към ъгъла на сградата и потъна в сянката. Извади нещо от вътрешния си джоб и го поднесе към устата си. Говореше по радиото с някой недалеч от летището.

Само след няколко секунди лъчите на мощни фарове избухнаха зад дясното рамо на Конвърс и осветиха вътрешността на таксито. Той се притисна към седалката с извърната глава. Лицето му надникна под ръба на задното стъкло. От другата страна, до изхода на паркинга, беше спряла тъмночервена лимузина. Шофьорът ѝ беше протегнал ръка и подаваше банкноти на пазача. Той взе парите, обърна се да

вземе дребни, но огромната кола потегли напред и остави пазача със зяпнала уста. Заобиколи почти на две колела таксито и се понесе към завоя на платното към входа на летището. Времето беше точно измерено, осъществена бе радиовръзка и Джоел заговори на шофьора:

— Казах ви, че съм щедър. Но мога да стана още по-щедър, ако правите каквото ви кажа.

— Аз съм почтен човек — отвърна немецът с несигурен глас, като гледаше Джоел в огледалцето.

— Аз също — успокой го Конвърс. — Но съм и любопитен, а в това няма нищо лошо. Виждате ли тъмночервената кола там, до ъгъла на сградата?

— Да.

— Смятате ли, че ще можете да я проследите, без да ви забележат? Ще трябва да карате доста зад нея, но без да я изпускате от поглед. Ще можете ли?

— Молбата ви е необичайна. Колко е щедър американецът?

— Двеста марки над таксата.

— Наистина сте щедър, а аз съм изключителен шофьор.

Немецът не беше надценил дарбите си на волана. Умело и незабелязано провря таксито през колоната от коли и рязко зави наляво към успоредния път от летището, като заобиколи главния вход.

— Какво правите? — обърка се Джоел. — Искам да проследите...

— Това е единственият изход — прекъсна го шофьорът и погледна назад към платформата, като поддържаше умерена скорост. — Ще го оставя да ме задмине. Поредното с нищо незабележително такси на магистралата.

Конвърс се облегна с извърната към прозорците глава.

— Разумно разсъждение.

— Превъзходно разсъждение, mein Herr — шофьорът отново хвърли бърз поглед зад гърба си и се съсредоточи върху пътя и огледалото за обратно виждане. Секунди по-късно едва забележимо увеличи скоростта.

— Надявам се, че знаете какво правите — измърмори Джоел.

Не се наложи шофьорът да отговаря, защото тъмночервената кола профуча от лявата му страна.

— Точно пред нас пътят се разделя — каза шофьорът. — Едната посока е за Кьолн, другата — за Бон. Вие отивате в Бон, но какво ще правим, ако приятелят ви тръгне за Кьолн?

— Ще го последваме.

Лимузината пое по пътя за Бон и Конвърс запали цигара. Мислите му бяха заети с факта, че го бяха открили, което значеше, че са научили името му от списъка на пътниците. Тъй да бъде. Би предпочел това да не става, но след като установи връзката с Бертолдие, нямаше голямо значение. Можеше да работи от собствено име, дори миналото му можеше да се окаже в негова полза. Освен това в сегашното положение можеше да открие и положителни моменти. Хората, които го преследваха, не представляваха властите, не бяха свързани с немската или френската полиция, нито с координацията ги Интерпол. Иначе щяха да го арестуват още в самолета или на слизане от него. Значи Джоел Конвърс не беше издирван за нападението или, пази Боже, за убийството в Париж. А това го насочваше към трета вероятност — яростното кърваво стълкновение в алеята е било потулено. Жак-Луи Бертолдие не искаше да рискува името му да бъде свързано с богатия чужденец в хотела, направил твърде тревожни инсинуации. Защитата на „Аквитания“ стоеше над всичко.

Имаше и четвърта вероятност — толкова реална, че можеше да се приеме за факт. Мъжете в тъмночервената лимузина също бяха част от „Аквитания“, подчинени на Ерих Лайфхелм, ръководителя на организацията в Германия. През последните пет часа Бертолдие беше научил името на фалшивия Хенри Саймън, вероятно чрез управата на „Жорж V“, и се беше свързал с Лайфхелм. Тогава, разтревожени, че в списъка на пътниците в самолета Париж — Бон няма американец на име Конвърс, бяха проверили другите полети и бяха открили, че ще лети до Копенхаген. Веднага са били тревога. Защо в Копенхаген? Беше заявил, че отива в Бон. Защо този неизвестен човек, пълен с необичайна информация, отиваше в Копенхаген? Кой са връзките му, с кого щеше да се срещне? Открийте го! Открийте ги! Провели са още един телефонен разговор, дали са описанието му и една жена го беше разглеждала втрънено в кафенето на летище „Каструп“. Работата беше съвсем прозрачна.

Отиде в Дания с една цел, а постигна друга. Бяха го открили, но бяха издали и собствената си паника. Изнервени посрещачи,

радиовръзка с невидима кола, паркирана едва на неколкостотин метра, бясно носеща се лимузина — това бяха признаци на безпокойство. Врагът бе объркан и адвокатът у Конвърс изпита задоволство. В този момент врагът беше на половин километър пред него и се носеше към Бон, без да подозира, че го следва едно такси, умело управлявано от шофьор, който не го изпускаше от поглед.

— Mein Herr! — извика шофьорът. — Поемат по пътя към Бад Годесберг. Das Diplomatenviertel.

— Какво значи това?

— Посолствата са там. Имат Polizeistreifen! Патрули. Могат да ни... как се казва... да ни познаят.

— Засекат — поправи го Джоел. — Няма значение. Продължавайте така, справяте се отлично. Ако трябва, спрете. После продължете. Вече спечелихте триста марки над таксата. Искам да разбера къде отиват.

След шест минути този въпрос намери отговор и Конвърс бе поразен. Каквото и да беше си мислил, където и да го водеше въображението му, не беше подготвен за думите на шофьора.

— Това е американското посолство, mein Herr.

Джоел се опита да събере мислите си.

— Закарайте ме в хотел „Кьонигсхоф“ — нареди той, защото не знаеше какво друго да каже.

— Да, струва ми се, че хер Даулинг остави бележка в този смисъл — заяви чиновникът на рецепцията и посегна под гишето.

— Тъй ли? — Конвърс беше смяян. Спомена името на актьора с бледата надежда, че ще му обърнат повече внимание. Не очакваше нищо повече.

— Ето я — чиновникът измъкна две листчета от купчината бележки. — Вие сте Джоел Конвърс, американски адвокат.

— В общи линии, да.

— Хер Даулинг ни уведоми, че може би ще се затрудните да намерите хотел в Бон. Пожела, ако дойдете тази вечер в „Кьонигсхоф“, да направим всичко възможно да ви настаним. Възможно е, Herr Конвърс. Хер Даулинг е много известен човек.

— Заслужава го — отбеляза Джоел.

— Виждам също, че ви е оставил бележка.

Чиновникът се извърна и измъкна запечатан плик от кутия за поща зад гърба си. Подаде го на Конвърс и той го отвори.

Здрасти, друже!

Ако не получиш това писмо, ще си го прибера сутринта. Извинявай, но говореше като голяма част от по-малко щастливите ми колеги, които казват „не“, когато искат да кажат „да“. Те го правят от наранена гордост — или смятат, че им предлагам милостиня, или не искат да се срещнат с някого. Съдейки по вида ти, изключих първата причина и реших да се придържам към втората. Тук, в Бон, има човек, с когото не искаш да се видиш и не си длъжен да го правиш. Погрижил съм се за стаята ти, която е на мое име. Ако искаш, регистрирай я на свое, но не спори за сметката. Дължа ти хонорар, адвокате, а аз винаги плащам задълженията си. Поне през последните четири години.

Впрочем, не ставаш за актьор. Паузите ти не са убедителни.

Татко Рачет

Джоел мушна бележката в плика и се пребори с изкушението да вдигне телефона и да се обади на Даулинг. Но актьорът щеше да има съвсем малко време да поспи преди снимките. Благодарностите можеха да почакаат до сутринта. Или до вечерта.

— Хер Даулинг е уредил всичко много щедро и задоволително — заяви той на чиновника. — Той е напълно прав: ако клиентите ми научат, че съм дошъл в Бон един ден по-рано, няма да мога да се порадвам на красивия ви град.

— Анонимността ви ще бъде осигурена, господине. Хер Даулинг е много предвидлив. Вероятно багажът ви е отвън в таксито?

— Не, тъкмо затова закъснях. В Хамбург погрешка са го качили на друг самолет и ще пристигне едва сутринта. Поне така ме увериха на летището.

— О, много неприятна, но до болка позната история. Желаете ли нещо специално?

— Не, благодаря — отговори Конвърс и вдигна куфарчето си. — Всичко най-необходимо е тук... Да, има нещо. Ще мога ли да си поръчам едно питие?

— Разбира се.

Джоел седна в леглото с досието до себе си и чаша в ръка. Имаше нужда да помисли няколко минути, преди да се върне в света на фелдмаршал Ерих Лайфхелм. С помощта на телефонистката се беше свързал с денонощния телефон на „Луфтханза“ и оттам го успокоиха, че ще пазят куфара му на летището. Не даде други обяснения, освен че е пътувал два дни и две нощи и не е бил в състояние да изчака багажа. Служителката можеше да разбира думите му както си иска, пет пари не даваше. Умът му бе зает с друго.

Американското посолство! Най-силно го ужасяваше истината в думите на стария Бийл... Зад всичко това стоят хората, чиято професия е да убеждават, и техният брой расте навсякъде... Вече е започнало броенето преди старта... разполагате с три до пет седмици... Всичко е истина и приближава. Джоел не беше подготвен за такава реалност. Можеше да го допусне за Делавейн, Бертолдие и, естествено, за Лайфхелм, но шокът от факта, че обикновенният персонал на посолството, на американското посолство, получава заповеди от мрежата на Делавейн, беше смразяващ. Докъде се разпростираше „Аквитания“? Колко бяха последователите ѝ, какво бе тяхното влияние? Беше ли тазвечерното му откритие ужасяващият отговор и на двата въпроса? Сутринта щеше да премисли всичко. Най-напред трябваше да се подготви за човека, с когото бе дошъл да се срещне в Бон. Когато посегна към досието, си спомни за дълбоката паника в очите на Ейвъри Фаулър... в очите на Престън Холидей. Откога знаеше? Какво знаеше той?

Няма смисъл да се спираме подробно на действията на Ерих Лайфхелм в началото и до средата на войната. Ще споменем само, че репутацията му се стабилизира, и най-важното, че е един от малкото висши офицери, издигнали се от редовете на нацистката партия, приемани добре и от старата гвардия генерали. Не само приемани, но и търсени. Хора като Рундщед и Фон Валкенхаузен, Ромел и Фон Тресков по едно или друго време се ползват от услугите на Лайфхелм. Той безспорно е блестящ стратег и храбър офицер, но има и нещо друго. Тези генерали са аристократи, част от управляващата класа на предвоенна Германия, и те до голяма степен ненавиждат националсоциалистите, които са за тях негодници, екхибиционисти и

непрофесионалисти. Не е трудно да си представим сред тях Лайфхелм, син на видния мюнхенски хирург доктор Хайнрих Лайфхелм, вече покойник, оставил му в наследство значително състояние. Няма нужда да правим догадки докъде е стигал с хвалбите си, но следващият абзац е откъс от интервю с генерал Ролф Винтер, командир на секторите в Саар:

„Обикновено се събирахме на кафе след вечеря и водехме потискащи разговори. Знаехме, че войната е изгубена. Ненормалните заповеди от Берлин, за които почти всички бяхме съгласни, че не бива да се изпълняват, гарантираха масова касапница на войници и цивилни. Беше лудост, национално самоубийство. А младият Лайфхелм винаги казваше нещо като: «Може би ония глупаци ще ме послушат. Те ме имат за свой човек още от първите дни в Мюнхен...» А ние се чудехме. Би ли могъл да внесе малко здрав разум на рухващия ни фронт? Беше добър, уважаван офицер и син на известен лекар, както не спираше да ни напомня. В края на краищата тогава главите на всички млади мъже бяха обърнати нататък, към пещерните, разтърсващи душата резове Sieg heil, към фанатизираните тълпи, към знамената и барабаните, към шествията под хиляди факли в нощта. Беше толкова мелодраматично, толкова вагнеровско. Но Лайфхелм беше различен, не беше част от ония бандити. Патриот — да, но не и лумпен... Тъй че ние пращяхме по него известия до най-близките ни съратници в Берлин, известия, които биха ни изправили пред взвода за разстрел, ако попаднеха не там, където трябва. Казваха ни, че полага много усилия, но не може да вразуми хората, които ежедневно се тресяха от страх, че ще станат жертва на слухове и клюки. А той неизменно запазваше здравия разум и лоялността си. Бяхме информирани от един от адютантите му, обърнете внимание, не от самия него, че е влязъл в конфликт с някакъв полковник от SS, който го проследил на улицата и поискал да претърси чантата му. Той отказал и когато бил заплашен с незабавен арест, застрелял есесовеца, за да не ни издаде. Беше един от нас. Пое благороден риск и само нощната бомбардировка спаси собствения му живот.“

Ясно какво е вършил Лайфхелм, както е ясно, че съобщенията въобще не са били предавани, нито пък е имало застрелян полковник от SS по време на нощна бомбардировка. Според Винтер съобщенията са имали толкова експлозивен характер, че все някой щеше да си ги

спомни. Такъв не се намери. За пореден път Лайфхелм вижда изгодния случай. Войната е загубена, а нацистите са на път да се превърнат в престъпниците на двайсетия век. Но това не се отнася до елитния генералски корпус — там съществува разлика. Изпира отново досието си и се присъединява към „прусаците“. Извършил го е тъй успешно, че се споменава между участниците в заговора за убийството на Адолф Хитлер във „Вълчата бърлога“ и е поканен да участва в делегацията на Дьониц, която подписва капитулацията.

По време на „студената война“ централното командване на съюзническите войски го кани да се присъедини към други ключови елементи от офицерския корпус на Вермахта в Bundesgrenzschutz. Става високоценен военен консултант с достъп до всички секретни материали. Един зрял убиец е оцелял, а историята с помощта на Кремъл се погрижва за останалото.

През май 1949 г. се създава Федералната република, а следващия септември окупацията на съюзниците официално се вдига. С ескалацията на „студената война“ Западна Германия започва забележителното си възстановяване. Силите на НАТО започват да търсят материална помощ и персонал сред бившите си врагове. Под командването на бившия фелдмаршал Ерих Лайфхелм се сформират нови германски дивизии.

Никой не поставя под въпрос съмнителните решения на мюнхенските съдилища отпреди двайсет години. Оцелели свидетели няма, а услугите му са поискани от победителите. По време на следвоенното възстановяване, когато безброй документи и законови решения се издирват по юридическите лабиринти из цяла Германия, той тихомълком възвръща всичките си имоти, получени преди войната, включително и някои ценни недвижими имоти в Мюнхен. Така свършва третата фаза от живота на Ерих Лайфхелм. За четвъртата фаза, която най-много ни интересува, знаем най-малко. Единственото сигурно е, че е толкова дълбоко затънал в операцията на генерал Делавейн, колкото и останалите от списъка.

На вратата се почука. Джоел скочи от леглото и досието на Лайфхелм се разпиля по пода. Уплашен и смутен погледна часовника си. Наближаваше четири часът. Кой би могъл да го търси по това време? Божичко! Досието! Куфарчето!

— Джо? Джо, буден ли си? — гласът беше едновременно шепот и вик — sotto voce на актьор. — Аз съм, Кейл Даулинг.

Конвърс изтича до вратата и я отвори. Дишаше тежко. Даулинг беше напълно облечен и вдигна ръце да го предупреди да пази тишина. Огледа коридора в двете посоки. Удовлетворен от резултата, влезе бързо вътре, като избута Джоел и затвори вратата.

— Съжалявам, Кейл — рече Конвърс. — Бях заспал. Предполагам, че чуването ме е стреснало.

— Винаги ли спиш с панталон и при запалена лампа? — тихо попита актьорът. — Не говори високо.

— Исках да ти се обадя, да ти благодаря...

— Стига — прекъсна го Даулинг със сериозно изражение. — Имам на разположение само две минути. Долу ме чака лимузина да ме откара на снимачната площадка, която е на един час път отук. Не исках да излизам от стаята си по-рано — не знаех дали някой не се навърта наоколо, а не ти се обадох по телефона, защото телефонистката може да бъде наблюдавана или подкупена. За рецепцията съм по-спокоен — там не си падат по нашите хора — актьорът въздъхна. — Когато се прибрах в стаята си, единственото, което исках, беше сън, а получих гост. Аз съм надолу по коридора и през цялото време се молих, ако дойдеш при мен, да не те види.

— Гост ли?

— От посолството. От американското посолство. Кажи ми, Джо...

— Джоел — прекъсна го Конвърс. — Не че има значение.

— Извинявай, чувам зле с лявото ухо, но и това няма значение. Прекара при мен почти двацет и пет минути и през цялото време ме разпитва за теб. Каза, че сме били забелязани да говорим в самолета. А сега ми обясни, адвокате, в ред ли е всичко около теб, или интуицията ми съвсем се е скапала?

Джоел издържа нетрепващия поглед на Даулинг.

— Интуицията ти е превъзходна — равно изрече той. — Да не би човекът от посолството да е твърдял нещо в обратен смисъл?

— Не съвсем. Всъщност той не каза почти нищо. Само че искали да поговорят с теб, да разберат защо си дошъл в Бон и къде си отседнал.

— Но са знаели, че съм бил в самолета.

— Да, спомена, че си излетял от Париж.

— Значи са знаели, че съм бил в самолета?

— Нали току-що ти предадох думите му?

— Тогава защо не са ме посрещнали на вратата и не са ме попитали сами?

Лицето на Даулинг се сбръчка още повече, очите му се свиха между гънките на бронзовата плът.

— Защо наистина? — запита се той.

— Обясни ли ти?

— Не, защото спомена за Париж чак когато си тръгваше.

— По-точно?

— Държеше се, сякаш крия нещо от него, което, разбира се, беше самата истина. Много съм добър в професията си, Джо... Джоел.

— Освен това си поел риск — добави Конвърс, но се сети, че говори с роден търсач на рискове.

— Не, презастраховах се. Специално се поинтересувах дали срещу теб има повдигнати обвинения или нещо подобно. Каза, че няма.

— И все пак...

— Освен това не ми хареса. Беше от ония нагли, надути чиновници. Непрекъснато повтаряше едно и също и когато не може да измисли нищо друго, изтърси: „Знаем, че е излетял от Париж“, сякаш ме предизвикваше. Аз му отвърнах: „Вие сте знаели, но аз не съм.“

— Нямаме много време, но не можеш ли да ми повториш какво друго те пита?

— Казах ти, искаше да знае всичко, което сме си казали в самолета. Обясних му, че не съм носил магнетофон, че е бил общ разговор, какъвто провеждам непрекъснато с хора по самолетите. За сериала, за работата ми. Но той не остана доволен, непрекъснато се опитваше да ме притисне, та и аз по едно време избухнах.

— Как?

— Казах му: „Да, говорихме и за други неща, но те бяха лични и не ви влизат в работата.“ Той се смути и това ме ядоса още повече. Разменихме няколко реплики, но неговите не бяха особено остри, беше прекалено напрегнат. Тогава ме попита за десети път казал ли си нещо за Бон и най-вече къде смяташ да отседнеш. А аз за десети път му казах истината — поне каквото ти ми каза в самолета. Че си адвокат, че

пристигаш при клиент и че не знам къде си. Нали тогава не знаех, че си тук?

— Чудесно.

— Тъй ли? Интуицията е хубаво нещо като първа реакция, адвокате, но след това човек започва да си задава въпроси. Един досаден възпитаник на елитен университет, в момента правителствен чиновник, размахващ дипломатически паспорт, макар и с противно поведение, което демонстрира посред нощ, все пак е представител на Държавния департамент. За какво, по дяволите, става дума?

Джоел се обърна, тръгна към леглото и погледна досието на Лайфхелм на пода. Обърна се отново и заговори ясно, като чуваше изтощението в гласа си.

— За нещо, в което не бих искал да те намесвам при никакви обстоятелства. Но за твое сведение интуицията ти не те е измамил.

— Честно казано — отвърна актьорът и бистрите му очи развеселено надникнаха иззад бръчките, — и аз си помислих същото. Заявих на онова копеле, че ако се сетя за нещо друго, ще се обадя на Уолтър... забравих му второто име.

— Кой?

— Посланикът ни в Бон. Представяш ли си, при всичките неприятности, които имат тук, дипломатическите марионетки са организирали обяд в моя чест — нищо и никакъв телевизионен актьор. Но предложението ми да се обадя на посланика разстрои нашия приятел повече от всичко друго. Не го очакваше. Доколкото си спомням, три пъти ми повтори, че посланикът не бива да бъде безпокоен по този въпрос. Не бил толкова важен, а пък имал и други грижи и всъщност дори не знаел нищо. И слушай внимателно, господин адвокат. Заяви, че си супертаен агент на Държавния департамент. Май тогава му казах: „Дрън-дрън.“

— Благодаря — рече Конвърс. Не му хрумна нищо друго, но знаеше какво иска да научи.

— Тогава разбрах, че интуицията ми не е чак толкова слаба — Даулинг погледна часовника си, след това се взря в Конвърс с пронизващ поглед. — Не съм страхливец, но не съм и знаменосец, друже. Въпреки това знамето ми допада. Не бих живял под друго.

— Аз също.

— Тогава се изясни. За знамето ли работиш?

— Да, но по единствения начин, по който мога, и това е всичко, което ще ти кажа.

— Разследваш ли нещо в Бон? Затова ли не искаше да те виждат с мен? Затова ли в Хамбург седна толкова далече и дори не слезе сам от самолета в Бон?

— Да.

— А оня кучи син не искаше да се обаждам на посланика...

— Разбира се, че няма да иска. Не може да си го позволи. И, моля те, наистина не се обаждай.

— Да не си... Боже Господи! Да не си от онези тайни агенти, за които съм чел? В самолета се запознавам с човек, който не иска да го видят как слиза на летището.

— Не е толкова мелодраматично. Аз съм адвокат и просто разследвам някои нередности. Приеми тази теза. И много ти благодаря за всичко, което направи за мен. Новак съм в тия работи.

— Но не ти трепва окото, друже. Бива си те — Даулинг се обърна и тръгна към вратата. Спря и погледна пак Конвърс. — Може и да съм луд — заговори той. — На моята възраст това е позволено, но у теб има нещо едновременно насърчаващо и възпиращо. Забелязах го, когато ти разказвах за жена си. Женен ли си?

— Бях.

— Кой не е бил? Женен, искам да кажа. Съжалявам.

— А аз — не. И двамата не съжаляваме.

— А кой тогава? Още веднъж съжалявам. Интуицията не ме подведе. Ти си свястно момче — Даулинг посегна към топката на вратата.

— Кейл?

— Да?

— Трябва да знам. Много е важно. Кой беше човекът от посолството? Сигурно се е представил.

— Да — потвърди актьорът. — Размаха картата си под носа ми, когато му отворих вратата, но бях без очила. Затова, когато си тръгваше, настоях да разбере кой е.

— И кой беше?

— Каза, че името му е Фаулър. Ейвъри Фаулър.

— Какво?!

— Какво?

— Какво каза? — Конвърс се изви под въздействието на името. Трябваше да положи физическо усилие да се успокои и се хвана за леглото.

— Какво има, Джо? Какво ти е?

— Името! Да не е някаква лоша шега, някаква грешка! И теб ли те накараха да пътуваш с този самолет? Случайно ли се запознахме? И ти ли си част от всичко това, господин актьор! Много добре играеш игричките си!

— Ти си или пиан, или болен. За какво говориш?

— За стаята, за бележката ти, за всичко! Това име! В капан ли ме вкара тази нощ?

— Вече е сутрин, млади човече, и ако тази стая не ти харесва, можеш да отседнеш където пожелаеш. Пет пари не давам.

— Където?... — Джоел се опита да избегне ослепителните отражения на светлините от „Ке дю Монблан“ и да отпусне свитото си гърло. — Не... аз сам дойдох тук — пресипнало рече той. — Ти не би могъл да знаеш, че ще дойда. В Копенхаген, в самолета... Купих последния билет за първа класа, съседното място, до пътеката, беше продадено.

— Винаги сядам до пътеката.

— О, Боже!

— Говориш несвързано — Даулинг погледна към празната чаша на нощната масичка и към писалището, върху което имаше сребърен поднос с бутилка уиски. — Много ли пи?

Конвърс поклати глава.

— Не съм пиан... извинявай, моля те, извинявай! Ти нямаш нищо общо. Използват те, опитват се да те използват, за да ме открият! Ти спаси... работата ми... а аз се нахвърлих върху теб. Прости ми.

— Не ми приличаш на човек, притеснен за работата си — отбеляза актьорът по-скоро загрижено, отколкото сърдито.

— Не става дума за службата ми... а за успеха на една работа — Джоел пое дъх, за да се вземе в ръце. Отлагаше момента, когато трябваше да погледне в очите ужасните последици от току-що чулото. Ейвъри Фаулър! — Просто искам да доведе докрай започнатото, искам да спечеля — добави смутено, с надеждата да прикрие това, което Даулинг очевидно беше забелязал. — Всички адвокати искат да спечелят.

— Не се и съмнявам.

— Извинявай, Кейл.

— Няма нищо — каза актьорът с непринуден глас, но с внимателен поглед. — На местата, където се подвизавам напоследък, крясъците са нещо обичайно, но не говорят нищо. А твоите говореха.

— Не, просто реагирах прекалено бурно. Казах ти, че съм новак. Не по отношение на закона, а... в тези обиколни методи.

— Тъй ли?

— Да. Трябва да ми повярваш.

— Добре, щом настояваш — Даулинг отново погледна часовника си. — Трябва да тръгвам, но има още нещо, което може да ти бъде от полза при спасяването на... — актьорът направи многозначителна пауза — тая твоя работа.

— Какво е то? — попита напрегнато Конвърс, като се стараяше да не издава интереса си.

— Когато Фаулър си тръгваше, през ума ми минаха някои мисли. Едната беше, че съм се отнесъл твърде зле с човек, който просто си върши работата, а другата беше съвсем егоистична. Не бях му оказал съдействие, а това може в някакъв момент да ми излезе през носа. Разбира се, ако ти не беше се появил, щях да си прибера бележката, и толкоз. Но щом си тук и си в черния списък, може да ми се стъжни.

— Това трябваше да е първата ти грижа — чистосърдечно заяви Джоел.

— Може, не знам. Във всеки случай му казах, че по време на разговора съм те поканил да пийнем заедно и да дойдеш на снимките. Изглеждаше озадачен от втората част, но разбра първата. Заинтересувах се дали да му се обадя в посолството, ако ме потърсиш, и той каза да не го правя.

— Какво?

— С две думи, даде ми да разбера, че ако го потърся, ще попреча на „вътрешното разследване“. Предпочита той да ме търси. Щял да се обади към обяд.

— Но ти снимаш. Ще бъдеш на площадката.

— Това е хубавото на тая работа, но да върви по дяволите. Имаме радиотелефони. Тъй че ще прехвърлят разговорите ни.

— Не те разбирам.

— Ами опитай. Когато той се обади, аз ще се обадя на теб. Да му кажа ли, че сме се свързали?

Конвърс загледа учудено възрастния актьор, търсача на рискове.

— Винаги съобразяваш по-бързо от мен, нали?

— Ти си съвсем прозрачен. Той — също, та просто трябваше да събера две и две. Фаулър иска да те открие, но сам, далече от хората, които не искаш да видиш и ти. Когато застана на вратата и произнесе последните си думи, нещо ме разтревожи. Не можеше да играе дълго ролята си, също като теб в самолета, но не бях сигурен... Какво да му кажа, Джо?

— Най-добре вземи телефона му.

— Добре. Сега лягай да спиш. Приличаш на дрогирана актриса, която току-що е научила, че ще играе Медея.

— Ще се опитам.

Даулинг бръкна в джоба си и извади лист хартия.

— Вземи — рече той и се приближи към Конвърс. — Не бях сигурен дали да ти го дам, но по-добре да го имаш. Това е номерът на радиотелефона, на който можеш да ме намериш. Обади ми се, след като говориш с Фаулър. Много ще се притеснявам за теб.

— Давам ти дума... Кейл, какво искаше да кажеш с „това е хубавото на тая работа, но да върви по дяволите“?

Актьорът килна театрално глава.

— Кучият му син ме запитва какво работя...

Конвърс седна на ръба на леглото. Главата му бумтеше, тялото му бе напрегнато. Ейвъри Фаулър! Боже! Ейвъри Престън Фаулър Холидей! Прес Фаулър... Прес Холидей!

Джоел спря да се люшка напред-назад и втренчи поглед в досието на Лайфхелм на пода. Беше допуснал най-лошото, защото не разбираше какво става, но имаше и една алтернатива, една малка

възможност. Симетрията беше налице — той не можеше да ги проследи, но те съществуваха! Името Ейвъри Фаулър говореше нещо единствено на него, поне в Бон не знаеха за връзката му с убийството в Женева. Дали Даулинг не беше прав? Джоел му беше казал да вземе телефона на човека, но не беше твърде убеден. Образът на тъмночервената лимузина, влизаща през вратите на посолството, не го напускаше. Това беше връзката с шока от името на Ейвъри Фаулър. Човекът, който го използваше, беше от посолството, беше и част от „Аквитания“, следователно самозванецът също участваше в капана. Логиката беше проста и аритметична... но липсваше геометрията. Ами ако линията беше нарушена от вмъкване на друга равнина, нарушаваща аритметичната прогресия? В такъв случай обяснението можеше да постъпи само от източника.

Шокът се оттегляше, отново възстанови равновесието си. Започна да приема неочакваното, както беше правил стотици пъти в съдебни и заседателни зали. Знаеше, че не може да предприеме нищо, докато не се случи нещо друго извън контрола му. Най-трудното беше да се насилва да функционира, докато то наистина се случеше, каквото и да беше. Догадките бяха безплодни, всички вероятности оставаха неразбираеми за него.

Посегна към пода и взе досието на Лайфхелм.

Годините на Ерих Лайфхелм в Bundesgrenzschutz са уникални и изискват някои пояснения за самата организация. Една от последиците на всяка война е необходимостта от национална полиция в окупираната страна, която решава проблеми от най-обикновения превод до запознаване на окупационните войски с местните обичаи и традиции. За да се поддържа ред, трябва да има буфер между окупаторите и победения народ. Има и една странична причина, рядко обсъждана или анализирана в историческите книги, но все пак не по-малко важна. Разгромените армии все още притежават талантиливи хора и ако техният талант не се реализира, унижението от поражението може да ферментира или най-малко да се дестилира до враждебност, която е непродуктивна за стабилизирането на политическия климат, или може да се превърне във вътрешна поквара, която да доведе до насилие и кръвопролития за сметка на победителите и новосформираните правителства. С две думи, Генералният щаб на

съюзниците се оказа натоварен с блестящ и популярен военен, който не би изтърпял анонимността на ранното пенсиониране. Bundesgrenzschutz, в буквален превод — федерална погранична полиция, като всички полицейски организации е полувоенна структура и се явява логичен приемник за хора като Ерих Лайфхелм. Те са били водачи, така че по-добре победителите да ги използват, отколкото да бъдат атакувани от тях. И както винаги между водачи, има някои, които теглят напред и повеждат стадото. През онези години Ерих Лайфхелм е най-изявеният от тях.

Първоначалната му работа в Grenzschutz е като военен консултант по време на масираната германска демобилизация, а след това става главна връзка между полицейските гарнизони и окупационните войски на съюзниците. След демобилизацията главните му задължения са съсредоточени върху неспокойните зони във Виена и Берлин, където е в непрестанна връзка с командващите на американския, британския и френския сектор. Лайфхелм не крие фанатичния си антисъветизъм и е съответно забелязан от висшите офицери. Те започват все повече да му се доверяват, както навремето прусаците, докато започват да го смятат за един от тях.

В Берлин Лайфхелм за първи път се среща с генерал Жак-Луи Бертолдие. Развива се близко приятелство, но и двамата не парадират с него поради старата вражда между немските и френските военни. Намерихме само трима бивши офицери, служили под командването на Бертолдие, които си спомниха, или пожелаха да говорят, за честите им вечери заедно в отдалечени ресторантчета и кафенета, потънали в разговор. Но когато Лайфхелм е викан във френския щаб в Берлин, отношенията им са ледено официални. Рядко използват при обръщение фамилните си имена, ползват единствено чиновете и титлите си. В последните години, както вече бе отбелязано, и двамата отричат да се познават лично, като по този начин признават, че пътищата им може би са се пресекли отново.

Докато преди признаването на приятелството им е било неуместно заради традиционните предразсъдъци, настоящите причини са много по-разбираеми. И двамата са остриета в организацията на Делавейн. Имената им са включени в първия списък. Те са влиятелни хора, включени в управителните съвети на многонационални корпорации, които търгуват с продукти и технологии от

строителството на язовири до изграждане на атомни централи. Помежду им са стотиците дъщерни фирми в Европа и Африка, които лесно могат да експедират продажбата на оръжия. Както ще се види по-подробно на следващите страници, може да се допусне, че Лайфхелм и Бертолдие поддържат връзка чрез една жена от Бон на име Илзе Фишбайн. Казва се Фишбайн по мъж, но бракът ѝ е разтрогнат преди много години, когато Яков Фишбайн, един от оцелелите в концентрационните лагери, емигрира в Израел. Фрау Фишбайн, родена през 1942 г., е най-малката незаконна дъщеря на Херман Гьоринг.

Конвърс остави досието и посегна към тефтерчето до телефона на нощната масичка. Откачи от джобчето на ризата си златната химикалка „Картие“, която Вал му беше подарила преди години, и си записа името Илзе Фишбайн. Разгледа химикалката и името. Златната химикалка беше символ на обществено положение и бе спомен от по-добри дни. Е, всъщност не по-добри, а по-пълноценни. Валери по негово настояване най-сетне беше напуснала рекламната агенция в Ню Йорк с ненормалното ѝ работно време и беше минала на свободна практика. В последния си официален работен ден беше отишла до магазина на „Картие“ и с голяма част от последната си заплата му купи подарък. Когато я попита с какво толкова е заслужил този подарък, тя отговори: „Накара ме да направя нещо, което трябваше да сторя преди години. От друга страна, ако свободната практика не ми донесе успех, ще ти я открадна и ще я продам... И без това ще я изгубиш.“

Свободната практика се оказа извънредно успешна, а той не изгуби химикалката.

Илзе Фишбайн насочи мислите му в друга посока. Колкото и да му се искаше да се срещне с нея, за това и дума не можеше да става. Това, което Ерих Лайфхелм знаеше, му е било съобщено от Бертолдие с посредничеството на фрау Фишбайн тук, в Бон. А съобщението очевидно съдържаше подробно описание и предупреждение — американецът е опасен. Илзе Фишбайн в качеството си на доверено лице на „Аквитания“ можеше да го отведе и при други хора в Германия, част от мрежата на Делавейн, но да я потърси означаваше да рискува себе си, а той не беше готов за това. Все пак разполагаше с име, с някаква информация, с един факт, който никой не предполагаше, че притежава, а опитът му подсказваше да съхранява такива детайли и

да ги разкрива в удобен момент. Или да ги използва сам, зад гърба на другите.

И все пак изкушението беше огромно. Кръвна наследница на Херман Гьоринг, замесена в опит за възраждане на генералите! В Германия! Илзе Фишбайн можеше да се превърне в непосредствен ключ към лавина от нежелани спомени. Държеше в ръката си остро копие и в подходящ момент щеше да се възползва от него.

Командните задължения на Лайфхелм в западногерманските дивизии на НАТО продължават седемнайсет години, след което е издигнат в щаба недалеч от Брюксел като военен изразител на интересите на Бон.

И този негов мандат се отличава с крайните му антисъветски позиции, често в противоречие с прагматичния подход на собственото му правителство за съвместно съществуване с Кремъл, така че през последните си месеци там е повече одобряван от англо-американските представители на десницата, отколкото от политическото ръководство в Бон.

Когато канцлерът на Федералната република решава в началото на осемдесетте години, че американската външна политика е излязла от ръцете на професионалистите и е узурпирана от войнствени идеолози, той връща Лайфхелм у дома и открива някакъв незначителен пост за него, за да го държи под око.

Във всеки случай Лайфхелм никога не е бил наивен глупак и не се заблуждава от новия си импровизиран статут. Разбира защо са го създали политиките, това е признание за собствената му коварна сила. Навсякъде хората се обръщат към миналото, към хора, които говорят ясно и прямо и не размътват проблемите, стоящи пред страните им и пред света, особено пред Запада.

И той започва да говори. Най-напред пред групи от ветерани и отломки от организации, където военното минало и отдавна установеният партизанлък му гарантират благосклонно посрещане. Поощрен от ентузиазма, който среща, Лайфхелм започва да разширява аудиториите си, позициите му се втвърдяват, изявленията му са все провокиращи.

Един човек го чува и изпада в силен гняв. Канцлерът научава, че Лайфхелм е политиканствал в самия Бундестаг, като многократно е

превишил правата си, но благодарение на силната си личност е убедил в правотата си депутати, които не би трябвало да бъдат убеждавани. Посланието на Лайфхелм стига до канцлера: увеличаване на армията много повече, отколкото допуска НАТО, разузнавателни служби, изградени по образец на прочутия навремето Абвер, цялостна преработка на учебниците с цел премахване на обидните и клеветнически твърдения, трудови лагери за политическите недоволници и подривните елементи, прикриващи се под етикета „либерали“. Все познати неща.

Канцлерът кипва. Извиква Лайфхелм в кабинета си, където му иска оставката в присъствието на трима свидетели. След това нарежда на Лайфхелм да се оттегли от всички аспекти на немската политика, да не изнася повече публични лекции и да не свързва името или присъствието си с каквато и да било кауза. Трябва да се откаже напълно от обществения живот. Успяхме да се доберем до един от тези свидетели, чието име е без значение. Следват неговите спомени:

„Канцлерът беше бесен. Заяви на Лайфхелм:

— Хер генерал, можете да избирате между две възможности. Или да направите каквото ви кажа, или да бъдете разжалван и лишен от пенсия и от всякакви финансови облаги, свързани с нея, както и от доходите си от някои доста ценни недвижими имоти в Мюнхен, които по мнението на всеки просветен съд могат да ви бъдат отнети веднага.

Фелдмаршалът щеше да получи удар! Започна да говори за правата си, както ги наричаше, и канцлерът кресна:

— Вие получихте своите права и злоупотребихте с тях! И продължавате да злоупотребявате!

Тогава Лайфхелм запита кое е последното възможно решение и кълна ви се, колкото и невероятно да звучи, канцлерът отвори чекмеджето на писалището си, извади пистолет и го насочи към Лайфхелм.

— Ще ви убия лично, и то още сега — рече той. — Няма да допусна, повтарям, няма да допусна да ни върнете в миналото.

За миг ми се стори, че старият воин ще се втурне към него и ще посрещне куршума, но не го направи. Стоеше неподвижно и гледаше канцлера с омраза, равностойна на хладната оценка на държавника. Тогава Лайфхелм направи нещо много глупаво. Изстреля ръката си

напред, не към канцлера, а встрани от него и изрева: «Хайл Хитлер». Обърна се кръгом и излезе.

Няколко секунди всички мълчахме, докато най-сетне канцлерът проговори:

— Трябваше да го убия — рече той. — Ще съжалявам, че не го убих. Всички ще съжаляваме.“

Пет дни след скандала Жак-Луи Бертолди прави първото от двете пътувания до Бон след пенсионирането си. Отсяда в хотел „Шлоспарк“ и тъй като картотеките на хотелите се пазят три години, успяхме да получим копия от сметките му. Провел е редица телефонни разговори с различни фирми, работещи с „Жуно и Сие“. Фирмите са прекалено много и не можахме да ги проучим поотделно, но с един номер е разговаряно многократно, като името няма никаква връзка с бизнеса на Бертолди и фирмите му. Илзе Фишбайн. При проверката на телефонните сметки на Ерих Лайфхелм за същия период открихме, че и той е търсил Илзе Фишбайн на същия телефон. Проучванията и проследяването на фрау Фишбайн за непродължителен период от време установяват, че тя и Лайфхелм се познават от много години. Заключение е очевидно: тя е връзката между Париж и Бон в апарата на Делавейн.

Конвърс запали цигара. Името изплува отново и изкушението се появи. Илзе Фишбайн можеше да се окаже прекият път. Ако я заплашеше с разкриване, дъщерята на Херман Гьоринг можеше да изпее много неща. Можеше да потвърди, че е не само връзка между Лайфхелм и Бертолди, но и много повече, защото двамата генерали трябваше да обменят сведения. Можеха да изплуват имена на фирми, извършващи бизнес, свързан с Делавейн в Пало Алто, имена, които можеше да преследва по законов ред, търсейки закононарушения, които положително съществуваха. Ако само можеше да я накара да почувства присъствието му, без да го вижда.

Посредник. В миналото достатъчно често беше използвал посредници, за да знае цената на процедурата. Беше сравнително просто. Щеше да се свърже с някого, който да установи контакт с връзката, която знае нужната му информация. Дори ако се наложеше да заобиколи етиката.

Нищо не беше по-наложително от разрушаването на „Аквитания“. Онази нощ на осветения от луната плаж на Миконос старият Бийл беше прав. Клиентът му не беше никакъв неизвестен човек от Сан Франциско, а от тъй наречения цивилизован свят. „Аквитания“ трябваше да бъде спряна, унищожена.

А посредникът? Щеше да отложи и този въпрос за утре. Взе досието с натезали клепачи.

Лайфхелм има малко близки приятели и това, изглежда, не се променя, вероятно защото съзнава, че правителството го наблюдава. Участва в управителните съвети на няколко изтъкнати корпорации, които откровено заявяват, че името му оправдава възнаграждението...

Главата на Джоел клюмна. Вдигна я рязко, отвори очи и прегледа набързо последните страници. Споменаваха се няколко ресторанта, чиито имена не му говореха нищо, брак по време на войната, прекратен от изчезването на съпругата през ноември четирийсет и трета, вероятно убита по време на бомбардировка над Берлин. Други бракове нямаше. Личният му живот беше извънредно прикрит, ако не и аскетичен. Единственото изключение беше склонността му към даване на вечери в тесен кръг, винаги с различни гости. Следваха имена, които не му говореха нищо. Адресът на имението му в покрайнините на Бад Годесберг... Внезапно вратът на Конвърс се вцепени, очите му се отвориха широко.

Къщата е разположена в безлюдна област на брега на Рейн и е отдалечена от всякакви магазини и предградия. Земите са заобиколени с висока ограда и охранявани от кучета, които злобно лаят по всички коли с изключение на тъмночервения мерцедес на Лайфхелм.

Тъмночервеният мерцедес! Значи самият Лайфхелм го е чакал на летището! Лайфхелм, който беше отишъл направо в посолството! Как е възможно? Как?

Дойде му твърде много, способностите му да разбира бяха притъпени. Мракът настъпваше, мозъкът му подсказваше, че не може да възприема повече, просто отказваше да функционира. Досието се плъзна встрани, той затвори очи и заспа.

Падаше в някаква подземна яма, обградена от всички страни с назъбени черни скали. Под него се разстилаше непрогледна тъмнина. Неравните каменни стени яростно пищяха към него като свличащи се безформени готически фигури с остри клюнове и наточени нокти, насочени към тялото му. Истериичният крясък беше непоносим. Къде изчезна тишината? Защо падаше в нищото?

Отвори стреснато очи, челото му беше покрито с пот, задъхваше се. Телефонът до главата му звънеше, натрапчивият звън беше дразнещо фалшив. Опита да се отърси от съня и страха, възникнал в полусъзнателното му състояние. Посегна към гърмящия апарат и погледна часовника си. Беше дванайсет и петнайсет, слънцето струеше през прозореца на хотела.

— Да? Ало?

— Джо? Джоел?

— Да.

— Кейл Даулинг е. Нашето момче се обади.

— Какво? Кой?

— Онзи Фаулър. Ейвъри Фаулър.

— Божичко!

Връщаше се, всичко се връщаше. Отново седеше на масата в „Ша Боте“ на „Ке дю Монблан“, отраженията на слънцето в металните парапети на езерния булевард пронизваха очите му. Не... не беше в Женева. Намираще се в хотелска стая в Бон и само преди няколко часа това име го хвърли в бездната на лудостта.

— Да — проговори задавено Джоел и пое дъх. — Взе ли телефона му?

— Каза, че не е време за такива игрички и освен това нямал телефон. Трябва да се срещнеш с него на източната стена на Алтер Цол колкото може по-скоро. Разхождай се наоколо, той ще те открие.

— Не съм съгласен! — извика Конвърс. — Не и след Париж! Не и след летището снощи! Не съм такъв глупак!

— Не останах с впечатлението, че те смята за глупак — отвърна актьорът. — Каза ми да ти предам нещо, което би могло да те убеди.

— Какво?

— Надявам се, че няма да сбъркам, не ми харесва дори да го произнеса... Каза да ти предам, че снощи в Ню Йорк е убит съдия на

име Анстет. Смята, че връзките ти са прекъснати.

Алтер Цол, старинната кула, която някога е била част от южната крепост на Бон, сега представляваше камбанария, издигната на зелена морава, по която бяха наредени антични оръдия, реликви на минало могъщество, изплъзнало се благодарение на бездарни императори, крале, свещеници и князе.

Джоел стоеше до ниската стена и се мъчеше да се съсредоточи върху гледката с надеждата тя да го успокои, но напразно. Не забелязваше красотите пред себе си, те не можеха да го отвлекат от мислите му, нищо не би могло... Съдията от Втори апелативен съд Лукас Анстет, свързващ някой си Джоел Конвърс с работодателите му и с неизвестен човек от Сан Франциско. Единственият човек освен неизвестния стар учен на остров Микonos, който знаеше какво става и защо. Как бяха успели да го открият и убият за по-малко от осемнайсет часа?

— Конвърс?

Джоел се обърна. На пет-шест метра от него на чакълестата пътека беше застанал мъж с пясъчноруса коса, няколко години по-млад от него, с момчешко лице, което бавно щеше да старее и винаги щеше да изглежда по-младо от годините си. Беше по-нисък от Джоел, но не много, облечен в светлосив панталон, кадифено сако и разкопчана на шията бяла риза.

— Кой сте вие? — пресипнало попита Конвърс.

Една двойка мина по пътеката между тях и по-младият мъж кимна на Джоел да го последва на зелената площ под тях. Конвърс се подчини и го настигна до едно от оръдията.

— Добре, кой сте вие? — повтори Джоел.

— Името на сестра ми е Мегън — заяви русокосият. — И ако никой от нас не греши, трябва да познаете кой съм.

— Как, по дяволите?... — Конвърс млъкна, сетил се за думите, прошепнати от един умиращ в Женева. „О, Боже! Мег, децата...“ — Мег, децата — повтори той на глас. — Фаулър нарече жена си Мег.

— Съкратено от Мегън, а тя беше съпруга на Холидей, когото познавахте като Фаулър.

— Вие сте шурей на Ейвъри.

— Шурей на Прес — поправи го мъжът и протегна ръка. — Конъл Фицпатрик — добави той.

— Тогава сме съюзници.

— Надявам се.

— Имам много въпроси към вас, Конъл.

— Не по-малко от моите, Конвърс.

— Войнствено ли ще започнем? — попита Джоел, усетил грубия тон, с който беше произнесено името му. Пусна ръката на Фицпатрик.

По-младият мъж примигна и смутено се изчерви.

— Съжалявам — рече той. — В момента съм един разгневен брат, а и отдавна не съм спал. Още живея по времето на Сан Диего.

— На Сан Диего? Не на Сан Франциско?

— Флотата. Аз съм адвокат в тамошната военноморска база. Имам чин капитан трети ранг.

Джоел тихичко подсвирна.

— Светът е малък.

— Запознат съм с географията — съгласи се Фицпатрик. — И с вас, лейтенанте. Откъде според вас получи Прес информацията си? Разбира се, тогава не бях в Сан Диего, но имах приятели.

— Значи няма нищо свято.

— Грешите, всичко е свято. Трябваше да задвижа доста дебели връзки, за да се добера до сведенията. Преди около пет месеца Прес дойде при мен и тогава... сключихме договора.

— Не разбирам.

Морският офицер сложи ръка на дулото на оръдието.

— Прес Холидей не беше само мой зет, беше най-добрият ми приятел, по-близък от роден брат.

— А ти си част от милитаристичните орди? — полушеговито попита Джоел.

Фицпатрик хлапашки се засмя.

— Той ме подкрепи, когато постъпих. И флотата има нужда от адвокати, но юридическите факултети не го разгласяват. Оттам не се получават щедри пожертвования. А аз харесвам флотата и живота в нея, предизвикателствата, както би ги нарекъл ти.

— А кой беше против?

— Че кой не беше? И в двете семейства пиратите, които обирали жертвите при земетресения, са били адвокати.

— А ти не искаше да имаш нищо общо с тях, тъй ли, адвокате?

— И Прес не искаше, затова се захвана с международно право.

— И тъй, ти щастливо намъкна униформата — отбеляза Конвърс, загледан в очите на Фицпатрик, впечатлен от прямотата им.

— Намъкнах я отново, и то много щастливо, с юридическата и всяка друга благословия на Прес.

— Май много си го обичал?

Конъл вдигна ръка от оръдието.

— Обичах го, Конвърс. Точно както обичам сестра си. И затова съм тук. Такъв е договорът.

— Между другото, като стана дума за сестра ти, искам да ти кажа, че и да бях друг човек, лесно можех да науча името ѝ.

— Не се съмнявам, то се появи във вестниците.

— Значи тестът ти не е бил кой знае колко сложен.

— Прес никога не я наричаше Мегън, освен по време на сватбената церемония. За него тя беше Мег. Трябваше по някакъв начин да те попитам за това и ако ме беше излъгал, щях да разбера. Много ме бива в това отношение.

— Вярвам ти. Та какъв беше договорът между теб и... Прес?

— Хайде да се поразходим — предложи Фицпатрик. Тръгнаха към стената с виещата се под нея река и седемте планини на Вестервалд в далечината. — Прес дойде при мен — заговори отново Конъл — и ми каза, че е попаднал на нещо ужасно и не може да си затваря очите. Беше се натъкнал на информация, свързваща немалко широко известни поне в миналото лица в организация, която може да нанесе огромни поражения на много хора, в много държави. Смяташе да ги спре, и то по законен път. Зададох му обичайните въпроси — самият той въввлечен ли е, подлежи ли на отговорност и прочие, а той отговори с „не“, не можел да бъде обвинен в нищо, но и не беше сигурен дали е в пълна безопасност. Естествено му казах, че е луд и че трябва да предостави въпросната информация на властите и да ги остави да се оправят.

— Това бяха и моите думи — прекъсна го Конвърс.

Фицпатрик спря и се обърна към Джоел.

— Той ми обясни, че нещата са прекалено сложни за такова решение.

— Прав е бил.

— Стори ми се невероятно.

— Но той е мъртъв. Трябва да повярваш.

— Това не е отговор!

— Не си задавал въпрос — рече Конвърс. — Да не спираме. Продължавай. Договорът ви.

Флотският офицер продължи с недоумяващо изражение.

— Беше съвсем просто — продължи той. — Каза, че ще ме информира след всяко от пътуванията си дали се е срещнал с някой от хората, представляващи основната му грижа. Тогава нарекохме всичко това „основна грижа“. Обеща също да ме осведомява и за всичко, което би могло да се окаже полезно, в случай че... че...

— Че какво?

Фицпатрик отново спря. Гласът му пресипна.

— Че нещо се случи с него!

Конвърс изчака да се уталожи емоцията на момента.

— И ти е казал, че отива в Женева да се срещне с мен — човека, познавал Ейвъри Престън Фаулър Холидей като Ейвъри Фаулър преди двайсет и няколко години в училище.

— Да. Говорихме за теб още след като намерих поверителното ти досие. Заяви, че времето и обстоятелствата са подходящи. Между другото, смяташе те за най-добрия — Конъл си позволи крива, неловка усмивка. — Почти колкото него.

— Не съм — отрече Джоел и отговори на полуусмивката. — Все още се старая да разбера позициите му относно някои второстепенни акции в сделката.

— Какво?

— Няма значение. А как стои въпросът с Лукас Анстет? Това много ме интересува.

— Всичко стана на две части. Прес ми обясни, че са задействали съдията да те убеди да се съгласиш...

— Задействали? Кои?

— Не знам. Никога не ми е казал.

— По дяволите! Извинявай, продължавай.

— Анстет е говорил със старшите съдружници във фирмата ти и те не възразили, стига ти да си съгласен. Това е първата част. Втората е една моя лична слабост. Луд съм да слушам новини и съм настроил апарата си на вълната на Военно-въздушните сили. Слушам предаванията на военните. Колкото и да е чудно, те съобщават най-пълно новините, защото имат достъп до всички агенции. Винаги когато пътувам, си нося транзисторчето.

— Аз също — отбеляза Конвърс. — Най-вече слушам Би Би Си, защото не говоря друг език.

— И те са добри. Във всеки случай тази сутрин чух цялата история.

— И каква е тя?

— Нямаше подробности. Апартаментът му в Централ Парк Саут е бил разбит към два часа през нощта. Има следи от борба и е прострелян в главата.

— Това ли е всичко?

— Не съвсем. Според домоуправителя нищо не липсва, тъй че грабежът отпада. Това е.

— Ще се обадя на Лари Талбът. Може да има повече информация. Нищо друго ли не казаха?

— Само кратък очерк за блестящия юрист. Но важното е, че не е взето нищо.

— Разбирам — прекъсна го Джоел. — Ще говоря с Талбът — тръгнаха отново на юг покрай стената. — А защо снощи си казал на Даулинг, че си служител на посолството? Трябва да си бил на летището.

— Висях там седем часа и обикалях от гише на гише да събирам информация за пътниците, за да разбера с кой самолет летиш.

— Знаел си, че пътувам към Бон?

— Бийл предположи...

— Бийл ли? — стресна се Джоел. — От Миконос?

— Прес ми даде името и телефона му, но ми забрани да ги използвам, преди да се случи най-лошото — Фицпатрик замълча. — А то се случи.

— Какво ти каза Бийл?

— Че си отишъл в Париж и се каниш да посетиш Бон.

— И какво друго?

— Нищо. Каза, че се доверява на препоръките ми, така ги нарече, защото знаех името му и как да го намеря. Само Прес би могъл да ми даде тази информация. Но за всичко друго ме отпрати към теб, ако пожелаеш да ми разкриеш нещо. Държа се доста хладно.

— Няма е избор.

— Но накрая ми заръча, ако не успея да те открия, да отида на Миконос, преди да започна да надигам глас... „в името на всичко, за което се бореше господин Холидей“. Така се изрази. Смятах да те чакам още два дни.

— И после? Щеше ли да отидеш на Миконос?

— Не знам. Сигурно пак щях да се обадя на Бийл и да го накарам да ми каже много повече, за да ме убеди.

— Ами ако не успееш? Или не пожелае?

— Тогавя щях да отида право във Вашингтон и да потърся някой от по-високите етажи на Флотския департамент. Ако дори за секунда си допуснал, че ще оставя тази работа да мине за нещо, което не е, грешиш. Бийл също.

— Ако беше успял да му обясниш това, щеше да ти каже повече. Щеше да отидеш на Миконос — Конвърс бръкна в джобчето на ризата си и измъкна пакет цигари. Предложи на Фицпатрик, но той поклати глава. — Ейвъри също не пушеше. Извинявай... Прес — вдъхна дима.

— Няма нищо, това име те накара да се срещнеш с мен.

— Да се върнем назад. В думите ти има известна непоследователност, адвокате. Да я изясним, за да не допуснем някоя грешка.

— Не разбирам за какво говориш, но продължавай.

— Каза, че си щял да ме чакаш още два дни.

— Да, ако успееш да се настаня някъде, да се наспя и да се съвзема.

— Откъде знаеше, че не съм пристигнал два дни преди теб?

Фицпатрик хвърли бърз поглед на Джоел.

— От осем години съм офицер юрист във флотата и съм бил както защитник, така и прокурор в много дела, не само пред военния съд. Бил съм в повечето страни, с които Вашингтон има двустранни юридически спогодби.

— Това е чудесно, само че аз не съм във флотата.

— Бил си, но нямах намерение да използвам този факт и няма да го използвам. Кацнах в Дюселдорф, показах документите си на инспектора по имиграцията и го помолих за помощ. В Германия има седем международни летища. Трябваша му пет минути работа с компютъра, за да открие, че не си минал през тях през последните три дни, които ме интересуваха. Щом научих това, веднага потеглих за летището Кьолн — Бон. Стигнах там за четирийсет минути и пак му се обадох. Никакъв Конвърс не беше се появил междувременно, така че рано или късно щеше да долетиш, освен ако не си бил минал границата инкогнито.

— Упорит си.

— Обясних ти защо.

— А как ще обясниш Даулинг и случката в хотела?

— Името ти беше в списъка на пътниците на „Луфтханза“ от Хамбург. Не можеш да си представиш какво облекчение изпитах. Навъртах се край гишетото да разбера дали няма закъснение, когато трима души от посолството размахаха документите си. Водачът им говореше развален немски.

— И ти го разбра?

— Говоря немски, френски, италиански и испански. Срещам се с хора от различни националности.

— Ще го пропусна покрай ушите си.

— Предполагам, че затова съм старши лейтенант на трийсет и четири години.

— Пак нищо не чух. Какво привлече вниманието ти към персонала на посолството?

— Името ти. Искаха потвърждение, че си в самолета. Чиновникът ми хвърли един поглед, но аз поклатих глава и той им даде информацията. Естествено, бях му бутнал няколко марки, но не е там въпросът. Тук не обичат официалните власти на САЩ.

— Чух го и миналата нощ. От Даулинг. Как разбра за него?

— От самия Даулинг, но по-късно. Когато самолетът пристигна, заставах в дъното на залата за багажа. Момчетата от посолството стояха до вратата, на двайсетина метра от мен. Всички чакахме, докато на лентата остана само един куфар. Беше твойт, но ти не се появи. Накрая дойде една жена и контингентът на посолството я наобиколи, всички бяха притеснени и разтревожени. Чух да споменават името ти,

но нищо повече, защото междувременно бях решил да се върна и да поговоря пак с чиновника.

— Да провериш дали наистина съм бил в самолета? Да разбереш дали изобщо съм пристигнал?

— Да. Той беше много мил. Имах чувството, че подкупвам съдебен заседател. Платих му и той ми каза, че Кейлъб Даулинг, когото сякаш бях длъжен да познавам, се отбил на гишето, преди да излезе от летището.

— Където оставил инструкции — тихо го прекъсна Джоел.

— Откъде знаеш?

— Получих ги в хотела.

— Точно така, за хотела. Даулинг му казал, че се е запознал в самолета с американски адвокат на име Конвърс, който пътувал с него от Копенхаген. Разтревожил се, че новият му приятел няма да може да си намери хотел в Бон и затова, ако се обърнал за съдействие към „Луфтханза“, да го изпратят в „Кьонигсхоф“.

— А ти събра две и две и реши да се превърнеш в един от хората на посолството — усмихна се Конвърс. — И да се срещнеш с Даулинг. Кой от нас не се е възползвал от свидетели на противника?

— Точно така. Показах му военноморските си документи и му се представих като аташе. Честно казано, не беше много настроен да ми помага.

— Но и ти не си бил особено убедителен според театралната му критика. Аз също. Колкото и да е странно, точно затова той ни уреди срещата — Джоел спря, угаси цигарата в стената и я хвърли зад камъка. — Добре, издържа изпита. Но сега накъде? Ти говориш езика и имаш връзки с правителството, каквито на мен ми липсват. Можеш да помогнеш.

Флотският офицер стоеше неподвижен, гледаше втренчено Джоел, очите му примигаваха на ярката слънчева светлина, но не им липсваше съсредоточеност.

— Ще направя каквото мога — започна бавно той. — Но ние двамата трябва да се разберем, Конвърс. Държа цялата история да свърши за два дни. Това е всичко, с което разполагаш... разполагаме, ако се включа в екипа.

— Кой е поставил този срок, капитане?

— Аз. Давам го сега.

— Не мога да работя по този начин.

— Кой ти е казал?

— Аз. Казвам го сега — Конвърс тръгна покрай стената.

— Ти си в Бон — рече Фицпатрик и го настигна. В гласа и походката му нямаше нито нетърпение, нито молба. — Бил си в Париж, а сега си в Бон. Това значи, че разполагаш с имена и места, за които има доказателства. Искам да ми ги дадеш.

— Много искаш.

— Но аз обещах.

— На кого?

— На сестра ми! Да не мислиш, че тя не иска да знае? Тази история съсипа Прес! Цяла година ставаше нощем, бродеше из къщата и си говореше сам, но не ѝ казваше нищо. Беше изцяло погълнат от това, а тя не успя да проникне зад преградата. Човек трябва да ги познава, за да разбере какво значи това.

— Женен ли си, капитане? — запита Джоел, без да забави крачка.

— Не — отвърна офицерът, очевидно смутен от въпроса. — Това е въпрос на бъдеще. Може би ще се ожения. Казах ти, че много пътувам.

— Прес... Ейвъри също.

— За какво намекваш, адвокате?

— Искам да уважиш стореното от него. Той знаеше опасността и разбираше какво може да загуби. Живота си.

— Тъкмо затова искам фактите! Тялото му беше върнато вчера. Погребението е утре, а аз няма да присъствам, защото дадох на Мегън обещание! Ще се върна, но с доказателства, които да взривят тая шибана работа!

— Само ще навредиш! Ако някой не те пречука преди това.

— Ти така мислиш!

— Убеден съм.

— Не го вярвам.

— Добре. Върни се в къщи и почни да говориш за слухове, за убийството в Женева, което изобщо не било с цел грабеж, или че убийството в Ню Йорк съвсем не е това, за което го представят. Ако само споменеш за човека от Миконос, той веднага ще изчезне. Какво си въобразяваш?

— Говориш глупости!

— Колко дела си изгубил като адвокат?

— И съм печелил, и съм губил, но спечелените ми дела са повече.

— Повече?

— Какво общо има това? Каква е връзката със смъртта на Прес, с убийството му?

— Връзка винаги може да се намери, капитан Фицпатрик. Под пагона може да се крие успешно инфилтриран техен човек, може би дори провокатор в униформа, която не бива да носиш.

— За какво, по дяволите, говориш?... Не, всъщност не искам да знам. Не съм длъжен да те слушам, но ти трябва да ме изслушаш! Разполагаш с два дни, Конвърс. Ще работим ли заедно или не?

Джоел спря и огледа напрегнатото младо лице до себе си, младо и все пак не чак толкова — около сърдитите очи започваха да се оформят бръчки.

— Старият Бийл е прав — уморено рече той. — Решението трябва да взема аз и то е да не ти казвам нищо. Не те искам в екипа си, моряче. Ти си луда глава и ми досаждаш.

Джоел се обърна и се отдалечи.

— Добре, край! Това е направо за монтажната зала! Браво, Кейл, почти повярвах на тези глупости.

Режисьорът Роджър Блин погледна захванатите с кламер страници, които скриптерката мушна под носа му, и даде указания на преводача, преди да тръгне към масата.

Кейлъб Даулинг остана да седи на големия камък на склона над Рейн. Потупа по главата смрадливата коза, която тъкмо се беше изходила върху ботуша му.

— Бих искал да изритам и останалите лайна от теб, малка партньорке — рече тихо той, — но това няма да подхожда на образа ми.

Актьорът стана и се протегна. Усещаше върху себе си погледите на зяпачите, струпали се пред въжетото около площадката като туристи в зоологическа градина.

— Кейл! — гласът принадлежеше на Блин, режисьора на филма. — Един човек иска да те види.

— Дано не е само един, Роджър. Иначе ще се окаже, че нашите работодатели ни плащат повече, отколкото заслужаваме.

— Не и за този кич — усмивката на режисьора се стопи, когато се доближи до актьора. — Да нямаш неприятности, Кейл?

— Непрекъснато имам, но не ми личи.

— Говоря сериозно. Дошъл е човек от немската... от бонската полиция. Исква да говори с теб. Било спешно.

— За какво? — Даулинг усети, че стомахът му се сви от страха, с който живееше непрекъснато.

— Не казва. Само твърди, че било спешно и че трябва да говорите насаме.

— Господи! — прошепна актьорът. — Фреди!... Къде е той?

— В караваната ти.

— В...

— Не се тревожи — рече Блин. — Твоят каскадър Муз Розънбърг е с него. Ако премести дори един пепелник, ще го изхвърли през стената.

— Благодаря ти, Роджър.

— Подчерта, че иска да говорите насаме.

Даулинг не го чу. Беше побягнал надолу по хълма към малката каравана, в която си почиваше. Отправяше безадресни молитви за най-доброто и се подготвяше за най-лошото.

Не беше нито едното, нито другото, а само поредното усложнение в една загадка. Фрида Даулинг не беше предмет на посещенията. Вместо за нея стана дума за Джоел Конвърс. Каскадърът се измъкна от караваната и остави Кейлъб и полиция насаме. Беше цивилен, говореше добър английски и имаше вежливи обноски.

— Съжалявам, че ви разтревожих, хер Даулинг — отговори немецът на първия неспокоен въпрос на Кейлъб за жена му. — Не знаем нищо за фрау Даулинг. Да не е болна?

— Напоследък не е съвсем добре, нищо повече. Тя е в Копенхаген.

— Да, разбрахме. Летите често дотам, нали?

— При всяка възможност.

— А тя не желае ли да дойде при вас в Бон?

— Родена е в Опенфелд и последния път, когато е била в Германия, не са я смятали за човешко същество. Спомените ѝ са крайно живи. Връщат се при нея с много болка.

— Да — съгласи се полицаят, без да откъсва очи от Кейлъб. — Цели поколения ще живеят с това.

— Надявам се — заяви актьорът.

— Тогава не съм бил роден, хер Даулинг. Радвам се, че е оживяла.

Даулинг не знаеше защо понижи глас и неволно, едва чуто произнесе:

— Помогнали са ѝ немци.

— Радвам се — тихо отвърна полицаят. — Но съм дошъл във връзка с един човек, който е седял до вас по време на снощния ви полет от Копенхаген до Хамбург и от Хамбург до Бон. Името му е Джоел Конвърс, американски адвокат.

— Какво ви интересува? И мога ли да видя полицейската ви карта?

— Разбира се — полицаят бръкна в джоба си, извади пластмасовата карта и я подаде на актьора, който решително си сложи очилата. — Вярвам, че всичко е наред.

— Какво значи Sonder Dezernat? — попита Даулинг, като се чумереше над дребния шрифт на картата.

— В най-точен превод — специален отдел. Ние сме подразделение на федералната полиция. Работата ни е да проучваме въпроси, които по преценка на правителството са по-деликатни от обичайните юридически жалби.

— Това не ми говори нищо и вие го знаете — рече актьорът. — Във филмите можем да произнасяме такива реплики и да ни вярват, но вие не сте Мартин Козлек и аз не съм Елиса Ланд. Обяснете ми по-точно.

— Много добре. Интерпол. В една парижка болница е умрял човек вследствие на наранявания по главата, причинени от американеца Джоел Конвърс. Състоянието му беше започнало да се стабилизира, но за нещастие — временно. Тази сутрин са го открили мъртъв. Смъртта се отдава на непредизвиканото нападение на хер Конвърс. Знаем, че е дошъл в Бон, и според стюардесата е седял до вас

в продължение на три-четири часа. Искаме да знаем къде е. Може би ще ни помогнете.

Даулинг свали очилата си, наведе глава и преглътна.

— И вие смятате, че аз знам?

— Нямаме представа, но все пак сте разговарял с него. Надяваме се, че знаете — за укриване на информация за беглец, търсен от властите, се предвиждат тежки наказания.

Актьорът започна да си играе с очилата, инстинктите му си противоречаха. Отиде до походното легло и седна, загледан в полицая.

— Защо ви нямам доверие? — попита той.

— Защото жена ви не би имала доверие на нито един немец — отвърна полицаят. — Аз служа на закона, хер Даулинг. Редът е нещо, което хората решават сами за себе си, включително и аз. В рапорта, който получихме, се твърди, че Конвърс може да е силно разстроен психически.

— На мен не ми звучеше като психически разстроен. Дори ми се стори много умен. По някои въпроси прояви извънредна проникателност.

— Лудите са извънредно убедителни — играят всякакви роли и претеглят всичко, което е в тяхна полза. Това е същността на лудостта, на психозата.

Даулинг изпусна очилата на леглото и задиша тежко. Болката на страха отново се появи в стомаха му.

— Не ви вярвам.

— Тогава дайте ни възможност да ви докажем, че грешим. Знаете ли къде е?

Актьорът присви очи.

— Дайте ми визитна картичка или телефон, на който мога да ви намеря. Може би ще ми се обади.

— Кой е отговорен за това?

Мъжът в червен копrienен халат зад огромното писалище беше в полумрак. Бронзова лампа хвърляше ярък кръг светлина на повърхността пред него. Беше достатъчна да освети очертанията на голяма карта, окачена на стената зад гърба му. Картата беше особена — не на целия свят, а на части от света. Страните бяха очертани, но все пак странно разлети, мъгляво оцветени, сякаш бе направен опит да се

създаде единна територия от разпръснати географски области. Включваха цяла Европа, голяма част от Средиземноморието и избрани части от Африка. Широкият Атлантически океан приличаше на бледосиня връзка с Канада и САЩ, които също бяха част от дъгообразната общност.

Мъжът гледаше право пред себе си. Набръчканото му лице с квадратни челюсти, орлов нос и тънки, стиснати устни беше като изрязано от пергамент. Ниско подстриганата прошарена коса много подхождаше на изпънатата му стойка. Заговори отново. Гласът му беше доста висок, без резонанс, но съдържаше голяма доза властна увереност. Човек лесно можеше да си представи как този глас се повишава до трескав фалцет, подобен на писъка на котарак над замръзнало езеро. Но сега не беше повишен, звучеше с тиха напрегнатост.

— Кой е отговорът? — попита той. — На телефона ли си, Лондон?

— Да. Разбира се. Старая се да мисля, да бъда справедлив.

— Уважавам това, но трябва да се вземат решения. По всяка вероятност отговорността ще се поделити, но трябва да знаем последователността — мъжът замълча, а когато проговори, гласът му беше съвсем различен от предишния тон — писклив и остър. — Как стана така, че се намеси Интерпол?

Англичанинът се стресна и заговори бързо, насечено. Думите му се застъпваха.

— Помощникът на Бертолдие е открит мъртъв в четири часа сутринта парижко време. Очевидно тогава е трябвало да му дадат лекарства. Сестрата се обадила в „Сюрте“...

— В „Сюрте“ ли? — изкрещя мъжът до писалището пред странната карта. — Защо в „Сюрте“? Защо не на Бертолдие? Той беше негов служител, не на „Сюрте“!

— Точно тук е пропускът — рече англичанинът. — Никой не разбрал, че в болницата са били оставени изрични указания в този смисъл от някакъв инспектор на име Прюдом, който е бил събуден и уведомен за смъртта му.

— И той се обадил в Интерпол?

— Да, но твърде късно, за да заловят Конвърс на немската граница.

— За което трябва да сме му дълбоко признателни — понижи глас мъжът.

— При нормални обстоятелства в болницата щяха да изчакат, да се обадят сутринта на Бертолдие и да му съобщят за случилото се. Както сам казахте, човекът е бил служител, а не член на семейството. След това щяха да информират участъковата полиция и накрая „Сюрте“. Дотогава нашите хора щяха да бъдат на място и в състояние да предотвратят намесата на Интерпол. Все още можем да ги спрем, но ще ни трябват няколко дни. Ще се наложи да сменяме хора и доказателства, да поправяме досиета... Имаме нужда от време.

— Тогава не го губете.

— Ако не бяха ония проклети указания...

— За които никой не се е сетил да провери — отсече мъжът пред картата. — Интуицията на този Прюдом е заработила. Прекалено много богати хора, прекалено силно влияние, съмнителни обстоятелства. Надушил е нещо.

— След няколко дни ще му отнемем случая — заяви англичанинът. — Конвърс е в Бон, знаем го. Затваряме кръга около него.

— Същото вероятно правят Интерпол и немската полиция. Не е нужно да обяснявам каква трагедия може да настъпи.

— Имаме механизми за контрол чрез американското посолство. Беглецът е американец.

— Беглецът има информация! — настоя човекът на писалището, юмрукът му се сви в светлинния кръг. — Но не знаем каква е тя и от кого я е получил, а трябва да разберем на всяка цена.

— Нищо ли не научихте в Ню Йорк? Съдията?

— Само каквото подозираше Бертолдие. След четирийсет години Анстет отново се появи да ме преследва и да ми иска главата. Но се оказа дебелоглав. Беше само посредник. Мразеше ме толкова, колкото и аз него, но успя да прикрие хората си. Е, сега го няма и свещената му правота се изпари заедно с него. Въпросът е, че Конвърс не е това, за което се представя. Намерете го!

— Както вече споменах, затваряме кръга. Имаме повече източници на информация от Интерпол. Той е американски беглец в Бон, който, както разбрахме, не говори немски. Ще го пипнем, ще го

пречупим и ще разберем откъде идва. След това, естествено, веднага ще го очистим.

— Не! — котаракът отново изврещя отвъд замръзналото езеро. — Ще играем играта, както я иска той! Ще го приветстваме, ще го посрещнем с отворени обятия. В Париж е говорил за Бон, Тел Авив и Йоханесбург, следователно трябва да го приемем. Заведи го при Лайфхелм, дори ще е по-добре Лайфхелм да го потърси. Накарай Абрамс, Ван Хедмер и Бертолдие да дойдат от Израел, Африка и Париж. И без това знае кои са. Твърди, че иска да се срещне с всички, да стане част от нас. Тъй че ще се съберем и ще изслушаме лъжите му. С тях ще ни каже повече, отколкото с истината.

— Не разбирам.

— Конвърс е една пешка, само пешка. Търси, опипва терена и се опитва да разбере тактичeskото разположение на силите. Ако беше нещо друго, щеше да действа направо чрез властите и със законни средства. Нямахше да е нужно да ползва фалшиво име, да дава невярна информация и да бяга. Той е пешка, която разполага с информация, но не знае къде отива. Е, пешката може да се вкара в капан, да ѝ се устрои засада. Да, трябва да му уредим среща!

— Но това е извънредно опасно. Той не може да не знае кой го е вербувал, кой му е дал имената, кои са източниците му. Можем да го пречупим физически или химически и да получим тези сведения.

— Вероятно не ги притежава — обясни търпеливо мъжът. — Пешките рядко имат достъп до решенията на командира. Честно казано, ако го имаха, вероятно щяха да се обърнат срещу него. Трябва да научим нещо повече за този Конвърс и до шест часа вечерта ще разполагаме с всичко, което някъде е написано за него. Тук има нещо, което не можем да видим.

— Вече знаем, че е находчив — отбеляза англичанинът. — От това, което успяхме да сглобим след Париж, той е изтъкнат адвокат. Ако прозре играта ни или успее да се измъкне, може да ни докара до катастрофа. Вече ще се е срещал с нашите хора, ще е говорил с тях.

— Тогава, щом го откриете, не го изпускайте от очи. До утре ще съм готов с инструкциите си.

— Тъй ли?

— Документите за него се събират от цялата страна. Когато човек се е заел с това, което сега върши Конвърс, той трябва да бъде

манипулиран много внимателно, много тънко, за да се притъпи бдителността му. Ще трябва да намерим манипулатори. Утре ще се обадя.

Джордж Маркър Делавейн остави слушалката и бавно се извъртя в стола. Втренчи се в странната карта под утринната светлина, проникваща от небето на изток. След това, стиснал здраво ръчките на стоманения стол, с усилие се върна в първоначалното си положение и впери очи в петното, хвърлено от лампата. Плъзна ръце към кръста си и предпазливо, с треперещи ръце, разкопча тъмночервеното кадифено сако. Насили се да погледне надолу и още веднъж да се сблъска с ужасната истина. Втренчи се покрай дванайсетсантиметровия кожен каиш, който го опасваше диагонално и го задържаше на място, с усилие фокусира погледа си върху отвратителното нещо, което му бяха направили.

Не се виждаше нищо освен ръба на стола, а под него — лъснатият паркет на пода. Дългите, силни крака, които бяха носили тренираното му мускулесто тяло през битки и триумфални паради, му бяха отнети. Лекарите казаха, че болните крака са инструменти на смъртта, която ще убие и останалата част от него. Сви юмруци и бавно ги притисна към писалището, гърлото му се изпълни с беззвучен писък.

— По дяволите, Конвърс, какво си въобразяваш? — кресна Конъл Фицпатрик с нисък, яростен глас, когато настигна Джоел, крачещ забързано между високите дървета около Алтер Цол. — Познавах Прес много по-добре и много по-дълго от теб. За Бога, той беше женен за сестра ми! Бяхме близки приятели цели петнайсет години!

— Държиш се като дете. Изчезвай.

Фицпатрик се затича и препречи пътя на Джоел.

— Моля те, мога да помогна, позволи ми да го направя! Знам езика, за разлика от теб! Имам връзки, пак за разлика от теб!

— Освен това имаш и собствена представа за някакъв срок, каквато аз нямам. Махни се от пътя ми, моряче.

— Недей така — замоли го офицерът. — Добре, няма да получа всичко, което искам. Не ме отблъсквай.

— Моля?

Фицпатрик неволно пристъпи от крак на крак.

— Свикнал си да извиваш ръце, нали, адвокате?

— Не, обстоятелствата го налагат.

— Понякога човек сам ги създава.

— Не и аз.

— Тогава грешката ми е в това, че не те познавам.

— В момента говориш за тактика, но когато каза „два дни“, ти го мислеше.

— Разбира се — кимна Конъл. — Защото искам всичко да се разкрие, искам виновният да плати. Бесен съм, Конвърс, направо съм бесен. Не искам цялата работа да се замотае и да отмре. Колкото повече време не се прави нищо, толкова по-малко хора се интересуват. Знаеш това не по-зле от мен, а може би и по-добре. Опитвал ли си се някога да възобновиш старо дело? Аз съм опитвал нееднократно, когато съм преценявал, че има нередности. Е, разбрах едно: системата не обича такива неща. И знаеш ли защо?

— Знам — отвърна Джоел. — Защото в съдебните регистри има прекалено много нови дела, твърде много усилия се влагат в текущите проблеми.

— Точно така. Прес заслужава нещо по-добро. Мегън — също.

— Да, заслужава... заслужават. Но има едно усложнение, което Прес Холидей разбираше по-добре от нас двамата. Казано просто... и жестоко, животът му не беше особено важен в сравнение с целта, която преследваше.

— Това е прекалено жестоко!

— И дяволски точно — отсече Конвърс. — Зет ти щеше да ти извие врата, ако беше се втурнал по този начин и се беше развикал на висок глас за помощ. Върви си, капитане. Върни се за погребението.

— Не. Искам да ме включиш в разследването. Оттеглям срока.

— Много мило.

— Нека бъде по твоему — Фицпатрик отново кимна и с въздишка призна поражението си. — Ще правя каквото ми кажеш.

— Защо? — попита Джоел и очите им се срещнаха.

Погледът на военноморския юрист не трепна. Отговори просто:

— Защото Прес ти имаше доверие. Твърдеше, че си най-добрият.

— След него — допълни Конвърс и си позволи да смекчи изражението си с намек за усмивка. — Добре, и аз ти имам доверие, но съществуват някои основни правила. Или ги приемаш, или, както сам се изрази, няма да се включиш в екипа.

— Да ги чуем. Ще примигвам вътрешно, за да не ме видиш.

— Първо на първо, ще ти казвам само нещата, които според мен трябва да знаеш в дадена ситуация. Всичко друго ще бъде плод на догадките ти и по този начин няма да можеш да издадеш сведенията, с които разполагаме.

— Доста грубичко.

— Това е положението. От време на време ще ти казвам по някое име, ако съм преценил, че то ще отвори някоя врата, но това винаги ще бъде от втора или трета ръка. Ти си съобразителен, ще изнамираш свои източници, за да се предпазваш.

— Правил съм го неведнъж. Все пак трябва да ми кажеш нещо.

— Ще ти кажа много абстрактни неща и съвсем малко факти. Щом започнем да напредваме, ако това изобщо стане, ще научиш повече. Когато решиш, че си отгатнал нещо, казвай ми. Това е много

съществено. Не можем да рискуваме да се провалим само защото работиш въз основа на погрешни предположения.

— Кои сме ние?

— Бих искал да знам.

— Много утешително.

— Така е.

— Защо още сега не ми кажеш всичко? — попита Фицпатрик.

— Защото Мегън Холидей загуби съпруга си и не бих искал да види как ще загуби и брат си.

— Приемам този довод.

— Между другото, с колко време разполагаш? Нали си на активна военна служба?

— Първоначалният ми отпуск е трийсет дни, с право на продължаване. При положение, че единствената ми сестра е овдовяла с пет деца, бих могъл и да се уволня.

— Ще се придържаме към трийсетте дни, капитане. Те са повече от времето, с което разполагаме. Може да е и по-малко от две седмици.

— Започвай да говориш, Конвърс.

— Да се поразходим — Джоел тръгна обратно към стената на Алтер Цол и гледката на Рейн под нея.

Разказа сбито на събеседника си за какво става дума, описа текущата ситуация, в която няколко съмишленици от различни страни се обединяват и използват значителното си влияние, за да заобиколят законите и да продават оръжия и технологии на вражески правителства и организации.

— С каква цел? — заинтересува се Фицпатрик.

— Бих могъл да отговоря „печалба“, но едва ли ще те убедя.

— Като единствен мотив — да — замислено отбеляза флотският офицер. — Влиятелни хора, поне както аз разбирам думата „влиятелни“ по отношение на съществуващите закони, най-резултатно биха оперирали сами или на малки групи, в рамките на собствените си страни. Естествено, ако печалбата беше основната им цел, не биха се координирали зад граница, а и не е необходимо. Пазарът е широк, само трябва да прибират парите.

— Браво, адвокате.

— Тъй че? — Фицпатрик погледна Джоел, докато вървяха към отвора в каменната стена, където бе поставено бронзово оръдие.

— Дестабилизация — обясни Конвърс. — Масова дестабилизация. Серия от сътресения в неспокойни райони, които ще поставят под въпрос способността на демократичните правителства да се справят с насилието.

— Отново питам — с каква цел?

— Бързо мислиш — рече Джоел, — тъй че ще те оставя сам да си отговориш. Какво става, когато съществуващата политическа структура се компрометира от безредици, когато вече не може да функционира, когато нещата излязат от контрол?

Двамата спряха до оръдието, флотският офицер зараглежда дулото му.

— Или се реструктурира, или се подменя — отговори той, обърна се и погледна Конвърс.

— Още веднъж браво — тихо изрече Конвърс. — Това е в общи линии.

— Но няма смисъл — Фицпатрик присви очи от слънцето и от усилен размисъл. — Нека обобщя. Може ли?

— Може.

— „Влиятелни хора“ означава лица с високо обществено положение. Ако допуснем, че не говорим за престъпни елементи, възможност, която отпада поради отсъствието на чисто печалбарски мотив, става дума за сравнително уважавани граждани. Има ли някаква друга дефиниция, която да не знам?

— Ако има, и аз не я знам.

— Тогава защо ще искат да дестабилизируют политическите структури, които гарантират влиянието им? Не се връзва.

— Чувал ли си израза „всичко е относително“?

— До втръсване. Е, и?

— Ами помисли.

— За какво?

— За влиянието — Джоел извади цигарите си, изтръска една и я запали. По-младият мъж се взираше в седемте планини на Вестервалд в далечината.

— Искат още — бавно заяви Фицпатрик и се извърна към Конвърс.

— Искат всичко — поправи го Джоел. — А единственият начин, по който могат да го постигнат, е като докажат, че техните методи са

единствените ефикасни, че всички други са безплодни срещу повсеместните изблици на хаос.

Изражението на Конъл остана неподвижно, докато осмисляше думите на Конвърс.

— Света Дево... — започна той. Гласът му бе едновременно шепот и вик. — Многонационален фашизъм.

— Писна ми да повтарям „браво“, затова ще кажа „точно така“, адвокате. Току-що го формулира по-добре от всички нас.

— Нас? Което значи „ние“, а ти не знаеш кои сте! — добави Фицпатрик, едновременно объркан и ядосан.

— Свикни с тази мисъл, както свикнах и аз.

— Защо?

— Заради Ейвъри Фаулър. Помниш ли го?

— Боже мой!

— И заради стареца на остров Микonos. Това е всичко, което знаем. Но твърденията им се оказаха верни. Всичко е истина. Видях я и се убедих. В Женева. Ейвъри каза, че остава много малко време. Бийл беше по-точен — нарече го броене преди старта. Каквото и да се случи, ще се случи, преди отпускът ти да изтече. Най-ранната дата е след две седмици и четири дни. Това имах предвид преди малко.

— Боже мой — прошепна Фицпатрик. — Какво още можеш да ми кажеш?

— Много малко.

— Посолството — прекъсна го Конъл. — Бях там преди две години. Работих с военния аташе. Нямаме нужда от специално представяне. Ще ни помогнат.

— Освен това може и да ни убият.

— Какво?

— Там не е чисто. Ония тримата, които си видял на летището, хората от посолството...

— Какво?

— Те са от другата страна.

— Не ти вярвам!

— А защо според теб бяха дошли на летището?

— Да те посрещнат, да разговарят с теб. Може да има десетки причини. Независимо дали го знаеш или не, минаваш за ненадминат

адвокат на международната арена. Служителите на външните министерства често искат да се запознаят с хора като теб.

— Тези приказки съм ги чувал — раздразнено рече Конвърс.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако са искали да ме видят, защо не дойдоха на вратата?

— Защото са мислили, че ще минеш през терминала като всички останали.

— А когато не минах, те според теб са започнали да нервничат, ядосали са се. Нали така каза?

— Да.

— Още една причина да ме посрещнат на вратата.

Фицпатрик се намръщи.

— Все пак е доста неубедително...

— А жената? Помниш ли жената?

— Естествено.

— Тя ме засече в Копенхаген. Следеше ме. А има и нещо друго. По-късно четиримата бяха прибрани от кола, собственост на човек, когото познаваме, за когото знаем, че е част от всичко, което ти описах. Отидоха заедно в посолството и ще трябва да ми повярваш, защото ги видях.

Конъл се втренчи в Джоел, като се мъчеше да осмисли чутото.

— Добре — въздъхна той. — Никакво посолство. А какво ще кажеш за Брюксел? Там има военноморско разузнаване, работил съм с тях.

— Не.

— Стори ми се, че искаш да използвам униформата, връзките си.

— Може и да се наложи. Добре е, че разполагам с тях.

— Тогава какво искаш да правя? Все трябва да правя нещо.

— Наистина ли говориш добре немски?

— Hochdeutsch, Schwabisch, Bayerisch и няколко междинни диалекта. Казах ти, че мога да се справям на пет езика...

— Да, да, натри ми го в носа — прекъсна го Конвърс. — Тук, в Бон, живее една жена на име Фишбайн. Това е първото име, което ти давам. Тя е замесена, не сме сигурни по какъв начин, но подозираме, че е свързка... преносител на информация. Искам да се запознаеш с нея, да разговаряш и да установиш някакви отношения. Ще трябва да измислим нещо убедително. Тя е над четирийсетте и е най-младата

дъщеря на Херман Гьоринг. По очевидни причини се омъжила за оцелял от концлагерите евреин. Той отдавна е заминал. Някакви предложения?

— Разбира се — започна Фицпатрик, без да се колебае. — Наследство. Всяка година има няколко хиляди завещания, които покойникът желае да бъдат изпълнени от военните. Обикновено са откачени, които оставят всичко, което притежават, на други оцелели. На чистата арийска раса и тем подобни щуротии. Препращаме ги в гражданските съдилища и не знам какво ги правят там, но обикновено парите се озовават в трезорите на държавната хазна.

— Сериозно?

— Вярвай ми, там не се шегуват.

— Можеш ли да използваш този повод?

— Какво ще кажеш за наследство от над един милион от дребен производител на бира в Средния запад?

— Ще се справиш — отсече Джоел. — В екипа си.

Конвърс не спомена „Аквитания“, Джордж Маркъс Делавейн, Жак-Луи Бертолди или Ерих Лайфхелм, нито списъка с над двайсет имена на служители от Държавния департамент и Пентагона. Не описа и мрежата, както беше отразена в досиетата и описана от доктор Едуард Бийл на Миконос. Даде на Конъл Фицпатрик представа само за скелета на информацията. Джоел разсъждаваше далеч не толкова благородно, отколкото беше показал. Ако заловяха флотския адвокат и го подложеха дори на най-брутален разпит, нямаше да може да разкрие нищо съществено.

— Всъщност ми казваш дяволски малко — заяви Фицпатрик.

— Достатъчно е, за да ти пръснат черепа, а този израз рядко фигурира в речника ми.

— От друга страна — продължи шурейт на Холидей, — ти си преживял много повече от мен. Четох за теб в ония досиета, забележи множественото число, и в тях имаше неща, които се преплитаха с досиетата на много други затворници. Но ти си бил различен. Според повечето пленници ти си им помагал да се държат, докато не са те хвърлили в изолатор.

— Те грешат, моряче. Тресях се от страх, бях уплашен до смърт и готов да чукам, ако се наложи, и пекинска патица, за да отърва кожата.

— Но в досиетата пише, че...

— Не ме интересува. Имам проблем, който трябва да реша незабавно.

— Какъв проблем?

— Обещах на Даулинг да му се обадя. Но не знам как да ги накарам да го извикат.

— Там има кабина — Конъл посочи към пластмасов мехур, издаден от бетонен пилон на паважа до алеята за коли. — Имаш ли номера?

— Имах го някъде — отвърна Конвърс и запробърква джобовете си. — Ето го — измъкна листчето между няколко кредитни карти.

— Vermittlung, bitte^[1] — флотският офицер прозвуча съвсем автентично с отчетливия си глас. — Sieben, drei, vier, zwei, zwei. Bitte, Fräulein^[2] — Фицпатрик пусна серия монети в автомата и се обърна към Джоел. — Готово. Звъни.

— Почакай малко. Питай за него, кажи, че се обажда адвокатът му от хотела.

— Guten Tag, Fräulein. Ist Herr... О, не, аз говоря английски. А вие? Не, обаждам се от Калифорния, но не е спешно... Даулинг, трябва ми...

— Кейлъб — бързо подсказа Джоел.

— Кейлъб Даулинг. Какво?... Я, да, благодаря — Фицпатрик подаде слушалката на Конвърс. — Ще го извикат.

— Джо?

— Да, Кейл. Обещах да ти се обадя след срещата с Фаулър. Всичко е наред.

— Не е, господин адвокат — прошепна актьорът. — Ти и аз трябва хубавичко да си поговорим и няма да имам нищо против, ако по време на разговора ни наоколо се навърта един огромен мъжага на име Розенбърг.

— Не те разбирам.

— В Париж е умрял човек. Това говори ли ти нещо?

— Боже мой — Конвърс усети как кръвта се оттича от главата му, в гърлото му се появи празнина. — Дошли са при теб? — едва промълви той.

— Преди малко повече от час ме посети немски полицаи и този път не събуди у мен никакви съмнения. Беше истински.

— Не знам какво да кажа — запелтечи Джоел.

— Ти ли го уби?

— Ами... предполагам — Конвърс се втрени в шайбата на телефона, пред очите му се появи мъжът в алеята, усети кръвта по пръстите си.

— Предполагаш? Такова нещо не се предполага.

— Тогава, да... Отговорът е да. Аз го убих.

— Имаше ли причина?

— Смятах, че имам.

— Искам да чуя цялата история, но не сега. Ще ти кажа къде да се срещнем.

— Не! — възкликна Джоел смутен, но настоятелен. — Не мога да те забърквам в това. Не бива!

— Онзи човек ми остави визитна картичка и иска да му се обадя, ако се свържеш с мен. Беше твърде недвусмислен какво ме очаква за прикриване на информация и как това ще се приеме за съучастничество.

— Бил е прав, напълно прав! За Бога, кажи му всичко, Кейл! Истината. Ангажирал си ми стая за миналата нощ, защото си решил, че може би нямам резервация. Стаята е на твое име, защото не си искал да я плащам. Не крий нищо! Дори този разговор.

— А защо не съм му казал преди?

— Няма значение, нали му казваш сега? Нужно ти е било време да размислиш. Телефонното ми обаждане те е убедило, че трябва да се държиш разумно. Кажи му, че си ме питал вярно ли е това, в което ме обвиняват, и аз не съм отрекъл. Бъди откровен с него, Кейл.

— Колко откровен? Да му кажа ли за срещата си с Фаулър?

— Може, но не е необходимо. Ще ти обясня. Фаулър не е истинското му име и няма нищо общо с Париж, честна дума. Ако го намесиш, само ще създадеш излишни усложнения.

— Да му кажа ли, че си в Алтер Цол?

— Оттам се обаждам. Току-що го признах.

— Но няма да успееш да се върнеш в „Кьонигсхоф“.

— Нищо — Джоел заговори бързо, защото искаше да затвори телефона и да помисли. — Багажът ми е на летището, но не мога да отида и там.

— Имаше дипломатическо куфарче.

— Погрижил съм се за него.

Актьорът помълча и бавно рече:

— Значи ме съветваш да помогна на полицията, да им кажа истината?

— Без да даваш доброволно странична и несвързана с това информация. Да, това е съветът ми, Кейл. Само така можеш да останеш чист, а ти си чист.

— Звучи ми като добър съвет, Джо... Джоел, и много бих желал да мога да го изпълня, но се опасявам, че е невъзможно.

— Какво? Защо?

— Защото престъпниците, каквито са крадците и убийците, не дават такива съвети. Няма го в нито един сценарий.

— Глупости! За Бога, направи, каквото ти казах!

— Съжалявам, друже, но драматургията не е добра. Тъй че ти ще направиш, каквото ти казвам. До университета има голяма каменна сграда, много красива, макар и реставрирана, с градини, каквито не се срещат често. По главната алея има пейки. Много е приятно в лятна нощ, усамотено е, почти няма хора. Бъди там в десет часа.

— Кейл, не искам да те замесвам!

— Вече съм замесен. Прикривам информация и съм съучастник на беглец — Даулинг отново замълча. — Искам да те запозная с един човек.

— Не!

Чу се изщракване и телефонът замря.

[1] Искам връзка, моля (нем). — Бел. пр. ↑

[2] Седем, три, четири, две, две. Моля, госпожице (нем.). — Бел. пр. ↑

Конвърс окачи слушалката и се опря на стената на кабината, като се мъчеше да избистри мислите си. Беше убил човек, и то не за да оцелее в джунглите на Югоизточна Азия, а в парижка уличка, защото трябваше да вземе мигновено решение. Прав или не, беше го извършил и не биваше повече да си блъска главата. Немската полиция го търсеше, което ще рече, че и Интерпол е влязъл в играта и предава информация от Париж, неизвестно как предоставена от Жак-Луи Бертолдие, който оставаше невидим, извън обсега на търсенето. Джоел си спомни думите, които сам беше изрекъл преди няколко минути. Ако животът на Прес Холидей нямаше значение в сравнение с целта, която преследваше, това се отнасяше още повече за някакъв прислужник на Бертолдие, апостола на Делавейн, ръката на „Аквитания“ във Франция. Нямам избор, мислеше Конвърс. Трябваше да продължи, трябваше да остане на свобода.

— Какво има? — попита Фицпатрик, застанал неспокойно до него. — Имаш вид на ритнат от муле.

— Ритнат съм — съгласи се Конвърс.

— Какво се е случило с Даулинг? Неприятности ли има?

— Ще има! — избухна Джоел. — Защото е заблуден глупак, който си въобразява, че играе в някакъв проклет филм!

— Преди малко мнението ти за него беше друго.

Конвърс се оттласна от кабината и погледна флотския адвокат. Мисълта му отчаяно се стремеше да се съсредоточи върху най-неотложното.

— Може би ще ти го кажа, а може би не — рече той и се огледа за такси. — Хайде, трябва да пуснем в обръщение впечатляващите ти езикови способности. Имаме нужда от подслон, нещо скъпо, но неназрапчиво, и най-важното — отдалечено от местата, където ходят туристи с високи токчета, които не говорят немски. Ако има нещо, което ще разтръбят за мен, това е, че не говоря езика. Затова да потърсим хотел, който не приема чужденци и не ги ухажва. Знаеш ли подобно място?

Фицпатрик кимна.

— Скъпо, изискано като клуб, ориентирано към немски бизнесмени. Всеки голям град има такива хотели, в които само закуската струва колкото командировъчните за двайсет дни.

— Чудесно, имам пари в Бон. Мога да започна да ги харча.

— Пълен си с изненади — отбеляза Конъл. — Истински изненади.

— Смяташ ли, че ще се справиш? Ще успееш ли да намериш такъв хотел?

— Мога да обясня какво искам на шофьора на таксито. Той положително ще знае. Бон е малък град, не прилича на Ню Йорк, Лондон или Париж... Ето, това такси го освобождават.

Двамата забързаха към завоя, където от колата се измъкваха пътници с фотоапарати и огромни куфари.

— Как смяташ да подходиш? — попита Конвърс.

— Ще комбинирам това, което казахме и двамата — отвърна Фицпатрик. — Тих, хубав хотел, далече от Auslanderlarm.

— Какво?

— Туристическата врява и дори по-лошо. Ще му кажа, че ще се срещаме с няколко много важни немски бизнесмени — банкери например, и че бихме желали място, удобно за поверителни срещи. Ще разбере намека.

— Но ще види, че нямаме багаж — възрази Джоел.

— Преди това ще види парите в ръката ми — заяви флотският офицер и отвори вратата пред Конвърс.

Капитан трети ранг Конъл Фицпатрик, член на военния съд, впечатли Джоел Конвърс, изтъкнат международен юрист, до степен, в която се почувства глупак. Без никакво усилие флотският адвокат намери двустаен апартамент в странноприемница на брега на Рейн, наречена „Das Rektorat“. Беше основно ремонтирано довоенно имение, където повечето от гостите се познаваха, най-малко колкото да се поздравят, а служителите рядко поглеждаха някого в очите, сякаш мълчаливо потвърждаваха раболепието си.

Фицпатрик започна от шофьора на таксито, като го заговори бързо, а когато таксито стигна центъра на града, разговорът им стана по-доверителен. Внезапно колата се отклони, пресече железопътните

релси, които разсичаха столицата, и се понесе по път, успореден на реката. Джоел отвори уста да запита какво става, но Фицпатрик вдигна ръка да му попречи.

Спряха пред входа на странноприемницата и Фицпатрик слезе.

— Стой тук — каза той на Джоел. — Ще видя дали ще успея да ангажирам две стаи. И не се опитвай да разговаряш.

След дванайсет минути Конъл се върна с непроницаемо изражение, но очите му бяха оживени.

— Хайде, председателю на управителен съвет, качваме се горе — плати на шофьора и отново отвори вратата пред Конвърс. Този път малко по-почтително, помисли Джоел.

Фоайето на „Das Rektorat“ беше типично немско с неуловими викториански полутонове. Странна смесица от старо и много старо. Миришеше на пари.

Фицпатрик поведе Конвърс към облицования със скъпа ламперия асансьор, разположен в дъното на покрития със скъп килим коридор. Не се мярна никакъв прислужник.

— Смятам, че ще одобриш обстановката — обади се Конъл. — Проверих всичко, затова се забавих.

— Сякаш сме се върнали в деветнайсети век — отбеляза Джоел. — Надявам се, че имат телефони.

— Комуникациите им са от най-съвременните, проверих и това — вратата на асансьора се отвори. — Насам — Фицпатрик посочи надясно. — Апартаментът е в дъното на коридора.

— Апартамент?

— Нали каза, че имаш пари.

Двете спални бяха свързани от обзаведена с вкус гостна с френски прозорци, които излизаха на малък балкон с изглед към Рейн.

— Отлично, чудотворецо — заяви Конвърс. — Как го направи?

— Не беше трудно — отговори с усмивка флотският адвокат. — Ще се смаеш, ако разбереш на какво са способни документите на военен в тази страна. По-възрастните хора застават мирно и заприличват на боксери, надушили печено месо, а тук няма много лица под шейсет години.

— Това не ми говори нищо, освен ако не си решил да се записваме доброволци.

— Когато го комбинираш с факта, че съм командирован от флотата на САЩ да придружавам важен американски финансист, комуто предстоят поверителни срещи с немски партньори, ще разбереш. Естествено, докато е в Бон, моят ексцентричен финансист ще бъде инкогнито, както е свикнал да пътува навсякъде. Всичко е на мое име.

— А защо сме без резервации?

— Обясних на управителя, че си отхвърлил хотела, в който сме имали резервации, защото там са отседнали много хора, които биха те познали. Намекнах, че сънародниците му, с които се каниш да се срещнеш, вероятно ще останат много доволни от съдействието му.

— А как си чул за това място? — продължи да разпитва подозрителният Джоел.

— Много просто. Споменали са ми за него на Международната икономическа конференция миналата година в Дюселдорф.

— Наистина ли си участвал в нея?

— Не знам да е имало такава — заяви Фицпатрик и тръгна към вратата вляво. — Възразяваш ли да се настаня в тази спалня? Тя е по-малката и така трябва да бъде, тъй като съм твой помощник.

— Почакай — Конвърс пристъпи напред. — А багажът ни? Фактът, че такива важни персони са без багаж, не е ли малко странен?

— Ни най-малко — Конъл се обърна. — Багажът ни е още в града, в оня неназован хотел, който тъй настойчиво си отхвърлил след двайсет минути престой. Но само аз мога да го получа.

— Защо?

Фицпатрик вдигна показалец към устните си.

— Защото си маниак на тема секретност. Не забравяй, че си ексцентричен.

— И управителят повярва на тези глупости?

— Нарича ме Kommandant.

— Голям мошеник си.

— Напомням ви, господине, че в добрите семейства така не се говори. И въпреки че ти липсва опит, Прес казваше, че го владееш добре на масата за преговори — изражението на Конъл стана сериозно. — Говореше го с добро чувство.

Джоел изпита странно усещане за близост. Кое качество на този млад човек засягаше някаква струна у него? Фицпатрик притежаваше

храбростта на неопитните, липсата на страх от дребните неща, които — предпазливостта щеше да го научи след време — могат да доведат до големи последици. Храбро се хвърляше във водата, защото никога не беше се давил.

Внезапно Конвърс се сети откъде му е познато това чувство. В Конъл Фицпатрик виждаше себе си, преди всичко онова да се случи. Преди да научи значението на страха, на голия страх. А след това и на самотата.

Разбраха се Конъл да се върне на летището не за багажа на Джоел, а за собствения си, който беше оставен на съхранение в камера-автомат. След това щеше да отиде в центъра на Бон, да купи скъп куфар и да го напълни с половин дузина ризи, белъо, чорапи и най-добрата конфекция с размера на Джоел, която можеше да намери, по-точно три панталона, едно-две сака и шлифер. Съгласиха се, че всекидневните дрехи ще са най-подходящи. Един ексцентричен финансист може да си позволи липса на изтънчен вкус, а и прикриваха най-добре факта, че не са шити по поръчка. И накрая, последната спирка преди връщането в „Das Rektorat“ щеше да бъде втора камера-автомат на гарата, където Конвърс беше оставил дипломатическото си куфарче. След като флотският адвокат го вземеше, трябваше веднага да седне в чакащо такси и повече да не се отбива никъде. Таксито трябваше да го закара направо в извънградската странноприемница.

— Искам да те питам нещо — рече Фицпатрик точно преди да тръгне. — Когато бяхме в Алтер Цол, спомена нещо за това как те ще разтръбят факта, че не знаеш немски.

— Точно така. Нито какъв да е друг език с изключение на английски. Опитвах се, но не можах. Бях женен за жена, която говореше свободно френски и немски, и дори тя вдигна ръце от мен. Нямам дарба за езици.

— Но за кои „те“ говореше? — попита Конъл, почти без да слуша обясненията на Конвърс. — За хората от посолството ли?

Джоел се поколеба.

— За малко по-широк кръг — отговори той, като подбираше внимателно думите си. — Ще го научиш, но не сега. По-късно.

— Защо по-късно? Защо не сега?

— Защото няма да имаш никаква полза, а може да повдигне въпроси, които не би искал да бъдат повдигани при... да речем, неблагоприятни обстоятелства.

— Нищо конкретно не научих.

— Естествено.

— И това ли е всичко, което ще кажеш?

— Не. Има още нещо. Бързам да получа куфарчето си.

Фицпатрик го беше уверил, че телефонистката на „Das Rektorat“ може да се справи с телефонни разговори на английски, както и на шест други езика, включително арабски, и че може да поиска разговор с Лорънс Талбът в Ню Йорк.

— Божичко, Джоел, къде си? — Талбът направо крещеше в слушалката.

— В Амстердам — отвърна Конвърс, който не искаше да се разчува, че е в Бон, и съобразително беше набрал номера автоматично. — Лари, искам да знам какво се е случило със съдията Анстет. Можеш ли да ми кажеш нещо?

— Искам да знам какво се е случило с теб! Снощи се обади Ръоне...

— Матилон?

— Казал си му, че отиваш в Лондон.

— Промених решението си.

— По дяволите, какво става? При него е ходила полицията, не е имал избор. Наложило се е да им каже кой си — Талбът внезапно замълча, а след това заговори по-спокойно, с неестествен глас. — Джоел, добре ли си? Имаш ли да ми кажеш нещо, което те тревожи?

— Което ме тревожи ли?

— Изслушай ме, Джоел. Всички знаем какво си преживял и ти се възхищаваме и уважаваме. Ти си най-добрият ни специалист в международния отдел...

— По-скоро единственият — намеси се Конвърс, като се опитваше да мисли, да печели време и да получи информация. — Какво каза Ръоне? Защо ти се обади?

— Говориш, като че ли си съвсем на себе си, стари приятелю.

— Разбира се, че съм на себе си, Лари. За какво се обади Ръоне? Защо полицията е била при него? — Джоел усещаше как се хлъзга.

Навлизаше в друга сфера и го знаеше, приемаше го. Лъжите щяха да следват една подир друга, коварството щеше да допълва измамата, защото времето и свободата му бяха от първостепенно значение. Трябваше да остане на свобода, имаше да свърши толкова много неща за съвсем кратко време.

— Обади ми се повторно, когато полицията си отишла, за да ми доразправи... между другото, били са от „Сюрте“. Доколкото е разбрал, някакъв шофьор на лимузина е бил нападен до служебния вход на „Жорж V“...

— Шофьор на лимузина ли? — неволно го прекъсна Конвърс. — Представили са го за шофьор?

— Към една от службите, които срещу много пари разкарват важни клечки на необичайни места в необичайни часове. Много баровско и много потайно. Човекът бил направо смазан и са казали, че ти си го направил. Никой не знае защо, но са те разпознали и се опасяват, че може да не оживее.

— Лари, това е абсурд! — възрази Джоел. Протестът му бе придружен от пресилен гняв. — Да, аз бях там... наблизо, но нямам нищо общо! Две луди глави започнаха да се бият и тъй като не можах да направя нищо да ги спра, не исках да пострадам и аз. Махнах се и преди да намеря такси, извиках на пазача да доведе помощ. Последното нещо, което видях, беше, че надуваше свирката и тичаше към алеята.

— Значи дори не си замесен — рече Талбът. Изявлението беше признат от адвоката факт.

— Разбира се, че не! Откъде накъде?

— Точно това не можахме да разберем и ние. Беше направо безсмислено.

— Ще се обадя на Ръоне и ако се наложи, ще се върна в Париж.

— Да, това ще е най-разумното — съгласи се колебливо Талбът. — Но трябва да ти кажа, че може би утежних положението ти.

— Ти ли? Как?

— Казах на Матилон, че... ами че може би не си на себе си. Когато се обади от Женева, звучеше ужасно, Джоел. Наистина ужасно.

— Велики Боже, а как според теб се чувствах? Човекът, с когото преговарям, умира в ръцете ми, потънал в кръв от десет прострелни рани. Как би се чувствал ти?

— Разбирам — отбеляза адвокатът от Ню Йорк, — но Ръоне също каза, че е забелязал у теб нещо, чул го е в гласа ти, което е разтревожило и него.

— Хайде сега, няма ли най-сетне да престанете! — мислите на Конвърс бясно се носеха, всяка дума, която произнасяше, трябваше да звучи достоверно. — Матилон ме видя след четиринайсетчасов полет. Бях направо изцеден!

— Джоел? — започна Талбът, очевидно неподготвен за такъв разговор. — Защо си казал на Ръоне, че си в Париж по работа на фирмата?

Конвърс помълча не защото не знаеше какво да отговори, а за ефект. Беше се подготвил за въпроса още когато за първи път потърси Матилон.

— Безвредна лъжа, Лари. Трябваше ми информация и това беше най-лесният начин да я набавя.

— За този Бертолдие? Той е генерал, нали?

— Оказа се ненужен като източник. Казах на Ръоне и той се съгласи — Джоел заговори по-безгрижно. — Освен това щеше да изглежда странно, ако бях обявил, че работя за някой друг, нали? Не смятам, че фирмата би спечелила от това. Навремето ти сам ми каза, че слуховете и клюките са чести гости в нашите среди.

— Да, вярно е. Постъпил си правилно... По дяволите, Джоел, защо си напуснал оня проклет хотел по такъв начин? През мазето или нещо такова.

Сега беше моментът да изрече с голяма убеденост дребната неистина, която щеше да предотврати далеч по-значителната и опасна лъжа. Конъл Фицпатрик го прави добре, разсъждаваше Конвърс. Флотският адвокат не се беше научил да се бои от несъщественото, не знаеше, че могат да отведат човек в пълна с плъхове клетка в делтата на Меконг.

— Слушай, ти си ми приятел и единствена опора в живота — започна колкото можеше по-галантно Джоел. — Дължа ти много неща, но не и обяснения за интимния си живот.

— Какво, какво?

— Навлизам в средната си възраст и нямам брачното задължение да бъда верен.

— Бягал си от жена?

— За щастие на фирмата, не от мъж.

— Божичко! Толкова съм нагазил в средната възраст, че въобще не ми мина през ума. Извинявай, млади човече.

— Млад, но не дотам, Лари.

— Значи всички сме били заблудени. Най-добре се обади веднага на Ръоне и оправи тази бъркотия. Падна ми камък от сърцето.

— Кажи ми нещо за Анстет. Затова се обадох.

— Разбира се — Талбът понижи глас. — Ужасна трагедия. Какво пишат вестниците там?

Конвърс се усети в капан. Не беше предвидил такъв въпрос.

— Много малко — отвърна той и се помъчи да се сети какво му беше разправил Фицпатрик. — Само че е застрелян и нищо не е изчезнало от апартамента му.

— Точно така. Естествено, първото нещо, което Нейтън и аз се сетихме, беше ти. И се попитахме дали нямаш връзка с това, но се оказа чисто и просто някаква мафиотска вендета. Знаеш колко суров беше Анстет към тези хора. Изхвърляше ги от кабинета си и наричаше адвокатите им позор за професията.

— Значи твърдо е мафиотско убийство?

— Ще го потвърдят, съобщи ми го О'Нийл от полицията. Знаят кой го е извършил — щатен убиец на рода Делвекио, а миналия месец Анстет вкара за дълго в затвора най-големия син на Делвекио. Ще лежи дванайсет години, без право на обжалване. Върховният съд няма да си мръдне пръста.

— Познават убиеца?

— Трябва само да го открият.

— Но откъде са толкова сигурни? — объркано запита Джоел.

— Обичайните методи — отвърна Талбът. — Информатор, който има нужда от помощ. И понеже всичко е станало тихомълком и много набързо, очакват балистичната експертиза да го докаже.

— Тихомълком? Набързо?

— Информаторът се обади на полицията рано сутринта. Изпратили са специална група и само тя знае самоличността му. Предполагат, че оръжието още е у него. Ще го арестуват всеки момент, живее в Сайосет.

Нещо не е в ред, мислеше Конвърс. Имаше някаква непоследователност, но не можеше да я открие. Просветна му

изведнъж.

— Лари, щом всичко се прави толкова тихомълком, ти откъде знаеш?

— Опасявах се, че ще ми зададеш този въпрос — неохотно заговори Талбът. — Но ще е най-добре да ти кажа, вероятно и без това ще излезе по вестниците. О'Нийл ме информира от вежливост, а и защото съм неспокоен.

— Защо?

— Защото, с изключение на убиеца, аз бях последният човек, разговарял с Анстет.

— Ти?

— Да. След второто обаждане на Ръоне реших да телефонирам на съдията, естествено след като се посъветвах с Нейтън. Когато успях да се свържа, помолих за среща с него. Не му се искаше, но бях непреклонен. Обясних му, че е свързано с теб. Знаех само, че имаш ужасни неприятности и трябва да се предприеме нещо. Отидох в дома му на Сентрал Парк юг и поговорихме. Разказах му какво се е случило и колко съм уплашен за теб. Не скрих, че го държа отговорен. Почти нищо не каза, но ми се струва, че и той беше уплашен. Обеща да ми се обади сутринта. Тръгнах си и според доклада на следователя Анстет е бил убит около три часа по-късно.

Джоел не можеше да си поеме въздух, главата му се цепеше.

— Да изясним това, Лари. Отишъл си в дома на Анстет след разговора с Ръоне, втория разговор. След като е съобщил на „Сюрте“ кой съм.

— Точно така.

— Колко време мина?

— Откога?

— Докато тръгна за Анстет. След разговора ти с Матилон.

— Чакай да видя. Разбира се, най-напред исках да говоря с Нейтън, но той беше излязъл да вечеря навън, тъй че го изчаках. Той се съгласи и дори ми предложи да дойде с мен...

— Колко време, Лари?

— Час и половина, най-много два.

Два плюс три часа правеха общо пет. Повече от достатъчно марионетките на убиеца да заемат мястото си. Конвърс не знаеше как са го направили, знаеше само, че са успели. Нещата внезапно са се

объркали в Париж, а в Ню Йорк ядосаният Лорънс Талбът е проследен до апартамент на Сентрал Парк юг, където някой, някъде е разпознал едно име, един човек и ролята, която е изиграл срещу „Аквитания“. Ако не беше така, трупът щеше да е на Талбът, не на Лукас Анстет. Всичко останало беше димна завеса, зад която апостолите на Джордж Маркър Делавейн разиграваха марионетките си.

— ... съдилищата му дължаха много и страната му беше задължена — говореше Талбът, но Джоел не можеше да го слуша повече.

— Лари, трябва да свършваме — отсече той и затвори телефона.

Убийството беше мръсно. Фактът, че беше осъществено толкова бързо, толкова ефикасно и тъй ловко прикрито, плашеше Конвърс повече от всичко до този момент.

Джоузеф (Джоуи Сладура) Албанезе караше понтиака си по тихата залесена улица на Сайосет, Лонг Айленд, и махна на една двойка, застанала в предния си двор. Съпругът подкастрираше живия плет съгласно инструкциите на жена си. Прекъснаха заниманието си, усмихнаха се и помахаха в отговор. Много мило. Съседите ме обичат, помисли Джоуи. Смятаха го за мил и много гостоприемен човек, а и как би могло да бъде иначе — разрешаваше на съседските деца да ползват басейна му и черпеше родителите им с най-качествен алкохол, когато се отбиваха, и с най-големите пържоли, когато организираше барбекюта в събота и неделя. Правеше го често, като канеше съседите си по ред, за да не обиди никого.

Наистина съм сладур, мислеше Джоуи. Винаги се държеше мило и не повишаваше глас. С удоволствие протягаше ръка за помощ и имаше добра дума и приятна усмивка за всеки, без значение колко зле се чувстваше. Това е, мислеше Джоуи. Колкото и да беше разтревожен, никога не го показваше! Наричаха го Джоуи Сладура и бяха прави. Понякога му се струваше, че е направо светец, но веднага молеше Бога да му прости тези мисли. Току-що помахна на съседите си, но истинското му желание беше да замахне с юмрук през предното стъкло и да го напъха в гърлата им.

Причината не беше в тях, а в миналата нощ! Шантава нощ, шантав удар, всичко беше шантаво! А оня кретен, когото бяха докарали от западното крайбрежие и му викаха „майора“, беше най-

шантав от всичко! Садист до мозъка на костите си, как биеше стареца, пък и идиотските въпроси, които му задаваше, несекващите му крясъци... Tutti pazzi!

Както си играеше карти в Бронкс, звънна телефонът. „Веднага тръгвай за Манхатън! Трябва да загреем някого, *attualmente!*“ Той тръгна и що да види? Оказа се железният съдия, който тръшна стоманените порти зад момчето на Делвекио! Пълна лудост! Положително щяха да се доберат до стария. Щеше да получи такъв *affizione* от ченгетата и съдилищата, че щеше да се радва, ако му останеше малкият бардак в Палермо, стига да успее да се добере дотам.

Но може би, само може би, помисли си Джоуи тогава, в организацията се готви нещо. Хватката на стария Делвекио беше започнала да отслабва, може би нарочно предизвикваха този *affizione*, който непременно щеше да последва. А съществуваше вероятност и да проверят самия Джоуи. Може би беше прекалено мил, прекалено благ да претрепе човек като стария съдия, който им причиняваше толкова неприятности. Е, оказа се, че не е. Не, господа, милите обноси свършваха до дръжката на пистолета. Това беше негова работа, негова професия. Господ-Бог решаваше кой да живее и кой да умре, но извяваше волята си чрез простосмъртни, които нареждаха на Джоуи кого да очисти. За Джоуи Сладура нямаше морални дилеми. Но беше важно заповедите да се издават от уважаван човек, необходимо беше.

Така стана и снощи. Заповедта дойде от много уважаван човек. Макар че Джоуи не го познаваше лично, беше слушал с години за могъщия *radrone* във Вашингтон. Името му само се шушукаше, никой не смееше да го произнесе на глас.

Джоуи натисна спирачките на колата, за да завие в алеята пред къщата си. Жена му Агни сигурно е вкисната и вероятно щеше да се развика, задето не се прибра миналата нощ. Още една неприятност след оная идиотщина, но какво можеше да й каже? „Извинявай, Агни, но се забавлявах, като изстрелях шест куршума в един старец, който определено дискриминираше италианците. Тъй че, разбираш ли, Агни, трябваше да остана оттатък, в Джърси, където едно от момчетата, с които играх карти и което ще се закълне, че съм бил там цяла нощ, случайно е шефът на полицията.“

Разбира се, нямаше да навлезе в такива подробности пред жена си. Това беше закон. Колкото и потиснат да беше, никога не пренасяше настроенията си в къщи. Ако имаше повече съпрузи като него, щастливите семейства в Сайосет щяха да са къде-къде повече.

По дяволите! Едно от тъпите хлапета беше оставило велосипеда си пред пристроения гараж, нямаше да може да отвори автоматичните врати и да вкара колата вътре. Трябваше да слезе. По дяволите! Още една досада. Не можеше да паркира дори до оградата на съседа си Милър, колата на някакъв ръб беше спряла там. Не беше на Милър. Буик.

Джоуи спря понтиака наред наклонената алея и слезе. Тръгна към велосипеда и се наведе. Проклетото хлапе не беше сложило дори опората, а Джоуи мразеше да се навежда с това шкембе.

— Джоузеф Албанезе!

Джоуи Сладура се извъртя, както беше клекнал, и посегна под сакото си. С този тон говореха в един-единствен случай. Извади трийсет и осем калибровия си револвер и се хвърли към решетката на колата.

Изстрелите прокълтяха в квартала. От дърветата излетяха птици, в ярката светлина на слънчевия следобед проехтяха писъци. Джоузеф Албанезе остана свит до решетката на понтиака, по блестящия хром потекоха струйки кръв. Джоуи Сладура беше улучен и револверът, с който си беше послужил толкова сполучливо предната вечер, остана ням в ръката му. Балистичната експертиза щеше да го докаже. Убиецът на Лукас Анстет беше мъртъв. Съдията бе станал жертва на мафиотско убийство и в очите на света смъртта му нямаше да има нищо общо със събитията, развиващи се на десет хиляди километра отук в Бон, Германия.

Конвърс стоеше на малкото балконче с опрени на перилата ръце. Гледаше величествената река отвъд гората, оформяща бреговете ѝ. Минаваше седем часът. Къде се губеше Фицпатрик? Къде беше куфарчето му? А досиетата? Опитваше се да не мисли, да спре въображението си, което го хвърляше в ужасяващи възможности.

Чу дрезгаво ехо, но не от гърдите си, а от стаята. Обърна се бързо и видя, че вратата се отваря и Конъл Фицпатрик вади ключа от ключалката. Влезе и направи път на униформен носач, който внесе два

куфара. Посочи му къде да ги остави и бръкна в джоба си за бакшиш. Носачът излезе и флотският адвокат се втренчи в Джоел. В ръката му нямаше куфарче.

— Къде е? — попита Джоел. Страхуваше се да поеме дъх и да помръдне.

— Не го взех.

— Защо? — извика Джоел и се втурна напред.

— Не съм сигурен... имах особено чувство, не знам.

— Какво искаш да кажеш?

— Вчера се мотях на летището седем часа и питах за теб от гише на гише — тихо рече Конъл. — Днес следобед се отбих на гишето на „Луфтханза“ и беше дежурен същият чиновник. Когато го поздравих, сякаш не поиска да ме познае, изглеждаше нервен, не разбрах защо. Излязох от отделението за багажа с моя куфар и започнах да го наблюдавам. Спомних си как ме беше погледнал миналата нощ и когато минах покрай него, кълна се, че очите му се стрелнаха към центъра на залата, но там имаше толкова хора, беше такава бъркотия, че не можех да бъда сигурен.

— Смяташ, че са те засекли? Проследиха ли те?

— Точно това е въпросът. Не знам. Когато пазарувах в Бон, ходих от магазин на магазин и от време на време се обръщах да видя дали някой върви след мен. Няколко пъти ми се стори, че видях едни и същи лица, но и там имаше много народ и не можех да бъда сигурен. Но все си мисля за чиновника на „Луфтханза“. Нещо не беше в ред на летището.

— А какво направи в таксито? Гледа ли...

— Естествено. Гледах през задното стъкло. Дори по пътя насам. Няколко коли направиха същите завои, но наредих на шофьора да намали и ни задминаха.

— А обърна ли внимание дали не се появиха отново, след като ви задминаха?

— Нямаше смисъл.

— Има — отсече Джоел, като си спомни за шофьора на таксито, който следеше тъмnochервения мерцедес.

— Знаех единствено, че много държиш на онова куфарче. Нямам представа какво има в него, но предполагам, че не искаш и някой друг да научи.

— Браво, адвокате.

На вратата се почука и въпреки че беше тихо, имаше ефекта на гръмотевица. И двамата останаха неподвижни, очите им се впериха във вратата.

— Питай кой е — прошепна Конвърс.

— Wer ist da, bitte? — каза Фицпатрик достатъчно високо, за да го чуят. Последва кратък отговор на немски и Конъл си отдъхна. — Всичко е наред. Съобщение от управителя. Вероятно иска да ни даде под наем заседателната зала — флотският адвокат отиде до вратата и я отвори.

Но не беше нито управителят, нито някой хоп с известие от управителя. Пред вратата стоеше строен възрастен мъж в тъмен костюм, изправена стойка и много широки рамене. Погледна първо към Фицпатрик, а след това — зад него към Конвърс.

— Моля да ме извините — вежливо заговори той, влезе и тръгна към Конвърс с протегнатата ръка. — Хер Конвърс, разрешете ми да се представя. Казвам се Лайфхелм. Ерих Лайфхелм.

Джоел пое ръката на немеца. Беше прекалено смаян за друга реакция.

— Господин фелдмаршал... — заекна той и веднага съжали. Трябваше да запази присъствие на духа поне колкото да се обърне към него с „господин генерал“. Страниците на досието проблеснаха пред очите му, докато оглеждаше мъжа пред себе си — правата му коса, все още повече руса, отколкото побеляла, бледосините очи, проблясващи като късчета лед, розовата кожа — набръчкана и восъчна, сякаш консервирана за следващите десетилетия.

— Стара титла, която, слава Богу, не съм чувал от години. Но вие ме ласкаете. Бил сте достатъчно заинтересуван да научите нещо за миналото ми.

— Не много.

— Но май достатъчно — Лайфхелм се обърна към Фицпатрик. — Извинявам се за малката уловка, командире, но реших, че така ще е най-добре.

Озадаченият Фицпатрик сви рамене.

— Явно се познавате.

— Лично не — поправи го немецът. — Господин Конвърс дойде в Бон да се срещне с мен. Предполагам, че ви е информирал за това.

— Не, не съм — обади се Джоел.

Лайфхелм се обърна и се загледа в очите на Конвърс.

— Разбирам. Може би трябва да поговорим насаме.

— Мисля, че да — Джоел погледна към Фицпатрик. — Капитане, отнех ви достатъчно време. Защо не слезете да вечеряте? След малко ще се присъединя към вас.

— Както наредите, господине — отвърна Конъл с тона на младши офицер. Кимна и излезе, като плътно затвори вратата зад гърба си.

— Хубава стая — отбеляза Лайфхелм и направи няколко крачки към отворените френски прозорци. — И гледката е прекрасна.

— Как ме открихте? — попита Конвърс.

— Чрез него — отвърна бившият фелдмаршал и погледна към Джоел. — Ein Offizier^[1] според рецепцията. Кой е той?

— Как? — повтори Джоел.

— Снощи е прекарал часове на летището да пита за вас, много хора си го спомниха. Очевидно е ваш приятел.

— И вие знаехте, че е оставил там багажа си? Че ще се върне за него?

— Честно казано, не. Предполагахме, че ще се върне за вашия. Знаехме, че няма да отидете лично. А сега бихте ли ми казал кой е той?

Джоел разбираше, че е жизненоважно да поддържа известна доза арогантност, както беше направил с Бертолдие в Париж. Това бе единственият начин на поведение с подобни хора. За да го приемат, трябваше да видят в него нещо от себе си.

— Не е важен и не знае нищо. Юрист е във флотата, но навремето е работил в Бон и сега е тук, доколкото разбрах, по лична работа. Спомена нещо за годеница. Срегнахме се миналата седмица, разприказвахме се и му казах, че днес или утре ще съм тук. Той настоя да се срещнем. Много е сервилен и настойчив. Сигурен съм, че си прави илюзии за гражданска практика. Естествено, при така стеклите се обстоятелства аз го използвах точно както и вие.

— Естествено — Лайфхелм се усмихна. Обноските му бяха безупречни. — Не му ли казахте часа на пристигането си?

— Париж ми отне тази възможност, както се досещате.

— О, да, Париж. Трябва да поговорим за Париж.

— Говорих с един приятел, който има връзки в „Сюрте“. Онзи човек е умрял.

— На такива хора често им се случва.

— Твърдят, че бил шофьор, но не беше.

— Едва ли щеше да е благоразумно да кажат, че е бил доверено лице на генерал Жак-Луи Бертолдие.

— Така е. Мислят, че аз съм го убил.

— Да. Решихме, че е било неконтролируема грешка, предизвикана от самия него.

— Интерпол ме търси.

— И ние имаме връзки. Положението ще се промени. Няма от какво да се боите — немецът млъкна и огледа стаята. — Мога ли да седна?

— Заповядайте. Да позвъня ли да ни донесат нещо за пиене?

— Пия само бяло вино, и то много малко. Не е нужно... освен ако вие не сметнете за необходимо.

— Не смятам.

Лайфхелм седна на стола най-близо до балконската врата. Джоел също щеше да седне, но когато усетеше, че е дошъл моментът, не порано.

— На летището взехте извънредни мерки да избегнете срещата с нас — продължи най-младият Хитлеров фелдмаршал.

— Следяха ме още от Копенхаген.

— Много сте наблюдателен. Разбирате, че не с лоши намерения.

— Нищо не разбирах. Просто не ми хареса. Не знаех какво въздействие ще окаже случилото се в Париж на пристигането ми в Бон, как щяхте да го изтълкувате.

— Въздействие ли? — риторично попита Лайфхелм. — Случилото се в Париж означаваше, че някакъв адвокат, представящ се под измислено име, е наговорил куп тревожни неща на един изтъкнат държавник. Този адвокат, нарекъл се Саймън, заявил, че тръгва за Бон да се срещне с мен. По пътя си е бил провокиран, в което съм убеден, и убива човек, което ни говори нещо — че е безскрупулен и много способен. Но това е всичко, което знаем, а бихме искали да научим повече. Къде отива, с кого се среща. На наше място бихте ли постъпил другояче?

Сега бе моментът да седне.

— Щях да го изпирам по-добре.

— Може би. Ако знаехме колко сте находчив, щяхме да действаме по-тънко. Между другото, какво стана в Париж? С какво ви предизвика онзи човек?

— Опитва да ми попречи да си тръгна.

— Не е имал подобна заповед.

— Значи се е объркал. За доказателство имам няколко белега по гърдите и врата. Не съм свикнал да влизам във физически стълкновения и в никакъв случай не съм имал намерение да го убивам. Всъщност дори не знаех, че съм го убил. Случи се при безспорна самозащита.

— Очевидно. Кой би желал подобни усложнения?

— Именно — грубовато се съгласи Конвърс. — Щом успея да съставя версия за последните си часове в Париж, изключваща срещата ми с генерал Бертолдие, ще се върна и ще дам обяснения пред полицията.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се извърши, както твърди пословицата. Видели са ви да разговаряте в „Л’Еталон Блан“. Без съмнение и генералът е бил разпознат по-късно, когато е дошъл в хотела, той е известен човек. Не, смятам, че ще постъпите по-умно, ако оставите работата в наши ръце. Можем да се справим, както знаете.

Джоел се втренчи студено и въпросително в немеца.

— Признавам, че моят начин е рискован. Той не ми харесва, а няма да хареса и на клиента ми. От друга страна, не мога да допусна да бъда търсен от полицията.

— Издирването ще бъде прекратено. Ще трябва да се криете няколко дни, докато Париж получи нови указания. Името ви ще излезне от списъците на Интерпол, никой повече няма да ви безпокои.

— Искам гаранции.

— Каква по-добра гаранция от думата ми? Няма да ви изненадам, ако ви кажа, че ние може да загубим много повече от вас.

Конвърс едва сдържа учудването си. Лайфхелм, умишлено или неволно, току-що му беше казал страшно много. Немецът бе признал, че е част от тайна организация, която не може да си позволи риска да бъде разкрита. Това бе първото конкретно доказателство, което Джоел чу. Но стана някак прекалено лесно. Дали старейшините на „Аквитания“ не бяха просто наплашени старци?

— Приемам този довод — Конвърс кръстоса крака. — Е, господин генерал, вие ме намерихте пръв, но, от друга страна, както и вие се съгласихте, движенията ми са ограничени. Какво ще правим оттук нататък?

— Точно каквото искате, господин Конвърс. В Париж сте говорил за Бон, Тел Авив и Йоханесбург. Знаете към кого да се обърнете в Париж и кого да търсите в Бон. Това силно ни впечатли и трябваше да допуснем, че знаете и други неща.

— Прекарах месеци в усилен проучвания от името на клиента си, разбира се.

— Но кой сте вие? Откъде се появихте?

Джоел почувства остра болка в гърдите. Често я беше изпитвал и преди, беше физическа реакция на непосредствената опасност и съвсем истински страх.

— Аз съм този, за който искам да ме мислят хората, генерал Лайфхелм. Сигурен съм, че ме разбирате.

— Разбирам ви — потвърди генералът, като го наблюдаваше внимателно. — Вие сте заклет следовник на преобладаващите ветрове, но разполагате с подмолна сила, която да ви закара до целта.

— Малко сложна, но доста точна формулировка. А що се отнася до това откъде се появих, не се съмнявам, че вече го знаете.

Пет часа. Повече от достатъчно да поставят марионетките си по местата им. Убийство в Ню Йорк. Трябваше да си разчистят там терена.

— Отчасти, господин Конвърс. А дори да знаехме повече, откъде да сме сигурни, че е вярно? Може да не сте това, за което ви мислят хората.

— А вие, генерале?

— *Ausgezeichnet!* — възкликна Лайфхелм, избухна в смях и се плесна по коленете. Смяхът му беше истински, восъчното лице се сбръчка от чувството за хумор. — Добър адвокат сте, *mein Herr*. Отговорихте, както се казва на английски, на въпрос с въпрос, който едновременно е и отговор, и обвинение.

— При съществуващите обстоятелства това е самата истина. Нищо повече.

— А сте и скромен. Достоеен за похвала.

Джоел разкръстоса крака и отново нетърпеливо ги кръстоса.

— Не обичам комплиментите, генерале. Не ви вярвам, особено при съществуващите обстоятелства. Бяхте започнал да говорите за желанието ми да посетя Бон, Тел Авив и Йоханесбург. Какво имахте предвид?

— Само това, че се съобразихме с желанията ви — рече Лайфхелм и разпери ръце. — Вместо да ви принуждаваме да предприемате тези досадни пътувания, поканихме представителите си от Тел Авив, Йоханесбург и, естествено, Бертолдие да дойдат в Бон. За да се срещнат с вас, господин Конвърс.

Успях, помисли Джоел. Наистина бяха изплашени, дори паникьосани. Напук на туптенето и болката в гърдите, заговори бавно

и тихо:

— Ценя високо вашата загриженост, но трябва откровено да ви заявя, че моят клиент още не е готов за среща на високо равнище. Искаше да вникне в отделните части, преди да се запознае с цялото. Спиците крепят колелото, господине. Трябваше да му докладвам доколко са здрави, поне по мое мнение.

— А, да, клиентът ви. Кой е той, господин Конвърс?

— Не се съмнявам, че генерал Бертолдие ви е уведомил, че нямам право да го разкрия.

— Бил сте в Сан Франциско, Калифорния...

— Където извърших голяма част от проучванията си — прекъсна го Джоел. — Клиентът ми не живее там. Обаче с готовност признавам, че в Сан Франциско, по-точно в Пало Алто, живее един човек, за когото мечтая да ми стане клиент.

— Да, да, разбирам — Лайфхелм долепи връхчетата на пръстите си. — Трябва ли да смятам, че отхвърляте провеждането на срещата тук, в Бон?

Конвърс беше чувал хиляди подобни въпроси при началните гамбити с адвокати, търсещи мястото си сред корпоративните опоненти. И двете страни искаха едно и също, въпросът беше само да се уточнят отговорностите, така че нито едната страна да не е ищец.

— Виждам, че сте положили големи усилия — започна Джоел. — И ако ми се предостави възможност да разговарям с всеки един поотделно, не виждам нищо лошо в срещата — Конвърс си позволи напрегната усмивка, както беше правил хиляди пъти. — В интерес на клиента ми, разбира се.

— Разбира се — повтори немецът. — Утре... да речем, в четири следобед. Ще ви изпратя кола. Уверявам ви, че на масата си предлагам изтънчени деликатеси.

— На масата?

— За вечеря, естествено. След като си поговорим — Лайфхелм се изправи. — Не бих допуснал да дойдете в Бон и да не опитате от блюдата ми. Известен съм с вечерите, които давам, господин Конвърс. Що се отнася до вас, можете да вземете каквито искате предохранителни мерки. Дори цял взвод от телохранители. Но ще бъдете в пълна безопасност. *Mein Hous ist dein Haus.*

— Не говоря немски.

— Всъщност това е стара испанска поговорка. *Mi casa, su casa*. „Моят дом е и ваш.“ Вашето удобство и добруване са първата ми грижа.

— И моята — каза Джоел и стана от стола. — Нямам намерение да водя придружител или да допусна някой да ме следи. Ще бъде противоположно. Разбира се, ще информирам моя клиент за местонахождението си и ще го уведомя кога да очаква следващото ми обаждане. Ще бъде нетърпелив да говори с мен.

— Убеден съм в това — Лайфхелм и Конвърс тръгнаха към вратата. Немецът се обърна и още веднъж протегна ръка. — Тогава до утре. И мога ли още веднъж да ви напомня да бъдете предпазлив още няколко дни?

— Разбирам.

Марионетките в Ню Йорк. Убийството е трябвало да се извърши, за да се отстрани първата от двете пречки.

— Между другото — каза Джоел, като пусна ръката на фелдмаршала, — тази сутрин по Би Би Си чух новина, която дотолкова ме заинтригува, че се обадох на един познат. В Ню Йорк е убит един съдия. Казват, че било за отмъщение. Присъда, издадена от организираната престъпност. Вие случайно да сте чул?

— Аз ли? — попита Лайфхелм. Русобелите му вежди се вдигнаха, восъчните устни се разделиха. — Предполагам, че в Ню Йорк всеки ден избиват десетки хора, включително и съдии. Защо трябва да знам нещо за това? Отговорът ми е не.

— Просто се питах. Благодаря ви.

— Но... но вие... Трябва да имате...

— Да, генерале?

— Защо ви интересува този съдия? Защо решихте, че имам нещо общо с него?

Конвърс се усмихна без смях от хумор.

— Няма да ви разкрия нищо ново, ако ви кажа, че той беше наш общ противник... враг, ако предпочитате.

— Наш? Държа да се изясните.

— Както и двамата се съгласихме, аз съм това, за което искам да ме мислят хората. Този човек знаеше истината. В момента съм в отпуск и изпълнявам поверителна задача за клиент. Той се опита да ме

спре, опита се да накара старшият партньор във фирмата, в която работя, да прекрати отпуската ми и да ме върне.

— И на какво основание?

— Без основание, само завоалирани заплахи за обвинения в корупция и непрофесионално поведение. Не пожелал да каже нищо повече, бил е действащ съдия и е трябвало да се пази. Моят работодател не подозира нищо и беше страшно ядосан и объркан, но аз го успокоих. Въпросът е решен. Колкото по-малко ровим, толкова по-добре — Джоел отвори вратата пред Лайфхелм. — До утре... — направи моментна пауза. Колкото и да ненавиждаше застаналия пред него мъж, в очите му се четеше единствено уважение. — ... господин фелдмаршал — добави той.

— Gute Nacht — отвърна Ерих Лайфхелм и рязко, по военному, кимна с глава.

Конвърс помоли телефонистката да изпрати някого в ресторанта да повика американеца, капитан Фицпатрик. Задачата да го открият се оказа нелека, защото не беше нито в ресторанта, нито в бара, а отвън, на Spanische Terrasse, където пийваше с приятели и се наслаждаваше на залеза над Рейн.

— Какви са пък тия приятели? — попита Джоел по телефона.

— Едно семейство, с което се запознах. Той е много приятен човек — висш фирмен служител и според мен отдавна е надхвърлил седемдесетте.

— А тя? — адвокатската антена на Конвърс улови сигнала.

— С около трийсет-четирийсет години по-млада от него — отговори Конърл доста по-лаконично.

— Прибирай се веднага, моряче!

Фицпатрик седна на дивана и се наклони напред, опрял лакти на коленете. Погледна Джоел, който пушеше пред отворената балконска врата, със загриженост и удивление.

— Какво? — рече предпазливо той. — Искаш да спра достъпа до служебното ти досие?

— Не до цялото, до част от него.

— По дяволите, за кого ме вземаш?

— Направил си го за Ейвъри... за Прес. Можеш да го направиш и за мен. Длъжен си!

— Тъкмо обратното, отворих досието ти за него.

— Все пак е някакъв вид контрол. Ти имаш достъпа и ключа към него.

— Но аз съм тук, а не там. Не мога да отстраня нещо от разстояние шестнайсет хиляди километра. Бъди разумен.

— Все някой може, някой трябва да го направи. Става дума за съвсем малка част, която е в самия край. Последният ми разговор с тях.

— Разговор ли? — смая се Конъл и се изправи. — В служебно досие? Да не говориш за някакъв оперативен доклад? Защото, ако е така, няма да...

— Не говоря за доклад — прекъсна го Конвърс. — Разговорът при уволнението ми от армията. Прес Холидей ми го цитира.

— Чакай, чакай! — Фицпатрик вдигна ръце. — Да нямаш предвид изказването ти, направено пред комисията във връзка с уволнението?

— Да, да. Точно това имам предвид.

— Е, можеш да се успокоиш. То не е част от служебното ти или от някое друго досие.

— Холидей го беше чел! Току-що ти казах, че цитира буквално думите ми! — Джоел отиде до масата и смачка цигарата си в пепелника. — Щом не е в досието ми, как се е добрал до него? Как ти успя да му го намериш?

— Става дума за съвсем друго нещо — заобяснява Конъл, като очевидно си припомняше нещата. — Ти си бил военнопленник, а много от разговорите с военнопленници са с гриф „строго поверително“. Дори след толкова години голяма част от темите още са щекотливи. Казани са много неща, които никой не иска да придобият гласност и до ден днешен. За всеобщо добро, не само заради военните.

— Но ти си намерил достъп до него! По дяволите, чух собствените си думи!

— Да, намерих — призна омърлушено флотският адвокат. — Получих стенограмата и ако някой разбере това, ще ме разжалват в юнга. Не разбираш ли, аз вярвах на Прес! Закле ми се, че има нужда от този материал, че има нужда от всичко за теб. Не можеше да си позволи някаква грешка.

— И как го направи? Тогава дори не си бил в Сан Диего, сам го каза.

— Обадох се в хранилището и с помощта на номерираното си разрешително поисках да ми се направи фотокопие. Казах, че е възникнала спешност четири нула и че поемам отговорността. На следващата сутрин, когато фотокопията пристигнаха с обратна разписка, я пробутах за подпис на шефа си заедно с цял куп поща и я забутах в бумагите.

— Но откъде си знаел, че такова нещо съществува?

— Някои досиета на военнопленници са отбелязани с флагчета в разрешителното за уволнените от армията.

— Какви флагчета?

— Ей така, флагчета. Малки сини печати, които означават, че за лицето има допълнителна засекретена информация. Ако няма флагче, всичко е чисто, но ако има, работата е сериозна. Обясних го на Прес, а той заяви, че му трябва абсолютно всичко. Затова се заех.

— Значи и друг може да го направи?

— Не всеки. Трябва да е офицер с номерирано разрешително, а те не са много на брой. Освен това се изискват четирийсет и осем часа срок за проверка на материала. Такава е обичайната практика в областта на информацията за оръжията и технологиите, които все още подлежат на засекретяване.

— Четирийсет и осем часа? — Конвърс преглътна, докато се опитваше да пресметне часовете, изминали от Париж, когато името за първи път бе изплувало на повърхността. — Имаме още време! — каза той със свито гърло. — Ако можеш да го направиш, все още разполагаме с малко време. Успееш ли, ще ти кажа всичко, което знам, защото ще го заслужиш. Никой няма да го заслужава повече.

— Изплюй камъчето.

Джоел се обърна и поклати глава.

— Колко странно... Казах същите думи на Ейвъри. „Изплюй камъчето, Ейвъри“... Извинявай, името му беше Прес — Конвърс се обърна към флотския юрист с тайнствената военна привилегия, наречена номерирано разрешение. — Слушай ме внимателно. Преди няколко минути се случи нещо, което не бях сигурен дали изобщо може да стане. Във всеки случай зет ти беше убит, за да го предотвратят. Утре в четири часа следобед ще отида на среща с

главните действащи лица, които са обединили усилията си да наложат толкова насилие, което ще сваля правителствата и ще позволи на същите тези лица да заемат местата им. Те ще управляват по своему, ще пишат свои закони. Ще се срещна очи в очи с тях! Ще разговарям с тях, ще слушам думите им! Признавам, че съм най-неопитната лисица, която някога е влизала в курник, но в този случай става дума за гнездо на лешояди, и то от онзи вид, който връхлита: къса части жива плът и изчезва. Но имам един коз — добър адвокат съм и ще науча неща, за които те и не подозират, че ми ги казват. Може да стигнат, за да сглобим няколко дела, които ще ги унищожат. Преди известно време ти казах, че не приемам срока ти. И сега не го приемам, но вече не ми изглежда абсурден. Разбира се, няма да е два дни, но можем да ги сведем под десет! Мислех, че ще ми се наложи да летя до Тел Авив и Йоханесбург. Да ги посръчкам, да ги стресна. Сега това не се налага. Вече го направихме. Ще дойдат при мен, защото те са хората, които се боят! Не знаят какво да мислят, а това вече е паника — Конвърс млъкна, по челото му беше избила пот. След малко добави: — Няма защо да ти казвам какво може да направи добрият адвокат с паникьосаните свидетели на опонента си. Какви данни може да събере за доказателства.

— Искът ти се уважава, адвокате — откликна Фицпатрик, явно впечатлен. — Убедителен си. А сега ми кажи с какво ще помогне моята намеса. Какво ще постигне?

— Искам тези хора да мислят, че съм един от тях! Може да ми се размине, ако разполагат с общодостъпната информация за мен, но няма да оживея, ако се докопат до стенограмата от разговора с комисията. Разбираш ли? Ейвъри... Прес знаеше това! А аз го разбрах едва сега. Познавахме се преди близо двацет и пет години и дори бяхме добри приятели. И независимо от случилото се през всичкото това време, той залагаше на факта, че не съм изменил на същността си. До навършването на пълнолетие всички бяхме вече оформени като личности. Промените настъпиха после, много по-късно, продиктувани от нещата, които приемахме или отхвърляхме, от състоянието на портфейлите ни, от цената, платена за убежденията ни или за утвърждаването на способностите ни, от оправдаването на успехите или обяснението на провалите. Онази стенограма е потвърдила мнението на Ейвъри поне дотолкова, че да го накара да поиска среща с

мен и да ме привлече към каузата си. Само че го направи накрая, със смъртта си, докато държах главата му. След това не можех да се откажа.

Конъл Фицпатрик излезе на балкона, без да каже нищо. Наведе се и опря длани на перилата, докато Конвърс го наблюдаваше. След това се изправи, вдигна ръка и погледна часовника си.

— В Сан Диего е дванайсет и петнайсет. Никой от юридическия отдел на излиза за обяд преди един.

— Ще можеш ли?

— Мога да опитам — отвърна флотският офицер, влезе и се запъти към телефона. — Не, по дяволите, ако си изчислил правилно времето, ще направя нещо по-добро. Ще наредя. Нали затова съществува по-високият чин.

Първите пет минути бяха мъчителни за Джоел. Презокеанският разговор се забави, но по някакъв начин Фицпатрик успя да пробие, като настойчиво повтаряше думата *dringend*.

— Старши лейтенант Ремингтън Дейвид, юридически отдел. Повикването е по спешност, редник, говори капитан Фицпатрик. Ако разговаря по телефона, прекъснете го — Конъл закри с ръка слушалката и се обърна към Конвърс. — Отвори куфара ми, ще намериш бутилка бърбън.

— Дадено, капитане.

— Ремингтън?... Здравей, Дейвид, Конъл е на телефона... Да, благодаря, ще предам на Мегън... Не, не съм в Сан Франциско, не ме търси там. Изникна нещо, с което искам да се нагърбиш ти, защото аз не мога. Става дума за спешност четири нула. Ще ти обясня, като се върна, но дотогава ще трябва да се заемеш с въпроса. Имаш ли молив?... Намери военнопленническото досие на името на Конвърс, Джоел, лейтенант, летец от самолетоносач на Военноморските сили, служил във Виетнам. Уволнен е през шейсетте години... — Фицпатрик погледна към Конвърс, който вдигна разперените пръсти на дясната си ръка и трите пръста на лявата — ... по-точно през шейсет и осма — Джоел пристъпи напред, дясната му ръка с разперени пет пръста още беше вдигната, но на лявата беше вдигнат само показалецът. — Юни, шейсет и осма — добави флотският юрист и кимна. — Място на уволнението е нашата база в Сан Диего. Разбра ли ме? Моля те, Дейвид, повтори.

Конъл се заслуша, като кимаше от време на време.

— Точно така, Конвърс... юни, шейсет и осма, Военновъздушни сили, летец, Виетнам, отдел „Военнопленници“, уволнение в Сан Диего, така, записал си правилно. Слушай, Дейвид, този Конвърс е с флагче, но само за прослушването при уволнението, няма връзка с оръжия или висши технологии... Внимавай сега. Доколкото разбрах, ще постъпи искане, придружено с номерирано разрешение, за получаване на стенограмата. Стенограмата не бива да се дава при никакви обстоятелства. Флагчето остава на мястото си и никой няма право да отваря досието без мое лично разрешение. Ако искането вече е постъпило, още е в рамките на четирийсет и осем часовия срок. Спри го. Ясно ли е?

Фицпатрик отново се заслуша, но вместо да кимне, поклати глава.

— Не, при никакви обстоятелства. Дори държавният секретар и секретарите по отбраната и флотата да подпишат обща петиция на бланка на Белия дом, отговорът трябва да е „не“. Ако някой постави решението ми под въпрос, отговори му, че упражнявам правата си на старши юридически съветник на базата. Някъде имаше клауза, че заемащият моята длъжност има правото да забрани достъпа до всякакви материали с оглед да се опази поверителна информация, засягаща сигурността на базата, в продължение на седемдесет и два часа, пет дни или нещо подобно, намери го в устава. Може да ти потрябва.

Конъл продължи да слуша, намръщи се и очите му се стрелнаха към Джоел. Заговори бавно, а Джоел отново усети острата болка в гърдите си.

— Как да се свържеш с мен? — попита объркан флотският офицер. Внезапно смущението му изчезна. — Вземам си думите назад. Обади се на Мегън в Сан Франциско. Не съм при нея и децата, но тя ще знае как да ме намери... Още веднъж благодаря, Дейвид. Зарежи всичко друго и се заеми с това. Благодаря ти... Ще предам на Мег — Фицпатрик затвори телефона и шумно издиша. — Готово — заяви той, отпусна се облекчено и прекара пръсти през разпиляната си коса. — Ще се обадя на Мегън и ще ѝ дам този телефон, ще ѝ обясня, че ако се обади Ремингтън, трябва да му каже, че съм в Сонома Хилс. Прес имаше никакви имоти там.

— Дай й телефонния номер, но не й казвай нищо друго — отбеляза Джоел.

— Не се тревожи, тя има други грижи — флотският офицер погледна Конвърс и се намръщи. — Ако си пресметнал правилно часовете, вече разполагаш с време.

— Сметката ми е правилна. А твоята по отношение на лейтенант Ремингтън? Сигурен ли си, че няма да позволи някой висшестоящ да отмени заповедта ти?

— Не приемай погрешно официалния ми тон спрямо него — отвърна Конъл. — Дейвид е костелив орех. Причината, поради която избрах него, а не някой друг от четирима старши юристи в отдела е, че е вманиачен на тема устав. Ще открие онзи текст и ще го залепи на челото на всеки генерал, който се опита да отмени заповедта ми. Ремингтън е много полезен. Плаши хората до смърт.

— Всички имаме такива партньори. Полицайте наричат това игра на добър-лош.

— Дейвид много го бива за тази игра. Едното му око се криви надясно — Фицпатрик внезапно се изпъна и зае военна стойка. — Не трябваше ли да донесете бърбън, лейтенант?

— Тай вярно, капитан Фицпатрик! — изрева Джоел и се отправи към куфара на Фицпатрик.

— Доколкото си спомням, след като налеете питието, трябва да ми разкажете нещо, което много държа да чуя.

— Тъй вярно! — рече Конъл, вдигна куфара от пода и го сложи на дивата. — Разрешете да доложа, господин капитан. Най-добре да поръчаме вечеря в стаята. Сигурен съм, че имате нужда от подсилване, след като цял ден командвахте кораба.

— Добре съобразявате, лейтенант. Ще се обадя долу.

— Смя ли да предложи да се обадите най-напред на сестра си?

— Божичко, съвсем забравих!

Хаим Абрамс вървеше по тъмна улица на Тел Авив. Масивното му тяло беше както винаги облечено в сако сафари, панталон каки и ботуши. На почти оплешивялата си глава носеше барета — единствен реверанс към тазвечершната му цел. Обикновено му беше приятно, когато го познаваха по улиците, и посрещаше хвалебствията със старателно упражнявано смирение. През деня, когато се движеше с

открита, високо вдигната глава и в добре познатото сафари, приемаше изразите на почит с кимване, а очите му се впираха в последователите. „Евреин преди всичко!“ — беше фразата, с която неизменно го поздравяваха, независимо дали беше в Тел Авив или в Ерусалим, в някои райони на Париж или в Ню Йорк.

Тази фраза се бе родила преди години, когато беше задочно осъден от британските власти на смърт, задето като млад терорист на „Иргун“ беше изклал цяло палестинско село и оставил трупове на арабите всички да ги видят за назидание. Тогава беше извикал така, че го чу цял свят: „Аз съм преди всичко евреин, син Авраамов! Всичко друго е второстепенно и реки от кръв ще потекат, ако децата Авраамови бъдат низвергнати!“

През 1948 година англичаните не искаха да създават нови великомъченици, отмениха присъдата и му отпуснаха голям терен земя. Но нейните декари не можаха да ограничат войнствения сабра. Три войни разкъсаха оковите на фермерството и отприщица жаждата му за кръв... както и блестящите му качества на бойното поле.

И защо стотици хиляди поляци, чехи, унгарци, румънци, надути немци и нетърпими руснаци се бяха стекли в страната му? Но те идваха, а с тях дойдоха и усложненията. Фракция срещу фракция, култура срещу култура, всяка група се стараше да докаже, че заслужава повече от другите името евреин. Пълна глупост! Бяха там, защото трябваше да бъдат, бяха се оставили на враговете Авраамови, бяха позволили, да, именно позволили да избият милиони, вместо да въстанат като милиони и да отговорят на смъртта със смърт. Е, видяха докъде доведоха цивилизованите им методи и колко струват талмудическите им гърчове. И дойдоха в Обетованата земя, като я обявиха за своя. Да, но не беше тяхна. Къде бяха те, когато я изтръгваха от сухата каменна пустиня с голи ръце и най-примитивни библейски сечива? Къде бяха, когато омразните араби и презрените англичани изпитаха гнева на истинния евреин? Бяха по европейските столици, в банките и луксозните си салони, печелеха пари и пиеха скъпо бренди от кристални чаши. Не, дойдоха тук само защото трябваше да дойдат. Нахлуха в Обетованата земя на сабрите.

Домъкнаха със себе си парите и превземките си, елегантните си слова и объркващите го аргументи. Но сабрата ги учеше как да се бият.

И пак сабрата щеше да вкара цял Израел в орбитата на един нов, могъщ съюз.

Абрамс стигна до пресечката на улиците „Ибн Габриол“ и „Арлосороф“. Мъждивата светлина на уличните лампи беше обградена с ореол. Толкова по-добре, нямаше да го познаят. Трябваше да извърви още една пресечка до адреса на улица „Жаботински“ — непривлекателна жилищна сграда, където в грозен апартамент живееше под наем човек, който на пръв поглед беше незначителен чиновник. Малко хора знаеха, че този специалист, разработващ усъвършенствано компютърно оборудване, с помощта на което поддържаше връзки с почти цял свят, беше съществена част от глобалните операции на Мосад — специалните служби на Израел, които мнозина смятаха за най-добрите в света. И той беше сабра. Беше един от тях.

Абрамс тихо произнесе името си в микрофона над пощенските кутии във фойето, чу изщракване, влезе вътре и започна да изкачва трите етажа към апартамента.

— Искаш ли вино, Хаим?

— Уиски — беше резкият отговор.

— Винаги ти задавам този въпрос и ти ми отговаряш по един и същ начин — каза специалистът.

Абрамс се отпусна в паянтов кожен стол, хвърли поглед на неугледната разхвърляна стая, отрупана с книги, и както винаги си зададе въпроса защо такъв влиятелен човек живее по този начин. Говореше се, че офицерът от Мосад не обича да му идват гости, а по-голямо жилище в по-добър квартал можеше да ги привлече.

— От грухтенето и покашлянето ти по телефона подразбрах, че разполагаш с това, което ми е необходимо.

— Да — потвърди специалистът и поднесе на посетителя си чаша отлично уиски. — Имам го, но едва ли ще ти хареса.

— Защо? — попита Абрамс и отпи, без да отмества внимателен поглед от домакина си, седнал срещу него.

— В общи линии, защото е объркващо, а към объркващите неща в тази работа трябва да се подхожда деликатно. А ти не си никак деликатен, Хаим Абрамс, извинявай за неделикатното ми изявление. Каза ми, че този Конвърс е твой враг, евентуално подставено лице, а аз

твърдя, че не намерих нищо, което да подкрепя твоето твърдение. Преди всичко един непрофесионалист трябва да има дълбок личен мотив, за да се замеси в такъв вид измама, да възприеме такава линия на поведение. Трябва да има някаква движеща сила, за да посегне към образ или кауза, която ненавижда. Е, има мотив, има и враг, когото вероятно силно мрази, но нито мотивът, нито врагът са сравними с това, което допускаш. Между другото, информацията е абсолютно сигурна. Получих я от „Куанг Дин“...

— Какво, по дяволите, е това?

— Специален отдел на северновиетнамското, сега виетнамско разузнаване.

— И там ли имаш източници?

— Финансираме ги от години. Не са жизненоважни, но стигат за няколко чифта уши. Има неща, които се налага да знаем за някои оръжия, защото могат да се обърнат и срещу нас.

— Този Конвърс във Виетнам ли е бил?

— Няколко години като военнопленник. Има изчерпателно досие. В началото се надявали да го използват за своята пропаганда — в радиопредавания и по телевизията, да настоява правителството му да прекрати бомбардировките и прочие. Говорел добре, изглеждал добре и бил типичен американец. В началото го показали по телевизията като убиец от небето, спасен от яростта на тълпите с помощта на хуманните войници, после как се храни и упражнява, програмирали са го за внезапно отмятане. Смятали го за слаб, разглезен младеж, който може да бъде лесно прекършен, за да си осигури по-прилично съществуване след период на жестоки унижения. Но с течение на времето разбрали, че нещата съвсем не стоят така. Под меката черупка се криел скелет от як метал и най-странното било, че колкото повече време минавало, толкова повече този метал се втвърдявал, докато най-сетне разбрали, че са създали, създали е тяхна дума, някакво същество, излято от стомана.

— Същество? И това ли е тяхна дума?

— Не, наричали го злостен вредител, което не е лишено от ирония. Въпросът е там, че те признават създаването му. Колкото по-зле са се отнасяли към него, толкова по-недостъпен и по-устойчив е ставал.

— Защо не? — остро запита Абрамс. — Бил е гневен. Ядосай пустинна змия и ще видиш реакцията ѝ.

— Хаим, уверявам те, подобно поведение не е обичайно при такива обстоятелства. Човек може да полудее и да нанесе удар в сляпата си ярост, може да се затвори в себе си до степен на кататония, може да се разпадне и да избухне в плач, готов да направи всичко, за да получи малко топлинка и разбиране. Той не е направил нито едно от тези неща. Поведението му е било пресметната серия от противодействия, които е черпил от собствените си възможности за оцеляване. Бил е инициатор и водач на две бягства — първото е траяло три дни, а второто — пет, преди групите да бъдат заловени. Бил е поставен в клетка, потопена в река Меконг, но измислил начин да убива водните плъхове — дебнел ги под водата като акула. След това бил затворен в изолатор — изкопана в земята яма, дълбока четири метра, захлупена с бодлива тел. По време на силна дъждовна буря успял да изпълзи от ямата, да извие бодливата тел и да избяга сам. Пробивал си път през джунглите и изминал над сто и шейсет километра, докато стигнал до американските линии. Не било лесна работа. Създали са целеустремена личност, спечелил личната си война.

— Защо просто не са го убили, преди да избяга?

— И аз това се попитах — отвърна специалистът. — Затова се обадох на моя човек в Ханой същия, който ми предостави информацията. Той каза нещо много странно, Хаим, както за пленените, така и за заловилите ги. Мръсната игра се състои от много фактори. Агресия, съпротива, храброст, страх и не на последно място любопитство, особено когато играчите са представители на такива различни култури като източната и западната. Често се формират ненормални връзки както поради умората от изтощителната игра, така и поради всичко друго. Те не намаляват международната вражда, но се създава известно признание, което подсказва на тези играчи, че не участват в играта по свое желание. Задълбоченият анализ показва, че това чувство се заражда първо у хората, които вземат пленници, а след това и у самите пленници. Пленниците се стремят да оцелеят, да се освободят, а пазачите им започват да си задават въпроси, свързани с живота и състоянието им. Започват да се питат как ли биха се държали на тяхно място. Всичко това е част от „стокхолмския синдром“, както го наричат психиатрите.

— За Бога, какво се опитваш да ми кажеш? Звучиш като онези досадници от Кнесета. Малко това, малко онова и много въздух под налягане!

— Определено не си деликатен, Хаим. Мъча се да ти обясня, че този Конвърс е подхранвал омразата и маниите си, а пазачите му са се изморили от играта и — както предполага източникът ми в Ханой — неохотно са го оставили жив от уважение, преди да направи последния си успешен опит за бягство.

За учудване на Абрамс специалистът очевидно беше свършил.

— И?

— Ами това е. Има мотив, има и враг, но това са твой мотив и твой враг, до които, естествено, си стигнал по друг път. В крайна сметка ти искаш да смажеш неподчинението, където и да възниква то, да спреш разпространението на революциите в Третия свят, и особено ислямската, защото знаеш, че представляват пряка заплаха за Израел. По един или друг начин тази глобална заплаха ви събра в организацията и по моя преценка — съвсем основателно. За военнопromишления комплекс трябва да настъпи време и място и времето е сега. Той трябва да ръководи правителствата на свободния свят, преди да бъде погребан от враговете си.

Хаим Абрамс присви очи и се постара да не крещи.

— И?

— Не разбираш ли? Този Конвърс е един от вас. Има мотив, има и враг, когото е видял в най-грозна светлина. Той е високоценен адвокат, който печели много пари от работата си в консервативна фирма, а сред клиентите му са най-богатите корпорации и конгломерати. Всичко, което представлява и зад което стои, само ще се облагодетелства от вашите усилия. Бъркотията възниква от необичайните му методи, които аз не мога да обясня. Мога само да предположа, че вероятно не са необичайни за специалната работа, която върши. Пазари могат да рухнат благодарение на слухове. Прикриването на информация и отклоняването на вниманието положително са на почит. Освен това той не иска да ви съсипе, а да се присъедини към вас.

Сабрата остави чашата на пода и с мъка се измъкна от стола. Брадичката му бе забита в гърдите, а ръцете — хванати зад гърба.

Заразхожда се мълчаливо напред-назад. Спря и погледна от горе на долу специалиста.

— Нека допуснем, само да допуснем, че всемогъщият Мосад е допуснал грешка, че има нещо, което не сте открили.

— Струва ми се малко вероятно.

— Но все пак възможно!

— В светлината на събраната от нас информация, много се съмнявам. Защо?

— Защото нещо ми намирисва, затова!

Човекът от Мосад задържа погледа си върху Абрамс, сякаш изучаваше лицето му, а може би оглеждаше нещата от друга гледна точка.

— Има само още една възможност, Хаим. Ако този Конвърс не е човекът, когото ти описах, което ще противоречи на всички събрани за него данни, тогава трябва да е агент на правителството си.

— Точно на такова ми мирише — тихо продума сабрата.

Беше ред на специалиста да помълчи. Пое дълбоко дъх и отвърна:

— Уважавам нюха ти, стари приятелю. Поведението ти — не винаги, но нюха ти — да. Какво смятат другите?

— Само че лъже, че прикрива други хора, които може и да не познава, а те го използват като разузнавач. Пало Алто употреби термина „пешка“.

Офицерът от Мосад продължи да се вира в сабрата, но очите му сякаш гледаха през него, виждаше абстрактни, криволичещи линии и спирали, които малко хора можеха да схванат. Възникваха от живота му, изпълнен с анализи на видими и невидими, юридически и расови врагове, от отбиването на удари с кинжал и нанасяне на насрещни в непрогледния мрак.

— Възможно е — прошепна той, сякаш отговаряше на незададен въпрос, чул единствено от него. — Почти невероятно, но възможно.

— Какво? Че зад него стои Вашингтон?

— Да.

— Защо?

— Това е абсурдно предположение, което не бих подкрепил, но е единственото, макар и минимално вероятно. С две думи, той притежава твърде много информация.

— Е, и?

— Не Вашингтон в обикновения смисъл, не правителството в по-широк аспект, а в рамките на някаква част от него, на някакъв сектор, който е подочул шушукания за някаква организация, но не може да бъде сигурен. Вярват, че ако такава организация съществува, трябва да вкарат в нея свои хора, за да я разкрият. Така че избират човек с подходяща биография, подходящи спомени и дори подходяща професия да свърши тази работа. Може би той дори вярва в това, което говори.

Сабрата не помръдна, но беше нетърпелив.

— Вижда ми се прекалено сложно — рязко отсече той.

— Опитайте първо по моя начин. Опитайте да го приемете, може да е истински. Ще трябва да ви каже нещо конкретно, можете дори да го насилите, за да го накарате. От друга страна, може и да не ви каже, защото няма да има какво.

— И?

— И ако не каже, ще знаете, че сте прави. Тогава трябва — според възможностите на хуманността и бруталността — да го отстраните от спонсорите му. Трябва да го превърнете в парий — човек, търсен за толкова ненормални престъпления, че лудостта му да остане извън всякакво съмнение.

— А защо да не го убием?

— Непременно трябва да го убиете, но не преди да го обявят за толкова луд, че никой да не излезе в негова защита. Това ще ви даде времето, от което се нуждаете. Кога е последната фаза на „Аквитания“? След три-четири седмици?

— Да, тогава ще започнем да действаме.

Специалистът се изправи и замислено застана пред воина.

— Повтарям, най-напред се опитайте да го приемете, уверете се дали това, което казах в началото, не е вярно. Но ако нюхът ти подсказва, че нещо не е в ред, ако има и най-малката вероятност волно или неволно, с отворени или със затворени очи, да е провокатор, изпратен от Вашингтон, постройте версията си срещу него и го хвърлете на вълците. Създайте пария, както Северен Виетнам създаде онова същество. След това го убийте бързо, преди някой друг да се докопа до него.

— Офицерът на Мосад ли говори сега?

— Да, и то съвсем ясно.

Млад армейски капитан и по-възрастен цивилен излязоха от Пентагона през две съседни стъклени врати и си хвърлиха бегъл поглед без видими признаци, че се познават. Заслизаха поотделно по стъпалата и поеха наляво по циментираната пътека към паркинга. Армейският офицер вървеше на около три метра пред цивилния. Когато стигнаха голямата асфалтирана площ, тръгнаха в различни посоки към колите си. Ако през последните петдесет секунди двамата мъже бяха обект на наблюдение със или без камера, по никакъв начин нямаше да се забележи, че се познават.

Зеленият покрит буик зави надясно и потъна в бездната, която представляваше входът на подземния паркинг на хотела. В края на наклона шофьорът показа на служителя ключа от стаята си, той вдигна жълтата бариера и му махна да мине. В третата редица неподвижни автомобили забеляза празно място, намести зеления буик и армейският капитан се измъкна от колата.

Мина през въртящата се врата и отиде до асансьорите в подземното фоайе на хотела. Вратите на втория асансьор се плъзнаха и откриха две двойки, които явно нямаха намерение да слизат в подземие. Единият от мъжете неколнократно натисна бутона за партера. На свой ред офицерът натисна бутона за четиринайсетия етаж. Шейсет секунди по-късно той излезе в коридора и тръгна към аварийното стълбище. Целта му беше единайсетия етаж.

Синята тойота мина по наклона към подземния паркинг. Ръката на шофьора беше протегната навън и държеше ключ. Номерът на стаята се виждаше ясно. Цивилният шофьор откри празно място на паркинга, внимателно паркира малката кола, слезе и погледна часовника си. Остана доволен и тръгна към въртящата се врата и асансьорите. Вторият асансьор беше празен и цивилният се изкуши да натисне бутона за единайсетия етаж. Беше уморен и мисълта за допълнително изкачване пеша не му допаднаше. Все пак в асансьора можеха да се качат още хора, тъй че той спази правилата и сложи показалеца си на бутона до цифрата девет.

* * *

Застанал пред затворената врата на хотелската стая, цивилният вдигна ръка, чукна веднъж, изчака няколко секунди и почука още два пъти. След малко вратата се отвори от капитана. Зад него в стаята имаше трети човек, също униформен, като цветът и знаците на униформата му бяха на младши лейтенант от флотата. Стоеше до писалището с телефона.

— Радвам се, че дойдохте навреме — започна армейският офицер. — Движението беше отвратително. Очакваме разговора след няколко минути.

Цивилният влезе, кимна на флотския и заговори:

— Какво открихте за Фицпатрик?

— Намира се на място, където изобщо не трябва да бъде — отвърна лейтенантът.

— Можете ли да го върнете?

— Работя по въпроса, но не знам откъде да започна.

— Кой би допуснал, че Холидей ще се обърне към него? — каза флотският офицер с разстроен глас. — Или ако е смятал да го привлече, защо не е говорил най-напред с него? Можеше и да ни каже.

— Мога да отговоря на последните два въпроса — каза капитанът. — Прикривал го е от евентуални противодействия на Пентагона. Ако ние се провалим, шурейт му ще остане чист.

— А аз мога да отговоря на първия въпрос — рече цивилният. — Холидей се е обърнал към Фицпатрик, защото не е повярвал на окончателния ни анализ. Женева доказва, че е бил прав.

— Как така? — войнствено и без извинителни нотки се обади капитанът. — Не бихме могли да го предотвратим.

— Така е — съгласи се цивилният. — Но не можахме да направим нищо и след това. Нямахме начин да оправдаем доверието. Не можехме да си го позволим.

Телефонът иззвъня. Лейтенантът вдигна слушалката и се заслуша.

— Миконос е — заяви той.

[1] Офицер (нем.). — Бел. пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

Конъл Фицпатрик седеше срещу Джоел и допиваше кафето си. Бяха се нахранили и всичко беше казано. Конвърс бе отговорил изчерпателно на многобройните въпроси на флотския юрист не само защото му беше обещал, а и защото имаше нужда от пълноценен съюзник.

— Като се изключат имената и подробностите от досиетата — заключи Конъл, — не научих кой знае колко повече отпреди. Може би списъкът на хората от Пентагона ще ми даде повече сведения. Твърдиш, че не знаеш кой го е предоставил...

— Не. Просто си беше там. Бийл каза, че някои от тях вероятно са включени погрешка, но другите трябва да са свързани с Делавейн.

— Но и те са посочени от някого. Не може да са включени без причина.

— Бийл ги нарече „вземащи решения хора“ в областта на военните доставки.

— Тогава трябва да ги видя. Работил съм с такива хора.

— Така ли?

— Да. Не много често, но достатъчно, за да ги поопозная.

— Защо тъкмо ти?

— Най-вече като преводач заради различните юридически нюанси в материали, свързани с военноморски технологии. Нали ти казах, че говоря...

— Каза, каза — прекъсна го Джоел.

— По дяволите! — извика Фицпатрик и смачка салфетката в юмрука си.

— Какво има?

— Прес знаеше, че имам връзки с тези комитети, с отговарящите по технологиите и въоръженията. Кого съм виждал, кого съм харесвал, на кого съм вярвал. Господи! Защо не се е обърнал към мен? Логиката подсказва, че аз съм човекът, който му е бил нужен! Не само ги познавам, но и бях най-близкият му приятел.

— Точно затова не се е обърнал към теб — рече Конвърс.

— Тъпо копеле! — Конъл вдигна очи. — Надявам се, че ме чуваш, Прес. Можеше да доживееш да видиш как яхтата ми „Конъл II“ печели регатата в залива.

— Май наистина вярваш, че може да те чуе.

Фицпатрик погледна към Джоел над масата.

— Да. Аз съм вярващ, адвокате. Знам всички причини, поради които не би трябвало да вярвам в Господа. Прес ми ги изреди една по една, но въпреки това... Веднъж дори му отговорих с цитат от негов протестантски праотец.

— И какъв беше той? — любезно се усмихна Джоел.

— „В честното съмнение има повече вяра, отколкото във всички божи архангели.“

— Много е хубав. Не бях го чувал.

— Може и да не съм го запомнил точно... Джоел, трябва да видя тези имена!

— А аз трябва да си взема куфарчето, но не мога да отида.

— Значи изборът пада върху мен — заяви флотският офицер. — Смяташ ли, че Лайфхелм е прав? Смяташ ли, че наистина може да спре разследване на Интерпол?

— Изпитвам смесени чувства. По отношение на непосредствената ми свобода на действие се надявам да може. Но ако го направи, ще изгубя ума и дума от страх.

— Споделям виждането ти — съгласи се Конъл и стана от стола. — Ще се обадя на рецепцията да поръчам такси. Дай ми ключа от контейнера.

Конвърс бръкна в джоба си и извади малък кръгъл ключ.

— Лайфхелм може да е наредил да те следят, няма да му е за първи път.

— Ще бъда далеч по-внимателен. Ако видя два пъти едни и същи фарове, ще спра в някоя бирария. Знам няколко.

Джоел погледна часовника си.

— Сега е дванайсет без десет. Смяташ ли, че би могъл най-напред да се отбиеш до университета?

— При Даулинг ли?

— Каза, че иска да се срещна с някого. Просто му се обади и го успокой, че всичко е наред, нищо повече. Дължа му го.

— А ако се опита да ме спре?

— Извади картата си и му обясни, че много бързаш, че въпросът е свръхсекретен или каквато щуротия роди крайно изобретателната ти глава.

— Дали не долавям професионална завист в гласа ти?

— Не, само признание. Аз се връщам оттам, накъдето си тръгнал.

Фицпатрик вървеше бавно по широката пътека от южната страна на огромната университетска сграда, бивш палат на всемогъщите кьолнски архиепископи. Беше толкова поразен от спокойната красота на нощната картина, че едва не забрави за какво е дошъл.

Поводът за посещението рязко изскочи в паметта му, когато на една пейка зърна тънка, прегърбена, самотна фигура. Краката на мъжа бяха протегнати и кръстосани, главата — покрита от широкопола шапка, но не достатъчно, за да скрие гривата сребристоруса коса на слепоочията и врата. Значи Кейлъб Даулинг е актьор, помисли си флотският юрист, и се развесели при спомена за шока, който Даулинг се престори, че изживява, когато Конъл не го позна. Но и Конвърс не беше го познал. Явно двамата бяха малцинство в свят на телемани.

Фицпатрик се доближи до пейката и седна на известно разстояние от Даулинг. Актьорът го погледна бегло и изведнъж се стресна:

— Вие?

— Съжалявам за снощи — рече Конъл. — Доколкото разбрах, не съм бил твърде убедителен.

— Финалът ви е слаб, младежо. Къде, по дяволите, е Конвърс?

— Още веднъж съжалявам. Не успя да дойде, но не се безпокойте. Всичко е наред.

— Какъв ред? — възрази разтревожен актьорът. — Казах да дойде Джоел, а не някаква смес от разузнавач и посредник.

— Не съм съгласен с тази постановка. Аз съм старши лейтенант от флотата на Съединените щати и оглавявам юридическия отдел на голяма военноморска база. Господин Конвърс се съгласи да изпълни наша задача, която съдържа известен риск за него и е от висш приоритет за нас. Спрете да се интересувате от това, господин Даулинг. Високо ценим, говоря от името на Конвърс и от свое име, интереса и

великодушието ви, но е време да се оттеглите. Най-вече във ваш собствен интерес.

— А Интерпол? Та той е убил човек.

— Който се е опитал да убие него — добави бързо Фицпатрик.
— Това ще бъде изяснено и обвиненията ще бъдат оттеглени.

— Много сте речовит, капитане — заяви Даулинг и изправи гръб.
— Сега сте по-добър от снощи, по-точно от тая сутрин.

— Тогава бях разтревожен. Бях го загубил, а трябваше да го открия, за да му предам жизненоважна информация.

Актьорът кръстоса крака и се облегна назад. Подпря непринудено ръката си на облегалката на пейката.

— Значи това, с което се занимавате с Конвърс, е истинска секретна операция?

— Да, строго секретна.

— А фактът, че и двамата сте адвокати, има ли нещо общо със закононарушения тук, които по някакъв начин да са свързани с военните?

— В най-широкия смисъл, да. Опасявам се, че не мога да ви дам подробности. Конвърс спомена, че искате да се срещне с някого.

— Да. Наговорих някои по-силни приказки за него, но сега ги оттеглям. Той си е вършил работата. Не е знаел кой съм, също като вас. Той е умен човек. Малко суров, но справедлив.

— Нали разбирате, че при така стеклите се обстоятелства Конвърс не може да удовлетвори искането ви.

— Вие ще го сторите вместо него — отсече спокойно Даулинг и свали ръка от облегалката на пейката.

Конъл изведнъж се разтревожи. В сянката на лунната светлина зад гърба му нещо се раздвижи. Обърна рязко глава и погледна през рамото си. От защитния мрак на сградата изникна мъжка фигура, която тръгна по тъмнозелената трева. Ръка, непринудено поставена на облегалката и точно толкова непринудено махната. И двете движения бяха сигнали!

— По дяволите, какво правите? — запита дрезгаво флотският юрист.

— Връщам ви на земята — отвърна Даулинг. — Ако прословутата ми интуиция не е сбъркала, значи съм постъпил правилно. Ако е сбъркала — също.

— Какво?

Мъжът изникна пред тях на лунната светлина. Беше едър, носеше тъмен костюм и вратовръзка. Навъсеното му възрастно лице и правата побеляла коса му придаваха вид на проспериращ бизнесмен. Беше ясно, че в момента е много сърдит.

Даулинг стана от пейката и заговори:

— Капитане, разрешете ми да ви представя Уолтър Перигрин, посланик на Съединените американски щати във Федерална република Германия.

Лейтенант Дейвид Ремингтън изтри очилата си със силиконова кърпичка, хвърли я в кошчето за боклук и стана от писалището. Сложи очилата, приближи се до огледалото, закачено на вратата на кабинета му, и провери външния си вид. Приглади косата, намести възела на връзката и погледна надолу към поизмачкания ръб на панталона. Като се вземеше предвид обстановката — беше 17,30 часът, а той се мъчеше зад писалището от 08,00 сутринта, включително и с оная щура поверителност четири нула на Фицпатрик, видът му бе представителен. Във всеки случай контраадмирал Хикмън не изискваше от подчинените си лъснати със слянка обувки. Много добре знаеше, че голяма част от юристите му щяха да бъдат лапнати за минута от цивилния сектор срещу далеч по-високи заплати, ако прекалено се заяжда на тема облекло и други уставни подробности. Е, Дейвид Ремингтън не би отишъл в цивилния сектор. Къде другаде можеше да обикаля света, да живее с жена си и трите си деца в един от най-скъпите квартали, да им плаща сметките за лекар и зъболекар? Баща му, юрист в една от най-големите застрахователни компании в Хартфорд, щата Кънектикът, на четирийсет и три години получи язва, на четирийсет и осем — нервен срив, на петдесет и една — първия си удар, а на петдесет и шест — инфаркт. Всички говориха колко прекрасно се справял с работата си и че можел да стане президент на компанията. Но хората винаги казват такива неща на погребенията на служители на корпорации, което се случваше дяволски често.

Дейвид Ремингтън не искаше да върви по този път! Просто щеше да стане един от най-добрите юристи във флотата на САЩ, да отслужи трийсетте си години, да се уволни на петдесет и пет с огромна пенсия и на петдесет и шест да стане добре платен юридически

консултант на военните. Точно на възрастта, на която умря баща му, щеше да започне да води истински живот. Трябваше да си изгради репутация на човек, който знае повече за законите и морското право от всеки друг юрист във флотата и да се придържа към нея. Ако при изпълнение на задачите си настъпваше нечий пръсти, толкова по-добре. Не даваше пет пари за популярността си, искаше само винаги да се оказва прав. И никога не вземаше решения, без да е съвсем сигурен в законосъобразността на позициите си. Подобни консултанти бяха ценна стока в цивилния свят.

Ремингтън се зачуди защо ли адмирал Хикмън иска да го види, особено сега, когато повечето чиновници си бяха отишли. Предстоеше едно дело, което можеше да породии конфликти. Тъмнокож офицер, възпитаник на академията в Анаполис, щата Мериленд, беше заловен да продава кокаин от военен кораб, пуснал котва на Филипините. Вероятно по този повод го викаше. Ремингтън беше извършил предварителната подготовка вместо прокурора, който очевидно не искаше да предявява обвинения. Количеството не беше особено голямо, вероятно други, при това бели, продаваха повече. Не е там работата, твърдеше Ремингтън. Ако има други, те не са заловени, ако има доказателства, те не са открити. Законът е сляп за цветовете.

Същото щеше да каже и на Хикмън. „Натегачът“, както Ремингтън знаеше, че го наричат зад гърба му, нямаше да отстъпи. На петдесет и шест години, възрастта, на която баща му беше убит от фирмената политика, той, „натегачът“, щеше да разполага с всички удобства на луксозен „Кънтри клуб“, без да плаща с цената на здравето си. Лейтенант Ремингтън отвори вратата, излезе в сивия коридор и тръгна към асансьора, който щеше да го отведе до кабинета на най-висшия офицер във военноморската база на Сан Диего.

— Седнете, Ремингтън — каза контраадмирал Брайън Хикмън, като се ръкува с лейтенанта и му посочи стол пред голямото си писалище. — Не знам как е при вас, но когато бях на вашите години, наричах дни като днешния шибани. Понякога ми се ще Конгресът да не ни засипва с толкова пари. Всички започват да се държат, сякаш са изпушили наркотиците на Тихуана. Забравят, че преди да започнат да подкупват предприемачите, им трябват архитекти.

— Тъй вярно, разбирам мисълта ви, господин адмирал — заяви Ремингтън и седна с подходяща демонстрация на уважение към

Хикмън, застанал на няколко метра вляво. Споменаването на Тихуана и наркотиците потвърдиха подозренията му, адмиралът щеше да се впусне в изявления от рода на „всички го правят“, които на свой ред щяха да доведат до „защо да създаваме расови проблеми във флотата за нещо, което е станало във Филипините?“. Е, той беше готов. Законът, военноморският закон, беше сляп за цветовете.

— Ще си наля едно заслужено питие, лейтенант — рече Хикмън и се запъти към медно барче до стената. — Да ви сипя ли нещо?

— Не, благодаря, господин адмирал.

— Вижте, Ремингтън, оценявам факта, че останахте след работно време, за да дойдете при мен, но не очаквам уставно поведение. Честно казано, бих се чувствал глупаво, ако пия сам, а това, за което ще говорим, не е чак толкова важно. Просто искам да ви задам един-два въпроса.

— Ще пийна чаша бяло вино, стига да имате.

— Винаги имам — примирено заяви адмиралът. — Пазя го за подчинени, които са в развод.

— Имам щастлив брак, господин адмирал.

— Радвам се да го чуя. Трябваше да се ожения за трети път, за да осъзная, че не е трябвало изобщо да се развеждам.

Чашите бяха напълнени, Хикмън седна зад писалището, разхлаби връзката си и заговори с непринуден глас. Но думите му предизвикаха у Дейвид Ремингтън всичко друго освен непринуденост.

— Кой, по дяволите, е Джоел Конвърс? — попита адмиралът.

— Моля, господин адмирал?

Адмиралът въздъхна, като с това показва, че ще започне отначало.

— Днес в дванайсет нула нула часа и двацет и една минути сте поставил забрана на досието с флагче на някой си лейтенант Джоел Конвърс. Бил е пилот във Виетнам.

— Знам какъв е бил, господин адмирал — отбеляза Ремингтън.

— А в петнайсет нула нула часа и две минути — продължи Хикмън и погледна някаква бележка на писалището си — получих телекс от Пети военноморски отдел, с който от тяхно име се иска флагчето да се отстрани и незабавно да им се осигури достъп до материала. Основанието за искането е, както винаги, запазване на националната сигурност — адмиралът млъкна и отпи от питието.

Нямаше вид, че бърза, просто беше уморен. — Наредих на адютанта да ви се обади и да пита защо сте го направил.

— И аз му отговорих изчерпателно, господин адмирал — прекъсна го Ремингтън. — Такава беше инструкцията на старшия юридически офицер на базата и цитирах разпоредбата, в която ясно е казано, че старшият юридически офицер може да не дава достъп до досиетата. В гражданското право това е обичайна процедура, господин адмирал. Федералното бюро за разследване рядко предоставя на местните или градските полицейски власти информацията, която е събрало, по простата причина, че на разследването може да се попречи от изтичане на информацията или поради наличие на корупция.

— И нашият старши юридически офицер, лейтенант Фицпатрик, в момента провежда разследване на офицер, уволнен преди осемнайсет години, така ли?

— Не знам, господин адмирал — отвърна Ремингтън. Очите му бяха безизразни. — Знам само, че заповедта му беше изрична. Тя остава в сила седемдесет и два часа. След това вие, разбира се, можете да подпишете нова заповед за даване достъп до досието. Президентът на страната също може да го направи по време на национална криза.

— Мислех, че срокът е четирийсет и осем часа — отбеляза Хикмън.

— Не, господин адмирал. Четирийсет и осем часа е стандартният срок за премахване на всяко флагче, независимо кой го иска, с изключение, разбира се, на президента. Нарича се специално отлагане. Флотското разузнаване го сверява с ЦРУ, Националната агенция за сигурност и Г-2, за да се увери, че няма да се изнесе материал, който все още е строго секретен. Тази процедура няма нищо общо с прерогативите на старшия юридически офицер.

— Добре сте си научил урока.

— Като всеки друг адвокат във флотата на Съединените щати, сър.

— Разбирам — адмиралът се облегна на тапицирания въртящ се стол и вдигна крака на писалището. — Капитан Фицпатрик нали отсъства от базата? Непредвиден отпуск, ако се не лъжа.

— Да, господин адмирал. Той е в Сан Франциско при сестра си и децата ѝ. Съпругът ѝ бе убит при опит за грабеж в Женева. Погребението май е утре сутринта.

— Да, четох за това. Мръсна история... Но нали можете да се свържете с него?

— Да, господин адмирал, имам телефона. Искате ли да му се обадя? Да го уведомя за искането на Пети отдел.

— Не, не — Хикмън поклати глава. — Моментът не е подходящ. Могат да почакаат поне до утре следобед. Предполагам, че и те знаят разпоредбите. Щом сигурността е толкова застрашена, ей го Пентагонът, а според последните слухове вече са открили и пътя към Белия дом — адмиралът спря, намръщи се и погледна лейтенанта. — А ако не знаехте как да се свържете с Фицпатрик?

— Но аз знам, господин адмирал.

— Да, но представете си, че не знаехте? И се получи законно искане не чак от президента, но все пак достатъчно спешно. Вие можете да махнете флагчето, нали?

— Теоретически като следващ по ранг — да. Ако се съглася да поема юридическата отговорност за преценката си.

— За кое?

— За това, че съм повярвал достатъчно в целесъобразността и неотложността на искането, за да наруша заповедта на висшестоящия си офицер, която му осигурява седемдесет и два часа да действа така, както намери за добре. Той беше непоколебим, господин адмирал. И откровено казано, законът ме задължава да поддържам привилегията на старшия юридически офицер.

— Бих казал, че сте и морално задължен — съгласи се Хикмън.

— Моралът няма нищо общо, господин адмирал. Това е чисто юридически казус. А сега да му се обадя ли, господин адмирал?

— Не, по дяволите — Хикмън свали краката си от писалището. — Просто бях любопитен и, честно казано, вие ме убедихте. Фиц не би издал заповедта, ако нямаше основания. Пети отдел ще трябва да изчака три дни, освен ако не реши да плаща телефонни разговори с Вашингтон.

— Мога ли да попитам, господин адмирал, кой точно депозира искането?

Адмиралът погледна многозначително Ремингтън.

— Ще ви кажа след три дни. Знаете ли, и аз трябва да поддържам привилегията на един човек. Но така или иначе, ще научите, защото в отсъствието на Фицпатрик вие ще трябва да разрешите изпращането

на материала след изтичането на срока — Хикмън довърши питието си и лейтенантът разбра. Разговорът беше приключил.

Ремингтън се изправи и върна полупълната си винена чаша на медното барче. Застана мирно и попита:

— Това ли е всичко, господин адмирал?

— Да, това е всичко — отговори адмиралът с поглед, зареян към океана.

Лейтенантът отсечено козирува, а Хикмън едва вдигна ръка към челото си. Адвокатът се обърна кръгом и тръгна към вратата.

— Ремингтън?

— Да, господин адмирал?

— Кой, по дяволите, е този Конвърс?

— Не знам, господин адмирал. Но капитан Фицпатрик ми каза, че степента на флагчето е четири нула.

— Боже мой...

Хикмън вдигна слушалката и последователно докосна няколко бутона. След няколко секунди вече говореше с офицер със същия чин в Пети военноморски отдел.

— Опасявам се, че ще се наложи да изчакаш три дни, Сканлън.

— И защо? — интересува се адмиралът на име Сканлън.

— Забраната на старшия юридически офицер да се вдигне флагчето от Конвърс е в сила на нашата база. Ако искаш да опиташ чрез Вашингтон, нямам нищо против, дори ще ти помогна.

— Казах ти, Брайън, хората ми не искат да минават през Вашингтон. И на теб ти се е случвало. Там вдигат пара, което е крайно нежелателно.

— Тогава защо не ми кажеш с каква цел искаш да махнем флагчето на Конвърс? Кой е той?

— Знаеш, че ако можех, бих ти казал. Да ти призная, и аз не съм наясно, а това, което знам, съм се заклел да не казвам на никого.

— Тогава се обърни към Вашингтон. Заставам зад решението на старшия си юридически офицер, който, между другото, дори не е тук.

— Така ли? Но ти сигурно си говорил с него?

— Не, говорих със следващия по ранг, лейтенант Ремингтън. Той е получил заповедта директно от старшия юридически офицер. И Ремингтън няма да отстъпи, можеш да ми вярваш. Дадох му тази

възможност, но той се скри зад куп законови текстове. Тук го наричат „натегача“.

— Каза ли защо е сложена забраната?

— Нямаше представа. Защо не му се обадиш? Сигурно още е долу и вероятно...

— Не си му казал името ми, нали? — прекъсна го Сканлън, очевидно раздразнен.

— Не, нали ме помоли, но след три дни ще го научи. Ще трябва да подпише разрешителното и аз ще бъда принуден да му кажа кой го е поискал — Хикмън помълча и без предупреждение избухна: — Каква е тая история, адмирале? Някакъв летец, уволнен преди осемнайсет години, внезапно предизвиква всеобщ интерес. Получавам спешен телекс от всемогъщия Пети отдел, последван от твое лично обаждане. Започваш да си играеш на спомени от Анаполис, обаче нищо не ми казваш. След това откривам, че собственият ми старши юридически офицер без мое знание е забранил вдигането на флагчето от досието на този Конвърс и му слага степен четири нула. Знам, че има семейни проблеми и няма да го безпокоя до утре. Разбирам, че си дал дума да мълчиш, но, по дяволите, все някой трябва да започне да ми казва нещо! — от другия край не прозвуча отговор, но се чуваше развълнувано дишане. — Сканлън!

— Какво каза? — чу се гласът на адмирала от разстояние пет хиляди километра.

— Че и без това ще разбере...

— Не за степента. За степента на флагчето — гласът на Сканлън едва се чуваше.

— Казах степен четири нула!

Прекъсването стана рязко, чу се само ехо от изщракването. Адмирал Сканлън беше затворил телефона.

Уолтър Перигрин, посланик на САЩ във Федерална република Германия, застана с лице към Фицпатрик.

— Как се казвате, капитане?

— Фаулър, господине — отвърна флотският юрист и хвърли бегъл, но многозначителен поглед към Даулинг. — Капитан трети ранг Ейвъри Фаулър от флотата на САЩ — и Конъл отново погледна към актьора, който се взираше в него на лунната светлина.

— Разбрах, че това не е съвсем така — отсече Перигрин. Очите му гледаха не по-малко враждебно от тези на Даулинг. — Мога ли да видя документите ви?

— Не нося документи, господине. Естеството на задачата ми не го разрешава — думите на Фицпатрик бяха бързи и точни, стойката му — изпъната.

— Искам потвърждение на името, чина и местоработата ви, и то още сега!

— Казах ви името, което бях инструктиран да казвам, ако ме запита някой несвързан със задачата ми.

— Кой ви инструктира? — излая дипломатът.

— Прекият ми началник, господине.

— Значи ли това, че Фаулър не е истинското ви име?

— Моите почитания, господин посланик. Името ми е Фаулър, чинът ми е капитан трети ранг, местоработата ми е флотата на САЩ.

— Къде си въобразявате, че се намирате? Във вражески плен? „Име, чин и сериен номер — това е всичко, което съм длъжен да кажа съгласно Женевската конвенция!“

— Това е всичко, което ми е разрешено да кажа, господине.

— Ще проверим тази работа, капитане, ако изобщо сте капитан. А и този Конвърс се очертава като извънредно странен лъжец — в един момент е олицетворение на почтеността, а в следващия действа като много особен беглец.

— Моля ви, господин посланик, опитайте се да разберете, задачата ни е поверителна. Тя в никакъв смисъл не се доближава до дипломацията, нито ще повлияе на работата ви като главен представител на американското правителство в тази страна. Но наистина е поверителна. Ще докладвам за този разговор на началниците си и те, без съмнение, ще ви се обадят. А сега, господа, с ваше разрешение, ще си тръгвам.

— Още не, капитане, или какъвто сте. Но ако сте човекът, за когото се представяте, нищо не е провалено. Аз не съм глупак. Няма да кажа на никого в посолството. Господин Даулинг настоя на това и аз приех условието му. Ще се затворим в стаята за връзка с осигурен против подслушване телефон и вие ще се обадите във Вашингтон. Не съм поел този пост, от който губя близо милион годишно, за да

допусна дребни чиновници да провеждат под носа ми разследвания без мое знание.

— Искането ви звучи разумно, господин посланик, и бих искал да се съобразя с него, но се опасявам, че не мога.

— Опасявам се, че ще можете!

— Съжалявам.

— Направете каквото ви казва, капитане — намеси се Даулинг. — Както ви беше обещано, всичко ще остане между вас двамата. Но Конвърс има нужда от защита, търсят го в чужда страна, а той дори не говори езика. Приемете предложението на посланик Перигрин. Той ще спази обещанието си.

— При всичкото ми уважение към вас, отговорът ми е отрицателен — Конъл се обърна и тръгна по широката пътека.

— Майоре! — изрева посланикът с яростен глас. — Спрете го! Спрете този човек!

Фицпатрик погледна зад себе си и видя нещо, което не очакваше да види, и в същия миг разбра, че е трябвало да го очаква. От далечната сянка на огромната царствена сграда изскочи мъж, който очевидно бе военен адютант на посланика — член на състава на посолството! Конъл се вцепени, думите на Джоел отекнаха в ушите му. Хората, които си видял на летището, хората от посолството... са на другата страна.

При почти всички други обстоятелства Фицпатрик би останал на място и изчакал. Не беше сторил нищо лошо, нищо незаконно и никой не можеше да го насили да обсъжда лични въпроси, след като нямаше закононарушение. И тогава разбра колко грешеше! Генералите на Джордж Маркърс Делавейн щяха да го принудят! Обърна се и побягна.

Внезапно над главата му се разнесоха два оглушителни изстрела! Хвърли се на земята и се търкулна в сянката на храстите, когато гневен мъжки глас разцепи тишината на нощта и заспалата градина.

— Копеле мръсно! Какво си въобразяваш, че правиш?

Чуха се нови изстрели, нов поток ругатни и звуци на борба изпълниха моравата пред университета.

— Да не си посмял да убиеш човек! Освен това, кучи сине, там може да има и други хора! Не желая да ви слушам, господин посланик!

Конъл пропълзя през чакълестата пътека и раздели с ръце листата на храстите около нея. В ялната лунна светлина, на далечната

пейка, актьорът Кейлъб Даулинг, бивш моряк от Кважалейн, се беше навел над тялото на майора, втурнал се от сянката, натискаше с ботуша си гърлото му, извиваше протегнатата му ръка и се мъчеше да го накара да пусне оръжието.

— Тъпо копеле си ти, майоре! А може и да си нещо друго, дяволите да те вземат!

Фицпатрик се изправи и хукна приведен по широката пътека към изхода.

— Просто нямах избор! — заяви Конъл. Беше захвърлил дипломатическото куфарче на дивана и седеше наведен на един стол, все още разтреперан.

— Успокой се, опитай се да се успокоиш — Конвърс отиде до елегантната ловна маса до стената, където имаше голям сребърен поднос с уиски, лед и чаши. Беше се научил да прави поръчки на английски. — Трябва да пийнеш нещо — продължи той и сипа бърбън на Фицпатрик.

— И още как! Досега не бяха стреляли по мен. То било много неприятно усещане.

— Така е. В първия момент не можеш да повярваш, не можеш да приемеш мисълта, че тази разкъсваща мозъка пукотевица има нещо общо с теб... докато не се увериш в доказателствата. И тогава ти призлява — Конвърс подаде чашата на флотския офицер.

— Изпускаш нещо — рече Конъл, взе чашата и погледна към Джоел.

— Нищо не изпускам. Дай да анализираме случката. Ако добре си чул Даулинг, посланикът няма да каже нищо на персонала на посолството.

— Сетих се — прекъсна го Фицпатрик и отпи няколко глътки бърбън, без да сваля очи от Конвърс. — Прочетох нещо в засекретеното с флагче досие на един друг военнопленник, май че беше сержант. При втория ти опит за бягство е бил убит човек. Било по залез-слънце. Отишъл си при него и за минута-две си загубил разсъдък. Според сержанта си се втурнал в джунглата, заловил си виетнамеца, убил си го със собствения му нож и си взел автомата му. С него си застрелял още трима виетнамци, които били наоколо.

Джоел застана пред флотския юрист. Отговори му тихо, но сърдито.

— Мразя подобни описания. Събуждат всички образи, които ненавиждам... Ще ти го разкажа както си беше. Едно момче на не повече от седемнайсет години трябваше да се облекчи и въпреки че

внимавахме да не се отделяме от групата, имаше достойнството да се отдалечи на три-четири метра. Мръсникът, който го уби, изчака точно този момент и изстреля откос, който разцепи лицето на момчето на две. Когато стигнах до него, половината му лице остана в ръцете ми и чух кудкудякане — мръсен смях на мръсен човек, който олицетворяваше за мен всичко неопишимо. Нямах значение дали е виетнамец или американец. Ако искаш да знаеш истината, това, което направих, беше и против виетнамците, и против американците, защото и двете страни бяха виновни, че всички бяхме оскотели, включително и аз. Другите трима, вероятно с жени и деца в някое село на север, нямаха представа, че съм зад тях. Застрелях ги в гръб, адвокате. Какво ли би казал Джон Уейн за това?

Конъл проговори чак когато Джоел отиде при ловната маса и си наля уиски.

— Преди няколко часа ми каза, че се връщаш оттам, закъдето съм тръгнал. Е, не съм стигнал още, но започвам да разбирам откъде се връщаш. Ти истински ненавиждаш всичко, зад което стои „Аквитания“. И най-вече хората, които я управляват.

Конвърс се обърна.

— С всяка своя частица — потвърди той. — Затова трябва да обсъдим случилото се тази вечер.

— Казах ти, че нямах избор. Сам ме предупреди, че хората от посолството, които видях на летището, са на страната на Делавейн. Не можех да поема риска.

— Знам. Сега и двамата сме преследвани от своите и защитавани от враговете. Трябва да помислим, капитане.

Телефонът дразнещо звънна два пъти. Фицпатрик скочи от стола, първата му реакция беше шокова. Джоел го гледаше и го успокояваше с поглед.

— Извинявай — рече Конъл. — Още не съм на себе си. Ще се обадя, вече съм добре — отиде до телефона и вдигна слушалката. — Ja? — послуша няколко секунди, закри я с ръка и погледна към Конвърс. — Международната телефонистка. Сан Франциско. Това е Мегън.

— Кое то ще рече Ремингтън — заяви Джоел. Устата му внезапно пресъхна, пулсът му се ускори.

— Мегън? Да, тук съм. Какво има? — Фицпатрик се втренчи пред себе си, докато сестра му говореше. Започна често да кима, мускулите на челюстта му се разиграха, докато се мъчеше да се съсредоточи. — О, Боже!... Не, всичко е наред. Наистина. Имаш ли номера? — Конъл погледна надолу към малката масичка. Имаше тефтерче, но липсваше молив. Вдигна очи към Джоел, който вече беше тръгнал към писалището за химикалката. Фицпатрик протегна ръка, взе я и записа няколко телефонни номера. Конвърс стоеше настрана. Осъзна, че сдържа дъха си, пръстите му стискаха неистово чашата. — Благодаря ти, Мегън. Знам, че и без това изживяваш кошмарно време, но ще трябва да ми се обадиш пак. Набери ме по автомата, чу ли? Добре, Мег, честна дума. Довиждане — флотският юрист затвори телефона. Ръката му за момент остана върху апарата.

— Обаждал се е Ремингтън, нали? — обади се Джоел.

— Да.

— Какво е станало?

— Някой се е опитал да вдигне флагчето от служебното ти досие — отвърна Фицпатрик, обърна се и погледна към Конвърс. — Всичко е наред. Ремингтън не разрешил.

— Кой е бил?

— Не знам, ще трябва да се обадя на Дейвид. Мегън няма понятие какво значи флагче, а още по-малко кой си ти. Съобщението било „постъпи искане за вдигане на флагчето“, но той го спрял.

— Значи всичко е наред.

— Така казах и аз, но не е.

— По-ясно, по дяволите!

— Моята заповед е в сила за определен срок. Ти допусна, че това ще стане, но аз — не. Искането не е постъпило от някоя дребна риба. Ще си тръгнеш от онази среща и след няколко часа новите ти приятели ще държат в ръце досието ти. Мразещият Делавейн Конвърс се е превърнал в преследващия Делавейн Конвърс.

— Обади се на Ремингтън — Джоел отиде до френския прозорец, отвори го и излезе на малкия балкон. Чуваше гласа на Фицпатрик отвътре — поръчваше разговор със Сан Диего. Джоел бръкна в джоба си за цигари и запали една. На яркия блясък на запалката долови някакво движение и погледна натам. През два балкона, на около десет метра вдясно, един мъж го наблюдаваше.

Силуетът му ясно се очертаваше на смътната светлина. Той кимна и се прибра. Дали беше обикновен гост, излязъл случайно за глътка чист въздух? Или „Аквитания“ беше поставила постове? Конвърс чуваше флотския юрист, който разговаряше спокойно, обърна се и влезе в стаята.

Конъл седеше от другата страна на масата. Държеше слушалката с лявата ръка, а дясната беше над тефтерчето. Записа нещо и бързо рече:

— Чакай малко. Значи Хикмън ти разреши да продължиш забраната, но не пожела да ти разкрие името на човека, внесъл искането... Разбирам. Добре, Дейвид, благодаря ти много. Ще излизаш ли тази вечер?... В такъв случай, ако ми потрябваш, ще те намеря на този номер... Да, знам какво представляват телефоните в Сонома. Един дъжд им стига. Още веднъж ти благодаря, Дейвид. Довиждане — Фицпатрик затвори и изгледа странно, почти виновно Джоел. Поклати глава и намръщен въздъхна.

— Какво има? Какво се е случило?

— Най-добре на утрешната среща да събереш всичката възможна информация. Или вече е днешната?

— Минава полунощ. Защо?

— Защото след двайсет и четири часа флагчето ще се вдигне и досието ти ще отпътува за Пети военноморски отдел в Норфък, а там има важни клечки. Ще разберат всичко, което не искаш да знаят за теб. Срокът е седемдесет и два часа.

— Продължи го!

Конъл се изправи с безпомощно изражение.

— На какво основание?

— Националната сигурност, естествено.

— Знаеш, че трябва да посоча конкретни причини.

— Не, не знам. Продължения се правят във връзка с всякакви непредвидени обстоятелства. Кажи, че ти е необходимо още време да се подготвиш. Не си могъл да се свържеш с източник на информация или свидетел. Или по лични причини, дявол да го вземе! Погребението на зет ти и скръбта на сестра ти са забавили работата!

— Глупости, Джоел! Ако го направя, веднага ще направят връзката с Прес и тогава сбогом. Забрави ли, че те го убиха?

— Не — твърдо отсече Джоел. — Но това ни разделя, а не ни свързва.

— Какви ги говориш?

— Обмислих всичко и се постарях да се поставя на мястото на Ейвъри. Той знаеше, че всяко негово движение е било наблюдавано, вероятно и телефонът му е бил подслушван. Спомена, че сделката между „Ком Тек“ и „Берн“, закуската ни, самата Женева, всичко трябвало да изглежда крайно логично. В края на закуската каза, че ако приема, ще проведем конкретния разговор по-късно.

— Е, и?

— Знаел е, че ще ни видят заедно, това е било неизбежно. Мисля, че е искал да ми подсказе думите, с които да отговоря, ако някой от „Аквитания“ ме пита за него. Смяташе да ми даде тласък, за да се добера до тези хора.

— Нищо не разбирам.

— Ейвъри искаше да ми залепи етикета, който трябваше да нося, за да проникна в мрежата на Делавейн. Никога няма да го научим, но ми се струва, че намерението му е било да ме накара да кажа, че той, Престън Холидей, ме е подозирал, че съм един от тях, че се е натиснал да участва в сделката между „Ком Тек“ и „Берн“, за да ме заплаши с разкритие, да ме спре.

— Чакай, чакай — Конъл поклати глава. — Прес не знаеше какво ще направиш и как ще го направиш.

— Има само един начин да се направи и той го е знаел! Знаел е също така, че сам ще стигна до същия извод, когато науча подробностите. Единственият начин да се спрат Делавейн и фелдмаршалът му е, като се влезе в „Аквитания“. Защо според теб ми бяха дадени толкова пари? Нямам нужда от тях, а и той знаеше, че не може да ме купи. Но е бил сигурен, че ще помогнат за моето проникване в организацията и за да започнат разговорите за събиране на доказателства... Обади се отново на Ремингтън. Кажи му да подготви продължение на забраната.

— Вече не на Ремингтън, а на командира на базата адмирал Хикмън. Дейвид каза, че адмиралът имал намерение утре да ми се обади. Ще трябва да предупредя Мегън. Хикмън бил ядосан, искал да знае кой си и какъв е този внезапен интерес на всички към теб.

— Колко добре познаваш Хикмън?

— Доста добре. Работил съм с него в Ню Ландън и Галвестън. Той ме изтегли на поста старши юридически офицер в Сан Диего и благодарение на него получих по-висок чин.

Конвърс се втрени във Фицпатрик, после, без да каже дума, се обърна и отиде към отворените балконски врати. Конъл мълчеше, разбираше го. Беше виждал твърде много адвокати в действие — когато им хрумваха внезапни, още смътни идеи, върху които можеха евентуално да изградят защитата. Джоел се обърна към него бавно и колебливо. Неясните, абстрактни сенки на една възможност постепенно се избистряха.

— Направи го — тихо рече той. — Направи това, което би направил зет ти. Довърши онова, което той би казал, но не му дадох възможност да го изрече. Представи си, че ние с него се бяхме срещнали след онези преговори. Дай ми трамплина, от който се нуждая. Дай на Хикмън сценарий, който би могъл да е написан от Престън Холидей. Кажу ми, че флагчето трябва да остане на мястото си, защото според теб съм свързан с убийството на зет ти. Обясни ми, че преди да замине за Женева, Холидей дошъл при теб и ти казал, че ще се срещне с мен, опонента си по сделката, когото подозирал в корупция при издаването на разрешения за износ и легализирането на печалбите на някои членове на управителните съвети. Кажу, че е смятал да ме уличи. Престън Холидей е известен с подобни постъпки.

— Не и през последните десет-дванайсет години — поправи го Фицпатрик. — Влезе в корпоративната практика с едно здравословно уважение към долара.

— Важно е миналото. Това беше една от причините да се обърне към мен. Кажу, че според теб той ме е притиснал и тъй като в този бизнес играят милиони, смяташ, че съм го очистил и съм се прикрил с убедително алиби. Имам репутацията на човек, който си изпипва работите.

Конъл наведе глава и прекара ръка през косата си. Тръгна замислен към ловната маса. Спря и вдигна очи към една от гравюрите с коне.

— Съзнаваш ли какво искаш да направя?

— Да. Дай ми трамплина, който ще ме хвърли право в средата на бъдещите чингисханове. За да успееш, трябва да отидеш дори подалече в разговора си с Хикмън. Тъй като си лично засегнат и дяволски

ядосан, което също е вярно, упълномощи го да обясни позицията ти на хората, които искат да вдигнат флагчето. Въпросът не е свързан с военните, така че ще отнесеш всичко, което знаеш, до гражданските власти.

— Разбирам — рече Фицпатрик. — Всъщност ще кажа истината, каквато я виждах, когато тръгнах насам да те търся. Само ще разменя целите. От човека, който ще ми помогне, се превръщаш в човека, когото преследвам.

— Точно така. И тогава ще бъда посрещнат с почести в имението на Лайфхелм.

— В такъв случай едно нещо не ти е ясно.

— Какво?

— Искаш официално да те обвиня в предумишлено убийство. Да те обявя за убиец. След това няма да мога да взема думите си обратно.

— Знам. Действай.

Джордж Маркър Делавейн изви осакатеното си тяло под странно оцветената карта на стената. Мразеше пречките, а в момента една му се разясняваше от адмирал в Пети военноморски отдел.

— Степента на флагчето е четири нула — говореше Сканлън. — За да го освободим, трябва да минем през всички процедури на Пентагона и не е нужно да ви обяснявам какво значи това. Можем да се справим с формалностите, но поемаме риска да...

— Знам какъв риск поемаме — прекъсна го Делавейн. — И подписите, и имената на хората са риск. Защо четири нула? Кой я е определил и защо?

— Старшият юридически офицер на базата. Проверих го. Той е трети капитан на име Фицпатрик и в досието му няма нищо, което да ни подсказва защо го е направил.

— Ще ви кажа защо — заяви палачът от Сайгон. — Крие нещо. Пази оня Конвърс.

— Защо му е на старши юридически офицер от флотата да прикрива граждански при подобни обстоятелства? Няма никаква връзка. Освен това защо именно четири нула? Това само привлича внимание към действията му.

— И плътно затваря достъпа до онова досие — Делавейн помълча, после продължи, преди адмиралът да го прекъсне. — Този

Фицпатрик... Проверихте ли списъка ни?

— Не е от нашите.

— Включването му разглеждано ли е? Говорено ли е с него?

— Нямах време да разбера — чу се звън, който не беше част от разговора на двамата мъже. Сканлън натисна някакъв бутон и заговори с ясен, официален глас. — Да? — последва мълчание и след няколко секунди адмиралът съобщи: — Пак е Хикмън.

— Може да има нещо за нас. Обадете ми се.

— Хикмън не би ни казал и дума, ако знаеше, че съществуваме — отсече Сканлън. — След няколко седмици ще е сред първите, които ще изчезнат. Ако зависеше от мен, бих го разстрелял.

— Обадете ми се — повтори Джордж Маркърс Делавейн, загледан в картата на нова Аквитания.

Хаим Абрамс седеше на кухненската маса в малката си каменна средиземноморска вила в Цахала — предградие на Тел Авив, предпочитано от пенсионирани военни и хора с достатъчно високи доходи или влияние, за да си позволят да живеят там. Прозорците бяха отворени и ветрецът от градината раздвижваше тежкия въздух на лятната нощ. В две от стаите имаше климатична инсталация, в други три на таваните бяха монтирани вентилатори, но Хаим обичаше кухнята. Навремето той и хората му планираха нападенията си от примитивни кухнички. В Негев често се раздаваше оръжие, докато пустинно пиле вреше на печка с дърва. Кухнята беше душата на къщата. Тя даваше топлина и храна на тялото, пречистваше главата за обмисляне на тактиката, щом жените я напуснеха след изпълнение на задълженията си и не досаждаха на мъжете с безкрайните си баналности. Жена му спеше горе. Добре. Отдавна нямаше какво да си кажат, вече не можеше да му помага. А дори да можеше, нямаше да иска. Бяха загубили сина си в Ливан — нейния син, беше заявила тя, учител, учен, не войник, не убиец по собствен избор. Твърде много синове загинаха и от двете страни, каза тя. Старите заразяват младите със своите вражди и изтъркани библейски легенди, с които оправдават смъртта и преследването на съмнителни териториални завоевания. Смърт, беше проплакала тя! Забравила беше младостта си, прекалено много хора забравяха твърде бързо. Но Хаим Абрамс не забравяше, никога нямаше да забрави.

И нюхът му беше остър като никога. Онзи адвокат Конвърс! Всичко беше прекалено интелигентно, вонеше на хладни, аналитични умове, а не на разпалеността на вярващите. Специалистът от Мосад беше най-добрият, но дори Мосад допускаше грешки. Специалистът търсеше мотив, сякаш можеше да разреже човешкия мозък и да заяви, че това действие е предизвикало онази реакция, че това наказание е предизвикало онова отмъщение. Прекалено умно беше! Вярващите се захранваха от жарта на убежденията си. Те бяха единственият им мотив.

Хаим знаеше, че е откровен човек, който винаги казва каквото мисли, но това не беше от липса на интелигентност или поради отсъствието на тънки възприятия. Уменията му на бойното поле доказваха противното. Беше пряк, защото знаеше какво иска, а превземките и остроумията бяха загуба на време. През годините, които беше живял с убежденията си, нито веднъж не срещна друг вярващ, който да си позволи да губи време.

Конвърс знаеше достатъчно, за да успее да се срещне с Бертолдие в Париж. Показал е колко повече знае, когато е споменал Лайфхелм в Бон и е назвал Тел Авив и Йоханесбург. Какво още трябваше да се доказва? Защо не беше защитил каузата си още на първата среща, а губеше време?... Не, Конвърс идваше от другаде. Специалистът от Мосад беше казал, че мотивът му го прави техен съюзник. Ала грешеше. Нямаше я кървавочервената жар на вярващия. Само ум и приказки.

Дори специалистът не бе подценил нюха на Хаим. И правилно, защото двамата сабри бяха воювали заедно години наред, доста често и срещу европейците и мълчаливото им съучастничество, и срещу онези емигранти, които размахваха Вехтия завет, сякаш го бяха написали, и наричаха истинските жители на Израел необразовани простаци. Специалистът от Мосад уважаваше своя събрат, уважението се четеше в погледа му. Никой не можеше да подмине интуицията на Хаим Абрамс, син Авраамов, архангел на мрака за враговете на децата Авраамови. Слава Богу, че жена му спеше.

Беше време да се обади в Пало Алто.

— Генерале...

— Шалом, Хаим — отвърна палачът от Сайгон. — Стягаш ли се за Бон?

— Заминавам сутринта, по-точно заминаваме. Ван Хедмер вече лети насам. Ще кацне на „Бен Гурион“ в осем и половина и заедно ще вземем самолета за Франкфурт в десет часа. Оттам пилотът на Лайфхелм ще ни закара с частния му самолет.

— Добре. Говори.

— Научи ли още нещо за Конвърс?

— Става все по-голяма загадка, Хаим.

— Надушвам измама.

— Аз също, но може би не такава, каквато предполагах. Знаеш преценката ми. Смятах го за пешка, използвана от по-информирани хора като Лукас Анстет, за да се докопат до нещо повече от слуховете, които се носят. Не изключвам възможността за изтичане на сведения.

— Мини на въпроса, Маркърс — отсеке нетърпеливият Абрамс, който винаги се обръщаше към Делавейн на средно име. Смяташе го за еврейско, въпреки че бащата на Делавейн беше кръстил първородния си син на римския император и философ Марк Аврелий, привърженик на умереността.

— Днес се случиха три неща — продължи бившият генерал. — Първото ме вбеси, защото не можах да го разбера, и откровено ме смути поради факта, че показваше много по-дълбоко проникване, отколкото мислех за възможно.

— Какво именно? — прекъсна го израелецът.

— Твърда забрана върху достъпа до служебното досие на Конвърс.

— Да! — извика Абрамс с триумфална нотка в гласа.

— Какво?

— Продължавай, Маркърс! Ще ти кажа, като свършиш. Каква беше втората неприятност?

— Не беше неприятност, Хаим. Едно толкова открито обяснение, че просто не можах да го отхвърля. Обади се Лайфхелм и ми каза, че Конвърс сам е заговорил за смъртта на Анстет и е изразил облекчение, но не е казал почти нищо съществено. Споменал само, че Анстет му бил враг. Използвал е тази дума.

— Така е бил инструктиран! — гласът на Абрамс проехтя в кухнята. — А какъв е третият подарък, генерале?

— Третото най-много ме обърка, но в същото време хвърли светлина върху някои неясноти... Хаим, не крещи така в телефона. Не

си на някой от митингите си и не предизвикваш Кнесета.

— Аз съм на бойното поле, Маркърс. Моля те, приятелю, продължавай.

— Човекът, забранил достъпа до военното досие на Конвърс, е флотски офицер, зет на Престън Холидей.

— Да, да! Генерале!

— Престани веднага!

— Извинявай, скъпи приятелю. Всичко пасва!

— Това, което си мислиш, може да бъде оборено от доводите му — заяви Делавейн. — Този флотски офицер, зетят, вярва, че Конвърс е организиран убийството на Холидей.

— Разбира се! Идеално! Това ли е всичко, което е казал?

— Не, дал е на командващия базата в Сан Диего да разбере, че Холидей е споделил с него, че отива в Женева да се срещне с един човек, който според него е замесен в незаконен износ. Адвокат на печалбари от търговия с оръжия. Възнамерявал да притисне този международен адвокат на име Конвърс и да го заплаши с изобличение. Какво смяташ?

— Измама!

— Но от чия страна, сабра? Силата на гласа ти не може да ме убеди.

— Не се съмнявай! Прав съм! Този Конвърс е пустинен скорпион!

— Какво значи това?

— Не разбираш ли? Мосад го разбра!

— Мосад ли?

— Да! Разговарях с нашия специалист и той надушва същото! Генерале, според неговата информация този Конвърс може да е истински, може наистина да желае да се присъедини към нас, но когато му казах, че надушвам мърша, той излезе с още едно предположение. Конвърс може да е агент на правителството си, без дори да го знае!

— Провокатор?

— Кой знае, Маркърс? Но нещата вървят натам. Първо се слага забрана върху военното му досие, а то положително ще ни каже нещо, вече сме убедени. След това заявява, че нашият враг бил и негов. Колко просто е да го инструктират за това. И накрая се намеква, че Конвърс е убиецът от Женева — толкова точно и изцяло в негова полза. Имаме

работа с аналитични умове, които наблюдават всеки ход на шахматната дъска и срещу всяка пионка имат цар.

— Все пак това, което твърдиш, може да е точно обратното. Той може да е...

— Не може! — изкрещя Абрамс.

— Защо, Хаим? Обясни ми защо!

— В него няма жар, няма огън! Вярващите не са такива! Ние не сме умни, ние сме непреклонни!

Няколко секунди Джордж Маркърс Делавейн мълча, а израелецът знаеше, че е по-добре да не прекъсва мълчанието му. Изчака тихият студен глас да долети от слушалката.

— Срещнете се утре. Изслушайте го и бъдете вежливи, играйте неговата игра. Но той не бива да напуска къщата без моя заповед. Може и никога да не я напусне.

— Шалом, приятелю.

— Шалом, Хаим.

Валери се приближи до стъклените врати на ателието си — същите като на балкона на горния етаж, и погледна към спокойните, облени със слънце води на нос Ан. Сети се за яхтата, която така застрашително беше пустила котва пред дома ѝ преди няколко ноци. Не беше се връщала повече. Случилото се стана част от миналото, която поставяше въпроси, но не даваше отговори. Като затвореше очи, още виждаше мъжкия силует и огънчето на цигарата му. Не спираше да гадае какво правеше той, за какво мислеше. След това си спомни за двамата мъже в светлината на зазоряването, очертани от рамките на бинокъла ѝ, които я разглеждаха с далеч по-силни бинокли. Дали бяха новаци, търсеци сигурно пристанище? Любители, плаващи по тъмните води на крайбрежието през нощта? Въпроси без отговор.

Така или иначе, това беше минало. Кратък, тревожен епизод, събудил тъмни представи — демони, търсеци логика, както би се изразил Джоел.

Отметна дългата си черна коса и се върна при триножника, взе четката и нанесе с ръждивокафява боя последните щрихи на потъналите в сянка пясъчни дюни. Отстъпи назад, разгледа работата си и за пети път се закле, че картината е готова. Беше поредният ѝ морски пейзаж. Не ѝ омръзваше да ги рисува, а за щастие започваше да намира и добър пазар за тях.

Вдъхновяваше я къщата, в която живееше. Беше мечтала за такава в годините, когато не знаеше дали някой ден ще може да си позволи. Беше завършила школата за изящни изкуства в Париж и се готвеше да завладее артистичния свят на Ню Йорк, но грубата реалност промени плановете ѝ. Семейството ѝ бе достатъчно заможно да ѝ осигури прилично, макар и не луксозно съществуване по време на трите години в колежа и двете в Париж. Баща ѝ беше възторжен художник любител, който все се вайкаше, задето не е поел риска да се отдаде изцяло на изящните изкуства вместо на архитектурата. За това подкрепяше финансово и морално единствената си дъщеря и живо съпреживяваше напредъка ѝ, като се радваше на твърдата ѝ решимост.

А майка ѝ — винаги любяща, винаги готова да я подкрепи във всичко, правеше ужасни снимки на най-слабите работи на Вал и ги изпращаше на сестра си и братовчедите си в Германия, като им пишеше невъзможни лъжи за музеи, галерии и луди комисии.

— Шантава берлинчанка — нежно казваше баща ѝ със силния си галски акцент. — Трябваше да я видиш по време на войната. Всички се бояхме до смърт от нея! Все очаквахме някоя нощ да се изтърси в щаба с пиян Гьоринг или упоен Гьобелс в ръце и да ни заяви, че ако искаме Хитлер, само трябва да ѝ кажем!

На младини баща ѝ бил свързка на Свободните французи със съюзниците и немската нелегална съпротива в Берлин. Надменният парижки аристократ, говорещ немски, бил изпратен в звеното в Шарлотенбург, координиращо всички действия на нелегалните в Берлин. Често заявяваше, че имал повече проблеми с дивата фройлайн и безумните ѝ идеи, отколкото с нацистите. Въпреки това два месеца след капитулацията се оженили. В Берлин. Където нито неговото семейство искало да разговаря с нея, нито нейното с него.

Никой не ѝ беше казал дали семейната вражда беше в дъното на последвалите събития, но парижанинът и берлинчанката бяха емигрирали в Сейнт Луис, щата Мисури, където майката на Валери имаше далечни родственици.

Грубата действителност. Преди девет години, когато се върна от Париж и се установи в Ню Йорк, баща ѝ отиде да я посети и разплакан ѝ съобщи ужасната новина. Любимата му щура берлинчанка беше болна от години, имаше рак, който щеше да я убие. В отчаянието си беше изхарчил почти всички пари, с които разполагаше, включително и за неизплатената втора и трета ипотека на къщата им в Белфонтейн. Опитваше се да спре болестта. Не можа да ѝ каже нищо повече. Можеше само да ридае и загубата на парите нямаше нищо общо със сълзите му. А тя го прегърна и го запита защо не ѝ беше казал досега.

— Това не е твоята битка, *ma chérie*. Беше наша. След Берлин винаги сме били само двамата. Тогава се борихме заедно, борим се заедно и сега, като един човек.

Майка ѝ почина след шест дни, а шест месеца по-късно баща ѝ запали цигара на остъклената веранда и заспа, за да не се събуди повече. Щастливо избавление. Валери не можа дори да заплаче. Беше

шок, но не и трагедия. Където и да се намираше сега, той искаше да е там.

И така, Валери Шарпантие започна да търси работа с добра заплата, която да не зависи от продадените картини на неизвестна художничка. Порази я не толкова фактът, че лесно намери такава работа, а че тя нямаше нищо общо с дебелия папка скици и рисунки, които беше занесла. Втората рекламна агенция, към която се обърна, изглеждаше много по-заинтересувана от доброто ѝ владение на немски и френски. Беше времето на корпоративното поглъщане на по-малки фирми, на многонационалните съюзи, в които едни и същи юридически лица печелеха от двете страни на Атлантика. Валери Шарпантие, в душата си художничка, на повърхността се превърна във фирмена хиена. Човек, който можеше бързо да скицира и рисува, да представя стоки и да говори езици. Всичко, което беше дълбоко чуждо на душевността ѝ, все пак ѝ осигури добър начин на живот за жена, която живееше в очакване името ѝ върху платното да започне да значи нещо.

Тогава в живота ѝ се появи мъж, който накара всички предишни връзки да избледнеят от паметта ѝ. Мил, почтен човек със собствени проблеми, само дете не говореше за тях, не желаше да говори за тях, а това трябваше да ѝ подсказва нещо. Джоел, нейният Джоел, в един момент излиятелен, в следващия — затворен, но винаги зад някакъв щит, зад фасида от чувство за хумор, често колкото хаплив, толкова и смешен. Известно време си влияеха добре един на друг. И двамата бяха амбициозни, макар и по различни причини — тя заради независимостта, която пораждаше признанието, той заради изгубените години, които не можеше да си върне. Всеки от тях действаше като буфер, когато другият изживяваше разочарование или срещаше пречка. Но всичко започна да се разпада. Причините ѝ бяха до болка ясни, но той не можа да ги схване. Джоел до такава степен започна да се опива от собствения си напредък, от собствената си решимост, че спря да обръща внимание на всичко друго и най-вече на нея. Никога не повишаваше глас, не командваше, но гласът му беше леден, а властността все повече избиваше на повърхността. Ако имаше точен момент, когато нещата тръгнаха надолу, можеше да го посочи като един ноемврийски петък. Агенцията я беше командировала в Берлин, „Телефункен“ нервно настояваше за някакви специални услуги и тя

беше избрана да успокои бурята. Опаковаше багажа си, когато Джоел се прибра от работа. Влезе в спалнята и я попита закъде се стяга. Когато му каза, той отсече:

— Не можеш да отидеш. Утре вечер сме канени у семейство Брукс в Ларчмънт. Ще бъдат също Талбът и Саймън. Сигурен съм, че ще обсъждат международния отдел. Трябва да присъстваш.

Беше го погледнала с безмълвно отчаяние. Не отиде в Германия. Но това беше повратният момент. Оттук нататък нещата се затъркаляха надолу все по-бързо и след няколко кратки месеца тя осъзна, че краят е близо. Напусна агенцията и пое трънливия път на свободната практика с надеждата, че повечето време, което щеше да му посвети, може да помогне. Но не помогна, той очевидно се противеше на всеки открит акт на саможертва от нейна страна, колкото и да се стараяше да го прикрива. Периодите му на затваряне в себе си зачестиха и в известен смисъл Валери изпитваше жалост към него. Не можеше да обуздава гневните си изблици и беше ясно, че това, което става, не му харесва, но не може да се промени. Беше на път да прегори и тя се чувстваше безсилна да му помогне.

Ако ставаше въпрос за друга жена, би се борила, би предявила правата си и би ги отстоявала яростно, но нямаше с кого да си съперничи, бяха само той и натрапчивите му идеи. Накрая разбра, че не може да пробие щита му. Обвини го в емоционално изчерпване и той се съгласи с тихия си любезен глас. На следващия ден се изнесе от апартамента.

Тя настоя да ѝ плаща издръжка четири години — колкото години ѝ беше отнел. Но тези четири години на великодушие са към своя край, разсъждаваше Вал, докато почистваше четките и стържеше палитрата. Бяха изтекли през януари и последният чек пристигна както винаги на петнайсетото число. Преди пет седмици, когато обядваха в бостънския „Риц“, Джоел ѝ предложи да продължи да праща чекове. Заяви, че е свикнал и че печели повече, отколкото може да харчи. Отклони предложението му, като каза, че нещата са много по-добре, отколкото изглеждат. Той се усмихна и с полутъжната си, но заразителна усмивка отвърна:

— Ако се променят, винаги можеш да разчиташ на мен.
Да върви по дяволите!

Бедният Джоел. Тъжният Джоел. Беше добър човек, понесен от водовъртежа на вътрешните си конфликти. А Вал беше стигнала, докъдето можа. Ако беше продължила, щеше да отрече самата себе си. Не искаше да допусне това и не бе го допуснала.

Остави четките на таблата, отиде до стъклените врати и се загледа в дюните и океана. Той беше някъде там, далече, все още в Европа. Дали днес щеше да се сети за нея? Беше годишнина от сватбата им.

Като обобщение можем да кажем, че Хаим Абрамс е модел на поведение в хаоса на борбата за ежедневно оцеляване. Това са години на безспирни, яростни престрелки, на надхитряне и надживяване на противника, решен да унищожи не само селищата на сабрите, но и стремежа на пустинните евреи към отечество, политически свободи и религиозно волеизлияние. Не е трудно да се разбере откъде идва Абрамс и защо се е превърнал в това, което е. Плашеца е целта, до която може да стигне. Той е фанатик, без чувство за баланс или компромис по отношение на други народи с идентични стремления. Ако човек има различна окраска, той е враг дори ако е от същия лагер. Въоръжената сила надделява над преговорите по всички въпроси и дори онези в Израел, които се обявяват за по-умерени позиции на базата на безопасни граници, са обвинени в предателство. Абрамс е империалист, който вижда един вечно разширяващ се Израел като управляваща империя на целия Близък изток. Подходящ край на този материал е коментарът му по повод изявлението на министър-председателя по време на ливанското нападение: „Ние не ламтим дори за сантиметър ливанска земя.“ Отговорът на Абрамс, казан пред войските, които в голямата си част му симпатизират, е следният: „И дума да не става за сантиметър! Искаме цялата проклета страна! След това Газа, Голан и Западния бряг! А защо не и Йордания, Сирия, дори Ирак! Имаме средствата и волята! Ние сме богоизбраните деца на Авраам!“

Той е ключът на Делавейн във врящия Близък изток.

Наближаваше обяд и високото слънце биеше директно по балкончето зад френските прозорци. Остатъците от късната закуска бяха изнесени от прислугата и на ловната маса беше останал само

сребърен чайник. Бяха чели цели часове, след като им донесоха първото кафе в шест и половина сутринта. Конвърс остави досието и посегна към цигарите, оставени на масата до креслото. „Не е трудно да се разбере откъде идва Абрамс... Плашеща е целта, до която може да стигне.“ Джоел погледна към Конъл Фицпатрик, който седеше на дивана, надвесен над ниската масичка. Четеше и си водеше бележки на телефонното тефтерче. Досиетата на Бертолдие и Лайфхелм бяха подредени на спретната купчинка вляво от него. Фицпатрик ми каза почти същите думи, мислеше Конвърс. „Започвам да разбирам откъде идваш...“ Естественият въпрос, който се налагаше в главата на Джоел, беше прост. Къде отиваше самият той? Надяваше се, че знае. Беше ли неумел гладиатор, който излиза на римската арена и се изправя срещу много по-силни, по-добре въоръжени и превъзхождащи го противници? Или демоните на миналото му го превръщаха в жертва на самия себе си, водеха го към горещия пясък на арената, където разярени, полугладни лъвове чакаха, готови да го разкъсат? Толкова въпроси. Знаеше само, че не може да се върне.

Фицпатрик вдигна очи.

— Какво има? — попита той, очевидно усетил погледа на Конвърс върху себе си. — Адмиралът ли те тревожи?

— Кой?

— Хикмън, от Сан Диего.

— Между другото, и той. Сега, на дневна светлина, сигурен ли си, че ще осигури продължението на забраната?

— Нямам гаранции, но обеща да ми се обади, ако започнат да го натискат. Сигурен съм, че няма да предприеме нищо, без да ме уведоми. Потърси ли ме, Мегън знае какво да прави. Ако се наложи, ще упражня правото си на лична привилегия и ще изискам среща с неназованите хора от Пети отдел. Мога да стигна дотам, че да ги обвиня във връзка със случилото се в Женева. Така ще затворим кръга. Можем да стигнем до пълна забрана, което значи, че флагчето ще се вдигне само при щателно разследване на обстоятелствата.

— Няма да можеш да наложиш забрана, ако и той е с тях. Ще те прегази.

— Ако беше с тях, нямаше да каже на Ремингтън, че ще ми се обади. Щеше да изчака да мине денят и да вдигне флагчето. Познавам го. Не беше само объркан, а направо бесен. Защитава хората си и не

обича външен натиск, особено в рамките на флотата. Досието е закрито и докато е така, флагчето ще остане на мястото си. Казах ти, че е много по-ядосан на Норфък, отколкото на мен. Дори не искат да му дадат обяснение, не можели.

Конвърс кимна.

— Добре. Наречи го игра на нерви от моя страна. Току-що дочетох досието на Абрамс. Тази откачалка с голи ръце може да взриви целия Близък изток и да ни повлече със себе си... Какво мислиш за Лайфхелм и Бертолдие?

— Информацията съвпада с всичко, което ти ми каза, но има и още нещо. Не са само влиятелни бивши генерали, фрашкани с пари, а и могъщи символи за тълпата, която поддържа оправданите крайности. Интересува ме обаче източникът на информацията.

— Просто го няма.

— Разбира се, но откъде? Каза, че Бийл ти я е дал, че Прес е употребил множество число — „тези, които преследваме“, „оръжията, които можем да ти дадем“...

— Вече обсъдихме този въпрос — прекъсна го Джоел. — Човекът от Сан Франциско, към когото се обърнал и който му дал петстотинте хиляди долара, го посъветвал да възбуди съдебни дела срещу тези хора и заедно да ги изкарат обикновени спекуланти и печалбари. Това ще е връх на подигравката за суперпатриотите. Логиката е солидна и с нея се обяснява множественото число.

— Прес и непознатият от Сан Франциско?

— Да.

— Смяташ ли, че са били в състояние да вдигнат телефона и да поръчат на някого това? — Фицпатрик посочи досиетата вляво от себе си.

— Защо не? Живеем в компютърната ера. Вече никой не се намира на липсващ на картата остров или в неоткрита пещера.

— Това не са компютърни разпечатки — отбеляза Конъл, — а подробни, задълбочени досиета, които съдържат политическите нюанси и личните предпочитания и особености.

— Добре си служиш с думите, моряче. Да, така е. Човек, който може да преведе половин милион долара в банка на егейски остров, може и да наеме когото си поиска.

— Не и тази категория хора.

— Какво искаш да кажеш?

— Нека наистина да се върнем назад — започна флотският юрист, изправи се и посегна към страницата, която четеше. — Няма да се впускам в подробности за отношенията ми с Прес, защото точно сега ме боли да мисля за тях — Фицпатрик млъкна, прочел в очите на Конвърс порицание за внасянето на сантиментални нотки в разговора. — Не ме разбирай погрешно — продължи той. — Не говоря за смъртта, нито за погребението, а тъкмо обратното. Това не е онзи Прес Холидей, когото познавах. Просто смятам, че не ни е казал истината — нито на теб, нито на мен.

— Тогава знаеш нещо, което аз не знам — тихо отбеляза Конвърс.

— Знам, че в Сан Франциско няма човек, който макар и бегло да напомня описанието, което ти е дал. Живял съм там през целия си живот, включително и по време на следването ми в „Бъркли“ и „Станфорд“, също като Прес. Познавам всички, които той познаваше, особено богатите, както се полага на бъдещи юристи. Нали след време щяха да ни станат евентуални клиенти.

— Тънък довод, адвокате. Сигурно е пазил нещичко само за себе си.

— Не. Не би го направил. Поне по отношение на мен.

— Е, аз...

— Нека направя следващата стъпка — прекъсна го Фицпатрик. — Тези досиета... не бях ги виждал досега, но съм виждал много подобни на тях, може би към двеста, по пътя им към окончателното оформление.

Джоеел вдигна глава.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Тези досиета са преработени, завършени продукти на разузнавателни проучвания, с използването на големи количества военни данни. Те са препращани от отдел в отдел и всеки е допълвал по нещо от своята област — от строго биографичните данни, през следенето в миналото, до психиатричните оценки. И всички са обобщени от специалисти. Досиетата са извадени от дълбоките правителствени подземия, преписани са със съвременни допълнения и заключения и са оформени така, че да приличат на резултат от

неправителствени, външни източници. Но не са. От всеки ред лъха на „Секретно“, „Строго секретно“ и „За служебно ползване“.

Конвърс се наведе напред.

— Това може да е субективна преценка. Виждал съм много подробни, задълбочени досиета, изготвени от високоплатени фирми, специализирани в тази област.

— Описващи точни войсковы подробности по време на война? Посочващи бомбардировки и цитиращи полкове и батальони заедно с прилаганите от тях военни стратегии? Описващи чрез лични разговори вътрешните конфликти на висши вражески офицери и тактическите причини за преместването им от военни на граждански постове след края на войната? Никоя фирма не би имала достъп до подобни материали.

— При добро проучване... — започна Джоел, внезапно сам неубеден в думите си.

— Не и в случая с тези — прекъсна го Конъл и вдигна страницата с напечатаните имена. Палецът му притискаше двете долни колони с „хората на отговорни постове“ от Пентагона и Държавния департамент. — Може би пет или шест, по трима от всяка колона, биха могли да бъдат проучени, но не и останалите. Те са много над онези, с които съм работил. Не могат да бъдат подкупени, изнудвани или заплашвани. Когато ми каза, че разполагаш с имена, реших, че ще разпозная повечето от тях или поне половината. Но имената нищо не ми говорят. Познавам само началници на отдели, висшия персонал, който очевидно докладва на тези хора. Прес не би могъл да се добере до тези имена сам или с помощта на външни хора. Няма да знае къде да ги търси, дори аз няма да знам, да не говорим за външни хора.

Конвърс се изправи.

— Сигурен ли си, че знаеш какво говориш?

— Да. Някой, вероятно повече от един човек, дълбоко в подземията на Вашингтон е дал тези имена по същия начин, по който е предоставил досиетата.

— Чуваш ли се какво говориш?

Конъл кимна.

— Не ми е лесно да го кажа — додаде мрачно той. — Прес ни е лъгал. Излъгал е теб с това, което ти е казал, излъгал е и мен с това,

което премълча. Ти си вързан на нишка, която води право към Вашингтон. А аз не е трябвало да знам нищо за това.

— Марионетката е на мястото си... — едва чуто заговори Джоел и безцелно тръгна през стаята към ярката слънчева светлина, нахлуваща през балконската врата.

— Какво? — попита Фицпатрик.

— Нищо, просто фраза, която непрекъснато се върти в главата ми, откак чух за Анстет — Конвърс се обърна. — Но щом е нишка, защо са я укрили? Защо Ейвъри я е крил? С каква цел?

Флотският юрист остана неподвижен, лицето му бе безизразно.

— Няма защо да ти отговарям. Ти самият даде отговор вчера следобед, когато говорихме за мен. Не се самозалъгвай, знаех какво точно ми казваш. „От време на време ще ти давам по едно име, което може да отвори някоя врата... но нищо повече.“ Това бяха думите ти. В свободен превод ще рече, че може да се натъкна на нещо, но ако попадна в лоши ръце, не бих могъл да издам факти, които не са ми известни, дори ако ме изтезават.

Джоел прие упрека не само защото беше справедлив, но и защото хвърли светлина върху една по-голяма истина, която не беше осъзнал на Миконос. Бийл му беше казал, че между задаващите въпроси във Вашингтон имало военни, които поради една или друга причина не са постоянствали в издирванията си и са млъквали. Може би си бяха затваряли устите, но не бяха стояли със скръстени ръце. Докато един глас от Сан Франциско, глас на човек, който е знаел към кого да се обърне благодарение на шурея си в Сан Диего, се свързал с тях. Разговаряли са и от секретните им срещи се зародил план. Имали са нужда от опитен човек, който живее с омраза, която биха могли да подхранят, и когато тя пламне, да го пуснат в лабиринта.

Разкритието беше шокиращо, но колкото и да беше странно, Джоел не можеше да упори тази стратегия. Не можеше да упрекне дори мълчанието им след убийството на Престън Холидей. Високо издигнатите обвиняващи гласове щяха да направят смъртта му безсмислена. Вместо това се бяха притаили. Знаеха, че марионетката им разполага със средства да си пробие път в лабиринта от закононарушения и да свърши работата, която не можеха да свършат те. Разбираше и това. Но имаше нещо, което Конвърс не можеше да приеме, и това бе собствената му лесна заменяемост като марионетка.

Беше приел да остане незащитен при условията, описани от Престън Холидей, но не и при тези. Щом беше окачен на нишка, искаше кукловодите да разберат, че го знае. Искаше и името на човек в Бон, към когото да се обърне, който е негов съюзник. Старите правила вече не бяха в сила, беше добавено ново измерение.

След четири часа щяха да го вкарат зад железните порти на имението на Ерих Лайфхелм. Искаше да има някой отвън, към когото Фицпатрик да се обърне, ако не излезеше оттам до полунощ. Демоните притискат, мислеше Джоел. Но не можеше да се върне назад. Беше на крачка от впримчването на палача от Сайгон, от компенсирането на толкова неща, които бяха изкривили живота му по начин, който никой не можеше да разбере... Не, не „никой“. Една личност беше разбрала, но заяви, че не може да му помогне повече. Нито пък беше честно да продължава да търси помощта ѝ.

— Какво решаваш? — обади се Конъл.

— Да решавам ли? — стресна се Джоел.

— Не си длъжен да ходиш днес следобед. Зарежи всичко! Това е работа на държавата, ФБР и ЦРУ. Учуден съм, че не са тръгнали по този път.

Конвърс понечи да отговори, но се спря. Трябваше да бъде ясно не само на Фицпатрик, но и на самия него. Смяташе, че го е проумял. Беше видял израза на безгранична паника в очите на Ейвъри Фаулър... Престън Холидей... и беше чул сълзите в гласа му. Лъжата може и да беше негова стратегия, но погледът и сълзите отразяваха истинските му чувства.

— Минавало ли ти е през ум, капитане, че те не могат да тръгнат по този път? Че може би не говорим за хора, които могат да вдигнат телефона и да задвижат тези механизми? Или че ако опитат, ще им откъснат главите може би в буквалния смисъл, с официално мъмрене и куршум в тила? Не вярвам да треперят за кожата си и може би не са се спрели на най-подходящия човек за тази работа, но смятам, че наистина са стигнали до убедително заключение. Не биха могли да работят с техни хора, защото не знаят на кого могат да се доверят.

— Ти си хладнокръвен кучи син.

— Направо леденостуден, капитане. Имаме работа с параноична фантазмагория, наречена „Аквитания“, управлявана от изпитани, предани, високоинтелигентни и изобретателни мъже, които, ако

постигнат целите си, ще бъдат гласове на силата и разума в един обезумял свят. Те ще поемат контрола над нашия свят, защото всички други възможности ще бледнеят в сравнение със стабилността. Стабилност, адвокате, като алтернатива на хаоса. Ти какво би избрал, ако беше обикновен човек, с работен ден от девет до пет, с жена и деца, и не можеш да си сигурен, че като се прибереш вечерта, няма да завариш дома си разбит, жена си изнасилена и децата си удушени. Ще гласуваш с две ръце за танкове по улиците.

— И още как — съгласи се флотският юрист. — Остават само няколко дни или седмици. Ако само можех да се добера до нещо... — Конвърс се обърна и тръгна към вратата на спалнята.

— Къде отиваш? — запита Конъл.

— Телефонът на Бийл на Миконос е в куфарчето ми. Той е единственият ми контакт и искам да говоря с него. Трябва да знае, че марионетката току-що се е сдобила с непредвидена свободна воля.

Три минути по-късно Джоел стоеше до масата и притискаше слушалката към ухото си, докато телефонистката в Атина прехвърляше разговора към остров Миконос. Фицпатрик седеше на дивана с досието на Хаим Абрамс, разгърнато на масичката за кафе, и гледаше Конвърс.

— Можеш ли да се свържеш? — попита той.

— Звъни.

Периодичните, пронизителни сигнали се повтаряха — четири, пет, шест пъти. На седмия път слушалката се вдигна.

— Herete?

— Доктор Бийл, моля. Доктор Едуард Бийл.

— Tee tha thelete?

— Бийл. Собственикът на къщата. Извикайте го, моля! — Джоел се обърна към Фицпатрик. — Говориш ли гръцки?

— Не, но смятам да се заема с него.

— Побързай — Конвърс продължи да слуша мъжкия глас от Миконос. Сипеха се неразбираеми гръцки фрази. — Благодаря. Довиждане — Джоел почука няколко пъти по вилката с надеждата, че линията не е прекъснала и говорещата английски гръцка телефонистка още е насреща. — Ало, телефонистката в Атина ли е?... Добре! Искам да ме свържете с друг номер на Миконос, за сметка на същия телефон

в Бон — Конвърс посегна към указанията, дадени му от Престън Холидей в Женева. — Банка „Родос“. Номерът е...

След няколко минути се обади банкерът Костас Ласкарис.

— Herete?

— Господин Ласкарис, говори Джоел Конвърс. Помните ли ме?

— Разбира се... Господин Конвърс? — гласът на банкера звучеше отдалечено и някак странно, сякаш беше нащрек или объркан.

— Опитах да се свържа с доктор Бийл на номера, който ми дадохте, но се обажда човек, който не говори английски. Знаете ли къде е Бийл?

По телефона долетя кратка въздишка.

— Човекът, с когото сте говорил, е полицаи, господин Конвърс — каза тихо Ласкарис. — Аз го изпратих там. Ученият имаше много ценни неща.

— Защо? Какво искате да кажете?

— Тази сутрин, малко след изгрев слънце, доктор Бийл изкарал лодката си от пристанището, придружен от някакъв човек. Видели са ги няколко рибари. Преди два часа лодката на доктор Бийл беше намерена разбита в скалите отвъд Стефанос. На борда не е имало никой.

Убих го с нож за риба и хвърлих тялото му на стадо акули отвъд скалите на Стефанос.

Джоел затвори телефона. Холидей, Анстет и Бийл вече ги нямаше, всичките му контакти бяха мъртви. Беше марионетка без опора, нишките му бяха изтънели, водеха единствено към сенки.

Восъчната кожа на лицето на Ерих Лайфхелм пребледня още повече, очите му се присвиха и нищестенобелите устни се разтвориха. След това кръвта внезапно нахлу в главата му, той се наклони над писалището в кабинета си и изхриптя в слушалката:

— Лондон, повтори името.

— Адмирал Хикмън. Той е...

— Не — прекъсна го рязко немецът. — Другото! На офицера, дето е забранил достъпа до информацията.

— Ирландско име... Фицпатрик. Старши юридически офицер на базата в Сан Диего.

— Капитан трети ранг Фицпатрик?

— Да, откъде знаеш?

— Unglaublich! Diese Stumper!^[1]

— Warum?^[2] — запитва англичанинът. — В какъв смисъл?

— В Сан Диего може да е старши юридически офицер, англичанино, но той не е в Сан Диего! Той е тук, в Бон!

— Да не си луд? Не, разбира се, не си. Сигурен ли си?

— Той е с Конвърс! Разговарях с него. Двамата са регистрирани на негово име в „Das Rektorat“! Чрез него се добрах до Конвърс!

— И не направи опит да скрие името си?

— Тъкмо обратното, дал е документите си на рецепцията!

— Каква ниска класа — продума озадачен Лондон. — Или каква самоувереност — добави англичанинът и тонът му се промени. — Да не е сигнал, че никой не може да го докосва?

— Unsinn! Не.

— Защо?

— Разговарял е с Перигрин, посланика. Нашият човек е бил там. Перигрин се опитал да го залови, да го принуди да отиде в посолството. Получили се усложнения и той избягал.

— Значи нашият човек не е бил добър.

— Появила се е пречка. Някакъв Schauspieler — актьор. Перигрин не желае да обсъжда инцидента. Мълчи.

— Което означава, че никой няма да пипне с пръст флотския офицер от Калифорния — заключи Лондон. — И то съвсем основателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е шурей на Престън Холидей.

— Женева! Mein Gott, по петите ни са!

— Да, но не разполагат с достатъчно информация. Съгласен съм с Пало Алто, който на свой ред е съгласен със специалиста ни в Мосад... и с Абрамс.

— С евреина? Какво казва той?

— Казва, че Конвърс е агент, който действа слепешката по нареждане на Вашингтон.

— Е, нужно ли е нещо повече?

— Той не бива да напуска дома ти. Ще получиш допълнителни указания.

Заместник-държавният секретар Брустър Толанд смаян затвори телефона, облегна се назад в креслото си, след това рязко се наведе и натисна няколко бутона на телефона.

— Чисапийк — обади се женски глас. — Кодът, моля?

— Шест хиляди — отвърна Толанд. — Мога ли да говоря с Консулски операции, Осми отдел?

— За Осми отдел е нужно...

— Плантадженет — прекъсна я заместник-секретарят.

— Веднага, господине.

— Какво има, Шест хиляди?

— Стига глупости, Хари, на телефона е Брус. Какви ги вършиш в Бон без наше знание?

— Не разбирам за какво става дума.

— А всичко ли ти е известно?

— Достатъчно. Уведомявам те за всичко, което вършим. Вчера сутринта имахме оперативка за Германия и не си спомням да е споменавано нещо, което да представлява интерес за теб.

— Надявам се, разбираш, че ако нарочно ме държат на тъмно, значи съм извън играта.

— Точно така и бих ти го казал, само и само да останеш там. Какъв е проблемът?

— Току-що проведох разговор по обезопасения телефон с един много сърдит посланик, който може да се обади на свой стар приятел в Шестнайсет нула нула.

— Перигрин? А неговият проблем какъв е?

— Щом не знаеш нищо, значи някой разиграва Консулски операции. Спомена поверително разследване на посолството, на неговото посолство, свързано по някакъв начин с Военноморския департамент.

— С флотата? Това е лудост, истинска лудост! Бон да не е пристанище?

— Не, доколкото ми е известно.

— Не съм чувал „Бисмарк“ или „Граф Шпее“ да кръстосват по Рейн. Изключено е, Брус. Нямаме нищо общо с това и не бихме искали да имаме. Разполагаш ли с някакви имена?

— Да, едно — отвърна Толанд и погледна към тефтера с набързо надраскани бележки. — Адвокат на име Джоел Конвърс. Кой е той, Хари?

— За Бога, никога не съм го чувал. А каква е ролята на флотата?

— Човек, който се представя за старши юридически офицер на голяма военноморска база с чин капитан трети ранг.

— Представя ли се?

— Преди това се е представял за военен аташе в посолството.

— Сигурно е някой избягал от лудница.

— Не е смешно, Хари. Перигрин не е глупак. Може да е приел назначението от суета, но е дяволски добър и умен. Твърди, че тези хора не само са истински, но и вероятно знаят нещо, което той не знае.

— Защо смята така?

— Първо заради мнението на някакъв човек, който се е запознал с онзи Конвърс...

— Кой е той? — прекъсна го Хари от Осми отдел.

— Не казва, само твърди, че му вярва. Според този безименен човек Конвърс е много компетентен и силно разтревожен човек, а не някакво черно бомбе.

— Какво, какво?

— Перигрин използва тези думи. Очевидно значи, че човекът е почтен.

— Друго?

— Перигрин забелязва изолирани случаи на особено поведение сред персонала. Не пожела да даде подробности, каза, че ще обсъди въпроса с държавния секретар или с Шестнайсет нула нула, ако не успее да му обясня нещата. Настоява за бързи отговори, а не искам да клатим лодката точно там.

— Ще се опитам да направя нещо — обеща Хари. — Може да са ония копелета от ЦРУ или военните! За един час ще проверя всички старши юристи във флотата, но съм сигурен, че Адвокатската асоциация ще ме осведоми кой е този Конвърс, ако има такова лице. Поне ще стесним кръга, ако са няколко души с това име.

— Обади ми се. Няма време и не искаме Белият дом да надигне глас.

— Не дай Боже — съгласи се директорът на Консулски операции — отдела на Държавния департамент за секретни операции в чужбина.

— Обяснете ми това като юрист! — повиши глас контраадмирал Хикмън, застанал до прозореца. Сърдитите думи бяха отправени към преbledнелия, застанал мирно Дейвид Ремингтън. — И без излишни подробности. Как е възможно!

— Не мога да повярвам, господин адмирал. Говорих с него вчера на обяд и снощи. Беше в Сонома!

— Колкото съм бил и аз, лейтенант. И сигурно е обяснил пукането и пращането с дъжда, който пречи на разговора, нали?

— Точно това бяха думите му, господин адмирал.

— Преди два дни е влязъл в Германия през Дюселдорф! А сега е в Бон с човек, за когото ми се закле, че е свързан с убийството на зет му. Със същия човек, когото защитава чрез забраната върху досието. С онзи Конвърс!

— Не знам какво да кажа, господин адмирал.

— Е, Държавният департамент знае, аз — също. Канят се да вдигнат флагчето или както там го наричат с юридическите си дрънканици.

— Но, господин адмирал, материалът е под забрана. Това значи просто, че...

— Не желая да ви слушам, лейтенант — отсече Хикмън, върна се до писалището и измърмори: — Копелета такива, ако знаете само колко допринесохте за двата ми развода!

— Моля, господин адмирал?

— Нищо. Искам да вдигнете флагчето. Аз изтеглих тук Фиц и го повиших, а кучият му син ме подведе. Не само ме излъга, ами го направи от петнайсет хиляди километра разстояние, като много добре знаеше, че не може да отиде там без мое разрешение! Знаеше го! Възразявате ли, лейтенант? Можете ли да кажете едно-две изречения, без да се налага да викам на помощ трима юристи да ми ги превеждат?

Лейтенант Ремингтън, един от най-добрите юристи във флотата на САЩ, знаеше кога да даде заден ход. Юридическата етика беше нарушена от дезинформация, курсът беше ясен. Агресивно отстъпление с пълна пара.

— Лично ще се заема с този въпрос, господин адмирал. Като офицер, отговарящ за вторичния управленчески статут, ще дам да се разбере, че пряката заповед е обект на незабавна отмяна. Недопустимо е такава заповед да се дава при съмнителни обстоятелства. Юридически...

— Достатъчно, лейтенант — прекъсна го адмиралът и седна.

— Тъй вярно, господин адмирал.

— Не, почакайте! — продължи Хикмън и рязко се наведе напред.

— Колко време трае освобождаването на досието и кога можете да го получите?

— Ако ми съдействат щатските власти, ще бъде въпрос на часове, господин адмирал. Предполагам по обяд или рано следобед. Кодиран телекс ще бъде изпратен до властите, изискващи наличието на флагче. Но тъй като нашата база само е поставила ограничението, а не е изисквала материала...

— Изисквайте го, лейтенант. Донесете ми го в секундата, в която пристигне, и не напускате базата преди това.

— Слушам, господин адмирал.

Тъмночервеният мерцедес плавно се носеше по завоите на пътя зад масивните порти на имението на Ерих Лайфхелм. Оранжевото следобедно слънце пращаше диагонални лъчи през високите дървета, които не само рамкираха пътя, но и се простираха навсякъде от двете му страни. Пътуването би могло да бъде приятно, ако не беше гледката, която направи сцената гротескна — от двете страни на колата препускаха най-малко шест огромни добермана, без да издават звук. В

тихия им яростен бяг имаше нещо нереално, черните очи святкаха край прозорците, челюстите им бяха широко отворени, дишаха бързо и неравно, зъбите белееха, но от гърлата им не излизаше нито звук. Конвърс изпита чувството, че ако слезе от колата, без някой да даде съответна команда на кучетата, ще го разкъсат на парчета.

Лимузината спря на овална алея пред широки стъпала от кафяв мрамор, водещи към сводеста врата. Тежките ѝ крила бяха покрити с тъмен барелеф — останки от древна плячкосана катедрала. На най-долното стъпало стоеше човек, вдигнал сребърна свирка към устните си. Отново не се чу звук, доловим за човешкото ухо, но животните внезапно изоставиха колата и се завтекоха към него.

— Моля, изчакайте, господине — рече шофьорът, докато слизаше, и се втурна към вратата на Джоел. — Слезте, моля, и направете две крачки встрани от колата. Само две, господине — в ръцете на шофьора се появи черен предмет със заоблена метална тръба, излизаща от предната му страна. Приличаше на миниатюрна електрическа запалка за камина.

— Какво е това? — попита Конвърс.

— Защита, господине. За вас, от кучетата. Обучени са да усещат тежки метални предмети.

Джоел остана неподвижен, докато немецът прокара електронното устройство по дрехите му, включително и обувките, по вътрешната част на бедрата и на кръста.

— Нима наистина мислите, че бих дошъл тук с оръжие?

— Аз не мисля, господине. Правя, каквото ми наредят.

— Колко оригинално — промърмори Джоел, докато наблюдаваше как човекът на мраморните стъпала отново вдига сребърната свирка до устните си. Глутницата добермани се метна едновременно напред. Джоел уплашен се хвана за шофьора и го завъртя пред себе си. Не срещна никаква съпротива, шофьорът просто обърна глава и се усмихна, докато кучетата притичаха вдясно, понесоха се по овалната алея и влязоха в страничен път, изсечен между дърветата.

— Не се извинявайте, mein Herr — рече шофьорът. — Често се случва.

— Нямах намерение да се извинявам — безизразно отсече Конвърс и го пусна. — Имах намерение да ти счупя врата.

Немецът се отстри и Джоел остана неподвижен, поразен от собствените си думи. Не беше произнасял такива вече повече от осемнайсет години.

— Отгук, господине — обади се човекът на стъпалата с пресилено британско произношение.

Конвърс влезе в просторен вестибюл, украсен със средновековни знамена, провесени от вътрешен балкон. Вестибюлът водеше към огромна приемна, също издържана в средновековни мотиви. Имаше меки кожени столове и дивани, лампи с весели абажури, полираните маси бяха отрупани със сребърни сервизи. Стаята се загрозяваше от изникващите от стените под тавана животински глави — лъвове, слонове и глигани гледаха надолу с предизвикателен гняв. Бърлога на фелдмаршал.

Но не мебелировката привлече вниманието на Конвърс, а четиримата мъже, застанали с лице към него до четири стола. Позна Бертолдие и Лайфхелм — стояха един до друг вдясно. Вгледа се в двамата отляво. Набитият мъж със среден ръст, с ниско подстригана коса върху плешивеещата глава, облечен с измачкано яке сафари и с неизменните ботуши под панталона каки, не можеше да бъде друг освен Хаим Абрамс. Подпухналото му сърдито лице с приличните на цепки светещи очи беше лице на отмъстител. Високият мъж с изящните аристократични черти и права побеляла коса беше генерал Ян ван Хедмер, касапинът на Совето. Джоел само беше прехвърлил досието на Ван Хедмер, което за щастие беше най-късото от всички. Последният абзац казваше всичко.

* * *

По същество Ван Хедмер е кейптаунски аристократ, африканер, който никога не е приемал англичаните, да не говорим за черните племена. Убежденията му се коренят в реалност, която за него е безпогрешна. Прадедите му са дълбали суровата земя при нечовешки условия и големи загуби на хора, брутално избивани от диваците. Мисленето му е несъмнено от края на деветнайсети и началото на двайсети век. Когато издава заповеди за зверски наказания или масови екзекуции, смята, че се разправя с полуживотни. Този начин на

мислене го вкарва в затвора заедно с министър-председателя Верворд и расиста Ворстер по време на Втората световна война. Подкрепя с цялото си сърце нацистката концепция за висшите раси. Близостта с Хаим Абрамс е единствената му отлика от нацистите и не представлява противоречие за него. Сабрите също са дълбали земите на пустинна Палестина, тяхната история се доближава до историята на неговата страна. И двамата се гордеят със силата и съответните си умения. Между другото, Ван Хедмер е един от най-чаровните хора, които можете да срещнете. На повърхността е културен, извънредно учтив и винаги готов да ви изслуша. В същността си е безчувствен убиец и е ключова фигура на Делавейн в Южна Африка с огромните ѝ ресурси.

— Mein Haus ist dein Haus^[3] — каза Лайфхелм и се запъти към Джоел с протегнатата ръка.

Конвърс направи крачка напред да я поеме. Ръкуваха се.

— Посрещането ми въвн не беше в съгласие с току-що изразеното от вас гостоприемство — рязко отсече Джоел, пусна ръката на Лайфхелм и се обърна към Бертолдие. — Радвам се да ви видя отново, генерале. Съжалявам за злополучния инцидент в Париж онази вечер. Не желая да приемам леко загубата на човешки живот, но през онези кратки секунди не останах с впечатление, че той цени моя.

Хладнокръвието на Джоел постигна очаквания ефект. Бертолдие се втрени в него и за момент не можа да реши какво да каже. А Конвърс чувстваше, че останалите трима внимателно го наблюдават, без съмнение впечатлени от безочливостта на маниера и думите му.

— Да, monsieur — отвърна не особено смислено, но спокойно французинът. — Както знаете, той е нарушил дадените му заповеди.

— Тъй ли? А на мен ми казаха, че не ги бил разбрал.

— Това е едно и също! — обади се зад гърба му остър глас със силен акцент.

Джоел се обърна.

— Нима? — хладно реагира той.

— На бойното поле — да — заяви Хаим Абрамс. — И в двата случая е станала грешка, а за грешките се плаща с живот. Той е заплатил със своя.

— Мога ли да ви представя генерал Абрамс? — намеси се Лайфхелм, докосна лакътя на Конвърс и го насочи към израелеца.

— Генерал Абрамс, за мен е чест — рече Конвърс с убедителна искреност, докато се ръкуваха. — Възхищавам ви се безмерно, въпреки че реториката ви понякога е доста крайна.

Лицето на израелеца почервенея, а стаята се изпълни с тих смях. Внезапно Ван Хедмер пристъпи напред и очите на Конвърс бяха привлечени от силното лице, смръщените вежди и стегнатите мускули.

— Разговаряте с един от най-близките ми партньори, господине — започна той с явен упрек в гласа. След това тънка усмивка набръчка изисканото му лице. — Но и аз самият не бих могъл да се изразя точно. Радвам се да се запозная с вас, млади човече — ръката на африканера се протегна към Джоел и той я пое сред сдържания смях.

— Това е обида! — извика Абрамс, дебелите му вежди се вдигнаха, главата му се вирна в шеговито отчаяние. — И то от човек, който си изкарва хляба с неразбираеми от никого празнословия. Честно казано, господин Конвърс, те се съгласяват с вас, защото никой от тях не е имал жена от четвърт век. Може да ми възразят, но повярвайте ми, те наемат курви, с които да играят карти или да им четат приказки само за да заблудят приятелите си! — смехът се засили и израелецът, вече играещ пред публика, продължи, като се наведе към Джоел и уж сниши глас. — А аз наемам курви, за да ми казват истината, докато ги чукам! Та те ми разправят, че тия празнодумци задрямват към девет часа и хленчат за чаша топло мляко. По възможност с какао!

— Скъпи мой сабра — заговори засменият Лайфхелм, — прекалено усърдно четеш собствените си романтични измислици.

— Разбирате ли какво имам предвид, Конвърс? — Абрамс сви рамене и разпери ръце. — Чухте ли го? „Усърдно“. Смятам, че вече ви е ясно защо немците загубиха войната. Все дрънкат драматични приказки за Blitzkrieg и Angriffe, но всъщност само говорят усърдно за това, което трябва да предприемат!

— Трябваше да ангажират теб, Хаим — заяви Бертолдие, който очевидно се забавляваше. — Щеше да смениш името си, да наречеш Ромел и Фон Рундщед чифути и да поемеш командването и на двата фронта.

— Щях да се справя по-добре — съгласи се израелецът.

— Само се питам — продължи французинът, — дали щеше да спреш дотам? И Хитлер като теб беше добър оратор. Може би щеше и

него да обявиш за чифутин и да се нанесеш в райхсканцеларията.

— Е, от достоверен източник знам, че той наистина е бил евреин. Но от много лошо семейство. И при нас ги има. Всички са от Европа, естествено.

Смехът отново се засили, но бързо започна да затихва. Джоел се възползва от момента.

— Понякога говоря прекалено откровено, генерале — започна той. — Би трябвало да се въздържам, но повярвайте ми, не съм искал да ви обидя. Изпитвам дълбоко възхищение от позициите и политиката ви.

— Точно това трябва да обсъдим — заговори Ерих Лайфхелм сред всеобщо внимание. — Позиции, политика, цялостна философия, ако щете. Ще се въздържаме, доколкото можем, от конкретни въпроси, въпреки че някои от тях ще бъдат включени. Все пак е важна пошироката абстрактност. Заповядайте, господин Конвърс, седнете. Да започнем първото от, надявам се, многото бъдещи съвещания.

Контраадмирал Хикмън бавно остави досието на писалището и безцелно се загледа покрай вдигнатите си крака към океана под сивото небе. Кръстоса ръце, наведе глава и се намръщи. Беше точно толкова озадачен, колкото и когато прочете досието за първи път, също толкова убеден, колкото беше и тогава, че заключенията на Ремингтън не улучват целта. Но юристът беше прекалено млад да проумее истински събитията така, както се бяха случили. Никой, който не е бил там, не би могъл да ги разбере. Ала много други ги разбираха и това бе причината за поставянето на флагче. Но нямаше смисъл онази логика да се прилага към днешния Конвърс, осемнайсет години по-късно. Беше като ексхумация на труп, умрял от треска, независимо дали телесната обвивка на човека живее или не. Сигурно имаше още нещо.

Хикмън погледна часовника си и свали крака от писалището. В Норфък беше три и десет. Посегна към телефона.

— Здравей, Брайън — заговори гласът на контраадмирал Сканлън от Пети военноморски отдел. — Държа да изразя специалната ни благодарност за съдействието, оказано от вашата база.

— От нашата база ли? — попита Хикмън, учуден, че не се изразява благодарност към Държавния департамент.

— Добре, адмирале, твоето съдействие. Задължен съм ти, Хики.

— Можеш да започнеш да ми се отблагодаряваш, като не ме наричаш така.

— Стига де, не помниш ли хокейните ни мачове? Втурваше се на леда и целият кадетски корпус започваше да крещи: „Ей го Хики! Ей го Хики!“

— Мога ли вече да си отпуша ушите?

— Искам просто да ти благодаря, приятелю.

— Точно така, само дето не знам за какво. Прочете ли досието?

— Естествено.

— И какво толкова има в него?

— Е — започна Сканлън нерешително. — Прегледах го по диагонал. Имах тежък ден и честно казано, направо го предадох. Какво според теб има в него? Между нас казано, бих искал да знам, защото едва намерих време да го прелистя.

— А ти какво мислиш? Нищо. Естествено, в ония години слагаме флагчета на подобни документи, защото Белият дом настоя да засекретяваме официално документираните критични бележки, и ние се подчинихме. А и на нас ни беше писнало. Но в това досие няма нищо, което да не е чуто досега или което би представлявало някаква ценност освен за военните историци, които след сто години ще искат да дадат кратко пояснение под черта.

— Е — рече Сканлън още по-нерешително, — този Конвърс здравата е насоллил командването в Сайгон.

— Лудия Маркърс ли? Боже мой, аз казах по-остри неща за него на тонкинската конференция, а моят командир ме надмина десетократно. Стоварихме онези момчета в онзи ад, когато бяха подготвени единствено за плажни развлечения и лунапарк... Нищо не разбирам. Ти и моят юридически съветник сте се вторачили в нещо, което е остаряло и дискредитирано. Лудия Маркърс е изпята песен.

— Твоят какво?

— Юридическият ми офицер. Ремингтън, казах ти за него.

— А, да, „натегачът“.

— И на него му направи впечатление казаното за Сайгон. „Ето, заяви той, работата е в тези забележки. Всичко опира до Делавейн.“ Но е бил малък, когато името на Делавейн се размахваше от всяка антивоенна групировка в страната. По дяволите, нали ние го кръстихме Лудия Маркърс. Не, не е заради Делавейн, има нещо друго.

Може би важни са бягствата на Конвърс, особено последното. Може би Военното разузнаване разполага с данни, за които не знаем.

— Е — каза адмиралът в Норфък за трети път, но вече не толкова нерешително, — може и да си прав, но това не ни засяга. Слушай, ще бъда откровен, не исках да ти казвам нищо, за да не останеш с впечатлението, че напразно си положил толкова усилия. Подочух, че цялата суматоха е била напразна.

— Тъй ли? — Хикмън внезапно наостри уши. — Как така?

— Станала грешка. Очевидно някакъв престарал се служител е ровил из онзи период, видял е флагчето и е направил шест погрешни извода.

Хикмън не можа да повярва на ушите си. Сканлън не беше споменал намесата на Държавния департамент. Сякаш не знаеше за нея! И сега се дистанцираше с надут платна от флагчето на Конвърс, като лъжеше най-безочливо, че не му били казали нищо! Държавният апарат работеше тихомълком, вероятно чрез Консулски операции, и Сканлън предполагаше, че Хики не знае нищо за Бон, Конвърс или местонахождението на Конъл Фицпатрик. Нито за човек на име Престън Холидей, убит в Женева. Какво ставаше? Едва ли щеше да го научи от Сканлън. Нито пък искаше.

— Да вървят по дяволите. Старшият ми юридически офицер ще се върне след три-четири дни и може би тогава ще науча нещо повече.

— Каквото и да е то, мястото му е в архивите. Хората ми са се спрели на друг човек.

— Твоите хора не ги бива да гребат с лодка из плувния ми басейн.

— Не мога да те упрекна за тази забележка, Хики.

Хикмън затвори телефона и зае обичайната си поза за размисъл, втренчен в океана. Слънцето безуспешно се мъчеше да пробие облаците.

Открай време не понасяше Сканлън по причини, които сам смяташе за твърде дребнави. С изключение на една — знаеше, че Сканлън е лъжец. Не знаеше обаче, че е глупав лъжец.

Лейтенант Ремингтън беше поласкан от обаждането. Висш морски офицер го беше поканил на обяд и не само го покани, ами се и извини за късното обаждане, като заяви, че напълно би разбрал

евентуалния отказ. Освен това подчерта, че обаждането има личен характер и няма нищо общо с флотата. Висшестоящият офицер, жител на Ла Хола, беше на суша само за няколко дни и се нуждаеше от юридически съвет. Бяха му казали, че лейтенант Ремингтън е най-добрият юрист във флотата на САЩ. Би ли приел лейтенантът?

Естествено, Ремингтън му даде да разбере, че съветът, какъвто и да е той, ще е на приятелска основа, не можеше да става и дума за възнаграждение, тъй като е противоустановно.

— Ще мога ли поне да платя сметката, лейтенант, или ще трябва да я делим на две? — заяви капитанът малко нетърпеливо според Ремингтън.

Ресторантът се намираше високо в хълмовете над Ла Хола. Отдалечено от пътя заведение, очевидно посещавано от живеещите наблизо, от хора от Сан Диего и университетското градче, които не искаха да бъдат виждани заедно. Ремингтън не беше очарован, предпочиташе всички да го видят с висшия офицер в „Коронадо“, вместо да бие петнайсет километра на север, за да не бъде видян в хълмовете на Ла Хола. Въпреки това офицерът беше вежливо-непреклонен — само там и никъде другаде. Дейвид направи справка за него. Офицерът скоро подлежеше на повишение и минаваше за потенциален кандидат за Обединеното командване. Ремингтън би тръгнал с велосипед по открития нефтопровод в Аляска, за да отиде на срещата.

Точно това мислеше, докато изви надясно волана, после наляво, надясно и пак надясно, нагоре по стръмния и тесен път. Важното е да не забравя, мислеше той, като зави наляво, че личният съвет все пак е професионален и при положение, че не е платен по никакъв начин, представлява дълг, който един ден трябва да бъде изплатен. Ако го издигнат в Обединеното командване... Ремингтън не можа да се сдържи и опивайки се от собствената си важност, подхвърли пред свой колега — същият, който му измисли прякора „натегач“, — че отива да обядва в Ла Хола с много важна клечка и ще се върне по-късно в службата. И за да попълни ефекта, поиска от колегата си указания за пътя.

Боже мой! Какво беше това? Боже мой!

На върха на тесния завой видя огромен черен камион, дълъг десет метра, който явно бе излязъл от контрол. Той се носеше наляво-

надясно по тесния баир и с всеки метър ускоряваше скоростта си подобно на тронав черен хипопотам, смазващ всичко по пътя си като побесняло диво животно!

Ремингтън рязко обърна глава надясно и изви волана, за да избегне удара. Пред него имаше тънък ред млади дръвчета и фиданки, потънали в късни пролетни цветове, а зад тях — само бездна, пълна с цветя. Това бе последното нещо, което видя, когато камионът се преобърна настрани и започна да пада.

Много по-високо, на друг хълм, беше коленичил мъж с вдигнат към очите бинокъл, който проследи инцидента и изчака да види експлозията, за да се увери в убийството. В изражението му нямаше радост, нито скръб, а само делово приемане на нещата. Една задача беше изпълнена. В края на краищата водеха война.

А лейтенант Дейвид Ремингтън, чийто живот беше толкова подреден, който знаеше точно къде и как се е насочил на този свят, който над всичко поставяше намерението си да не бъде впримчен от силите, убили баща му в името на корпоративната политика, стана жертва на политиката на фирма, за която дори не беше чувал. Предприятие, наречено „Аквитания“. Защото бе забелязал името Делавейн.

Според тях това е правилната еволюция на съвременната история, след като всички други идеологии са се провалили... Думите, изречени от Престън Холидей в Женева, непрекъснато се въртяха в главата на Конвърс, докато слушаше четирите гласа на „Аквитания“. Най-плашещото беше, че те вярваха безусловно на всичко, което казваха, нямаха морални или интелектуални задръжки. Убежденията им се кореняха в наблюдения, извършени преди десетилетия, аргументите им бяха убедителни, когато осветляваха минали глобални грешки, довели до ужасни страдания и излишни човешки жертви.

Никой от четиримата ръководители на „Аквитания“ не повиши глас. Бяха кротки пророци на разума, всеки със собствена история, със собствена идентичност, едновременно съюзници и врагове в един безумен свят.

Конвърс се съгласяваше с чутото, не беше трудно да го направи и задаваше отвлечени философски въпроси, както се очакваше от него.

Дори дворцовият шут Хаим Абрамс стана много сериозен и тихо отговаряше на въпросите на Конвърс.

По едно време Абрамс заяви:

— Да не си въобразявате, че има само еврейска диаспора, приятелю? Грешите. Цялата човешка раса е пръсната по света и само си блъскаме рогата и не знаем къде да отидем. Някои равини проповядват, че евреите няма да видят спасение, докато не настъпи месианската ера, времето на божественото опрощение, когато ще ни се яви Бог да ни покаже пътя към собствената ни Обетована земя. Но Бог закъсна, не можахме да Го чакаме повече. Създадохме Израел. Разбирате ли поуката? Ние, тук присъстващите, представляваме божествената намеса на земята. Дори аз ще жертвам безропотно живота си за нашия успех.

Жак-Луи Бертолди:

— Трябва да разберете, господин Конвърс, Волтер го е изразил най-добре в „Беседи за човека“. Човек се сдобива с върховна свобода само когато разбере параметрите на поведението си. Ние ще установим тези параметри. Има ли нещо по-логично?

Ерих Лайфхелм:

— Гъоте може би го е казал още по-добре. Той твърди, че романтичното в политиката се използва за притъпяване и уталожване на страховете на неинформираните. В своя труд „Aus meinem Leben“ той ясно заявява, че всички управляващи класи трябва да бъдат проникнати преди всичко от дисциплина. Коя дисциплина е по-силна от нашата?

Ян ван Хедмер:

— Моята родина, господине, е олицетворение на този урок. Изтръгнахме звяра от дивака и формирахме огромна продуктивна нация. Но сега звярът се връща и нацията е в хаос.

И така часове наред. Тихи трактати се произнасяха задълбочено и замислено, страстите прозираха единствено от дълбоката откровеност на убежденията. На два пъти притиснаха Джоел да разкрие името на клиента си и на два пъти той отклони, позовавайки се на юридическото правило за поверителността, което щеше да отпадне след няколко дни, ако не и по-рано.

— Ще трябва да предложи на клиента си нещо конкретно. Подход, стратегия, която би гарантирала незабавното му ангажиране и

участие.

— Защо са му нужни на този етап? — попита Бертолдие. — Вие чухте доводите ни. Положително можете да съзрете и подхода ни.

— Добре, да зачеркнем подхода. А стратегията? Не защо, а как.

— Питате за плана ни? — обади се Абрамс. — На какво основание?

— На основание, че ще поискате инвестиции, надминаващи всички останали.

— Странно съждение — намеси се Ван Хедмер.

— Той разполага с изключителни ресурси — отвърна Конвърс.

— Много добре — рече Лайфхелм и изгледа съюзниците си един по един, преди да продължи. Джоел разбра — искаше разрешение на базата на предварително проведени разговори. Получи го. — Какво бихте казал за компрометирането на някои влиятелни лица в определени правителства?

— Изнудване? — попита Джоел. — Принуда? Няма да стане. Прекалено сложно е. Заплашвате един човек, заплахата се разчува и той от всяко положение излиза от играта. Тогава започват ритуалите по прочистването и това, което се е смятало за слабост, внезапно се превръща в сила.

— Това е крайно ограничено тълкуване — отбеляза Бертолдие.

— Не включвате фактора време! — ревна предизвикателно Абрамс, като за първи път повиши глас. — Натрупването, Конвърс! Бързото ускорение!

Внезапно Джоел усети, че останалите трима гледат израелеца, но не просто го наблюдават. Във всеки чифт очи се четеше предупреждение. Абрамс сви рамене.

— Просто една забележка.

— Разбирам — безизразно каза Конвърс.

— Дори не съм сигурен, че е съществена — добави израелецът, като се мъчеше да заглади грешката си.

— Стана време за вечеря — заяви Лайфхелм и махна ръка от ръчката на стола. — Толкова се хвалих пред госта с кухнята си, че трябва да призная известното си притеснение. Но вярвам, че готвачът няма да опетни честта ми — сякаш в отговор на сигнал, а Джоел беше сигурен, че е точно така, прислужникът англичанин се появи на сводестата врата в далечния край на стаята. — Не съм ли ясновидец?

— Лайфхелм се изправи. — Заповядайте, приятели. Агнешка плешка в лимонов сок, блюдо, създадено от боговете за самите тях и отъмкнато от неудържимия крадец, който владее кухнята ми.

Вечерята наистина се оказа превъзходна, всяко ястие представляваше отделно усилие за постигане на съвършенство по отношение на вкуса и вида му. Конвърс не беше гастроном, кулинарното му обучение беше натрапено в скъпите ресторанти, където умът му рядко се спираше на храната, но инстинктивно познаваше кое блюдо е най-добро в категорията си. На масата на Лайфхелм не се поднасяше нищо второкласно. Дори самата маса беше изключителна — тежък махагон върху два огромни, но фино резбовани триножника, почиващи на безукорно лъснатия паркет. Стените, тапицирани с тъмночервено гладко кадифе, бяха украсени с маслени картини на ловни сцени. Ниският канделабър със запалени свещи не пречеше на гостите да се виждат — нещо, което беше непостижимо за повечето дами, даващи светски обеда и вечери в Ню Йорк, Лондон и Женева.

Разговорът се отклони от сериозните въпроси, обсъждани в дневната, сякаш беше обявена почивка за облекчаване тежобата на държавническите решения. Ако това беше целта, тя бе успешно постигната и африканерът Ван Хедмер даде тон. С ненадмината увлекателност (досието беше точно — „безчувственият убиец“ наистина беше чаровен) той започна да описва сафари в южноафриканските степи, на което беше завел Хаим Абрамс.

— Разбирате ли, господа, аз купих в Йоханесбург първото яке за сафари на този беден еврей и оттогава не е имало ден да не съм съжалявал за това. То се превърна в търговска марка на великия генерал! Разбира се, знам защо не го сваля от гърба си. То попива потта и няма нужда да се пере често. Това не е същото яке, нали, велики генерале?

— Ако те чуе жена ми! — отвърна сабрата с гримаса. — Якето попива и миризмата на безбожните търговци на роби!

— Като стана дума за роби, нека ви разкажа една история — каза африканерът и се вдъхнови с чаша вино.

Историята за първото и последно сафари на Хаим Абрамс беше достойна за водевил. Израелецът преследвал часове наред голям лъв, съпроводен от оръженосец-бантус, когото непрекъснато ругаел, без да

си дава сметка, че тъмнокожият разбира и говори английски не по-зле от него. Преди лова Абрамс улучил центъра на мишените и с четирите си пушки, но всеки път, когато лъвът се появявал в полезрението му, не съумявал да го уцели. Предполагаемият ненадминат стрелец, прочутият генерал с орлов поглед, не могъл да засегне триметровото тяло от разстояние сто метра. В края на деня изтощеният Хаим Абрамс на развален английски и с помощта на ръцете подкупил оръженосеца да не казва на компанията за провала му. Ловецът и бантусът се върнали в лагера и ловецът взел да се оплаква, че не видял къорав лъв, и да хули тъпотата на оръженосците. Туземецът отишъл в палатката на Ван Хедмер и му казал, както го предаде африканерът с великолепна мимика: „Лъвът ми хареса повече от евреина, господине. Разместих фокуса на пушката му, но се надявам да ми бъде простено. Между другите съблазни ми предложи и обрязване.“

Вечерящите избухнаха в смях. Абрамс се смееше най-високо, което му правеше чест. Очевидно беше чувал историята и я харесваше. Джоел си помисли, че само най-самоуверените хора могат да слушат подобни неща за себе си и да реагират с искрен смях. Израелецът беше скала в небесната твърд на своите убеждения и лесно понасяше присмеха. А това беше плашещо.

Влезе английският прислужник и прошепна нещо в ухото на Ерих Лайфхелм.

— Извинете, моля — рече немецът и стана да се обади по телефона. — Един нервен брокер в Мюнхен непрекъснато събира слухове от Риад. Когато шейхът отиде в тоалетната, на него му се причува гръмотевица.

Оживеният разговор продължи, без ритъмът му да бъде нарушен. Тримата мъже от „Аквитания“ се държаха като стари приятели, които полагат искрени усилия новодошлият да се почувства добре. Това също беше плашещо. Къде бяха фанатиците, които искаха да рушат правителства, да установят безмилостен контрол и да унищожат цели общества, като вкарат политиката в релсите на своята представа за военен режим? Това бяха просто едни интелектуалци. Цитираха Волтер и Гьоте, изпитваха състрадание към болките и неоправданите загуби на човешки живот. Имаха чувство за хумор и бяха в състояние да се надсмиват дори над самите себе си, докато говореха спокойно за саможертва в името на един по-добър свят, сега обзет от лудост. Но

Джоел разбираше истинската им същност. Какви бяха думите на Гъоте, цитирани от Лайфхелм? „Романтичното в политиката се използва за притъпяване и уталожване на страховете на неинформираните.“

Плашещо.

Лайфхелм се върна, следван от английския прислужник, носещ две отворени бутилки вино. Ако разговорът с Мюнхен му бе донесъл някаква неприятна новина, немецът с нищо не се издаваше. Настроението му беше както преди, восъчната усмивка играеше на устните му.

— А сега, приятели мои, агнешко в лимонов сок. Освен това, в чест на нашия гост съм приготвил нещо специално за вечерта. Моят съобразителен английски приятел и съдружник онзи ден беше в Зигбург и случайно се натъкнал на няколко бутилки „Беренауслезе’71“. Какво може да бъде по-подходящо за случая.

Хората на „Аквитания“ се спогледаха и Бертолдие заговори:

— Това е истинска находка, Ерих. Едно от най-добрите немски вина.

— „Клауберг Ризлинг’82“ в Йоханесбург обещава да стане едно от най-добрите вина на годината — рече Ван Хедмер.

— Съмнявам се, че ще може да се сравни с „Ришон ле Цион Кармел“ — обади се израелецът.

— Невъзможни сте!

Влезе готвач с висока бяла шапка, който буташе на количка отхлупена агнешка плешка. Започна да я реже и поднася, съпроводен от одобрителни погледи. Англичанинът сервира на всеки от различните гарнитурни и им наля вино.

Ерих Лайфхелм вдигна чашата си. Трепкащата светлина на свещите се отрази в украсения с фигури кристал.

— За нашия гост и непознатия му клиент, за когото вярваме, че скоро ще бъде между нас.

Конвърс кимна и отпи.

Свали чашата от устните си и внезапно осъзна, че четиримата от „Аквитания“ го гледат втренчено. Собствените им чаши стояха на масата. Никой не беше пил от виното.

Лайфхелм отново заговори, но този път с носов, студен глас, зад който прозираше съдържана ярост:

— „Генерал Делавейн беше врагът, нашият враг! Не разбирате ли, че не бива повече да допускаме да ни ръководят такива хора!“ Това бяха думите ви, нали, господин Конвърс?

— Какво? — Джоел чу глас, за който не беше сигурен, че е негов. Пламъците на свещите внезапно избухнаха, очите му се изпълниха с огън, а паренето в гърлото отново стана непоносимо. Хвана се за врата и се измъкна от стола, като го блъсна зад себе си. Чу трясъка като долитащо на вълни ехо. Падаше. Болката прониза стомаха му, беше непоносима. Притисна корема си с ръце, сякаш да я потисне. След това усети студена твърда повърхност и по някакъв начин разбра, че диво се гърчи на пода, притиснат от силни ръце.

— Пистолетът. Мини оттам. Дръж го! — гласът бе като долитащо на вълни ехо, пронизано от английски акцент. — Сега. Стреляй!

[1] Невероятно! Този глупак! (нем.). — Бел. пр. ↑

[2] Защо? (нем.) — Бел. пр. ↑

[3] Моят дом е и ваш (нем.). — Бел. пр. ↑

Телефонът извъня и Конъл Фицпатрик стреснато се събуди. Беше заспал на дивана с досието на Ван Хедмер в ръце. Разтърси глава и бързо замига с очи. Още не можеше да се ориентира. Къде беше? Колко е часът? Телефонът отново извъня, този път дълго и пронизително. Скочи задъхан от дивана. Беше прекалено изтощен, за да се разсъни бързо. Не беше спал истински, откакто тръгна от Калифорния, тялото и умът му трудно функционираха. Грабна слушалката и едва не я изтърва, защото за миг изгуби равновесие.

— Да... Ало?

— Капитан Фицпатрик, моля — обади се мъжки глас със сдържан английски акцент.

— На телефона.

— Говори Филип Дънстоун, капитане. Обаждам се от името на господин Конвърс. Иска да ви предам, че срещата протича извънредно добре, много по-добре, отколкото е очаквал.

— Кой сте вие?

— Дънстоун. Майор Филип Дънстоун, главен адютант на генерал Бъркли-Грийн.

— Бъркли-Грийн ли?

— Да, капитане. Господин Конвърс ме помоли да ви предам още, че заедно с останалите е решил да приеме поканата на генерал Лайфхелм да пренощува при него. Ще ви се обади утре рано сутринта.

— Искам да говоря с него. Сега.

— За съжаление не е възможно. Излязоха да се поразходят с моторница по реката.

— Това не ме задоволява, майоре!

— Хайде сега, капитане, аз просто предавам съобщение... А, да, господин Конвърс заръча да ви кажа в случай, че се тревожите... Ако се обади адмиралът, да му предадете неговите благодарности и поздравя.

Фицпатрик се втренчи с невиждащи очи в стената. Конвърс не би отворил дума за Хикмън, ако не искаше да му отпрати някакво

послание. Съобщението не говореше нищо на никого освен на тях двамата. Значи всичко е наред. Пък и имаше няколко причини, поради които Джоел не би пожелал да говори лично по телефона. Сред тях, помисли Конъл с негодувание, вероятно е и опасението да не би „помощникът му“ да изтърси нещо неподходящо в случай, че телефонът се подслушва.

— Добре, майоре... как се казвахте? Дънстоун?

— Точно така, Филип Дънстоун. Главен адютант на генерал Бъркли-Грийн.

— Предайте на господин Конвърс, че ще чакам да ми се обади утре сутринта преди осем часа.

— Не сте ли прекалено суров? Сега е два през нощта. Закуската тук не се сервира преди девет и половина.

— Тогава до девет — твърдо отсече Фицпатрик.

— Ще му предам лично. А, и още нещо. Господин Конвърс се извинява, че не се е обадил до полунощ. Разговорите им наистина не спират.

Така е, помисли Конъл. Всичко е под контрол. Иначе Джоел не би направил подобна забележка.

— Благодаря, майоре, и извинявайте за грубия тон. Бях заспал и не можах да се ориентирам.

— Щастливец. Можете да легнете отново, а мен ме чака дежурство. Следващия път може да се сменим.

— Ако храната е добра, готов съм.

— Не е чак толкова добра. Честно казано, ястията са доста префърцунени. Лека нощ, капитане.

— Лека нощ, майоре.

Фицпатрик затвори телефона с чувство на облекчение. Погледна към дивана и за миг се поколеба дали да не се върне към досиетата, но реши, че няма смисъл. Чувстваше се кух — краката, гърдите и главата му бяха като изпомпани. Изпитваше болезнена нужда от сън.

Събра книгата и ги отнесе в стаята на Конвърс. Прибра ги в куфарчето, заключи и завъртя кода. Върна се в хола с куфарчето в ръка, провери дали е заключена вратата, изгаси лампите и се отправи към спалнята си. Остави куфарчето на леглото и събу обувките и панталона си, но спря дотам. Рухна на възглавниците и дори не успя да се завие. Погълна го благословена тъмнина.

— Това не беше необходимо — заяви Ерих Лайфхелм, когато англичанинът свърши разговора си с Фицпатрик. — „Префърцунени ястия“ не е израз, достоен за трапезата ми.

— Но той би го използвал — рече човекът, представил се като Филип Дънстоун. — Да надникнем при пациента.

Двамата излязоха от библиотеката и тръгнаха по коридора към една от стаите. Вътре завариха останалите трима от „Аквитания“ заедно с четвърти, чиято черна чанта и подредени наоколо спринцовки сочеха, че е лекар. На кревата лежеше Джоел Конвърс с изцъклени, безизразни очи, от ъгълчетата на устните му се стичаше слюнка. Въртеше глава като в транс и ломотеше нещо неразбираемо.

Лекарят погледна нагоре и заговори:

— Няма да ни каже нищо повече, това е, което знае. Химикалите не лъжат. Той е чисто и просто слепец, изпратен от хора във Вашингтон, но няма представа кои са те. Дори не е подозирал за съществуването им, докато оня флотски офицер не го убедил. Единствените имена, които спомена, са на Анстет и Бийл.

— И двамата са мъртви — намеси се Ван Хедмер. — Смъртта на Анстет е обществено достояние, а за Бийл гарантирам лично. Моят човек от Санторини отиде до Миконос и потвърди убийството. Между другото, няма никакви улики. Гъркът вече продава дантели и изветряло уиски в таверната си на крайбрежието.

— Подгответе го за одисеята му — каза Хаим Абрамс и погледна към Конвърс. — Както напълно ясно заяви нашият специалист от Мосад, сега е най-важно разстоянието. Бързо отдалечаване на този американец от онези, които са го изпратили.

Фицпатрик трепна, когато ярката утринна светлина проникна през щорите. Отвори очи, протегна се и рамото му се заби в ръба на дипломатическото куфарче. Краката му се заплетоха в одеялото и той го изрита, разпери ръце, пое дълбоко дъх и усети свободното издигане на гръдния си кош. Вдигна лявата си ръка, завъртя китката и погледна часовника. Девет и половина. Беше спал седем часа и половина и несмущаваният сън го беше отморил. Стана и направи няколко крачки. Не се олюляваше и главата му бързо се избистри. Майорът, нарекъл се Дънстоун, беше казал, че закуската в имението на Лайфхелм се

сервира след девет и половина и че срещата се е изместила на моторница в два през нощта. Конвърс едва ли щеше да се обади преди десет.

Конъл влезе в банята. На стената до тоалетната чиния имаше телефон — ако някой го потърсеше, щеше да му е подръка. Избръсна се, взе първо горещ, сетне студен душ и дойде напълно на себе си.

След осемнайсет минути се върна в спалнята с хавлия около кръста. Кожата му още пламтеше от остриите водни иглички. Отиде до отворения куфар и извади миниатюрен транзистор. Сложи го на писалището, настрои го на вълната на немското радио и хвана края на новините. Обичайни заплахи за стачки в промишления юг, обвинения и контраобвинения в Бундестага, но нищо катастрофално. Избра удобни дрехи — лек панталон, синя памучна риза и кадифено сако. Облече се и се запъти към телефона в хола. Смяташе да си поръча лека закуска и много кафе.

Спря. Нещо не беше в ред. Но какво? Възглавниците на дивана бяха все така намачкани, на масичката за кафе до моливите и телефонното тефтерче продължаваше да стои недоизпита чаша с изветряло уиски. Балконските врати бяха затворени, завесите — спуснати, а в другия край на стаята сребърната кофичка беше все така в центъра на сребърния поднос върху античната ловна маса. Всичко беше, както го беше оставил и все пак имаше нещо... Вратата! Вратата към стаята на Конвърс беше затворена. Той ли я беше затворил? Не, твърдо не!

Прекося бързо хола и отвори вратата. Огледа стаята и усети, че е спрял да диша. Стаята беше безупречна — изчистена и подредена като след напускане. Куфарът го нямаше, малкото вещи на Конвърс, оставени на писалището, бяха изчезнали. Конъл се втурна към гардероба и го отвори. Празен. Отиде в банята. Светеше от чистота, в сапунерките имаше нови сапуни, увитите в хартия чаши очакваха новите гости. Излезе смаян от банята. Нямаше дори най-малка следа, че в стаята през последните няколко дни е влизал друг освен прислужницата.

Затича се през хола към телефона. След няколко секунди извикаха управителя — същия човек, с когото Конъл беше разговарял вчера.

— Да, излязохте прав. Вашият бизнесмен е по-ексцентричен, отколкото го описахте, капитане. Напусна в три и половина през нощта и плати всички сметки.

— Идвал е тук?

— Разбира се.

— Вие видяхте ли го?

— Лично аз — не. Не идвам на работа преди осем. Говорил е с нощния администратор и е платил и вашата сметка, преди да си опакова багажа.

— Откъде знае нощният администратор, че е бил той? Никога не го е виждал.

— Хайде сега, капитане, представил се е за ваш съдружник и е платил сметката. Освен това е имал ключ, оставил го е на рецепцията.

Фицпатрик така се обърка, че не намери думи. След малко заговори пресипнало:

— Но стаята е почистена! И това ли направихте в три и половина през нощта?

— Не, mein Herr, в седем часа.

— Но не са изчистили хола.

— За да не ви събудят. Откровено казано, капитане, апартаментът трябва да е готов за посрещане на нови гости рано следобед. Персоналът явно е решил да не ви безпокои.

— Рано следобед ли? Но аз съм още тук!

— И сте добре дошъл до дванайсет часа, сметката е платена. Приятелят ви си замина и апартаментът е резервиран за нови гости.

— И предполагам, че нямате друга свободна стая.

— Опасявам се, че сте прав, капитане.

Конъл тръшна слушалката. На поставка до масата имаше три указателя. Взе този за Бон и откри номера.

— Guten Morgen. Hier bei General Leifhelm.

— Herrn Major Dunstone, bitte.

— Wer?^[1]

— Дънстоун — повтори той и продължи на немски. — Той е ваш гост. Филип Дънстоун. Главен адютант е на... на генерал Бъркли-Грийн. Англичани са.

— Англичани? Тук няма англичани, господине. Няма никой... искам да кажа, няма гости.

— Но снощи беше там! Разговарях с майор Дънстоун.

— Генералът беше поканил на вечеря тесен кръг приятели, но между тях нямаше англичани, господине.

— Слушайте, искам да говоря с човек на име Конвърс.

— А, да, господин Конвърс. Той беше тук, господине.

— Беше?

— Струва ми се, че си тръгна.

— А къде е Лайфхелм? — кресна Конъл.

Последва пауза и немецът хладно отговори:

— За кого да предам на генерал Лайфхелм?

— За Фицпатрик. Капитан Фицпатрик.

— Струва ми се, че е в трапезарията. Почакайте, ако обичате — телефонът остана отворен, напрегнатата тишина действаше на нервите.

Най-сетне чу изщракване и гласът на Лайфхелм затрептя в слушалката.

— Добро утро, капитане. Бон ни дарява с прекрасен ден, нали? Седемте планини се виждат ясно като на пощенска картичка.

— Къде е Конвърс? — прекъсна го флотският адвокат.

— Предполагам в „Das Rektorat“.

— Нали трябваше да преспи у вас?

— Няма такова нещо. Нито съм го канил, нито е изявил желание.

Тръгна си доста късно.

— Но на мен ми беше казано друго! Някой си майор Дънстоун се обади към два през нощта...

— Струва ми се, че господин Конвърс си тръгна малко преди това... Кой твърдите, че се е обадил?

— Дънстоун. Майор Филип Дънстоун. Англичанин. Представи се като главен адютант на генерал Бъркли-Грийн.

— Не познавам майор Дънстоун, такъв човек не е идвал тук. Освен това познавам почти всички генерали в британската армия, но никога не съм чувал за Бъркли-Грийн.

— Престанете, Лайфхелм!

— Моля?

— Аз разговарях с Дънстоун! Той... той каза недвусмислено, че Конвърс остава у вас заедно с другите!

— Трябвало е да говорите лично с Нег Конвърс, защото снощи в дома ми не е имало нито майор Дънстоун, нито генерал Бъркли-Грийн. Защо не проверихте в британското посолство, там положително щяха да знаят. Или не сте чул правилно, може да са се срещнали по-късно в някое кафене.

— Не можах да говоря с него! Дънстоун ми каза, че сте с моторница по реката — Фицпатрик едва дишаше.

— Е, това вече е смешно, капитане. Вярно е, че имам малка моторница за гостите си, но всички знаят, че не обичам водата — генералът помълча и добави със смях: — Великият фелдмаршал получава морска болест в лодка на два метра от брега.

— Лъжете!

— Не приемам подобни думи, господине. Особено по отношение на водата. Не съм се страхувал от руския фронт, а от Черно море. А ако бяхме нападнали Англия, уверявам ви, че щях да прекося Ламанша със самолет — немецът си играеше с него и очевидно се забавляваше.

— Знаете какво искам да кажа! — кресна отново Конъл. — Тук ми заявиха, че Конвърс се е изнесъл в три и половина през нощта! А аз ви заявявам, че въобще не се е връщал!

— Аз пък ви заявявам, че този разговор е безсмислен. Ако наистина се тревожите, обадете ми се, когато можете да държите приличен тон. Имам приятели в полицията.

Чу се изщракване. Немецът затвори телефона.

Когато Фицпатрик остави слушалката, му хрумна нова мисъл. Забърза изплашен към спалнята си и веднага потърси с очи дипломатическото куфарче. Беше почти скрито от възглавницата. Господи, колко дълбоко беше спал! Измъкна го и го разгледа. Пое облекчено дъх. Видя, че е същото, кодираните ключалки бяха в ред, никакъв натиск не можеше да ги освободи. Вдигна го и го раздруса. Теглото и звуците доказваха, че книгата са вътре непокътнати и че Конвърс не се е връщал в пансиона. Дори да пренебрегнеше всичко друго, той нямаше да тръгне никъде без досиетата и списъка с имената.

Конъл занесе куфарчето в хола. Стараеше се да събере мислите си. Трябваше да приеме, че флагчето от досието на Джоел е вдигнато или че уличаващата го информация е стигнала по друг път до Лайфхелм и сега Конвърс е задържан от него и другите от

„Аквитания“, долетели от Париж, Тел Авив и Йоханесбург. Нямахте да го убият, докато не използват всички средства да разберат какво знае, което беше много по-малко, отколкото можеха да допуснат, и щеше да им отнеме няколко дни. Имението на Лайфхелм според досието беше истинска крепост, което изключваше възможността да проникне в него и да освободи Конвърс. Фицпатрик знаеше, че не може да се обърне към американското посолство. Перигрин щеше да го арестува на територията му, а някой от извършващите ареста можеше да му пусне куршум в главата. Един вече бе опитал. Не можеше да рискува и да търси помощ от Хикмън в Сан Диего, което при други обстоятелства щеше да е логично. Имаше всички основания да смята, че адмиралът няма нищо общо с „Аквитания“. Но ако флагчето беше вдигнато със или без съгласието на Хикмън, той нямаше да има друг избор, освен да го извика за пълно разследване. Всеки установен с него контакт можеше да доведе до прекратяване на отпуската му.

Конъл седна на дивана с куфарчето в краката си, взе един молив и написа две думи на телефонното тефтерче: „Обади се на Мегън.“ Щеше да каже на сестра си да твърди, че след погребението на Прес е заминал в неизвестна посока, без да й дава обяснения. Съвпаднаше с това, което бе казал на адмирала — че събира информация, която да предаде на „властите“, разследващи смъртта на Престън Холидей.

Можеше да отиде в бонската полиция и да разкаже истината — че има всички основания да предполага, че негов американски колега е насилствено задържан в имението на генерал Ерих Лайфхелм. Но тогава щеше да възникне неизбежният въпрос: защо капитанът не е уведомил американското посолство? Неизреченото щеше да остане под повърхността: генерал Лайфхелм беше изтъкната фигура и такова сериозно обвинение трябваше да има дипломатическа подплата. Отново посолството. Значи отпада. А и Лайфхелм беше заявил, че има „приятели“ в полицията, вероятно бе купил ключови фигури в Бон. Ако му подшушнеха, ще премести Конвърс. Или ще го убие... Правните изрази бавно нахлуваха в съзнанието му, внезапно придобиваха смътни очертания. Размяна. Това се въртеше всеки ден в предварителните разпити при гражданските и военните дела. „Няма да споменем това, ако приемеш онова. Няма да навлизаме в тази област, ако ти не навлезеш в онази.“ Стандартна практика. Размяна. Възможно ли беше? Можеше ли да го обмисли като вариант? Нищо друго нямаше

смисъл, нищо не носеше надежда. Тъй като за прилагане на сила не можеше да става и дума, не би ли могъл да извърши размяна? Лайфхелм за Конвърс. Генерал за лейтенант.

Конъл не се осмели да прави анализ, имаше прекалено много отрицателни страни. Трябваше да действа по интуиция, защото не му оставаше нищо друго. Нямаше накъде да се обърне, всички пътища водеха към задънена улица или куршум. Стана от дивана, отиде до масата с телефона и вдигна указателя от пода. Идеята му беше чиста лудост, но не си позволи да мисли за това. Намери името. „Фишбайн, Илзе“. Незаконната дъщеря на Херман Гьоринг.

Срещата беше уредена на задна маса в кафене „Ханза Келер“ на „Кайзерплац“. Резервацията бе на името Парнел. Фицпатрик беше проявил предвидливостта да си вземе цивилен костюм и сега го облече, за да пресъздаде образа на американския адвокат господин Парнел, който говореше свободно немски и беше изпратен от фирмата си със седалище Милуоки, щата Уисконсин, да се срещне с Илзе Фишбайн. Беше проявил и предвидливостта да ангажира стая в хотел „Шлоспарк“ на „Венусбергвег“ и да остави куфарчето на Конвърс на сигурно място.

Конъл пристигна десет минути по-рано не само за да осигури масата, но и за да се запознае с обстановката и мълчаливо да изрепетира подхода си.

Когато жената влезе и заговори сервитьора, веднага я позна. Беше висока и едра, не пълна, но месеста като древна статуя, осъзнаваща зрялата си чувственост, но достатъчно умна да не парадирала с нея. Беше облечена в светлосив летен костюм. Сакото беше закопчано върху пищния бюст, а голяма бяла яка скромно се разстиляше около врата ѝ. И лицето ѝ беше закръглено, но му липсваше мекота. Високите скули ѝ придаваха сила, косата ѝ бе тъмна и дълга до раменете, тук-там прошарена. До масата я придружи управителят на заведението. Когато се доближи, Фицпатрик стана.

— Guten Tag, Frau Fishbein — каза той и протегна ръка. — Bitte, setzen Sie sich.

— Не е нужно да говорите немски, хер Парнел — отвърна жената, освободи ръката си и се отпусна в стола, придържан от управителя. — Печеля си хляба като преводачка.

— Тогава ще говорим езика, който предпочитате — заяви Конъл.

— Смятам, че при така стеклите се обстоятелства бих предпочела английски, но ако говорите тихо. Е, господин Парнел, какво е това невероятно нещо, за което споменахте по телефона?

— Съвсем просто, госпожо Фишбайн, наследство — отговори Фицпатрик с искрено изражение и нетрепващ поглед. — Ако уредим някои технически подробности, а съм сигурен, че те не представляват проблем, ще получите значителна сума в качеството си на законна наследница.

— От човек в Америка, когото не познавам?

— Той... е познавал баща ви.

— За разлика от мен — отсече Илзе Фишбайн, като хвърли поглед към съседните маси. — Кой е този човек?

— Бил е член на щаба на баща ви през войната — обясни Конъл и още повече сниши глас. — С помощта на баща ви, става дума за негови връзки в Холандия, се е измъкнал от Германия преди процесите в Нюрнберг заедно с голяма сума пари. Добрал се до САЩ през Лондон и започнал успешен бизнес. Наскоро почина, а моята фирма, която е уреждала юридическите му проблеми, е отворила указанията му, оставени в запечатан плик.

— Но защо точно на мен?

— Чувствал се е задължен. Без влиянието и помощта на баща ви клиентът ни щял да гние по затворите, вместо да процъфтява в Америка. За всички, които биха проявили интерес, той минавал за холандски имигрант, потърсил бъдеще в Америка. Това бъдеще се реализирало под формата на недвижими имоти и просперираща фабрика за опаковки за месо. В момента всичко е в процес на разпродажба. Наследството ви надхвърля два милиона долара. Ще пиете ли аперитив, госпожо Фишбайн?

За миг жената онемя. Очите се бяха разширили, пълната брадичка увисна, погледът ѝ беше като на човек в транс.

— Мисля, че да, господин Парнел — монотонно изрече тя, когато си възвърна гласа. — Двойно уиски, ако обичате.

Фицпатрик махна на сервитьора, поръча напитките и на няколко пъти се опита да поведе лек разговор за хубавото време или забележителностите, които би трябвало да разгледа в Бон. Беше безполезно. Илзе Фишбайн беше изпаднала в състояние, близко до

кататония. Беше се вкопчила в китката на Конъл с невероятно силни пръсти, разтворила устни и изцъклила безизразни очи. Сервитьорът донесе напитките и си отиде, а тя още не пускаше ръката на Конъл. Пое несръчно чашата с лявата си ръка и отпи.

— Какви формалности трябва да се уредят? Искайте всичко, готова съм на всичко. Имате ли къде да живеете? Хотелите в Бон са претъпкани.

— Много сте любезна, но имам къде да живея. Бих желал да ме разберете, госпожо Фишбайн, този въпрос е много деликатен за фирмата ни. Както сигурно добре съзнавате, тази задача не е особено приятна за американските адвокати и откровено казано, ако нашият клиент не беше поставил някои условия, свързани с цялостното изпълнение на завещанието му, щяхме...

— Подробностите! Какви са подробностите?

Фицпатрик помълча, преди да отговори — далновиден адвокат, който приема да го прекъсват, но държи да изясни позициите си.

— Всичко ще бъде уредено много дискретно, завещанието ще бъде потвърдено in camera...

— С фотографии?

— При закрити врата, госпожо Фишбайн. За доброто на обществото, в замяна на някои местни такси и данъци, които няма да бъдат платени в случай на конфискация. Защото, може би разбирате, Върховният съд има право да обяви цялото имущество за придобито при съмнителни обстоятелства.

— А подробностите? Какви са подробностите?

— Съвсем прости. Подготвил съм някои декларации, които трябва да подпишете, а аз ще удостоверя подписа ви. Те ще потвърдят произхода ви. Освен това има кратък текст, който изисква гаранция на претенциите ви. Имаме нужда само от един гарант, който трябва да е бивш висш офицер от немската армия, за предпочитане човек, чието име е известно и когото съвременната история признава за съратник на баща ви. Разбира се, желателно е да се спрете на човек, познат и на американските военни, в случай че съдията реши да се обади в Пентагона и да попита: „Кой е този човек?“

— Познавам такъв човек! — прошепна Илзе Фишбайн. — Беше фелдмаршал, блестящ генерал!

— Как се казва? — интересува се флотският адвокат, но веднага сви рамене и изостави въпроса като несъществен. — Няма значение. Само ми кажете защо смятате, че този фелдмаршал е подходящ.

— Той е високоуважаван човек, въпреки че много хора не са съгласни с мненията му. Бил е един от младите капитани, награден за храброст лично от баща ми!

— На американските военни името му ще говори ли нещо?

— Mein Gott! След войната е работил за съюзниците в Берлин и Виена.

— Нима?

— И в щаба в Брюксел!

Да, помисли Конъл, говорим за един и същ човек.

— Добре — рече Фицпатрик непринудено, но сериозно. — Не си правете труда да ми казвате името му. То е без значение, пък и едва ли ще ми говори нещо. Можете ли бързо да се свържете с него?

— За минути! Той живее в Бон.

— Прекрасно. Утре по обяд трябва да взема обратния самолет за Милуоки.

— Ще дойдете в дома му и той ще продиктува всичко необходимо на секретарката си.

— Съжалявам, но не мога. Изявлението трябва да се завери от нотариус. Доколкото знам, и тук законите са такива. В хотел „Шлоспарк“ има машинописни и нотариални услуги. Да речем, тази вечер или утре рано сутринта. Ще бъда повече от щастлив да изпратя такси да докара приятеля ви. Не искам всичко това да му струва дори пфениг. Фирмата ми с удоволствие ще покрие всички разходи.

Илзе Фишбайн се изкиска с леко истеричен кикот.

— Не познавате приятеля ми, mein Herr.

— Сигурен съм, че ще се разберем. Какво ще обичате за обяд?

— Трябва да ида до тоалетната.

Очите на немкинята отново се бяха изцъклили. Когато тя стана, Фицпатрик също се изправи и чу шепота ѝ:

— Mein Gott! Zwei Millionen Dollar!^[2]

— Но той дори не пожела да чуе името ти! — извика Илзе Фишбайн в слушалката. — Идва от някакво място, наречено Милуоки,

щата Уисконсин, и ми предлага два милиона щатски долара!

— И не запита кой съм?

— Каза, че няма значение! Че при всяко положение едва ли е чувал за теб. Представяш ли си? Предложи да ти изпрати такси! Не трябвало да харчиш нито пфениг!

— Вярно е, че Гъоринг беше невероятно щедър през последните седмици — заразмишлява на глас Лайфхелм. — Разбира се, почти през цялото време беше дрогиран и онези, които му набавяха труднодостъпните наркотици, бяха възнаграждавани с безценни произведения на изкуството. Човекът, който му внесе отровата в затвора, още живее като римски император в Люксембург.

— Виждаш ли, значи е истина! Гъоринг е правил такива неща!

— Макар че рядко съзнаваше какво върши — призна неохотно генералът. — Всичко това е крайно необичайно и много неубедително, Илзе. Онзи човек показва ли ти някакъв документ, някакво доказателство за задачата си?

— Естествено! — панически излъга Фишбайн и започна да си припомня чутите думи. — Има официални юридически документи и гаранции, които ще се разглеждат поверително в съда! При закрити врата! Става дума за данъци, които няма да бъдат платени, ако имуществото се конфискува...

— Чувал съм това и преди, Илзе — уморено я прекъсна Лайфхелм. — Няма статут за тъй наречените военнопръстъпници и изнесените фондове. Тъй че лицемерите започват да се давят с лицемерните си правила и щом започнат да им струват пари, ловко ги заобикалят.

— Винаги си бил много отзивчив, генерале, а и аз съм ти била предана. Не съм ти отказвала нищо, както от професионално, така и от по-интимно естество. Моля те. Два милиона долара! Ще ти отнеме десет-петнайсет минути!

— Илзе, не мога да отрека, че си ми като племенница. Освен това няма начин някой страничен човек да не научи тайната ти... Добре, довечера. В девет часа ще вечерям в „Щайнбергер“. Около осем и петнайсет ще се отбия в „Шлоспарк“. Ще ми направиш подарък от... неправомерно добитите си нови богатства.

— Ще те чакам във фоайето.

— Шофьорът ми ще ме придружи.

— Можеш да доведеш двайсет души!

— Той струва колкото двайсет и пет — отбеляза Лайфхелм.

Фицпатрик беше седнал на стол в малката заседателна зала на втория етаж на хотела и изучаваше оръжието, като поглеждаше в наръчника, разтворен на коленете му. Стараеше се да съчетае казаното от продавача с диаграмите и инструкциите и със задоволство установи, че знае достатъчно. Имаше много общо между стандартния „Колт“ 45-и калибър, на въоръжение сред офицерите от Военноморския флот на САЩ, и автоматичния пистолет „Хеклер и Кох PGS“, който беше закупил.

Погледна часовника си — приближаваше осем. Пъкна автоматичния пистолет в колана си, взе наръчника и стана. Започна да оглежда залата, като репетираше наум всичките си движения и местата, които си беше набелязал. Както и очакваше, Илзе Фишбайн му каза, че Лайфхелм ще бъде придружаван от „шофьора си“ и лесно можеше да се предположи, че той има и други функции. Трябваше да го лиши от възможността да ги изпълни.

Залата, една от двайсетте и няколко заседателни зали на хотела, която беше резервирал на името на фиктивна фирма, не беше голяма, но много подхождаше за целите му. Обичайната правоъгълна маса беше в центъра, с по три стола край дългите страни и по два край късите. В единия ѝ край имаше телефон. До стените бяха наредени допълнителни столове за стенографи и наблюдатели. Но в центъра на лявата стена имаше врата към съвсем малка стаичка, очевидно предназначена за поверителни разговори. Вътре имаше още един телефон и като се вдигнеше слушалката му, на апарата в заседателната зала светваше лампичка. Очевидно поверителността в Бон не бе безгранична. Вратата за коридора водеше към малко фоайе, което не позволяваше на влизащите да видят отвън кой седи в залата.

Конъл сгъна наръчника за пистолета, пъгна го в джоба на сакото си и отиде до масата да провери инсценировката. Беше влязъл в една книжарница и купил всичко необходимо. На късата страна на масата, до телефона, поставен перпендикулярно на ръбовете ѝ, така че всичките му бутони да се виждат добре, до отворено куфарче (от разстояние тъмната пластмаса можеше да мине за скъпа кожа) бяха подредени няколко папки. Около тях лежаха разхвърляни книжа,

моливи и отворен тефтер с жълти листа. Гледката беше позната на всеки, имал среща с адвокат, който се готви за нея, като си води бележки.

Фицпатрик премести леко стола и отиде до вратата на малката стая. Беше запалил лампите от двете страни на малкия диван. Приблужи се към лампата над телефона и я изгаси. След това застана до стената зад отворената врата и надникна през тесния процепа между пантите. Виждаше ясно входа на фойето. Щеше да излезе, след като трима мъже минеха през него.

На вратата към коридора се почука — бързо и нетърпеливо тропане на наследница, неспособна да се овладее. Беше казал на Фишбайн къде се намира залата, но нищо друго. Без име и номер и от възбуда тя беше забравила да го пита. Фицпатрик отиде до телефона в малката стаичка, вдигна слушалката и я постави на масата. Върна се зад вратата и се нагласи така, че докато наблюдава, тялото му да е в сянка. Извади пистолета от колана, насочи го напред и извика с дружелюбен глас, достатъчно висок да бъде чул в коридора:

— Bitte, kommen Sie herein! Die Tür ist offen. Ich telefoniere gerade!^[3]

Звукът на отварящата се врата изпревари Илзе Фишбайн, която влетя в стаята, вперила поглед в заседателната маса. Следваше я Ерих Лайфхелм, който се огледа наоколо, извърна се леко и кимна с глава. Появи се трети човек с униформа на шофьор, бръкнал в джоба на черното сако. Конъл чу втория звук, който очакваше. Вратата към коридора се затръшна.

Заобиколи малката врата и бързо излезе с насочен право към шофьора пистолет.

— Ти! — изрева той на немски. — Извади ръката от джоба! Бавно!

Жената ахна и отвори уста да запищи. Фицпатрик ѝ кресна грубо:

— Млък! Както ще ти обясни и твоят приятел, няма какво да губя. Мога да убия и трима ви и след час ще съм напуснал страната, като оставя полицията да търси несъществуващия господин Парнел.

Мускулите по челюстта на шофьора заиграха и той бавно извади ръка от джоба си. Пръстите му бяха като вдървени. Лайфхелм се

втренчи гневно и уплашено в пистолета на Конъл, лицето му изгуби пепеливия си оттенък и стана алено.

— Как смеете?

— Смея, фелдмаршале — отвърна Фицпатрик. — Точно както вие преди четирийсет години се осмелихте да изнасилите едно младо момиче и направихте всичко възможно то и цялото му семейство да не излязат живи от лагерите. Повярвайте, че смелост не ми липсва, и на ваше място не бих дал повод за допълнителен гняв от моя страна — после се обърна към жената. — Ти! В куфарчето има осем навити въжета. Започни от шофьора. Вържи ръцете и краката му, ще ти обясня как. Хайде, по-живо!

След четири минути шофьорът и Лайфхелм седяха на два стола с вързани глезени и китки, а оръжието на шофьора беше извадено от джоба му. Конъл провери въжетата, вързани съгласно указанията му. Всичко беше сигурно — колкото повече мърдаха, толкова повече щяха да се затягат въжетата. Нареди на изпадналата в паника Фишбайн да седне на трети стол и върза ръцете ѝ за ръчките, а глезените — за краката му.

Исправи се, взе пистолета от масата и се доближи до Лайфхелм, който седеше на стола до телефона със светещата лампичка.

— А сега — насочи той дулото на оръжието към главата на немца, — щом затворя телефона в съседната стая, ще проведете един разговор.

Отиде бързо в малката стая, сложи слушалката на мястото и се върна. Седна до вързания Лайфхелм и извади от отвореното куфарче листче хартия. На него беше написан телефонът на имението на Лайфхелм край Рейн, отвъд Бад Годесберг.

— Какво си въобразявате, че ще постигнете? — запита Лайфхелм.

— Размяна — отвърна Фицпатрик, притиснал дулото в сляпото око на немца. — Вие срещу Конвърс.

— Mein Gott! — прошепна Илзе Фишбайн, а шофьорът направи опит да се освободи от въжетата, които се бяха впили в китките му.

— Смятате ли, че някой дори ще ви изслуша, да не говорим за изпълнение на ваша заповед?

— Ще трябва, ако искат да ви видят жив. Знаете, че съм прав, генерале. Мога да пусна радиото, да ви убия и преди да са ви

намерили, ще съм в самолета на път да напусна Германия. Залата е резервирана за цяла нощ и съм дал указания да не ме безпокоят по никакъв повод — Конъл премести пистолета в лявата си ръка, взе телефона и набра номера, написан на листа.

— Guten Tag. Hier bei General Leifhelm.^[4]

— Извикайте на телефона някой отговорен човек — каза в слушалката на безупречен немски флотският юрист. — Държа пистолет на няколко сантиметра от главата на генерал Лайфхелм и ще го убия веднага, ако не се подчините.

В слушалката се чуха приглушени възклицания. След няколко секунди прозвуча отчетливият английски акцент.

— Кой се обажда? Какво обичате?

— Виж ти! Говорите досущ като майор Филип Дънстоун, нали така се казваше? Но не сте дружелюбен като онази вечер.

— Не правете нищо прибързано, капитане. Ще съжалявате.

— А вие не правете нищо глупаво или Лайфхелм ще съжали преди мен. Разполагате с един час да закарате Конвърс на летището и да го оставите пред изхода за полета на „Луфтханза“. Има резервация за Вашингтон през Франкфурт в десет часа. Уредил съм всичко. Ще се обадя по телефона в една стая, където трябва да го извикат, и очаквам да разговарям с него. След това ще се махна оттук и ще ви се обадя от друг телефон да ви кажа къде е господарят ви. Просто придружете Конвърс до изхода. Имате на разположение един час, майоре! — Фицпатрик бутна слушалката пред лицето на Лайфхелм и притисна дулото към слепоочието му.

— Направи, каквото ти каза — задавено изрече генералът.

Минутите потекоха бавно, проточиха се до петнайсет, после до трийсет. Мълчанието беше нарушено от Лайфхелм.

— Значи се добрахте до нея — каза той и посочи с глава към Илзе Фишбайн, която трепереше, а по пълните ѝ бузи се стичаха сълзи.

— Точно както се добрахме до мюнхенските ви подвизи преди четирийсет години и до много други неща. Вече сте на път към големия воински чертог на небето, фелдмаршале, тъй че не се притеснявайте дали ще изпълня думата, дадена на английския ви лакей. Не бих пропуснал да видя как мръсната ви същност излиза на показ. Хора като вас само рушат авторитета на военните.

От коридора зад вратата се дочу неясен шум. Конъл погледна нагоре, вдигна пистолета и го опря право в главата на Лайфхелм.

— Was ist? — реагира немецът и сви рамене.

— Keine Bewegung!^[5]

Откъм коридора долетя песен, доста фалшиво изпълнявана от няколко мъжки гласа. Срещата в някоя съседна зала беше свършила очевидно не само поради изчерпване на дневния ред. Дрезгав смях прекъсна припева, когато беше направен безуспешен опит за хармония. Фицпатрик се отпусна и свали пистолета. Никой навън не знаеше името и номера на залата.

— Твърдите, че хора като мен дават на вашата професия, която е и моя професия, лошо име — обади се Лайфхелм. — Хрумвало ли ви е някога, капитане, че ние можем да издигнем тази професия до ненадминати висоти в свят, който силно се нуждае от нас?

— Да се нуждае от нас? — попита Конъл. — Преди всичко ние се нуждаем от света, и то не от вашия. Веднъж опитахте и се провалихте, не помните ли?

— Тогава опита само една нация, ръководена от безумец, който искаше да наложи отпечатъка си върху цялото земно кълбо. А сега много нации със себеотрицателни професионалисти от висока класа се обединяват за всеобщото благо.

— Кой реши, че това е така? Вие ли? Смешен сте, генерале. Понякога се съмнявам в доброжелателността на действията ви.

— Изстъпленията на онеправдан младеж, чието име и възможности са му били отнети, не бива да се размахват под носа на мъжа след петдесет години.

— Онеправдан или опорочен? Май доста бързо сте наваксал изгубеното, и то по твърде брутален начин. Средствата ви не ми допадат.

— Представите ви са погрешни.

— Благодаря на Бога и всички светии, че не приличат на вашите — песента в коридора затихна за малко и отново избухна, още по-фалшива и висока отпреди. — Да не би старите ви приятелчета от Дахау да са се насвяткали с бира?

Лайфхелм сви рамене.

Внезапно вратата се отвори с трясък и се удари в стената. Втурнаха се трима мъже и въздухът се изпълни с пукот от стрелбата на

пистолети със заглушители. Ръцете на стрелците подскачаха от отката, повърхността на масата стана на дупки, навсякъде летяха дървени трески. Фицпатрик почувства неколнократни болезнени пробождания в ръката, пистолетът му отхвъркна. Погледна надолу и видя, че десният му ръкав се просмуква с кръв. Въпреки шока успя да се огледа. Илзе Фишбайн беше мъртва, кървящият ѝ череп беше пръснат от множество куршуми. Шофьорът се хилеше. Вратата беше затворена, сякаш нищо не се беше случило.

— Stumper — изсъска Лайфхелм, когато един от нападателите развърза китките му. — Казах ви го и вчера, капитане, но не подозирах колко прав съм бил. Да не си въобразявате, че един телефонен разговор не може да бъде засечен? В съвпадението имаше прекалено голяма симетрия. Конвърс е в ръцете ни и внезапно тази нещастна курва наследява огромно богатство, американско богатство. Не че не беше възможно, такива завещания се правят непрекъснато от разни идиоти, които не разбират каква вреда нанасят, но моментът беше прекалено добре подбран, прекалено аматьорски.

— Кучи син — Конъл затвори очи и се постара да изтласка болката от мисълта си, неспособен да помръдне дори един пръст.

— Ах, капитане — рече генералът и стана от стола, — дали не дочувам в гласа ви героизъм, предизвикан от страх? Да не смятате, че ще наредя да ви убият?

— Не се и съмнявам.

— Грешите. Като имам предвид естеството на военния ви отпуск, можете да ни окажете дребна, но уникална услуга. Ще бъдете наш гост, капитане, но не в Германия. Очаква ви малко пътешествие.

[1] Добро утро. Тук домът на генерал Лайфхелм. — Майор Дънстоун, моля. — Кой? (нем.) — Бел. пр. ↑

[2] Божичко! Два милиона долара! (нем.). — Бел. пр. ↑

[3] Моля, влезте! Вратата е отворена. Тъкмо се обаждам по телефона! (нем.). — Бел. пр. ↑

[4] Добър ден. Тук домът на генерал Лайфхелм (нем.). — Бел. пр. ↑

[5] Какво има? — Не мърдай! (нем.). — Бел. пр. ↑

Конвърс бавно отвори очи, клепачите му тежаха, повдигаше му се. Заобикаляше го мътна тъмнина. Усещаше силно парене в едната ръка, сякаш част от плътта му бе изтръгната и раната се бе възпалила. Опитва се да напипа мястото, но изохка и се отказа. Около мрака над главата му се процеждаше светлина, която си пробиваше път през движещи се прегради и надничаше в сенките. Предметите бавно се фокусираха пред погледа му — метален ръб на нара до лицето му, два дървени стола един срещу друг до малка маса, зад масата затворена врата... после още една врата вляво, отворена. През нея се виждаше бял умивалник с два мътни метални крана. А светлината? Продължаваше да се движи, но сега трепкаше и танцуваше. Откъде идваше?

Ето откъде. Високо на тавана от двете страни на затворената врата имаше две прозорчета. Късите перденца се люлееха от вятъра. Бяха уж отворени и все пак странно затворени и смътни, с насечени пространства. Джоел вдигна глава, опря се на лакът и примижа, за да види по-ясно. Съсредоточи се върху насечените пространства зад разлюлените пердета — тънки метални пръчки свързваха вертикално рамките на прозорците. Решетки. Беше в килия.

Падна на нара и преглътна няколко пъти, за да намали паренето в гърлото. Започна да прави бавни кръгови движения с ръка, за да намали болката от... дали беше рана? Да, огнестрелна рана! Осъзнаването на този факт раздвижи паметта му. Вечерята се беше превърнала в истерично бойно поле. Ослепителните светлини и резките пронизвания на болката бяха придружени от оглушителни гласове, които се сипеха край него. Непрестанното им ехо пулсираше в ушите му, докато той отчаяно се мъчеше да отблъсне разкъсващите го приливи на болката. След това настъпваха минути на успокоение и в мъглата плуваше само един глас. Конвърс затвори очи и стисна с все сила клепачи. Нещо дълбоко го разтревожи. Самотният глас в мъглата беше неговият... Бил е упоен. Разбра, че е издавал тайни.

И преди, във виетнамските лагери, често го бяха упоявали и както винаги това събуждаше у него безмълвна ярост. Мозъкът му биваше разсъбличан и изнасилван, гласът му воюваше с последните останки от воля.

И пак както преди в стомаха си усещаше дупка, вакуум, който изсмукваше силите му. Облада го вълчи глад и сигурно наистина имаше нужда от храна. Химикалите обикновено предизвикваха гадене и повръщане, защото вътрешностите отхвърляха противоестественото им присъствие. Странно, размишляваше той, като отвори очи и се загледа в движещите се светлинни лъчи, спомените отпреди толкова години бяха събудили същите инстинкти за самосъхранение, които му бяха помогнали и тогава. Не биваше да изразходва енергия, трябваше да съхрани всички сили, които му бяха останали. И да се сдобие с нови. Иначе ще му остане само безмълвната ярост и нито умът, нито тялото му можеха да ѝ се противопоставят.

В стаята се разнесе някакъв звук. После още един и още един. Стърженето на метал в метал му подсказа, че се отмества резе, острият звук на превъртан ключ бе последван от завъртане на топка. Значи вратата в далечната стена ще се отвори. Това стана и килията се изпълни с ослепителна слънчева светлина. Конвърс засенчи очи и занаднича между пръстите си. Размазан, начупен мъжки силует се изправи на прага с плосък предмет в ръце. Фигурата влезе и Джоел, примигвайки, позна шофьора, който го беше претърсил с електронното устройство.

Униформеният шофьор отиде до масата и сръчно остави плоския предмет. Беше поднос, завит с бяла салфетка. Едва тогава вниманието на Конвърс се насочи към светлото петно на вратата. Отвън глутницата добермани тичаше наоколо, излъчваща тревожно презрение, лъскавите черни очи непрекъснато се мяркаха пред вратата, изтеглените назад устни оголваха зъбите в неизменна свирепа гримаса.

— Guten Morgen, mein Herr — каза шофьорът на Лайфхелм и мина на английски. — Още един красив ден на Северен Рейн, нали?

— Навън времето е хубаво, ако искаш да кажеш това — отвърна Джоел, без да сваля ръка от очите си. — Предполагам, очакваш благодарност, задето мога да го установя след миналата вечер.

— Миналата вечер ли? — немецът помълча и тихо добави: — Беше преди две вечери, Amerikaner. Тук си от трийсет и шест часа.

— Трийсет? — Конвърс се опря на ръце и спусна крака от нара. Веднага му се зави свят, беше загубил толкова сили. Господи! Не прави излишни движения! Те ще се върнат! Мръсници! — Мръсници! — повтори той на глас, но без истинско чувство. Тогава за първи път видя, че е без риза, забеляза и превръзката между лакътя и рамото си. — Как така не са ме улучили в главата? — попита той.

— Доколкото разбрах, сам си се наранил. Опитал си се да убиеш генерал Лайфхелм, но си улучил себе си, когато са ти отнели оръжието.

— Да съм се опитвал да го убия? С несъществуващото си оръжие? С онова, което ти сам се убеди, че не нося?

— Успял си да ме измамиш, mein Herr.

— И какво ще стане сега?

— Сега ли? Сега ще ядеш. Така каза докторът. Започваш с Hafegrutze... как се казваше? Овесена каша.

— Гореща брашнена или зърнена каша — заговори Джоел. — С обезмаслено или сухо мляко. След това хапчета, последвани от рожки яйца. Ако задържа всичко в стомаха си, малко кайма, а ако задържа и нея, няколко лъжички зеленчуково или картофено пюре. Каквото има.

— Откъде знаеш? — искрено се изненада униформеният.

— Това е класическа диета — цинично отвърна Конвърс. — Има някои вариации в зависимост от географската ширина и наличните продукти. Навремето ядох сравнително вкусни неща... Възнамерявате отново да ме упоите.

Немецът сви рамене.

— Правя, каквото ми наредят. Нося храна. Ела, дай да ти помогна.

Джоел вдигна поглед към приближаващия се шофьор.

— При други обстоятелства бих те заплюл в гадното лице. Но ако го направя, ще се лиша от малката възможност да го сторя някой друг път. Хайде, помогни ми. Внимавай с ръката ми.

— Наистина си особен човек, mein Herr.

— А ти си съвсем обикновен гражданин, който всяка сутрин хваща ранния влак за Ларчмънт, за да пийне десет мартинита, преди да отиде на родителска среща.

— Was ist?^[1] Не съм чувал за такава среща.

— Хайде, бъди добро арийско момче и ми помогни да стигна до стола.

— А, мъчиш се да бъдеш духовит.

— Не съвсем — рече Джоел и се отпусна на дървения стол. — Просто лош навик, от който гледам да се отърва — погледна объркания немец. — Не виждаш ли, непрекъснато опитвам — безкрайно сериозно заяви той.

Минаха още три дни, през които го посещаваше единствено шофьорът, придружен от озъбените настръхнали добермани. Върнаха му щателно претърсения куфар с извадени от несесера ножичка и пила за нокти. Електрическата самобръсначка беше непокътната. По този начин искаха да му съобщят, че вече не е гост на частния хотел в Бон, и го потопиха в мъчителни размисли за живота или смъртта на Конъл Фицпатрик. Все пак имаше една несъстоятелност, която даваше основания за надежда. Дори не намекваха за дипломатическото куфарче, нито му пратиха някакво доказателство, че е у тях, например страница от досие. Кратките разговори с шофьора на Лайфхелм също не разкриха нищо. Генералите на „Аквитания“ бяха невероятни егоцентрици и ако притежаваха тези материали, не можеха да не му дадат да разбере, че са у тях.

Що се отнася до разговорите му с шофьора, те се свеждаха до въпроси от негова страна и любезности от страна на немеца. Съществени отговори нямаше.

— Още колко ще продължава това? Кога ще видя друг човек освен теб?

— Тук няма никой, господине, с изключение на персонала. Генерал Лайфхелм замина за Есен, доколкото знам. Указанията ни са да те храним добре и да се грижим за здравето ти.

Никаква информация. Държаха го в изолация.

Но храната не приличаше на затворническа. Говеждо и агнешко печено, котлети, пилета, прясна риба, зеленчуци, безспорно произведени в близка градина. Плюс вино, което в началото Джоел отказваше да пие, но когато се осмели, разбра, че е превъзходно.

На втория ден, повече за да не мисли, отколкото с някаква определена цел, започна да прави леки упражнения, както ги беше правил преди толкова години. На третия ден успя да се изпоти от

бягане на място — здравословно изпотяване, което му подсказа, че наркотиците са напуснали тялото му. Раната на ръката не беше заздравяла, но все по-рядко мислеше за нея. Колкото и да беше странно, очевидно не бе сериозна.

На четвъртия ден въпросите и размислите вече не бяха достатъчни. Затворничеството и влудяващите откази да получи отговор го принудиха да се обърне в друга посока, към практичните и най-необходими действия, които стояха пред него. Бягство. Трябваше да опита независимо от резултата. Каквито и да бяха планове на Делавейн и апостолите му от „Аквитания“ по отношение на него, те очевидно включваха изкарването пред света на чист от наркотици човек, по-вероятно на чист от наркотици мъртвец. Иначе щяха да го убият веднага и да се отърват от трупа му по някой от хилядите неоткриваеми начини.

Беше бягал и преди. Щеше ли да успее отново?

Сега не гниеше в клетка с водни плъхове и в тъмата край него не ечаха изстрели, но успехът беше много по-важен, отколкото преди осемнайсет години. В положението се съдържаше необикновена ирония: преди осемнайсет години искаше да се измъкне и да разкаже на всички, които искаха да го слушат, за лудия от Сайгон, който изпращаше безброй деца на смърт и дори по-лошо — оставяше тези деца да страдат с пречупен разум и опустошени чувства до края на живота си. Днес се налагаше да разкаже на света за същия луд.

Трябваше да избяга. Трябваше да разкаже на света всичко, каквото знаеше.

Конвърс беше стъпил на дървения стол и надничаше между черните метални решетки на прозореца. Неговата колиба-затвор сякаш беше спусната от небето в просека сред гората. Докъдето му стигаше погледът, във всички посоки се виждаше стена от високи дървета и гъст листак. Под прозореца утъпкана пътечка завиваше надясно. Самата просека се простираше на не повече от седем метра пред къщичката, преди да започне плътната зеленина. Предположи, че положението е същото от всички страни, въпреки че под левия прозорец вместо пътека имаше ниска пожълтяла трева. Двама прозореца разкриваха единствената гледка. Останалата част от карцера

се състоеше от плътни стени и единственият друг отвор бе капандурата в покрива на тоалетната.

Единственото, в което беше напълно сигурен, бе фактът, че се намира в границите на имението на Лайфхелм. Доказателствата бяха топлата храна, която му носеше шофьорът, и кучетата. А това означаваше, че реката не е далече. Не я виждаше, но тя беше там и му вдъхваше надежда, дори нещо повече от надежда — в паметта му се коренеше някакво чувство на нездраво опиянение. Веднъж водите на една река му бяха станали приятел и водач, буквално път към живота, който го бе превел през най-трудната част от пътешествието му. Приток на Хуан Хе на юг от Дък То го бе носил безшумно през нощта под мостове и покрай постовете около лагерите на три батальона. Водите на Рейн щяха да го изведат от поредния плен.

Звучите на множество препускащи лапи възвестиха появата на доберманите, които сърдито се скупчиха пред вратата. Шофьорът носеше закуска, за каквато никой затворник не можеше да мечтае. Джоел скочи от стола, занесе го до масата и се върна на нара. Седна, изрита обувките си и легна на възглавницата с протегнати върху неоправеното одеяло крака.

Резето се дръпна, ключът влезе в бравата и тежката топка се завъртя. Както винаги, немецът бутна вратата с дясната си ръка, като поддържаше подноса с лявата. Тази сутрин в дясната му ръка имаше и някакъв обемист предмет, но ослепителната слънчева светлина го скри от очите на Конвърс. Шофьорът влезе по-несръчно от друг път и остави подноса на масата.

— Нося ти приятна изненада, mein Herr. Снощи говорих с генерал Лайфхелм по телефона и той пита за теб. Казах му, че се възстановяваш прекрасно и че съм сменил превръзката на раната. Тогава той се сети, че нямаш нищо за четене, тъй че преди час прескочих до Бон и ти купих „Интернешънъл Хералд Трибюн“ от последните три дни.

Шофьорът остави свитите вестници на масата до подноса.

Но Джоел не гледаше вестниците, а вратата и външния горен джоб на униформеното сако на немеца. Тънка сребърна верижка бе провесена на шията и пъхната в джоба, от който се подаваше крайчецът на кръгла сребърна свирка, откроен върху тъмния плат. Конвърс премести очи към вратата. Доберманите седяха по местата си

и шумно дишаха. От муцуните им се точеха лиги, но независимо от намеренията и целите си, те бяха неподвижни. Конвърс се сети за пристигането си във величествената бърлога на генерала, спомни си за странния англичанин, който командваше кучетата със сребърна свирка.

— Благодарни на Лайфхелм за четивото, но бих бил много по-признателен, ако можех да излизам оттук за по няколко минути.

— Ja, с билет за самолет до плажовете на Южна Франция, нали?

— За Бога, искам да се поразтърча! Какво ти става? Не можеш ли с помощта на цяла глутница зверове да се справиш с невъоръжен човек, който иска да глътне малко въздух? Не, вероятно си прекалено страхлив — Джоел помълча и добави с обидна пародия на немски акцент: — „Правя, каквото ми наредят.“

Усмивката на шофьора се стопи.

— Онази вечер ми каза, че не си смятал да се извиняваш, а да ми счупиш врата. Пошегувал си се, нали? Оттогава не спирам да се смея.

— Хайде сега — смени тона Конвърс и седна на нара. — Ти си с десет години по-млад от мен и двайсет пъти по-силен. Тогава се обидих и реагирах глупаво, но ако смяташ, че ще ти посегна, много се лъжеш. Съжалявам. Ти се държиш добре с мен, а аз пак сглупих.

— Ja, сглупи — отсече немецът без злоба. — Но беше и прав. Правя, каквото ми наредят. И защо не? Чест е да получаваеш нареждания от генерал Лайфхелм. Той е добър към мен.

— Отдавна ли работиш за него?

— От Брюксел. Бях сержант в граничния патрул на Федералната република. Той чу за проблема ми и се заинтересува от него. Бях прехвърлен в гарнизона в Брабант и станах негов шофьор.

— А какъв беше проблемът ти? Нали знаеш, че съм адвокат.

— Обвиниха ме, че съм удушил човек. С голи ръце.

— А удуши ли го?

— Ja. Искаше да ме намушка с нож в корема... и по-долу. Твърдеше, че съм изнасилвал дъщеря му. Не съм я изнасилвал, не беше необходимо. Тя беше курва. Разбрах го от дрехите и походката й... es ist klar^[2]! Бащата беше свиня!

Джоел се загледа в него, в неприязънта, която помрачи очите му.

— Мога да разбера симпатията на генерал Лайфхелм — отбеляза той.

— Затова правя, каквото ми наредят.

— Очевидно.

— Генералът ще се обади по обяд. Ще го питам за разходката. Разбираш, че една моя дума и... доберманите ще оглозгат месото от кокалите ти.

— Милите кученца — каза Конвърс по адрес на глутницата отвън.

Дойде обяд и разрешението бе дадено. Разходката трябваше да се извърши след обяда, когато шофьорът се върнеше да прибере подноса. Той се върна и след няколко строги предупреждения Конвърс се озова вън, обграден от доберманите с разширени черни ноздри, проблясващи бели зъби и провесени в очакване синкавочервени езици. Конвърс се огледа. За първи път забеляза, че къщичката е построена от масивни камъни. Неповторимата група започна разходката си по пътеката. Джоел стана по-смел, когато кучетата позагубиха интерес към него под съпровода на резките команди на немца. Започнаха да тичат напред и да се прегрупират около тях, но непрекъснато обръщаха глава към господаря си и затворника му. Конвърс ускори ход.

— У дома често тичам за здраве — излъга той.

— Was ist?

— Бягам. Полезно е за кръвообращението.

— Ако сега се затичаш, ще останеш без кръвообращение. Доберманите ще се погрижат за това.

— Чувал съм, че от много бягане може да се получи и инфаркт — заяви Джоел и забави крачка, но без да спре да върти очи във всички посоки. Слънцето беше точно над тях и не можеше да го ориентира за посоките.

Утъпканата пътека приличаше на нишка в сложна мрежа от заличени следи. Беше заобиколена от гъст листак, имаше и покрив от надвиснали, преплетени клони. Пътеката се раздвои, дясната ѝ част правеше остър завои към тунел от зеленина. Кучетата инстинктивно хукнаха по нея, но бяха спрени от шофьора, който им извика нещо на немски. Доберманите се обърнаха, сблъскаха се, върнаха се и се понесоха към по-широкото ляво разклонение. Заизкачваха се по стръмен хълм с по-ниски и по-бедни откъм листа дървета. Къпиновите храсти бяха по-буйни и по-дребни. Вятър, помисли Конвърс. Долинен вятър. Вятър, който брули през падина, през тесен отвор в земята,

вятър, избягван от пилотите на малки самолети при първата му поява. Река.

Беше там. Отляво, значи вървяха на изток. Под тях беше Рейн, може би на километър и половина под високите дървета. Беше видял достатъчно. Започна шумно да диша. Вътрешната му възбуда беше толкова силна, че можеше да извърви цели километри. Отново беше по бреговете на Хуан Хе — тъмния воден път към живота, който щеше да го отведе далече от клетките на Меконг, килиите и химикалите. Беше го правил преди, щеше да успее и сега!

— Добре, фелдмаршале — обърна се той към шофьора на Лайфхелм и погледна сребърната свирка в джоба му. — Не съм в толкова добра форма, колкото предполагам, не мога да изкачвам тази планина. Няма ли поляни?

— Правя, каквото ми наредят, mein Herr — отвърна с широка усмивка немецът. — Поляните са близо до голямата къща. А ти можеш да се разхождаш тук.

— А, не, благодаря. Върни ме в скромната ми хижа. Уморих се и не съм дочел вестниците. Наистина искам да ти благодаря. Имах страшна нужда от чист въздух.

— Sehr gut. Ти си приятен човек.

— Не можеш дори да си представиш колко съм приятен, ариецо.

— Много забавно. Die Juden sind in Israel, nein?^[3] По-добре, отколкото да са в Германия.

— Страшно ще допаднеш на Нейт Саймън. Щеше да поеме защитата ти безплатно, само и само да те провали... Не, нямаше. Вероятно щеше да ти осигури най-добрата защита.

Конвърс бе стъпил на стола до левия прозорец. Искаше само да чуе и види кучетата. След това щеше да разполага с два-сет-трийсет секунди. Водата в банята течеше и от двата крана, вратата беше отворена. Имаше достатъчно време да претича през стаята, да пусне водата на тоалетната, да затвори вратата и да се върне до стола. Но нямаше да стъпва на него. Щеше да го вдигне в ръце. Слънцето бързо се спускаше, след час щеше да се стъмни. Тъмнината и преди му беше помагала, също както водите на реката. Трябваше отново да станат негови съюзници. Трябваше!

Звучите се появиха първи — тичащи лапи и пъхтене, след това се появи тъмната козина и се завъртя в кръг пред затвора му. Джоел изтича в банята и се съсредоточи върху секундите, докато чакаше да чуе плъзгането на резето. Ето го. Пусна водата в тоалетната, затвори вратата на банята и се затича към стола. Вдигна го и замръзна, стъпил здраво на пода. Вратата се откряна, оставаха броени секунди. Дясната ръка на немеца я бутна.

— Хер Конвърс? Wo sind Sie? Ach, die Toilette^[4].

Шофьорът влезе с подноса и Джоел с всичка сила го удари със стола по главата. Шофьорът залитна назад и падна, подносът и чиниите с трясък се разбиха на пода. Беше замаян, но нищо повече. Конвърс затвори с ритник вратата и стовари още няколко пъти тежкия стол върху главата на шофьора, докато тялото му се отпусна, а лицето му се покри с кръв и слюнка.

Кучетата се метнаха като едно към внезапно затворилата се врата и започнаха бясно да лаят и да драскат по дървото.

Джоел грабна сребърната верижка, свали я през главата на изпадналия в безсъзнание немец и извади свирката от джоба му. На нея имаше четири малки дупчици, всяка означаваше нещо. Придърпа другия стол към десния прозорец, стъпи на него и вдигна свирката към устните си. Не чу звук, но видя ефекта.

Доберманите полудяха! Започнаха самоубийствено да се хвърлят върху вратата. Премести пръста си на втората дупчица и свирна.

Кучетата се объркаха, започнаха да се обикалят едно друго, да тракат челюсти, да вият и ръмжат, но не сваляха очи от вратата. Опита третата дупчица.

Внезапно спряха да се движат, подрязаните им уши се наостриха и затрептяха, чакаха друг сигнал. Свирна отново с всичка сила. Това беше сигналът, който чакаха, и пак като един се втурнаха, притичаха под прозореца и се понесоха към незнайното място, където трябваше да се явят.

Конвърс скочи от стола и коленичи до безчувствения немец. Пребърка бързо джобовете му и взе всички пари, които намери, ръчния часовник и пистолета. За секунда се загледа в оръжието, което будеше отблъскващи спомени. Пъхна го в колана си и отиде до вратата.

Затвори тежката врата отвън, чу щракването на ключалката и пусна резето. Затича се по пътеката, като изчисляваше разстоянието до

разклонението, където дясната посока беше verboten, а лявата водеше нагоре по стръмния хълм и гледката към Рейн. Всъщност нямаше повече от двеста метра, но завоите и гъстият листак правеха разстоянието по-голямо. Ако си спомняше точно, а на връщане беше като пилот без инструменти, който разчита само на зрението си, на около трийсет метра преди раздвоението имаше тревно пространство.

Стигна до него — същото празно място, същите раздалечаващи се пътеки отпред. Затича по-бързо.

Гласове! Сърдити? Озадачени? Не бяха далече и приближаваха все повече! Гмурна се в храстите отдясно и се търкулна върху остриите им клони. В ограниченото от гъстите листа зрително поле се появиха двама мъже, които говореха високо, сякаш спореха.

— Was haben die Hunde?

— Die sollten bei Heinrich sein!^[5]

Джоел нямаше представа какво си казват, знаеше само, че са се запътили към изолираната колиба и че няма да им трябва много време да вдигнат всички на крак. Тогава всички алармени инсталации в крепостта на Лайфхелм щяха да се задействат. Времето му се измерваше с минути, а имаше да покрие немалко разстояние. Изпълзя предпазливо от храстите на четири крака. Немците не се виждаха зад острия завой. Изправи се и хукна към раздвоението и стръмния хълм вляво.

Тримата пазачи на огромните порти, през които се влизаше в имението на Лайфхелм, бяха озадачени. Глутницата добермани нетърпеливо кръжеше по тревата наоколо, очевидно объркана.

— Защо са тук? — запита единият.

— Не мога да разбера! — отговори вторият.

— Хайнрих ги е освободил, но защо? — недоумяваше третият.

— Никой нищо не ни казва. Ако не разберем какво става през следващите няколко минути, ще трябва да се обадим.

— Не ми харесва тая работа! — извика вторият пазач. — Ще се обадя още сега!

Първият влезе в къщичката до портала и вдигна телефонната слушалка.

* * *

Конвърс тичаше задъхан нагоре по хълма с пресъхнало гърло. Сърцето му се блъскаше в гърдите. Ето я реката! Втурна се надолу, като набираше скорост, а вятърът галеше и освежаваше лицето му. Прекрасно.

Стигна до основата на хълма, обрасла със суха трева и дървета, а сгушените под тях храсти се издигаха като стена, през която отново трябваше да мине. Но той имаше опит. Колкото и гъста да беше гората, просто щеше да внимава последните лъчи на слънцето да остават от лявата му страна, да напредва на север и така щеше да стигне реката.

Бърза поредица от изстрели го накара да се обърне. Не беше трудно да си представи мишената — цилиндричната брава на дървената врата на усамотената колиба в гората. Мъчеха се да проникнат в затвора му. Времето му изтичаше.

Тогава чу отчетливо други звуци, които пронизаха здрача с дисхармонията си. Едните бяха серия кратки писъци на сирена. Другите идваха на залпове откъм земята и бяха истеричен лай на тичащи кучета. Тревогата беше вдигната, оставените в колибата дрехи бяха притиснати към пламтящите ноздри и доберманите се бяха юрнали безмилостно по следите му. Нямаше надежда, щяха да се успокоят само когато разкъсат с острите си зъби плътта му.

Конвърс се гмурна в зеления гъстак и побягна с всичка сила. Криволичеше, навеждаше се, мятеше се от една страна на друга, ръцете му бяха протегнати и яростно отстраняваха силната гъвкава съпротива на гората. Клоните безпощадно шибаха като камшици лицето и тялото му, паднали дървета и оголени корени се заплитаха в краката му. Не знаеше колко пъти се препъна, а мигът тишина след всяко залитане само подчертаваше кучешкия лай, долитащ някъде откъм разклонението на пътеката. А може да бяха и по-близо. Да, вероятно вече бяха навлезли в гората. Всичко наоколо ехтеше от истерията им, подчертавана от гневното скимтене на някое от кучетата, заплело се в храсталаците и мъчещо се да се освободи, за да продължи преследването.

Водата! През дърветата зърна вода. По лицето му се стичаха струи пот, солта заслепяваше очите и пареше драскотините по бузите

му. Ръцете му също кървяха от копривата и острите клони.

Падна, кракът му хлътна в дупка, издълбана от крайбрежно животно, глезенът му болезнено се изви.

Стана, измъкна крака си и опита да продължи да тича, макар и с накуцване. Доберманите приближаваха, лаят и скимтенето ставаха все по-яростни със засилването на следата, мирисът на неизсъхнала пот ги влудяваше и подготвяше да убиват.

Брегът! Беше целият в тиня и плаващи боклуци. Джоел улови дръжката на пистолета, но не за да го извади, а да не го изгуби, докато куцукаше надолу към брега и търсеше най-удобното място да влезе във водата.

Не чу нищо до момента, когато от сенките проехтя плътен рев и огромно животинско тяло полетя във въздуха право към него. Чудовищната муцуна на кучето бе изкривена от ярост, очите му горяха, огромната челюст зееше, виждаха се зъбите и черната паст. Конвърс падна на колене и доберманът прелетя покрай дясното му рамо, разкъса ризата му с горния си кучешки зъб и плъсна по гръб в тинята. Моментното поражение се оказа непоносимо за него, загърчи се и се затъркаля, заръмжа, стъпи на задни лапи и се отгласна от тинята към чатала на Джоел.

Джоел стреля и отнесе горната част на кучешкия череп. Кръв и мозък се пръснаха в сенките, отпуснатата лъскава челюст се опря в скута му.

Останалата част от глутницата се носеше към брега, придружена от оглушително кресчендо животински писъци. Джоел се хвърли във водата и заплува с всички сили навътре. Пистолетът му пречеше, но знаеше, че не бива да го изпуска.

Докато плуваше срещу крайбрежните течения на Рейн, Джоел внезапно се сети — днес беше петият ден от затворничеството му в имението на Лайфхелм. Разбира се, не приличаше на клетка в джунглата, но това не променяше съществено положението. Вече беше в сенчестата част на реката, околните планини не допускаха лъчите на залязващото слънце. Задържа се на място и се обърна назад. На брега до заливчето, където беше влязъл във водата, кучетата се шураха, объркани и гневни, ръмжаха и виеха. Няколко отидоха на брега да подушат убития си водач и всяко от тях уринира до него. Територията им беше маркирана.

Мощни струи светлина от фенерчетата внезапно пронизаха мрака на дърветата. Конвърс заплува към средата на реката — беше успял да се спаси от фенерчетата по Меконг, не се боеше от тях и сега. Вече го бе преживял и знаеше кога е спечелил.

Остави течението в средата на реката да го понесе на изток. Някъде там трябваше да има други светлини, които щяха да го отведат до убежище и телефон. Трябваше да постави всяко нещо на мястото му и бързо да изгради основата, върху която щеше да работи. Чувстваше, че може да го извърши. Но адвокатът в него му подсказа, че ако по улиците тръгне човек с превързана огнестрелна рана и мокри дрехи, който не говори немски, той едва ли ще се изплъзне от вниманието на апостолите на Джордж Маркър Делавейн. Тъй че трябваше да действа по друг начин, с всички подръчни средства. Трябваше да се добере до телефон! Трябваше да се обади в чужбина. Трябваше и щеше да го направи! Хуан Хе избледня, сега Рейн беше път към живота.

Заплува бруст, стиснал здраво пистолета над водата. В далечината видя светлините на някакво село.

[1] Какво има? (нем.) — Бел. пр. ↑

[2] Ясно е! (нем.) — Бел. пр. ↑

[3] Евреите са в Израел, нали! (нем.) — Бел. пр. ↑

[4] Къде сте? А, в тоалетната (нем.). — Бел. пр. ↑

[5] Какво им е на кучетата? — Би трябвало да са при Хайнрих! (нем.) — Бел. пр. ↑

Валери стоеше в студиото си и намръщено слушаше гласа в слушалката. Навитият на спирала шнур се опъна, когато протегна ръка и остави четката на триножника. Очите ѝ се плъзнаха по залените със слънце дюни зад стъклените врати, но мисълта ѝ бе съсредоточена върху думите, които чуваше.

— Лари, какво става с теб? — прекъсна го тя, неспособна да се сдържи. — Джоел не е просто твой служител или младши съдружник, той е твой приятел! Говориш, сякаш искаш да възбудиш дело срещу него. Какъв беше онзи ваш термин? Да, косвени улики. Бил тук, бил там, някой казал това, друг онова.

— Опитвам се да разбера, Вал — запротестира Талбът от кабинета си в Ню Йорк. — Съветвам те и ти да направиш същото. Има много неща, които не мога да ти кажа, защото така ме посъветваха високопоставени личности. И сега нарушавам инструкциите именно защото Джоел ми е приятел и искам да му помогна.

— Добре, да започнем отначало — съгласи се Валери. — Какво точно искаш да знаеш?

— Съзнавам, че не ми влиза в работата, но не бих те питал, ако не се налагаше...

— Добре. За какво става дума?

— Знам, че вие с Джоел имахте проблеми — продължи старшият съдружник в „Талбът, Брукс и Саймън“, сякаш говореше за несъществуваща детска караница. — Но има проблеми и проблеми.

— Лари — прекъсна го отново Вал. — Имахме проблеми и се разведохме. Това означава, че проблемите са били сериозни.

— Един от проблемите не беше ли и физическото насилие? — попита бързо и тихо Талбът. Думите очевидно го отвращаваха.

Валери се смая, не очакваше подобен въпрос.

— Какво?

— Знаеш какво имам предвид. Удрял ли те е в пристъп на ярост?

— Не сме в съда и отговорът ми е не, разбира се, че не. Хиляди пъти бих предпочела да е така.

— Моля?

— Нищо — отвърна Валери, като се съвзе от смайването си. — Не знам какво те кара да ми задаваш подобен въпрос, но нищо не би могло да бъде по-далеч от истината. Джоел разполагаше с много по-ефикасни средства да ми смачка фасона. И едно от тях, скъпи Лари, беше кариерата на Джоел Конвърс в „Талбът, Брукс и Саймън“.

— Знам, скъпа, и съжалявам. Подобни оплаквания са постоянно явление в бракоразводните дела и не знам срещу тях да има противодействие. Но това е друго нещо. Говоря ти за мрачните му настроения, знаем, че често му се случваше.

— А познаваш ли нормален човек, който да не изпада в мрачни настроения? — заинтересува се бившата госпожа Конвърс. — Светът, в който живеем, не е раят на земята.

— Така е. Но Джоел е изживял част от живота си в много по-страшен свят от всичко, което можем да си представим. Не мога да допусна, че тези преживявания не са оставили белези върху психиката му.

Валери замълча, трогната от неподправената искреност на възрастния мъж, която се коренеше в загрижеността му.

— Лари, много си мил и подозирам, че си прав, дори съм сигурна, че си прав. Точно затова смятам, че трябва да ми кажеш нещо повече. Вие, адвокатите, употребявате термина „физическо насилие“, когато биете нанякъде. Но това понякога подвежда. Хайде, Лари, бъди честен. Той вече не ми е съпруг, но не сме се разделили, защото е преследвал фусти или ми е блъскал главата в стената. Може и да не искам да бъда омъжена за него, но това не значи, че не го уважавам. Той има свои проблеми, аз имам мои, а ти намекваш, че неговите са много по-сериозни. Какво се е случило?

Талбът не отговори веднага и след малко отново бързо и тихо произнесе думи, които очевидно го отвърщаваха.

— Казват, че нападнал някакъв човек в Париж, без да е бил предизвикан. Човекът умрял.

— Не, изключено! Не би могъл!

— Точно това ми заяви и той, но ме излъга. Уж се обади от Амстердам, а не е стъпвал там. Обеща да се върне в Париж и да изясни нещата, а не се е върнал. Всъщност е някъде в Германия. Интерпол има заповед да го арестува, търсят го навсякъде. Изпратили са му

съобщение да се яви в американското посолство, но е отказал. Просто е изчезнал.

— Боже мой, всички бъркате! — избухна Валери. — Не го познавате! Ако всичко това наистина се е случило, значи е бил нападнат и е нямало друг начин да се защити!

— Не и според независимия ни свидетел, който не е познавал нито единия, нито другия.

— Значи не е независим, той лъже. Изслушай ме сега. Живяла съм с този човек четири години, с изключение на няколко кратки командировки, и през цялото време бяхме в Ню Йорк. Виждала съм го нападнат от пияници и улична измет, пънкари, с които би могъл да измете паважа, но нито веднъж не е правил дори крачка към тях. Просто вдигаше ръце с дланите напред и отминаваше. Понякога тъпанарите му подвикваха груби думи, а той само спираше и ги поглеждаше. И да ти кажа, Лари, този поглед ги смразяваше. Но това беше всичко.

— Вал, бих искал да ти вярвам. Искам да вярвам, че е било самозащита, но защо е избягал и се е скрил? Посолството може да му помогне, да го защити, а той не иска да стъпи там.

— Значи се бои. Това се случваше, но само за няколко минути, обикновено през нощта, когато се събуждаше от някакъв кошмар. Сядаше в леглото с толкова плътно затворени очи, че лицето му се превръщаше в мрежа от бръчки. Но никога не продължаваше дълго, казваше ми, че е напълно естествено и няма защо да се тревожа. Искаше всичко онова да остане в миналото, никога не говореше за него.

— А може би е трябвало — тихо продума Талбът.

Валери отговори не по-високо:

— Може да си прав, Лари. Не мисли, че не съм преосмислила всичко през последните две години. Но каквото и да се е случило, той действа по този начин само защото се бои... или може би е ранен...

— Проверени са всички болници и частни лекари — прекъсна я Талбът.

— По дяволите, трябва да има някаква причина! Такова поведение не е типично за него и ти го знаеш.

— Точно така, Вал. Нищо от това, което е извършил, не е типично за човека, когото познавам. Може би ти единствена би могла

да хвърлиш известна светлина.

— Какъв е човекът в Париж, който е умрял?

— Шофьор във фирма за наемане на лимузини. Според свидетеля, който е пазач в мазето на хотела, Джоел се приближил до него, креснал му нещо и го избутал през вратата. Чули се звуци от боричкане и след няколко минути мъжът бил намерен пребит на алеята.

— Абсурд! Какво ти каза Джоел?

— Че излязъл през вратата, видял двама мъже да се бият и изтичал да предупреди пазача на път към таксито си.

— Точно така би постъпил — твърдо отсече Вал.

— Портиерът на „Жорж V“ го отрече. Полицията твърди, че снопчетата коса, намерени по пребития, съответстват на космите от банята на Джоел.

— Крайно невероятно!

— Да допуснем, че е имало предизвикателство, за което не знаем — продължи бързо Талбът. — Но това не обяснява последващите му действия. Преди да ти ги кажа, искам да ти задам един въпрос. Мисля, че ще ме разбереш.

— Нищо не разбирам! Какъв е въпросът?

— През онези периоди на депресия Джоел фантазираше ли? Изпадаше ли в състоянието, което психиатрите наричат „вживяване в роля“?

— Искаш да кажеш дали си е представял, че е друг човек, с друг тип поведение?

— Точно така.

— Категорично не.

— Тъй ли?

— Какво „тъй ли“? Изплюй камъчето, Лари.

— Като говорим за вероятно и невероятно, очаква те шок, мила моя. Според хората, които ме предупредиха да не говоря много, а вярвай ми, че са добре информирани, Джоел е отлетял за Германия, като е заявил, че участва в секретно разследване на посолството ни в Бон.

— Може и така да е! Не си ли взе отпуск от „Талбът, Брукс и Саймън“?

— Взе си отпуск във връзка със съвсем друг въпрос. Няма никакво разследване на посолството в Бон, нито явно, нито тайно. Откровено казано, говорих с хора от Държавния департамент.

— Боже мой... — Валери замълча, но преди адвокатът отново да заговори, прошепна: — Женева. Онзи ужасен случай в Женева!

— Ако има някаква връзка, а това е първото нещо, което обсъдихме с Нейтън, тя е толкова дълбоко скрита, че не можахме да я открием.

— Но тя съществува. Всичко започна тогава.

— Ако приемем, че съпругът ти действа рационално.

— Той не ми е съпруг и съм сигурна, че действа рационално.

— Белезите върху психиката, Вал. Не може да няма белези. И ти се съгласи с това.

— Не съм се съгласявала за този вид белези. Не за убийство, лъжа и бягство! Джоел не е такъв! Моят съпруг не е... не беше такъв!

— Разумът е извънредно сложен и деликатен инструмент. Стресовите състояния от миналото могат да изскочат внезапно...

— Стига, Лари! — извика Валери. — Запази тези приказки за съдебната зала и не ми пробутвай такива глупости за Конвърс!

— Ти си разстроена.

— Точно така, разстроена съм! Защото търсиш обяснения, които не подхождат на човека! Подхождат на това, което са ти казали онези хора, които трябвало да уважаваш.

— Уважавам ги в смисъл, че са информирани и имат достъп до сведения, с каквито ние не разполагаме. Освен това фактът, че са нямали и най-малката представа кой е Джоел Конвърс, докато адвокатската асоциация не им е дала адреса и телефона на фирмата, не бива да се пренебрегва.

— И ти им вярваш? След всичко, което знаеш за Вашингтон, просто си приел думите им? Колко пъти Джоел се е връщал от командировки там и е повтарял: „Лари твърди, че лъжат. Не знаят какво да правят и затова лъжат.“

— Валери — строго рече адвокатът. — Тук не става въпрос за някаква бюрократична процедура, а след толкова години смятам, че мога да различа човек, който играе игрички, от един истински гневен... гневен и уплашен човек. Обади ми се лично заместник-държавният секретар Брустър Толанд и ми даде номер, на който

потвърдиха самоличността му. Той не играеше театър. Беше потресен, гневен и както ти казах, силно разтревожен.

— И ти какво му каза?

— Истината, разбира се. Не само защото трябваше да го направя, но и защото лъжите не биха помогнали на Джоел. Ако е болен, има нужда от помощ, а не от съучастничество. Няма да помогнем на Джоел с лъжи. Аз наистина вярвам, че му се е случило нещо. Той не е на себе си.

— Чакай малко — извика Валери, осенена от предположение. — Може би не става дума за Джоел!

— За него става дума — простичко отсече Талбът.

— Откъде знаеш? Само от думите на някакви непознати във Вашингтон?

— Не, Вал — отвърна адвокатът. — Говорих с Ръоне в Париж, преди Вашингтон да се появи на сцената.

— С Матилон?

— Джоел е ходил в Париж да търси помощта му. Излъгал го, точно както излъга и мен, но и двамата стигнахме до извода, че не само лъжите са съществени. Забелязал нещо в погледа на Джоел, същото, което аз долових в гласа му. Някаква неуравновесеност и особено отчаяние. Ръоне го е видял, а аз го чух. Опита се да го скрие и от двамата ни, но не успя. Когато говорих последния път с него, затвори телефона на половин дума, а гласът му ехтеше като на зомби.

Валери се втренчи в ярките танцуващи отражения на слънцето във водите на нос Ан.

— Ръоне съгласи ли се с теб? — попита с едва доловим глас.

— Говорихме за всичко, което току-що ти казах.

— Страх ме е, Лари.

Хаим Абрамс влезе в стаята и тежките му ботуши затропаха по пода.

— Значи все пак успя! — изрева израелецът. — Мосад беше прав, той е опасен!

Единственият човек в кабинета беше Ерих Лайфхелм, седнал зад писалището.

— Патрули, сирени, кучета! — извика немецът и удари с малката си ръка по червеното сукно. — Как е успял?

— Повтарям, той е опасен, специалистът ни го нарече чудовище. Колкото повече го ограничават, толкова по-яръстен става. Така е било и тогава, преди много години. Тъй че нашият провокатор започна одисеята си по-рано, отколкото я планирахме. Свърза ли се с другите?

— Говорих с Лондон — рече задъхан Лайфхелм. — Той ще се обади в Париж и Бертолди ще прехвърли две роты от Марсилия и Брюксел тук, в Бон. Нямаме време за губене.

— Надявам се, че търсенето продължава.

— Natürlich^[1]! Претърсват и двата бряга сантиметър по сантиметър. Всички черни пътища и пътеки, които водят от реката към града.

— Може да се изплъзне, правил го е и друг път.

— И къде ще отиде, сабра? В посолството си? Там можеш да го смяташ за труп. В бонската или федералната полиция? Ще го натоварят в брониран микробус и ще го докарат тук. Няма къде да отиде.

— Това вече го чух, когато напусна Париж. Чух го и когато пристигна в Бон. И на двете места допуснахме грешки, които ни струваха много часове. Казвам ти, в момента съм по-разтревожен, отколкото съм бил през три войни и цял живот, изпълнен с безредици.

— Бъди разумен, Хаим, и гледай да се успокоиш. Той няма други дрехи, няма паспорт, нито никакви документи за самоличност, няма пари. Не говори езика...

— Има пари! — внезапно се сети и кресна Абрамс. — Когато беше под действието на наркотиците, говореше за голяма сума пари, обещани в Женева и доставени на Миконос.

— И къде, мислиш, са те? — запита Лайфхелм. — В това писалище, ето къде. Близо седемдесет хиляди щатски долара. Сега няма и една марка в джоба си, нито часовник или бижута. Човек с мокри и мръсни дрехи, без документи, незнаещ езика и разказващ небивалици за затворничество, свързано с der General Лайфхелм, веднага ще бъде затворен като скитник, психопат или и двете. Тогава ще ни информират незабавно и нашите хора ще го доведат. И имай предвид, сабра, след десет часа утре сутринта тези неща вече няма да имат значение. Благодарение на теб и на находчивостта на Мосад.

Абрамс стоеше пред огромното писалище със скръстени над джобовете на сафарито ръце.

— Значи евреинът и фелдмаршалът задвижиха машината. Каква ирония, нали, нацисте?

— Не е толкова голяма, колкото си мислиш, Jude. Нечистият произход и красотата зависят от очите, с които се гледат. Ти не си ми враг и никога не си бил. Ако навремето разполагахме с повече хора с твоята решимост и храброст, нямаше да загубим войната.

— Знам — съгласи се сабрата. — Тогава загубихте. Бяхте слаби.

— Не ние, а уплашените Debutanten в Берлин!

— Тогава ги дръж настрана, когато създадем истинския нов ред, немецо. Не можем да си позволим никаква слабост.

— Действаш ми на нервите, Хаим.

— Точно това искам.

Шофьорът усети превръзките по лицето и отоците около очите и устата, които толкова го боляха, че не можеше да ги докосне. Лежеше в стаята си, лекарят беше пуснал телевизора вероятно в знак на подигравка, защото почти нищо не виждаше.

Беше опозорен. Затворникът бе избягал въпреки глутницата добермани, които минаваха за непобедими. Американецът беше използвал сребърната свирка, поне така му бяха казали другите пазачи, и фактът, че я беше смъкнал от врата му, наливаше масло в огъня на разнебитеното му самочувствие.

Нямаше да прибавя нищо към позора си. Въпреки повреденото зрение прерови джобовете си, което в паниката никой не се бе сетил да направи, и разбра, че портфейлът, скъпият швейцарски часовник и всичките му пари бяха изчезнали. Но нямаше да каже нищо. Беше достатъчно притеснен, а и подобно разкритие можеше да стане повод за уволнение или дори за ликвидирането му.

Джоел плуваше с всички сили към брега, като потапяше главата си под водата всеки път, когато лъчът на прожектора се плъзгаше към него. Преследваше го голяма моторница, басовият звук на двигателя ѝ подсказваше, че е много мощна, резките обръщания и завои говореха за бърза маневреност. Опипваха с лъча обраслите брегове, а при появата на най-малкия плаващ по реката предмет го насочваха към откритото водно пространство.

Конвърс усети под краката си мека тиня. Започна по малко да плува и по малко да гази, като се насочи към най-тъмното място на брега. Оръжието на шофьора беше здраво затъкнато в колана му. Моторницата се приближи, пронизващият лъч заопипва всеки метър, всеки разлюлян или паднал клон, всеки сноп речни водорасли. Джоел пое дъх и бавно се потопи под водата с полуобърнато към повърхността лице и отворени очи. Водата замъгляваше погледа му. Лъчът стана по-силен и му се стори, че блуждае над него цяла вечност, премести се няколко сантиметра наляво и светлината отмина. Подаде глава над водата, дробовете му щяха да се пръснат, но изведнъж разбра, че не бива да издава звук, не бива да пълни гърдите си с шумно дишане. Защото точно над него, на по-малко от два метра, се извисяваше широката кърма на моторницата, която бумтеше във водата, сякаш буксуваше на място. Тъмен мъжки силует разглеждаше с мощен бинокъл брега на реката.

Конвърс бе озадачен. Беше прекалено тъмно, за да се види нещо, дори многократно увеличено. Тогава се сети, помогна му размерът на бинокъла. Мъжът гледаше през инфрачервен окуляр. Използваха ги патрулите в Югоизточна Азия и се говореше, че от тях зависи дали ще откриеш и унищожеш, или ще бъдеш открит и унищожен. Разкриваха предмети и войници в мрака.

Моторницата се придвижи напред, но двигателите се ускориха едва доловимо като при влекач на бавен ход. Джоел отново се обърка. Какво бе довело търсачите на Лайфхелм точно на това място? Зад моторницата в далечината имаше още няколко, чиито прожектори опипваха водата, но те се движеха и кръжаха. Защо голямата моторница претърсваше методично точно този участък? Дали не го бяха зърнали през инфрачервения бинокъл? Но в такъв случай действията много странно, виевнамците бяха много по-бързи, по-агресивни и по-ефикасни.

Конвърс тихичко се потопи под водата и като заплува бруст, заобиколи моторницата. След няколко секунди вдигна глава над водата. Виждаше ясно и започна да разбира особените маневри на патрула на Лайфхелм. Отвъд най-тъмната част на брега, където се бе устремил да търси убежище, бяха светлините, които бе забелязал преди десетина минути, когато моторницата и прожекторите ѝ погълнаха цялото му внимание. Беше ги взел за светлините на малко селце, но в тази част на

света нямаше селца. Бяха осветените прозорци на четири или пет къщи — речна колония с общ пристан. Вероятно вили на щастливци, които можеха да си позволят лукса да притежават парцели край реката.

Щом имаше вили и пристан, не можеше да няма и алея за коли, която да излиза на по-главен път за Бон и околните градове. Хората на Лайфхелм внимателно и безшумно преглеждаха всеки сантиметър от брега, за да не разтревожат обитателите и да не предупредят беглеца, ако беше успял да стигне до къщите и да поеме по невидимия път. Щяха да задействат радиостанция, настроена на една вълна с радиостанциите в колите, които кръстосваха горе, готови да щракнат капана. В известен смисъл Хуан Хе се повтаря, мислеше Джоел. Пречките са много по-усъвършенствани, но не по-малко смъртоносни. И сега, както тогава, трябваше да чака, да чака в непрогледния мрак и да остави преследвачите си да действат.

А те действаха бързо. Моторницата се доближи до пристана, мощните двойни витла тихичко се завъртяха назад, от борда скочи човек с дебело въже в ръце и го завърза за един кол. Последваха го още трима, които веднага се втурнаха по късия кей нагоре към наклонената зелена площ. Единият по диагонал надясно, а другите двама — към първата вила. Целта им бе очевидна — първият щеше да застане на пост в края на гората, до входа на алеята за коли, а колегите му щяха да проверяват къща по къща и да търсят следи от влизане.

Ръцете и краката на Конвърс натезаха като олово. Лъчът на прожектора непрекъснато се местеше нагоре-надолу по брега и осветяваше всяка подробност. Подадена над водата глава щеше да бъде мигновено простреляна. Хуан Хе. Прикрий се с водораслите. Хайде! Не умирай!

Знаеше, че е чакал не повече от трийсет минути, но те му се струваха като трийсет часа или трийсет дни, прекарани на маса за изтезания. Ръцете и краката му пулсираха, изпитваше остри болки в цялото тяло, мускулите му се бяха схванали и той ги облекчи, като спря да диша, сви се на кълбо и започна да ги масажира с палци. На два пъти глътна вода, докато поемаше въздух, изкашля я под повърхността, ноздрите му се напълниха, но успя да поеме и въздух. Имаше моменти, когато подсъзнателно му се искаше да се отпусне и да се остави на течението. Хуан Хе. Недей! Не умирай!

Накрая с възпалените си от водата очи видя, че мъжете се връщат. Един, двама... трима... Изтичаха по пристана до човека с въжето. Не! Той се втурна напред! Зрението му изневеряваше! Само двама се бяха върнали, а онзи с въжето отиде при тях и явно ги заразително. После се върна и освободи въжето, а другите двама скочиха на борда. Третият отново се присъедини към тях, този път в моторницата. На брега остана самотен наблюдател, невидим някъде там. Хуан Хе. Разузнавач, отделил се от патрула.

Моторницата се откъсна от пристана и мина на няколко метра от Джоел. Вдигнатата от нея вълна го заля. После се насочи още веднъж към брега и прожекторът надникна в гъстия листак. След това се отправи на запад, обратно към имението на Лайфхелм. Конвърс подаде глава над водата. Устата му бе широко отворена и поглъщаше всички въздух, който можеше да поеме, докато бавно, съвсем бавно се придвижваше към тинята. Прегази мокрите водорасли и клони и най-сетне усети твърда почва под краката си. Хуан Хе. Сгуши се в ниските храсти и покри лицето си с клоните им. Щеше да почива, докато кръвообращението в крайниците му се възстановеше, колкото и болезнен да беше притокът кръв, който нахлуваше в тях. Щеше да изчака и мускулите на врата му да се отпуснат. Вратът винаги беше предупредителен сигнал. След това щеше да мисли за човека на тъмния хълм.

Задряма, но го събуди плисъкът на вълна. Отмести клоните и листата от лицето си и присви очи, за да погледне часовника на шофьора. Беше спал близо час на пресекулки, при най-слабите звуци отваряше широко очи, но все пак бе отдъхнал. Завъртя глава наляво и надясно, след това раздвижи ръцете и краката си. Всичко го болеше, но не така разкъсващо. Сега пред него се изправяше проблемът с човека на хълма. Опита се да събере мислите си. Разбира се, беше уплашен, но гневът му щеше да овладее този ужасен страх, знаеше това отпреди. Най-важна беше целта — да намери убежище, където да обмисли положението, да систематизира нещата и някак си да осъществи най-важния телефонен разговор в живота си. С Лари Талбът и Нейтън Саймън в Ню Йорк. Ако не успееше, можеше да се смята за мъртъв като Конъл Фицпатрик. Господи! Какво ли бяха направили с него? Човекът, чистосърдечно търсещ отмъщение, беше попаднал в отровната мрежа, наречена „Аквитания“! Каква несправедливост... Но

сега не биваше да мисли за това, трябваше да се съсредоточи върху човека на хълма.

Запълзя на четири крака. Малко по малко се придвижваше покрай границата на гората със селския път, който се извиваше нагоре по хълма. Всеки път, когато чупеше някоя клонка или търкулваше камъче, спираше, докато звукът се слееше с шумовете на гората. Непрекъснато си повтаряше, че има едно предимство: щеше да се появи неочаквано. Това му помагаше да надвие страха от тъмнината и мисълта за предстоящия физически сблъсък. Също като разузнавача преди толкова години, и човекът на хълма притежаваше нещо, от които Джоел се нуждаеше. Не можеше да избегне насилието, тъй че най-добре да не мисли за него, а просто да опразни ума си от всякакви чувства. Но за да успее, трябваше най-напред да осмисли всичко. Не биваше да допуска колебания или намесата на съвестта си, не биваше и да привлича внимание с изстрели, трябваше да използва само стоманата.

Колкото и да беше странно, забеляза силуета му, очертан от далечния блясък на улична лампа над пътя. Мъжът се бе облегал на едно дърво и гледаше надолу, а очите му непрекъснато опипваха всичко по наклона. Джоел продължи да пълзи нагоре, разстоянието между ръцете и коленете му се скъси до няколко сантиметра, често спираше, защото тишината бе жизненоважна. Заобиколи дървото и мъжа и пое надолу като рис, дебнец плячката си. Превърна се в хищника, който беше преди години, всичко изчезна освен необходимостта да оцелее.

Доближи се на два метра и чу дишането на мъжа. Нещо изпука под него. Клонка! Разузнавачът се обърна, очите му блеснаха в светлината на лампата. Конвърс се хвърли напред, хванал здраво дулото на пистолета. Заби с всичка сила стоманената дръжка в темето на немца, а след това го удари през гърлото. Той падна назад, замаян, но в съзнание и започна да вика. Джоел стисна врага си за гушата и почти го удуши, преди да нанесе силен удар по челото му със стоманената дръжка. Бликна кръв, разхвърчаха се парчета мозък.

Тишина. Нищо не помръдваше. Още един разузнавач се беше отделил от патрула и бе победен. И сега, както преди много години, Конвърс не си позволи никакви чувства. Стореното — сторено. Трябваше да продължи.

Сухите дрехи на мъжа, включително тъмното кожено яке, му бяха почти по мярка. Подобно на повечето ръководители със среден ръст, Лайфхелм обичаше да се обгражда с високи хора не само за да го пазят, а и за да демонстрира превъзходството над по-едрите си сънародници.

Намери още един пистолет. Пребори се с кобура, извади го и го захвърли заедно с другия в гората. Приятната изненада дойде от портфейла на немеца — съдържаше значителна сума пари, както и охлузен, изпъстрен с множество печати паспорт. Очевидно довереният служител на Лайфхелм беше пътувал много по задачи на „Аквитания“, вероятно без да знае много и без да представлява голяма ценност за организацията, но винаги подръка в решителни моменти. Обувките му бяха малки. Конвърс избърса своите с мокрите си дрехи, а със сухите чорапи на немеца попи част от влагата вътре. Покри мъжа с клони и тръгна нагоре към пътя.

Стоя невидим зад дърветата, докато минаха пет закрити коли, вероятно принадлежащи на Ерих Лайфхелм. Тогава се появи яркожълт фолксваген, който леко криволичеше. Пристъпи напред и вдигна ръце — жест на човек с проблеми.

Малката кола спря, на мястото до шофьора седеше русо момиче, самият шофьор беше на не повече от осемнайсет-двайсет години. На задната седалка имаше още един рус младеж, който можеше да мине за брат на момичето.

— Was ist los, Ора?^[2] — попита шофьорът.

— Опасявам се, че не говоря немски. Говори ли някой от вас английски?

— Да — обади се момчето от задната седалка. — По-добре от тях двамата! Те мислят само как да се доберат до в къщи и да правят любов. Виждате ли! Нали говоря английски?

— Разбира се, и то много добре. Бихте ли им обяснил положението? Често казано, скарах се с жена си на един купон там долу, знаете онези вили, и искам да се върна в Бон. Естествено, ще ви платя.

— Ein Streit mit seiner Frau! Er will nach Bonn. Er wird uns bezahlen^[3].

— Warum nicht? Sie hat mich heute sowieso schon zu viel gekostet^[4]
— рече шофьорът.

— Nicht für was du kriegst, du Drecksack!^[5] — извика със смях момичето.

— Влезте, mein Herr! Ще бъдем ваши шофьори. Само се молете да сме в една посока, ja! В кой хотел сте отседнал?

— Работата е там, че не искам да се връщам в хотела. Направо съм бесен. Искам да й дам един урок, като не се прибера цяла нощ. Смятате ли, че можете да ми намерите стая? Ще ви платя и за това! Откровено казано, доста съм пийнал.

— Ein betrunkenener Tourist! Er will ein Hotel. Fahren wir ihn ins Rosencafe?^[6]

— Dort sind mehr Nutzen als der alte Knacker schafft^[7].

— Ще ви станем екскурзоводи, американецо — заяви младежът до Конвърс. — Ние сме студенти, които не само ще ви намерят стая, но имат и отличната възможност да ви върнат с удоволствие съпругата! Наблизо има кафене. Ще ни купите ли пет-шест бири?

— Каквото искате. Но трябва да проведем и един телефонен разговор. С Щатите, по работа. Ще мога ли?

— Почти всички в Бон говорят английски. А ако в „Розенкафе“ не говорят, лично аз ще се заема с това. Но не забравяйте, шест бири?

— Ако поискате, ще получите и дванайсет.

— Da wird es im Pissoir eine Überschwemmung geben^[8].

Знаеше курса на марката и когато влезе в западналия бар, посещаван предимно от студенти, преброи парите, задигнати от двамата немци. Възлизаха на около петстотин долара. Опърпаният администратор на рецепцията му обясни на измъчен английски, че телефонистката може да го свърже с Америка, но трябва да изчака няколко минути. Джоел остави петдесет долара в марки на младите си спасители, извини се и тръгна към стаята. След един час го свързаха.

— Лари?

— Джоел!

— Слава Богу! — възкликна Конвърс с облекчение. — Не можеш да си представиш колко се надявах, че няма да си извън града. Поръчането на разговор от Германия е мръсна работа!

— Тук съм — отвърна Талбът. Гласът му изведнъж стана спокоен и сдържан. — Къде си, Джоел? — попита тихо.

— В Бон. В нещо, което кой знае защо се нарича хотел. Току-що се настаних. Не разбрах името му.

— Ти си в хотел и не знаеш името му?

— Няма значение, Лари! Извикай Саймън на телефона. Искам да говоря и с двама ви. Бързо.

— Нейтън е в съда. Ще се върне към четири... наше време. След около час.

— По дяволите!

— Спокойно, Джоел. Не се разстройвай.

— Да не се разстройвам... За Бога, цели пет дни бях затворен в каменна къща с решетки на прозорците! Избягах преди няколко часа и тичах като луд през гората с цяла глутница кучета и въоръжени безумци по петите. Прекарах около един час във водата и едва не се удавих, а след това трябваше да... да...

— Трябваше какво, Джоел? — попита Талбът със странно пасивен глас. — Какво трябваше да направиш?

— По дяволите, Лари, може би убих човек, за да се измъкна!

— Трябвало е да убиеш някого, така ли, Джоел? И защо смяташ, че е трябвало?

— Той ме дебнеше! Претърсвах околността, за да ме намерят! Търсеха ме на сушата, в горите около бреговете на реката, той беше разузнавач, откъснал се от патрула си. Трябваше да се махна! А ти ми казваш да не се разстройвам!

— Успокой се, Джоел, постарай се да се овладееш... Бягал си и преди, нали? Много отдавна...

— Какво общо има това? — прекъсна го Конвърс.

— Тогава е трябвало да убиваш хора. Тези спомени сигурно не те напускат.

— Лари, какви са тези глупости? Слушай ме и записвай всичко, което ще ти кажа — имена, факти, записвай всичко.

— Да извикам ли Джанет на телефона? Тя ще стенографира...

— Не! Само ти трябва да ме слушаш, никой друг! Те могат да се доберат до всеки, който знае нещо. Няма да ти диктувам сложни неща. Готов ли си?

— Разбира се.

Джоел седна на тясното легло и пое дълбоко дъх.

— Най-добрият начин да се обясни всъщност е както го обясниха на мен, но няма нужда да записваш, а само да разбереш. Те се връщат.

— Кой те?

— Генералите — фелдмаршали, адмирали, полковници — съюзници и врагове. Събрали са се отвсякъде да променят нещата, да сменят правителствата, законите, външната политика. Всичко трябва да се основава на военни приоритети и решения. Могат да го направят. Ще трябва да изживеем фантазиите им, защото те ще контролират лостовете на властта, ще смятат, че са прави, себеотрицателни и посветени на делото.

— Кой са тези хора, Джоел?

— Да, запиши това. Организацията се нарича „Аквитания“. Базира се на историческата теория, че районът във Франция, наречен навремето Аквитания, може да обхване цяла Европа и да се разпростре върху колониите на северно-американския континент.

— Чия е тази теория?

— Няма значение. Организацията е създадена от генерал Джордж Маркър Делауейн, във Виетнам беше известен като Лудия Маркър, и съм свидетел на малка част от поразите на този кучи син! Привлякъл е висши военни от цялата страна, а те вербуват свои съмишленици, фанатици, които си вярват и не се съмняват, че пред човечеството не стои друга алтернатива. Преди пет дни се срещнах с ключовите фигури на организацията от Франция, Германия, Израел и Южна Африка и може би с човека от Англия.

— Срещал си се с тях? Те ли те поканиха?

— Мислеха, че съм един от тях, не знаеха колко ги ненавиждам. Не са били там, където бях аз, не са видели онова, което видях преди толкова години, както ти сам се изрази.

— Когато е трябвало да избягаш — допълни съчувствено Талбът. — Когато е трябвало да убиваш хора. Никога няма да забравиш онова време. Сигурно е било ужасно.

— Да, така е. Да, по дяволите! Извинявай, но нека не се отклоняваме от разговора. Толкова съм уморен... и, струва ми се, уплашен.

— Успокой се, Джоел.

— Разбира се. Та докъде бях стигнал? — Конвърс разтърка очи. — Да, сетих се. Но те успяха да съберат информация за мен, информация от досието ми за поведението ми като военнопленник, която всъщност беше извън досието, но се добраха до нея и разбраха кой съм и какъв съм. Прочели колко ги мразя, как ненавиждам всичко,

извършено от Делавейн, от всички тях. Упоиха ме, измъкнаха от мен каквото знам и ме затвориха в каменна къща в гората над Рейн. Докато съм бил под действието на химикалите, съм им казал всичко, което знам...

— На химикалите ли? — попита Талбът, очевидно незапознат с термина.

— Амитоли, пентотали, скополамин. Правили са ми го и друг път, Лари.

— Тъй ли? Къде?

— В лагерите. Но това не е важно.

— Не съм толкова сигурен.

— Не е важно! Важното е, че те са в течение на всичко, което знам. Това означава, че ще избързат със сроковете.

— Със сроковете ли?

— Вече тече броенето преди старта. В момента! Остават две, три, най-много четири седмици! Никой не знае как, къде и кои ще бъдат мишените им, но навсякъде ще избухне насилие и ще им даде повод да се намесят и да вземат властта. Сега в Северна Ирландия всичко отива по дяволите, цари пълен хаос. Това е тяхно дело, Лари! За тях това е просто проба, генерална репетиция! Ще ти дам имената — Конвърс ги изброи и беше едновременно учуден и разтревожен, че Талбът не реагира на нито едно от тях. — Записа ли ги?

— Да.

— Това са факти и имена, за които мога да гарантирам. Има още много хора от Държавния департамент и Пентагона, но списъците са в куфарчето ми, а то е откраднато или скрито някъде. Ще си отдъхна, ще седна да напиша всичко, което знам, и утре сутринта ще ти се обадя. Трябва да се махна оттук. Ще имам нужда от помощ.

— Съгласен съм и затова сега ти ме изслушай — започна адвокатът от Ню Йорк с необичайно безизразен глас. — Първо, къде си, Джоел? Погледни към телефона или прочети какво пише на пепелника. Виж на писалището, там трябва да има бланки с името на хотела.

— Няма писалище, а пепелниците са от стъкло... Чакай, чакай, когато си купувах цигари на бара, взех и един кибрит — Конвърс бръкна в джоба на коженото яке и извади рекламния кибрит. — Ето. „Ризендринкс“.

— Прочети отдолу. Немският ми е доста беден, но смятам, че това значи голямо пиене или нещо подобно.

— Тъй ли? Значи трябва да е „Розенкафе“.

— Звучи по-правдоподобно. Продиктувай ми го буква по буква, Джоел.

Конвърс се подчини, но усети някаква смътна тревога.

— Записа ли? Ето и телефона.

Джоел продиктува цифрите, написани на кибрита.

— Добре, чудесно — рече Талбът. — Но преди да затвориш телефона, а знам, че имаш голяма нужда от почивка, ще ти задам няколко въпроса. Когато разговаряхме, след като беше ранен онзи човек в Париж, след боя, на който си бил свидетел в алеята, ти ми каза, че си в Амстердам и се каниш да се върнеш в Париж, да се срещнеш с Ръоне и да изясниш всичко. Защо не го направи, Джоел?

— Лари, за Бога, нали току-що ти обясних какво преживях! Това отне цялото ми време. Трябваше да задвижа нещата. Преследвах онези хора от проклетата „Аквитания“, а това можеше да стане само по един начин. Трябваше да се добера до тях, няхах време за губене!

— Онзи човек умря. Имаш ли нещо общо със смъртта му?

— Да, разбира се, аз го убих! Той се опита да ме спре, всички се опитват да ме спрат! Засякоха ме в Копенхаген и ме проследиха. Чакаха ме и тук, на летището. Поставиха ми капан!

— За да ти попречат да се добереш до онези генерали?

— Да!

— Но нали току-що ми каза, че те са те поканили на среща.

— Ще ти обясня всичко утре сутринта — уморено отвърна Конвърс. Напрежението от последните дни и часове премина в пълно изтощение и силно главоболие. — Дотогава ще имам всичко черно на бяло, а ти можеш да дойдеш да го вземеш и заедно да се върнем. Главното е да не губим връзка. Вече имаш имената и общите факти и знаеш къде съм. Говори с Нейтън, обмислете всичко, което ти казах, и тримата ще решим какво да предприемем. Имаме връзки във Вашингтон, но трябва да внимаваме. Не знаем кой е с тях. Все пак има и нещо положително. Някои от материалите, с които разполагам... разполагах, могат да бъдат подготвени само от хора, които са на върха. Едната версия е, че съм задвижен от тях, че хората, които не познавам,

следят всяка моя стъпка, защото съм се заел с нещо, което те не могат да извършат.

— И то съвсем сам — съгласи се Талбът. — Без помощта на Вашингтон. Без тяхна помощ.

— Точно така. Те трябва да се крият, докато аз не изляза с нещо конкретно. Планът е такъв. Когато поговорите с Нейтън, обадете ми се, ако имате въпроси. Аз ще полегна за около час.

— Ако не възразяваш, имам още един въпрос. Знаеш ли, че Интерпол има заповед за арестуването ти?

— Да.

— И че американското посолство те търси?

— И това знам.

— Казаха ми, че са ти предали да се явиш там.

— Казаха ти?

— Защо не ги послуша, Джоел?

— Господи, мислиш ли, че нямаше да отида, ако можех? Там гъмжи от хора на Делавейн. Е, може да преувеличавам, но със сигурност знам за трима. Видях ги.

— Доколкото разбрах, самият посланик Перигрин е дал дума, че ще гарантира безопасността ти и ще запази в тайна всичко, което му кажеш. Това не е ли достатъчно?

— Доколкото си разбрал... Отговорът ми е не! Перигрин няма представа какво става в посолството. А може и да има. Видях колата на Лайфхелм да влиза в посолството като у дома си. В три часа през нощта. Лайфхелм е нацист, Лари, никога не е бил нещо друго! Какъв тогава е Перигрин?

— Хайде, Джоел. Клеветиш човек, който не го заслужава. Уолтър Перигрин е един от героите на Бастон. Начинът, по който е командвал битката при Булж, се е превърнал в легенда. При това е бил запасен офицер. Съмнявам се, че нацистите са добре дошли при него.

— Командвал битка? Още един пълководец? Тогава вероятно много добре знае какво става в посолството!

— Не си справедлив. След войната се е превърнал в един от най-гръмогласните критици на Пентагона. Нарекъл ги мегаломани с прекалено много пари, с които подхранват себелюбието си за сметка на данъкоплатеца. Не, Джоел, не си справедлив. Мисля, че трябва да го послушаш. Обади му се по телефона, поговори с него.

— Не съм справедлив ли? — тихо запита Конвърс, неясната му тревога започна да се избистря и се превърна в предупреждение. — Чакай малко! Ти си този, който е несправедлив. „Казаха ми“, „Доколкото разбрах...“ С кой оракул си се срещал? Кой сее тези бисери на мъдростта по мой адрес? Откъде и на какво основание?

— Добре, Джоел, добре. Само се успокой. Да, разговарях с някои хора, които искат да ти помогнат. Човекът в Париж е мъртъв, а сега още един е убит в Бон. Говориш за разузнавачи и патрули, за химикали и как си бягал през гората и си се крил в реката. Не разбираш ли, синко? Никой не те обвинява и дори не ти търси отговорност. Случило се е нещо и ти отново преживяваш всичко онова.

— Боже мой! — прекъсна го Конвърс поразен. — Не си повярвал на нито една моя дума!

— Важното е, че ти си вярваш. И аз преживях туй-онуй в Северна Африка и Италия, но нищо не може да се сравни с преживяното от теб години по-късно. Изпитваш дълбока и непреодолима ненавист към войната и военните. Противното би било неестествено след страданията и ужасите, които си понесъл.

— Лари, всичко, което ти казах, е самата истина!

— Чудесно! Тогава се свържи с Перигрин, иди в посолството и всичко разкажи. Ще те изслушат. Той ще те изслуша.

— Възможно ли е да си толкова твърдоглав? — изкрещя Джоел. — Току-що ти обясних, че не мога! Въобще няма да стигна до Перигрин! Ще ми пръснат черепа!

— Говорих с жена ти... пардон, с бившата ти жена. Тя каза, че нощем си имал тежки моменти...

— Говорил си с Вал? Въвлякъл си и нея? Господи, да не си полудял? Знаеш ли, че те следят всички? Доказателството е под носа ти, адвокате! Лукас Анстет! Стой настрана от нея! Стой настрана или ще те... ще те...

— Какво, синко? — тихо попита Талбът. — И мен ли ще убиеш?

— Боже мой!

— Направи, каквото ти казах, Джоел. Обади се на Перигрин. Всичко ще се оправи.

Внезапно Джоел чу странен звук в слушалката, странен за сегашните обстоятелства, но го беше чувал стотици пъти преди. Беше тихо позвъняване, едва доловимо за ухото. Вежливото повикване на

Лорънс Талбът секретарката да влезе в кабинета му и да вземе преработено писмо, поправен текст или запис от диктофона. Джоел знаеше за какво я вика сега. Да ѝ даде адреса на мърляв хотел в Бон.

— Добре, Лари — съгласи се той, като имитираше изтощение, което никак не го затрудни. — Дяволски уморен съм. Сега ще полегна малко, а след това ще се обадя в посолството. Може би наистина трябва да поговоря с Перигрин. Всичко е толкова объркано.

— Точно така, синко. Ще видиш как всичко ще се оправи.

— Довиждане, Лари.

— Засега довиждане, Джоел. Ще се видим след няколко дни.

Конвърс тръшна слушалката и огледа мъждиво осветената стая. Какво проверяваше? Беше дошъл с празни ръце и щеше да се махне само с дрехите на гърба си, които беше откраднал. Трябваше веднага да изчезне. Само след минути пълни коли щяха да се понесат от посолството и най-малко един човек щеше да е въоръжен, а куршумът щеше да е предназначен за него.

Какво ставаше наоколо? Истината се превръщаше в измислица, а лъжите бяха единственото му средство за оцеляване. Пълна лудост!

[1] Естествено (нем.). — Бел. пр. ↑

[2] Какво става, дядо? (нем.) — Бел. пр. ↑

[3] Скарал се с жена си! Искал да отиде в Бон. Ще ни плати (нем.). — Бел. пр. ↑

[4] Защо не? Тази тук и бездруго ми струва твърде скъпо (нем.). — Бел. пр. ↑

[5] Не и за това, което получаващ, мръсничко! (нем.) — Бел. пр. ↑

[6] Един пиян турист! Търси хотел. Да го закараме в „Розенкафе“ (нем.). — Бел. пр. ↑

[7] Там има повече курви, отколкото може да оправи дъртият пич (нем.). — Бел. пр. ↑

[8] Тогава в писоара ще стане наводнение (нем.). — Бел. пр. ↑

Отмина тичешком асансьора и се втурна надолу по стълбите, като прескачаше през две-три стъпала и се държеше за парапета, когато завиваше на площадките. Стигна вратата на фоайето четири етажа по-ниско, отвори я със замах, но се улови за ръба и намали скоростта, за да не привлича вниманието върху себе си. Оказа се, че тревогата му е напразна. Малкото хора, които сновяха по топлия плочник, бяха възрастни съквартилци, които си търсеха компания за вечерта, и няколко пияни, влизащи през осветената врата на кафенето. В главата му цареше бъркотия. Можеше да излезе и да се скрие в някоя алея, но сам мъж по непознатите улици бързо щеше да бъде забелязан от неофициалните търсачи или от официалната полиция. Трябваше да си намери някакво убежище. Да се скрие.

Кафенето! Спасителите му! Вдигна яката на коженото яке и издърпа панталона надолу, за да покрие глезените си. Приблужи се непринудено до вратата, като се престори, че леко залита, докато я отваря. Пресрещна го мъгла от дим, определено не само тютюнев, залютя му на очите и се опита да нагоди зрението си към неравномерно проблясващите светлини. Помъчи се и да се абстрахира от оглушителния шум — смесица от гърлени подвиквания и дискомузика, бълвана от огромни озвучители. Спасителите му си бяха отишли. Заоглежда се за русото момиче като ориентир, но и него го нямаше. Масата им беше заета от други четирима, не, трима души, седнали при говорещия английски студент, който пътуваше до него в колата. Джоел тръгна към тях, вдигна за облегалката един празен стол и незабелязано го притегли до масата. Седна и се усмихна на русия студент.

— Не бях сигурен дали съм оставил достатъчно пари за дванайсетте бири, които ви обещах — приятелски рече той.

— А, тъкмо говорехме за вас, Herr Amerikaner! Това са мои приятели и също като мен — ужасни студенти!

Тримата новодошли набързо се представиха, но имената им потънаха в музиката и дима. Всички кимнаха, американецът беше

добре дошъл.

— Другите ни двама приятели отидоха ли си?

— Вече ви обясних — викна русият хлапак през врявата. — Искаха да отидат в къщи и да правят любов. Това е единственото, с което се занимават! Родителите ни заминаха за Байройт на музикалния фестивал.

— Добро стечение на обстоятелствата — отбеляза Конвърс, като се чудеше как по-бързо да прехвърли разговора върху темата, която го вълнуваше. Нямахше време.

— Да, господине! — възкликна тъмнокосият младеж от дясната му страна. — Ханс много се минава, че не е тук, английският му е доста слаб. Аз пък две години бях студент в Масачузетс на разменни начала.

— Наистина ли говорите английски?

— И то много добре. От това зависи стипендията ми. Приятелите ми са добри момчета, но са богати и идват тук само за развлечение. А аз като малък живеях на две преки оттук. Нека се забавляват, никой не е ощетен, а парите се разпределят равномерно между бедните и богатите квартали.

— Разсъждавате като трезвен — отбеляза Конвърс. Твърдението му граничеше с въпрос.

Младежът кимна и се засмя.

— Тази вечер не пия. Утре следобед имам тежък изпит и искам главата ми да е бистра. Изпитите през лятната сесия са най-тежки, защото професорите предпочитат да са на почивка.

— Смятах да поговоря с него — Джоел посочи с глава русия студент, който спореше с двамата си събеседници, ръкомахаше в дима, гласът му кънтеше. — Но май е безпредметно. По-добре да се спра на вас.

— В какъв смисъл, господине?

— Какво следвате?

— Право, господине.

— Само това липсваше.

— Представлява ли това пречка, господине?

— Не и за мен. Слушайте, нямам много време, а трябва да реша един проблем. Налага ми се бързо да се махна оттук. Трябва да се настаня другаде, само до утре сутринта. Уверявам ви, не съм извършил

нищо лошо, нищо противозаконно, в случай че дрехите или външността ми оставят у вас противоположно впечатление. Въпросът е строго личен. Ще можете ли да ми помогнете?

Тъмнокосият млад немец се поколеба, сякаш не искаше да отговори, но все пак го направи, като се наведе напред, за да го чуе Джоел.

— Няма да е много редно студент по право да помага на някого при съмнителни обстоятелства.

— Точно затова се обърнах към вас — бързо заобяснява Джоел в ухото на студента. — Аз съм адвокат и въпреки дрехите, които нося, съм солиден адвокат. Просто попаднах на неподходящ американски клиент и бързам да напусна страната с първия сутрешен самолет.

Младежът го изслуша, разгледа внимателно лицето на Джоел и кимна.

— Значи този вид хотели не са подслон, който бихте търсил при нормални обстоятелства?

— Избягвам ги винаги когато мога. Просто реших, че няма да е зле тази нощ да остана незабелязан.

— В Бон има много малко подобни места, господине.

— Това прави чест на Бон, адвокате — Конвърс огледа кафенето и преобладаващата клиентела и му хрумна нова идея. — Нали е лято! — заговори напрегнато. — Наоколо няма ли младежки пансиони?

— Има, но пансионите около Кьолн и Бон са пълни най-вече с американци и холандци. Другите, където може би има свободни места, са далече на север, към ХанOVER. Но ми се струва, че има още едно решение.

— Какво?

— Лятото, господине. Стаите, които обикновено се дават под наем на студенти, през летните месеци са почти празни. В къщата, където живея, на третия етаж има две празни стаи.

— Мислех, че живеете наблизо.

— Това беше отдавна. Родителите ми се пенсионираха и отидоха при сестра ми в Манхайм.

— Страшно бързам. Може ли да тръгваме? Тази вечер ще ви платя каквото мога, а утре ще ви дам още.

— Нямаше ли да вземете първия самолет сутринта?

— Преди това трябва да посетя две места. Можете да ме придружите, за да ми покажете къде са.

Младежът и Джоел се извиниха, но знаеха, че няма да липсват на компанията. Студентът тръгна към вратата за фойето, но Конвърс го хвана за лакътя и посочи изхода към улицата.

— А багажът ви, господине? — изкрещя немецът.

— Утре можете да ми услужите с бърснача си! — изрева в отговор Джоел и задърпа младежа към вратата. На празен стол до маса недалеч от изхода видя оставена смачкана платнена шапка. Наведе се, взе я и я държа пред гърдите си, докато стигна вратата и излезе на паважа, следван от студента.

— Накъде? — попита той и нахлупи шапката.

— Насам — отвърна младият немец и посочи очуканата козирка над входа на съседния хотел.

— Да вървим — рече Джоел и пристъпи напред.

Спряха, по-точно Джоел спря пръв, хвана студента за раменете и го върна в сградата. По улицата се носеше черна закрыта кола, която рязко зави и закова под козирката. От задните врати изскочиха двама мъже и се втурнаха към входа. Джоел извърна глава под погледа на младия немец. Позна и двамата, бяха американците, които го чакаха на летището преди осем нощи с надеждата да го заловят, надежда, която очевидно не беше ги напуснала. Черната кола се изтегли от осветеното пространство и се прикри в сянката. Зави зад ъгъла и зачака. Катафалка, готова да приеме товара си.

— Was ist los?^[1] — попита младежът, неспособен да прикрие страха си.

— Нищо, нищо — Конвърс го пусна и приятелски го потупа по рамото. — Това да ти е за урок, адвокате. Разбери кой е клиентът ти, преди да се полакомиш за голяма сделка.

— Ја — опита да се усмихне младият немец, но не успя. Очите му бяха приковани в черната кола.

Минаха бързо покрай паркирания автомобил. Огънчето на цигарата на шофьора просветваше в мрака. Джоел нахлупи още пониско шапката и извърна глава от сънародника си.

Слава Богу, ранното утро настъпи без произшествия, ако не се брояха вилнеещите в главата му мисли. Студентът, който се казваше

Йохан, му беше осигурил стая в пансиона, чиято собственица беше очарована да получи сто марки наем. Набави му и марля, лейкопласт и йод за раната. Конвърс спа дълбоко, но на пресекулки. Будеха го страхова, пренесени в зловещи сънища. В седем часа вече беше буден.

Имаше бърза работа и разбираше рисковете, но в момента се нуждаеше най-вече от пари. Компетентният и плъзгав Ласкарис от Миконос беше превел по сто хиляди долара в банки в Париж, Лондон, Бон и Ню Йорк чрез общоприетата практика парите да се теглят с цифрен шифър вместо с подпис. След това Ласкарис му беше предложил да не се опитва да помни четири дълги и коренно различни комбинации от числа, а да телеграфира в службите на „Американ Експрес“ в четирите града в продължение на три месеца да пазят съобщение за... кого, господин Конвърс? Трябва да бъде име, което да значи нещо за вас, но да е неразгадаемо за другите. Ще бъде вашият код и няма да имате нужда от допълнително идентифициране, както е в някои телефонни банки във вашата страна... Нека е Шарпантие. Дж. Шарпантие.

Джоел разбираше, че може да е разкрил всичко това, докато е бил упоен. От друга страна, можеше и да не е, умът му не беше съсредоточен върху парите. Химикалите въздействаха само по отношение на трескавите приоритети. Беше научил това в лагерите преди цяла вечност. На два пъти с учудване бе установил, че не е споменал нито дума за тактиката си по време на бягство. Освен това имаше и съюзник, макар че за да го използва, се налагаше да пренебрегне етиката. Младият немец Йохан щеше да му послужи за посредник. Рисковете не можеха да бъдат избегнати, а само сведени до минимум. Ако хванеха момчето, щеше да го гризе съвестта, но щеше да е несравнимо по-страшно, ако заловяха него. Нямахме смисъл да мисли за това.

— Влез и питай има ли съобщение за Дж. Шарпантие — каза Джоел на студента. Бяха на задната седалка на такси срещу бюрото на „Американ Експрес“. — Ако ти отговорят утвърдително, кажи следните думи: „Сигурно е телеграма от Миконос“ — добави той, като се сети за точните указания на Ласкарис.

— Нужно ли е това, господине? — намръщи се тъмнокосият Йохан.

— Да, нужно е. Ако не споменеш Миконос и телеграмата, няма да ти дадат нищо. Освен това така се идентифицираш. Няма да е нужно да подписваш нищо.

— Всичко това е много странно, господине.

— Щом ще ставаш адвокат, трябва да свикваш със странните форми на връзка. Няма нищо незаконно, така се защитава тайната на клиента и на фирмата.

— Май имам много да уча.

— Не правиш нищо нередно — продължи тихо Джоел и погледна Йохан в очите. — Дори напротив, ти си на страната на закона и ще те възнаградя добре за това.

— Sehr gut^[2] — въздъхна младежът.

Конвърс чакаше в таксито, очите му шареха по улицата, проверяваха спрелите автомобили и бавно движещите се или застанали на едно място пешеходци, както и хората, чиито погледи се отправяха към бюрото на „Американ Експрес“. Йохан влезе и Джоел преглътна със свито гърло. Чакането беше ужасно, мисълта, че използва студента в толкова рискована ситуация, само влошаваше нещата. Сети се за Ейвъри Фаулър-Холидей и за Конъл Фицпатрик. Те бяха изгубили. Младият немец имаше значително по-голям шанс да живее дълги години.

Минутите пълзяха, в косата и по врата на Конвърс потече пот, страхът удължаваше всяка секунда. Накрая Йохан излезе, като примижаваше срещу светлината. Изглеждаше като олицетворение на невинността. Пресече улицата и се качи в таксито.

— Какво ти казаха? — попита Джоел, като се стараеше да говори непринудено, но очите му не спираха да сноват по улицата.

— Питаха ме само отдавна ли чакам съобщението. Отвърнах, че съм очаквал телеграма от Миконос. Не знаех какво друго да кажа.

— Справил си се чудесно — Джоел скъса плика и разгъна телеграмата. Тя представляваше непрекъснатата серия от цифри, вероятно над двайсет. Отново си припомни инструкциите на Ласкарис: Изберете всяка трета цифра, като започнете с третата и свършите с третата от края. Помнете само числото три. Съвсем просто е, на практика винаги е просто, а и никой не може да се подпише вместо вас. Чисто предпазна мярка.

— Наред ли е всичко? — попита Йохан.

— Направихме крачка напред, а ти си с една стъпка по-близо до възнаграждението си, адвокате.

— Също и до изпита си.

— От колко часа е?

— От три и половина следобед.

— Добро знамение. Помни числото три.

— Моля?

— Нищо. Хайде да намерим телефонна кабина. Ще направиш още едно нещо и довечера ще дадеш на приятелите си най-разточителната вечеря в Бон.

* * *

Таксито чакаше на ъгъла, докато Конвърс и младият немец стояха пред кабината. Йохан беше преписал номера на банката от телефонния указател. Студентът беше съвсем разколебан, екзотичните изпълнения, които се очакваха от него, все по-малко му допадаха.

— Трябва само да кажеш истината! — настояваше Джоел. — Само истината. Запознал си се с американски адвокат, който не говори немски, и той те е помолил да се обадиш от негово име. Трябва да изтегли пари за свой клиент от поверителна сметка и иска да знае към кого да се обърне. Това е всичко. Никой няма да пита за твоето или моето име.

— А когато направя това, ще се появи нещо ново, нали, mein Herr? Nein, мисля, че не съм съгласен. Обадете се сам...

— Не мога да си позволя да сбъркам! Не бива да разбере погрешно нито дума. Това е всичко. Само трябва да чакаш някъде около банката. Когато изляза оттам, ще ти дам две хиляди марки и що се отнася до мен, никога не сме се срещали.

— Толкова много за толкова малко? Смятам, че сега разбирате страховете ми.

— Твоите страхове са нищо в сравнение с моите — тихо и напрегнато каза Конвърс. — Моля те, имам нужда от помощта ти.

Младият немец загледа втренчено Джоел, също както бе направил и предната вечер през врявата, дима и мигащите светлини на

мърлявия бар. Сякаш търсеше да види нещо, което не беше сигурен, че съществува. Накрая кимна без особен възторг.

— Sehr gut — рече и влезе в кабината с няколко монети в ръка.

Конвърс наблюдаваше през стъклото как студентът избира номера и води кратки разговори с двама-трима души, преди да се свърже с човека, който му трябваше. Едностранният диалог се стори безкраен на Джоел. Беше прекалено дълъг и сложен само за получаването на едно име от отдела за превод на суми по сметка. В един момент, докато записваше нещо на листчето с телефона на банката, Йохан сякаш възрази и Конвърс едва се сдържа да не отвори вратата и да не прекъсне разговора. Младежът затвори телефона и излезе от кабината със смутено и гневно изражение.

— Какво стана? Някакъв проблем ли?

— Само по отношение на времето и политиката на институцията, господине.

— Какво значи това?

— Тези сметки се обслужват само след дванайсет часа. Обясних, че дотогава трябва да сте на летището, но хер директорът заяви, че банковата политика трябва да се спазва — Йохан подаде на Конвърс листчето. — Трябва да се срещнете с човек на име Лахман, на втория етаж.

— Ще взема по-късен самолет — Джоел погледна часовника на китката си. Минаваше десет и трийсет, трябваше да чака час и половина.

— Надявах се да бъда в университетската библиотека много преди дванайсет.

— Пак можеш да отидеш — искрено заяви Конвърс. — Ще спрем, ще купим плик и марка, ще напишеш на него името и адреса си и ще ти пратя парите по пощата.

Йохан се загледа в паважа с нескрито колебание.

— Мисля, че може би... изпитът няма да е труден. Много съм добър по предмета.

— Разбира се — съгласи се Джоел. — Нямах никакви основания да ми имаш доверие.

— Грешите, господине. Вярвам, че ще изпратите парите. Просто не съм много сигурен дали за мен ще е полезно да получа плика.

Конвърс се усмихна. Разбра.

— Отпечатъци от пръсти? — запита любезно той. — Приемане на доказателства?

— И това е един от силните ми предмети.

— Добре, значи си неотлъчно до мен още два часа. Имам седемстотин марки. Знаеш ли някой по-отдалечен магазин за дрехи, където да си купя панталон и сако?

— Да, господине. И бих предложил, ако сумата, която ще теглите, надхвърля две хиляди марки, да си купите чиста риза и вратовръзка.

— Дръж сметка за външния вид на клиента си. Далече ще стигнеш, адвокате.

Ритуалът в „Bank aus der Bonner Sparkasse“ беше демонстрация на тровава, но несъкрушима ефективност. Вкараха Джоел в кабинета на хер Лахман на втория етаж, където не му предложиха нито ръкостискане, нито светски разговор. Веднага се заговори за непосредствената работа.

— Откъде е преводът, моля? — попита грубоватият едър служител.

— От банка „Родос“, крайбрежен клон на Миконос. Името на „диспечера“, както сигурно бихте го нарекъл, е Ласкарис. Не помня малкото му име.

— И фамилното не е необходимо — рече немецът, сякаш съжаляваше, че го е чул. Самата процедура като че ли го обиждаше по някакъв начин.

— Съжалявам, просто исках да ви помогна. Както знаете, много бързам. Трябва да гоня самолет.

— Всичко ще се извърши по правилата, господине.

— Естествено.

Банкерът му подаде лист хартия през писалището.

— Ще напишете пет пъти един под друг номерата на подписа си, докато ви чета правилата, които съставляват политиката на „Bank aus der Bonner Sparkasse“, в съгласие със законите на Федерална република Германия. След това ще трябва да подпишете, отново с цифри, клетвена декларация, че изцяло разбирате и приемате тези ограничения.

— Струва ми се, че казахте „правила“.

— Едно и също е, господине.

Конвърс извади телеграмата от вътрешния джоб на новото си спортно сако и я сложи до празния лист. Беше подчертал нужните цифри. Започна да пише.

— Вие, долуподписаният с цифри и потвърден от мястото на превода — започна монотонно да чете от някакъв лист хер Лахман, като се облегна на стола си, — се заклевате във факта, че всички суми, изтеглени от тайната сметка в „Bank aus der Bonner Sparkasse“, са надлежно обложени с индивидуални и корпоративни данъци от всякакъв характер. Че не са преобръщани в различни валути с оглед избягване на гореспоменатите данъци или с цел незаконни плащания на лица, фирми или корпорации, занимаващи се с противозаконни и...

— Стига — прекъсна го Джоел. — Знам това. Ще го подпиша.

— ...непозволені дейности, нарушаващи законите на Федерална република Германия или законите на страната, на която долуподписаният е пълноправен гражданин.

— Среца ли сте някога човек със статут на непълноправен гражданин? — заинтересува се Джоел и започва да изписва последната редица цифри. — Познавам един студент по право, който ще открие много празноти в клетвената ви декларация.

— Има още, но нали заявихте, че ще я подпишете?

— Не се съмнявам, че има още, но ще я подпиша — Джоел бутна листа с цифрите към банкера. — Ето. Само ми дайте парите. Сто хиляди щатски долара минус вашата комисионна. Искам две трети от тях в долари и една трета в марки. Не искам банкноти по-големи от шест хиляди марки и петстотин долара.

— Ще се получи голям куп, господине.

— Ще се справя. Моля ви, колкото може по-бързо.

— Това цялата сума ли е? Разбира се, не бих могъл да знам това, преди контрольорите да сканират „подписа“ ви.

— Цялата е.

— Това ще отнеме няколко часа, natürlich.

— Какво?

— Правилата, политиката — дебелият разпери безпомощно ръце.

— Не разполагам с няколко часа!

— Нищо не мога да направя.

— Не можете ли? Хиляда долара... за вас.

- Един час, господине.
- Пет хиляди?
- Пет минути, приятелю.

Конвърс излезе от асансьора. Грапавият новопридобит пояс за парите беше по-неудобен от онзи, който си беше купил в Женева, но нямаше смисъл да се отказва от него. Подарък от банката, заяви Лахман, който гушна към дванайсет хиляди марки. Петте минути бяха силно преувеличени, помисли Джоел и погледна часовника на стената. Наближаваше един без петнайсет. Ритуалът беше отнел над половин час — от „посвещаването“ му до потвърждаването на „подписа“ с помощта на електронни скенери, които можеха да открият и най-малкото отклонение от почерка. Очевидно в немските банки никой не смееше да прави грешки при извършването на съмнителна операция. Правилата се спазваха до границите на незаконното и всеки се криеше зад изпълнението на заповеди.

Конвърс се запъти към вратите в бронзови рамки, но зърна студента Йохан, седнал на мраморна пейка. Изглеждаше не на място, но това никак не го смущаваше. Младежът четеше някаква банкова брошура или по-точно се правеше, че я чете. Очите му се стрелкаха над страницата и наблюдаваха множеството, кръстосващо мраморния под. Конвърс кимна и Йохан го видя, стана от пейката и изчака Джоел да стигне изхода, преди да го последва.

Беше се случило нещо. Отвън на улицата хората тичаха в двете посоки, но най-вече надясно, чуваха се викове, задаваха се въпроси на висок глас, отговаряше се гневно и неясно.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Конвърс.

— Не знам — отвърна застаналият до него Йохан. — Трябва да е нещо неприятно. Хората тичат към будката на ъгъла. Вестниците.

— Да купим един — реши Джоел и докосна лакътя на младежа.

— *Attentat! Mord! Amerikanische Botschafter ermordet!*^[3]

Вестникопродавците крещяха и раздаваха вестниците, като грабеха монети и банкноти, без да си правят труда да връщат ресто. Надвисваше усещането за разрастваща се паника, което настъпва, когато се случи нещо неочаквано, предвестник на по-големи нещастия. Хората около тях дърпаха вестниците, очите им пробягваха по заглавията и колоните под тях.

— Mein Gott! — извика Йохан, като погледна сгънатия вестник вляво от себе си. — Убит е американският посланик.

— Господи! Вземи вестника! — Конвърс хвърли няколко монети в будката, а младият немец дръпна вестника от протегнатата ръка на продавача. — Да се махаме оттук! — извика Джоел и се вкопчи в ръката на студента.

Но Йохан не помръдваше. Стоеше в средата на възбудената тълпа, втрепен в вестника, с разширени очи и разтреперани устни. Конвърс разблъска с рамене двама мъже и задърпа младежа напред. Сега и двамата бяха заобиколени от нервни, протестиращи немци, които се блъскаха, за да се доберат до будката.

— Вие! — викът на Йохан се задави от непоносим страх.

Джоел дръпна вестника от ръцете на студента. В средата на първата страница бяха разположени две снимки. Отляво бе убитият Уолтър Перигрин, американски посланик във Федералната република. Отдясно беше поместена снимката на американски Rechtsanwalt — една от малкото немски думи, които Джоел знаеше и която означава адвокат. Лицето на снимката беше неговото.

[1] Какво става? (нем.) — Бел. пр. ↑

[2] Много добре (нем.). — Бел. пр. ↑

[3] Атенат! Убийство! Американският посланик е убит! (нем.).
— Бел. пр. ↑

— Не! — изрева Джоел, смачка вестника в левия си юмрук и впи пръстите на дясната си ръка в рамото на Йохан. — Каквото и да пише там, е лъжа! Не съм участвал в това! Не разбираш ли какво целят? Ела с мен!

— Nein! — изкрещя младият немец и се огледа панически, защото разбра, че гласът му се губи в лудницата около тях.

— Казах ела! — Конвърс пхна вестника в джоба си, обгърна с ръка врата на Йохан и го задърпа след себе си. — Можеш да мислиш и правиш каквото пожелаеш, но най-напред ще дойдеш с мен! Ще ми прочетеш всяка проклета дума!

— Da ist er! Der Attentater!^[1] — закрещя младият немец, протегна ръце и се улови за панталона на някакъв човек в тълпата, който изпсува и се отърси от неприятния жест.

Джоел изви наляво врата на студента и кресна в ухото му, думите му смаяха повече него, отколкото младежа.

— Щом искаш, ще си го получиш! В джоба ми има пистолет и ако се наложи, ще го използвам! Двама прекрасни мъже вече умряха, сега разбрах, че са трима, защо ти да си изключение? Защото си млад? Това не е довод! За кого всъщност умираме всички?

Конвърс разтърси младежа и го повлече вън от тълпата. Когато се озоваха на паважа, той силно го стисна за тила, завъртя го напред, без да спре да оглежда улицата. Мъчеше се да открие усамотено място, където Йохан да му прочете купищата лъжи, съчинени от хората на „Аквитания“. Вестникът се изплъзна от джоба му, посегна, улови го за един от краищата и го задържа. Не можеше да продължава да върви така, като тика пленника пред себе си. Няколко души вече ги бяха загледали, не трябваше да подхранва всеобщото любопитство. Господи, снимката, лицето му! Всеки можеше да го познае, а той сам привличаше внимание, като блъскаше момчето.

Пред тях вдясно имаше сладкарница с масички под чадъри на тротоара. Някои бяха празни. Би предпочел безлюдна алея или чакълеста уличка, прекалено тясна за коли, но нямаше как.

— Ей там! Масата в дъното. Ще седнеш с лице към улицата. И не забравяй, че не се шегувам за оръжието, ще държа ръката си в джоба.

— Моля ви, пуснете ме! Вече ми сторихте достатъчно! Приятелите ми знаят, че тръгнах снощи с вас, хазайката ми знае, че ви осигурих стая! Полицията ще ме разпитва!

— Влизай — рече Конвърс и забута Йохан между столовете към масата в най-задната част на тротоара. Седнаха. Младият немец вече не трепереше, но очите му играеха във всички посоки. — Хич не си и мисли за подобно нещо — продължи Джоел. — И когато дойде сервитьорът, ще говориш английски. Само английски!

— Тук няма сервитьори. Заведението е на самообслужване.

— Ще минем и без... Впрочем по-късно ти можеш да си вземеш нещо. Дълга ти пари, а винаги плащам дълговете си.

... Винаги плащам дълговете си. Поне през последните четири години. Думи на един търсач на рискове. Актьор на име Кейлъб Даулинг.

— Не ми трябват вашите пари — заговори със свито от страх гърло Йохан.

— Смяташ ги за мръсни, мислиш, че ще те направят съучастник, така ли?

— Вие сте адвокат, аз съм само студент.

— Ще ти кажа направо. Не са мръсни, защото не съм направил това, в което ме обвиняват, и не може да бъдеш обвинен за „съучастничество в невинност“.

— Вие сте адвокатът, господине.

Конвърс бутна вестника пред младия немец и пхна дясната си ръка в джоба, където беше сложил десет хиляди марки в дребни банкноти за належащи нужди. Преброи седем хиляди и ги постави пред Йохан.

— Прибери ги, преди да съм ги натикал в гърлото ти.

— Няма да взема парите ви!

— Ще ги вземеш и ако искаш, иди им кажи, че аз съм ти ги дал. Ще бъдат принудени да ти ги върнат.

— Какво искате да кажете?

— Истината, адвокате. Един ден ще разбереш, че тези пари са най-добрата ти защита. А сега ми прочети какво пише във вестника!

— „Вчера вечерта посланикът е бил убит — започна със запъване студентът, след като несръчно прибра марките в джоба си. — ... Трудно е да се определи точният час на смъртта, преди да се направят допълнителни изследвания — продължи той, като превеждаше статията с паузи, в търсене на подходящи думи. — ... Фаталната рана е... Schadel... черепна, рана на главата, тялото е престоляло часове във водата и е изхвърлено на брега при Плитерсдорф, където е намерено рано тази сутрин...“ Цитиран е военният аташе, който е заявил, че последният човек, за когото се знае, че е бил с посланика, е американец на име Джоел Конвърс. Когато това име се разбрало, започнали... — младият немец примигна и нервно поклати глава. — Как се казва?

— Не знам — хладно отсече Джоел с безизразен глас. — Какво е започнало?

— ... много оживена... паническа връзка между правителствата на Швейцария, Франция и Федералната република, координирана от Международната криминална полиция, повече позната като Интерпол и... части от трагичната... Ratsel... мозайка се подредили... тоест, изяснили се. Американецът Конвърс от известно време се издирва от Интерпол, но посланик Перигрин не го е знаел... Търсен е във връзка с убийства в Женева и Париж, както и за няколко още неизяснени опити за убийство — Йохан вдигна очи към Конвърс, гърлото му пулсираше.

— Продължавай — заповяда Джоел. — Не знаеш колко поучително е всичко това. Продължавай!

— Според канцеларията на посланика, по искане на този Конвърс им била уредена тайна среща. Конвърс твърдял, че притежава информация, накърняваща американските интереси, която впоследствие се оказала изцяло фалшива. Дватама трябвало да се срещнат на моста „Аденауер“ снощи, между седем и половина и осем. Съветникът на посолството, който придружавал посланик Перигрин, потвърдил, че двамата мъже се срещнали в осем часа без девет минути и минали по моста, а след това се отправили по пътеката за пешеходци. Тогава посланикът бил видян жив за последен път от представител на посолството — Йохан преглътна, ръцете му трепереха. Пое няколко пъти дълбоко дъх и продължи. Очите му прескачаха напред по напечатаното, по челото му избиха капки пот. — По-долу са дадени поточни... eingehendere... подробности, които се знаят, но според

Интерпол заподозреният Джоел Конвърс е нормален на вид човек, който всъщност е... wandernde... — гласът на младия немец премина в шепот — ... движеща се бомба с тежки психически отклонения. Според изтъкнати специалисти на САЩ той е психопат. Отклоненията са настъпили в резултат на четиригодишно военнопленничество по време на вьетнамския конфликт...

Йохан заекваше, уплашен от собствения си глас, и забързано продължи да реди думи и обвинителни фрази, подкрепени от набързо разпитани „източници“ от различни департаменти и неназовани, безлики „власти“. Очертаваше се портрет на психически увреден човек, неспособен на морален или физически самоконтрол. В допълнение причините за търсенето му от страна на Интерпол бяха неясно формулирани. Намекваше се за тайно преследване, продължило дни, ако не и седмици.

— ... Склонността му към убийство е канализирана — продължаваше изпадналият в паника студент с цитати от друг „авторитетен“ източник. — ... Изпитва патологична омраза към сегашни и бивши висши военни... Посланик Перигрин е известен батальонен командир от битката при Бастон по време на Втората световна война, в която са загинали много американци... Властите във Вашингтон са стигнали до извода, че увреденият човек, който преди години, след няколко мъчителни опита за бягство, накрая е успял да избяга от лагер в Северен Виетнам с максимална охрана и е минал през стотици километри вражеска... Dschungel... джунгла, за да се добере до своите, сега отново изживява всичко това... Оправданието му да оцелее, според военен психиатър, е избиването на висши офицери, бивши или настоящи, които са командвали битки или, в краен случай, на цивилни, които според болното му въображение са поели някаква отговорност за страданията, понесени от него и от други хора. Все пак външно той е нормален... Във Вашингтон, Лондон, Брюксел и тук, в Бон, е поставена усилена охрана... В качеството си на международен адвокат той вероятно има достъп до различни престъпни елементи, които се занимават с продажба на фалшиви паспорти...

Беше блестящо построен капан. Най-съществените лъжи се редуваха с истини, полуистини, изкривявания и пълни фалшификации. Дори точното изчисление на времето в самата вечер на убийството не

беше забравено. Съветникът на посолството непоколебимо беше заявил, че е видял Джоел на моста „Аденауер“ в „осем часа без девет минути“, приблизително двацет и пет минути след бягството му от каменната къща в имението на Лайфхелм и малко повече от десет минути, след като се беше гмурнал в Рейн. Всяка минута беше обмислена. Бяха го поставили „официално“ на моста „Аденауер“ в „7,51“, за да опровергават думите му за затворничество и бягство.

Инцидентът в Женева — убийството на Престън-Холидей, беше представен като евентуалния акт на насилие, който го хвърлил обратно във времето и събудил маниакалното му поведение.

„... Научихме, че застреляният адвокат бил известен водач на антивоенното движение през шейсетте години...“

Завоалираното послание беше, че може би Конвърс е наел убийците. Дори смъртта на човека в Париж беше придобила различно и по-важно измерение.

„... Първоначално истинската самоличност на жертвата беше премълчана, с надеждата да се подпомогне търсенето на убиеца чрез разговора на «Сюрте» с френски адвокат, познаващ заподозрения от много години. Адвокатът, обядвал същия ден със заподозрения, посочи, че американският му приятел бил в «сериозна беда» и имал нужда от «медицинска помощ»...“

Мъртвецът в Париж, естествено, се оказа виден полковник от френската армия и адютант на няколко „изтъкнати генерали“.

Накрая, за да убедят съмняващите се, ако имаше такива, този публичен процес на „журналистиката на властта“ коментираше не само поведението му, но и забележките, които беше направил по време на уволнението си от армията преди повече от петнайсет години. Бяха предоставени от Военноморския департамент на САЩ, Пети отдел, и включваха собствените им препоръки от онова време лейтенант Конвърс да бъде поставен под доброволно наблюдение на психиатър, които бяха отхвърлени. Поведението му се преценяваше като крайно обидно за присъстващите офицери, които желяели само да му помогнат, а забележките му изобилствали от яростни заплахи към многобройния висш военен персонал, за който, в качеството си на летец от самолетносач, не би могъл да знае нищо.

Всичко това завършваше портрета му, обрисован от художниците на „Аквитания“. Йохан дочете статията. Вестникът висеше смачан в

ръцете му, очите му бяха уплашени и широко отворени.

— Това е всичко... господине.

— И слава Богу — рече Джоел. — Вярваш ли на тези писания?

— Не съм в състояние да мисля. Прекалено съм изплашен.

— Честен отговор. На първо място в мислите ти е фактът, че мога да те убия, и затова си объркан. Боиш се, че ако ме погледнеш по-особено или кажеш нещо не съвсем така, ще се ядосам и ще ти тегля куршума.

— Моля ви, господине, не съм в състояние да анализирам!

— И аз не бях.

— Нека да си тръгна.

— Йохан, ръцете ми са на масата. Не са мръдвали оттам, откакто седнахме.

— Какво? — младият немец замига и се вгледа в ръцете на Конвърс, поставени пред него, стиснати върху бялата метална повърхност. — Нямате ли пистолет?

— А, имам. Взех го от човек, който щеше да ме убие, ако му бях предоставил тази възможност — Джоел бръкна в джоба си и Йохан се вцепени. — Цигари — обясни Конвърс и извади пакета и кибритена кутия. — Отвратителен навик. Ако не пушиш, най-добре не започвай.

— И без това е много скъпо.

— И това е довод — Джоел драсна клечка кибрит и запали цигарата, без да откъсва очи от студента. — От снощи досега доста време прекарахме заедно. Като се изключи моментът преди няколко минути в тълпата, когато беше готов да ме изложиш на линчуване, изглеждам ли и говоря ли като човека, описан във вестника?

— Аз съм толкова лекар, колкото и адвокат.

— Две точки за опозицията. Тегобата на здравия разум остава изцяло върху мен. Освен това там пише, че на вид съм напълно нормален.

— Там пише и че много сте изстрадал.

— Преди цяла вечност, но не повече от хиляди други и далеч по-малко от петдесетте и осем хиляди, които така и не се върнаха. Не мисля, че луд човек може да направи такава рационална забележка при подобни обстоятелства, нали?

— Не разбирам за какво говорите.

— Опитвам се да ти кажа, че всичко, което току-що ми прочете, е пример за човек, поставен на подсъдимата скамейка от негативната журналистика. Истини, примесени с полуистини, изкривявания и неправдоподобни преценки, които са нагодени така, че да поддържат лъжи, целещи да ме осъдят. В нито една цивилизована страна няма съд, който би приел подобни показания или въобще би допуснал да се чуят от съдебните заседатели.

— Убити са хора — гласът на Йохан отново премина в шепот. — Убит е посланикът.

— Но не от мен. Снощи в осем не съм стъпвал на моста „Аденауер“. Не знам дори къде се намира.

— А къде бяхте?

— Никъде, където някой да ме е видял, ако питаш за това. А хората, които знаят, че не съм бил на моста „Аденауер“, са последните, които биха го признали.

— Трябва да има доказателства къде сте бил — младият немец кимна към цигарата в ръката на Конвърс. — Може би нещо такова. Може да сте изпушил цигара.

— Или да съм оставил отпечатащи от пръсти или стъпки? Парчета от дрехи? Разбира се, има такива, но те не указват времето.

— Има разработени методи — поправи го Йохан. — Преимущества на технологията за... Forschung... има бързи техники за разследване.

— Нека довърша мисълта ти. Не съм адвокат по криминални дела, но знам какво имаш предвид. Например, теоретически, дълбочината на отпечатъка от обувката ми, сравнен с пръстта, изстъргана от подметките ми, може да докаже къде съм бил през последния час.

— Ja!

— Не. Ще бъда мъртъв, преди най-малкото доказателство да достигне до лабораторията.

— Но защо?

— Не мога да ти кажа. Кълна се, че бих искал, но не мога.

— Пак трябва да попитам защо — страхът в очите на младежа се смеси с разочарование. Вероятно последният проблясък на доверие към Джоел изчезна с отказа му.

— Защото не мога. И не искам. Преди няколко минути заяви, че вече съм ти навлякъл достатъчно неприятности и беше прав, въпреки че не съм го искал. Но няма да ти причиня истинска злина. Ако ти кажа, ще те поставя в безпомощно положение и единственото, което може да се случи, е да те убият. Дотук се простира откровеността ми, Йохан.

— Разбирам.

— Не, не разбираш, но ми се иска да имаше начин да те убедя, че трябва да се добера до хората, които могат да направят нещо. Те не са в Бон, но мога да се свържа с тях, стига да успея да се измъкна оттук.

— Още нещо ли има? Пак ли ще ме карате да правя нещо? — младият немец отново се стегна и ръцете му се разтрепериха.

— Не. Не искам нищо от теб. Дори те моля да не вършиш нищо... поне известно време. Нищо. Дай ми възможност да се измъкна и някак си да се свържа с хората, които могат да ми помогнат... да ни помогнат.

— На нас?

— Да, и това е всичко, което ще ти кажа.

— Не можете ли да намерите тези хора в собственото си посолство?

Конвърс се втренчи в Йохан, стараяше се дори да не мига.

— Посланик Уолтър Перигрин бе убит от служители на посолството. Снощи те дойдоха да убият и мен в хотела.

Йохан пое дъх, отклони очи от Джоел и се загледа в масата.

— Когато бяхме при будката, в тълпата, вие ме заплашихте и казахте, че вече са убити трима мъже... трима свестни мъже.

— Съжалявам. Бях отчаян.

— Не беше само това. Сетне казахте още нещо. Защо трябвало аз да бъда изключение? Защото съм бил млад? Това не било довод, заявихте вие и изкресяхте наистина много странни думи, помня ги точно. „За кого всъщност умираме всички?“ Смятам, че това беше нещо повече от въпрос.

— Нямам намерение да обсъждам тази забележка, адвокате. Не мога и да те съветвам как да постъпиш. Мога да ти кажа само това, което съм казвал на клиентите си. Когато вземането на решение се свежда до избор между няколко напълно изключващи се аргумента, включително моите собствени, следвай интуицията си. Тя ще те доведе

до правилното решение в зависимост от това кой си и какъв си — Конвърс замълча и приглади косата си. — Сега ще стана и ще изляза на улицата. Ако започнеш да викаш, ще побягна и ще се постарая да се скрия някъде, където ще съм в безопасност и никой няма да ме познае. След това ще направя каквото мога. Ако не вдигнеш тревога, ще имам по-добри възможности и според мен така ще е най-добре за всички. Можеш да отидеш в университетската библиотека, да прекараш там час-два, да купиш вестник и да отидеш в полицията. Предполагам, че това ще ти се стори твой дълг. Това е мнението ми. Не знам какво е твоето. Довиждане, Йохан.

Джоел стана от масата и инстинктивно закри лицето си с ръка. Разперените му пръсти докосваха веждите. Обърна се, мина между масите и излезе на улицата. Тръгна надясно към най-близката пресечка. Едва дишаше, дробовете му горяха за въздух, но не смееше да поеме дъх, за да не заглуши и най-малкия звук. Вървеше и чакаше, пулсът му се ускори, ушите му бяха така наострени, че и най-малкият дисонанс би пукнал тъпанчетата му.

Около него се носеха оживени улични разговори, нарушавани от клаксоните на такситата, но не се чуваше млад мъжки глас, вдигащ тревога. Ускори крачка и се вля в потока пешеходци, които пресичаха площада. По-бързо, по-бързо. Задминаваше минувачи, които се разхождаха бавно. Стигна до ъгъла на отсрещния тротоар и забави ход. Бързацият човек винаги привлича внимание. Но колкото повече се отдалечаваше от масичката на тротоарното кафене, толкова повече се засилваше инстинктивното му желание да побегне. Ушите му не долавяха никаква тревога и всяка частица от спокойните секунди го караше да се втурне към първата тиха уличка, попаднала пред очите му.

Нищо. Нищо не наруши хаотичните звуци на площада, но в тях настъпи някаква промяна, доловима промяна, нямаща нищо общо с тревога, вдигната от един-единствен глас. Хората бяха попритихнали. Навсякъде се повтаряше думата *Americaner*. Първоначалната паника при избухването на новината се беше уталожила. Един американец беше убил друг американец, убиецът не беше немец, не беше комунист или терорист, изплъзнал се от мерките за сигурност на Федералната република. Животът можеше да продължи. Никой нямаше да държи

Deutschland отговорна за тази смърт и гражданите на Бон си отдъхваха с облекчение.

Конвърс се скри зад ъгъла на тухлена сграда и се загледа през площада към масичките на кафенето. Студентът Йохан още седеше на стола с наведена глава, опряна на ръцете, и четеше вестника. След това стана и влезе в кафенето. Дали вътре имаше телефон? Щеше ли да се обади на някого?

Колко да чакам?, помисли Конвърс, готов да побегне, но интуицията му го задържа на място.

Йохан излезе от кафенето с поднос в ръце. Седна, педантично подреди кафето и кифлите пред себе си и отново се втренчи във вестника. След това вдигна очи, но не погледна в определена посока, сякаш чувстваше, че е наблюдаван от невидими очи, и кимна веднъж.

Още един търсач на рискове, реши Джоел, обърна се и огледа тясната уличка, в която беше влязъл. Имаше на разположение няколко часа, искаше да ги оползотвори. Само да знаеше какво трябва да прави.

Валери изтича към телефона. Ако беше поредният журналист, щеше да му каже същото, което беше заявила на последните пет. „Не вярвам на нито дума от всичко това и повече нямам какво да кажа.“ А пък ако беше съответното лице от Вашингтон — от ФБР, ЦРУ или Администрацията на ветераните, щеше направо да закреци! Сутринта три часа я разпитваха, докато накрая не се стърпя и буквално изгони инквизиторите от къщата. Бяха лъжци, които я насилваха да подкрепя лъжите им. Щеше да е много по-лесно да откачи телефона, но не се решаваше. Два пъти търси Лорънс Талбът в Ню Йорк и всеки път заръчваше да го открият и да му кажат да ѝ се обади. Беше някаква пълна бъркотия.

— Ало?

— Вали? Роджър се обажда.

— Татко! — само един човек я наричаше така и това бе бившият ѝ свекър. Фактът, че вече не бе омъжена за сина му, не беше променил отношенията им. Тя обожаваше възрастния пилот и знаеше, че той споделя чувствата ѝ. — Къде си? Джини не знае и просто не може да си намери място. Забравил си да включиш телефонния секретар.

— Не съм забравил, Вали. Трябва да връщам обажданията на прекалено много хора. Току-що пристигнах от Хонконг и когато слях от самолета, върху мен се нахвърлиха петдесет-шейсет кресливи журналисти и още толкова светкавици и камери. Сигурно няма да мога да виждам и чувам цяла седмица.

— Някой предприемчив служител от автолиниите им е подшушнал, че си на борда. Сега цяла седмица ще яде безплатно в най-скъпите ресторанти. Къде си?

— Още съм на летището, в кабинета на ръководителя на движението. Те ме спасиха... Вали, току-що прочетох вестниците. Донесоха ми най-новите. Какво става, за Бога?

— Не знам, татко, но знам, че всичко е лъжа.

— Синът ми е човекът с най-здравия разум, когото познавам! Те изкривяват всичко, превръщат хубавото, което е извършил, в нещо... Не знам как да го нарека, зловец ли... Той е прекалено открит, за да бъде луд!

— Не е луд, Роджър. Хванали са го и са го прекарвали през някаква мелница.

— Но защо?

— Не знам. Според мен Лари Талбът знае поне повече, отколкото ми каза.

— А какво ти каза?

— Не сега, татко. По-късно.

— Защо?

— Не съм сигурна... Може би заради нещо, което усещам.

— Не те разбирам, Вали.

— Съжалявам.

— Какво казва Джини? Ще се обадя и на нея.

— Направо е в истерия.

— Както винаги значи.

— Не, не по този начин. Обвинява себе си. Смята, че хората нападат брат ѝ за неща, които е вършила тя през шейсетте години. Опитвах се да ѝ обясня, че това е глупаво, но се опасявам, че само влоших нещата. Попита ме дали вярвам в написаното за Джоел. Отговорих ѝ, че не, разбира се, не вярвам.

— Старата параноя. С три деца и съпруг счетоводител още не може да надживее миналото. Никога не съм се разбирал с това момиче.

Но е страхотен летец. Започна да лети сама преди Джоел, а е две години по-млада от него. Ще ѝ се обадя.

— Едва ли ще я намериш.

— Тъй ли?

— Смени телефона си и те съветвам да направиш същото. Аз също ще го сменя, след като ми се обади Лари.

— Вали... — Роджър Конвърс замълча. — Не го прави.

— Защо не? Не можеш да си представиш какво е тук.

— Знаеш, че никога не съм те питал какво се случи между теб и Джоел, но веднъж седмично, когато съм в града, вечерям с него. Според него е било необходимо...

— Знам това, Роджър. Какво се мъчиш да ми кажеш?

— Те твърдят, че е изчезнал, че никой не може да го открие.

— Е, и?

— Може да ти се обади. Няма друг, на когото би се обадил сега.

Валери затвори очи. Следобедното слънце беше ослепително.

— На базата на ежеседмичните си вечери с него ли допускаш това?

— Не е интуиция. Никога не съм имал интуиция, освен когато летя... Не ми го е казал направо, но винаги е било там, зад облачната покривка.

— Невъзможен си, татко.

— Грешките на пилота са като на всеки друг човек. Но има моменти, когато той не може да си ги позволи... Не сменяй телефона си, Вали.

— Няма.

— А сега кажи аз какво да правя.

— Съпругът на Джини има добра идея. Отнасят всички въпроси към адвоката си. Може би и ти трябва да направиш същото. Имаш ли адвокат?

— Естествено — рече Роджър Конвърс. — Дори трима. Талбът, Брукс и Саймън. В интерес на истината, Нейт е най-добрият. Знаеш ли, че кучият му син започна да се учи да лети на шейсет и седем години? Сега има разрешително за многомоторен самолет.

— Татко! — прекъсна го рязко Валери. — На летището си, нали?

— Да, на „Кенеди“.

— Не се прибирай у дома. Не ходи в апартамента си. Вземи първия самолет за Бостън. Под друго име. Обади ми се да ми кажеш с кой полет пристигаш. Ще те взема от летището.

— Защо?

— Просто направи, както ти казвам, моля те!

— Защо?

— Ще останеш тук. Аз заминавам.

[1] Това е той! Атентаторът! (нем.). — Бел. пр. ↑

Конвърс излезе бързо от магазина за дрехи на оживената улица „Борнхаймер“ и се огледа във витрината. Преценяваше цялостния ефект на покупките си не като клиент пред огледало, който гледа дали дрехите му отиват, а като минаващ по тротоара пешеходец. Остана доволен — нищо в облеклото му не привличаше вниманието. Снимката му във вестниците беше направена преди около година, когато го интервюира „Ройтерс“. На нея се виждаха само главата и раменете му, носеше тъмен адвокатски костюм с жилетка, бяла риза и раирана вратовръзка, както подобава на специалист по международно право. Такава беше и представата на всички, прочели вестниците, и тъй като тя нямаше да се промени от вечерните издания, трябваше да се промени той.

Освен това не можеше да си позволи да остане със същите дрехи, с които беше в банката. Загубилият ума и дума Лахман без съмнение щеше да даде пълно описание на полицията, но дори паниката да му затвореше устата, все пак го беше видял с тъмно сако, бяла риза и раирана вратовръзка. Подсъзнателно или не, мислеше Джоел, съм търсил патината на почтеността. Може би го правеха всички, които спасяваха живота си с бягство, защото им бе отнето човешкото достойнство.

Външността, която искаше да постигне, беше на професор по история, когото познаваше от колежа. Всичките му дрехи се връзваха една с друга. Саката му бяха от туид с кожени кръпки на лактите, панталоните — сиви, от мек вълнен плат, ризите му без изключение бяха сини, памучни. Над очилата с рогови рамки и дебели стъкла носеше небрежно накривена мека ирландска шапка със спусната над челото и тила периферия. Където и да се появеше този човек, веднага се разбираше, че принадлежи към академичния свят на Нова Англия.

Конвърс беше успял да възпроизведе външността му по памет. Трябваше само да смени огледалните очила с рогови. Мина покрай голям универсален магазин. Вътре не можеше да няма щанд с

разнообразни по размер и форма очила, някои със слаб диоптър, други — от обикновено стъкло.

По причини, които още не се бяха очертали ясно в съзнанието му, очилата му се струваха жизненоважни. После разбра. Беше погълнат от това, което знаеше, че идва на първо място — промяната на външността. Протакаше я, защото не беше сигурен какво трябва да прави след това, не беше уверен, че ще може да предприеме каквото и да било.

Огледа се в овалното огледало на универсалния магазин и отново остана доволен от видяното. Очилата с дебели, уж рогови рамки бяха с плътни стъкла без диоптър и му придаваха вид на учен „бухал“. Вече не беше човекът от снимката във вестниците. Но бе постигнал и друг важен резултат — съсредоточаването върху външността бе избистрило главата му. Можеше отново да мисли, само трябваше да седне някъде. Имаше нужда и да хапне и пийне нещо.

Кафенето беше претърпано, огледалните витрини превръщаха блясъка на слънчевата светлина в сини и червени коридори. Настаниха го на маса до тапицираната с черна кожа стена и управителят го увери, че е достатъчно да поиска меню на английски. На континента думата уиски обикновено се тълкуваше като „скоч“. Поръча двойно и извади бележника и химикалката, които беше купил в универсалния магазин. Донесоха напитката му и той започна да пише.

Конъл Фицпатрик?

Куфарчето?

Над 93 000 долара.

Посолството отпада.

Никакъв Лари Галбът и т.н.

Бийл отпада.

Анстет отпада.

Човекът от Сан Франциско отпада.

Хората във Вашингтон. Кой са?

Кейлъб Даулинг? Не.

Хикмън от флотата, Сан Диего? Възможно.

... Матилон?

Ръоне! Защо досега не се беше сетил за Ръоне? Разбираше защо французинът, цитиран анонимно във вестника, беше направил онези забележки. Ръоне се мъчеше да го предпази. Ако нямаше друг начин за

защита пред съда или доводите в негова полза бяха прекалено неубедителни, винаги можеше да пледира временна невменяемост. Джоел загради с кръгче името на Матилон, написа отляво цифрата 1 и загради и нея. На улицата щеше да намери международен телефон с телефонистка, предназначен за загубени туристи, и щеше да се обади на Ръоне в Париж. Пийна две глътки уиски, отпусна се под въздействието на топлината, плъзнала по тялото му, и се върна към списъка, като започна от началото.

Конъл? Допускането, че е убит, беше неизбежно, но не и задължително. Ако беше жив, значи го държаха някъде, за да изпомпат информацията, с която разполагаше. Като старши юридически офицер на най-голямата и могъща военноморска база на Западното крайбрежие и човек, срещал се нееднократно със Службата за контрол над въоръжаването към Държавния департамент и със съответните служби в Пентагона, Фицпатрик можеше да се окаже находка за хората на „Аквитания“. И все пак, да насочи сега вниманието върху него значеше да предизвика екзекуцията му, ако вече не бяха я извършили. Ако още беше жив, единственият начин да го спаси бе да го открие, но не по законен път, а тайно. Конъл трябваше да бъде спасен безшумно.

Внезапно Джоел забеляза човек в униформа на армията на САЩ, който говореше с двама цивилни на бара. Не го познаваше, но униформата привлече вниманието му. Подсети го за военния аташе на посолството, този тъй услужливо наблюдателен дипломат, видял на моста мъж, намиращ се на километри от него. Лъжец на „Аквитания“, който го идентифицираше с лъжите си. Ако този лъжец не знаеше къде се намира Фицпатрик, можеше да бъде принуден да научи местонахождението му. Конвърс тегли черта от дясната страна на листа и свърза името на Конъл Фицпатрик с това на адмирал Хикмън от Сан Диего. Не сложи номер, имаше да обмисля още много неща.

Куфарчето? Все още беше убеден, че хората на Лайфхелм не са го намерили. Ако генералите на „Аквитания“ разполагаха с него, щяха да му дадат да разбере това. Значи Конъл го беше скрил някъде. Дали в „Das Rektorat“? Струваше си да опита. Джоел огради „Куфарчето“ и го номерира с 2.

— Speisekarte, mein Herr? — заговори сервитьорът и Конвърс се стресна.

— На английски, моля.

— Разбира се, господине — сервитьорът разпери менютата като огромно тесте карти, избра едно и го връчи на Джоел. — Специалитетът ни за днес е Wiener Schnitzel — виенски шницел.

— Чудесно. Няма нужда от меню. Донесете ми един.

— Danke.

Човекът изчезна, преди Джоел да си поръча второ уиски. Толкова по-добре.

Над деветдесет и три хиляди долара. Нямахше какво да допълни, неудобната издугина около кръста му напомняше непрестанно за себе си. Разполагаше с необходимите средства.

Посолството отпада... Никакъв Лари Талбът и т.н... Бийл отпада... Анстет отпада... Човекът от Сан Франциско отпада. Докато се хранеше, обмисляше всяка точка, всяко изявление и се питаше как можа да се случи всичко това. Всяка стъпка беше внимателно обмислена, фактите запомнени, досиетата — запаметени, предпазливостта — неимоверна. Ала всичко рухна поради усложнения, далече надхвърлящи простите факти, представени му от Престън Холидей в Женева.

Изгради само две-три дела, свързани с Делавейн, макар и непряко, и ще бъде достатъчно.

В светлината на разкритията, направени на Миконос, а сетне в Париж, Копенхаген и Бон, простотата на тази забележка беше направо престъпна. Холидей би останал поразен от мащабите на влиянието, упражнявано от легионите на Делавейн, от проникването им в най-висшите сфери на армията, полицията, Интерпол и очевидно между хората, контролиращи информационния поток, тъй наречените авторитетни източници в западните правителства.

Конвърс бързо провери препускащите си мисли. Внезапно осъзна, че мисли за Холидей в контекста на човек, видял само две светещи очи в нощта на джунглата, без да предполага колко е кръвожаден звярът. Това бе грешка. Холидей бе запознат с материалите, дадени му от Бийл на егейския остров, знаел е за връзките между Париж, Бон, Тел Авив и Йоханесбург, знаел е за хората на отговорни постове в Държавния департамент и Пентагона, знаел е всичко! Беше се срещал с непознатите във Вашингтон! Холидей го бе излъгал в Женева. Калифорнийският борец, с когото бе дружил в училище преди двайсет години и който се казваше тогава

Ейвъри Фаулър, се бе оказал манипулатор и го бе излъгал под името Престън Холидей.

Къде се бяха сврели тези подземни мъже във Вашингтон, които имаха смелост да дадат половин милион долара за невероятния хазарт, но бяха твърде уплашени, за да излязат наяве? Що за хора бяха? Какво представляваха?

Въпросите дотолкова разтревожиха Конвърс, че реши да ги зарече. Щяха да го доведат до състояние на ярост, която щеше да замъгли мисълта му. Имаше нужда от здрав разум и най-вече от силата, която идваше с осведомеността.

Беше време да намери телефон и да се свърже с Матилон в Париж. Ръоне щеше да му повярва, Ръоне щеше да му помогне. Немислимо беше стар приятел като него да постъпи по друг начин.

* * *

Цивилният мълчаливо се приближи до прозореца на хотела. Знаеше, че от него се очаква да произнесе думи, които да сложат началото на едно чудо, не на решение, а на чудо. Но в работата, която познаваше толкова добре, чудеса не ставаха. Питър Стоун беше същинска реликва, преминал през немислими премеждия изгнаник, чиято личност накрая се бе разпаднала. Алкохолът беше изместил храбростта и го бе превърнал в професионален мутант, част от който не спираше да се гордее с постигнатите в миналото успехи, но едновременно с това се отвращаваше от загубите и от съсипаните човешки съдби. Моралът бе запокитен на гигантското сметище на колективната липса на съвест.

И все пак така и не забрави, че навремето беше най-добрият. Осъзнаваше, че всичко е свършено и че се самоубива с излишъци от уиски и самосъжаление. Преодоля и това, но не преди да предизвика враждебността на бившите си началници от ЦРУ не толкова с критиките, които изричаше на висок глас, а поради факта, че им казваше на четири очи какво представляват. За щастие, след като спря да пие, научи, че въпросните бивши началници имат и други врагове във Вашингтон, които нямаха нищо общо с чуждестранните им връзки и конкуренти. Бяха обикновени мъже и жени, които искаха да научат

какво, за Бога, става, когато ЦРУ отказва да им дава информация. Беше оцелял, не, още оцеляваше. Мислеше за тези неща, докато двамата мъже в стаята смятаха, че се е съсредоточил върху непосредствените проблеми.

Но такива нямаше. Папката беше закрыта и отгоре ѝ имаше черна лента. Двата му съюзници бяха толкова млади, че щяха да се ужасят от тази истина. Едва си спомняше времето, когато подобно заключение би отвратило и него. Беше преди четирийсет години, но сега приближаваше шейсетте и беше чувал подобни заключения прекалено често, за да рони сълзи от съжаление. Ясната оценка беше по-важна от всичко.

Стоун се обърна и рече тихо и властно:

— Не можем да направим нищо.

Армейският капитан и флотският лейтенант видимо се разтревожиха. Питър Стоун продължи:

— Прекарал съм двайсет и три години в тези лабиринти и ви казвам, че просто нищо не можем да направим. Трябва да го оставим да се спасява сам.

— Защото не можем да си го позволим ли? — попита хапливо флотският офицер. — Нали това заявихте, когато убиха Холидей в Женева? Не можем да си го позволим!

— Не можем. Те просто ни изпревариха с маневрите си.

— Но той е жив човек — настоя лейтенантът. — Ние го пуснахме сред тях...

— И те го вкараха в капан — прекъсна го цивилният със спокоен глас. В очите му се четеше тъжно познаване на обстоятелствата. — Все едно че е мъртъв. Ще трябва да започнем да търсим друг вариант.

— Но защо? — попита армейският капитан. — Защо все едно че е мъртъв?

— Вече е ясно, че имат прекалено много лостове за контрол. Дори да не е заключен в килия, те прекрасно знаят къде е. Който го види пръв, ще го убие. Ще представят надупчения труп на един луд убиец и всички ще въздъхнат с облекчение. Такъв е сценарият.

— И най-коравосърдечният анализ на убийство, който съм чувал! Убийство, незаконна екзекуция!

— Вижте, лейтенант — започна Стоун и се отдалечи от прозореца, — помолехте ме да се присъединя към вас, убедихте ме, че

трябва, защото ви е нужен опитен човек. Но с опита идва и възможността в даден момент да признаеш, че си победен. Това не значи, че всичко е свършено, а че си проснат на ринга. Нокаутираха ни и в бъдещите стълкновения също ни чакат тежки удари.

— Може би... — продума неуверено капитанът. — Може би трябва да се обърнем към Управлението, да им кажем всичко, което смятаме, че знаем, и какво сме направили досега. Това може да спаси Конвърс.

— Съжалявам — възрази бившият служител на ЦРУ. — Те искат главата му и ще я получат. Нямахте да положат толкова усилия, ако не бяха залепили надписа „мъртъв“ на челото му. Той е открил нещо или те са открили нещо за него. Така стават тези работи.

— В какъв свят живеете? — попита тихо флотският офицер и поклати глава.

— Вече не живея в него, лейтенант. Смятам, че това е една от причините да се обърнете към мен. Правил съм това, което вие двамата и другите с вас правите сега — привлякох общественото внимание върху някои неща, но тогава бях алкохолизиран от два месеца и отвратен от десет години. Предлагате да се обърнем към ЦРУ? Добре, действайте, но без мен. Никой в Ленгли няма да пожелае дори да разговаря с мен.

— Не можем да се обърнем към Г-2 или към военноморското разузнаване — заяви армейският офицер. — Хората на Делавейн са точно там и веднага ще ни затворят устата.

— Много умело се изразявате, капитане. Вярвате ли, че ще го направят буквално?

— Вече вярвам — кимна флотският. — От Сан Диего ни информираха, че юристът Ремингтън е загинал при автомобилна катастрофа в Ла Хола. Той е човекът, говорил с Фицпатрик, а преди да напусне базата, е поискал от свой колега да го упъти към ресторант високо в планината. Очевидно не е ходил там и не смятам, че е било злополука.

— Нито пък аз — съгласи се цивилният. — Но това ни подсказва още едно място, където трябва да се вгледаме.

— Какво имате предвид? — заинтересува се капитанът.

— Фицпатрик. От базата не могат да го открият, нали?

— Той е в отпуск — намеси се флотският офицер. — Има още двайсетина дни. Не са му нареждали да дава сведения къде се намира.

— И все пак са искали да се свържат с него, но не са успели.

— Въпреки това не разбирам — възрази капитанът.

— Ще тръгнем по следите на Фицпатрик — обясни Стоун. — От Сан Диего, не от Вашингтон. Ще измислим причина да го търсим. Строго секретна, спешна ситуация в базата.

— Мразя да се повтарям — заяви капитанът, — но нищо не разбирам. Откъде и с кого ще започнем?

— С един от вашите хора, капитане. В момента той е особено важен. Съветникът в американското посолство в Бон, който сега е шарже д'афер. Той е един от тях. Излъгал е в особено важен момент — рече Стоун. — Името му е Уошбърн. Майор Норман Антъни Уошбърн.

Телефоните за разговори с чужбина се намираха до фойето на административна сграда с по пет кабинни на всяка стена и четвъртито гише в средата, където четири телефонистки седяха пред конзоли и очевидно владееха по два и повече езика.

Джоел намери номера на фирмата на Матилон в указателя на Париж. Записа го, даде го на телефонистката и каза, че ще плати в брой. Упътиха го да отиде в кабина номер седем и да чака телефонът да позвъни. Влезе бързо със спусната над очилата периферия на меката шапка. Всяко затворено пространство, независимо дали беше тоалетна или телефонна кабина, бе за предпочитане. Когато чу телефона, усети, че пулсът му се ускорява, сърцето му щеше да се пръсне.

— Saint-Pierre, Nelli et Matillon — обади се от Париж женски глас.

— Мосю Матилон, моля... s'il vou plaît?

— Votre?... — жената спря, като несъмнено разгада катастрофалния опит на американец да говори френски. — За кого да предам, моля?

— За негов приятел от Ню Йорк. Той ще се сети. Клиент съм.

Ръоне наистина се сети. След няколко изщраквания напрегнатият му глас прозвуча в слушалката.

— Джоел? — прошепна той. — Не мога да повярвам!

— Недей — отговори Конвърс. — Не е вярно. Всичко, което говорят за Женева и Бон, не е вярно, дори това, което си казал ти.

Нямам нищо общо с тези убийства, а в Париж беше случайност. Имах всички основания да мисля и наистина помислих, че онзи човек вади пистолет.

— Защо тогава не остана, където беше, приятелю?

— Защото искаха да ме спрат. Бях убеден в това, а не можех да им позволя да го направят. Остави ме да ти обясня... В „Жорж V“ ти ми задаваше въпроси, а аз ти отговарях уклончиво, но бях прозрачен за теб. Все пак ти се смили над мен и направи, каквото поисках. Няма какво да съжالياваш, давам ти честната дума на съвсем здравомислещ човек. Същата вечер Бертолдие дойде в стаята ми, поговорихме и той здраво се уплаши. След шест дни в Бон го видях отново, но при други обстоятелства. Беше му наредено да присъства заедно с още трима влиятелни мъже — двама генерали и един фелдмаршал. Това е заговор, Ръоне, международен заговор, подготвян от тях. Всичко се пази в тайна, но бързо се придвижва. Вербували са военни на ключови постове в цяла Европа, по Средиземноморието, в Канада и САЩ. Няма начин да се разбере кой е с тях и кой не е, а няма време за допускане на грешки. Разполагат с милиони долари, складове по цял свят, пълни с муниции, готови за изпращане, когато моментът настъпи.

— Моментът ли? — прекъсна го Матилон. — Кой момент?

— Моля те — настоя Джоел и нервно продължи: — Снабдяват терористи, провокатори и всякакви луди с оръжия и експлозиви с една-едничка цел — дестабилизация чрез насилие. Това ще е предлогът им да се намесят във властта. В момента на мушката им е Северна Ирландия.

— Хаосът в Ълстър? — отново го прекъсна французинът. — Ужасът там продължава.

— Това е тяхно дело! Пробват схемата. Направили са солидна доставка от Щатите, за да докажат, че могат! Но Ирландия е само дребно упражнение. Голямата акция е въпрос на дни, най-много на седмици. Трябва да се свържа с хората, които могат да ги спрат, а няма да мога да го сторя, ако съм мъртъв! — Конвърс млъкна, колкото да поеме дъх, и не даде възможност на Матилон да заговори. — Това са хората, които търсех, Ръоне, търсех ги законно, за да набавя материал за съдебно дирене против тях, да ги разоблича в съда, преди да са постигнали нещо. Но след това разбрах, че те вече са постигнали много. Аз закъснях.

— Но защо именно ти?

— Всичко започна в Женева с Холидей — човека, когото застреляха. Убиха го техни хора, но не преди да ме завербува. Ти ме пита за Женева и тогава те излъгах, но сега ти казвам истината. Тъй че поне опитай да ми помогнеш. Не заради мен, аз съм дребна бурма от машината, а заради това, в което се замесих и което не е маловажно. А вече съм сериозно замесен. Видях ги, разговарях с тях. И са толкова логични, толкова убедителни, че ще фашизират Европа и ще създадат военна федерация. И всичко е започнало в Сан Франциско от един човек на име Делавейн.

— Сайгонският ли? Лудия Маркърс от Сайгон?

— Който жив и здрав се подвизава в Пало Алто и дърпа конците на военните из цяла Америка. Все още ги привлича като мухи около себе си.

— Джоел, ти... добре ли си?

— Да поставим нещата така, Ръоне. Взех часовника от ръката на един човек, който ме пазеше. Беше параноик, но се държа добре с мен. Давам ти трийсет секунди да обмислиш това, което ти казах, и ще затворя телефона. Хайде, приятелю, секундите вече са двамайсет и девет.

Матилон заговори на десетата секунда.

— Луд човек не може така точно и бързо да обясни положението. Много добре, може и да съм луд, но това, което ми разказа... Бог ми е свидетел, че времената са подходящи за такъв заговор, друго не мога да кажа. Всичко се превръща в някаква лудница!

— Трябва да се добера жив до Щатите, до Вашингтон, познавам някои хора там. Ако успея да се свържа с тях и да им представя моята версия, те ще ме изслушат. Можеш ли да ми помогнеш?

— Аз пък имам връзки в „Ке д’Орсе“. Нека да се обърна към тях.

— Не — възрази Конвърс. — Те знаят, че сме приятели. Една дума пред неподходящ човек — и си труп. Има още нещо, което е важно, и то е, че ако се обърнеш към някого, само ще ги предупредиш. Не можем да си позволим това.

— Много добре — рече Матилон. — В Амстердам има един човек, не ме питай откъде го познавам, който урежда такива неща. Предполагам, че нямаш паспорт?

— Имам, но не е мой, а немски. Отнех го от часовоя, който беше готов да пусне куршум в главата ми.

— В такъв случай съм сигурен, че не е в състояние да подаде жалба до властите.

— Не е.

— Всъщност в представите си ти наистина си се върнал назад във времето, нали, приятелю?

— Хайде да не говорим за това.

— Виеп. Запази паспорта, ще ти свърши работа.

— Амстердам. Как се стига дотам?

— В Бон ли си?

— Да.

— Има влак от Емерих до холандската граница. В Емерих се придвижвай с градски транспорт — трамваи, автобуси и всичко останало. Митническият контрол е съвсем хлабав, особено във върховите часове, когато работниците се придвижват и в двете посоки. Никой не гледа, само показваш паспорта. Добре, че е немски. Не би трябвало да срещнеш спънки.

— А ако срещна?

— Тогава не мога да ти помогна, приятелю. Казвам ти го честно. В такъв случай ще се наложи да отида в „Ке д’Орсе“.

— Добре. Минавам границата, а после?

— Ще се озовеш в Арnhem Оттам хващаш влака за Амстердам.

— После?

— Свързваш се с човека. Името му е на картичка в най-долното ми чекмедже. Имаш ли нещо за писане?

— Казвай — рече Конвърс и посегна към бележника и химикалката на лавицата под телефона.

— Ето го. Торбеке. Корт Торбеке. Живее в блок на югоизточния ъгъл на улиците „Утрехт“ и „Керк“. Телефонът му е нула две нула четири едно едно три нула. Когато му се обадиш, кажи му, че си от семейството на Татяна. Разбра ли? Татяна.

— Ръоне? — заговори Джоел, докато още пишеше. — Никога не бих допуснал. Откъде познаваш такъв човек?

— Казах ти да не питаш, но, от друга страна, той може да те поразпита и трябва да знаеш поне най-мъглявите отговори. Татяна е руско име, така се е казвала една от дъщерите на царя, вероятно екзекутирана в Екатеринбург през 1918 година. Казвам „вероятно“, защото много хора са убедени, че е била пощадена заедно със сестра

си Анастасия и двете са били тайно изведени зад граница от бавачка, която е изнесла скрити по себе си бижута, представляващи цяло състояние. Бавачката предпочитала Татяна и когато се озовали на свобода, дала всичко на нея, а за сестра ѝ не останало нищо. Говори се, че живяла под чуждо име и разполагала с огромно богатство. Може да е жива и до ден днешен, но никой не знае къде.

— Това ли трябва да знам? — попита Конвърс.

— Не. Сега това име е символ на доверие, оказвано напоследък на съвсем малко хора, които от своя страна имат доверието на най-подозрителните хора на света, които не бива да правят грешки.

— Боже мой, кои са те?

— Руснаците питаят нежни чувства към западното банково дело и изнасят пари от Москва да ги инвестират. Можеш да разбереш защо кръгът е тесен. Малко са призиваните и още по-малко — избраните. Торбеке е един от тях и наистина развива широкомащабен бизнес с паспорти. Ще му се обадя и ще го предупредя да чака обаждането ти. Не забравяй, никакви други имена освен Татяна. За нула време ще те натовари на самолета за Вашингтон. Но ще имаш нужда и от пари, тъй че трябва да помисля какво мога...

— Парите са единственото нещо, от което нямам нужда — прекъсна го Конвърс. — Трябва ми само паспорт и билет до летище „Дълес“ във Вашингтон, без да ме заловят.

— Върви в Амстердам. Торбеке ще ти помогне.

— Благодаря ти, Ръоне. Искан да вярвам, че мога да разчитам на теб, и ти не ме подведе. Не можеш да си представиш какво значи това за мен. Живот.

— Още не си във Вашингтон, приятелю. Но когато стигнеш там, обади ми се, независимо колко е часът.

— Непременно. Още веднъж благодаря.

Джоел затвори телефона, сложи бележника и химикалката в джоба си, излезе от кабината и отиде на гишето. Запита колко дължи и докато говорещата английски телефонистка пресмяташе сумата, се сети за номер две в списъка си. Куфарчето с досиетата и имената на отговорните хора в Пентагона и Държавния департамент. „Das Rektorat“. Дали Конъл беше успял да го укрие благодарение на някакво огромно недоглеждане от страна на Лайфхелм? Би ли могло да бъде

намерено например от служител в хотела? Конвърс заговори телефонистката, която му подаваше сметката.

— Има едно място, наречено „Das Rektorat“. Извънградски хотел, не знам точно къде е, но бих искал да се свържа и да разговарям с управителя. Доколкото знам, говори английски.

— Да, господине. В „Das Rektorat“ всичко е прекрасно уредено, стига да можете да намерите свободно място.

— Не искам резервация. Един мой приятел беше отседнал там миналата седмица и е забравил нещо ценно в стаята си. Обади ми се и ме помоли да говоря с управителя вместо него. Ако намеря номера, бихте ли ми помогнала да го извикам на телефона? Със съжаление признавам, че не говоря немски и вероятно ще попадна на главния готвач.

— Разбира се, господине — отвърна жената с усмивка. — За мен ще е по-лесно да намеря и номера. Върнете се в седма кабина и ще ви позвъня. След това ще платите и двата разговора.

Джоел запали цигара в стъклената кабина и се помъчи да реши какво да каже. Едва успя да го формулира, когато телефонът зазвъня.

— На телефона е управителят на „Das Rektorat“, господине — заговори телефонистката. — И наистина говори английски.

— Благодаря. Ало?

— Да, господине, какво мога да направя за вас?

— Надявам се да ми помогнете. Аз съм приятел на капитан Конъл Фицпатрик, старши юридически офицер на военноморската база в Сан Диего. Разбрах, че миналата седмица бил отседнал при вас.

— Наистина, господине, беше наш гост. За съжаление не можахме да продължим престоя му, защото имахме предварителна резервация за стаята му.

— Тъй ли? Неочаквано ли напусна?

— Не бих казал. Разговаряхме и вярвам, че разбра положението. Самият аз му извиках такси.

— Сам ли си тръгна?

— Да, господине.

— О, значи, ако ми кажете в кой хотел се е преместил, бих могъл да го потърся.

— Да го потърсите ли, господине?

— Капитанът е загубил дипломатическото си куфарче — плоско, кожено, с две кодирани ключалки. Съдържанието му не представлява ценност, но той държи да го намери. Май е подарък от жена му. Случайно да сте го виждал?

— Не, господине.

— Сигурен ли сте? Капитанът има навик да крие юридическите си книжа. Понякога ги поставя под леглото или в дъното на някой гардероб.

— Тук не е оставил нищо, господине. Стаята беше внимателно проверена и изчистена от персонала.

— Може някой да го е посетил и да го е взел погрешка — Конвърс усети, че е прекалено настойчив, но нямаше причина да се съдържа.

— Не е имал посетители — немецът помълча. — Почакайте, сетих се нещо.

— Да?

— Казвате плоско дипломатическо куфарче?

— Да!

— Взе го със себе си. Беше в ръката му, когато си тръгна.

— О... — Джоел се помъчи бързо да реагира. — Тогава, кажете ми, моля, адреса, който е оставил, в кой хотел се е преместил?

— Съжалявам, господине, но не знам.

— Но все някой трябва да му е направил резервация! Хотелите в Бон са претъпкани!

— Моля ви, господине. Лично аз му предложих да опитам, но той отказа... бих добавил, малко грубичко.

— Съжалявам — Джоел се ядоса, задето изтърва нервите си. — Онези книжа са доста важни. Значи нямате представа къде е отишъл?

— Напротив, господине, имам, стига да проявите чувство за хумор. Попитах го специално. Отвърна ми, че отива на железопътната гара. Каза, ако някой пита за него, да обясним, че ще спи в отделението за багаж. Опасявам се, че искаше да ни уязви.

Гарата? Багажното отделение! Това беше послание! Фицпатрик го насочваше къде да търси! Без повече приказки Конвърс затвори телефона, излезе от кабината и отиде на гишето. Плати двата разговора и благодари на телефонистката. Искаше да ѝ остави бакшиш, но знаеше, че така само ще привлече внимание към себе си.

— Бяхте много любезна. Мога ли да ви помоля за още една услуга?

— Да?

— Къде е гарата?

— Лесно ще я намерите. Тръгнете оттук наляво и след четири пресечки завийте пак наляво. След още две преки ще забележите една от най-съмнителните забележителности на Бон.

— Благодаря.

Джоел забърза по улицата, като постоянно си повтаряше да контролира скоростта си. Сега всичко зависеше от самоконтрола му, всичко. Всяко негово движение трябваше да е нормално, непринудено, нищо не биваше да кара хората да се заглеждат в него. Матилон му беше казал да вземе влака, Фицпатрик му бе подсказал да отиде на гарата, в багажното отделение! Още едно знамение! Започваше да се убеждава, че такива неща съществуват.

Мина през голямата стъклена входна врата и свърна вдясно към редицата сейфове за багаж, където беше оставил куфарчето, преди да тръгне за срещата с Ейвъри Фаулър в Алтер Цол. Намери същия сейф. В ключалката имаше ключ, но беше празен. Започна да разглежда внимателно сейфовете около него, без да знае какво точно търси, но сигурен, че трябва да има нещо. Откри го! Два реда по-горе вляво! Инициалите бяха дребни, но ясно издраскани в метала със силна и точна ръка: К. Ф. Конъл Фицпатрик!

Флотският юрист беше успял! Беше оставил взривоопасните документи на място, което само те двамата знаеха. Внезапно на Конвърс му призля. Как да ги извади? Как да отвори сейфа? Огледа лятната тълпа, изпълваща гарата. Големият часовник показваше два и половина, след два часа и половина щяха да затворят гишетата. Матилон му беше казал да тръгне за Емерих във върховия час, когато работниците пресичаха границата в двете посоки, а пътят до Емерих беше два часа. Разполагаше с по-малко от половин час да отвори сейфа.

В далечния край на подобната на пещера гара имаше информационно гише. Запъти се към него, като мислеше трескаво, търсеше думите, които щяха да му осигурят ключа. Поясът с парите около кръста му даваше искрица надежда.

— Благодаря много — каза той на чиновника. Очилата с дебели рамки бяха надянати на носа му, а периферията на шапката се спускаше над челото. Бяха го отправили към говорещ английски мъж със строго лице и отегчено изражение. — Просто съм загубил ключа на сейфа, а сега трябва да пътувам до Емерих. Между другото, кога е следващият влак за там?

— Винаги става така — реагира чиновникът и взе разписанието. — Само неприятности с тези туристи. Все губите по нещо и очаквате всички да ви помагат! Влакът за Емерих е тръгнал преди двацет и седем минути. След деветнайсет минути има друг, а следващият е след повече от час.

— Благодаря. Трябва да го хвана. А какво ще правим със сейфа? — Джоел измъкна банкнота от сто марки и бавно я показва над гишето. — Много държа да си взема багажа и да се кача на влака. Мога ли да се ръкувам с вас, ако решите да ми помогнете?

— Ще го уредим! — тихо рече чиновникът, огледа се и пое ръката на Конвърс с парите. Вдигна телефона до себе си и бързо набра някакъв номер. — Schnell! Wir müssen ein Schliessfach öffnen. Standort zehn Auskunft! — трясна слушалката и погледна Джоел с усмивка на студеното лице. — Човекът, който ще ви помогне, идва насам. Винаги се стараем да бъдем полезни. Американците са толкова предвидливи.

Доближи се дебел мъж с железничарска униформа, тъп поглед и съмнителни пълномощия.

— Was ist?

Чиновникът му обясни на немски и отново погледна към Конвърс.

— Говори малко английски, колкото да се справи.

— Трябва да спазваме разпоредбите — заяви официалният пазител на ключовете. — Елате да ми покажете сейфа. Трябва да спазваме разпоредбите — повтори дебелият железопътен бюрократ и отвори сейфа с универсален ключ. — Ще дойдете в канцеларията ми да се подпишете за съдържанието.

Ето го! Куфарчето му лежеше спокойно на плоската си страна. Не се виждаше да е счупено или смачкано. Бръкна в джоба си и извади една банкнота от сто марки.

— Страшно бързам — рече. Поколеба се и извади още една. — Влакът ми тръгва след няколко минути — ръкува се с немеца, мушна

парите в ръката му и запита спокойно и дружелюбно: — Не можете ли да кажете, че е станала грешка?

— Наистина е станала грешка! — отвърна възторжено униформеният. — Трябва да побързате за влака!

— Благодаря. Много сте мил.

Джоел се огледа бързо с надеждата, че никой не го наблюдава, отиде до една дървена пейка, седна и отвори куфарчето. Всичко си беше на мястото. Но не можеше да го носи със себе си. Огледа за пореден път гарата. Знаеше какво му трябва и го видя — малко магазинче. Сигурно продаваха пликове. Затвори куфарчето и стана. Вярваше, че все някой ще говори английски.

— Почти всички говорим — заяви жената на средна възраст зад щанда с канцеларски принадлежности. — Това е задължително, особено през летните месеци. Какво желаете?

— Трябва да изпратя един доклад в Щатите — отвърна Конвърс с голям, плътен плик в дясната ръка и куфарчето в лявата, — но влакът ми тръгва след няколко минути и нямам време да търся поща.

— На гарата има няколко пощенски кутии, господине.

— Трябват ми марки, а не знам какви трябва да взема за САЩ — безпомощно заяви Джоел.

— Ако желаете, можете да сложите материалите си в плика, да го запечатите и надпишете, а аз ще го претегля и ще изчисля стойността на марките. Тук имаме, но услугата е по-скъпа, отколкото в пощата.

— Няма значение. Искам да го изпратя с въздушна поща и предпочитам да сложа марки с по-голяма стойност.

След пет минути Конвърс й даде да претегли здраво залепения плик. Написа бележка върху първото досие, след това надписа плика с четливи печатни букви. Жената се върна с марките. Джоел плати и остави плика на щанда пред себе си.

— Благодаря — погледна си часовника и започна бързо да ближе и лепи марките. — Случайно да знаете къде мога да си купя билет за... Емерих или Арнхем?

— Емерих е в Германия, а Арнхем — в Холандия. На всяко гише, господине.

— Опасявам се, че няма да имам време — отбеляза Джоел, докато лепеше последните три марки. — Възможно ли е да го купя във влака?

- Ако разполагате с пари, да.
— Готово. Къде е най-близката пощенска кутия?
— На другия край на гарата.

Джоел отново погледна часовника си и сърцето му пак запрескача на излизане от магазина. Спря да провери дали някой в тълпата не го наблюдава. Разполагаше с по-малко от осем минути да пусне плика, да си купи билет и да намери влака. В зависимост от обстоятелствата можеше да прескочи второто. Но плащането на билет във влака означаваше да се ангажира в разговор, евентуално да търси човек да му превежда, а възможните последици го плашеха.

Докато се оглеждаше трескаво за пощенска кутия, непрекъснато си повтаряше точните думи, които беше надраскал върху първото досие: Не допускай, повтарям, не допускай някой да разбере, че тези материали са у теб. Ако не ти се обадя до пет дни, изпрати ги на Нейтън С. При възможност ще се свържа с него. Твой навремето любящ и послушен съпруг, Дж. Погледна името и адреса, които беше написал върху плика в ръката си, и се зачуди, внезапно връхлетян от тъпа, зла болка, как може да я излага на такава опасност.

Валери Шарпантие Р. Ф. Д. 16 Дюнс Ридж Нос Ан, Масачузетс САЩ

След три минути откри пощенска кутия, пусна плика и няколко пъти отвори и затвори капака, за да се увери, че е паднал вътре. Огледа се, немските надписи го объркваха, опашките пред гишетата го обезкуражиха. Почувства се безпомощен, прииска му се да задава въпроси, но се боеше да спре някого.

В далечния край на гарата имаше гише, от чиято опашка се отделиха две двойки, очевидно променили плановете си. Остана само един човек. Конвърс забърза през тълпата, като отново внимаваше да се контролира, да не прави излишни движения.

— Емерих, моля — обърна се той към чиновника, когато купувачът пред него най-сетне се махна от гишето. — Холандия — произнесе го колкото можеше по-отчетливо.

Чиновникът се обърна и хвърли поглед към часовника зад себе си. След това бързо и гърлено заговори на немски.

— Verstehen? — запита той.

— Nein... Ето! — Конвърс остави три стомаркови банкноти на гишето, поклати глава и сви рамене. — Билет, моля! Знам, че остават

едва няколко минути.

Чиновникът погледна банкнотите и бутна едната обратно. Събра пари за рестото и натисна няколко бутона под себе си. От машината изскочи билет и той го подаде на Джоел.

— Danke. Zwei Minuten.

— Коловозът. От кой коловоз? Разбирате ли? Къде е?

— Wo?

— Къде?

— Acht.

— Какво? — Конвърс вдигна дясната си ръка и изобрази с пръсти няколко цифри.

Чиновникът отговори, като вдигна двете си ръце — беше разперил петте пръста на едната и три на другата.

— Acht — повтори той и посочи вляво от Джоел.

— Осем? Благодаря — Конвърс тръгна колкото можеше побързо, но без да тича. Видя влака между главите на хората, кондукторът извика нещо, погледна часовника и се прибра във вагона.

Натоварена с пакети жена се блъсна в лявото му рамо, вързопите се разлетяха от ръцете ѝ и се пръснаха по пода. Опита да се извини през пороя от обидни думи, който се сипеше върху него и привличаше вниманието на минувачите. Вдигна няколко пазарски чанти и гласът на жената стигна до кресчендо.

— Гледай си работата — промърмори той и ги пусна на пода. Обърна се и вече се затича към затварящата се врата на вагона. Кондукторът го забеляза и я отвори.

Добра се задъхан до мястото си. Меката шапка беше все така нахлупена над очите му. Раната на лявата ръка силно го болеше, може би сблъсъкът с жената я беше отворил. Попипа я предпазливо под сакото, покрай дръжката на пистолета, който беше взел от шофьора на Лайфхелм. Нямаше кръв и за малко притвори с облекчение очи.

Не забеляза, че от другата страна на пътеката някакъв човек го гледаше втренчено.

В Париж секретарката седеше зад писалището си и тихичко говореше в телефона, покрила устата си с ръка. Парижкият ѝ френски беше културен, макар и не аристократичен.

— Това е всичко — почти прошепна тя. — Разбра ли?

— Да — отвърна мъжът от другата страна на телефона. — Наистина необикновено.

— Защо? Нали затова съм тук?

— Разбира се. Трябваше да кажа, че ти си необикновена.

— Разбира се. Какви указания ще ми дадеш?

— Опасявам се, че най-тежките.

— Така си и мислех. Нямах друг избор.

— Ще можеш ли?

— Смятай работата за свършена. Ще се видим в „Тайван“. В осем добре ли е?

— Сложи черното си бельо. Обожавам го.

— Май вече си го навирил.

— Винаги съм готов за теб, скъпа. Довиждане до осем.

Секретарката затвори телефона, стана от стола и приглади роклята си. Отвори едно чекмедже и извади чанта с дълги дръжки. Преметна я през рамо и отиде до затворената врата на началника си. Почука.

— Да? — обади се отвътре Матилон.

— Сюзан е, господине.

— Влез, влез — рече Ръоне и когато жената влезе, се облегна на стола. — Последното писмо май е на неразбираем език.

— Съвсем не, господине. Просто... опасявам се, че не е прилично да ви го кажа.

— Какво толкова неприлично можеш да ми кажеш? На моята възраст ще бъда толкова поласкан, че ще се похваля на жена си.

— О, господине...

— Не, Сюзан, сериозно, ти си тук вече... колко стана... седмица, десет дни? Човек може да си помисли, че работиш при мен от месеци. Работата ти е безупречна и ти благодаря, че се съгласи да заместиш секретарката ми.

— Тя ми е близка приятелка, господине. Не можех да не ѝ помогна в такъв момент.

— Благодаря ти. Надявам се, че Господ е добър и ще ѝ помогне. Младите хора в наше време карат толкова бързо и безразсъдно. Съжалявам. Какво има, Сюзан?

— Не съм обядвала, господине. Чудех се дали...

— Божичко, колко съм недосетлив! Разбира се, иди да обядваш и непременно ми донеси сметката. Ще ти я възстановя.

— Не е нужно, но все пак благодаря за предложението.

— Сюзан, това не е предложение, а заповед. Пийни си вино, пък после нека объркаме всички имена. Тръгвай.

— Благодаря, господине — Сюзан отиде до вратата, отвори я малко и спря. Погледна през рамо и видя, че Матилон е потънал в четене. Затвори тихичко, бръкна в чантата си и извади голям пистолет с перфориран заглушител, завинтен към дулото. Обърна се и безшумно тръгна към писалището.

Адвокатът вдигна очи.

— Какво има?

Сюзан бързо изстреля четири куршума. Ръоне Матилон отскочи назад в стола си, черепът му бе отнесен от дясното око до лявото слепоочие. По лицето и бялата риза рукна кръв.

— За Бога, къде беше досега? — извика Валери в слушалката. — Цяла сутрин се мъча да се свържа с теб!

— Рано тази сутрин — отвърна Лорънс Талбът, — когато чух новината, разбрах, че се налага да взема първия самолет за Вашингтон.

— Да не би да си повярвал? Не може да бъде!

— Че вярвам, вярвам, но има и нещо по-лошо, чувствам се отговорен. Имам усещането, че без да съзнавам, съм дал тласък на всичко това и май точно така е станало.

— По дяволите, Лари, обясни ми.

— Джоел ми се обади от един хотел в Бон, не знаеше името му. Беше напълно излязъл от релси, Вал. Една секунда говореше спокойно, следващите ми крещеше и накрая си призна, че е объркан и уплашен. Бръцолевеше невероятни неща, как го заловили и затворили в каменна къща в гората и как избягал и се криел в реката, как убил някакъв човек, когото наричаше „разузнавач“. Непрекъснато крещеше, че трябва да се измъкне, че претърсват гората и двата бряга... С него се е случило нещо лошо. Върнал се е в онези ужасни дни на военнопленничеството. Всичко, което каза, всичко, което описа, е разновидност на тогавашните му преживявания — болката, стреса, напрежението от бягството му през джунглата и по реката. Той е болен, мила моя, и тази сутрин го доказва по ужасяващ начин.

Валери почувства празнота, някакъв страшен вакуум в гърлото. Не беше в състояние да мисли, можеше единствено да реагира на чутото.

— Защо смяташ, че си отговорен за случилото се?

— Убеждавах Джоел да се срещне с Перигрин. Постарах се да му внуша, че той ще го изслуша, че не е такъв, за какъвто го смята.

— За какъв го смята? Какво точно ти каза?

— Почти нищо смислено. Някакви надути фрази за генерали и фелдмаршали и мъглява историческа теория, която обединявала командири от различни войни и армии в усилията им да завземат властта. Не се изразяваше ясно. Стараеше се, но щом започнах да му

задавам въпроси, избухна и заяви, че това не е съществено, че не го слушам или че съм прекалено твърдоглав, за да го разбера. Все пак накрая призна, че е много уморен и объркан и има нужда от сън. Тогава му споменах за Перигрин, но той не изрази доверие към него. Беше дори враждебен, защото видял колата на бивш немски генерал да влиза в посолството, а както вероятно знаеш, Перигрин е един от изтъкнатите офицери на Втората световна война. Обясних му, колкото можах по-търпеливо, че Перигрин не е от „тях“ и че не дружи с военни... Явно не съм успял. Джоел се е свързал с него, насрочил си е среща и го е убил. Нямах представа, че е толкова болен.

— Лари — започна бавно Валери със слаб глас. — Слушам те много внимателно, но не ми звучиш достоверно. Не че не ти вярвам. Джоел веднъж заяви, че си честен човек... но нещо липсва от картината. Онзи Конвърс, когото познавам и с когото живях четири години, никога не изкривяваше фактите, за да ги нагоди към абстрактните идеи, в които искаше да вярва. Не го правеше дори когато беше страшно ядосан. Казвах му, че от него ще излезе слаб художник, защото не може да промени дори един нюанс, за да подкрепи концепцията си. Това просто не му е присъщо.

— Значи твърдиш, че той не може да лъже?

— Сигурна съм, че може... че лъжеше, но никога за важни неща. Не е в неговия стил.

— Но е било, преди да се разболе, преди да започне да буйства. Призна, че е убил човека в Париж.

Валери ахна.

— Не може да бъде!

— Опасявам се, че е така. Точно както е убил и Уолтър Перигрин.

— Заради някаква историческа теория? Грешиш, Лари!

— Двама психиатри от Държавния департамент го обясниха, но с фрази, които положително ще оплета, ако трябва да ги повторя. „Прогресираща латентна ретрогресия“ май беше една от тях.

— Глупости!

— Но може би си права за едно. Женева. Помниш ли, ти ми каза, че имало нещо общо с Женева?

— Да. И какво е то?

— Там е започнало всичко. Във Вашингтон бяха единодушни. Не знам дали си чела вестниците...

— Само „Глоуб“, защото ми го носят. Иначе не съм мръднала от телефона.

— Убитият в Женева адвокат всъщност е доведен син на Джек Холидей. Бил един от водачите на антивоенното движение през шейсетте години и опонент на Конвърс в сделката. Установено е, че са се срещнали на закуска преди съвещанието. Смятат, че той е подмамил Джоел и че сигурно се е държал брутално с него, защото е имал репутацията на човек, който впива зъби в гърлото на противника.

— И защо би го направил? — попита Валери. Изтощените ѝ нерви внезапно се напрегнаха.

— За да разстрои Джоел. Да отвлече мислите му от сделката. Не забравяй, че са преговаряли за милиони и че спечелилият адвокат щеше да получи голямо признание — клиентите биха се редили на опашка пред кантората му на Уолстрийт. Има дори доказателства, че Холидей е успял.

— Какви доказателства?

— Половината са технически, тъй че няма да се впускам в големи обяснения. Ще ти кажа само, че е имало изкусно прехвърляне на даващи право на глас акции, които при известни пазарни условия биха донесли на клиентите на Холидей повече гласове, отколкото възнамеряваното сливане на компаниите. Джоел го е приел, а не смятам, че при нормални обстоятелства би го направил.

— При нормални обстоятелства? А каква е другата половина?

— Поведението на Джоел на самото съвещание. Според докладите от разпитите на всички присъстващи той не е бил на себе си. Бил разсеян, дори объркан. Няколко адвокати и от двете страни на масата са коментирали факта, че почти през цялото време е стоял до прозореца и е гледал навън, сякаш е чакал нещо. Бил е толкова разконцентриран, че е трябвало да повтарят въпросите, отправени към него, но дори тогава като че ли не ги е схващал. Мисълта му била другаде, заета с нещо, което го е поглъщало изцяло.

— Лари! — извика Валери. — За какво намекваш? Че Джоел има нещо общо с убийството на Холидей?

— Такава възможност не бива да се изключва — тъжно изрече Талбът. — Нито психологически, нито в светлината на видяното от

свидетелите в коридора, където е умрял Холидей.

— И какво са видели? — прошепна Валери. — Във вестниците пишеше, че когато е умрял, Джоел е държал главата му.

— Боя се, че има още нещо, мила моя. Прочетох докладите. Според портиера и двама адвокати точно преди Холидей да издъхне, двамата си разменили яростни думи. Никой не е сигурен какви точно са били, но са единодушни, че са изглеждали злобни. Холидей е бил вкопчен в реверите на Джоел, сякаш го е обвинявал. По-късно, когато го разпитвала женевската полиция, Джоел заявил, че не е имало свързан разговор, нищо повече от истеричните думи на един умиращ. В полицейския доклад е отразено, че не е имал желание да подпомогне полицията.

— Божичко, той просто е бил в шок! Знаеш какво е изживял! Видът на човек, буквално издъхнал в ръцете му, сигурно го е травмирал!

— Валери, не отричам, че на пръв поглед е така, но всичко трябва да се проучи. Най-вече поведението му.

— Какво според тях е направил? Каква е новата теория? Че е излязъл на улицата, срещнал случайно наемен убиец и му платил да види сметката на Холидей? Лари, това е смехотворно.

— Разбира се, има много въпроси, на които не може да се отговори, но всичко, което става, съвсем не е смехотворно. Трагично е.

— Добре, добре — бързо издума Валери. — Но защо би го направил? Защо би искал да убие Холидей? Защо?

— Струва ми се очевидно. Колко ли е ненавиждал хора като Холидей? Били са си в къщи, на сигурно място и са проклинали и осмивали всичко, изживяно от хора като Джоел, наричали са ги глупаци, убийци, лакеи... и съвсем ненужни жертви. Наред с ненавистните му „командири“ холидеевците сигурно са олицетворявали всичко, което е мразил. Едната група хора са хвърляли войниците в боя, изпрацали са ги да бъдат осакатявани, убивани, изтезавани, а другата се е подигравала с всичко, което са претърпели. Тогава, на закуската, Холидей сигурно е казал нещо, което е накарало Джоел да превърти.

— И предполагаш — тихо започна Валери, а думите отекваха в гърлото ѝ, — че затова е искал да види Холидей мъртъв?

— Отмъщение. Това е преобладаващата теория.

— Не е вярно. Не може да бъде вярно.

— Там има висококвалифицирани специалисти, Вал. Анализирали са целия материал в досиетата му и смятат, че тази тенденция е налице. Индуцирана от шок внезапна патологична шизофрения.

— Много впечатляващо. Трябва да го избродират на шапките си за бейзбол, защото там му е мястото.

— Не смятам, че си човекът, който може да оспорва...

— Напротив, точно аз съм човекът — прекъсна го бившата госпожа Конвърс. — Но никой не си даде труда да попита мен, баща му или сестра му, която, между другото, е била една от въпросните протестиращи, за които говориш. Няма начин Холидей да е провокирал Джоел повече от нея.

— Не можеш да правиш подобни изявления, мила моя. Ти просто не си присъствала.

— Но го знам, Лари. Защото Джоел смяташе, че холидеевците, както ти сам се изрази, са прави. Не винаги одобряваше начина, по който изразяваха идеите си, но смяташе, че са прави!

— Не мога да повярвам. Не и след всичко, което е преживял.

— Тогава се обърни към друг източник, май така ги наричаш. Към някои от досиетата, които твоите жреци на поведенческите науки за по-удобно са пропуснали да прегледат. Когато Джоел се е върнал, в негова чест е имало военен парад във военновъздушната база „Травис“ в Калифорния, където са му предложили всичко освен ключовете от апартаментите на всички старлетки в Лос Анжелис. Така ли е?

— Спомням си, че е имало тържествено посрещане на човек, избягал от плен при необикновени обстоятелства. Дори държавният секретар го е поздравил в самолета.

— Точно така, Лари. А после? Къде другаде е бил честван?

— Не разбирам.

— Погледни досиетата. Никъде. Той не е искал. Колко покани е получил? От колко големи и малки градове, от колко фирми и организации, всички бясно подканяни от Белия дом? Сто, петстотин, пет хиляди? Най-малко толкова, Лари. А знаеш ли колко от тях е приел? Кажй, знаеш ли? Първожреците не ти ли казаха?

— Този въпрос не беше обсъждан.

— Естествено. Защото този въпрос е нарушавал тенденцията, изкривявал е нещата, които Джоел не допусна да бъдат изкривени! Отговорът е нула, Лари. Не е приел тези покани, нито една от тях! Смятал е, че всеки ден от онази война е бил още един ден в ада. Отказвал да използва името му като пропаганда.

— Какво искаш да кажеш? — строго попита Талбът.

— Холидей не му е бил враг, поне не в смисъла, който се мъчиш да вложиш. Липсват ти нюансите.

— Метафорите ти надхвърлят възможностите ми, Вал. Какво се мъчиш да ми внушиш?

— Че нещо вони, Лари. Толкова е гнило, че едва поемам дъх, но вонята не идва откъм бившия ми съпруг. Идва от всички вас.

— Ще трябва да ме изключиш от бройката. Единственото, което искам, е да помогна. Смятах, че го знаеш.

— Знам го, Лари. Вината не е твоя. Дочуване.

— Щом науча нещо, ще ти се обадя.

— Добре. Довиждане.

Валери затвори телефона и погледна часовника си. Трябваше да тръгва за бостънското летище „Логан“ да посрещне Роджър Конвърс.

— Köln in zehn Minuten!^[1] — извика гласът от високоговорителя.

Конвърс седеше до прозореца, опрял лице в стъклото. Отвън се нижеха градовете по пътя към Кьолн — Борнхайм, Везел, Брюл. Влакът беше около три четвърти пълен, което значеше, че на всяка двойна седалка имаше поне по един пътник. Когато тръгнаха от гарата, на мястото, което заемаше сега, седеше една жена — модно облечена жителка на предградията. Забеляза я друга жена, вероятно нейна приятелка, седнала малко по-назад. Съседката му го заговори. Краткотрайното внимание, което предизвикаха двамата, когато се разбра, че не може да й отговори, го изнерви. Той сви рамене и поклати глава, тя млъкна, стана раздражено и отиде при приятелката си.

Забрави вестника си сгънат на седалката, същия вестник, който на първа страница беше отпечатал снимката му. Той я гледаше като хипнотизиран, докато не се усети какво прави, и веднага седна на нейното място, като сгъна вестника така, че снимката да не се вижда. Огледа се предпазливо, прикрил лице с ръката си. Намръщи се и се постара да си придаде вид на дълбоко замислен човек, който не

забелязва какво става наоколо. Но успя да забележи чифт очи, приковани в него, докато притежателят им водеше оживен разговор с възрастната дама, седнала до него. Човекът отмести поглед и Конвърс успя за половин секунда да разгледа лицето му, преди да се извърне към прозореца. Познаваше го, беше разговарял с него, но не можеше да се сети къде и кога. Усещането беше колкото влудяващо, толкова и плашещо. Къде го беше срещал? Кога? Той позна ли го? Знаеше ли името му?

Ако беше така, човекът не направи нищо. Беше възобновил разговора си с дамата. Джоел се постара да си го представи целия, може би щеше да си припомни нещо. Беше едър, не толкова висок, колкото пълен, и на пръв поглед веселяк, но Джоел усети някаква злоба под повърхността. Скоро ли го беше виждал или отдавна? Колко отдавна? Къде? Изминаха десетина минути, откак погледите им се срещнаха, а Джоел все не успяваше да размърда паметта си. Беше като гипсиран от страх.

— Wir kommen in zwei Minuten in Köln an. Bitte achten Sie auf Ihr Gepäck!^[2]

Няколко пътници станаха, заприглаждаха саката и полите си и се запротяха към багажа. Когато влакът намали ход, Джоел притисна чело към студеното стъкло. Остави ума си да почине, за да може през следващите минути да му подсказе какво да предприеме.

Минутите летяха, а напрежението му не спадаше, мозъкът му бе парализиран. Едни пътници слязоха, други се качиха, много носеха дипломатически куфарчета, подобни на неговото, което остана в кофа за боклук в Бон. Искаше да го запази, но нямаше как. Беше му подарък от Валери, също като златната писалка, и на двете бяха изписани инициалите му в онези по-добри дни... Не, не по-добри, поправи се той, просто по-различни. Нищо не беше по-добро или по-лошо, не можеха да се правят сравнения, когато ставаше дума за връзка. Връзките или просъществуваха, или се разпадаха. Тяхната се разпадна.

Защо тогава, питаше се той, докато влакът спираше в Кьолн, изпратих съдържанието на куфарчето на Вал? Отговорът се крие в чистата логика, реши Джоел. Тя щеше да знае какво да направи, другите не знаеха. На „Талбът, Брукс и Саймън“ не можеше да разчита. На сестра си още по-малко. Баща му? Летецът, чието чувство за отговорност свършваше до крилата на самолета? Не можеше да го

прати на пилота. Обичаше стария Роджър, подозираше, че го обича повече, отколкото той него, но пилотът не беше стъпил здраво на земята. За него тя значеше връзки с хората, а старият Роджър така и не се научи да се справя с тях, не можа да намери верния тон дори с жена си, за която твърдеше, че дълбоко обича. Лекарите обявиха като причина за смъртта ѝ сърдечна недостатъчност, но синът ѝ смяташе, че е умряла поради системното пренебрегване от страна на мъжа ѝ. Пък и без това Роджър го нямаше, щеше да отсъства няколко седмици. Тъй че оставаше единствено Валери... неговата вечна и бивша Валери.

— Entschuldigen Sie. Ist dieser Platz frei?^[3] — сепна го гласът на мъж с дипломатическо куфарче в ръка.

Джоел кимна, решил, че става дума за свободното място до него.

— Danke — рече мъжът, седна и остави куфарчето в краката си. Измъкна изпод лявата си мишница вестник и го разгърна. Конвърс се напрегна, като видя снимката си. Отново се извърна към прозореца, дръпна още по-ниско периферията на шапката и наведе глава, като се надяваше, че прилича на изтощен пътник, който иска да подремне. След няколко секунди, когато влакът потегли, изпита усещането, че е успял.

— Verrückt, nicht wahr?^[4] — рече съседът му с вестника.

Джоел се размърда и с усилие отвори очи под периферията на шапката.

— Ммм?

— Schade^[5] — добави мъжът и направи с дясната си ръка извинителен жест.

Конвърс отново се сгуши до прозореца със затворени очи, хладината на стъклото го успокояваше, тъмнината му подейства по-добре от всякога.

— Wir kommen in fünf Minuten in Düsseldorf an!^[6]

Джоел се люшна напред, вратът му бе болезнено схванат, главата му беше изстинала. Съдейки по схванатите си рамене, доста беше поспал. Мъжът до него четеше и подчертаваше някакъв документ, дипломатическото куфарче лежеше на коленете му, а вестникът беше спретнато сгънат и пъхнат между двама им. За безкрайно неудоволствие на Конвърс снимката се виждаше ясно. Човекът отвори куфарчето, прибра документа и щракна ключалките. Обърна се към Конвърс.

— Der Zug ist pünktlich^[7] — заяви той и закима с глава.

Джоел кимна в отговор и внезапно забеляза, че пътникът от другата страна на пътеката беше се изправил редом с възрастната дама, ръкуваше се с нея и отвръщаше на някаква нейна фраза. Но не я гледаше, очите му бяха приковани върху Конвърс. Джоел отново се облегна на прозореца и възобнови позата на уморен пътник със спуснатата над очилата периферия. Кой беше този човек? Ако се познаваха, защо мълчеше? Как можеше от време на време да го поглежда и спокойно да продължава да разговаря?

Влакът започна да спира, скоро свирките му щяха да оповестят влизането му в Дюселдорф. Конвърс се запита дали немецът до него ще слезе. Беше затворил куфарчето, но не правеше движения като че ли ще се изправи и ще се присъедини към чакащите пред вратата. Вместо това взе вестника и го разгърна, слава Богу, този път на вътрешна страница.

Влакът спря, пътниците слязоха, качиха се други — повечето жени, натоварени с покупки в кутии и найлонови пликосе с емблемите на скъпи бутици. Влакът за Емерих представляваше „визонова връзка“ между предградията, както се изразяваше Вал за следобедните влакове между Ню Йорк и Уестчестър и Кънектикът. Джоел видя, че мъжът от другата страна на пътеката изпрати възрастната дама до края на опашката и отново почтително се ръкува с нея, преди да се върне на мястото си. Конвърс обърна лице към прозореца, наведе глава и затвори очи.

— Bitte, können wir die Plätze tauschen? Dieser Herr ist ein Bekannter. Ich sitze in der nächsten Reihe.

— Sicher, aber er schläft ja doch nur.

— Ich wecke ihn^[8] — отвърна съседът на Конвърс, засмя се и стана. Мъжът от отсрещната страна го беше склонил да сменят местата си и седна до Джоел.

Конвърс се протегна, прозя се, като закри уста с лявата си ръка, а дясната плъзна под сакото към дръжката на пистолета. Ако се наложеше, щеше да го покаже на новия си спътник с познатата физиономия. Влакът потегли, шумът се засили. Сега беше моментът.

— Сигурен бях, че ви познавам — рече човекът, очевидно американец, и се ухили широко.

Конвърс беше прав, в дебелия мъж имаше нещо злобно, чу го в гласа му, както го беше чул и преди, но не помнеше къде.

— Съвсем сигурен? — попита Джоел.

— Разбира се. Но се обзалагам, че вие не сте.

— Честно казано, не.

— Ще ви подсказва. Винаги познавам добрия стар янки! Бъркал съм само два пъти през всичките тези години, докато прескачах тук-там да продавам малката си линия за производство на дубликати, почти като оригиналите.

— Копенхаген — сети се Джоел с неприязън. Чакаше багажа си заедно със същия човек. — И една от грешките ви е била в Рим, където сте взел някакъв италианец за американизиран кубинец от Флорида.

— Точно така! Та как ви беше името?

— Роджърс — отвърна Джоел само защото преди известно време беше мислил за баща си. — Вие говорите немски — додаде той.

— А как иначе? Германия е най-големият ни пазар. Старецът ми беше шваба и говореше единствено немски.

— Какво продавате?

— Най-добрите имитации на Седмо авеню, но не ме разбирайте погрешно, не съм някакво еврейче. Вземате един модел, например „Баленсиага“. Сменяте няколко копчета и плисета, слагате жабо, където в модела го няма, и пускате дрешките из Бронкс и Ню Джърси, Маями и Пенсилвания, където му зашиват етикет с името „Валенсиана“. Продавате на едро пратката за една трета от цената на „Баленсиага“ и всички са доволни с изключение на самия Баленсиага. Но не може да направи нищо, което си струва времето в съда, защото в голямата си част работата е съвсем законна.

— Не съм много сигурен.

— Е, човек трябва много да се рови, за да докаже, че има нещо незаконно.

— Така е за съжаление.

— Не ме разбирайте погрешно! Ние снабдяваме търговската мрежа и правим услуга на хиляди дребни домакини, които не могат да си позволят парижки парцали. А и аз печеля хляба си. Видяхте ли онази сбръчкана баба, с която бях? Тя е собственица на верига от магазини в Кьолн и Дюселдорф, а сега се оглежда към Бон. Да ви кажа, замотах я...

Големите и малките градове се носеха край тях. Леверкузен... Лагенфелд... Хилден, а търговският пътник не млъкваше.

— Wir kommen in fünf Minuten in Essen an!^[9]

Всичко започна в Есен.

Най-напред настъпи бъркотията, но не внезапно. Нарастваше постепенно като огромна вълна, която набира сили с приближаването до начупен бряг, за да достигне кресчендо при разбиването си върху скалите. Всички качващи се пътници говореха възбудено помежду си. Главите започваха да се обръщат и шиите да се протягат, за да се чуят няколкото работещи транзистора. Едни бяха притиснати към уши, други, усилены до максимум по молба на пътниците, бяха вдигнати във въздуха. Колкото повече се напълваше влакът, толкова по-високо говореха всички, а разговорите почти се удавяха в пискливите метални гласове на радиожурналистите. Пред Джоел и търговския пътник седеше слабичко момиче с униформа на частно училище и учебници в брезентова раница и държеше гърмящ транзистор в лявата си ръка. Наоколо се събираха пътници и очевидно молеха момичето да усили радиото.

— Какво става? — попита Конвърс и се обърна към дебелия.

— Чакайте малко! — отвърна търговският пътник, наведе се с усилие и дори леко се надигна от седалката. — Нека да чуя.

Понесе се забележимо жужене, но само от тълпата около момичето, което вече беше вдигнало високо транзистора. Внезапно радиото изпраща и Конвърс чу два гласа някъде отдалеч, които се смесиха с гласа на журналиста. След секунда различи английски думи, но беше почти невъзможно да ги разбере, защото преводачът ги заглушаваше с немския текст.

— Пълно разследване... Eine vollstandiges Verhor... включване на всички служби за сигурност... sie erfordern alle Sicherheitskrafte... наредено е... wurde veranlasst.

Конвърс дръпна търговския пътник за самото.

— Какво става, кажете ми, какво става? — попита бързо той.

— Ново убийство от страна на оня луд!... Чакайте, повтарят го. Нека да чуя.

Радиото отново изпраща и гласът на журналиста зазвуча по ефира. Ужасяващо чувство на уплаха пропълзя у Джоел, докато

слушаше картечния немски, изливащ се от малкото радио. Всяка фраза се произнасяше по-задъхано от предишната. Най-сетне гърленият монолог заглъхна. Пътниците изправиха гърбове, някои станаха и започнаха да разговарят помежду си. Търговският пътник седна задъхан, очевидно не поради тревожните новини, които беше чул, а от неудобната поза, в която бе слушал.

— Моля ви, ще ми кажете ли най-сетне какво става? — попита Конвърс, като укроти безпокойството си.

— Да, разбира се — рече тежкият мъж, извади кърпичка от вътрешния джоб и попи челото си. — Този скапан свят е пълен с ненормални, разбирате ме, нали?

— Напълно, но все пак какво се е случило?

— Да, добре — търговецът върна кърпичката в джоба, отпусна колана си и разкопча копчето над ципа на панталона. — Оня военен, който управлява щаба в Брюксел...

— Върховният главнокомандващ на НАТО — изрече Джоел и ужасът му се засили.

— Да, той. Застрелян е, главата му е пръсната наред улицата, когато излизал от някакъв ресторант в стария град. Бил в цивилни дрехи.

— Кога?

— Преди два часа.

— И кой го е направил според тях?

— Същият кретен, който очисти посланика в Бон. Лудият!

— Откъде знаят?

— Намерили са оръжието.

— Какво?

— Оръжието. Затова не са съобщили веднага, искали са да сверят отпечатъците от пръстите във Вашингтон. Негови са и очакват балистичната експертиза да докаже, че оръжието е същото, с което е убит онзи там, как беше...

— Перигрин — тихо промълви Конвърс, осъзнаващ, че още не е стигнал до най-лошото. — И как са се добрали до оръжието?

— Като са белязали копелето. Военният е имал охрана, която е стреляла по лудия и го е ранила май в лявата ръка. Когато откаченият се хванал за раната, изтървал пистолета. Всички болници и лекари са уведомени и границите се проверяват, всеки притежател на

американски паспорт ще бъде задължен да навие ръкавите си и ако някой дори малко прилича на него, веднага ще бъде замъкнат в ареста на митницата.

— Добре са го замислили — заяви Джоел, защото не знаеше какво друго да каже. Чувстваше само болката от раната.

— Трябва да му се признае едно нещо на оня — продължи търговският пътник и кимна с глава в знак на уважение. — Накарал ги е да раздвижат задниците си от Северно до Средиземно море. Бил забелязан на самолети за Антверпен, Ротердам и Дюселдорф. Пътят от Дюселдорф до Брюксел е само четирийсет и пет минути. Един приятел от Мюнхен два пъти седмично лети да обядва във Венеция. Човек може да стигне навсякъде за нула време. А понякога го забравяме.

— Да. Полетите съкращават времето... Чухте ли нещо друго?

— Казаха, че може да е тръгнал за Париж, Лондон или дори за Москва, ако е някой комунияга. Проверяват и частните летища, допускат, че може да има приятели, които му помагат. Сравняват го с Карлос, дето му викат „Чакала“. Какво мислите? Твърдят, че ако отиде в Париж, двамата може да се свържат и да последват нови екзекуции. Но тоя Конвърс си има собствен стил. Винаги ги стреля в главите.

Джоел се вцепени, чувстваше напрежението в отпадналото си тяло и остра, куха болка в центъра на гръдния кош. За първи път чу името си несприлюдено произнесено от чужд човек, който го определяше като убиец психопат, като чудовище, подгонено от всички правителства, чиито гранични власти щателно проверяваха пресичащите контролно-пропускателни пунктове, наблюдаваха частните летища и навсякъде простираха гъста мрежа. Генералите на „Аквитания“ вършеха работата си прецизно, до отпечатъците върху пистолета и раната в ръката му. Но часът? Как се осмеляваха да поемат такъв риск? Откъде знаеха, че не се намира в някое посолство да търси убежище, докато съумее да изгради защитата си? Как се осланяха на такъв нищожен шанс?

Отговорът го връхлетя внезапно и трябваше да впие пръсти в китката си, за да се овладее, да удържи паниката си. Разговорът с Матилон! Колко лесно можеха да подслушат телефона на Ръоне чрез „Сюрте“ или Интерпол и колко бързо информаторите на „Аквитания“ биха разпространили новината. Господи! Нито един от двамата не бе помислил за това! Те знаеха къде се намира той и където и да отидеше,

щеше да попадне в капан! Както се беше изразил противният търговски пътник: „Човек може да стигне навсякъде за нула време.“ Всеки може да прескочи за обяд от Мюнхен до Венеция и да се върне в службата си за делова среща в три и половина. Друг можеше да убие човек в Брюксел и след четирийсет и пет минути да е във влака за Дюселдорф. Разстоянията се мереха с части от часа. От кота нула в Брюксел — „преди два часа“ — бяха успели да обгърнат широк кръг градове и много граници. Дали не бяха и във влака? Нямаше начин да разберат кой влак е взел. Щеше да е по-лесно да го причакат в Емерих. Трябваше да мисли, да действа.

— Извинете — рече Конвърс и се изправи. — Трябва да отида до тоалетната.

Търговският пътник премести тежките си крака, за да направи път на Джоел.

— Аз едва се побирам в тези кутийки. Винаги пускам по една вода преди...

Джоел тръгна по пътеката. Спря рязко и преглътна, питаше се дали да продължи, или да се върне. Беше забравил вестника на седалката и снимката лесно можеше да се види, ако първата страница се отгърнеше. Трябваше да продължи, за да не привлече внимание. Целта му не беше мъжката тоалетна, а платформата между вагоните, трябваше да я огледа. Няколко души бяха минавали преди него и вратата беше отворена. Щеше да разгледа ключалката на тоалетната и да продължи.

Стоеше на поклащащата се, вибрираща платформа и разглеждаше металната врата. Беше обикновен изход, разделен на две части. Най-напред трябваше да се отвори горната, а след това долната се отключваше, издърпваше се навътре и откриваше стъпалата. Повече не му трябваше.

Върна се на мястото си и с облекчение видя, че търговският пътник се е облегал удобно и пискливо похърква. Конвърс внимателно прехвърли първо единия, а после и другия си крак над протегнатите крака на дебелия мъж и се настани на седалката. Вестникът беше недокоснат.

Диагонално над себе си видя малка купчина листчета в ниша на заоблената стена, на която вероятно беше написано разписанието на влаковете. Никой не им обръщаше внимание, защото редовните

пътници сигурно го знаеха наизуст. Джоел стана, посегна и взе едно листче, като кимна с глава, за да се извини на младото момиче под себе си. То се изкикоти.

Оберхаузен... Динслакен... Фьорде... Везел... Емерих.

Везел. Последната спирка преди Емерих. Не знаеше на колко километра е Везел от Емерих, но нямаше избор. Трябваше да слезе от влака във Везел, но не с другите пътници, а сам. Щеше да изчезне във Везел.

Усети под себе си леко забавяне, инстинктът на летец му подсказа, че започва първото убиване на скоростта. Изправи се и внимателно извърши маневрата между краката на дебелия търговец, за да стигне до пътеката. В последната секунда онзи изхърка и премести тялото си. Джоел присви очи и непринудено хвърли поглед около себе си, сякаш за миг се колебаеше накъде да тръгне. Завъртя бавно глава. Доколкото можа да забележи, никой не му обръщаше внимание.

Тръгна с преднамерено уморени крачки по пътеката — изтощен пътник, който иска да се облекчи. Стигна до вратата на тоалетната и беше посрещнат от ироничния знак на истинското облекчение. На бялата табелка под дръжката беше изписано BESETZT. Тоалетната беше заета. Обърна се към тежката врата на платформата, дръпна я, излезе и прекоси тясното вибриращо пространство до отсрещната врата. Бутна я, но вместо да влезе в съседния вагон, се метна напред с един скок, сниши се и се обърна. Сетне се върна на платформата и се скри в сянката. Изправи се, опря гръб на външната преграда, и се промъкна до ръба на прозореца от дебело стъкло. Пред него беше вътрешността на последния вагон, а ако се обърнеше, можеше ясно да види какво става в предния. Чакаше, наблюдаваше, въртеше глава в двете посоки, готов всеки момент да забележи някой да сваля вестника, който четеше, или да прекъсне разговора си с поглед към празното му място.

Нищо подобно не се случи. Възбудата от убийството в Брюксел беше спаднала също както и вълната от паника по улиците на Бон, когато се разчу, че посланикът е убит. Няколко души очевидно още обсъждаха двата инцидента, клатеха глави и правеха предположения за евентуални бъдещи усложнения, но гласовете им бяха тихи. Кризата след първите съобщения беше отминала. В края на краищата това не беше първата грижа на тези граждани. Всичко се свеждаше до

американци срещу американец. Във въздуха се носеше дори известно злорадство. Ония колониалисти наистина бяха диво племе.

— Wir kommen in...

Бързото тракане на колелата под него, отразено от металните стени, заглуши съобщението от високоговорителите. Още няколко секунди, помисли Джоел, обърна се и погледна към изхода. Щеше да действа, когато влакът достатъчно намалеше скоростта си и опашките пред двете врати се оформеха.

— Wir kommen in drei Minuten in Wesel an!^[10]

Няколко пътници от двата вагона се изправиха, взеха куфарчетата и пълните с покупки чанти в ръце и тръгнаха по пътеката. Скърцането на гигантските колела под него показваше, че спират. Сега.

Джоел се обърна към изхода, улови ръчката на горната част на вратата и я дръпна. Половината врата се отвори, въздухът нахлу с оглушително свистене. Забеляза ръчката на долната част и зачака земята под краката му да забави скорост. Още няколко секунди. Скърцането откъм колелата се засили, а слънчевата светлина отвън очертаваше бясно носещата се сянка на влака. В този момент в дисонанса прозвучаха груби думи и той замръзна.

— Много добре замислено, хер Конвърс! Някои печелят, други губят. Вие загубихте.

Джоел се обърна. Човекът, който крещеше в металната камера на платформата, беше пътникът, качил се на влака в Дюселдорф, същият, който беше седял до него, докато дебелият търговски пътник не го бе помолил да си сменят местата. В лявата си ниско спусната ръка държеше пистолет, а в дясната стискаше неизменното доказателство за почтеност — дипломатическото куфарче.

— Изненадахте ме — заяви Конвърс.

— Надявам се. Едва хванах влака в Дюселдорф. Пребродих като луд цели три вагона, но не съм луд колкото вас.

— И какво ще стане сега? Ще стреляте и ще спасите света от мен?

— Няма да е толкова просто, пилоте.

— Пилот?

— Имената не са важни, но аз съм полковник от Военновъздушните сили на Германия. Летците се избиват само във въздуха. На земята е някак смуцаващо.

— Много ме утешихте.

— Освен това преувеличих. Едно подозрително движение от ваша страна — и ще се превърна в герой на отечеството, задето съм открил лудия убиец и съм го застрелял, преди той да застреля мен.

— „Отечество“? Още ли боравите с подобни думи?

— Natürlich. Силата идва от бащата. Майката е само средство.

— С подобни възгледи ще станете любимец на студентките по биология във „Васар“.

— Това шега ли е?

— Не, надявах се да ви поразтревожа, но нямам нищо сериозно наум — Джоел се беше придвижил едва забележимо и гърбът му опря в преградата. Целият му мисловен процес се беше съсредоточил върху подготовката за действие. Нямаше друг избор, иначе щеше да умре — сега или след няколко часа. — Предполагам, че сте ми подготвили програма — рече той и протегна лявата си ръка, докато задаваше въпроса.

— Да, пилоте. Ще слезем от влака във Везел и заедно ще проведем един телефонен разговор. Пистолетът ми през цялото време ще е опрян в гърба ви. Малко след това ще дойде кола и ще ви вземе...

Конвърс удари със скрития си десен лакът преградата. Немецът погледна към вратата на предния вагон. Сега!

Светкавично извади пистолета, улови го с две ръце за черното дуло и с всичката сила, която притежаваше, заби дясното си коляно в слабините на мъжа. Немецът политна назад, а той го хвана за косата и фрасна главата му в издадената дръжка на отсрещната врата.

Край. Очите на немеца останаха изцъклени и тревожни. Още един разузнавач беше мъртъв, но този път не беше невеж запасняк, мобилизиран от безименно правителство, а боец на „Аквитания“.

Дебела жена изпищя зад стъклото на вратата, устата ѝ бе широко отворена, лицето ѝ — истерично.

— Везел!...

Влакът забавяше скоростта си и през стъклото занадничаха любопитни лица, възбудената тълпа пречеше да се отвори вратата.

Конвърс се хвърли през вибриращата метална платформа към изхода. Хвана дръжката и отвори вратата толкова силно, че я блъсна в преградата. Под него бяха стъпалата, чакълът и асфалтът зад него. Пое

дълбоко дъх и скочи, като се сви на кълбо, за да смекчи удара. Приземи се и се затъркала безкрайно дълго надолу.

[1] Кьолн след десет минути (нем.). — Бел. пр. ↑

[2] След две минути пристигаме в Кьолн. Внимавайте за багажа си! (нем.) — Бел. пр. ↑

[3] Извинете, свободно ли е мястото? (нем.) — Бел. пр. ↑

[4] Безумие, нали? (нем.) — Бел. пр. ↑

[5] Жалко (нем.). — Бел. пр. ↑

[6] След пет минути пристигаме в Дюселдорф! (нем.) — Бел. пр.

↑

[7] Влакът е точен (нем.). — Бел. пр. ↑

[8] Моля, можем ли да си разменим местата? Този господин е мой познат. Аз седя на другия ред. — Разбира се, но той спи. — Аз ще го събудя (нем.). — Бел. пр. ↑

[9] След пет минути пристигаме в Есен! (нем.) — Бел. пр. ↑

[10] След три минути пристигаме във Везел! (нем.) — Бел. пр. ↑

Блъсна се в някакъв камък, отскочи и се търкулна между храстите. Потъна в коприва и остри клечки, които ожулиха ръцете и лицето му. Тялото му беше белег до белег, раната се беше овлажнила и смъдеше, но нямаше време дори да осъзнае болката. Трябваше да се маха, след минути целият район щеше да гъмжи от преследвачи, търсещи убиеца на офицер от Военновъздушните сили на Федералната република. Не му беше нужно особено въображение, за да си представи какво ще последва. Щяха да разпитат пътниците, включително и търговеца. Внезапно в нечий ръце щеше да се появи вестникът, щяха да разгледат снимката и да направят връзка. Лудият убиец, видян за последен път на уличка в покрайнините на Брюксел, не пътуваше за Париж, Лондон или Москва. Беше се качил на влак от Бон за Кьолн, Есен и Дюселдорф и бе убил отново в град Везел.

Внезапно чу писклива свирка. Погледна към върха на малкия хълм — влак, пътуващ на юг, набираше скорост от гарата, намираща се на неколкостотин метра. След това видя шапката си, беше по средата на хълма. Изпълзя от бодливите храсти, изправи се с мъка и се затича към нея, като отказа да се вслуша в онази част от разума си, която твърдеше, че едва ще може да ходи. Взе шапката и хукна надясно. Влакът на юг мина по хълма. Затича нагоре, пресече релсите и се устреми към стара, явно запустяла сграда. Там можеше да си поеме дъх, но не повече от няколко секунди. Сградата беше твърде очебийно скривалище. След десет-петнайсет минути щеше да е обградена от въоръжени мъже, прицелени във всички изходи и прозорци.

Опитваше се отчаяно да си спомни. Как го беше направил преди? Как беше избягал от патрула в джунглите на север от Фу Лок? Трябваше да намери такова място, откъдето да ги наблюдава, без да го видят! Но в джунглата имаше високи дървета, пък и той беше по-млад и силен и можеше да се катери по тях и да се скрие зад зелените покривки на яките клони. В покрайнините на железопътната гара нямаше подобно нещо... Наистина ли нямаше? Вдясно от сградата се

намираше изкопано в земята сметище, тонове пръст и боклуци бяха струпани на пирамиди. Нямахте друг избор.

Завтече се към последната пирамида. Задъхваше се, ръцете и краката го боляха, раната му пламтеше. Стигна пирамидата, нагази в сметта и започна да се катери по задната ѝ страна. Краката му затъваха в меката маса от пръст, дървета, хартии и боклуци. Отвратителната миризма отвлеche вниманието му от болката. Продължи да пълзи нагоре, като забиваше крака в хлъзгавата смес. Ако се наложеше, щеше да се зарие във вонящата маса. Не съществуваха правила за оцеляване и ако затъването в смрадливия хълм му спестеше убийствените куршуми, нямаше да се поколебае.

Стигна върха и легна по корем до ръба на пирамидата, заобиколен от пръст и стърчащи отвсякъде боклуци. По лицето му струеше пот, драскотините смъдяха, ръцете и краката му тежаха от болка, дишаше на пресекулки от треперенето, причинено не само от мускулната треска, но и от страха. Погледна към края на гарата, а след това нагоре, към центъра ѝ. Влакът беше спрял, а перонът се бе изпълнил със суетящо се объркани хора. Няколко униформени мъже крещяха заповеди и се опитваха да разделят пътниците — очевидно им трябваша само хората от двата вагона около местопроизшествието. На паркинга пред гарата имаше бяла полицейска кола със сини ивици, червеният буркан на покрива присвятваше. От разстояние се чу сирена и след няколко секунди дълга бяла линейка нахлу в паркинга, направи широк завой, тръгна на заден ход и спря до перона. Отвориха задните врати и отвътре изскочиха двама санитарии с носилка в ръце. Полицаят на стъпалата им извика нещо и махна с ръка. Те се затичаха нагоре и го последваха.

На паркинга се появи втора полицейска кола и със свистене на гуми спря до линейката. От нея слязоха двама полицаи и тръгнаха нагоре по стълбата, а офицерът, който беше упътил санитарите, се присъедини към тях заедно с двама цивилни — мъж и жена. Петимата поговориха и след няколко секунди двамата дежурни полицаи се върнаха при колата си. Шофьорът потегли на заден ход, зави наляво, като форсираше двигателя, и се насочи към южния край на паркинга, точно срещу Конвърс. Колата отново спря, полицаите слязоха, този път с извадени оръжия, тичешком прекосиха релсите и се засилиха надолу по чакълестия хълм. Прекосиха асфалта и нагазиха в храстите. Ще се

върнат след няколко минути, мислеше Джоел и безцелно впи пръсти в неравната повърхност около раменете си. Щяха да претърсят изоставената сграда, може би щяха да извикат и попълнения, но рано или късно щяха да започнат да проверяват големите купища смет.

Конвърс погледна зад гърба си — отзад се виеше черен път, набразден от гумите на тежки камиони. Той водеше към висока телена ограда, чиято врата бе затворена с дебела верига. Ако се затичаше по пътя и се опиташе да се прехвърли през оградата, неминуемо щеше да бъде забелязан. Трябваше да остане на мястото си, заровен в смрадливия боклук.

Нов звук прекъсна трескавите му размишления. Разнесе се от дясната му страна, откъм паркинга. По него се носеше трета полицейска кола и надуваше клаксона, но вместо да се насочи към линейката и първата кола до перона, зави наляво към синьо-бялата кола в южния край на паркинга. Двамата бяха извикали подкрепления по радиото и Джоел почувства, че затъва в тъпо отчаяние. Виждаше собствените си палачи. В новопристигналата кола имаше само шофьор. А може би така му се струваше? Дали полицаят не обърна глава назад да говори с някого? Не, просто се освобождаваше от нещо, вероятно от колана.

Униформен мъж с побеляла коса слезе от колата, огледа се и бързо тръгна към релсите. Прекоси ги, застана на върха на хълма и извика нещо на полицаите върху изгорената от слънцето кафява трева. Конвърс нямаше представа какво вика полицаият, но цялата сцена му изглеждаше странно нереална.

Двамата полицаи тичешком се появиха в ползрението му, пистолетите вече бяха прибрани в кобурите им. Последва кратък, разгорещен разговор. По-възрастният офицер сочеше на юг в далечината отвъд сметицето. Ако се съдеше по високия му глас, нареждаше нещо. Джоел отново се вгледа в новодошлата кола. На предната ѝ врата имаше знак, който отсъстваше от другите коли. Явно новодошлият имаше по-висок чин от останалите и издаваше заповеди.

По-младите полицаи хукнаха обратно през релсите към колата си, а началникът им ги последва, но без да тича. Те отвориха бързо вратите, буквално скочиха вътре и с форсиран двигател завиха надясно и изчезнаха от паркинга. По-възрастният също стигна до колата си, но дори не направи опит да отвори вратата. Вместо това заговори, поне

устните му се раздвижиха, и след пет секунди задните врати се отвориха и отвътре излязоха двама мъже. Единият беше добре познат на Конвърс — носеше пистолета му в джоба си. Беше шофьорът на Лайфхелм, със залепени на челото и основата на носа марли. Извади пистолет и излая някаква команда към другия, в гласа му кънтеше яростната отмъстителност на опозорен в битка боец.

Питър Стоун излезе от хотела във Вашингтон. Беше обещал на младия флотски лейтенант и на малко по-възрастния армейски капитан да им се обади утре сутринта. Деца, мислеше той. Аматьорите идеалисти бяха най-опасни, защото убедеността в собствената им правда можеше да се сравни само с непрактичността на действията, които предприемаха. Детинското им отвращение от двуличието и лъжата пораждаше у тях остро неодобрение на факта, че за да се победят копелетата, често се изисква много злост и измама.

Стоун седна в едно такси, остави колата си в подземния паркинг и даде на шофьора адрес на жилищен блок на авеню „Небраска“. Апартаментът беше хубав, но не негов. Беше го наел албански дипломат в ООН, който рядко се отбиваше там. Това беше естествено, тъй като работеше в Ню Йорк. Но бившият офицер от разузнаването преди няколко години положи много усилия и завербува албанец не само поради трогателните идеологически призови към съвестта на един учен, а и заради снимките на същия учен, погълнат от сексуални занимания с особена категория жени — жени над шейсет и седемдесетгодишна възраст, бедни старици, събирани от улицата, които, след като биваха изнасилвани, бяха подлагани и на жесток побой. Ученият-дипломат беше свикнал да се налага. Един психиатър в Ленгли беше разяснил на Стоун, че по този начин албанецът удовлетворявал желанието си за репресивно сексуално майцеубийство. Стоун не се нуждаеше от подобни дрънканици, разполагаше със снимките на мръсника садист. Но в момента мисълта му не беше заета от излишествата на един глупак, дал му достъп до луксозния си апартамент, далече надхвърлящ възможностите на неговата консултантска заплата.

Господи, какви деца! Бяха толкова прави, разумът им винаги ги насочваше право в целта, но не разбираха, че когато се разправят с хора като Джордж Маркърс Делавейн, трябва да водят възможно най-

бруталната война на света, защото така се биеха противниците им. Правотата трябваше да се присъедини към решимостта, ако се наложеше, бяха длъжни да пълзят в калта без мисъл за награда, защото никой нямаше да им я даде. Наближаваше краят на този век и генералите искаха всичко. Не можеха да понесат повече безумието на омразата и безсилието си.

Стоун го предвиждаше от години, но бе минало времето, когато почти беше готов да ги посрещне с аплодисменти, да вдигне немощно ръце и да им продаде остатъка от душата си. Толкова стратегии се бяха сгромолясали, толкова хора бяха загинали благодарение на влудяващите бюрократични ограничения, които препращаха към закони и конституция, писани в други времена. Лудите делавейновци на планетата изтъкваха редица разумни доводи. Също като хората в Управлението, които преди години твърдяха прямо и категорично: „Бомбардирайте ядрените инсталации в Ташкент и Целиноград! Взривете Ченгду и Шенянг! Не ги оставяйте да започнат!“

Кой знае? Може би, ако ги бяха послушали, сега светът щеше да е по-добър.

Но на сутринта Питър се събуждаше и непродадената част от душата му възразяваше: „Не, не можем да го направим. Трябва да има и друг начин, без конфронтация и смърт за хиляди хора.“ Все още се придържаше към тази алтернатива, но не можеше да отпише делавейновците, поддръжници на мегабомбите. Как ли щеше да свърши всичко това?

Знаеше как. Затова се беше присъединил към децата. Правотата им беше оправдана, негодуванието им — основателно. Беше виждал достатъчно често такива неща на прекалено много места и винаги в крайностите на политическия спектър. Делавейновците на планетата щяха да превърнат всички в роботи. Дори смъртта беше по-хуманна.

Стоун отключи вратата на апартамента, затвори я, съблече си сакото и си сипа единственото питие, което щеше да си позволи тази вечер. Седна на кожения стол до телефона, пийна няколко глътки, вдигна слушалката и набра седем цифри, после още три и накрая още една. Слаб сигнал за свободна линия замени оригиналния. Всичко беше в ред. Разговорът бе прехвърлен с помощта на обезопасена дипломатическа линия на КГБ на югозапад от Нюфаундленд. Питър

беше платил с шест негатива за услугата. Телефонът даде пет сигнала, преди да се обади мъжки глас от Берн, Швейцария.

— Ало?

— Обажда се стар приятел от Бахрейн.

— Виж ти! — отвърна човекът от Берн. — Доста назад в миналото се връщаш, друже.

— Тъй вярно.

— Чувам, че напоследък си станал лошо момче.

— Не ме обичат и не ми вярват, но ме ценят — рече Стоун. — Това е точната формулировка. Управлението не иска и да чуе за мен, но разпространява неодобрението си из целия град достатъчно високо, за да съм отрупан с поръчки за консултации. Не се оказах умен като теб и нямам сумички в безименни сметки по швейцарските банки.

— Казаха ми, че си имал проблеми с бутилката.

— Големи проблеми, но ги оправих.

— Не искам нищо от хора, стоящи по-долу от теб, ако алкохолът в дъха ти е повече от изискванията на пътната полиция. Трябва да ги плашиш, а не да ги разсмиваш.

— Разбрах това. Подочух, че напоследък и ти даваш консултации.

— В съвсем ограничен кръг и само на хора без имена. Придържам се към този принцип. Иначе „бум-бум“ и белият господар ще легне в гроб студен.

— А аз отговарям ли на условията? Давам ти честната си дума, че работя с добри хора. Те са млади, натъкнали са се на нещо и не познават лошите мисли, което при съществуващите обстоятелства не е препоръка. Но не мога да ти кажа нищо съществено в името на твоята, моята и тяхната сигурност. Това достатъчно ли е?

— Напълно е достатъчно и ти го знаеш. Спасявал си три пъти задника на Джони Реб. На Дарданелите и в Лисабон ме измъкна, преди оръжията да пристигнат. В Бахрейн преписа цял доклад, с което вероятно ми спести пет години в Ливънуърт.

— Беше прекалено ценен, за да си позволя да те загубя за някакви дребни нарушения. Освен това ти не беше единственият, просто теб те хванаха.

— Все пак Джони Реб ти е задължен. Какъв е проблемът?

Стоун посегна към чашата и отпи. Заговори, като внимателно подбираше думите.

— Един от нашите офицери е изчезнал. Проблемът е на флотската база в Сан Диего и хората, с които работя, държат да не се разгласява. На този етап работим без Вашингтон.

— Което е част от онова, което не можеш да ми кажеш. Сан Диего сочи на запад.

— Да, но в случая не това е същественото. Изчезналият е, или вече може би трябва да се каже е бил, старши юридически офицер на базата. Ако сегашното време още е валидно, ако е жив, трябва да се намира по-близо до теб, отколкото до мен. Аз не мога да се кача на самолет, защото компютрите на границите направо ще задимят, а така не се върши работа.

— Което също е част от онова, което не можеш да ми кажеш.

— Горедолу.

— А какво можеш да ми кажеш?

— Запознат ли си с посолството ни в Бон?

— Знам, че имат неприятности. Както и тайните служби в Брюксел. Оня психопат не си поплюва. Та какво искаше да ми кажеш?

— Всичко е свързано с Бон. Капитанът ни е видян за последен път там.

— Да няма нещо общо със случая „Конвърс“?

Стоун помълча.

— Вероятно ще успееш да отгатнеш повече неща, отколкото е полезно и за двамата ни, но скелетът на сценария е следният. Нашият капитан беше силно разтревожен. Зет му, който между другото е бил най-добрият му приятел, бил убит в Женева...

— На две крачки оттук — прекъсна го бившият му сънародник от Берн. — Американският адвокат, убит от Конвърс, поне така прочетох.

— Така е смятал и нашият капитан. Никой не знае как или от кого е получил тази информация, но очевидно е разбрал, че Конвърс е в Бон. Взел си отпуск и тръгнал подир него.

— Похвално, но тъпо — заяви южнякът. — Да го линчува с голи ръце?

— Не. С помощта на прости уравнения можем да приемем, че е отишъл в посолството или се е срещнал с човек от посолството, за да

му обясни защо е там, а може би и да ги предупреди, кой знае? Останалото е достатъчно красноречиво. Конвърс нанася удар и нашият капитан изчезва. Бихме желали да научим къде е и дали е жив.

Дойде ред на южняка да направи пауза, но дишането му се чуваше ясно в слушалката. Накрая рече:

— Братко, ще трябва да сложиш малко месо върху костите на скелета.

— Такова е намерението ми, генерал Лий.

— Много съм ти задължен, янки.

— Всичко е свързано. Ако ти беше капитан от флотата на САЩ и искаше да се свържеш с някого от посолството в Бон, към кого щеше да се обърнеш?

— Към военния аташе, разбира се.

— За него става дума. Между другото, той е лъжец, но няма да се впускам в подробности. Според нас капитанът е говорил с него и той не му е обърнал внимание, защото му се е сторил леко откачен, вероятно дори не му е уредил среща с посланик Перигрин. А когато е станала белята... Е, много хора правят всичко, за да спасят задника и кариерата си.

— Странна история.

— Но твърдо я поддържам — заяви цивилният.

— Добре, как се казва?

— Уошбърн. Той е...

— Норман Уошбърн? Майор Норман Антъни Уошбърн?

— Точно той.

— Продължавай да поддържаш тезата си. Ти се оттегли от оперативна работа твърде рано. Уошбърн беше в Бейрут, после в Атина и след това в Мадрид. Навсякъде даваше неограничени права на най-големите тъпаци от Управлението! Готов беше да продаде и супербогатата си майка, за да получи добра оценка в някой доклад. Надява се, като стане на четирийсет и пет, да го вземат в Генералния щаб и упорито работи за това.

— На четирийсет и пет години ли?

— От доста време не съм го виждал, но трябва да е на не повече от трийсет и шест, трийсет и седем години. Последното, което чух за него, беше, че се сили да прескочи подполковнишкия и полковнишкия

чин и да стане направо генерал, а малко след това — бригаден генерал. Всички мно-о-ого си падат по него, янки!

— Освен това е и лъжец — допълни цивилният в слабо осветения апартамент на авеню „Небраска“.

— Без съмнение, но никога не съм очаквал нещо толкова радикално. Трябва здравата да е загазил, за да стигне дотам.

— Продължавам да поддържам тезата си — повтори цивилният и отпи от чашата си.

— Което значи, че знаеш, а не предполагаш.

— Горедолу.

— Но не можеш да говориш.

Това беше твърдение.

— Пак горедолу.

— Сигурен ли си?

— Няма място за грешки. Той знае къде е капитанът, стига да е жив.

— Велики Боже! Какви ги бъркате вие, северняците?

— Ще се заемеш ли? Срокът ти е вчера.

— С удоволствие, янки. Какво изпълнение предпочиташ?

— В зоната на здрача. Само думи, вследствие на боцкане, това е много важно. Трябва, като се събуди, да остане с впечатлението, че е ял развалено месо.

— А жени?

— Не знам. Вероятно ти имаш по-добър поглед. Би ли рискувал репутацията си?

— Познавам две-три госпожички в Бон, заради които и йезуитите биха рискували папството. Дай ми името на капитана.

— Фицпатрик. Капитан трети ранг Конъл Фицпатрик. Слушай, каквото и да чуеш след боцкането, ще го кажеш единствено на мен. На никой друг. На никой!

— Свързано е с последната част от това, което не можеш да ми кажеш, нали?

— Горедолу.

— Планът ми е ясен. Един обект с една цел. Никакви отклонения, никакво любопитство, само касетофон.

Стоун отново замълча и запълни тишината със замислен шепот.

— Касетофон?... — след малко продължи: — Идеята не е лоша. Само ако е мини-микро.

— Естествено. Толкова са ситни, че можеш да ги скриеш на най-смущаващи места. Къде да те намеря? Готов съм да записвам.

— Телефонният код на града е осем нула четири — бившият служител на ЦРУ продиктува на бившия си сънародник в Берн телефонен номер в Шарлот, щата Северна Каролина. — Ще ти се обади жена. Кажи й, че си от семейството на Татяна и й остави телефона си.

Сбогуваха се набързо и Питър затвори телефона. Стана и отиде с чашата до прозореца. Беше гореща, притихнала вашингтонска нощ, въздухът едва потрепваше, предвестник на приближаващата лятна буря. Ако дъждовете се изсипеха, щяха да измият улиците и изчистят поне част от мръсотията.

Бившият дълбоко засекретен агент мечтаеше за някакъв земен или небесен балсам, който да измие ръцете и да пречисти тази част от душата му, която не беше извадил за продан, а за известен разрушителен период бе скрил в бутилката с бърбън. Съзнаваше, че е забил още един гвоздей в ковчега на Конвърс, беше прибавил още една частица достоверност към измислицата, описваща го като нещо, което не беше. Беше затвърдил представата, че Конвърс е убиецът психопат, описан от международния печат. И нещо още по-лошо — беше приписал тази представа на един честен, изчезнал човек, флотски офицер, който вероятно беше мъртъв. Тази лъжа имаше две оправдания, като едното беше едва приемливо, а другото вероятно представляваше единственият резултатен ход, който можеше да предприеме. Първото оправдание допускаше, че Фицпатрик е жив, макар че това беше слаб довод. Но ако беше мъртъв, изчезналият офицер му даваше основание да се обади на човек, който отдавна му беше задължен и да тръгне по следите на военния аташе Уошбърн, при това без да споменава името на Джордж Маркърс Делавейн. Дори Джони Реб да паднеше в ръцете им, а всеки човек, провеждащ от полусекретна до строго секретна операция, беше длъжен да държи сметка за тази възможност, той нямаше да спомене нищо за международната конспирация на генералите... Майор Норман Уошбърн може и да не знаеше нищо за съдбата на Конъл Фицпатрик,

но всичко, което щеше да каже под действието на инжекцията, особено за капитана, щеше да е много ценно.

Стоун беше най-силно учуден от поведението на самия Конвърс по въпроса за лъжите на военния аташе. Ако Конвърс беше на свобода, а не затворен някъде, не можеше да не е научил за лъжите, които го обричаха. Защо в такъв случай не предприемаше нищо? Лъжата на майора беше най-слабото звено във веригата, можеше да я разкъса с минимално усилие, като заяви: „Той лъже. Бях еди къде си или навсякъде другаде освен на мястото, на което ме поставя в дадения час.“ Стоун отпи малка глътчица. Знаеше, че тези размисли са безплодни, защото отговорът му беше известен. Конвърс не беше в състояние да направи каквото и да било. Беше или в капан, или в затвор. Никой не можеше да му помогне. Беше мъртвец, жертва в пълния смисъл на думата, предаден дори от своите.

Странно, помисли цивилният, не съм ползвал семейството на Татяна от години.

От върха на пирамидата Джоел наблюдаваше как шофьорът на Лайфхелм и придружителят му се приближават към запустялата сграда. И двамата бяха опитни — единият притичваше пред другия, криеха се зад камъните и празните варели. Стигнаха до две различни врати почти едновременно. И двете врати бяха с откачени панти и висяха под ъгъл. Шофьорът направи знак с пистолета и двамата изчезнаха вътре.

Конвърс отново погледна зад гърба си. Оградата беше на около двеста метра. Би ли могъл да се свлече от смрадливия хълм, да изтича до мрежата и да се прехвърли през нея, преди палачите му да излязат от рушащата се сграда? Защо не? Можеше да опита! Надигна се, ръцете му потънаха в отпадъците, обърна се на дясната си страна и се хвърли надолу.

От разстояние долетя трясък, последван от вик. Обърна се по корем и изпълзя обратно. Шофьорът изхвъркна от вратата и зави зад ъгъла към другата врата с вдигнат, готов за стрелба пистолет. Приблужи се предпазливо, забеляза нещо и когато влезе в сянката, започна ядосано да крещи. След няколко секунди изникна от сянката, помъкнал другия — очевидно някаква стълба или дъска се беше сгромолясала под краката му. Държеше се за крака и куцаше.

Две пронизителни изсвирвания прозвучаха откъм гарата. Перонът беше празен, суетящите се пътници се бяха прибрали във влака. Паниката беше затихнала и влакът щеше да предприеме тевтонско усилие да навакса закъснението. Последната полицейска кола и линейката бяха заминали.

Под него шофьорът бясно разтърсваше придружителя си и накрая го тръшна по гръб на земята. Той се изправи, размаха ръце, очевидно го молеше да спре. Шофьорът се смили и го нагласи така, че да вижда сградата, сметището и оградата. След това се върна в сградата.

Минутите течаха, залязващото слънце, засенчено от ниски облаци, струпани на запад, хвърляше дълги сенки в края на гарата. Най-сетне шофьорът се появи, беше излязъл от невидим вход от другата страна на сградата. Постоя неподвижно, загледан на запад отгатак релсите, към дивата трева и блатистата местност зад нея. Обърна се, вгледа се в пирамидите на сметището и взе решение.

— Rechts über Ihnen!^[1] — изкрещя той на придружителя си и посочи към втората пирамида. — Hinter Ihnen! Er schießt!^[2]

Джоел приклепна и се втурна надолу по сметта като подплашен рак по пясък. По средата на купчината нещо се закачи за лявата му ръка, той я издърпа и я освободи. Канеше се да го захвърли, когато забеляза, че е доста дълъг електрически кабел. Сви го в шепа и трескаво продължи надолу. На три метра от земята се хвърли по корем и започна да рови с ръце и крака в пръстта и сметта, докато тялото му потъна в нея. Загреба още смет и покри главата си. Вонята беше непоносима и почувства, че в дрехите му пропълзват насекоми и започват да лазят по кожата му. Но беше скрит, поне това беше сигурно. Започна да разбира какво му подсказваха обърканите му мисли. Беше отново в джунглата, готов да се нахвърли върху разузнавача.

Прелюдията започна. Видя куцукация мъж, който надничаше нагоре към сметището и примижаваше срещу последните слънчеви лъчи. Беше протегнал ръката с пистолета, готов да стреля. Придвижваше се странично и предпазливо, нащрек за нещо, което не можеше да види. Мина точно пред Джоел, пистолетът беше на не повече от метър и половина от лицето му. Още една крачка и видимостта щеше да бъде пълна.

Сега! Джоел се метна напред, улови дулото на пистолета и бързо и силно го завъртя по посока на часовниковата стрелка и надолу. Докато немецът падаше по очи, Конвърс заби коляно в хрущяла на носа му и той загуби съзнание, преди да успее да извика. Пистолетът отхвъркна в сметта. Човекът потрепера и отвори уста да изкрещи, но Джоел отново се хвърли върху него, хванал кабела с две ръце. Уви го около врата на разузнавача и дръпна с всичка сила.

Тялото му омекна и Конвърс се наведе над него, готов да го търкулне към основата на сметището и да го скрие, но внезапно спря. Трябваше да има и друг начин, защото съществуваха две възможности, едната от които беше използвал преди цяла вечност в джунглата. Огледа се и на трийсетина метра вдясно видя купчина нехайно захвърлени стари железопътни релси, които образуваха ниска стена. Стена.

Беше рисковано. Ако шофьорът на Лайфхелм беше прегледал първата пирамида и бе тръгнал към втората, щеше да го види. Бяха го изпратили тук по две причини — познаваше лично жертвата, а тя го бе опозорила. Трупът на Джоел щеше да измие срама. За разлика от Конвърс той беше експерт в боравенето с оръжия. Какво имаше да мисли! След Женева всичко беше риск, надпревара със смъртта.

Хвана тялото на немеца под мишниците и запъхтян тръгна заднишком, като по незнайни причини си броеше „Едно, две, три“.

Стигна до релсите и заобиколи с трупа от другата страна на стената, токовете на убития очертаха дъги в прахта. Скри го в основата на стената и чисто инстинктивно, без да мисли, направи това, което му се искаше през последния час. Прикрит от релсите, съблече сакото и ризата си и се затъркаля по земята като пълно с бълхи куче, за да махне насекомите. Чешеше се по главата, изскубваше ги от косата и ги хвърляше далече от лицето си. Беше единственото, което можеше да стори в момента. Пропълзя в купчината релси и се намести в пространството между два различни железни пръта.

— Werner! Wo sind Sie?^[3]

Виковете предшестваха появата на шофьора на Лайфхелм в далечния край на втората купчина. Движеше се бавно, с вдигнат пистолет. Крачките му бяха предпазливи, въртеше глава във всички посоки, личеше си опитният разузнавач. Конвърс си мислеше колко похубав би бил животът, ако беше добър стрелец. Но не беше. При

обучението си за летец беше минал задължителния курс по стрелба, но рядко улучваше мишената от осем метра разстояние. Вторият войник на „Аквитания“ трябваше да бъде привлечен по-близо.

— Werner! Antworten Sie doch!^[4]

Мълчание.

Шофьорът се разтревожи. Тръгна заднишком, приклепнал, и започна внимателно да разглежда хълма от смет. Подритваше предметите, които попадаха в краката му и въртеше глава. Джоел знаеше какво трябва да направи, беше го правил и преди. Да отклони вниманието на убиеца, да го привлече по-близо до мястото на срещата и да се отдалечи.

— Ох! — простена Конвърс и добави на ясен английски: — Боже мой!

В същия миг изпълзя до далечния край на стената от релси и надникна от другата ѝ страна. Главата му остана скрита в сянката.

— Werner! Wo sind!... — немецът се изправи, очите му се насочиха към мястото, от което чу звуците. Внезапно се затича с насочен пред себе си пистолет като човек, тръгнал да притисне в ъгъла ненавистна твар. Английските думи го водеха към омразния враг.

Шофьорът се прехвърли направо над релсите, беше нащрек, оръжието бе насочено напред. Стреля в трупа и придружи гърмежите с отмъстителен крясък.

Джоел застана на колене, прицели се и два пъти натисна спусъка. Немецът отскочи от релсите и се завъртя, от гърдите му изригна кръв.

— Някои печелят — прошепна Конвърс, докато се изправяше. Беше си припомнил думите на човека във влака за Емерих.

Намираще се в блатото, а дрехите държеше над главата си, вдигнал ръка. Беше пропъзлял през железопътната линия надолу по гъстата трева към блатистата влага. Там имаше вода, а това беше единственото нещо, което го интересуваше. Водата беше благодат независимо дали осигуряваше път за бягство, или пречистваше изтощеното тяло. И това бяха уроци, научени преди години. Седеше гол на наклонения бряг на блатото и сваляше пояса с парите, като се чудеше дали банкнотите вътре не бяха се намокрили, но нямаше сили да го отвори и провери.

Все пак пребърка всички джобове на дрехите, които беше съблякъл от палачите на Лайфхелм. Не беше сигурен дали нещата са ценни или не. Парите бяха без значение с изключение на дребните банкноти. Шофьорските книжки бяха със снимки, в пластмасови калъфки, не си струваше риска да ги използва. Имаше зловещ на вид нож, дългото му острие изскачаше при докосване на бутон в дръжката. Запази го. Намери и евтина запалка-еднодневка, гребенче и два спрея за освежаване на дъха след повече пийване. Оставаха личните вещи — ключове, медальон във формата на четирилистна детелина, снимки. Не пожела да ги погледне. Смъртта си беше смърт и в нея приятел и враг се изравняваха. Интересуваше се единствено от дрехите. Те бяха втората възможност, която бе използвал в джунглата преди цяла вечност. Беше се напъхал в изтърканата униформа на разузнавача и на два пъти враговете не бяха стреляли по него. Вместо това му бяха помахали.

Избра дрехите, които му подхождаха най-добре, и ги облече, а останалите хвърли в блатото. Както и да изглеждаше, приликата с академичния учен в туйд, която беше пробвал в Бон, беше нищожна. Сега можеше да мине за човек, работещ на Рейн, член на екипажа на някой шлеп. Беше се спрял на самото на шофьора — тъмно, от груб вълнен плат, с шлицове отстрани, отдолу облече синята му джинсова риза, като преди това изпра кръвта около дупките от куршумите. Панталоните бяха на помощник-палача, от кафяво кадифе, без ръбове, леко разкроени над глезените. Нито единият нямаше шапка, а неговата беше някъде в сметището. Налагаше се да купи или да открадне. Без шапка, с която да закрива част от лицето си, се чувстваше гол, като без дрехи.

Легна на сухата гъста трева, вперил очи в небето. Слънцето изчезваше зад невидимия хоризонт.

[1] Вдясно над вас! (нем.) — Бел. пр. ↑

[2] Зад вас! Той стреля! (нем.) — Бел. пр. ↑

[3] Вернер! Къде сте? (нем.) — Бел. пр. ↑

[4] Вернер! Обадете се! (нем.) — Бел. пр. ↑

— О, проклет да съм! — възкликна изисканият мъж с буйна бяла грива. Гъстите му, почти побелели вежди се вдигнаха изумено. — Не сте ли момчето на Моли Уошбърн?

— Моля? — рече армейският офицер на съседната маса в банкетната зала на ресторант „Ам Тулпенфелд“ в Бон. — Познаваме ли се, господине?

— Едва ли ме помните, майоре... Извинете, че прекъснах разговора ви — южнякът отправи извинението към седналия срещу офицера плешивеещ мъж на средна възраст, който говореше английски с подчертан немски акцент. — Но Моли просто няма да прости на бедния стар кореняк на Джорджия, ако не каже „здрости“ на сина ѝ и не го почерпи една чашка.

— Боя се, че нищо не разбирам — отбеляза Уошбърн приветливо, но неохотно.

— И аз на ваше място бих се объркал, млади човече. Знам, че ще прозвучи блудкаво, но за последен път ви видях, когато току-що бяхте надянали дълъг панталон. Носехте син блейзер и бяхте бесен от загубата на футболен мач. Май обвинявахте лявото крило.

Майорът и събеседникът му се засмяха одобрително.

— Божичко, говорите за много отдавна, когато живеехме в Долтън. Но как ме познахте?

— Миналата седмица се отбих при милата ви майчица в Саутхамптън. В гостната ѝ има няколко хубави ваши снимки.

— Разбира се, на пианото.

— Точно там. В сребърни рамки, както си му е редът.

— Опасявам се, че не помня името ви.

— Тейър. Томас Тейър или просто старият Ти Ти, както ме нарича майка ви.

Ръкуваха се.

— Радвам се, че се виждаме отново, господине — заяви Уошбърн и посочи към събеседника си. — Това е хер Щамлер. Организира почти всичките ни връзки с немските информационни средства.

— Радвам се да се запознаем, господин Щамлер.

— Удоволствието е мое, хер Тейър.

— Като става дума за посолството, защото предполагам, че сте говорили именно за него, обещах на Моли да ви се обадя, щом пристигна. Честна дума, канех се да го направя още утре, пристигнах едва днес. Какво съвпадение, нали? Да се окажем един до друг в ресторанта!

— Майоре — намеси се вежливо немецът. — Двама души, които се познават от толкова години, сигурно имат за какво да си поговорят. И тъй като ние двамата в основни линии уредихме деловите въпроси, смятам да си тръгвам.

— Не, не, господин Щамлер — възрази Тейър, — не мога да допусна подобно нещо!

— Моля ви, всичко е наред — немецът се усмихна. — В интерес на истината, майор Уошбърн настоя да ме покани на вечеря след ужасните истории, с които се разправяхме през последните няколко дни. Естествено, той беше много по-запет, но и аз съм изтощен. Освен това съм много по-възрастен от нашия приятел и далеч не толкова издръжлив. Леглото ме зове, хер Тейър.

— Е, господин Щамлер, и на мен ми хрумна нещо. Вие сте изцеден, а аз току-що слязох от самолета, тъй че защо и двамата да не се оттеглим и да не оставим младежа да се позабавлява?

— Този път аз не мога да допусна такова нещо — немецът се изправи и протегна ръка на Тейър. Ръкуваха се, Щамлер се обърна към Уошбърн и се ръкува и с него. — Ще ви се обадя утре сутринта, Норман.

— Добре, Герхард... Защо просто не казахте, че сте уморен?

— С риск да обидя един от най-добрите си приятели? Бъди разумен, Норман. Лека нощ, господа — немецът отново се усмихна и си тръгна.

— Щом, така или иначе, оставаме двамата, млади човече — рече южнякът, — защо не се преместите при мен и не ме оставите да спестя няколко долара на посолството?

— Добре — отвърна Уошбърн, стана с напитката си в ръка и седна на стола срещу Тейър. — Как е мама? Не съм говорил с нея няколко седмици.

— Моли си е Моли, момчето ми. От двајсет години външноста ѝ не е мръднала. Не проумявам как го прави!

— А и тя няма да ви каже.

Двамата се засмяха. Южнякът вдигна чаша и я поднесе напред. Чукнаха се и се разнесе нежен звън. Започваше.

Конвърс наблюдаваше улицата, спотаен в тъмния вход на някакъв магазин в Емерих. Срецу него мъждиво светеше евтин хотел с неприветлив вход. Все пак, ако имаше късмет, можеше след няколко минути да се озове в легло. Легло, а до него, в ъгъла — умивалник, и ако щастиего му истински се усмихнеше, гореща вода, с която да промие раната и да смени превръзката. През последните две ноци беше разбрал, че подобни места са единствените му убежища. Никой не задаваше въпроси, а от клиентите се очакваше да се регистрират под измислени имена. Но дори най-безразличното посрещане криеше опасности. Трябваше само да си отвори устата и веднага щяха да го идентифицират като американец, който не говори немски.

Чувстваше се като глухоням, минаващ между две редици налагащи го с пръчки войници. Беше безпомощен, тъй дяволски безпомощен! Убийствата в Бон, Брюксел и Везел правеха всеки американец между трийсет и петдесет години подозрителен. Мелодраматичното подозрение беше подправено със спекулации, че лудият получава помощ, че е манипулиран от терористични организации — „Баадер-Майнхоф“, ООП, либийски подривни групи... Търсеха го навсякъде, а вчера „Интернешънъл Хералд Трибюн“ излезе с материали, че убиецът тръгва за Париж, което значеше, че генералите на „Аквитания“ искаха общественото внимание да се съсредоточи върху Париж, а не там, където знаеха, че се намира, за да могат войниците им да го проследят, заловят и убият.

Трябваше да се махне от улицата и търсеше хотел точно като този отсреща. Знаеше, че трябва да се приюти някъде, навън имаше прекалено много капани. Тъй че първата ноц във Везел се сети за студента Йохан и потърси начин да пресъздаде същите обстоятелства. Младите хора бяха по-малко склонни към подозрителност и по-отзивчиви към предложенията за финансова отплата.

Колкото и да беше странно, първата ноц във Везел беше и най-трудната, и най-лесната. Трудна, защото нямаше представа къде да

търси, а лесна, защото всичко се уреди съвсем бързо и логично.

Най-напред се отби в една аптека и си купи марля, лепенки, дезинфекционно средство и евтина шапка с козирка. След това влезе в мъжката тоалетна на близко кафене и изми лицето си. Проми и раната и здраво я пристегна с лепенката, като съедини кожата от двете страни. Точно когато привършваше лечението си, чу познати думи и натрапчива мелодия, изпълнявана от млади, дрезгави гласове: „Напред, Уисконсин... Напред, Уисконсин... напред към слава...“

Певците бяха група студенти от германското дружество към университета на щата Уисконсин, както научи по-късно, тръгнали на екскурзия с велосипеди през Северен Рейнланд. Приближи се не принудено към младежа, който поемаше нови халби с бира от бара, и се представи като негов сънародник. Разказа му абсурдната история как отишъл при някаква проститутка и го нападнал сутеньорът ѝ, който задигнал паспорта му, без да предполага, че има пояс с пари. Бил уважаван бизнесмен, който имал нужда да си отспи, да дойде на себе си и да се обади във фирмата си в Ню Йорк. Но за жалост не говорел немски, та би ли му помогнал студентът срещу сто долара?

Получи утвърдителен отговор. Надолу по улицата имаше невзрачен хотел, където не задаваха въпроси. Младежът плати стаята и занесе на Конвърс, който чакаше отвън, квитанцията и ключа.

Прекара целия вчерашен ден в път. Следваше пътищата, успоредни на железопътната линия, докато стигна до градче на име Халден. Беше по-малко от Везел и на изток от гарата имаше мръсен промишлен район. Но единственият „хотел“, който успя да открие, беше голяма, грозна къща в края на редица от други грозни къщи с надписи ZIMMER. 20 MARK^[1] на двата прозореца на първия етаж и един по-голям над входната врата. Беше пансион. Няколко къщи по-долу, под светлината на уличната лампа, се вихреше разгорещен спор между възрастна жена и младеж. Над тях няколко съседни се бяха облакътвили по прозорците и очевидно слушаха. Джоел също се заслуша в спорадичните думи, изстрелвани на английски с тежък акцент.

— ... Там е отвратително! Das habe ich ihm gesagt^[2]. Не желая да остана, чичо! Ще се върна в Германия! По-добре да се запиша в „Баадер-Майнхоф“! Das habe ich ihm gesagt.

— Narr!^[3] — пропищя жената, обърна се и се заизкачва по стъпалата. — Schweinehund!^[4] — изрева тя, отвори вратата, влезе и я тръшна зад гърба си.

Младежът вдигна очи към публиката по прозорците и сви рамене. Няколко души изръкопляскаха и той направи преувеличен, театрален поклон. Конвърс се приближи, от опит глава не болеше.

— Много добре говорите английски — започна той.

— И защо не? — отвърна немецът. — Пет години съм мъкнал чували с хранителни стоки, за да го науча. Трябваше да замина при брат ѝ в Америка. Аз казвам nein, а те ja! Заминах! Там е ужасно!

— Съжалявам да го чуя. Аз съм американец и харесвам немския народ. Къде бяхте?

— В Йорктаун.

— Във Вирджиния?

— Nein! В град Ню Йорк.

— А, в този Йорктаун.

— Ja, вуйчо ми има две месарници в Ню Йорк, в квартала, който наричат Йорктаун. Тъпотия, както казват в Америка!

— Съжалявам. Защо?

— Заради Schwarzen и Juden^[5]! Ако говориш като мен, черните те ограбват, като те заплашват с ножове, а евреите — с помощта на касовите си апарати. Викат ми Хайни и Наци. Веднъж казах на един евреин много мило и вежливо, че ме лъже в сметката, а той се развика да се махам от магазина му, иначе щял да извика ченгетата! Бил съм лайно, така каза! Ако носиш скъп немски костюм и харчиш много немски пари, не те наричат така. Но ако си момче, което разнася поръчки и се мъчи да научи нещо, те ритат по задника! Какво съм виновен аз! Баща ми по време на войната е бил четиринайсетгодишен.

— Отново повтарям, че съжалявам. Наистина. Не е в наш стил да обвиняваме деца.

— Тъпотия!

— Може би ще успея да ви компенсирам за преживяното. Загазил съм, защото съм тъп американец. Но ще ви платя сто долара...

Младият немец с удоволствие го настани в пансиона. Не беше по-добър от хотела във Везел, но водата беше по-гореща, а тоалетната — по-близо до вратата на стаята му.

Тази нощ е по-различна от всички, които прекарах в Германия, мислеше Джоел, докато гледаше през улицата към жалкия хотел в Емерих. Тази нощ можеше да премине в Холандия. При Корт Торбеке и самолета за Вашингтон. Човекът, когото бе вербувал, беше малко по-възрастен от другите, които му бяха помагали. Беше моряк на търговски кораб от Бременхавен, дошъл в Емерих да се срещне със семейството си, с което не се разбираше. Беше направил синовното посещение и след като майка му и баща му го бяха наругали, беше се върнал при хората, които обичаше най-много — в бара на брега, при завоя на реката.

И отново, както във Везел, думите на английска песен приковаха вниманието на Джоел. Той се втренчи в младия моряк до бара, който свиреше на китара. Този път не беше колежанска футболна песен, а странна, потискаща смесица от бавен рок и тъжна балада.

Мъжете около бара се впечатлиха от вярното изпълнение. Когато морякът свърши, го уважиха с аплодисменти, последвани от възобновяването на бързите разговори и още по-бързото разнасяне на халби с бира. След минута Конвърс застана до морския трубадур, който беше праметнал китарата на гърба си като пушка. Джоел се зачуди дали говори английски, или знае само думите на песни. След няколко секунди щеше да разбере. Морякът се засмя на някаква забележка на приятеля си и когато смехът утихна, Конвърс се обади:

— Бих желал да ви почерпя една чашка, защото ми напомнихте за дома. Хубава песен.

Човекът го изгледа въпросително. Джоел заекна, защото за миг реши, че морякът не разбира. Но за свое облекчение чу:

— Danke. Песента е хубава. Тъжна, но хубава. И ние имаме такива. Вие сте Amerikaner?

— Да. А вие говорите английски.

— Горедолу. Не мога да чета добре, а виег нямам проблеми с говоренето. Пътувам на търговски кораб. Обикаляме до Бостън, Ню Йорк, Балтимор, понякога до Флорида.

— Какво ще пиете?

— Ein Bier^[6] — отвърна немецът и сви рамене.

— Защо не уиски?

— Ja?

— Разбира се.

— Ја.

След няколко минути седяха на маса. Джоел му разказа историята за несъществуващата проститутка и измисления сутеньор. Говореше бавно не защото се съобразяваше с възможността на слушателя си да го разбира, а защото в ума му се зараждаше нов вариант за действие. Морякът китарист беше млад, но очевидно се беше поочупил по пристанищата.

— Трябва да се обърнете към Polizei — рече той, когато Конвърс свърши. — Там познават проститутките и ще запазят в тайна името ви.

— Не мога да рискувам. Въпреки външния ми вид контактувам с редица важни хора — и тук, и в Америка.

— Което значи, че и вие сте важен човек, ја?

— И много глупав. Ако можех да се прехвърля в Холандия, щях да оправя всичко.

— Die Niederlande? Какъв е проблемът?

— Казах ви, паспортът ми е откраднат. И за мой късмет точно сега проверяват много внимателно всички американци, пресичащи границите. Заради онзи смахнат, който уби посланика в Бон и командващия НАТО. Сигурно сте чул?

— Ја, преди два-три дни е бил и във Везел — отбеляза немецът. — Казват, че е тръгнал за Париж.

— Боя се, че това не ми помага... Слушайте, вие познавате хората по реката, които излизат с лодки всеки ден. Ще ви дам сто долара, ако ми помогнете за хотела...

— И аз се съгласих. Много сте щедър.

— Но ще ви платя много повече, ако успеете да ме прехвърлите в Холандия. Фирмата ми има клон в Амстердам. Там ще ми помогнат. Ще ми помогнете ли и вие?

Немецът направи гримаса и си погледна часовника.

— Вече е късно да го организирам тази вечер, а утре тръгвам с първия влак за Бремерхавен. Корабът ми отплава в петнайсет нула нула.

— Точно тази цифра имах предвид и аз. Петнайсет нула нула.

— Марки?

— Долари.

— Ако знаехте езика, щеше да ви струва не повече от петдесет.

— Но не го знам. Хиляда и петстотин долара ще бъдат ваши, ако успеете да го уредите.

Младият мъж се втренчи в Джоел и се дръпна със стола си назад.

— Почакайте ме тук. Трябва да се обадя на едно място.

— Като минавате покрай бара, поръчайте още уиски.

— Danke.

Чакането му се стори цяла вечност.

— Ще мина да ви взема в пет сутринта — обяви морякът и седна с две чаши уиски. — Капитанът иска двеста долара, абер само при условие че не пренасяте наркотици. В противен случай няма да ви пусне на борда.

— Нямам никакви наркотици — усмихна се Джоел, като с труд прикри ликуването си. — Всичко е наред. Ще получите парите си на кея.

— Natürlich.

Всичко стана преди по-малко от час, мислеше Джоел, без да сваля очи от входа на хотела отсреща. В пет часа сутринта щеше да е на път за Холандия и с човека на име Корт Торбеке — снабдителя на Матилон с нелегални паспорти. Списъците на пътниците на всички авиолинии за САЩ щяха да бъдат следени от „Аквитания“, но преди цяла вечност беше научил, че има начин да се изплъзне от преследвачите. Щеше да го направи и сега.

Под едва осветената емблема на хотела изникна сянка. Беше младият моряк, който махна на Джоел да отиде при него.

— Господи, какво ти е, Норман? — извика южнякът, когато Уошбърн внезапно изпадна в неравномерни серии от конвулсии и с разтреперани устни започна безуспешно да се мъчи да поеме дъх.

— Не... не... знам — очите на майора се разшириха, зениците му затанцуваха без контрол.

— Може да е от тоя „Хаймлих“! — рече Томас Тейър, стана и бързо се приближи към Уошбърн. — По дяволите, не може да бъде! Храната ни я няма, ти не си ял!

Двойките около съседните маси се разтревожиха и заговориха бързо и високо на немски. Южнякът се обърна.

— Das glaube ich nicht — каза Джони Реб на безупречен немски.
— Mein Wagen steht draußen. Ich weiß einen Arzt^[7].

Метр д'отелът се приближи тичешком и като видя, че бъркотията е причинена от американците, заговори на английски:

— Зле ли му е на майора, господине? Да попитам ли...

— Не, благодаря. Не искам непознат лекар — прекъсна го Тейър и се наведе над военния аташе, който дишаше дълбоко със затворени очи. Главата му се люлееше напред-назад. — Това е момчето на Моли Уошбърн и ще се погрижа да получи най-доброто! Колата ми е отвън. Ако двама сервитьори ми помогнат да го натоварим в лимузината, ще го закарам веднага при моя лекар. Той е специалист. На моята възраст човек трябва навсякъде да има близък лекар.

— Разбира се! — метр д'отелът щракна с пръсти и веднага се появиха три момчета.

— Посолството... посолството! — задавено произнесе Уошбърн, докато тримата го изнасяха през вратата на ресторанта.

— Не се тревожи, Норман, момчето ми! — рече южнякът, който чу молбата, както вървеше зад гърба на метр д'отела. — Ще им се обадя от колата и ще ги извикам да дойдат при Руди — Тейър се обърна към немца. — Сигурно е съсипан от умора. Работи от тъмно до тъмно като роб. Представяте ли си какво е минало през главата му напоследък? Оня, лудият, уби посланика, а после и оная важна птица в Брюксел! Знаете ли, че момчето на Моли е военният ни аташе в Бон?

— Да, майорът е наш редовен клиент.

— Опасявам се, че този прекрасен млад човек, когото познавам от дете, в момента изучава количествените въздействия на уискито.

— Тъй ли? — метр д'отелът погледна към Джони Реб с изражението на професионален клюкар по дирите на нов слух.

— Обърна една-две чашки повечко, това е всичко. Но да си остане между нас. Ето — извади няколко банкноти южнякът, — не съм имал време да ги обменя. Сто зелени ще стигнат за сметката и за момчетата... А ето и сто за вас, да не говорите много, verstehen^[8]?

— Напълно, mein Herr! — немецът прибра двете стодоларови банкноти, усмихна се и угоднически закима. — Няма да кажа нито дума!

— Е, чак пък толкова. Когато следващия път дойде в ресторанта, можете да му намигнете.

— Да му намигна ли?

— И да му се усмихнете приятелски, както си знаете. Това е достатъчно. Verstehen?

— Да, съгласен съм! Има право да се разтовари!

Вън, до завоя, Джони Реб инструктира келнерите как да нагласят майор Норман Антъни Уошбърн на задната седалка. С опънати крака и възник, по гръб. После даде на всеки по дващсет долара и ги отпрати. След това заговори на двамата мъже, седнали отпред, като натисна един бутон, за да го чуят през стъклената преграда.

— Свалих допълнителните седалки — рече, докато издърпваше кадифените столове от кадифената стена. — В безсъзнание е. Ела при мен, знахарю. А ти, Клаус, ще ни разходиш из красивите околности на Бон.

След няколко минути лимузината зави по черен път. Запалиха лампичката на тавана и лекарят разкопча катарамата на колана на Уошбърн, смъкна панталона му и го преобърна по корем на седалката. Намери мястото в основата на гръбнака, което търсеше, и насочи спринцовката с нетрепваща ръка.

— Готов ли си? — попита мургавият палестинец и свали ластика на шортите на безчувствения мъж.

— Давай, Пуки — отвърна Джони Реб и приближи малък касетофон. — На това място няма да открие следата от убождането поне една седмица, ако въобще я забележи. Хайде, арабино, накарай го да полети.

Лекарят заби дългата игла и бавно натисна с палец буталото на спринцовката.

— Ще подейства веднага — предупреди палестинецът. — Дозата е голяма и съм виждал случаи, когато пациентът започва да дърдори, преди водещият разпита да е готов.

— Аз съм готов.

— Пусни касетофона. Задавай му директни въпроси.

— Да, разбира се. Той е лош човек, Пуки. Непослушно момче, което разправя небивалици — южнякът хвана лявото рамо на безчувствения Уошбърн и го обърна с лице нагоре. — Добре, сине Молин, хайде да си поговорим. Как стана така, че се намеси в историята с офицера от флотата на САЩ, наречен Фицпатрик? Конъл Фицпатрик? Фицпатрик, Фицпатрик, Фицпатрик! Хайде, синко, кажи

на татенцето, защото си нямаш никой освен него! Всички, на които мислиш, че можеш да разчиташ, те изоставиха! Предадоха те, Молин сине! Накараха те да лъжеш черно на бяло във вестниците, та целият свят да разбере, че си лъжец! Но татко ще поправи нещата. Татко ще уреди всичко! Ще станеш голям началник в Генералния щаб! Татко е единствената ти опора, отблъснеш ли я, пропадаш! Къде скрихте Фицпатрик? Фицпатрик, Фицпатрик!

Тялото на Уошбърн се стърчи на седалката, главата му се залюля, от ъгълчетата на устните му се проточи слюнка и се чу шепот.

— Шархьорн, остров Шархьорн... В залива Хелголанд.

Кейлъб Даулинг беше не само ядосан, но и объркан. Напук на хилядите си съмнения, не можеше да се успокои. Прекалено много нелогични неща имаше и не на последно място сред тях беше фактът, че през последните три дни не успяваше да си уреди среща с изпълняващия длъжността посланик. Аташето, който уреждаше срещите, твърдеше, че бъркотията около убийството на Уолтър Перигрин е твърде голяма и затова не приема никого... С други думи, изчезвай, актьорче, имаме си грижи, а ти не си една от тях. Проверяваха го, настаняваха го в някой ъгъл и му говореха празни приказки, които се полагаха на известен, но незначителен човек. Мотивите и интелигентността му бяха поставени под съмнение от арогантни и безцеремонни дипломати. Или от някой друг.

Поради тази причина седеше на задна маса в слабо осветения бар на хотел „Кьонигсдорф“. Беше научил името на секретарката на Перигрин — Инид Хийтли, и беше изпратил Муз Розънбърг в посолството със запечатано писмо, уж от близък приятел на госпожица Хийтли в Щатите. Муз беше инструктиран да го предаде лично и при неговите размери никой на пропуска не възрази. Хийтли беше слязла долу. Посланието беше кратко и ясно.

Уважаема госпожице Хийтли,

Вярвам, че е крайно наложително да поговорим по изключително важен въпрос. Тази вечер в 7,30 часа ще бъда в бара на „Кьонигсдорф“. Ако имате възможност, моля, заповядайте да пийнем по чашка, но настоявам да не споменавате пред никого за срещата ни. Моля ви, пред никого.

Искрено ваш
К. Даулинг

Беше седем и трийсет и осем и Кейлъб започваше да се безпокои. През последните години беше свикнал хората да не закъсняват за срещи и интервюта, това беше едно от малкото преимущества да бъдеш татко Рачет. Но секретарката можеше да не пожелае да се срещне с него. Тя знаеше, че той и Перигрин се бяха сприятелили, знаеше, че има актьори, които търсят реклама, като позират за снимки с държавници и политици. Надяваше се, че...

Появи се. Жената на средна възраст влезе и примижа на слабото осветление. Метр д'отелът се упъти към нея и след секунди я придружи до масата на Даулинг.

— Благодаря ви, че дойдохте — рече Кейлъб и се изправи, когато Инид Хийтли посегна към стола си. — Не бих ви поканил, ако не смятах, че е важно — добави той и седна.

— Разбрах го от бележката ви — отвърна жената с приятно лице, признаци на сребро в косата и много интелигентни очи. Докато чакаха да донесат питието ѝ, водиха непринуден разговор.

— Предполагам, че преживявате тежък период — започна Даулинг.

— Не ми е леко — съгласи се госпожица Хийтли. — Бях секретарка на господин Перигрин близо двайсет години. Джейн... госпожа Перигрин и аз сме приятелки. Сега трябваше да съм при нея, но ѝ обясних, че в службата е възникнало нещо спешно.

— Как се чувства тя?

— Още е в шок. Но ще се оправи. Тя е силна жена. Уолтър обичаше да се обгражда със силни жени.

— Уважавам този начин на мислене, госпожице Хийтли.

Донесоха напитката ѝ, сервитьорът се отдалечи и секретарката погледна въпросително Кейлъб.

— Простете, господин Даулинг, не мога да твърдя, че съм от горещите почитателки на вашия сериал, но, естествено, съм гледала няколко серии. Когато съм канена някъде на вечеря и настъпи вълшебният час, всички спират да се хранят.

— Бих им препоръчал да повишат кулинарното си майсторство. Жената се усмихна.

— Много сте скромни, но не това исках да кажа. Не говорите като човека на телевизионния екран.

— Защото не съм този човек, госпожице Хийтли — отбеляза бившият университетски преподавател със сериозно изражение, като я гледаше с интелгентните си очи. — Но не ви поканих тук, за да обсъждаме актьорската игра. Тази тема не е твърде привлекателна.

— А защо ме поканихте?

— Защото не знам към кого друго да се обърна. Всъщност знам, но не мога да припаря до него.

— И кой е той?

— Изпълняващият длъжността посланик, който долетя от Вашингтон.

— Затънал е до гуша...

— Някой трябва да му каже — прекъсна я Кейлъб. — Да го предупреди.

— Да го предупреди? — очите на жената се разшириха. — За опит да го убият? За ново убийство на Конвърс ли?

— Госпожице Хийтли — започна актьорът с тих глас и сдържано изражение. — Това, което ще споделя с вас, вероятно ще ви шокира и дори ще ви засегне, но не познавам друг човек от посолството, с когото мога да поговоря. Във всеки случай знам със сигурност, че там има хора, към които не бива да се обръщам.

— Не ви разбирам.

— Не съм убеден, че Конвърс е луд и че е убил Уолтър Перигрин.

— Какво? Не говорите сериозно! Не може да не сте прочел колко е неуравновесен. Той е и последният човек, видян с господин Перигрин. Майор Уошбърн свидетелства за това!

— Майор Уошбърн е един от хората, с които не бих желал да разговарям.

— Но той минава за един от най-добрите офицери в армията на САЩ — възрази секретарката.

— В такъв случай има много странни възгледи за изпълнението на заповедите на началниците си. Миналата седмица заведох Перигрин да се срещне с един човек. Той побягна и Уолтър каза на майора да го спре. Вместо това Уошбърн се опита да го убие.

— Сега разбирам — заговори Инид Хийтли с неприязън. — Онази нощ вие организирахте срещата с Конвърс, вие, сега си

спомням! Господин Перигрин ми каза. Какви са тези работи, господин Даулинг? Холивудски актьор защитава представата за себе си? Опасявате се, че ако ви подведат под отговорност, рейтингът ви ще се сгромоляса, така ли? Не мога да продължа този разговор — жената избута стола си назад и се приготви да стане.

— Уолтър Перигрин държеше на думата си, госпожице Хийтли — каза Кейлъб, без да помръдне и без да сваля очи от секретарката. — Смятам, че ще се съгласите с това.

— Е, и?

— Той ми обеща нещо. Каза ми, че ако Конвърс му се обади и поиска среща с него, ще ме вземе със себе си. Мен, госпожице Хийтли. Но не и майор Уошбърн, чиито действия онази нощ пред университета бяха толкова непонятни за него, колкото и за мен.

Жената на средна възраст остана на мястото си, присвила загрижените си очи.

— Наистина на следващата сутрин беше разстроен — тихо призна тя.

— Май ще е по-точно да кажете дяволски ядосан. Човекът, който избяга тогава, не беше Конвърс, но и той не беше луд. Говореше като човек, свикнал да упражнява власт. Провеждало се някакво поверително разследване, свързано с посолството. Перигрин не беше чул за него, но възнамеряваше да разбере. Спомена, че ще се обади във Вашингтон по обезопасен телефон. Не съм запознат с технологията, но ми се струва, че човек не провежда такива разговори, ако не се бои, че някой ще се опита да го подслушва.

— Той наистина се обади. Каза ли ви го?

— Да. Но има още нещо, госпожице Хийтли. Както правилно отбелязахте, Уолтър Перигрин чу за Конвърс благодарение на мен и този факт не ме прави особено щастлив. Но не ви ли се струва странно, макар това да не е тайна, никой не е дошъл да ме разпита след убийството на Уолтър?

— Никой ли? — попита недоверчиво жената. — Но аз включих името ви в доклада си.

— И на кого го предадохте?

— Ами Норман движеше всичко... — Инид Хийтли млъкна.

— Уошбърн ли?

— Да.

— Разговаряла ли сте с някой друг? Не ви ли разпитаха?

— Разпитаха ме, разбира се. Един инспектор от бонската полиция. Сигурна съм, че споменах името ви... абсолютно съм сигурна.

— Присъстваше ли още някой на разпита ви?

— Да — рече секретарката на убития посланик. — Норман — добави шепнешком тя.

— Странно поведение за полицейски отдел, нали? — Кейлъб леко се наведе към нея. — Нека наблегна на нещо, току-що казано от вас, госпожице Хийтли. Попитахте ме дали не съм холивудски актьор, който защитава представата за себе си. Въпросът ви е логичен и ако бяхте видяла опашките от безработни актьори в Лос Анжелис, щяхте да разберете колко е логичен. Е, не смятате ли, че и други хора мислят същото? Не съм разпитван, защото определени лица тук, в Бон, си мислят, че треперя за кожата на татко Рачет и мълча, за да запазя образа и рейтинга му непокътнати. Колкото и да е странно, този тип разсъждения са най-добрата ми физическа защита. Никой не може да убие татко Рачет, без да си навлече гнева на милиони зрители.

— Но вие не мълчите — отбеляза Инид Хийтли.

— По-скоро не говоря високо — поправи я актьорът, — макар и не поради гореописаните причини. Аз съм задължен на Уолтър Перигрин, знам това по-добре от всеки друг. И няма да му се издължа, като оставя за убийството му да обесят човек, за когото съм сигурен, че е невинен. Но тъкмо тук се обърквам. Не мога да бъда сигурен. Може би греша.

Жената отговори на втренчения поглед на Даулинг, намръщи се бавно, но продължи да го гледа.

— Сега ще си тръгна, но бих искала, ако не възразявате, вие да останете още малко. Ще се обадя на един човек, с когото мисля, че трябва да се срещнете. Ще разберете защо. Той ще ви се обади тук, но няма нищо да записвате. Направете каквото ви каже, идете където ви нареди.

— Мога ли да му вярвам?

— Господин Перигрин му вярваше — кимна Инид Хийтли, — въпреки че не го харесваше.

— Значи доверието му е било истинско — отбеляза актьорът.

Кейлъб дочака телефонния разговор и си записа адреса. Портиерът на „Кьонигсдорф“ му извика такси и след осем минути беше пред живописна викторианска сграда в предградията на Бон. Изкачи се до вратата и позвъни.

След две минути го въведоха в просторна стая, вероятно навремето библиотека, но сега шкафовете за книги бяха покрити с подробни карти на Германия. Иззад писалището стана мъж с очила, кимна и заговори:

— Господин Даулинг?

— Да.

— Благодаря, че дойдохте. Името ми не е важно. Можете да ме наричате Джордж.

— Добре, Джордж.

— Но за ваша поверителна, повтарям, поверителна информация, аз съм началник на централата на ЦРУ в Бон.

— Добре, Джордж.

— С какво се занимавате, господин Даулинг? Каква е професията ви?

Актьорът само поклати глава.

[1] Стая. 20 марки (нем.). — Бел. пр. ↑

[2] Аз му го казах (нем.). — Бел. пр. ↑

[3] Глупак! (нем.) — Бел. пр. ↑

[4] Свиня! (нем.) — Бел. пр. ↑

[5] Негри и евреи (нем.). — Бел. пр. ↑

[6] Една бира (нем.). — Бел. пр. ↑

[7] Това не го вярвам. Колата ми е навън. Познавам един лекар (нем.). — Бел. пр. ↑

[8] Разбирате ли (нем.). — Бел. пр. ↑

Първата неясна светлина на зората пропълзя ниско по източното небе и над речните кейове с лодките. Джоел вървеше до младия моряк и непрекъснато вдигаше ръка към небръснатото си четвърти ден лице. За последен път се избръсна в Бон и сега имаше наченки на къса брада, още недостатъчно гъста, но вече не четина. Още един ден и ще трябва да започне да я подравнява и оформя — още едно бягство от приликата със снимката във вестниците.

След още един ден трябваше да реши и дали да се обади на Вал. Всъщност вече беше взел отрицателно решение. Инструкциите му бяха достатъчно ясни, а и телефонът вероятно се подслушваше. Но толкова му се искаше поне да чуе гласа ѝ, да долови подкрепата, която знаеше, че ще открие в него. Не. Да я чуе, значеше да я въвлече. Не!

— Последната лодка вдясно — обади се морякът и забави крачка. — Трябва отново да ви попитам, защото съм дал дума. Нали не носите наркотици?

— Не, не нося.

— Може да поиска да ви претърси.

— Не мога да разреша подобно нещо — избухна Конвърс, като се сети за пояса с парите. Можеха да го помислят за скривалище на наркотици и ако го отвореха, щяха да открият сума, за каквато повечето от мошениците по крайбрежието бяха готови да извършат убийство.

— Може да се интересува защо. Наркотиците носят тежки присъди.

— Ще му обясня на четири очи — каза Джоел и измисли начина. Щеше да го направи с пистолет в едната ръка и допълнителни петстотин долара в другата. — Но давам честна дума, че не нося наркотици.

— Лодката не е моя.

— Но ти организира всичко и знаеш достатъчно за мен, за да ме предадеш, ако окажат натиск върху теб.

— Ja, помня. Кънектикът, посещавал съм приятели в Бриджпорт. Вие сте вицепрезидент на брокерска къща. Ако трябва, ще ви намеря.

— Не бих искал да се стига дотам. Ти си добър човек, помагаш ми в тежък момент и съм ти признателен. Няма да ти докарам неприятности.

— Ja — кимна младият немец. — Вярвам ви. И снощи ви повярвах. Говорите много добре, явно сте интелigent, но сте извършил глупост и сега ушите ви са червени. А едни червени уши ще ви струват повече, отколкото сте готов да платите, и затова плащате още повече, за да премахнете червенината.

— Проповедта ти е трогателна.

— Was ist?

— Нищо. Прав си. Такива сме ние от висшето ниво на средното управление. Ето — Джоел беше приготвил банкнотите в левия си джоб и сега ги извади. — Обещах ти хиляда и петстотин долара. Преброй ги, ако искаш.

— Защо? Ако не са толкова, ще се развикам и ще останете тук. А сте прекалено уплашен, за да поемете такъв риск.

— Ти си роден за адвокат.

— Елате, ще ви заведе при капитана. За вас той е само „капитане“. Ще ви свалят, където той каже... И внимавайте. Пазете се от хората на лодката. Те мислят, че носите много пари.

— Затова не искам да ме претърсват — призна Конвърс.

— Знам. Ще направя каквото мога.

Но това, което направи морякът, не беше достатъчно. Капитанът на мръсната баржа — нисък набит мъж с развалени зъби, заведе Джоел в кабината с руля и му каза на развален, но напълно ясен английски да си свали сакото.

— Обясних на приятеля си на пристанището, че не мога да го направя.

— Двеста долара, Amerikaner — рече капитанът.

Конвърс имаше пари в десния джоб. Бръкна да ги извади и бегло погледна през прозореца към кърмата. Видя в слабата светлина двама мъже да се качват на борда. Не погледнаха нагоре и той остана невидим за тях в сенките на кабината.

Ударът дойде внезапно, без предупреждение и с такава сила, че Джоел се сви и се хвана за стомаха. Не можа да поеме дъх. Пред него приличният на бик капитан махаше ръката си с гримаса на остра болка. Юмрукът на немеца беше улучил пистолета в колана на

Конвърс. Джоел с мъка се довлече до преградата, облегна се на нея и бавно седна на пода. Все пак успя да бръкне под сакото и да извади пистолета. Насочи го към огромния гръден кош на капитана.

— Не биваше да го правиш — заговори, без да маха ръка от стомаха си. — А сега ти си свали якето, мръсно.

— Was?

— Много добре ме чу! Съблечи го, обърни го наопаки и го тръсни!

Немецът бавно и неохотно се измъкна от късото до кръста яке, като на два пъти хвърли крадливи погледи вляво от Джоел, към вратата на кабината.

— Търсех само наркотици.

— Не нося наркотици, а дори и да носех, онзи, който би ми ги продал, щеше да намери по-добър начин да ги прехвърли през реката. Обърни го! Разтръскай го!

Капитанът хвана якето за долния край и го отпусна. Къс револвер падна на пода и изтрака на дървото, последван от по-лекия звук на дълъг нож, прибран в плоска кокалена дръжка, която накрая се разширяваше. Когато се удари в палубата, острието изскочи.

— По реката е така — отсече капитанът без допълнителни обяснения.

— Аз само искам да я прекося без проблеми, а за изнервен човек като мен проблем ще е всеки, който влезе през тази врата — Конвърс посочи с глава вратата на кабината от лявата си страна. — В такова състояние съм, че ще стрелям веднага. Вероятно ще убия и теб, и този, който влезе. Не съм силен като теб, капитане, но се страхувам и това ме прави много по-опасен. Можеш ли да го разбереш?

— Да. Не съм те наранил. Само търсех наркотици.

— Доста ме заболя — поправи го Джоел. — И това ме плаши.

— Nein. Bitte... моля ви.

— Кога ще изкараш лодката от пристанището?

— Когато реша.

— Колко души е екипажът?

— Само един човек.

— Лъжец! — кресна остро Конвърс и вдигна пистолета.

— Zwei. Двама души... днес. Ще товарим тежки сандъци в Елтон. Честна дума, обикновено е само един. Не мога да плащам на

повече.

— Пускай двигателя — нареди Джоел. — Или двигателите. Хайде!

— Die Mannschaft... Екипажът... Трябва да дам заповеди.

— Чакай! — Конвърс запълзя към вратата и погледна нагоре към плътната дървена рамка на прозореца на рулевия, без да отклони дулото от гърдите на капитана. Отново се облегна на преградата и се изправи. Беше в сянка и виждаше ясно през всички прозорци пред и зад себе си. Двамата от екипажа седяха и пушеха, единият пиеше бира от кутия. — Добре — рече Джоел и освободи спусъка на автоматичния пистолет, с който не беше сигурен дали може да улучи на повече от три метра. — Отвори вратата и дай заповедите си. И ако някой от тези мъже направи нещо повече от развързването на въжетата, ще те убия. Ясно ли е?

— Ясно... но вие не ме разбирате. Исках да ви претърся за наркотици. Не съм искал да ви направя нищо лошо, просто се защитавам. Вярвам в думите на моя Neffe... на племенника ми, но трябва да съм сигурен.

— На племенника ти?

— Морякът от Бремерхавен. Как мислите, че намери тази работа? Ach, mein Bruder продава цветя! Магазинът е на неговата Frau! И той навремето плаваше по океаните като мен. А сега е Blumenhandler!

— Проклет да съм, ако разбирам нещо — каза Джоел и свали леко пистолета.

— Може би ще разберете, ако ви кажа, че ми предложи половината от хиляда и петстотинте долара, които сте му платил.

— Организиран крадци.

— Nein, аз не приех. Казах му да си купи нова Gitarre.

Конвърс въздъхна.

— Нямам наркотици. Вярваш ли ми?

— Ja, той ми обясни, че сте само един глупак. Богатите глупаци плащат повече, защото се боят да покажат пред хората глупостта си. Бедните не ги е грижа.

— Тази склонност към проповеди наследствена ли е?

— Какво?

— Нищо. Издай заповедите си. Да тръгваме.

— Ја. Моля ви, наблюдавайте през прозорците. Не искам да се боите. Прав сте. Уплашеният човек е много по-опасен.

Джоел се облегна на преградата, докато капитанът даваше заповедите си. Двигателите се включиха и въжетата бяха отвързани. Конвърс се отпусна и спря да мисли. Искаше малко да си отдъхне...

— Пет, може би шест минути — говореше капитанът и завъртя руля наляво.

Джоел примигна, беше се озовал в спокойна ниша, но не знаеше за колко време.

— Каква е процедурата? — попита той, загледан в изгрева на оранжевото слънце, което подпали остатъка от речната мъгла. — Какво трябва да правя?

— Почти нищо — отвърна немецът. — Просто ще минете спокойно по кея, сякаш минавате оттам всяка сутрин, и през ремонтната база ще излезете на улицата. Ще се окажете в южната част на град Лобит, в die Niederlande, и все едно че никога не сме се виждали.

— Разбирам, но как ще стане?

— Виждате ли онзи Bootshafen? — капитанът посочи към редица докове с тежка машинария.

— Това е пристанище.

— Ја, пристанище. Единият ми резервоар е празен. Ще кажа, че искам да го проверя. Ще спра двигателите на триста метра от брега и ще вляза в пристанището. Ще помърморя за цената, която искат холандците, но ще я платя, защото не купувам от оня deutsche крадец на отсрещния бряг. Вие ще слезете с единия човек от екипажа, ще изпушите цигара, ще се посмеете на глупостта на капитана си и ще си тръгнете.

— Просто така?

— Ја.

— Прекалено лесно е.

— Ја. Никой не е казал, че е трудно. Само трябва да си отваряте очите.

— За полиция ли?

— Nein — капитанът сви рамене. — Ако се появи Polizei, ще се качите на лодката и тогава ще останете на борда.

— В такъв случай за кого да си отварям очите?

— За хора, които ще ви наблюдават и ще забележат, че се отдалечавате.

— Какви хора?

— Всякакви негодници. Сутрин идват на кея и търсят работа, повечето още не са изтрезнели. Пазете се от тях. Ще решат, че носите наркотици или пари. Ще ви счупят главата и ще ви ограбят.

— Племенникът ви ме предупреди да се пазя от хората на лодката ви.

— Само новият е негодник. Налива се с бира да изтрезнее. Смята, че ме е измамил, но греша. Ще го задържа на борда да чисти или ще измисля нещо друго. Другият не е проблем за вас. Той ми е верен, Idiot с як гръб и дебела глава. По реката само аз го наемам. Verstehen?

— Мисля, че да. Между другото, трябва да отида в Амстердам. Има ли влак оттук?

— В Лобит няма влакове. Ще вземете автобуса до Арnhem. Оттам тръгва влак за Амстердам. Пътувал съм често с него, когато корабите ми хвърляха котва в die Niederlande. Автобусът спира на гарата. Пътуването е кратко.

— Кораби ли? Големи кораби? — попита Джоел, заинтригуван от думите на капитана.

— Навремето плавах по океаните, а не по вонящи реки. На петнайсетгодишна възраст постъпих на кораб с mein Bruder — брат ми. На двайсет и три вече бях Obermaat... младши офицер. Добри пари, хубав живот... Бях много щастлив — немецът понижи глас, докато спираше двигателите, и завъртя руля наляво. Лодката забуксува във водата. — Защо да говорим? Всичко е свършено.

— Какво се е случило?

— Не ви интересува, Amerikaner — капитанът даде газ и моторът се задави.

— Интересува ме.

— Warum? Защо?

— Не знам. Може би отвлича мислите ми от собствените ми проблеми — честно призна Конвърс.

Немецът му хвърли кратък поглед.

— Питате ме? Добре. Нали никога не сме се виждали... Откраднах пари, много пари. На финансиста на фирмата му трябваша

девет месеца да ме открие. Aber, ach, все пак ме откри! Беше преди много години. Оттогава за мен няма океани, плавам само по реката.

— Но нали сте печелил добре? Защо откраднахте?

— Защо крадат повечето мъже?

— Защото имат нужда от пари, искат неща, които не биха могли нормално да си позволят или в същината си са нечестни. Но не смятам, че вие сте такъв.

— Историята е по-стара, като Адам и ябълката, Amerikaner.

— Искате да кажете, че е било заради жена?

— Стара история. Имаше дете и не искаше мъжът ѝ да кръстосва морета и океани. Искаше нещо повече — капитанът си позволи слаб блясък в очите и лека усмивка. — Искаше цветарница.

Джоел се засмя, за миг забравил болката си.

— Бива си ви, капитане.

— Нали вече няма да се видим?

— Тогава племенникът ви...

— Никога вече няма да ви види! — прекъсна го немецът и високо се засмя. Очите му не се отделяха от водата, докато навлизаше в холандското пристанище.

Конвърс стоеше облегнат на един кол, пушеше и очите му, скрити под ниско спуснатата козирка, сновяха неспирно нагоре-надолу по кея и ремонтната база. Хората, които се тълпяха около тежките машини, вършеха механично работата си, а тези при лодките, изглежда, предпочитаха да ги наблюдават, отколкото сами да свършат нещо.

Моментът е подходящ, реши Джоел и се оттласна от кола. Никой не проявяваше дори минимален интерес към него.

Тръгна по кея бавно, почти лениво, но очите му не пропускаха нищо. Стигна ремонтната база и се приближи към редица корпуси в сухия док. Зад последния корпус, на не повече от сто метра, се издигаше необичайно висока противоураганна преграда с отворен портал. От лявата му страна стоеше униформен пазач, който пиеше кафе и четеше вестник. Столът му беше облегнат на мрежестата ограда. Като го видя, Джоел спря, дишането му секна. Без никаква видима причина в него се включи някакво вътрешно усещане за

тревога. През портала спокойно влизаха и излизаха хора, но пазачът не вдигаше поглед от вестника в скута си.

Конвърс се обърна и хвърли последен поглед към реката. Внезапно вниманието му беше привлечено от капитана. Беше изтичал до началото на кея и диво ръкомахаше с бързи, кратки движения. Опитваше се да го предупреди за нещо. След това изкрещя с всичка сила, хората го загледаха и се заобръщаха, но продължиха по пътя си. Никой не искаше да се забърква в каквото и да било.

— Lauf! Бягай! Махай се!

Джоел се обърка. Огледа се наоколо. И тогава ги видя. Двама, не, трима едри мъже се изкачиха на кея, втренчени в него със стъклени очи. Първият се хвърли към капитана. Немецът го хвана за рамото и го завъртя, за да го спре, но другите двама налетяха с юмруци върху него и го заудряха по врата и гърба. Приличаха на животни, възбудени от миризмата на падналата в капана тлъста плячка.

Конвърс се хвърли по корем под редицата лодки на сухия док и си удари главата, докато пълзеше към светлината в другия им край. Виждаше крака, които бясно се мятаха зад него, приближаваха, защото той пълзеше, а те тичаха. Стигна края на редицата, изправи се и хукна към портала. Изтегли ризата си от панталона, откъсна част от долния ѝ край и я притисна към ударените места по главата си, докато мина бързо покрай пазача и излезе от портала. Огледа се. Тримата мъже ядосано, по пиянски спореха един с друг, двама клекнаха и занадничаха под лодките. В същия миг правият го забеляза. Извика нещо и другите двама се изправиха и хукнаха след Джоел. Той също побягна с всичка сила и скоро спря да ги вижда. Животните се бяха отказали от гонитбата.

Намираще се в Холандия. Посрещането му беше, меко казано, хладно, но беше с една крачка по-близо до Амстердам. От друга страна, нямаше представа къде точно се намира в момента. Знаеше само името на града — Лобит. Трябваше да успокои дишането си и да помисли. Влезе в запустял крайбрежен склад, където тъмната сянка зад входа превръщаше стъклото в мътно огледало. Беше достатъчно, видът му бе ужасен. Мисли. Мисли, за Бога!

Матилон му беше казал да вземе влака от Арnhem до Амстердам, ясно си спомняше това. А капитанът на баржата го посъветва да вземе автобус от Лобит до Арnhem, в Лобит нямало гара. Първото нещо,

което трябваше да направи на гарата в Арnhem, беше да се поизчисти, да разучи тълпата и да прецени дали да рискува да стане част от нея. Умът му препусна едновременно в няколко направления. Очилата без диоптри отдавна бяха изчезнали по време на бурните събития във Везел, щеше да ги замени със слънчеви. Трудно можеше да направи нещо за драскотините по лицето си, но след сапун и вода нямаше да изглеждат толкова зловещи, а около гарата все щеше да намери къде да пооправи скъсаните си дрехи... Трябваше му и карта. По дяволите, нали беше летец! Трябваше да се добере до Амстердам и да намери начин да установи контакт с човек на име Корт Торбеке и да се обади на Нейтън Саймън в Ню Йорк. Имаше да върши толкова неща.

Когато излезе от склада, внезапно осъзна какво става. Всеки изминал ден приближаваше генералите от „Аквитания“ до осъществяването на лудостта, която бяха замислили. Той и те трябваше да разменят местата си. Преследваният трябваше да стане преследвач. Апостолите на Делавейн бяха убедили света, че той е убиец-психопат и затова трябва да го открият, заловят, убият и да го представят като поредния пример за разпространяващото се безумие, което може да се спре само с тяхна помощ. „Аквитания“ трябваше да се извади на показ и да се разруши, преди да е станало твърде късно. Броенето преди старта вървеше.

Действай!, заповяда си наум Конвърс и тръгна по-бързо по улицата.

Седеше в последния вагон на влака, все още нащрек, но доволен от постигнатия напредък. Беше действал предпазливо, без излишни движения, съсредоточен върху поне десетината възможни опасности — втренчени в него очи, мъж или жена, забелязани два пъти за кратък период от време, чиновник, който го бави с любезността си повече от необходимото.

ТУК СЕ ГОВОРИ АНГЛИЙСКИ, гласеше надписът върху покрива на павилион за вестници на оживен ъгъл в Лобит. Докато си купуваше карта и вестник, Конвърс помоли да го упътят към спирката на автобуса за Арnhem, прикрил лице зад вестника. Собственикът беше прекалено зает с клиентите и не обърна внимание на вида му. Упъти го в телеграфен стил, като действаше повече с жестове, отколкото с думи. Джоел откри автобусната спирка след четири преки. Седна в

претъпканото превозно средство, зарови лице във вестника, който не можеше да прочете, и след около четирийсет минути слезе на гарата в Арnhem

Първата му задача бе да отиде до умивалника, който беше най-отдалечен от вратата на мъжката тоалетна. Изми се и доколкото можа изтупа дрехите си. Огледа се. Все още изглеждаше зле, но повече приличаше на човек, който се е наранил, отколкото на пребит, а между двете имаше разлика.

След това отиде на гарата и обмени в гулдени марките и петстотин долара. От аптеката до обменното бюро си купи тъмни очила с цветни рамки. Когато се нареди на опашката пред касата, закрил с ръка белезите по лицето си, погледът му се спря върху щанда за козметика отсреща. Гледката събуди един спомен.

Малко след сватбата, при един от онези шантави инциденти, които стават в най-неподходящото възможно време, Валери се беше спънала в килима и си удари главата в ръба на малка маса. До седем вечерта ѝ излезе „адски бушон“, както се изрази Джоел. Около окото ѝ се беше оформил почти пълен черен кръг. На следващата сутрин в десет часа трябваше да проведе представяне на фирмата си на два езика пред клиенти от Щутгарт. Беше го изпратила до аптеката за малко шишенце течен грим, който направи синината видима само от съвсем близко разстояние.

— Не искам хората да си помислят, че новичкият ми съпруг ме е пребил, защото не съм удовлетворила някоя от най-дивите му сексуални фантазии.

— Коя по-точно? — беше попитал той.

Излезе от опашката, заобиколи гишетата и се устреми към щанда с кремове и одеколони, шампоани и лакове за нокти. Позна шишенцето, избра по-тъмен нюанс и се върна на опашката.

Второто посещение на мъжката тоалетна отне десетина минути, но резултатите оправдаха бавенето. Нанесе внимателно грима и белезите избледняха. Вече изглеждаше не като побойник, а като човек след леко падане, освен ако не го гледаха много отблизо. Конвърс се поздрави за хрумването.

Качи се в последния вагон на влака от Арnhem за Амстердам, пълен с двойки летовници на неговата възраст. Спирките се нижеха, пътниците слизаха и се качваха.

— Амстел! — изрева кондукторът, като отвори предната врата.
— Амстердам!

Влакът влезе в гарата и мъжки и женски гърди, облечени в тениски, шумно нахлуха във вагона. Пет-шест души, седнали пред Джоел, станаха едновременно да поздравят познатите си. Във въздуха се вдигнаха бутилки и кутии с бира. Между тесните стени екна смях, който почти удави свирката на влака.

Зад новодошлите по пътеката с несигурна стъпка се движеше възрастна жена, очевидно пияна. Измачканите ѝ дрехи подхождаха на огромната протрита брезентова торба, която стискаше в лявата си ръка, докато с дясната се опря на най-близката облегалка, за да запази равновесие. Ухилена прие бутилка бира, пътниците започнаха да пускат в торбата ѝ бутилки и сандвичи. Двама мъже застанаха на пътеката и ѝ се поклониха ниско, сякаш беше кралица. Трети я плесна отзад и подсвирна. Ритуалът продължи няколко минути — развеселените пътници си бяха намерили забавление. Старицата пиеше, плезеше се с опулени очи и развят дрипав шал. Забавляваше всички с пиянските си подвиквания и приемаше всичко, което хвърляха в чантата ѝ, включително и дребните монети. Любезни са холандските летовници, мислеше Джоел, готови са да се погрижат за по-нещастните от тях. Жената се доближи до него, като държеше брезентовата чанта разтворена пред себе си, за да получи всичко, което ѝ хвърляха от двете страни на пътеката. Конвърс бръкна в джоба си, извади няколко гулдена и ги пусна в чантата.

— Goedemorgen — каза старицата и помахна с ръка. После изрече нещо дълго и неразбираемо.

Джоел кимна и заби поглед в картата, но жената с чантата остана до него.

— Uw hoofd! Ach, heb je een ongeluk gehad, jongen?

Конвърс отново кимна, бръкна повторно в джоба си и даде на пияницата още пари. Посочи към картата и ѝ махна да се отстрани.

— Spreekt u Engels? — изкрещя едрата старица, залитна и се надвеси над него.

Джоел сви рамене, облегна се и отново прикова очи в картата.

— Май говориш — рече дрезгаво, ясно и трезвено жената. Дясната ѝ ръка вече не стискаше облегалката, а ровеше в чантата. — Търсихме те всеки ден, във всеки влак. Не мърдай! Пистолетът ми има

заглушител. При тоя шум ще дръпна спусъка и никой няма да чуе нищо, включително мъжът до теб, който мисли само как да се запознае с жената с големите гърди. Намерихме те, Мeneer Конвърс!

Намираще се на няколко минути от Амстердам и смъртта.

— Mag ik u even lastig vallen? — изкрещя старицата на пътника до Конвърс и пак се заклатушка. Мъжът отлепи очи от веселбата на пътеката и погледна нагоре към вещицата. Тя се развика отново, без да вади дясната си ръка от чантата. Сивата ѝ чорлава коса се разтърси, когато кимна към предната част на вагона. — Zou ik op uw plaats mogen zitten?

— Mij best! — човекът стана ухилен и Джоел инстинктивно отдръпна краката си, за да мине. — Dank u wel — добави той и пое към единственото празно място зад двойката, танцуваща на пътеката.

— Мърдай! — дрезгаво изкомандва старицата, като се поклащаше в ритъма на носещия се към Амстердам влак.

Ако ще правя нещо, реши Джоел, трябва да е сега. Започна да се изправя с вперени право пред себе си очи, десният му лакът бе подпрян на ръчката, на сантиметри от издутата торба. Рязко пхна ръка в зейналия ѝ отвор и впи пръсти в тлъстата китка на ръката, която държеше оръжието. Стисна я, наведе я надолу, като сграбчи плът и метал, и яростно я изви наляво. Блъсна старицата в тясното пространство между седалките, завъртя я и я тръшна на мястото до прозореца. Пистолетът гръмна, чу се остро изпукване и в дебелия брезент се прогори дупка, краищата ѝ задимяха. Куршумът се заби някъде ниско долу. Силата на женицето се оказа маниакална, далече по-голяма, отколкото можеше да си представи. Бореше се яростно, посягаше с нокти към лицето му, но той успя да вдигне ръката ѝ над главата, изви я и я задържа зад гърба ѝ. В торбата ръцете им още не се пускаха, тя стискаше пистолета, а той не можеше да откопчи пръстите ѝ от него. Все пак успя да го задържи насочен надолу, като обездвижваше китката ѝ — сила срещу сила. Разкривеното ѝ лице подсказваше, че няма да се предаде.

Веселбата и шумът във вагона достигнаха връхна точка — фалшиви гласове се опитваха да подхванат песен, отекваше висок смях. Никой не обръщаше внимание на дивата борба върху тясната седалка. Внезапно, погълнат от паниката и яростната безизходица,

Джоел усети, че влакът, макар и съвсем неуловимо, намалява скорост. Рефлексите му на летец отново не му изневериха. Заби лакът в дясната гърда на старицата, за да я накара да пусне пистолета, но тя се държеше с извита назад ръка и запънати под предната седалка дебели крака, които ѝ даваха опора. Тлъстото ѝ тяло се извиваше, успя да приклеци ръката му така, че да не може да изтръгне пистолета.

— Пускай! — дрезгаво прошепна той. — Няма да ти направя нищо. Колкото и да са ти платили, ще ти платя още повече.

— Нее! Ще ме извлекат от дъното на някой канал! Не можеш да избягаш, Меенег! Чакат те в Амстердам на гарата!

Старицата сгърчи лице, зарита с крака и за миг освободи лявата си ръка. Протегна я към лицето му и ноктите ѝ се плъзнаха по покаралата му брада, но той я улови за китката, опъна ръката ѝ успоредно на седалката, удари я с все сила с коляното си и я завъртя по посока на часовниковата стрелка, за да я обездвижи. Не успя. Дясната ѝ ръка беше силна като на лъвица, защитаваща достойнството си. Не пускаше и пистолета в торбата.

— Лъжеш! — кресна ѝ Конвърс. — Никой не знае, че съм в този влак! Самата ти се качи преди двайсет минути!

— Бъркаш, Америкаан! Пътувам от Арнхем, но тръгнах от първия вагон към края на влака. Открих те в Утрехт и веднага беше телефонирано.

— Лъжеш!

— Сам ще видиш.

— Кой те нае?

— Хора.

— Кои?

— Ще ги видиш.

— По дяволите, ти не си от тях! Изключено е!

— Те ми платиха. Плащат наляво и надясно по железопътната линия. По кейовете и летищата също. Предупредиха, че говориш само английски.

— Нещо друго?

— Защо трябва да ти казвам? Заловен си. Ти трябва да ме пуснеш, може би ще е по-полезно за теб.

— Как? С бърз изстрел в главата вместо клетка в Ханой?

— Каквото и да е, куршумът е за предпочитане. Прекалено млад си, да знаеш, Менеер. Никога не си живял в окупация.

— А ти си прекалено стара, за да си толкова силна.

— Ja, научих и това.

— Пусни ме!

Влакът спираше и пияната тълпа във вагона ревна одобрително. Мъжете посегнаха над главите си към куфарите. Пътникът, който беше седял до Джоел, бързо издърпа своя от мрежата над седалката, стомахът му се притисна в рамото на Конвърс. Джоел се постара да даде вид, сякаш е погълнат от разговора с изкривилата лице полу пленница. Човекът политна назад с куфара в ръка и се засмя.

Старицата се метна напред и впи зъби в горната част на ръката на Конвърс, на милиметри от раната му. Захапа го злобно, жълтите ѝ зъби проникнаха в плътта му, от кожата му бликна кръв и потече по синкавата кожа на лицето ѝ.

Той подскочи от болка. Тя освободи ръката си от хватката му в торбата, пистолетът беше неин! Стреля и от пода на пътеката, на няколко сантиметра от крака на Джоел, се откъсна парче дърво. Той сграбчи невидимото дуло, извъртя го и го дръпна, като се мъчеше с всичка сила да го отклони от себе си. Старата стреля отново.

Очите ѝ се разшириха, тя се отпусна назад на седалката. Плъзна се към прозореца, без да затваря очи. По тънкия плат на роклята върху горната част на корема ѝ се разпълзя кърваво петно. Мъртва е, помисли Джоел и му се догади, трябваше да поеме няколко пъти дълбоко дъх, за да не повърне. Попита се разтреперан коя ли е тази старица, защо е изпаднала, какво ли е преживяла, за да стигне дотук? Прекалено млад си да знаеш... Никога не си живял в окупация.

Нямаше време за подобни мисли! Тя искаше да го убие, това бе единственото, което го интересуваше, а след няколко минути щеше да се срещне с мъжете, които го причакваха. Трябваше да мисли, да действа!

Бръкна в брезентовата торба и изви пистолета, за да го измъкне от сгърчените ѝ пръсти. Бързо го мушна под колана, усещаше тежестта на другия пистолет в джоба си. Пресегна се и подреди гънките на роклята, покри с шала кървавите петна и спусна чорлав кичур коса върху изцъклените ѝ очи. Опитът от лагерите му подсказа да не се опитва да ги затваря, много често оказваха съпротива и само щеше да

привлече вниманието към себе си и нея. Последното, което направи, беше да извади една консервена кутия бира от торбата, да я отвори и да я сложи в скута ѝ. Течността се разля и намокри полата.

— Amsterdam! De volgende halte is Amsterdam-Centraal!

Тълпата летовници нададе възторжен рев и пред вратите се оформиха опашки. О, Боже, мислеше Конвърс. Как? Старицата спомена за телефонно обаждане. Фразата подсказваше, че не е телефонирала тя. Логично — тя разполагаше с прекалено малко време. Очевидно беше платила на някоя от посестримите си в Утрехт. Следователно информацията им беше минимална поради недостига на време. Била е специална сътрудничка, издирвана така, както само „Аквитания“ можеше да издирва — силна, умееща да борава с оръжие, способна да застреля човек, без да ѝ мигне окото. Налагало се е само да даде телефона и да инструктира човека, на когото беше платила да се обади, да каже кога пристига влакът. Следователно... имаше възможност да се измъкне. Всеки пътник щеше да бъде внимателно оглеждан и сравняван с лицето от снимката. Но той едновременно беше и не беше това лице! И говореше само английски, на тази информация се наблягаше много.

Мисли!

— Ze is dronken!

Думите изрече високо едър мъж, застанал до него с невероятно пищна жена под ръка, като посочи към мъртвата. И двамата се смееха, а Джоел разбра и без преводач. Конвърс кимна, усмихна се и сви рамене. Беше намерил начин да се измъкне от гарата на Амстердам.

Сети се, че съществува универсален език, който се прилага при толкова силен шум, че никой не може да чува и да бъде чут. Използва се и когато човек се отегчава на някой коктейл или гледа мач по телевизията в компанията на глупаци, които си въобразяват, че разбират повече от треньора и играчите. В такива случаи хората кимаха, усмихваха се, от време на време слагаха приятелски ръка на нечие рамо, за да осъществят общуване, но не казваха нищо.

Джоел правеше всичко това, когато слезе от влака с едрия мъж и съпругата му. Държеше се почти като луд, играеше ролята си като човек, който знае, че границата между смъртта и оцеляването е изтъняла като оризова хартия. Адвокатът у него осигуряваше контрола,

летецът проверяваше откъде духа вятърът, защото знаеше, че самолетът ще промени курса си и от най-лекия напор.

Беше свалил черните очила, козирката бе силно нахлупена над челото му. Докато вървяха по перона, ръката му беше на рамото на едрият мъж, който се смееше и говореше. Джоел кимаше, удряше го по рамото и на свой ред се смееше, когато холандецът за малко прекъсваше монолога си. Тъй като двойката беше на градус, не обръщаше особено внимание на неразбираемите отговори. Джоел изглеждаше като типичния подпийнал добряк, а в състоянието, в което се намираха, нищо друго нямаше значение.

Вървяха към залата на гарата и Конвърс непрекъснато шареше с очи. Погледът му бе привлечен от един мъж, застанал в тълпата посрещачи зад аркадата в дъното на перона. Джоел го забеляза пръв, защото за разлика от хората около него, чиито лица бяха озарени от различна степен на приятно очакване, неговото изражение бе тъй напрегнато, че изглеждаше мрачно. Не беше дошъл да посреща. В следващия миг Конвърс разбра, че човекът е привлякъл вниманието му и по друга причина. Позна го и веднага се сети къде го е виждал — слизаше бързо по пътеката, обградена от плътни листа, придружен от още един мъж. Беше от патрула в имението на Лайфхелм над реката.

Когато се приближиха към аркадата, Джоел се разсмя още по-високо и толкова силно затупа холандеца по рамото, че шапката му се килна над лицето. Кимна и сви няколко пъти рамене, добродушно поклати глава с вдигнати вежди и непрекъснато движещи се устни. През присвитите си очи забеляза, че пазачът на Лайфхелм го гледа втренчено, след това отмести очи. Минаха под аркадата и с ъгълчето на очите си Джоел ясно забеляза, че една глава рязко се изви и една фигура започна да разблъсква хората пред себе си. Конвърс се обърна и погледна през рамото на холандеца. Да. Очите му се срещнаха с погледа на пазача на Лайфхелм. Позна го мигновено и за секунда немецът изпадна в паника и се огледа назад към перона. Започна да вика нещо и спря. Бръкна под сакото си и тръгна напред.

Джоел заряза двойката и хукна да бяга, като си пробиваше път между плътната стена от тела, устремен към арката на изхода, през която яркото слънце огряваше живописната зала. Докато тичаше, два пъти се обърна назад. Първия път не видя нищо, но втория път забеляза преследвача. Пазачът на Лайфхелм ревеше заповеди към

някого от другата страна, като се вдигаше на пръсти, мъчеше се да види и да бъде видян и махаше към изхода. Конвърс се затича още по-бързо през тълпата към стъпалата, които водеха към масивния изход. Изкачи се по тях бързо, но не по-бързо от най-забързаните пътници. Държеше се в центъра на тълпата и се стараеше да привлече колкото може по-малко внимание към себе си.

Мина през вратата, озова се на слънце и се обърка. Под себе си видя вода, кейове и яхти със стъклени покриви. Покрай тях бързаха хора, други се качваха на борда под внимателните погледи на облечени в синьо-бели униформи мъже. Беше слязъл от влака, за да се озове на някакво странно крайбрежие. После се сети — гарата на Амстердам беше построена на остров срещу центъра на града, затова я наричаха Centraal. Все пак имаше улица, не, две или три улици, които минаваха като мостове над водата и се свързваха с други улици, дървета и сгради... Нямахме време! Намираше се на открито, а онези улици бяха неговите убежища, те щяха да го скрият от врага. Побягна с всички сили по крайбрежния булевард и стигна още по-широка пътна артерия, задръстена с коли, автобуси, трамваи, всички очакващи с нетърпение звънците, които щяха да им разрешат да потеглят. Видя топяща се опашка пред вратите на трамвай, последните двама пътници се качиха. Втурна се натам и скочи в последния вагон, точно преди вратите да се затворят.

Забеляза свободно място в дъното и се запъти нататък. Седна отчаяно задъхан, по челото и слепоочията му беше избила пот, която се стичаше по лицето му, а ризата под сакото беше вир-вода. Едва тогава осъзна колко е изтощен, колко оглушително и бързо бие сърцето му, колко са помътнени зрението и мислите му. Страхът и болката се смесваха в някаква истерия. Желанието за живот и омразата към „Аквитания“ го крепяха. Болка? Изведнъж усети болка в ръката над раната — последния акт на отмъщение на старицата. Срещу кого, за какво? Враг? Пари? Нямахме време!

Трамваят потегли и той се обърна и погледна през задното стъкло. Видя каквото искаше. Пазачът на Лайфхелм тичаше през кръстовището, друг мъж търчеше към него откъм кея.

Срещнаха се и заговориха, очевидно изпаднали в паника. Трети мъж спря при тях, но Джоел не може да види откъде изникна. Разговаряха бързо, пазачът на Лайфхелм явно ги ръководеше. Сочеше

в няколко посоки, даваше заповеди. Единият се затича към завоя и започна да наднича в такситата, попаднали в задръстването. Вторият остана на улицата, отпрати се бавно към масичките на тротоарно кафене и влезе вътре. Пазачът се втурна към кръстовището, като избягваше колите. Стигна до завоя и даде някакъв знак. От един магазин излезе жена и се спря с него на ъгъла.

Никой не се беше сетил за трамвая. Той бе първото му убежище. Облегна се и се постара да събере мислите си, знаеше, че трудно ще погледне истината в очите. „Аквитания“ щеше да проникне в целия Амстердам, да го претърси, да го обърне с главата надолу, за да го намери. Имаше ли реален начин да се свърже с Торбеке, или се самозалъгваше, като се връщаше в миналото, когато прекалено често случайността му беше носила успех? Не, известно време не беше в състояние да мисли. Трябваше да намери убежище, в което да легне и да почива, а ако сънят дойдеше, надяваше се с него да не дойдат и кошмарите. Погледна от прозореца и видя надпис: ДАМРАК.

Остана в трамвая повече от час. Оживените улици, изящната архитектура на вековните сгради и безкрайните канали го успокояваха. Ръката още го болеше от ухапването на старицата, но не много, и грижата за дезинфекция на раната се стопи.

Хотелите бяха изключени. Пехотинците на „Аквитания“ щяха да ги обходят и да предлагат огромни суми за всяка информация за американец с неговата външност, която вече знаеха с точност. Торбеке щеше да бъде наблюдаван, телефонът му — подслушван, всяко негово действие и разговор щяха да се проверяват. Дори в посолството щеше да има друг военен аташе или негов еквивалент, който щеше да си отваря очите за сигнал, че човекът, когото несправедливо обвиняват в убийства, иска да започне разясняване на обстоятелствата. Ако тези разсъждения бяха точни, оставаше му само един път за бягство. Нейтън Саймън.

Саймън щеше да му помогне само ако беше убеден, че има доказателства, на които да стъпи. Но усетеше ли, че познанството и взаимните добри чувства се използват от Джоел, за да го манипулира, щеше да се оттегли. Разбира се, ако успееш да му скалъпят обвинителен акт, щеше да поеме защитата, но едва в съда. Така изискваше професионалната етика. А Валери вече трябва да му е изпратила плика с досиетата и страшните им приложения. Това бяха

материалите, които Саймън би поискал. Джоел взе решение. Тъй като часовата разлика беше четири-пет часа, щеше да изчака да стане привечер и да се обади на Нейтън Саймън. Той тогава щеше да е на работа.

Трамваят спря на последната спирка, преди да тръгне по обратния маршрут. Беше останал сам. Мина по пътеката, слезе, видя друг трамвай и се качи в него. Убежище.

След десетина преплетени канала погледна през прозореца и се окуражи от неприветливата обстановка, която видя. Имаше цяла редица порнографски магазини; изделията, които продаваха, се мъдреха силно увеличени на витрините. Над тях в отворените прозорци предизвикателно се кипреха крещящо гримирани момичета, които смъкваха и слагаха сутиените си с отегчени лица. Мъжете се тълпяха оживено по улицата, някои любопитни, други се правеха на скандализирани, трети решили да купят нещо. Атмосфера на сладострастие, в която мога да се стопя, помисли Конвърс, стана и отиде до вратата.

Помота се по улиците. Беше поразен и дори смутен както винаги, когато сексът се развява така публично. Беше имал достатъчно сексуални отношения с различни жени и никога не беше изпитвал недостиг, но за него интимността на акта бе много важна. Не би могъл да влезе в някоя от осветените с неон врати, както не би могъл да се облекчи на улицата.

На отсрещния тротоар видя кафене. Вътре беше тъмно. Направи му впечатление тълпата, която се мотаеше пред него, много хора хвърляха по един поглед и отминаваха, несъмнено привлечени от някаква любопитна особеност. Освен това тълпите го привличаха, в тях се таеше анонимност. Пресече улицата, проби си път и влезе. Вероятно не можеше дори да мечтае за сън, но се налагаше поне да се нахрани. Не беше ял като хората най-малко от три дни. Намери свободна масичка в дъното и се смая, като видя високо на стената работещ телевизор. В Холандия следобед нямаше телевизия! Колко пъти беше чувал колеги да коментират, че един от цивилизованите аспекти на пътуването в Холандия е отсъствието на идиотската кутия до седем вечерта. И обратното, някои запалняковци се възмущаваха, че мачовете не се предават директно, но като цяло присъдата беше в полза на холандската цивилизованост и сдържаност. А тук с пълна

сила гърмеше телевизор. Вероятно той привличаше любопитството на минувачите, които надничаха вътре и поклащаха изумено глави, преди да продължат пътя си.

Тогава Джоел забеляза на масата сгъната картичка, написана на четири езика. Най-отгоре беше английският.

В съответствие с техническия прогрес имаме удоволствието да поднесем на нашите клиенти и посетители от чужбина записи на националните ни програми.

Видеокасети! Изобретателен ход за привличане на клиенти, районът беше подходящ за целта. Поне касетите бяха на холандски, което помагаше, макар и не много.

Неразреденото уиски също помогна, но и то не много. Безпокойството на преследвания се върна и Джоел започна да обръща глава към входа. Очакваше всеки момент да види някой от пехотинците на „Аквитания“. Отиде до тоалетната в задната част на кафенето, съблече самото, сложи пистолета със заглушителя във вътрешния джоб и откъсна левия ръкав на ризата. Напълни единия от двата умивалника със студена вода и потопа вътре лицето си, като плискаше врата и косата си. Усети вибрация. Вдигна рязко глава, задъхан и уплашен, ръката му инстинктивно посегна към закаченото сако. Едър мъж на средна възраст му кимна и отиде до писоара. Джоел бързо погледна следите от зъби върху ръката си, приличаха на ухапване от куче. Изпразни умивалника, пусна горещата вода и започна да бърше с намокрена тоалетна хартия мястото, докато от разранената кожа бликна кръв. Това беше най-доброто, което можеше да направи. Мъжът пред писоара се обърна и излезе, като го изгледа смутено.

Джоел залепи тоалетна хартия върху следите от зъби, облече самото и среса косата си. Отвори вратата и се върна на масата, отново раздражен от гръмогласния телевизор на стената.

Менюто, също като съобщението за телевизора, беше на четири езика, последният от които японски. Изкуши се да си поръча най-голямото парче месо, което можеше да се намери в кафенето, но пилотският самоконтрол му продиктува друго. Колкото и странно да беше, не беше спал дни наред, откак избяга от имението на Лайфхелм,

където сънят до голяма степен се дължеше и на прекрасната храна. От тежка храна щеше да му се доспи. Поръча филе от писия с ориз, винаги можеше да повтори поръчката. И още едно уиски.

Гласът! Божичко! Гласът! Имаше халюцинации! Полудяваше! Чуваше глас, ехо на глас, който нямаше откъде да чуе!

— ... Всъщност смятам го за национален позор, но и аз, като много други американци, говоря само английски.

— Frau Конвърс...

— Госпожице Шарпантие, ако не възразявате...

— Dames und heren... — намеси се тихо и авторитетно трети глас на холандски.

Конвърс безуспешно се опитваше да поеме въздух. Хвана се за китката и така силно стисна очи, че всички мускули на лицето го заболяха. Извърна глава от източника на страховитата халюцинация.

— В Берлин съм по работа, консултантка съм на нюйоркска фирма...

— Mevrouw Converse, of juffrouw Charpentier, zoals we...

Джоел вече беше сигурен, че е полудял! Чуваше невъзможни неща. Чуваше! Завъртя се и погледна нагоре. Телевизионният екран! Беше Валери! На екрана!

— Уверявам ви, госпожице Шарпантие, че каквото и да кажете, ще бъде точно преведено.

— Zoals juffrouw Charpentier zojuist zei... — третият глас, гласът на холандски.

— Не съм виждала бившия си съпруг от няколко години... бих казала три или четири. Всъщност ние вече сме си чужди. Мога да изразя само шока, който изпитва цялата страна...

— Juffrouw Charpentier, de vroegere mevrouw Converse...

— ... той беше неспокоен човек, непрекъснато страдаше от депресии, но никога не съм допускала подобно нещо.

— Hij moet mentaal gestoord zijn...

— Не поддържам връзка с него и съм изненадана, че сте научили за посещенията ми в Берлин. Но съм доволна от възможността да изясня обстоятелствата.

— Mevrouw Converse gelooft...

— Въпреки ужасните събития, които се случиха, аз съм очарована да посетя красивия ви град. А чувам, че хотел „Бристол-

Кемпински“... Извинете, май му правя реклама, а не бива.

— Той е една от нашите забележителности, госпожице Шарпантие. У нас не е забранено. Чувствате ли се застрашена?

— *Mevrouw Converse, voelt u zich bedreigd?*

— Не, всъщност не. От толкова време нямам нищо общо с него.

Господи! Вал беше дошла да го търси! Изпращаше му сигнал... Тя говореше немски не по-зле от интервюиращия! Виждаха се и се чуваха всеки месец, бяха обядвали в Бостън само преди шест седмици! Всичко, което казваше, беше лъжа, а в лъжите ѝ имаше кодирани послания. Техният код! Свържи се с мен!

ЧАСТ ТРЕТА

Джоел седеше като гръмнат. Трябваше да усмири паниката си и да се опита да отдели важните думи и фрази. В тях се съдържаше послание! „Бристол-Кемпински“ беше берлински хотел, знаеше това. Но беше казала още нещо, което трябваше да събуди спомен, един от общите им спомени. Какво именно?

Не съм виждала бившия си съпруг от няколко години... Не, това бе една от лъжите. Беше дълбоко неспокоен човек... Не беше лъжа, но не това искаше да му каже. Всъщност ние вече сме си чужди... Не поддържам връзка с него... Също лъжа, но с известна доза истина... Стой! Как беше?... Преди това, в началото... Консултантка съм... Ето!

— Моля ви, мога ли да говоря с госпожица Шарпантие? Името ми е господин Уисълтоу, Брус Уисълтоу. Доверен консултант съм по въпросите на дезодоранта „Спрингтайм“, по който работи вашата агенция, и се обаждам по неотложна работа!

Секретарката на Вал беше много приказлива и разпространяваше всички домашни клюки. Тъй че, когато Джоел и Валери искаха да обядват един час повече или да не ходят цял ден на работа, той я търсеше с тези думи. Действаха безотказно. Ако властен вицепрезидент (един от десетките) проявеше любопитство къде е Вал, словоохотливата секретарка му обясняваше за спешното ѝ повикване от външен клиент с тлъста сметка.

Сега Вал го подсещаше да използва същата тактика, в случай че полицията подслушва разговорите ѝ. Той щеше да го направи така или иначе, тя просто му напомняше, предупреждаваше го.

Интервюто свърши, накрая очевидно го обобщиха на холандски, камерата беше прикована върху неподвижното лице на Валери. Кога беше правен записът? От колко време е в Берлин? По дяволите, защо не разбираше нито дума? Когато излъга, че не говори немски, Вал употреби думите „национален позор“. Беше права, незнаенето на езици бе национален недостатък, коренящ се в арогантността. Огледа

се за телефон и го зърна в дъното, на няколко крачки от вратата на тоалетната, но нямаше представа как да го използва! Объркването му прерасна в паника. Внезапно чу името си.

— De Amerikaanse moordenaar Converse is advocaat. Hij is een ex-piloot uit de Vietnamese oorlog. Een ander advocaat, een Fransman, en een vriend van Converse...

Джоел, озадачен, погледна към екрана и изпита парализиращ шок. Вървеше клип. Камерата влезе през вратата на кабинет и се фокусира върху тяло, отпуснато на писалище. Около главата имаше грозни, змиеподобни струи кръв. Божичко! Ръоне!

Щом го разпозна, в горната лява част на екрана се появи снимка на Матилон, последвана от снимка в дясната част. Беше негова, на moordenaar Amerikaans, убиеца Джоел Конвърс. Холандският журналист беше свързал двете събития — интервюто с Вал и убийството във Франция. Не беше нужно да разбира езика. Ръоне беше убит и сочеха него за убиец. Това даваше отговор на един от въпросите: защо „Аквитания“ беше пуснала слуха, че се отправя към Париж.

Той наистина носеше смърт. С това даряваше новите и старите си приятели. Ръоне Матилон, Едуард Бийл... Ейвъри Фаулър. Също и враговете си, които не познаваше — мъж с кафяво палто в хотелското мазе в Париж, пазач на брега на Рейн, летец във влака, незапомнящо се лице в основата на пирамидата боклук, няколко минути по-късно шофьора, който се отнасяше почти приятелски към него в каменната къща с решетки на прозорците, стара жена, блестящо изиграла ролята си в шумния вагон. Смърт. Наблюдаваше я от разстояние или я причиняваше в името на „Аквитания“.

Господи! Касетата! Не можеше да е по-стара от дванайсет или двайсет и четири часа и Вал вероятно не беше получила плика, който ѝ изпрати от Бон! Сигурно! В противен случай нямаше да пристигне в Европа!

Боже мой, помисли Джоел, глътна последното уиски и потри чело, напълно объркан. Ако пликът не беше в ръцете на Нейтън Саймън, нямаше смисъл да се свързва с него! Евентуалният разговор нямаше да доведе до нищо — освен нови изисквания да се предаде на властите, а и щяха да проследят откъде се е обадил. Нейт нямаше да влезе в противоречие със закона, би защитавал клиента си с нокти и

зъби, но впоследствие, не преди клиентът му да се е съобразил със закона. Ръцете на Конвърс се разтрепераха, трябваше да разбере какво е станало с плика!

— Писията ви, Менеер.

— Моля?

— Писията ви, господине — повтори сервитьорът.

— Вие говорите английски?

— Разбира се — със сдържана вежливост отвърна мрачният плешив мъж. — Разговаряхме и преди, но бяхте много развълнуван. Знаем, че нашият квартал оказва такова въздействие.

— Изслушайте ме — Джоел вдигна ръка към устните си и започна да подчертава всяка дума. — Ще ви дам много пари, ако поръчате един телефонен разговор вместо мен. Не говоря холандски, френски, немски или друг език. Разбирате ли?

— Разбирам.

— Разговорът е с Берлин.

— Това не е трудно, господине.

— Ще го направите ли вместо мен?

— Но, разбира се, Менеер. Имате ли телефонна кредитна карта?

— Не искам да я използвам.

— Естествено.

— Искам да кажа... че... че не искам да бъде проследена. Но имам пари.

— Разбирам. След няколко минути смяната ми свършва. Ще дойда да ви взема. Ще поръчам разговора ви, ще разбере от телефонистката колко ще струва и ще платите.

— Точно така.

— И много пари, ја? Петдесет гулдена, ја?

— Нямах проблеми.

Двайсет минути по-късно Джоел седеше зад малко писалище в миниатюрна канцелария. Сервитьорът му подаде слушалката.

— Говорят английски, Менеер.

— Моля ви, госпожица Шарпантие? — задавено изрече Джоел, скован от особена парализа. Не знаеше как ще реагира, като чуе гласа ѝ. За миг му се прииска да тръшне слушалката. Не можеше да я намесва и нея!

— Ало?

Беше тя и част от съзнанието му умря, но друга се възроди. Хиляди картини проблеснаха в ума му, спомени за щастие и гняв, за любов и омраза. Не можа да проговори.

— Ало? Кой е?

— А... ти ли си? Извинявай, връзката е лоша. Обажда се Джак Талбът от... „Бостън Графикс“. Как си, Вал?

— Чудесно... Джак. Ти как си? Не сме се виждали от два месеца. Откак обядвахме в „Четири сезона“.

— Точно така. Кога пристигна?

— Снощи.

— За дълго ли?

— Само за днес. Цяла сутрин бях на инфарктни съвещания и следобед имам още едно. Ако не се почувствам като пребит, ще взема довечера обратния самолет. А ти откога си в Берлин?

— Всъщност не съм в Берлин. Видях те по белгийската телевизия. В... Антверпен съм, но след малко тръгвам за Амстердам. Съжалявам за цялата гадост, която ти се е струпала на главата. Кой би допуснал? Имам предвид Джоел.

— Аз трябваше да го допусна, Джак. Толкова е ужасно. Той е много болен. Надявам се, че за всеобщо добро ще го хванат бързо. Нуждае се от помощ.

— Нуждае се от взвод за разстрел, ако не възразяваш срещу мнението ми.

— Предпочитам да не го обсъждам.

— Получи ли скиците, които ти изпратих, когато изгубихме сделката с „Жилет“? Стори ми се, че ще ти свършат работа.

— Скици ли?... Не, Джак, не съм получавала такава нещца. Но идеята ти е добра, наистина ще ми свършат работа.

Господи!

— Сигурна ли си? Погледна ли в пощенската си кутия, преди да тръгнеш?

— Да... но онзи ден. Няма значение... нали отиваш в Амстердам?

— За една седмица. Няма ли да решиш да провериш сделките на агенцията там, преди да се върнеш в Ню Йорк?

— Би трябвало, но мисля, че няма да дойда. Нямам време. Но ако все пак реша, ще отседна в хотел „Амстел“. Ако не, ще се видим в Ню

Йорк. Може да ме заведеш на обяд в „Лутече“ и да обменим търговски тайни.

— Моите са повече, тъй че ти ще трябва да платиш. Пази се.

— Пази се... Джак.

Беше прекрасна. И не беше получила плика от Бон.

Шляеше се из улиците, страхуваше се да върви прекалено бързо, страхуваше се да се задържа дълго на едно място, знаеше само, че не трябва да спира, търсеше сенчести места и се оставяше на закрилата им. Тя щеше да пристигне в Амстердам най-рано вечерта, знаеше го, усети го в гласа ѝ. Каза да я търси в хотел „Амстел“. Защо? Защо беше дошла? Какво си въобразяваше, че прави? Внезапно пред очите му изникна лицето на Ръоне Матилон. Виждаше го ясно с вътрешния си поглед, обградено от слънчева светлина — приличаше на маска, на посмъртна маска. „Аквитания“ уби Ръоне, защото го беше изпратил в Амстердам. Валери нямаше да бъде пощадена, ако апостолите на Джордж Маркър Делавейн сметнеха, че е дошла да го намери и да му помогне.

Не трябваше да я търси! Подписваше нова смъртна присъда! Нейната. Бе получил толкова много от нея, а той самият ѝ беше дал съвсем малко. Последният му подарък не трябваше да е смъртта. И все пак... все пак насреща им беше „Аквитания“ и той наистина мислеше това, което каза на Лари Талбът по телефона. Той, някой си Джоел Конвърс, не беше съществен, когато ставаше дума за чудовищния заговор. Това се отнасяше и за Престън Холидей, Едуард Бийл и Конъл Фицпатрик. Ако Вал можеше да помогне, той нямаше право да позволи на чувствата си да му пречат, така му подсказваше адвокатът. А беше напълно възможно да помогне, да свърши неща, които самият той не можеше. Нямаше пречки тя да се върне обратно, да вземе плика и да отиде лично при Нейтън Саймън, да му каже, че го е видяла, че е разговаряла с него и че му е повярвала.

Беше три и половина, щеше да мръкне едва към осем. Трябваше да остане невидим и жив още пет часа. И някак си да се снабди с кола.

Спря на паважа и се загледа нагоре към силно гримирана, скучаеща проститутка, облегната на прозореца на третия етаж на шарена тухлена къща. Очите им се срещнаха, тя му отправи отегчена

усмивка, направи кръгче с палеца и показалеца на дясната си ръка, а движението на китката ѝ почти не остави храна за въображението.

Защо не?, помисли Конвърс. Единственото сигурно нещо в този несигурен свят беше леглото зад този прозорец.

„Портиерът“ беше към петдесет и пет годишен чиновник с розово лице на застаряващ херувим, който на безупречен английски му обясни, че плащанията са на базата на дващестминутни сеанси, а ако клиентът иска два сеанса, трябва да ги плати предварително. Мечтата на лихваря-акула, реши Конвърс и хвърли поглед към часовниците, поставени в различни квадратчета на гишето. В момента, когато по стълбите заслиза възрастен мъж, чиновникът бързо грабна един часовник и бутна напред стрелката на секундарника.

Джоел бързо пресметна наум, като превърна гулдените в долари, че един сеанс струва около трийсет долара. Даде на смаяния „портиер“ еквивалента на двеста седемдесет и пет долара, пое номерчето си и тръгна към стълбите.

— Господине, да не ви е приятелка? — попита смаяният пазител на удоволствията, когато Джоел стигна първото стъпало. — Или може би стара любов?

— Тя ми е холандска братовчедка, която не съм виждал от години — тъжно обясни Джоел. — Имаме да си говорим за много неща.

— Slapen? — възкликна жената с обсипаната с пайети тъмна коса и ярко начервени бузи. Беше не по-малко смаяна от пазителя долу. — Искате slapen?

— Не съм съвсем сигурен в превода, но да — рече Конвърс, свали черните очила и шапката и седна на леглото. — Страшно съм уморен и ще бъде прекрасно, ако мога да поспя, но подозирам, че само ще си почина. Взemi да четеш някое списание, няма да ти преча.

— Но какво има? Да не ме смяташ за грозна? Или нечиста? Ти самият не си много приятна картинка, Meneer! Драскотини по лицето, белези навсякъде, зачервени очи. Май ти си нечистият!

— Паднах. Хайде, не се сърди. Мисля, че си възхитителна и лилавите сенки за очи много ти отиват, но наистина искам да си почина.

— Защо точно тук?

— Не искам да се връщам в хотела. Любовникът на жена ми е там. Той ми е началник.

— Amerikaans!

— Говориш много добре английски — Джоел събу обувките си и се опъна на леглото.

— Ach, започнах с Amerikaans от колегите. Само приказки, повечето са прекалено страхливи за нещо повече. А онези, които идваха в леглото... пуф и край. И после пак приказки, безкрайни приказки. След това имах работа с ваши войници, моряци и бизнесмени. Повечето пияни, държат се като деца. Само приказки. За дванайсет години се научих.

— Само не пиши книга. Вероятно вече са станали сенатори, конгресмени и свещеници — Конвърс сложи ръце под тила си и се вгледа в тавана. Започна да усеща, че го наляга спокойствие. Заподсвирква първо мелодията, а после запя с думи: „Янки Дудъл пристигна в Холандия с празен пищов...“

— Много си забавен, Meneer — отбеляза проститутката, засмя се дрезгаво и взе от един стол тънко одеяло. Занесе го до леглото и го зави. — Не казваш истината, но си забавен.

— Откъде знаеш, че не казвам истината?

— Ако твоята жена се срещне с любовник, ще я убиеш.

— Не е така.

— Тогава не би се оженил за нея. Познавам мъжете, Meneer. Изписано е на лицето ти. Може и да си добър човек, но ако решиш, ще убиеш.

— Трябва да се замисля върху думите ти — смути се Джоел.

— Спи, щом искаш. Ти плащаш. Ще стоя ето тук — жената седна на стола до стената и взе едно списание.

— Как се казваш? — запита Конвърс.

— Ема — отговори проститутката.

— Ти си добър човек, Ема.

— Не, Meneer, не съм.

Събуди се, стреснат от докосването ѝ. Седна рязко на леглото и инстинктивно посегна към кръста си да провери дали поясът с парите е на мястото си. Беше спал толкова дълбоко, че за секунда не можа да разбере къде се намира, но видя крещящо гримираната жена, която стоеше до него, държеше го за рамото и говореше.

— Криеш ли се от някого, Meneer? — запита тихо тя.

— Какво?

— Из целия Лайдсплайн се носят слухове. Някакви мъже задават въпроси.

— Какво? — Конвърс отметна одеялото и спусна крака на пода.

— Какви мъже? Къде се носят слуховете?

— Het Leidseplein... В този квартал. Разни мъже задават въпроси. Търсят някакъв американец.

— Но защо тук? — Джоел придвижи дясната си ръка от пояса към пистолета.

— Хората, които искат да не се набиват в очи, често идват в Лайдсплайн.

Логично, помисли Конвърс. Щом той се беше сетил, защо да не се сетят и враговете му?

— Имат ли описанието му?

— Да, твоето — отвърна искрено жената.

— И? — Джоел я погледна в очите.

— Никой не е казал нищо.

— Не мога да повярвам, че нашият приятел долу е проявил такова състрадание към мен. Сигурен съм, че предлагат пари.

— Вече са му ги дали — поправи го проститутката. — И са обещали още за допълнителна информация. Един човек е останал долу в кафенето, където има телефонна кабина. Трябва да му се обадят, ще извика подкрепления. Нашият... приятел долу не знаеше дали няма да наддаваш.

— Разбирам. Ще провежда търг за една глава.

— Не разбирам.

— Защо си хабим думите? Колко?

— Хиляда гулдена. И много повече, ако те заловят.

— Нашият приятел още проявява благотворителност. Смятам, че ще ги вземе и ще затвори заведението.

— Той е собственик на сградата. Освен това мъжът, който те търси, е немец и говори като военен, така каза нашият приятел.

— Напълно прав е. Той е военен, но в армия, за която никой в Бон не е чувал.

— Zo?

— Нищо. Разбери дали нашият приятел ще приеме щатски долари.

— Разбира се, че ще приеме.
— Тогава ще удвоя офертата.
Проститутката се поколеба.
— Сега е мой ред.
— Моля?
— Еп? Както сам се изразяваш — „И?“
— А, и ти ли искаш?
— Да.
— За теб имам нещо специално. Можеш ли да караш кола и ако не, познаваш ли човек, който може?
— Карам, natuurlijk. В лошо време карам децата си на училище.
— Боже мой... Искам да кажа, това е чудесно.
— Естествено, в такива случаи лицето ми не изглежда zo.
Съдби. Господи, какви съдби!, помисли си Конвърс.
— Искам да наемеш кола и да я докараш пред главния вход. След това слез и остави ключовете на таблото. Можеш ли?
— Да, но никой не прави нещо за нищо.
— Триста долара... осемстотин гулдена и без пазарлък.
— Петстотин долара... хиляда и четиристотин гулдена и никакъв пазарлък — контрира го жената. — Плюс пари, за да наема автомобила.

Джоел кимна, разкопча сакото и изтегли ризата си. Дръжката на пистолета с късото дуло, продължено от заглушителя, се видя ясно под широкия брезентов пояс. Проститутката ахна.

— Не е мой — бързо обясни Конвърс. — Пет пари не давам дали ще ми повярваш, но го отнех от лице, което искаше да ме убие.

Жената се втренчи в него, в очите ѝ се мярна страх, но липсваше враждебност, преобладаваше любопитството.

— Онзи човек... войникът от немската армия... и другите, които разпитват по улицата, да те убият ли искат?
— Да — Джоел отвори ципа на пояса и преброи парите с палец. Изтегли банкнотите и затвори отделението.
— Много зло ли си им причинил?
— Още не съм, но не губя надежда — Конвърс протегна парите.
— Достатъчно са за приятеля ни долу, а другите са за теб. Само ми докарай колата заедно с туристическа карта на Амстердам, на която са отбелязани всички големи магазини, хотели и ресторанти.

— Аз мога да те упътя как да стигнеш където искаш.

— Не, благодаря.

— Ја — проститутката кимна с разбиране и взе парите. — Онези хора лоши ли са? — попита тя и преброи банкнотите.

— Няма по-лоши.

— Те ли причиниха белезите по лицето ти?

— Да.

— Иди в полицията.

— Полицията не ми върши работа. Там няма да ме разберат.

— Значи и тя те търси — отсече жената.

— Но не за нещо, което съм извършил.

Проститутката сви рамене.

— Не е мой проблем — рече тя и тръгна към вратата. — Ще кажа, че колата е крадена. На дванайсет преки оттук има гараж, където ме познават. Наемала съм коли от тях, когато пежото ми отказва. Ach, kinderen! Рецитали, уроци по балет! Бъди долу след двайсет минути.

— Рецитали ли?

— Не ме гледай така, Менеер. Върша си работата и я наричам с истинското ѝ име за разлика от повечето хора, които правят същото, но го наричат иначе. Двайсет минути — жената с пайети в косата излезе и затвори вратата зад гърба си.

Джоел неохотно се приближи до умивалника на стената, но видя, че блести от чистота, а под него има кутия с прах, шишенце сбелина и руло тоалетна хартия. Написка лицето си, попи го, сложи черните очила и се постара да си придаде колкото може по-представителен вид.

Погледна часовника, приближаваше пет и половина. Разполагаше с два часа и половина да намери хотел „Амстел“ и да обикаля с колата наоколо, докато разучи всеки метър от района, всеки светофар, всяка странична уличка и канал. След това предстоеше маршрутът до американското консулство. Беше част от плана му. Единствената защита, която можеше да осигури на Вал, стига тя да изпълнява указанията му. Трябваше да намери и разписание на самолетите, това също беше част от плана.

Минаха дванайсет минути, а той искаше да е на вратата, когато Ема докара колата пред входа на оживената улица. Ако нямаше място за паркиране до тротоара, щеше да излезе вън, да ѝ направи знак да слезе и бързо да седне на мястото ѝ зад волана, за да не предизвика

задръстване. Излезе от малката стая и заслиза по стълбите. Чу стенания на престорен екстаз зад няколко затворени врати. Стигна до втората площадка и ясно видя под себе си зад гишето херувимообразния застаряващ собственик на заведението. Говореше по телефона. Джоел преброи стъпалата до долу, в ръката си стискаше стодоларовата банкнота, която бе решил да му даде като допълнително възнаграждение за спасяването на живота му.

Ала в мига, в който пристъпи във фоайето, вече не беше сигурен дали „портиерът“ не заслужава единствено клетка в Меконг. Розоволикният погледна Конвърс с разширени очи и немигащ поглед, кръвта се оттегли от ангелските му бузки. Затвори телефона с разтреперана ръка, помъчи се да се усмихне и заговори с писклив глас:

— Проблеми! Винаги възникват проблеми, господине! Уреждането на срещите е страшно трудно. Май трябва да си купя компютър.

Мръсникът го беше направил! Беше се обадил на човека отсреща в кафенето!

— Ръцете на гишето! — кресна Джоел.

Заповедта се оказа ненавременна, холандецът измъкна оръжие. Конвърс се хвърли към него, ръката му скъса копчетата на сакото, докато улови дръжката на револвера в колана. „Портиерът“ стреля панически и Джоел се повали с рамо върху хлъзгавото гише, то се срути и Конвърс видя протегнатата ръка с оръжието. Заби дулото на револвера в китката на холандеца и изби пистолета, който изтрополи на пода.

— Копеле! — закрещя Джоел, хвана мъжа за предницата на ризата и го разтресе. — Мръсно копеле! Не ти ли платих?

— Не ме убивайте! Моля ви! Аз съм беден, потънал в дългове човек! Казаха, че искат само да поговорят с вас! Какво лошо има в това? Моля ви! Не го правете!

— Не си струва да си хабя патроните за теб, кучи сине — Конвърс стовари дулото на револвера върху главата на холандеца и побягна към вратата. Улицата беше задръстена, но внезапно в потока от коли и автобуси се отвори място, в което нахлу открит туристически микробус. Къде беше тя? Къде се бавеше Ема реалистката?

— Theodoor! Deze kerel is onmogelijk! Hij wil!... — истеричните думи бяха произнесени от жена с разголени гърди, която тичаше

надолу по стълбите. Спря на предпоследното стъпало, видя щетите и неподвижния Теодор и изпищя. Джоел се втурна към нея и запуши устата ѝ с лявата си ръка. Дясната, с оръжието, притисна към рамото ѝ и я бутна към перилата.

— Тихо! — не можеше да се въздържа да не вика. — Млъкни!

Заби лакът във врата на проститутката, оръжието му се озова пред очите ѝ. Тя отново запищя и злобно го ритна в слабините, посегна с два пръста към ноздрите му, опита се да го одраска и го заблъска. Нямахше избор и я удари с дръжката на оръжието в основата на челюстта. Начервените ѝ устни се отвориха и тялото ѝ омекна.

Горе започнаха да се тръшкат врати, метал и дърво се блъскаха в стени. Чу уплашени и въпросителни викове. Заглуши ги внезапен клаксон от улицата отвъд отворената входна врата. Затича се нататък, опря се с ръка на рамката и скри оръжието.

Беше Ема проститутката. Колата стоеше на сред улицата, нямахше начин да я паркира до тротоара. Пъхна револвера в колана под сакото и изтича вълн. Тя разбра жестовете му и слезе от колата. Той я заобиколи тичешком.

— Благодаря!

— Крадена е! — заяви тя и сви рамене. — На добър час, Менеер. Ще имаш нужда от късмет, но това не е мой проблем.

Той се метна зад волана и разгледа таблото. Колата беше автоматична. Дръпна лоста и се вля в движението.

Без никакво предупреждение огромна мъжка фигура се стовари върху предното дясно стъкло. Джоел посегна и заключи вратата, възползва се от отвор в колоната автомобили и даде газ. Убиецът се задържа върху колата и извади оръжие. Конвърс рязко зави вдясно, но човекът не падна. Джоел бръкна под сакото, а убиецът, закрепен не знайно как, извади пистолет и се прицели в него. Джоел залегна и удари главата си в рамката на прозореца. Експлозията пръсна стъклото, около очите му се забиха стъкълца. Но беше извадил револвера, насочи го към увисналата над него фигура и дръпна спусъка. Два пъти.

Два приглушени пукота проехтяха в мрака на колата и на здравето стъкло цъфнаха две дупки. Мъжът изрева, хвана се с ръце за гърлото и се изтърколи на земята в пространството между два камиона. Конвърс зави надясно в широка, празна алея. Един човек е останал долу, на улицата... Той ще извика подкрепления... Отново съм

свободен... за малко, помисли Джоел. Мъртвецът не можеше да идентифицира колата му. Паркира в сянката, извади цигара и се постара да успокои треперенето на ръцете си. Вдъхна дълбоко дима, опипа челото си и внимателно изчисти стъкълцата.

Носеше се по улиците като движен от часовников механизъм, но при всяко колебание, при всяко спиране използваше очите и ноздрите си като първобитно същество, осъзнаващо единствено необходимостта да оцелее в силно враждебна среда. Четири пъти мина покрай хотел „Амстел“ на „Тулплайн“, пресече улици и канали до американското консулство на градския площад, наречен „Музеумплайн“. Беше проучил алтернативните пътища, знаеше страничните улички, които можеха веднага да го върнат на главната улица. Накрая подкара на изток, пресече моста Шелингвудер над реката и пое по крайбрежието, докато стигна няколко пусти ниви. Щяха са свършат работа, мястото беше изолирано. Обърна колата и се насочи към Амстердам.

Беше осем и половина, небето бе потъмняло. Готов беше. Когато следобед разглеждаше подробно туристическата карта, откри цял параграф с упътване как да се ползват телефонните автомати. Навремето беше летец, инструкциите бяха втората му природа. Паркира колата срещу хотел „Амстел“ и влезе в една кабина.

— Моля ви, госпожица Шарпантие?

— Dank u — рече телефонистката и моментално превключи на английски. — Момент, моля... А, да, госпожица Шарпантие е пристигнала само преди час. Сега ще ви свържа.

— Благодаря.

— Ало?

Божичко, дали да заговори? Имаше ли право да говори? А „Аквитания“!

— Вал, Джек Талбът е на телефона. Реших да проверя дали си дошла. Радвам се, че си тук. Как си?

— Напълно изтощена, ужасни човече. Следобед говорих с Ню Йорк и споменах сделките ни в Амстердам, дължащи се на някой си Джек Талбът. Наредиха ми да отида в града на каналите и да прекарам цялата следваща сутрин в ръкостискания.

— Защо не се ръкуваш и с мен?

— Много са ти студени ръцете. Но въпреки това можеш да ме поканиш на вечеря.

— С най-голямо удоволствие, но първо имам нужда от една услуга. Можеш ли да скочиш в едно такси и да ме вземеш от консулството на „Музеумплайн“?

— Какво? — паузата се изпълни със страх. — Защо, Джак? — въпросът прозвуча шепнешком.

Конвърс понижи глас.

— Няколко часа се карам с разни хора и се опасявам, че прекалих.

— Какво... е станало?

— Тъпа история. Днес ми изтече паспортът и ми трябваше временно удължаване на срока. Вместо това се наложи да изслушам половин дузина лекции и получих нареждане да се явя утре сутринта. Вдигнах луд скандал.

— И сега ти е неудобно да ги молиш да ти извикат такси, така ли?

— Точно така. Ако познавах тази част на града, щях да тръгна пеша и да се опитам да намеря такси на улицата, но никога досега не съм стъпвал тук.

— Ще си оправя физиономията и ще дойда да те взема. След около дваайсет минути.

— Благодаря, ще те чакам пред консулството. Ако ме няма, постой в таксито, след няколко минути ще се появя. Спечели страхотна вечеря, малката — Джоел затвори телефона, излезе от кабината и се върна в наетата кола. Започваше чакането.

След десет минути я видя и сърцето му запрескача. Очите му се замъглиха. Излезе от стъклените врати на „Амстел“ с голяма чанта от тъмен плат. Стойката ѝ беше изправена, крачките — дълги и грациозни като на балерина.

Чакането свърши, започна наблюдението. Портиерът на „Амстел“ ѝ спря едно такси, тя седна вътре и веднага се наведе напред към шофьора да го упъти. След дваайсет напрегнати секунди, през които очите му опипваха улицата и платното във всички посоки, запали колата и включи фаровете. Никаква кола не изпълзя от редицата и не тръгна след таксито, но все пак трябваше да е сигурен. Завъртя волана, излезе на платното и пое към консулството по най-прекия път.

След минута забеляза таксито на Вал да завива по моста над канала. Зад нея имаше две коли и той се съсредоточи върху формата и размерите им. Вместо да ги следи, даде газ и тръгна по обиколен път, за да провери малката възможност да е засечен от преследвач на „Аквитания“. Три минути по-късно, след два десни и един ляв завой, влезе в „Музеумплайн“. Таксито беше пред него, другите две коли не се виждаха. Стратегията му работеше. Вероятността телефонът на Вал да се подслушва беше реална. Телефонът на Ръоне беше подслушван и това доведе до смъртта му, тъй че в случая с Вал реши да действа от най-лошата възможна позиция. Ако беше докладвано, че тя тръгва към американското консулство да вземе свой колега, Джоел Конвърс отпаднаше. Консулството не беше най-подходящото място за убиеца беглец, очакваха всячески да го избягва. Нали избиваше американци.

Таксито спря до тротоара на „Музеумплайн“ 19, пред каменната сграда на консулството. Конвърс остана на половин пресечка зад него и отново зачака. Минаха няколко коли, но нито една не спря и дори не намали. Самотен велосипедист натискаше педали по улицата, обърна колелото и изчезна в обратна посока. Тактиката беше успяла. Вал беше сама в таксито на трийсет метра пред него и никой не я беше проследил от „Амстел“. Вече можеше да направи последната крачка към нея. Бръкна под самото и хвана пистолета с перфорирания заглушител.

Слезе от колата и тръгна по паважа с бавна, безгрижна походка на мъж, решил да се поразходи по площада в лятната нощ. Наоколо имаше десетина пешеходци, повечето двойки, които също се разхождаха в двете посоки. Разгледа ги внимателно. Никой на улицата не проявяваше дори минимален интерес към таксито. Доближи се до задната му врата и почука на стъклото. Тя го смъкна.

За кратък момент погледите им се срещнаха. Вал вдигна ръка към устните и потисна възклицанието си.

— Боже мой! — прошепна тя.

— Плати му и тръгни към сивата кола, паркирана на трийсетина метра отзад. Последните три цифри на номера са едно, три, шест. Ще бъде там след няколко минути.

Докосна шапката си, сякаш беше обяснил нещо на объркан турист, и продължи по улицата. Отдалечи се на петнайсетина метра от таксито, обърна се и пресече площада. Стигна отсрещния тротоар с

извита наляво глава — като пешеходец, наблюдаващ уличното движение. Всъщност не изпускаше от очи женската фигура, която вървеше по тротоара. Хлътна бързо в сянката на някакъв вход и продължи да наблюдава, затаил дъх. Очите му се мъчеха да проникнат във всички тъмни кътчета отсреща. Нищо. Никой. Излезе от входа, потиснал лудото желание да хукне напред, и непринудено тръгна надолу, докато се озова точно срещу колата. Спря отново, този път да запали цигара, задържа пламъчето в шепата си, а очите му оглеждаха, оглеждаха... Никой. Хвърли цигарата на тротоара и неспособен да се сдържи повече, изтича през улицата, отвори вратата и седна зад волана.

Намираше се на сантиметри от него. Дългата тъмна коса обграждаше лицето ѝ в мътната светлина. Това красиво лице сега беше пълно с безпокойство, големите очи изгаряха неговите.

— Вал, защо? Защо го направи? — попита той и във въпроса му отекна плач.

— Нямах избор — тихо и тайнствено отвърна тя. — Да се махаме отгук, моля те.

Пътуваха от няколко минути. Мълчаха. Джоел се концентрира върху улиците и завоите. Идеше му да закрещи. Това беше единственото, което можеше да му попречи да спре колата, да се вкопчи във Вал, да я накара да му обясни защо беше направила всичко това! Защо се беше върнала в живота му? Той носеше смърт! Но най-много искаше да я притисне към себе си, да усети лицето ѝ до своето, да ѝ благодари и да ѝ каже колко съжалява за миналото и за днешния ден.

— Знаеш ли къде отиваме? — наруши мълчанието Вал.

— Имам колата от шест часа. Разполагам с карта на града и прекарах времето в шофиране наоколо, за да науча каквото ми е нужно.

— Да, напълно в твой стил. Винаги си бил методичен.

— Реших, че така трябва — заоправдава се той. — Проследих те от хотела, за да разбера дали някой друг не те следи. Освен това се чувствам по-добре в кола, отколкото на улицата.

— Думите ми не бяха упрек.

Конвърс ѝ хвърли бегъл поглед. Изучаваше го, очите ѝ дълбаеха лицето му в редуващите се светлини и сенки.

— Извинявай. Вероятно напоследък съм станал докачлив, макар че не ми е ясно защо.

— Аз също. Търсят те само на два континента и в около осем държави. Твърдят, че си най-талантливият убиец след терориста Карлос.

— Трябва ли да ти обяснявам, че това са лъжи? Опашати лъжи с очевидна цел.

— Не — простичко отвърна Валери. — Не е нужно, защото го знам. Но трябва да ми кажеш останалото. Всичко.

Той отново насочи поглед към нея, стараше се да свали пластовете замъглено стъкло, които обвиваха мислите и доводите ѝ. В миналото успяваше с любов или с ярост. Но сега не можеше, чувствата ѝ лежаха прекалено дълбоко и нямаха нищо общо с любовта, знаеше

го. Беше нещо друго и адвокатът в него го съветваше да бъде предпазлив и лукав.

— Защо смяташе, че ще те видя по телевизията? Едва не те пропуснах.

— Не съм мислила за телевизията, разчитах на вестниците. Знаех, че снимката ми ще се появи на първите страници в цяла Европа. Допуснах, че паметта ти не е дотолкова угаснала, че да не ме познаеш, а журналистите винаги споменават хотели и адреси, това внася автентичност в информацията им.

— Но аз мога да чета само на английски.

— Паметта ти наистина не е в ред. Три пъти съм идвала с теб в Европа — два пъти в Женева и веднъж в Париж. Не посягаше към сутрешното си кафе, ако на масата няма „Хералд Трибюн“. Дори когато от Женева отидохме на ски в Шамони, вдигна скандал на сервитьора, защото не го бе донесъл.

— И за „Трибюн“ ли даде интервю?

— Не, те написаха основния материал. С всички подробности. Предположих, че ще купиш вестника и ще разбереш какво правя.

— Поради факта, че сме се отчуждили, не сме се виждали години наред и не говориш немски, френски или друг език?

— Да. Това е приемливо обяснение за всички, които знаят, че говоря чужди езици. Използвах го за прикритие. Много хора, които знаят езици, често крият този факт. Това прави разговорите по-кратки, свежда ги до най-общи изявления и човек винаги може да разбере дали преиначават думите му.

— Забравих, че в известен смисъл това е твой бизнес.

— Идеята не дойде от бизнеса ми, а от Роджър.

— От татко?

— Да. Пристигна от Хонконг преди няколко дни и някакъв алчен чиновник вдигна на крак вестникарите да го чакат пред самолета. Когато стъпи на „Кенеди“, щяха да се избият за интервюта. Не беше гледал телевизия, слушал радио или чел вестници от два дни. Беше в паника и ми се обади. Аз просто направих така, че телеграфната агенция на Берлин да разбере, че отивам там.

— Как е татко? Той не може да се справи сам.

— Справя се. Сестра ти също, макар че не толкова добре, но мъжът ѝ взе нещата в свои ръце. По-добър е, отколкото го смяташ,

Конвърс.

— Какво става с тях? Как приемат всичко това?

— Като смутени, ядосани и неразбиращи хора. Смениха номерата на телефоните си и дават изявления чрез адвокати — между другото, в твоя защита. Може би не си го разбрал досега, но те много те обичат, въпреки че според мен не си им дал достатъчно поводи за това.

— Наближаваме — тихо рече Джоел, когато наближиха моста Шелингвундер. Поеха по него, над тях проблясваха светлини, а далече долу, по водата, отраженията играеха като точки. Валери не реагира. Той не издържа. — Защо, Вал? Трябва да знам! Защо дойде?

— Извинявай, бях се замислила — очите ѝ се откъснаха от лицето му и се втренчиха през стъклото на колата. — Предполагам, че ще е по-добре да ти го кажа сега, докато шофираш и не е нужно да те гледам. Изглеждаш ужасно, не приличаш на човек и по лицето ти е изписано какво си преживял. Затова не искам да те гледам.

— Обиждаш ме — рече с усмивка Конвърс, като се стараше да намали шока ѝ от вида му. — Обадиха ми се от „Космополитън“ и искат да ме снимат на корицата.

— Стига! Изобщо не е смешно и ти го знаеш, дори по-лошо — не ти се говори за това!

— Предавам се. Все пак имаше време, когато изобщо не ме разбираше.

— Винаги съм те разбирала, Джоел! — Валери продължаваше да се взира в пътя, главата ѝ не помръдваше в лъчите на фаровете. — Не се дръж повече като тъжен шут. Нямаме време за това, нямаме време за тъпите ти шегички. Винаги съм се натъжавала, като гледах как отблъскваш хората, които искаха да поговорят с теб, но това време мина.

— Радвам се да го чуя. Говори тогава! Защо, по дяволите, се набърка?

Очите им гневно се срещнаха, внезапно припламнаха спомени за отминалата любов. Тя извърна глава, докато Конвърс насочи колата към изхода от моста и зави по пътя, успореден на реката.

— Добре — съдържано започна Валери. — Може да си бил отвратителен съпруг и бездушен към чувствата на другите, но не си това, което те изкарват. Не си убил тези хора.

— Това ми е известно. Преди малко заяви, че и ти го знаеш. Защо дойде тук?

— Защото трябваше — твърдо отсече Валери, все още загледана право напред. — Онази нощ след новините, когато излъчиха снимката ти по всички канали и те видях толкова различен от това, което беше преди години, тръгнах да се разхождам по плажа и се замислих за теб. Заради теб минах през личен ад, Джоел. Ти беше безпомощен срещу ужасите на миналото си, а аз се стараех да проявявам разбиране, защото знаех какво си преживял. Но ти никога не се опита да проявиш разбиране към мен. Аз също исках много неща, но те отиваха на заден план, не бяха важни... Добре, мислех си аз. Един ден всичко ще мине, кошмарите му ще изчезнат, той ще ме погледне и ще каже: „Ей, и ти си човек.“ Е, кошмарите изчезнаха, но това не стана. Имах нужда от теб, Джоел, но ти не можа да откликнеш. Беше дяволски забавен дори когато знаех, че не ти е до това, беше страхотен в леглото, но единствено се интересувахте от самия себе си и от никой друг.

— И това приемам.

— Спомнях си нещо, което ти казах онзи следобед, когато се разделихме. Казах го тихо и те гледах как си отиваш. Тогава си обещах, че ако някога мой близък се нуждае от мен толкова, колкото аз се нуждаех тогава от теб, никога няма да си тръгна. Наречи го единствения обет, който съм давала в живота си. Иронията на положението е, че този човек се оказа ти. Не си луд, не си убиец, но някой иска да убеди света, че си такъв. И който и да е този някой, действа много успешно. Дори приятели, които те познават от години, повярваха. Но аз не вярвам и не мога да си отида.

— Божичко, Вал...

— Без разчувстване, Конвърс. Никакви любовни песни и скокове в леглото. Дойдох да ти помогна, а не да те утешавам. В Европа имам корени, дълбоки няколко поколения. Може да са повехнали под земята, но винаги са били подмолни и сега ще помогнат. За първи път ти имаш нужда от мен. Това е нещо ново, нали, приятел?

— Да — отсече Джоел, който разбра последните й думи, но почти нищо друго. Носеше се бързо по нанадолниците към запустелите ниви. — Още няколко минути — добави той. — Не мога да се показвам в града, ти също.

— На твое място не бих се тревожила толкова. Наблюдават те приятели.

— Какво? Какви приятели?

— Гледай пътя. Не забеляза ли, че пред „Амстел“ имаше хора?

— Имаше, но никой от тях не влезе в кола да те проследи.

— Защо им е кола? По улиците и каналите, водещи към консулството, беше пълно с тях.

— По дяволите, какви ги говориш?

— И на „Музеумплайн“ имаше старец на велосипед.

— Забелязах го. И той ли?...

— После ще ти обясня — заяви Валери, повдигна голямата платнена чанта в краката си и я премести, за да протегне дългите си крака. — Може би ще ни проследят и дотук, но ще останат невидими.

— Коя сте вие, госпожо?

— Племенница на Хермионе Гайнер, сестра на майка ми. Ти, естествено, не познаваш баща ми, а ако го познаваше, щеше да те залее с разкази за подвизите на мама през войната, но щеше да се задави от името на леля ми. Според французите е отивала твърде далече. Холандската и немската съпротива са работили заедно. Ще ти обясня по-късно.

— Ще ми обясниш по-късно? Че ни следят?

— Ти си новак в тази работа. Никога не би ги забелязал.

— По дяволите!

— Много си изразителен!

— Добре, добре!... Кажете сега за татко.

— Почива си. При мен е.

— На нос Ан?

— Да.

— Но аз изпратих там плика! „Скиците“, за които ти споменах по телефона. В този плик е всичко! Всичко за събитията, които стават! Посочват се имена, изясняват се причини! Всичко!

— Тръгнах преди три дни и още не беше пристигнал. Но Роджър е там — Валери пребледня. — Божичко!

— Какво?

— Опитвах да говоря с него! Преди два дни, вчера и днес!

— По дяволите! — в далечината видяха светлинките на крайбрежно кафене. Джоел заговори бързо, издаваше заповед, която не

можеше да не се изпълни. — Не ме интересува как ще го направиш, но трябва да се обадиш на нос Ан! Ще се върнеш и ще ми кажеш, че баща ми е добре, ясно ли е?

— Да, защото и аз искам да го чуя.

Конвърс удари спирачки пред кафенето, знаеше, че не бива да го прави, но му беше безразлично. Валери изскочи от колата с отворена чанта и телефонна кредитна карта в ръка. Ако в кафенето имаше телефон, нямаше сила, която да я спре да го използва. Джоел запали цигара, димът му се стори кисел и пареше на гърлото му. Не беше никаква разтуха. Втренчи се в тъмната вода и в светлините на моста в далечината, опита се да не мисли за нищо. Не успя. Отново беше направил нещо ужасно. Баща му познаваше почерка му и в момента, в който го видеше на плика, щеше да го отвори. Щеше да търси оневиняващи сина му факти и щеше да ги намери. Веднага щеше да се обади на Нейтън Саймън и оттук произтичаха страшните последствия. Вал сама щеше да разбере от материала, че не бива да говори за него по телефона, но не и баща му. Не и Роджър. В пристъп на гняв щеше да издърдори всичко, за да защити сина си. И ако някой подслушваше телефона... Къде се губеше Вал? Защо се бавеше толкова?

Конвърс не можа да се сдържи. Дръпна дръжката и излезе от колата. Втурна се към входа на кафенето и рязко закова на чакъла. Валери излезе и му направи знак да се върне. Видя, че по лицето ѝ се стичат сълзи.

— Влез в колата — рече тя, като се приближи.

— Няма. Веднага ми кажи какво е станало.

— Джоел, моля те, върни се в колата. Двама мъже непрекъснато ме наблюдаваха, докато бях на телефона. Говорех немски, но разбраха, че се свързвам с Щатите, и забелязаха, че съм разстроена. Мисля, че ме познаха. Трябва веднага да се махнем.

— Кажи ми какво стана!

— В колата — Валери наклони глава, тъмната коса падна върху рамото ѝ. Изтри сълзите си, мина покрай Конвърс и стигна до колата. Отвори вратата, влезе и остана неподвижна на седалката.

— Върви по дяволите! — разтреперан, Конвърс изтича към колата, хвърли се зад волана, включи двигателя, излезе от алеята и се понесе по пътя. Тъмният пейзаж отвън се превърна в бясно препускащ хаос.

— Намали — просто и без напрежение изрече Вал. — Така само ще привлечеш внимание към нас.

Едва чу през обзелата го паника, но все пак чу. Отпусна педала на газта.

— Мъртъв е, нали?

— Да.

— Господи! Какво е станало? Какво ти казаха? С кого говори?

— С една съседка, името ѝ не е важно. Оставяме си ключовете от къщите. Съгласила се да получава пощата ми и да наглежда къщата, докато полицията ме открие. Случайно я заварих там. Питах я дали в пощата има голям плик, изпратен от Германия. Каза, че няма.

— Защо полицията? Какво е станало?

— Знаеш къщата ми на плажа. На около сто метра във водата има пристан. Не е нито голям, нито дълъг, просто някаква стара маркировка...

— Не се отвличай! — кресна Джоел и стисна волана.

— Казват, че снощи вероятно е отишъл да се поразходи, тръгнал по пристана и се подхлъзнал на мокрите скали. На главата му има голяма рана. Тялото му е било открито на брега рано тази сутрин.

— Лъжи, лъжи! Само лъжи. Те са го подслушали! Те са го нападнали!

— По моя телефон? В самолета насам мислих за това.

— Да, ти би се сетила, но не и той! Аз го убих. По дяволите, аз го убих!

— Аз също съм виновна, Джоел. И аз го обичах много. Ние с теб се разделихме, но въпреки това той остана мой близък приятел, може би най-близкият.

— Наричаше те „Вали“ — задавено изрече Джоел, като се стараеше да надмогне болката. — Мръсници! Мръсници!

— Искаш ли да карам аз?

— Не!

— Телефонът. Трябва да те попитам. Мисля, че само полицията, ФБР или други подобни могат да получат прокурорско разрешение за подслушване.

— Разбира се! Затова не исках да ти се обаждам, смятах да говоря направо с Нейт Саймън.

— Но ти не говориш за полицията или ФБР. Имаш предвид някой друг, нещо друго.

— Да. Никой не знае кои са и къде са. Но те съществуват. И могат да направят каквото поискат. Исусе! Дори татко! Това е най-плашещото.

— Нали тъкмо това ще ми разкажеш сега? — Валери го хвана за лакътя.

— Да. Преди няколко минути смятах да премълча някои неща и да те убедя да накараш Нейт Саймън да дойде тук и да се срещна с него, за да види, че не съм луд. Но вече не. Вече няма време, те завардват всички изходи. Взели са плика, а той беше единственото, с което разполагах!... Съжалявам, Вал, но ще трябва да ти кажа всичко. Бих искал да не се налагаше, заради самата теб, но и аз вече нямам избор.

— Не съм дошла тук да ти давам право на избор.

Стигнаха до една нива близо до водата и той спря колата. Тревата беше висока, лунният сърп висеше над залива, в далечината проблясваха светлините на Амстердам. Излязоха от колата и той я поведе за ръка към мястото, което му се стори най-тъмно и закътано. Внезапно осъзна, че не е държал ръката ѝ от години. Отблъсна мисълта за близост. Той носеше само смърт.

— Май тук ще е най-добре — рече Джоел и пусна ръката ѝ.

— Добре — тя седна на меката трева. — Как се чувстваш?

— Ужасно — отвърна Джоел и погледна към тъмното небе. — Убеден съм в това, което казах. Аз го убих. След толкова години взаимни усилия да се сбlijим аз го убих. Ако бях го оставил на мира, ако му бях позволил да бъде човекът, който искаше да бъде, а не какъвто исках да го направя, вероятно сега щеше да си пийва някъде питието на хиляди километри оттук и да очаква да премине някоя буря, да разказва шантавите си истории и да размива всички. И вчера нямаше да е в къщата ти на нос Ан.

— Не си го накарал насила да дойде от Хонконг, Джоел.

— Не, разбира се, нито съм му заповядал, нито съм го молил, ако това имаш предвид. Но все пак заповедта висеше във въздуха. Когато мама умря, между нас останаха неизречени неща. „Татко, няма ли най-сетне да пораснеш? Пътувай за удоволствие, но не се губи толкова

дълго, хората се тревожат. Липсва ти чувство за отговорност!“ Бях толкова по-свят от него, а сега го убих.

— Не си го убил! Други го убиха! Хайде, разкажи ми за тях.

Конвърс преглътна и изтри сълзите от очите си.

— Да, права си, нямам време дори за стария Роджър.

— После ще имаш.

— Ако има после — Джоел започна да диша дълбоко и се успокои. — Знаеш за Ръоне, нали?

— Да, вчера прочетох. Стана ми лошо... Лари Талбът ми каза, че си се срещал с него в Париж. Ръоне смятал, че си разстроен, също като Лари, когато разговарял с теб. А Ръоне е убит само защото се е срещнал с теб. Лари сигурно е загубил ума и дума.

— Ръоне не беше убит затова. Да поговорим за Лари. Първия път, когато се свързах с него, исках да получа информация, без да му задавам директни въпроси. Той е бил следен и използван, без да знае. Ако му бях казал истината, адвокатът у него щеше да реагира и щяха да го застрелят на улицата. Но последния път, когато разговарях с него, му обясних някои неща — че съм избягал от плен, че съм изтощен и уплашен... Говорих откровено. Всъщност не премълчах нищо.

— Да, той ми каза — прекъсна го Вал. — Каза, че си въобразяваш, че отново си във Виетнам. Спомена и някакъв психиатричен термин.

Конвърс поклати глава и от гърлото му излезе къс, ироничен смях.

— Винаги може да се намери термин. Лари не чу какво му говорих. Слухтеше само за думи, които да потвърдят казаното от други за мен. Преструваше се, че е приятелят, когото познавам, но не беше. Беше адвокат, стараещ се да убеди клиента си, че е болен и че за всеобщо добро клиентът трябва да се предаде. Когато осъзнах това и факта, че му бях казал къде се намирам, разбрах, че ще ме предаде, убеден в правотата си. Побързах да се махна и затова се направих, че се съгласявам с него, затворих телефона и избягах... Имах късмет. След двайсет минути видях пред хотела да спира кола с двама от палачите ми.

— Сигурен ли си?

Джоел кимна.

— На другия ден единият от тях официално заяви, че ме е видял на моста „Аденауер“ с Уолтър Перигрин. Не съм се доближавал до този мост, а и не знам къде е.

— Четох в „Таймс“. Свидетелят е майор Уошбърн от посолството.

— Точно така — Конвърс изтръгна дълъг стрък трева и я заогъва в ръцете си. — Нямаат равни на себе си в манипулиране на медиите — вестници, радио, телевизия. Всяка дума е проверена по съответните канали и звучи напълно достоверно и официално. Отнемат живота на хора, включително и на свои, като че ли са фигури на шахматна дъска. Не ги е грижа, искат само да победят. Разиграва се най-голямата игра в съвременната история и най-ужасяващото е, че може да я спечелят.

— Джоел, чуваш ли се какво говориш? Американският посланик, главнокомандващият на НАТО, Ръоне, баща ти... ти. Убийци в посолството, манипулирана преса, лъжи във Вашингтон, Париж, Бон и всички с официален статут. Описваш някакъв Anschluss, някакъв демоничен политически преврат!

Конвърс я погледна в лунната светлина, бризът откъм водата люлееше високата трева.

— Точно така е. Всичко е сътворено от един човек и се изпълнява от шепа други, искрено вярващи в идеята. Но под повърхността са фанатици, убийци в името на цел, която смятат за свещена. Вербували са... и продължават да вербуват хора с подобна нагласа навсякъде, подкрепят ги и други объркани професионалисти, които не знаят към кого да се обърнат. Вкопчили са се в теории и обещания, наметнали са мантията на компетентността, дисциплината и саможертвата, защото знаят, че тя води до властта. Те са слепи, не виждат нищо освен изопачената представа за самите себе си... ако това ти звучи като обвинителна реч, вероятно е така. Спя малко, но мисля много.

— Съдебните заседатели са на мястото си, Джоел — рече Валери. Живите й очи се впиха в неговите. — Но не искам обвинителна реч, искам всичко. Смятам, че трябва да започнеш от началото, оттам, откъдето си се включил ти.

— Добре. Всичко започна в Женева...

— Знаех си — прошепна Вал.

— Какво?

— Нищо. Продължавай.

— ... с един човек, когото не бях виждал двайсет и три години. Тогава го познавах под едно име, а в Женева носеше друго. Той ми обясни защо, но това няма значение. Само дето беше малко зловещо. Не знаех какво е премълчал, какво не ми обясни и колко лъжи ми наприказва, за да ме манипулира. Най-лошото е, че беше напълно прав да постъпи така. Аз бях човекът, от когото се нуждаеха. Те. Но не знам кои са, знам само, че съществуват някъде... Докато съм жив... докато ме оставят жив, няма да забравя думите, които използва, за да ми изясни причините за идването си в Женева. „Връщат се — каза. — Генералите се връщат.“

Разказа ѝ всичко, за което можа да се сети. Когато свърши, част от него се терзаеше от мисълта, че ако бойците на „Аквитания“ я заловят, наркотиците, вкарани в тялото ѝ, щяха да разкрият информация, подписваща смъртната ѝ присъда. Предупреди я за това и отчаяно му се прииска да хвърли мост над бездната помежду им, да я прегърне и да ѝ каже колко се ненавижда, че прави това, което смята за свой дълг. Но не помръдна от мястото си, очите ѝ го възпираха. Тя преценяваше и премисляше нещата за себе си.

— Понякога — тихо започна Вал, — когато ти имаше кошмари или пиеше повече, говореше за този Делавейн. Започваше да трепериш, затваряше очи и от време на време крещеше. Толкова мразеше този човек. Винаги си се страхувал до смърт от него.

— Той причини много смърт, ненужна смърт.

— Не е ли възможно да... да пренесяш чувствата си?

— Ако смяташ така, ще те закарам до „Амстел“ и утре сутринта можеш да си пред триножника си. Не съм луд, Вал. Всичко, което се случва, е реалност.

— Добре, добре. Длъжна бях да попитам. За разлика от мен ти не знаеш как изглеждаха нощите, в които те преследваха кошмари. Тръшкаше се в леглото или се напиваше до безпаметност.

— Не беше много често.

— Вярно, но когато се случваше, наистина се връщаше там и страдаше.

— Тъкмо затова се свързаха с мен... завербуваха ме в Женева.

— И онзи Фаулър или Холидей е знаел точно какви думи да използва. Твоите собствени.

— Фицпатрик му е дал тази информация. И освен това смяташе, че е прав.

— Да, знам, вече ми го каза. Какво според теб се е случило с него? С Фицпатрик.

— Все се мъча да измисля причина, поради която биха го оставили жив. Но не мога. За тях той е по-опасен от мен. Работил е в коридорите, които те сега подкопават. Ориентиран е в разпоредбите на Пентагона и разрешенията за износ толкова добре, че може да ги закове. Убили са го.

— Харесваш го, нали?

— Да. Беше бърз и далновиден. Имаше и страхотно въображение, което не се боеше да пуска в ход.

— Прилича ми на човека, за когото бях омъжена — нежно рече Вал.

Конвърс за миг задържа погледа си върху нея.

— Ако се измъкна жив от тази история, макар че доста се съмнявам, ще ги потърся. Ще разбера кой го е направил, кой е дръпнал спусъка. Няма да има съдебен процес, няма да има свидетели на защитата и обвинението, няма да има смекчаващи вината обстоятелства. Ще бъдем само аз и оръжието.

— Не ми е приятно да слушам това, Джоел. Винаги съм се възхищавала от принципите ти. Бяха непоклатими като преклонението ти пред закона.

— Това е минало. Забрави го. Да говорим за настоящето.

— Има толкова много неща, които можеш да отречеш! Обвиненията срещу теб са само думи! Казах същото и на Лари — заявяват, че си бил тук или там, направил си това или онова, но ти не си бил там, където твърдят, и не си направил това, което внушават! Та ти си адвокат, Конвърс. За Бога, стани и се защитавай!

— Не разбираш ли, че няма да мога да се добера до нито една съдебна зала? Където и да се покажа, някой вече ще ме причаква, за да ме убие дори с цената на собствения си живот. Идеята ми беше да използвам плика с досиетата и информацията, която се съдържаше в тях и която би могла да се получи само от правителствени източници. Това значи, че някъде във Вашингтон имам съюзници. С помощта на всичко това можех да се свържа с хора, които познавам, и с подкрепата на Нейт да се опитам да ги накарам да ме изслушат, да се убедят, че не

съм луд. Но без плика дори Нейт не може да ми помогне. Освен това ще настоява да се придържам към законния ред — да се предам, пък той да ми осигури защита. Няма такава, поне срещу тях. Те са в посолства и военноморски и сухопътни бази, в Пентагона, в полицейските отдели, в Интерпол и в Държавния департамент. Те са пияни старици и редовни пътници с дипломатически куфарчета по влаковете, не знаеш кои са, но са навсякъде. И не могат да си позволят да ме оставят жив.

— Мат — тихо рече Вал.

— Мат — съгласи се Конвърс.

— Значи трябва да намерим някой друг.

— Какво?

— Човек, в чиито думи хората, с които искаш да се свържеш, ще се вслушат. Някой, чието участие може да принуди онези от Вашингтон, които са те вербували в Женева, да се покажат.

— Кого имаш предвид? Йоан Кръстител?

— Не е Йоан, а Сам. Сам Абът.

— Сам? Онази нощ в Париж мислих за него! Как се...

— И аз като теб имам много време за мислене. В Ню Йорк, в самолета, снощи, след като се срещнах с леля си в Берлин.

— С леля си ли?

— Ще стигна и дотам... Знаех, че ако си жив, трябва да има причина да се укриваш, вместо на висок глас да отречеш всички нелепости, които се разпространяват за теб. Нещо не се връзваше, толкова поведение не е типично за теб. Ако пък те бяха убили или заловили, щеше да го пише на всички първи страници. Тъй като не видях и не чух подобно нещо, реших, че си жив. Но защо бягаш и се криеш? Тогава си помислих: „Боже мой, щом Лари Талбът не му вярва, кой би му повярвал?“ А щом Лари не ти вярва, значи и хората около него, всичките ти приятели и „връзки“ са били обработени и убедени, че си откаченият убиец, за когото говори цяла Европа. Никой не би поискал да се застъпи за теб. От друга страна, аз съм ти бивша съпруга и думата ми не тежи, трябва ти влиятелен човек... Тъй че се постарях да си припомня хората, за които си ми говорил, всичките ни познати. И започна да изниква едно име. Сам Абът. Понастоящем бригаден генерал Сам Абът.

— Сам Мъжагата — Джоел одобрително поклати глава. — Свалиха го три дни след мен и ни местиха заедно от лагер в лагер. Веднъж попадна в съседна килия и си думкахме по стената, но ме преместиха. Прав беше, че остана във Военновъздушните сили. Знаеше, че там му е мястото.

— Има изключително високо мнение за теб. Каза, че си допринесъл за духа на пленниците повече от всеки друг в лагерите и че последното ти бягство е вдъхнало надежда на всички.

— Не е вярно. Аз просто бях бунтар, който можеше да си позволи да рискува. И той би могъл да направи всичко, което направих аз, но беше офицерът с най-висок чин. Знаеше, че ако опита, ще има масови наказания. Успяваше да сплоти хората, за разлика от мен.

— Той твърдеше друго. Смятам, че не харесваш съпруга на сестра си именно заради него. Помниш ли, когато Сам дойде в Ню Йорк и ти се опита да го сватосаш с Джини? Вечеряхме четиримата в онзи скъп ресторант.

— Джини го изплаши до смърт. След това Сам ми каза, че ако Джини е била начело на командването в Сайгон, градът никога нямало да падне. Не искаше да продължи тази война до края на живота си.

— А ти се размина с един мечтан зет — Валери се усмихна, но скоро усмивката ѝ угасна. — Мога да се свържа с него, Джоел. Ще го открия и ще му разкажа всичко. И най-вече, че си не по-луд от него. Че си бил манипулиран от хора, които не познаваш, които са те излъгали, за да свършиш работата, която те не могат или не смеят да извършат.

— Не е справедливо — отсече Конвърс. — Ако започнат да ровят около Пентагона и Държавния департамент, ще има ред фатални и смъртоносни инциденти... Не, те са прави. Всичко трябваше да започне отгук и да се проследи в обратна посока. Това е единственият начин.

— Щом можеш да говориш така след всичко, което си преживял, значи си с повече здрав разум от всички ни. Сам ще го разбере. Той ще помогне.

— Би могъл — бавно и замислено изрече Джоел и откъсна още една тревичка. — Ще трябва да е много предпазлив, не бива да използва обичайните канали, но би могъл да успее. Преди три-четири години, след като се разделихме, той разбрал, че съм във Вашингтон за няколко дни, и ми се обади. Вечеряхме заедно, след това пийнахме и

той прекара нощта на дивана в хотелската ми стая. Разговаряхме много. Аз — за себе си... и за теб, Сам — за последните си неприятности.

— Значи още сте близки, това не е било много отдавна.

— Не това е мисълта ми. Става дума за работата му. Беше продрал земята да влезе в една програма на НАСА, но го бяха отхвърлили. Заявили, че е прекалено ценен на мястото, на което е в момента. Той е несравним във въздушните маневри. Достатъчно е само да погледне един самолет, и може да каже възможностите му. Бяха го поканили във Вашингтон като консултант на Агенцията по национална сигурност. Работата му беше да оценява възможностите на новото съветско и китайско оборудване. Работеше в Ленгли и даваше преценка за снимките, донесени от агенти. Познава хората, с които трябва да се свържа, работил е с тях.

— Предполагам, че имаш предвид тайните служби.

— Не само тях. И хората, обучени да премахват мръсници като Делавейн тихомълком, с помощта на методи, за които ние с теб не сме и чували — наркотици, проститутки и малки момченца. Тях трябваше да вкарат в играта от самото начало! Без Женева, без мен. Те убиват, когато това е полезно, и оправдават убийството, защото е в интерес на страната. И като си помисля само как негодувах срещу тях, как адвокатът правдолюбец у мен настояваше да им се потърси сметка. Е, господин Наивникът се промени... Когато традиционната медицина не помага, болестта трябва да се задуши, без да се подбират средства.

— Смятах, че ненавиждаш фанатичите.

— Така е.

— Значи Сам — каза Валери. — Утре тръгвам обратно и ще го откроя.

— Не — възрази Конвърс. — Искам да тръгнеш още тази вечер. Още ли носиш паспорта си в чантата?

— Разбира се. Но трябва...

— Не искам да се връщаш в „Амстел“. Трябва да се махнеш от Амстердам. В дванайсет без четвърт има полет на KLM до Ню Йорк.

— Но нещата ми...

— Не си струва да се връщаш за тях. Когато се прибереш, ще се обадиш в хотела. Ще ти пратят целия багаж по пощата.

— Сериозно ли говориш?

— Никога не съм бил по-сериозен. Трябва да знаеш истината за Ръоне. Не беше убит, защото сме се срещали в Париж. Но преди четири дни му се обадох и той ми повярва. Застреляха го, защото ме прати в Амстердам да се срещна с човек, който можеше да ме качи на самолета за Вашингтон. Както и да е, това вече няма значение. Но ти не си без значение. Дойде тук и ме откри, а хората, които ме търсят из целия град, скоро ще научат това, ако вече не го знаят.

— Пред никого не съм споменавала, че отивам в Амстердам — прекъсна го Валери. — Нарочно съобщих в „Кемпински“, че се връщам направо в Ню Йорк.

— Имаше ли резервация за самолета?

— Естествено. Просто не се появих.

— Добре, но не е достатъчно. Хората на Делавейн си знаят работата. Лайфхелм има връзки на всяко летище и контролно-пропускателен пункт в Германия. Ще разберат. Тази вечер ги надхитрихме, но втори път няма да можем. В „Амстел“ вече те чака някой немец, най-вероятно в стаята ти. Искам да мисли, че ще се върнеш там.

— Ако някой реши да отиде в стаята ми, го чака истински шок.

— Какво искаш да кажеш?

— Там вече има човек. Един старец с добра памет, който е получил инструкции, които не бих желала да повтарям.

— Дело на леля ти?

— За нея съществува само черно и бяло. Този е враг, онзи не е. А всеки, който иска да причини зло на племенницата ѝ, е голям враг. Не познаваш тези хора, Джоел. Живеят с миналото и нищо не забравят. Вече са стари и далеч не са това, което са били навремето, но помнят защо са правили всичко. За тях животът е прост. Добро и зло. Обвити са в спомените си. Оттогава не им се е случило нищо по-важно. Струва ми се, че с радост биха предпочели да се върнат в онези дни с всичкия им ужас.

— Но все пак какво каза на леля си за мен? След всичко разтръбено по вестниците и телевизията тя съгласи ли се с теб? Не ти ли зададе въпроси? Нима фактът, че си ѝ племенница, беше достатъчен?

— О, не, зададе ми много конкретни въпроси и аз им отговорих. Това е достатъчно.

— Добре... Тръгваш ли тази вечер?

— Да — кимна Валери. — Сутринта мога да свърша много повече неща в Ню Йорк, отколкото тук. От всичко, което ми каза, е ясно, че всеки час е от значение.

— Благодаря ти... Може би няма да се свържеш лесно със Сам. Нямам представа къде е, а службите не са много отзивчиви, когато жена търси офицер с висок чин. Могат да възникнат усложнения — любовни връзки в чужбина, дете, за което не подозира. Затова са особено бдителни.

— Тогава няма да питам къде е. Ще кажа, че съм му роднина, която той е търсил, но съм била в чужбина, тъй че ако иска да ми се обади, следващите два-сет и четири часа ще бъда в еди-кой си хотел. Не могат да не предадат подобно съобщение на един генерал.

— Вярно — съгласи се Джоел, — но ако оставиш името си, рискуваш много.

— Ще използвам вариант, който ще разпознае — Валери примигна, загледана в земята. — Например Паркет. Под, дърво, нещо, свързано с Шарпантие, което значи дърводелец. Ще прибавя Върджиния, тъй че да си спомни за Джини. Върджиния Паркет. Той ще се сети.

— Вероятно. Но това значи, че и други може да се сетят. Като не се прибереш тази нощ, Лайфхелм ще провери по всички летища и ще те пресрещнат на „Кенеди“.

— Но ще ме изгубят на „Ла Гуардия“. Ще отида в мотела, където отсядам, когато ходя до Бостън. Ще се регистрирам и ще изчезна, без да разберат.

— Много си съобразителна.

— Казах ти, че е наследствено, слушала съм толкова истории...
А ти?

— Ще остана невидим. Вече съм доста добър, а и мога да си купя всичко необходимо.

— Колкото повече пари харчиш, толкова по-видима диря оставяш. Ще те открият. И ти трябва да напуснеш Амстердам.

— Е, мога да се промъкна през две-три граници и да кацна в стария си апартамент в „Жорж V“ в Париж.

— Не е време за шеги.

— Не се шегувам. Освен това ще искам отделна тоалетна и баня, каква да е баня. Стаите, в които отсядам сега, не фигурират и в най-езотеричните туристически справочници.

— Сега мога да ти кажа — личи си, че не си се къпал Бог знае откога.

— Пази се от жена, която недоволства от личната хигиена на мъжа си.

— Стига, Джоел, не съм ти жена... Трябва да намерим начин да се свържа с теб.

— Чакай да помисля, и аз съм станал много изобретателен. Ще измисля нещо.

— Вече съм го измислила — твърдо го прекъсна Вал. — Преди да тръгна насам, говорих с леля си.

— От твоята къща ли?

— От хотел в центъра на Ню Йорк, където се регистрирах под друго име.

— Значи наистина си мислила за телефона си.

— Не като теб. Казах й какво се е случило според мен и какво възнамерявам да правя. Снощи дойде при мен в Берлин. Страхотно се развихри, можела да направи това, можела да направи онова, но всичко се сведе до факта, че ще ти помогне. Ще те крие. Други хора също.

— В Германия?

— Да. Тя живее в провинцията, в покрайнините на Оснабрюк. Там е най-сигурно за теб, последното място, където онези ще се сетят да те търсят.

— Но как ще се върна в Германия? Достатъчно трудно я напуснах! Дори да оставим настрана хората на Делавейн, снимката ми виси по всички граници.

— Днес следобед, след като ми се обади, говорих с Хермионе от автомат. Тя беше при приятелка. Веднага се зае да организира нещата и когато пристигнах преди няколко часа, на летището ме посрещна възрастен мъж, същият, при когото ще отседнеш довечера. Не го познаваш, но си го виждал, караше велосипед по „Музеумплайн“. Заведе ме в къща на „Линденграхт“, откъдето трябваше да се обадя на леля. Телефонът беше „unberührt“, чист, неподслушван.

— Божичко, наистина живеят в четирийсетте години.

— Е, малко неща са се променили, нали?

— Май да. И какво ти каза?

— Само инструкции за теб. Утре привечер ще отидеш на „Сентраал“ в Амстердам и ще застанеш до информационното гише. Към теб ще се приближи жена, ще те поздрави и ще заяви, че сте се виждали в Лос Анжелис. Тя ще ти даде плик. Вътре ще има паспорт, писмо и билет за влак.

— Паспорт ли? Как така?

— Трябваше им само снимка. Сетих се за това, когато оставих баща ти на нос Ан.

— Сетила си се?

— Казах ти, цял живот съм слушала истории за подвизите им. Как са спасявали евреи, цигани и парашутисти, като са ги извеждали в неутрални страни. Фалшиви документи, снимки, изпипвали са всичко до съвършенство.

— И ти си донесла моя снимка?

— Логично. И Роджър мислеше така. Не забравяй, че и той е участвал във войната.

— Логично...

— Да. Намерих една снимка в албума. Помниш ли, когато ходихме на Вирджинските острови и ти изгоря първия ден?

— Естествено. Накара ме да сложа вратовръзка за вечеря, а вратът страшно ме болеше.

— Искях да ти дам урок. Снимката е направена съвсем отблизо, за да личат всички последствия от изгарянето.

— Но лицето е моето, Вал.

— Снимката е правена преди осем години и изгарянето е омекотило чертите ти. Ще свърши работа.

— Не трябва ли да знам още нещо?

— Ако те спрат и заразпитват, вероятно ще те заловят. Но леля ми смята, че вероятността не е голяма.

— Защо е толкова уверена?

— Заради писмото. В него пише с какво се занимаваш.

— И какво е то?

— Пътуването до лобните места на евреите през войната — Берген-Белзен и Аушвиц в Полша. Написано е на немски и ще го показваш на всеки, който те спре, защото говориш само английски.

— Но защо...

— Ти си свещеник — прекъсна го Валери. — Пътуването ти е финансирано от организация в Лос Анджелис, наречена „Християнско-еврейска коалиция за световен мир и покаяние“. Само твърде самоуверен немец би привлякъл внимание върху теб. В чантата нося тъмен костюм с твоя размер, черна шапка, обувки и пасторска якичка. Инструкциите ще бъдат в билета ти. Трябва да вземеш влака за Хановер, където се предполага, че ще се качиш на влака за Селе и на сутринта ще пристигнеш в Берген-Белзен, но когато стигнеш Оснабрюк, ще слезеш от влака. Леля ми ще чака духовника си. Дотогава аз ще съм пристигнала в Ню Йорк и ще търся връзка със Сам.

Конвърс поклати глава.

— Вал, всичко е много впечатляващо, но не ме слушаш. Хората на Лайхелм ме видяха, и то на тази гара. Знаят как изглеждам.

— Видели са бледолик мъж с брада и насинено лице. Тази вечер обръсни брадата.

— И да отида на пластична операция?

— Не, намажи се обилно с лосиона, наречен „Мигновено слънце“, той е под дрехите, които ти нося. Ще направи лицето ти потъмно и по-сходно с това на снимката на паспорта, а ще покрие и белезите, няма да личат толкова. Черната шапка и свещеническата якичка ще се погрижат за останалото.

— Помниш ли, когато падна, удари се на масата във фойето и окото ти почерня?

— Бях в паника, на другия ден имах представяне на фирмата. Ти излезе и ми купи грим.

— Купих си същия тази сутрин. Помогна ми.

— Радвам се.

Спогледаха се на осветената от луната нива.

— Съжалявам за всичко, Вал. Бих искал да не беше се забърквала. Трябва да знаеш, че ако имах друг начин за действие, щях да ти го спестя.

— Знам, но за мен това е без значение. Дойдох, защото бях дала обещание пред себе си. Не заради теб. Изживях те, Джоел, повярвай ми... Ще ме закараш на летището, нали?

— Защо въобще ти позволих да си отидеш? — прошепна Джоел повече на себе си, отколкото на нея.

— Стига, Конвърс. С това е свършено. Окончателно.

Гледаше от най-тъмното кътче на паркинга на амстердамското летище „Схипхол“ как самолетът набира скорост по пистата и се издига в небето. Беше спрял пред оживения вход, където Валери слезе, след като му даде листче с адреса, на който трябваше да отседне през нощта. За да е сигурен, че ще се качи на самолета, тя трябваше да излезе от стъклената врата, да си погледне часовника и да се върне вътре. Ако в самолета нямаше свободни места, щеше да мине по алеята за пешеходци и да отиде на краткосрочния паркинг на стотина метра от входа, където той щеше да я чака. Беше излязла, погледнала часовника си и влязла обратно в залата. Изпита едновременно облекчение и куха празнота.

Не свали очи от големия сребрист самолет, докато не се изгуби от поглед. Само мигащите светлини оставиха траектории в тъмното небе.

Стоеше гол пред огледалото в малката баня в къщата на „Линденграхт“. Колата беше паркирана на около двайсет преки. Предпазливо се бе върнал пеша до къщата. Собственикът на апартамента беше мил старец и говореше разбираем английски, но погледът му се рееше нанякъде и нито веднъж не срещна неговия. Умът му блуждаеше на друго място и в друго време.

Джоел внимателно се избърсна, стоя под душа по-дълго, отколкото беше прилично за гост, и нанесе лосиона по лицето, врата и ръцете си. За секунди кожата му стана бронзова. Новият тен покри белезите и лицето му придоби почти нормален вид. Можеше да изостави огледалните очила, щяха само да привличат вниманието. Изми старателно ръцете и отстрани петната грим от върховете на пръстите си.

Изведнъж настръхна. Някъде зад вратата се чу звънец. Бързо затвори крана и се послуша. Дишането му стана пресекливо, прикова поглед в пистолета, който беше оставил на перваза на прозореца. Чу го отново. После тишина. След това заговори един-единствен глас — старецът се обаждаше по телефона. Избърса ръце и навлече късата памучна хавлия, оставена върху леглото в безупречно чистата стаичка. Прибра пистолета в джоба, излезе от банята и тръгна по тъмния тесен коридор към „кабинета“ на стареца. Беше пригодена за целта спалня,

пълна със стари списания, няколко книги и вестници, разхвърляни по маси и столове, отгърнати на страниците с най-кървави престъпления. Отделни статии и снимки бяха оградени с червен молив. По стените имаше гравюри и снимки на отдавна отминали бойни постижения, включително трупове, застинали в различни пози. По някакъв неуловим начин стаята напомни на Конвърс за „Л’Еталон Блан“ в Париж, само че тук вместо славата на войната присъстваше грозотата на смъртта. Поне е по-честно, помисли си той.

— А, Менеер — възкликна старецът, седнал до телефона в огромно кожено кресло, което обгръщаше крехкото му тяло. — Вие сте в безопасност! Говорих с Кабел. Кабел е псевдоним, natuurlijk. Излязъл е от „Амстел“ и ми докладва какво е направил — въпреки седемдесетте си години холандецът се измъкна от креслото и застана „мирно“ с изпънати костеливи рамене и вкаменено тяло — изкуфял старец, играещ си на войник. — Операция „Оснабрюк“ продължава! — рапортува сякаш пред командира си той. — Както беше съобщено в докладите на нелегалното разузнаване, врагът е инфилтрирал района, но е бил компрометиран.

— Какво е бил?

— Екзекутиран, Менеер. С жица през гърлото, метната откъм гърба. Кръвта остава по дрехите на жертвата, защото вратът се отмята назад. Така няма никакви следи от борба. Кабел е силен за възрастта си — рече старчето и се ухили, а по лицето му плъзнаха хиляди бръчки. Застана „свободно“. — Измъкнал тялото от стаята, завлякъл го до пожарната стълба и надолу по алеята. Оттам влязъл в мазето и го скрил при пещите. Сега е лято и не ги палят, тъй че трупът може да остане там дни наред, докато се размирише.

Конвърс чуваше думите, но мислеше само за една от тях. Компрометиране. На особен език, дошъл от друго време, това означаваше... екзекуция. Екзекуция... убийство... покушение!

Какво бихте казали за компрометирането на някои влиятелни личности в определени правителства? Думи на Лайфхелм.

Няма смисъл. Негови собствени.

Не вземате под внимание фактора време. Натрупване! Бързо ускоряване! Хаим Абрамс.

Велики Боже!, помисли Джоел. Това ли имаха предвид генералите от „Аквитания“? Покушения? Това ли бе причината за

яростно-неодобрителните погледи, отправени към израелеца, и внезапната смяна на посоката на разговора от Абрамс: Дреболия... Не съм сигурен дори дали е важна.

Натрупване, бързо ускоряване, един след друг националните лидери щяха да бъдат избивани. Президенти и министър-председатели, министри и влиятелни мъже и жени от политическия спектър щяха да бъдат насилствено отстранени, а в правителствата щеше да настъпи хаос. Всичко щеше да стане в рамките на часове, благоприятният климат беше създаден, денят приближаваше. Покушения!

Трябваше да се върне в Германия. Трябваше да се добере до Оснабрюк и да е там, когато се обадеше Вал. Абът трябваше да бъде информиран.

С окованите си в белезници и вериги ръце, дясната от които беше превързана над лакътя с мръсен бинт, Конъл Фицпатрик се улови за ръба на прозорчето и надникна през решетките към странната бурна дейност, която кипеше на огромния бетонен плац. Че това е казармен плац му стана ясно още на втората сутрин след пленяването му, когато заедно с другите затворници излезе от бетонните бараки за едночасови „разходки“. Думата „бараки“ беше съвсем точна, личеше, че навремето са били част от станция за зареждане на подводници с гориво. Пристаните и машините бяха твърде малки за съвременните атомни чудовища. Нито една „Трайдънт“ не би могла да акостира до бетонните и стоманени кейове, но в миналото, прецени той, базата положително е вършела добра работа на немските подводници.

Сега обаче тя се използваше във вреда на Федерална република Германия и на правителствата на свободните държави по света. Беше тренировъчен център на „Аквитания“, където се уточняваха стратегиите, усъвършенстваха маневрите и извършваха последните приготовления за масираните атаки, които трябваше да доведат военните командири на Делавейн на власт след парализирането на гражданските институции. Всичко се свеждаше до убийства — бързи и брутални, като самият шок от тях щеше да даде допълнителен тласък на вълната от насилие.

Зад прозореца групи от по четирима и петима мъже тичаха една след друга около и сред тълпа от стотина души, които се редуваха да тренират. В края на плаца имаше платформа от бетон, висока два метра, на която бяха наредени манекени — някои прави, други седнали на столове. Бяха мишени. В центъра на всеки облечен гръден кош, „мъжки“ или „женски“, имаше закрепен кръг от непробиваема за куршуми метална мрежа. Зад всеки от тях светеше ярка оранжева лампичка, ясно видима въпреки следобедното слънце. По команда на треньора тя се запалваше. Беше сигнал, че този манекен е мишената. Попадналите в целта куршуми се брояха от електронни устройства с други светлини, монтирани на висока каменна стена над всеки

манекен. Червеното означаваше убит, синьото — ранен. Червеното беше приемливо, синьото — не.

Гръмките напомняния по високоговорителите се даваха на девет езика, четири от които Конъл разбираше. Думите бяха едни и същи:

Тринайсет дни до часа нула! Точността е над всичко!
Оживяването на мишените е предателство! Алтернативата му е смърт!

Единайсет дни до часа нула! Точността е над всичко!...

Осем дни до часа нула! Точността е...

Членовете на екипите от убийци стреляха по мишените, пръскаха изкуствени черепи, гърди и стомаси се разхвърчаваха на части. Понякога стреляха поединично, друг път — едновременно. Всяко „убийство“ биваше приветствано с буйни крясъци, а мъжете изтичваха в тълпата и се стопяваха в нея. От редиците на зрителите веднага се формираше нов екип и следваше поредното опитно покушение. И така час подир час, тълпата ревеше одобрително при всяко „убийство“, оръжията се пълнеха отново за следващите нападения. Всеки двамайсет минути, когато редицата от манекени биваше направена на парчета, се слагаха нови глави и тела. Липсваха само реките от кръв и масовата истерия.

Ядосан и безсилен, Конъл раздалечи окованите си китки и опъна с всичка сила здравата верига, докато ръждясалите кръгли окови се впиха в плътта и оставиха белези върху китките му. Нищо не можеше да направи, нямаше начин да се измъкне! Знаеше тайната на „Аквитания“, доказателството за крайната им цел беше пред очите му. Масови убийства на политически фигури в девет различни страни, и то след осем дни!

Извърна се от прозореца с болки в ръцете и смъдене в китките. Огледа пълната със затворници барака — четирийсет и трима мъже се бореха за живота си, но бързо отпадаха. Много от тях лежаха неподвижно по наровете, други гледаха отчаяно през прозорците, трети тихичко си говореха, скупчени до голите стени. Всички бяха оковани като него. Катастрофално малките дажби храна и дългите брутални периоди на „упражнения“ бяха отслабили телата и умовете им. Шепнейки помежду си, бяха дошли до няколко погрешни извода за целта на тъмничарите си, но причината за затворничеството им убягваше. Бяха част от стратегия, която не можеха да проумеят. Конъл

се беше опитал да им обясни, но срещаше безизразни погледи и неразбиране.

Няколко неща бяха сигурни. Първо, всички бяха офицери със среден до висок чин. Второ, бяха ергени или разведени, без деца или близки, които биха наложили поддържането на постоянна връзка. И на последно място, всички бяха в нормалните летни отпуски и само двама — Конъл и още един, бяха в отпуск поради неотложни обстоятелства. Сходствата бяха очебийни, но какво означаваха?

Имаше една следа, която би довела до някакво обяснение. През ден, през два носеха на затворниците пощенски картички от най-различни места — курорти в Европа и Северна Америка, и ги караха да пишат под диктовка текстове до специални хора, които познаваха — все техни колеги офицери в казармите или базите, от които бяха взели отпуск. Посланията бяха едни и същи: „Забавлявам се чудесно, бих искал и ти да си тук, заминавам за...“ Отказ да се напишат тези баналности означаваше лишаване от и без това оскъдната дажба храна и извеждане на плаца, където трябваше клекнали да тичат колкото могат по-бързо с насочен в тях пистолет, докато припаднат.

Помежду си бяха постигнали съгласие, че полугладното състояние, в което ги поддържаха, не е случайно. Всички бяха обучени, компетентни офицери. В нормална физическа и психическа кондиция такива хора можеха да направят опит за бягство или поне да създадат сериозни безредици. Това беше единственото, което разбираха. Всички с изключение на Конъл се намираха там от двайсет и два до максимум трийсет и четири дни. Намираха се в концентрационен лагер на някакво крайбрежие, без да знаят престъпленията си — истински или измислени от тъмничарите им.

— Que pasa?^[1] — попита затворник от Мадрид на име Енрике.

— Отвън избиват манекени и си представят, че всеки точен изстрел ги прави герои, мъченици или и двете — отвърна Фицпатрик, като кимна към прозореца.

— Лудост! — възкликна испанецът. — Пълна лудост! Какво постигат с това? Защо е това безумие?

— След осем дни ще избият много важни хора. Ще го направят по време на някакво международно честване, празник или нещо подобно. По дяволите, какво ще има след осем дни? Имаш ли представа?

— Аз съм само майор от гарнизона в Сарагоса. Пиша рапорти за баските и чета романи. Какво мога да знам за подобни събития? Каквото и да е, няма да стигне до Сарагоса. Варварско място, но съм готов да ме разжалват, за да се върна там.

— Vite! Contre la muraille!

— Schnell! Gegen die Mauer!

— Бързо! До стената!

— Fa presto! Contro il muro!

Четирима пазачи нахлуха през вратата на бараките, последваха ги други и закрепяха същата команда на други езици. Беше внезапна проверка на белезниците и оковите, провеждаше се безразборно по всяко време на деня и нощта. Най-слабото доказателство, че някой затворник се е опитвал да счупи или отхлаби веригата си, или да претрие белезниците в бетона, водеше до незабавни наказания като тичане гол до припадък, за предпочитане в дъждовно време, и лишаване от храна и вода най-малко трийсет и шест часа. От четирийсет и тримата двайсет и девет, между които най-силните, бяха понесли това наказание, някои по два-три пъти, докато бяха останали без сили. Конъл беше минал само веднъж по този път благодарение на двуезичния си пазач италианец, който, изглежда, оцени факта, че неговият *americano* си е направил труда на научи *italiano*. Беше от Генуа — зъл циник, бивш парашутист и вероятно осъждан, който наричаше себе си парий, но предричаше, че ще си каже думата, когато получи възнаграждението за работата си. Но като повечето хора от тази част на света, инстинктивно откликваше, когато някой чужденец похвалеше *bella Italia, bellissima Roma*.

От кратките им, проведени шепнешком разговори Конъл беше научил каквото знаеше сега, юридическият му ум работеше на ниво недоволен клиент. Беше натискал същите бутони, с които често боравеше и преди.

— Какво толкова ще ти дадат? Те знаят, че си боклук!

— Обещаха ми. Плащат ми много пари да уча другите на това, което знам. Без хора като мен, като много от нас тук, те няма да успеят.

— В кое?

— Те ще кажат. Аз съм само, както казваш, наемник.

— И са те наели да ги учиш да убиват?

— И след това да избягат, без да ги заловят. Такъв е животът, животът на много от нас.

— Но можеш да загубиш всичко.

— Повечето от нас не притежават нищо. Бяхме използвани и захвърлени.

— Те ще направят същото.

— Тогава пак ще убиваме. Имаме опит.

— Ами ако враговете им намерят това място?

— Няма. Не могат.

— Защо?

— Намираме се на остров, за който всички са забравили.

— Те го знаят.

— Не може да бъде! Не прелитат самолети, не идват кораби.

Щяхме да ги забележим.

— А защо не помислиш за това, което е било тук?

— Какво искаш да кажеш?

— Подводници. Могат да обградят острова.

— Ако това беше вярно, americano, онзи... как се казваше... custode...

— Началникът на лагера.

— Той ще вдигне всичко във въздуха. Всичко ще се превърне в fumo... в дим, нищо няма да остане. Това е част от нашия contratto, ние разбираме.

— Началникът е големият немец с късата, посивяла коса, нали?

— Стига приказки. Изпий си водата.

— Имам сведения за теб — прошепна Конъл, докато пазачът проверяваше белезниците и веригите му. — Информация, която ще ти гарантира огромно възнаграждение и може би ще запази живота ми.

— Каква информация?

— Не тук. Не сега. Няма време. Ела довечера, всички са толкова изтощени, че заспават, преди да се доберат до нарочете си. Ще остана буден. Ела да ме вземеш, но сам. Няма да искаш да делиш, нали?

— Главата ми да не е пълна с zucchini? Да дойда сам в барака, пълна с осъдени?

— Какво можем да ти сторим? Какво мога да ти сторя аз? Ще те чакам до вратата, ще я отвориш и аз ще изляза. Пистолетът ти ще бъде

насочен в главата ми. Не искам да умирам, нали затова преговарям с теб?

— Въпреки това ще умреш... Дано отидеш при Бога.

— Ти си глупак, buffone! Можеш да спечелиш цяло състояние вместо куршум в гърдите.

Италианецът погледна предпазливо Фицпатрик, а после другите. Проверката беше почти приключила.

— За да го направя, трябва да знам повече от това, което ми каза.

— Двама от пазачите са предатели — прошепна Конъл.

— She cosa?

— Другото ще научиш през нощта.

Фицпатрик лежеше на нара в мрака и чакаше, вслушваше се в стъпките. Лицето му се обливаше в пот от притеснение. Около него гладните, физически измъчени мъже стенеха в съня си. Избута назад в съзнанието собствената си болка, трябваше да обмисли други неща. Ако можеше да се добере до водата, белезниците щяха да го забавят, но не и да го спрат, можеше да плува с една ръка почти безкрайно и някъде по крайбрежието, далече от „тази част на острова“, щеше да намери плаж или пристанище, където да изпълзи. Не му оставаше нищо друго, длъжен бе да опита. Трябваше да се погрижи италианският му приятел да не вдигне тревога.

Резето на вратата тихичко се отваряше! Погълнат от мислите си, не беше чул стъпките. Стана безшумно и тръгна на пръсти по пътеката между нарове, като държеше веригата опъната. Не можеше да си позволи и най-малкия шум, защото някои затворници при най-леко смущение започваха да буйстват от кошмари. Стигна до вратата и почувства, че трябва сам да я бутне, а не да чака да му я отворят. Пазачът щеше да стои на крачка разстояние с насочен пистолет.

Така и беше. Италианецът махна на Конъл с оръжието да мине напред, застана отстрани до вратата и пусна резето. Посочи напред с дулото. След минута двамата стояха в сенките пред бараките, старата станция за зареждане на подводници с гориво едва се виждаше в мрака, вълните на океана се разбиваха в подпорите на пристана.

— Да поговорим — рече пазачът. — Кои са тези предатели и защо трябва да ти вярвам?

— Искам да ми обещаеш, че ще докладваш на началниците си, че аз съм ги предал. Няма да чуеш нито дума, преди да ми обещаеш!

— Да обещаая ли, americano? — италианецът тихичко се засмя. — Много добре, amico, обещавам.

Ниският циничен смях на пазача трая няколко секунди. Конъл рязко замахна с веригата и я стовари върху оръжието му, хвана с дясната си ръка дулото и го изви, докато пистолетът отхвъркна на тревата. Вдигна веригата, ритна пазача в чатала, удари го в лицето с тежките брънки и заби белезниците в черепа му. Очите на италианеца се разшириха, затвори се и той припадна. Фицпатрик клекна и се огледа, за да се ориентира.

Това, което му трябваше, се намираше точно срещу него — стар пристан за подводници. Дългият му кей се простираше навътре в морето. Стана и затича. Въздухът го опияняваше, бризът му подсказваше да тича все по-бързо. От свободата го дяляха секунди.

Хвърли се от кея във водата, знаеше, че ще намери сили да направи всичко, да плува до края на света! Беше свободен!

Внезапно от всички страни го заслепиха прожектори. Наоколо заплющя градушка от куршуми, водата направо закипя, въздухът над главата му свистеше, но нито един не го улучи и не пръсна черепа му. В нощта екнаха думи от високоговорител:

— Затворник номер четирийсет и три, имаш голям късмет, че все още може да ни потрѣбваш. В противен случай трупът ти щеше да нахрани рибите в Северно море.

[1] Какво става (исп.). — Бел. пр. ↑

Джоел влезе от ярката слънчева светлина в пещероподобната зала на гара „Сентраал“. Тъмният костюм и черната шапка му бяха по мярка, свещеническата яка и обувките го стискаха, но в рамките на поносимото, а куфарчето беше пречка, която можеше да захвърли по всяко време, въпреки че допълваше външността му. Вървеше предпазливо и отваряше очи за всяко внезапно движение, колкото и незначително да беше. Всеки момент очакваше да види срещу себе си тичащи мъже с преизпълнени от целеустременост и готовност за убийство очи.

Не се появиха, но дори и да бяха, щеше да изпита известна утеха при мисълта, че е направил всичко възможно. Беше написал най-подробния доклад в юридическата си кариера със старателно четлив почерк. Подреди материала, като приведе всички факти, които подкрепяха преценките и предположенията му. Беше си припомнил най-важното от досиетата, за да придаде достоверност на заключенията си. По отношение на личните си преживявания и преки наблюдения беше претеглил всяка дума и съкратил всичко, което можеше да прозвучи прекалено емоционално, а останалото беше оформил с хладнокръвната обективност на здрав юридически ум. Привърши писането преди един час и пъхна страниците в голям плик, предоставен му от стареца, който обеща, че ще го пусне в Дамрак, след като остави Конвърс на гарата. Адресира го до Нейтън Саймън.

— Пастор Уилкрайст! Нали сте вие?

Конвърс усети докосване по лакътя и се обърна. Видя, че пискливият поздрав идва от висока, леко прегърбена жена, приближаваща осемдесетте. Живи очи господстваха над мъдрото ѝ лице, на главата си носеше монашеска шапка, слабото ѝ тяло беше облечено в черна роба.

— Да — отвърна стреснат той. — Здравейте, сестро.

— Виждам, че не ме помните, отче — възкликна жената с тежък акцент. — Не, не се преструвайте, виждам, че нямате представа коя съм!

— Бих се сетил, ако говорите по-тихо, сестро — Джоел говореше меко, наклони се към нея и наложи усмивка на лицето си. — Привличате внимание, госпожо.

— Вярващите винаги се поздравяват така — рече доверително старицата с широко отворени и прями, прекалено прями очи. — Искат да изглеждат нормални.

— Дали да не отидем нататък и да не си поговорим тихичко? — Конвърс взе жената под ръка и я поведе през тълпата към една от вратите. — Имате ли нещо за мен?

— Откъде сте?

— Как откъде съм? Какво искате да кажете?

— Знаете правилата. Трябва да съм сигурна.

— В какво?

— Че вие сте мъжът, с когото трябва да установя връзка. Не мога да рискувам да попадна на подставено лице или на друг човек. Ние не сме глупаци, Менеер. И така, откъде сте? Отговаряйте бързо! Дори колебанието е лъжа.

— Почакайте малко! Казали са ви да се срещнете с мен тук, дали са ви описанието ми. Какво повече искате?

— Да разбере откъде сте.

— Колко загорели на слънцето свещеници очакват да видите до информационното гише?

— Не са голяма рядкост. Казвали са ми, че някои свещеници плуват, други играят тенис. Самият папа някога е карал ски под планинското слънце! Виждате, че съм добра католичка, знам тези неща.

— Дали са ви описание! Отговарям ли на него?

— Всички сте еднакви. Миналата седмица отчето, при което се изповядах, не беше добър човек. Каза ми, че имам твърде много грехове за възрастта си и че го чакат други хора. Не беше търпелив Божи човек.

— И аз не съм.

— Всички сте еднакви.

— Моля ви — Джоел погледна дебелия, тесен плик в ръцете на жената, знаейки, че ако ѝ го вземе насила, ще закрепци. — Знаете, че трябва да стигна до Оснабрюк!

— А, значи сте от Оснабрюк? — „монахинята“ притисна плика до гърдите си, тялото ѝ се прегърби още повече в защита на святата вещ.

— Не, не съм от Оснабрюк! — Конвърс се опита да си спомни думите на Вал. Свещеник на поклонение... в Аушвиц и Берген-Белзен... от... — ... от Лос Анжелис! — прошепна прегракнало той.

— Ja, goed! От коя държава!

— Боже мой!

— Wat?

— Съединените американски щати.

— Goed! Заповядайте, Meneer — старицата му подаде плика с мила усмивка. — Трябва да вършим работата си добре. Вървете с Бога, сподвижнико... Харесва ми да нося този костюм. Бях актриса, знаете. Не мисля да го връщам. Всички ми се усмихват, а един господин спря и ми даде петдесет гулдена.

Старицата се отдалечи, обърна се, усмихна се отново и дискретно му показа шише с уиски, което измъкна изпод монашеските си одежди.

Не знаеше дали перонът е същият, но страховете му не бяха се променили отпреди двайсет и четири часа, когато пристигна в Амстердам. Появи се в града като неугледен работник с брада и бледо, изподрано и насинено лице. Напускаше го като свещеник — изправен, гладко избръснат и загорял. Човек, подходящо облечен за поклонение. Яростният адвокат от Женева и заловеният будала от Бон бяха изчезнали. Останал бе преследваният звяр, който, за да оцелее, трябваше да надуши ловците, преди те да го забележат. Беше научил този урок още преди осемнайсет години, когато зрението му беше по-остро, а тялото — по-издръжливо. Сега трябваше да ги компенсира с други качества, които беше развил, а всички те се свеждаха до способността да се съсредоточава, без да му личи. Затова именно забеляза мъжа.

Стоеше до бетонната колона на перона и четеше в мъждивата светлина неразгърнато разписание на влаковете. Конвърс го обхвана с поглед, точно както обхващаше почти всички наоколо, но след секунди го погледна повторно. Имаше нещо странно и противоречиво. Човек можеше по редица причини да отиде встрани от добре осветения вагон, за да прочете разписание, но едва ли можеше да разчете

дребния шрифт, без да присвие очи, като небрежно го държи ниско, до кръста си. Все едно да четеше телефонния указател в кола, спряла поради задръстване в тунела „Линкълн“.

Конвърс продължи по перона и се приближи до двете отворени врати, които обозначаваха, че единият вагон свършва и започва следващият. Умишлено закачи куфара си в щръкнала дръжка на прозорец, препъна се и се извини на двойката, която вървеше зад гърба му. Вежливо им даде път, а те, като видяха якичката му, се усмихнаха и кимнаха. Но докато стоеше с лице към тях, очите му не се отделяха от мъжа до колоната. Още стискаше разписанието, но беше започнал да се съсредоточава върху Джоел. Това му стигаше.

Конвърс влезе през втората врата, походката му отново стана спокойна, но в момента, в който се скри от очите на мъжа до колоната, се втурна към вътрешността на вагона. Спъна се, падна на пода до първата седалка и отново се извини на хората зад гърба си — духовник, несвикнал да носи багаж. Погледна през прозореца покрай пътниците, които най-напред обърнаха внимание на якичката му, а после го погледнаха в лицето.

Човекът до колоната беше хвърлил разписанието и бясно ръкомахаше. След секунди към него се присъедини още един, размениха си набързо няколко думи и се разделиха. Единият отиде към предната врата на вагона, а другият — към вратата, от която се качи Джоел.

Откриха го. Намираше се в капан.

Валери плати на шофьора, излезе от таксито и благодари на портиера, който я поздрави. В продължение на два часа беше направила две хотелски резервации, за да прикрие следите си. Беше взела такси от летище „Кенеди“ до летище „Ла Гуардия“, купи си билет до Бостън за сутрешната совалка и се регистрира в мотела до летището под името Шарпантие. Половин час по-късно напусна мотела. Беше платила предварително на шофьора да я прибере от страничния изход, след коте се бе обадила в един хотел в Манхатън да разбере дали може да направи резервация по това време. Можеше. Хотел „Сейнт Риджис“ щеше да запази стая за госпожа Де Пина, пристигнала по спешна работа от Тълса, щата Оклахома.

Вал беше купила от денонощния магазин на летище „Схипхол“ пътна чанта, която напълни с тоалетни принадлежности и някои леки дрехи. Беше разгарът на лятото и щяха да ѝ свършат работа. Освен това щеше да има багаж, който да покаже на митницата.

Регистрира се на рецепцията, като даде адрес „Чериуд Лейн“, но без номер, припомни си го от детството си в Сейнт Луис. И името Де Пина — така се казваше една съседка, изплува оттам.

В стаята включи радиото на новините и започна да разопакова багажа. Съблече се, взе душ, изпра бельото си и се намъкна в огромна тениска. И това ѝ беше навик, тениските отдавна бяха заменили хавлиите и нощниците в къщата на нос Ан.

Устоя на изкушението да поръча чай в стаята — в три часа през нощта положително щеше да привлече вниманието към жената в стая 714. Седна на стола и разсеяно се загледа през прозореца. Съжали, че беше спряла да пуши — една цигара щеше да я накара да върши нещо, докато мислеше, а имаше какво да обмисля. Трябваше и да си почине, но не преди да организира действията си. Огледа стаята и спря очи на чантата, оставена на нощната масичка. Поне беше богата. Джоел настоя да рискува да пренесе през границата повече от разрешените пет хиляди долара. Беше навила на руло двайсет петстотиндоларови банкноти и ги беше мушнала в сутиена си. Беше прав, не можеше да използва кредитните си карти или нещо друго на нейно име.

На лавицата под масичката видя два телефонни указателя. Седна на крайчеца на леглото и ги взе. На корицата на единия пишеше „Град Ню Йорк. Служебни телефони“, а на другия — „Манхатън“. В левия горен ъгъл имаше отпечатана синя диагонална ивица, която гласеше: „За правителствените учреждения вижте сините страници.“ Имаше откъде да започне. Върна тома със служебните телефони на мястото му и отнесе манхатънския до писалището. Седна, отвори сините страници и намери „Департамент на Военновъздушните сили... Командване“. Адресът беше на улица „Йорк“ 800, Денвър, Колорадо. Ако не беше това, което търсеше, оттам щяха да я упътят. Записа телефона на бележника на хотела.

Вал изведнъж чу думите. Извърна рязко глава и прикова очи в скалата на радиото.

... А сега последните новини за издирването на американския адвокат Джоел Конвърс, едно от най-трагичните събития на

десетилетието. Бившият военноморски летец навремето е бил честван за изключителната си храброст във Виетнамската война. Неговото драматично бягство от плен наелектризира нацията, а тактическите му доклади шокираха военните и според редица мнения доведоха до основни промени в политиката на Вашингтон в Югоизточна Азия. Конвърс още се намира на свобода и го търсят не заради човека, който е бил, а заради маниакалният убиец, в който се е превърнал. Сведенията са, че може би е още в Париж. По непотвърдени данни, получени от неназовани авторитетни източници, близки до „Сюрте“, отпечатъците от пръсти, намерени в кантората, където беше убит френският адвокат Рьоне Матилон, определено принадлежат на Конвърс, като по този начин се потвърждава убеждението на властите, че Конвърс е убил френския си приятел, защото е сътрудничил на Интерпол и „Сюрте“. Издирването се разпространява извън Париж и нашата станция ще ви...

Валери скочи от стола, изтича и ядосано натисна няколко бутона, докато радиото млъкна. Постоя, разтреперана от гняв и страх. И от нещо друго, което не можа да определи, не смееше да назове. То я разкъсваше, а трябваше да действа хладнокръвно.

Легна и се втренчи в тавана, в отблясъците светлина откъм улицата, и се заслуша в звуците на града. Нито един не беше успокояващ. В самолета не успя да заспи, задрямваше и почти веднага се стряскаше от кошмари, вероятно предизвикани от друсането на самолета над океана. Сега се нуждаеше от сън... нуждаеше се от Джоел. Сънят се смили и дойде. Джоел беше много далече.

Стресна я оглушителен звук, придружен от ярка слънчева светлина, която я заслепи. Скочи от леглото, като изрита чаршафа. Беше телефонът. Телефонът? Погледна си часовника. Седем и двайсет и пет. Телефонът отново извънтя и проби мъглата от сън, но не я разпръсна. Телефонът? Как? Защо? Вдигна слушалката и с всичка сила я стисна с две ръце. Мъчеше се да дойде на себе си, преди да заговори.

— Ало?

— Госпожа Де Пина? — беше мъжки глас.

— Да.

— Надяваме се, че сте доволна.

— Винаги ли будите гостите си в седем сутринта, за да ги питате дали са доволни?

— Много съжалявам, но се тревожехме за вас. Нали разговарям с госпожа Де Пина от Тълса, Оклахома?

— Да.

— Търсим ви цяла нощ... след кацането на самолета от Амстердам в един и половина.

— Кой сте вие? — попита вцепенена Вал и хвана китката на ръката си под слушалката.

— Човек, който иска да ви помогне, госпожо Конвърс — рече гласът, вече спокойно и приятелски. — Отворихте ни доста работа. Трябва да сме събудили около сто и петдесет жени, настанили се в хотели след два през нощта... Споменах „кацането на самолета от Амстердам“, а вие не ми зададохте въпроса какво говоря. Повярвайте, госпожо Конвърс, искам да ви помогна. И двамата имаме една цел.

— Кой сте вие?

— Засега е достатъчно да ви кажа, че съм представител на правителството на САЩ. Стойте там. Ще бъда при вас след петнайсет минути.

Да, да, достатъчно!, помисли Валери разтреперана и затвори телефона. Представителите на правителството на САЩ имаха подобри начини да се идентифицират... Трябваше да се маха! Какво ли значеше след петнайсет минути? Дали не беше капан? Дали долу вече не чакаха да видят дали ще избяга? Нямахше избор!

Изтича до банята, като пътем грабна пътната чанта от стола и започна да пъха вътре нещата си. Облече се за секунди. Грабна ключа от стаята от писалището и хукна към вратата, но спря. Божичко, бележникът с телефона на Военновъздушните сили! Втурна се обратно, откъсна страницата до отворения указател и я сложи в чантата си. Огледа се за още нещо. Беше прибрала всичко. Излезе и тръгна бързо по коридора към асансьорите.

Асансьорът ѝ скъса нервите, защото спираше на всеки етаж и се пълнеше с мъже и жени. Повечето мъже бяха с торбички под очите, а някои от жените изглеждаха изтощени. Някои очевидно се познаваха, други си кимаха разсеяно, погледите се стрелкаха към табелките с имена, закачени на гърдите. Вал разбра, че в хотела се провежда някаква конференция.

Вратите се отвориха към гъмжилото пред асансьорите, натруфеното фойе вдясно беше пълно с хора, чуваха се гласове, които

подвикваха поздрави, задаваха въпроси и даваха указания. Вал предпазливо се приближи към позлатената арка на външното фоайе и със сдържана паника се обърна да провери дали някой не я гледа. На стената имаше надпис в златна рамка: ДОБРЕ ДОШЛИ, ДИСТРИБУТОРИ НА „МИКМАК“. Следваше разписание.

Закуска 7,30 — 8,30 ч. Регионални конференции 8,45 — 10,00 ч. Симпозиум по рекламата 10,15 — 11,00 ч. Записване за обиколка на града.

— Здравей, сладур — обади се едър мъж със зачервени очи, застанал до Вал. — Не така.

— Моля?

Валери спря да диша, втренчи се в мъжа и стисна дръжките на чантата, готова да я хвърли в лицето му и да побегне към стъклените врати.

— Нямам представа за какво говорите.

— Името, принцесо! Къде е духът на „Микмак“? Как мога да те поканя на закуска, ако не знам името ти?

— А... табелката с името. Съжалявам.

— Кой е регионът ти, красавице?

— Регионът? — Валери се озадачи, но само за секунда и внезапно се усмихна. — Всъщност аз съм нова, постъпих вчера. Казаха ми, че ще ме упътят на регистрацията, но има толкова хора, че никога няма да се добера дотам. Но може би с помощта на вашите рамене ще успея да стигна, преди да са ме уволнили.

— Давай, принцесо! Тези рамене са играли американски футбол.

Озова се на рецепцията, скрита зад широкия гръб на юначагата. Той изръмжа блажено — като лъв, доволен от плячката.

— Хей, приятел! Дамата се нуждае от услугите ти. Всичко ли ти стана ясно? — търговският пътник прибра корема си и се усмихна широко на Вал.

— Да, господине... да, госпожо — рече обърканият чиновник, който въобще не беше зает. Хората просто се събираха пред рецепцията.

Валери се наведе, уж да надвие шума. Остави ключа, отвори чантата си и извади три петдесетдоларови банкноти.

— Това ще стигне за стаята, имам една нощувка и нямам други разходи. Остатъкът е за вас.

— Благодаря, госпожо.

— Имам нужда от една услуга.

— Разбира се!

— Името ми е госпожа Де Пина.

— Какво желаете, госпожо?

— Дошла съм да видя една приятелка, която току-що претърпя операция. Бихте ли ми казал къде е болницата „Ливан“?

— „Ливан“? Мисля, че е в Бронкс. Някъде на „Гранд Конкорс“. Всеки шофьор на такси ще ви обясни, госпожо.

— Госпожа Де Пина.

— Да, госпожо Де Пина. Благодаря.

Валери се обърна към огромния търговски пътник със зачервените очи и се усмихна.

— Съжалявам. Очевидно съм сбъркала хотела и конференцията е на друга фирма, представяте ли си? Щеше да ми бъде приятно. Благодаря за помощта — обърна се и бързо си запробива път през навалищата към въртящата се врата.

Улицата едва започваше да се събужда. Валери тръгна бързо по тротоара, но почти веднага спря пред малка, елегантна книжарница и реши да изчака във входа. От разказите за войната, които беше слушала цял живот, знаеше колко е важно не само да оставиш заблуждаваща информация, но и да познаваш външния вид на врага. Често това се оказваше решаващо.

Към „Сейнт Риджис“ се зададе такси и задната врата се отвори още преди да е спряло напълно. Видя ясно пътника, който плащаше набързо на шофьора, без да посегне за ресто. Изскочи от колата и хукна към стъклените врати. Беше без шапка, с разчорлена руса коса, памучно яке и светлосини летни джинси. Врагът. Валери го усети и прие. Това, което се оказа трудно да възприеме, беше младостта му. Нямаше и трийсет години, изглеждаше почти момче. Но лицето му бе сурово и гневно, а очите — студени, със стоманени отблясъци. *Wie ein Hitlerjunge*, помисли Вал и излезе от книжарницата.

Покрай нея профуча кола. След секунди чу свистене на гуми и зачака да последва трясък. Заедно с другите пешеходци се обърна да погледне. Кафявата закрыта кола беше спряла на двайсетина метра от нея. На вратите ѝ беше изписано с ясни черни букви АРМИЯ НА САЩ. Униформен офицер бързо слезе с впит в нея поглед.

Валери побягна.

Конвърс седеше на мястото до пътеката, приблизително в средата на вагона. Дланите му се потяха, докато прелистваше страниците на малкия черен молитвеник, който намери в плика заедно с паспорта, писмото и напечатан лист с инструкции, които включваха и някои основни факти за отец Уилям Уилкрайст, ако се наложеше да дава обяснения. Най-отдолу на страницата имаше последна заповед: „Запомни, скъсай листа, хвърли го в тоалетната чиния и пусни водата преди границата.“

Инструкциите бяха ненужни. Беше съвсем просто — трябваше да се разходи из вагоните двайсет минути след потеглянето от гара Рейн, като оставеше куфарчето на седалката, сякаш има намерение да се върне, и да слезе в Оснабрюк. Подробностите за предполагаемата смяна на влака в ХанOVER по посока Сел и пътуването на следващата сутрин за Берген-Белзен можеха да се съберат в едно изречение вместо в отделни подточки. Но фактите за отец Уилям Уилкрайст бяха сбити и ги запомни след второто прочитане. Както беше отбелязала Валери, ако започнеха да го разпитват за повече подробности, значи го бяха разкрили.

Но аз всъщност съм разкрит, каза си Джоел, загледан в тила на мъжа в предната част на вагона — същият, който отиде при онзи до колоната на гарата в Амстердам. Той пък без съмнение се визира в моя тил от някоя задна седалка, разсъждаваше Джоел, докато прелисти още една страница от молитвеника. На пръв поглед всички шансове бяха против него, но под повърхността се криеха един факт и един фактор. Фактът беше, че знае кои са палачите му, без те да подозират това. Факторът беше вътрешната настройка, извлечена от миналото.

Влакът пътуваше на север, после зави на изток. Преди Олдензаал имаше две спирки, след това трябваше да прекосят Рейн и да влязат в Германия. Бяха отминали гара Девентер, значи оставаше още една — Хенгело. Съобщението прозвуча и Джоел стана от мястото си преди редовните пътници за Хенгело. Обърна се и тръгна към задната част на вагона. Когато мина покрай мъжа, който беше стоял до колоната, видя, че изпратеният от „Аквитания“ ловец гледа право пред себе си, тялото му беше така сковано, че едва помръдваше от клатушкането на влака. Конвърс често беше виждал такива пози в съдебните зали. Типична

стойка на несигурните свидетели. Човекът беше напрегнат, вероятно се страхуваше да не провали поръчението си или се боеше от хората, които го бяха изпратили в Амстердам. Безпокойството му бе очевидно и Джоел щеше да се възползва от него.

Тоалетната беше свободна. Отвори вратата, влезе вътре и извади листа с инструкциите. Накъса го на ситни парченца, пусна ги в чинията и натисна бутона с крака си. Водата ги отнесе. Обърна се към вратата и зачака.

Високоговорителите обявиха второто съобщение и влакът намали ход, после спря, Джоел усети вибрацията на движещите се тела. Забързаните жители на градчето мислеха за домовете си и за холандския вариант на чаша мартини. Вибрациите спряха и звуците утихнаха. Конвърс отвори вратата не повече от сантиметър. Напрегнатият ловец не беше на мястото си. Сега.

Джоел се плъзна през вратата и бързо отиде на откритата платформа между вагоните, извини се на слизащите от задния вагон, влезе бързо в него и тръгна по пътеката към дъното. Когато наближи края на вагона, забеляза две празни места с лице към платформата и се настани до прозореца. Прикри лице с ръка и занаднича през пръстите си.

Ловецът на „Аквитания“ тичаше напред-назад по перона, беше достатъчно агресивен да спре трима души, които се отдалечаваха с гръб към него. Последваха бързи извинения. Изчерпа възможностите със слезлите пътници и с угрижено лице се качи във влака.

Още трябва, мислеше Конвърс. Искам да те видя обезумял като патрулите преди теб. Докато не можеш повече да понасяш напрежението.

Стигнаха и отминаха Одензаал. Влакът прекоси Рейн. Релсите на моста кънтяха като барабани. Ловецът отвори с трясък предната врата, прекалено паникьосан, за да направи нещо друго, освен да хвърли бърз поглед и да се върне бързо при другаря си или при изоставеното куфарче. Лицето на Джоел беше прикрито зад облегалката на предната седалка. След няколко минути влязоха граничарите и усилено заразглеждаха всички мъже с неопределена външност, десетки униформени мъже прекосиха влака. Бяха вежливи естествено, но напомняха за грозни дири на едно отминало време. Конвърс показа паспорта и писмото, адресирано на немски към съвестта на немците.

Полицаят направи тъжна гримаса, кимна и отмина към следващата седалка. Униформените изчезнаха, минутите се натрупаха до четвърт час. Двата ловци се срещнаха няколко реда зад мястото, което бе заемал. Разделиха се отново. Единият тръгна напред, другият — назад. Сега.

Джоел се изправи и застана на пътеката, като се правеше, че проверява разписанието. Наведе се напред да погледне през тъмния прозорец. Щеше да стои така, докато го забележи единият от ловците. Забеляза го след по-малко от десет секунди. Конвърс се наведе напред уж да види надписа, който прелетя покрай прозореца, и зад стъклената горна част на предната врата зърна приближаваща фигура. Изправи се. Човекът зад стъклото се обърна и изчезна. Това беше сигналът, който чакаше, сега бе моментът да действа бързо.

Обърна се, отиде към задната част на вагона, отвори вратата, пресече тъмното тракащо пространство и мина в следващия вагон. Бързо продължи по пътеката отново към задната врата и мина в съседния. На тъмната платформа се обърна и видя това, което очакваше, което искаше да види. Мъжът го преследваше.

Докато претича през вагона, няколко пътници изгледаха любопитно бягащия свещеник. Повечето се заоглеждаха дали не се е случило нещо необичайно и като не видяха нищо, поклатиха озадачено глави. Стигна до вратата, отвори я, стъпи в сянката и се стресна от това, което видя. Пред него вместо вратата на следващия вагон имаше стена от здраво дърво, на която над голяма желязна топка беше написано FRACHT. Тогава чу високоговорителите да обявяват:

— Benthelm! Nächste Station, Benthelm!^[1]

Влакът отново намаляваше скорост за първата от двете спирки преди Оснабрюк. Джоел се върна по тъмната платформа към вратата, през която беше минал, и надникна през стъклото. Това, което видя, го обърка. Противно на очакванията му във вагона цареше покой. Ловецът не се приближаваше към вратата. Вместо това спокойно беше седнал с лице към движението. Влакът спря, пътниците, които щяха да слизат, оформиха опашка на предната врата... само на предната.

Над задната врата имаше надпис, който той не беше разбрал, преди да мине през нея. Загледа се във вратите към перона — бяха без дръжки. Очевидно надписът информираше приближилите се до вратата, че няма изход. Ако преди го грозеше клопка, сега беше в

клетка, в стоманена клетка, която отново се раздвижи, когато колелата затракаха по релсите. Подвижен затвор, от който не можеше да избяга. Конвърс бръкна в джоба и извади цигарите. Трябваше да мисли!

Дръжка? Ключ? Резе? Тежката дървена врата с надписа FRASHT се отвори и от нея изникна фигурата на дебел мъж, предхождан от шкембето си.

— Ein Zigarette für Sei, während ich zum Pinkeln gehe! — заяви със смях служителят от охраната на влака и прекоси късото тъмно коридорче към вратата. — Dann ein Whisky, ja?

Немецът отиваше да пийне нещо и въпреки че почти изцяло бе затворил вратата на царството си, можеше да се влезе. Беше безгрижен пазач, който знае, че няма какво да пази. Джоел бутна тежката врата и влезе. Знаеше какво ще последва, какво трябва да последва в момента, когато пазачът мине покрай ловеца на път за своето „ein Whisky“.

Вътре имаше пет-шест запечатани сандъка и десетина клетки с животни — предимно кучета и котки. Единственото осветление идваше от гола крушка, люшкаща се на дебела жица, увиснала от тавана над още една клетка, само че за човек, изградена от метална мрежа. Конвърс се скри зад един сандък близо до вратата. Бръкна под свещеническото сако и извади пистолета със заглушителя.

Вратата се отвори — предпазливо, милиметър по милиметър, оръжието се появи преди ръката. Накрая се показа човекът на „Аквитания“

Джоел стреля два пъти, защото не се доверяваше на уменията си да улучи от първия път. Ръката отскочи и се удари в ръба на полуотворената врата, пистолетът излетя, от китката на палача бликна струя кръв. Конвърс изскочи иззад сандъка, хвърли се върху човека на пода, хвана го за гърлото и притисна гърдите му с коляно. Едно продължително извиване на врата и боецът на „Аквитания“ щеше да е мъртъв. Държеше дулото на пистолета опряно в слепоочието му.

— Говориш ли английски?

— Ja — изкашля немецът. — Говоря... английски.

— Какви са заповедите ти?

— Да те проследя. Само да те проследя. Не стреляй! Аз съм Angestellte! Нищо не знам.

— Какъв си?

— Наемник!

— На „Аквитания“!

— Какво?

Човекът не лъжеше, беше прекалено уплашен. Конвърс вдигна пистолета и натисна с дулото лявото око на немеца, перфорираният заглушител се заби в орбитата му.

— Ще ми повториш точно какво са ти наредили! Истината... ще позная, ако ме излъжеш... Говори!

— Да те проследя!

— И?

— Ако слезеш от влака, да се обадим в полицията. Където и да е. След това... заповедта ни беше да те убием, преди полицията да дойде. Но аз не бих го направил! Кълна се в Бога, че никога не бих го направил! Аз съм добър християнин. Обичам дори евреите! Безработен съм!

Джоел го удари с пистолета по главата, издърпа го зад един сандък и зачака. Не знаеше колко дълго стоя така, беше изгубил представа за времето. Пазачът се върна по-скоро пиян, отколкото трезвен, и се скри в своята клетка-канцелария под голата крушка.

Обитателите на другите клетки не бяха толкова спокойни. Миризмата на човешка кръв възбуди кучетата. За няколко минути вагонът се превърна в същинска лудница. Кучетата ръмжаха и лаеха, започнаха да се мятат върху стените на клетките. Котките, предизвикани от кучетата, засъскаха и замяукаха. Извиха гърбове с настръхнала козина. Пазачът се обърка и уплаши. Сви се в стола зад металната мрежа и надигна бутилката с уиски. На два пъти погледна към поставения зад стъклото лост на стената на няколко сантиметра над писалището му. Трябваше само да вдигне стъклото и да го дръпне.

— Rheine! Nächste Station, Rheine!^[2]

Последната спирка преди Оснабрюк. Не след дълго немецът щеше да дойде в съзнание и ако Джоел не го гледаше в този момент, щеше да закрепци и аварийният лост щеше да бъде дръпнат. Освен това във влака имаше още един човек, нает да го проследи и убие. Да остане още малко там, където беше, значеше да се затвори в капан. Трябваше да слезе.

Влакът спря и Конвърс се хвърли към дръжката на вратата, движението му предизвика гняв и объркване у затворените животни. Отмести резето, отвори тежката врата и се втурна в предния вагон.

Затича по пътеката — може би свещеникът бързаше към нечий смъртен одър; извиняваше се, докато разблъскваше слизащите пътници, мислеше само за това, че трябва да слезе, преди изпадналият в безсъзнание мъж да бъде открит, да бъде дръпнат лоста и във влака да прозвучи тревога. Стигна до изхода и скочи от второто стъпало на перона, огледа се и се втурна към сянката на гарата.

Беше свободен. Беше жив. Но се намираше на километри от старицата, която чакаше своя пастор.

[1] Бентелм! Следващата гара е Бентелм! (нем.) — Бел. пр. ↑

[2] Райне! Следващата гара е Райне! (нем.) — Бел. пр. ↑

Валери тичаше, без да смее да погледне назад, но когато се насили да обърне глава, видя, че офицерът спори с шофьора на военната кола. След секунди стигна до ъгъла на авеню „Мадисън“ и отново погледна зад себе си. Офицерът тичаше подир нея и с всяка крачка скъсяваше разстоянието. Втурна се през улицата в момента, когато светофарът светна червено и ревът на клаксоните огласи гнева на няколко шофьори.

На десет метра пред нея спря такси, обърнато на север, и възрастен мъж летаргично излезе на паважа с уморен, нежелаещ да приеме утрото вид. Вал се върна на платното на улицата и се втурна към вратата на таксито. Отвори я и седна вътре, докато стреснатият мъж получаваше рестото.

— Хей, госпожо, какво правите? — извика тъмнокожият шофьор. — Трябва да се качвате откъм тротоара! Някой автобус ще ви направи на кайма!

— Съжалявам! — проплака Вал и се сгуши на седалката. Нямахше какво да губи! — Мъжът ми ме преследва и няма да го преживея, ако ме удари отново! Толкова ме боли! Той е офицер.

Възрастният отскочи от таксито и тръшна вратата. Шофьорът се извърна и я погледна, а едрото му черно лице излъчваше подозрение.

— Наистина?

— Цяла сутрин съм повръщала от ударите му.

— Офицер? В армията?

— Да! Няма ли да тръгнете най-сетне? — Вал се сви още повече. — Вече е на ъгъла! Ще пресече улицата и ще ме види!

— Не се безпокойте, госпожо — рече шофьорът, пресегна се спокойно и заключи задните врати. — Права сте! Тича като луд. Вижете му само ордентите! Човек не би повярвал, че е толкова лайно... извинете, госпожо. Слабичък е, нали? Повечето зли хора са слаби. Компенсират, така казват психиатрите.

— Тръгвайте най-сетне!

— Законът е съвсем точен, госпожо. Задължение на всеки шофьор на обществено превозно средство е да се грижи за удобството на клиентите си... Служих в пехотата и отдавна чакам такъв случай. Нали няма да се отречете от думите, които казахте?

Шофьорът излезе от таксито. Лицето не отстъпваше на фигурата му, беше наистина огромен. Вал ужасена наблюдаваше как тъмнокожият заобиколи таксито, отиде на тротоара и викна:

— Ей, капитане, насам, на тротоара! Нали търсиш една хубава дама? Например жена си!

— Какво? — офицерът се затича към шофьора.

— Е, капитанче, опасявам се, че не мога да ти козирувам, защото униформата ми е на тавана, само дето нямам таван, но искам да знаеш, че задачата по търсенето и унищожаването на противника е успешно приключила. Бихте ли се приближил до джипа ми, господине?

Офицерът се насочи към таксито, но шофьорът внезапно го хвана, завъртя го към себе си и го удари първо в стомаха, след това заби коляно в чатала му и завърши „задачата“ си със силен юмручен удар в устата. Вал ахна, лицето на капитана се обля в кръв, която закапа по паважа. Шофьорът тичешком обиколи таксито, седна зад волана, таксито се понесе напред и се вля в потока от коли.

— Ще ми дадете ли адрес, госпожо? Броячът върви.

— Аз... не съм сигурна.

— Да започнем отначало. Къде искате да отидете?

— Трябва ми телефон... Защо направихте това?

— Това е моя работа, не ваша.

— Вие сте ненормален! Можеха да ви арестуват?

— За какво? Задето съм предпазил клиентката си от нападение ли? Оня тип тичаше към таксито и лицето му не предвещаваше нищо добро. Освен това наоколо не видях ченгета.

— Изглежда, сте бил във Виетнам — отбеляза Вал след кратко мълчание, загледана в едрата глава на шофьора пред себе си.

— Да, оказаха ми тази чест. Беше много живописно, госпожо.

— Какво мислите за генерал Делавейн? Генерал Джордж Маркъс Делавейн?

Таксито рязко се отклони встрани, шофьорът стисна кормилото и удари спирачки. Вал политна към предната седалка. Голямата тъмна глава се обърна към нея, черните като въглени очи бяха пълни с

ненавист, гняв и дълбок страх, какъвто Вал толкова често беше виждала в очите на Джоел. Шофьорът преглътна, пронизващият му поглед позагуби от остротата си, остана само страхът. Обърна се към волана и простиичко отговори:

— Не съм мислил за генерала, госпожо. На какъв адрес искате да отидете? Броячът върви.

— Не знам... Телефон, трябва ми телефон. Ще ме изчакате ли?

— Имате ли пари? Или капитанът ви взе всичко? Съчувствието ми има граници, госпожо. Не получавам премия за благотворителност.

— Имам пари. Ще ви възнаградя добре.

— Покажете.

Валери бръкна в чантата си и извади стодоларова банкнота.

— Това достатъчно ли е? — попита тя.

— Да, но не го правете във всяко такси. Ще свършите като труп на дъното на някой канал.

— Не искам да ви вярвам.

— Мислете каквото щете, госпожо, но гледайте да не попаднете в лапите им. Що се отнася до мен, всички да пукнат! Всъщност ние сме истински засегнатите. Вие се движите по периферията. Едно-две изнасилвания в скъпите предградия, няколко кражби на сребро и бижута, но вие всички сте застраховани! Там, откъдето идвам, се защитаваме с пистолет под възглавницата и Бог да е на помощ на всеки, който се опита да ми го вземе.

— Телефон, моля ви.

— Броячът е ваш, госпожо.

Спряха до телефонна кабина на ъгъла на „Мадисън“ и Седемдесет и осма улица. Валери излезе и извади от чантата си листчето от бележника на „Сейнт Риджис“ с номера на Военновъздушните сили. Пусна монета и го набра.

— Военновъздушни сили, База за новобранци, Денвър — обяви женски глас.

— Не знам дали ще можете да ми помогнете, госпожице — заговори Вал, а очите ѝ неотлъчно следяха потока от коли. Търсеше кафявата закрыта кола с надпис АРМИЯ НА САЩ. — Искам да открия един офицер, всъщност мой роднина...

— Момент, моля. Ще ви свържа.

— Личен състав, гарнизон Денвър — чу се този път мъжки глас.
— Сержант Портър.

— Сержант, искам да открия един офицер — повтори Валери. —
Мой роднина, който е оставил известие при една леля, че иска да
говори с мен.

— Къде точно в Колорадо работи, госпожо?

— Ами... не съм сигурна.

— В Спрингс? В Академията? В Лаури Филд или може би в
планината Чейен?

— Въобще не знам дали е в Колорадо, сержант.

— Тогава защо се обаждате в Денвър?

— Защото вашият телефон е в указателя.

— Разбирам — офицерът замълча. — И този офицер е оставил
известие, че иска да говори с вас?

— Да.

— Без да остави адреса и телефона си?

— Ако ги е оставил, леля ми ги е загубила. Тя е доста възрастна.

— Процедурата е следната, госпожице. Ако се обърнете писмено
към Центъра за военен персонал във военновъздушната база Рандолф в
Тексас, писмото ви ще бъде придвижено по каналния ред.

— Нямам време, сержант! Пътувам много... дори сега се
обаждам от летището.

— Съжалявам, госпожице, редът е такъв.

— Не съм „госпожица“, а братовчед ми е генерал и наистина
иска да говори с мен! Просто искам да знам къде е и ако вие нямате
право да ми кажете, положително можете да му се обадите и да му
дадете името ми. Ще ви се обадя пак и ще ви дам телефона, на който
може да ме намери. Това е разумно, нали, сержант? Честно казано,
въпросът е спешен.

— Генерал ли, госпожо?

— Да, сержант Потър. Генерал Абът.

— Сам Абът? Тоест, бригаден генерал Самюъл Абът?

— Точно той, сержант Потър.

— Портър, госпожо.

— Ще го запомня.

— Е, в такъв случай няма да наруша правилата за сигурност,
госпожо. Всички знаят къде е генерал Абът. Той е популярен офицер и

често се появява във вестниците.

— И къде е, сержант? Лично ще го уведомя, че сте помогнал и на двама ни.

— Във военновъздушната база Нелис в Невада, госпожо, близо до Лас Вегас. Командва ескадрилите за усъвършенствани тактически маневри. Всички ескадронни командири завършват обучението си в Нелис. При него... Мога ли да запиша името ви?

— О, Боже, последно повикване за самолета ми? Благодаря ви, сержант! — Валери затвори телефона, без да спира да оглежда улицата, като се стараеше да реши как да постъпи — дали веднага да се обади на Сам, или да изчака. Изведнъж разбра, че не може да се обади веднага, трябваше да използва кредитната си карта, която щеше да вкара в компютъра откъде и къде се обажда. Върна се в таксито.

— Госпожо, на ваше място веднага бих се махнал оттук, ако не възразявате — рече шофьорът с тиха тревога в гласа.

— Какво има?

— В колата ми има радио, настроено на вълните на полицията, в случай че в района ми стане нещо... На ъгъла на „Мадисън“ и Петдесет и пета един капитан е бил пребит от тъмнокож шофьор на такси, поело на север. За мой късмет не са записали номера и фирмата ми, но описанието е доста сполучливо. „Огромен черен кучи син с юмрук петдесети номер“, както мило се изразиха.

— Да тръгваме — отсече Вал. — Не ми е приятно да го казвам, но не мога да си позволя да попадна в ръцете на властите.

Таксито потегли и шофьорът зави на изток по Осемдесета улица. Вал попита:

— Съпругът ми... ли се е оплакал?

— Не, поне това ще ми се размине — отвърна шофьорът. — Просто е избягал, без да обели дума. Бог да благослови бялото му сърце. Накъде?

— Нека помисля.

— Броячът е ваш.

Трябваше да отиде в Лас Вегас, но вероятността да се озове пак на летищата „Кенеди“ или „Ла Гуардия“ я плашеше. И изведнъж се сети. Преди пет-шест години двамата с Джоел бяха отишли да прекарат края на седмицата с приятели в Шорт Хилс, щата Ню Джърси, но Нейтън Саймън се обади по спешност на Джоел и му каза,

че в неделя следобед трябва да лети за Лос Анжелис, за да присъства в понеделник сутринта на едно съвещание. Всички необходими документи щяха да му бъдат изпратени в хотел „Бевърли Хилс“ с експресна поща. Джоел беше взел самолета от летище Нюарк.

— Можете ли да ме закарате до Нюарк?

— Мога да ви закарам до Аляска, госпожо, но до Нюарк?...

— До летището.

— Така може. То е едно от най-добрите летища. И градът си го бива. Брат ми живее там и, представете си, още е жив. Ще завия през парка по Шейсет и пета и ще мина през тунела „Линкълн“. Имате ли нещо против да пусна отново радиото?

— Не, пуснете го.

Гласовете се засилваха и заглъхваха, шофьорът натисна някакъв бутон и те се стабилизираха.

— Инцидентът на Петдесет и пета и „Мадисън“ е приключил за нас. Десети район оттегля тревогата, тъй като жертвата отказа да се идентифицира. Тъй че патрулите в двете посоки да не правят нищо по въпроса. Помагаме на тези, които си помагат сами. Продължавайте, братя.

— А, той е брат! — възкликна с облекчение шофьорът и изключи радиото. — Сигурно е бил във Виетнам. Не могат да забравят онова време.

Валери се наведе към предната седалка.

— Питам ви нещо за... Виетнам. За генерал Делавейн. Бихте ли ми разказал за него?

Измина почти минута, преди тъмнокожият да отговори, а когато го направи, гласът му беше мек, почти сладък. Но някъде в дълбочината му се таеше унизително поражение.

— Карам ви към летище Нюарк, госпожо. За това плащате, това и ще получите.

Остатъкът от пътя мина в мълчание, в таксито витаеше потискащо усещане за страх. След всички тези години, мислеше Вал. Боже мой.

В тунела имаше задръстване, на разклона — също. Почивните дни започваха и хората се отправяха към крайбрежието на Джърси. На летището стана още по-лошо — имаше половинкилометрова опашка от коли. Най-сетне намериха място за паркиране и Валери слезе. Плати

на шофьора със сто долара повече от таксата и му благодари. После се обърна и влезе в залата. Опашките пред гишетата бяха грандиозни, а преди да се нареди, трябваше да разбере пред кое гише да застане. След двацет минути вече държеше в ръка билет за Лас Вегас за полета в 12,30 часа. Оставаше цял час до излитането на самолета. Време беше да се опита да разбере дали всичко това има смисъл. Струваше ли си да се среща със Сам Абът, или отчаяно се вкопчваше в човека, когото си спомняше отпреди много години, но сега може би се бе променил. Развали двацетдоларова банкнота на монети. Надяваше се да ѝ стигнат. Качи се с ескалатора на втория етаж и отиде до телефона в далечния край на дългите коридори пред магазините. Телефонът за справки в Невада ѝ даде централата на военновъздушната база Нелис. Набра го и помоли да я свържат с бригаден генерал Самюъл Абът.

— Не знам дали е дошъл в базата — отвърна телефонистката.

— Тъй ли? — беше забравила. Имаше три часа разлика във времето.

— Момент, разписал се е. По програма има ранен полет.

— Кабинетът на генерал Абът.

— Моля ви, мога ли да говоря с генерала? Казвам се Паркет, госпожа Върджиния Паркет.

— Мога ли да попитам по какъв въпрос? — заинтересува се секретарката. — Генералът е извънредно зает и се кани да тръгва към пистата.

— Аз съм негова братовчедка, която не е виждал от много време. В семейството ни има нещастен случай.

— О, много съжалявам.

— Моля ви, кажете му, че го чакам на телефона. Може да не се сети веднага коя съм, минаха толкова години. Но можете да го подсетите, че в доброто старо време често вечеряхме заедно в Ню Йорк. Наистина е много спешно. Бих искала някой друг да му се обади, но семейството избра мен.

— Да... да, разбира се.

Чакането се стори на Валери като деветия кръг на ада. Накрая чу изщракване, последвано от глас, който помнеше добре.

— Върджиния... Паркет?

— Да.

- Джини... от Ню Йорк? От вечерята в Ню Йорк.
- Да.
- Ти си съпругата, не сестрата.
- Да!
- Дай ми телефона си. След десет минути ще ти се обадя.
- Обаждам се от автомат.
- Не мърдай оттам. Номерът.

Продиктува му го и затвори. Беше уплашена, чудеше се какво всъщност прави, но знаеше, че не може да не го направи. Седна на пластмасовия стол до телефона, загледана в ескалаторите и хората, влизащи и излизащи от магазините, от бара, от ресторанта. Опитваше се да не си гледа часовника, минаха двамайсет минути. Телефонът иззвъня.

- Да?
- Валери?
- Да!

— Исках да изляза от кабинета, там непрекъснато ме смущават. Къде си? Кодът е на Ню Джърси.

— На летище Нюарк. Имам билет за полета до Лас Вегас в дванайсет и половина. Трябва да те видя!

- И аз те търсих. Секретарката на Талбът ми даде номера ти...
- Кога?

— Преди два дни. Бях на маневри в пустинята и имах толкова работа, че не слушах радио... а не получавахме и вестници. Обади ми се някакъв мъж и когато ми каза, че те няма, затворих телефона.

- Бил е Роджър, бащата на Джоел. Той е мъртъв.
- Знам. Казват, че вероятно е самоубийство.

— Не! Аз се срещнах с него, Сам. Срещнах се с Джоел! Всичко е лъжа!

— Трябва да поговорим за това — рече генералът. — Обади ми се, като пристигнеш. Представи се със същото име. Не искам да те посрещам на летището, там ме познават. Ще уредя да се срещнем някъде.

— Благодаря ти, Сам! — възкликна Валери. — Ти си единствената ни надежда.

- Ни?
- Засега да. Защото аз съм единствената негова надежда.

От далечния тъмен ъгъл на гарата Конвърс наблюдаваше как влакът за Оснабрюк потегля, големите колела натиснаха релсите и заскърцаха от набирането на скорост. Очакваше всеки момент тихата нощ да заечи от свирки, влакът да спре и от товарния вагон да скочи полупияният объркан пазач и да завика за помощ. Нищо подобно не се случи. Защо ли? Дали пазачът не беше повече от полупиян? Може би в мъжделивата светлина беше видял само сянка, тичаща към вратата, а може и да не е забелязал нищо. И тялото на изгубилия съзнание мъж още не беше открито. Тогава Джоел разбра, че има още една, далеч по-неприятна възможност. Видя мъжка фигура, която тичаше през предпоследния вагон, като два пъти се хвърли между седалките и притисна лице към прозореца. След секунда се надвеси над вратата на предния изход, стъпалата под него бяха препречени от тежка врата. Държеше пистолет, насочен буквално срещу челото си, и примижаваше срещу лампите на гарата.

Изведнъж убиецът се реши. Улови се за металната рамка и прескочи преградата. Падна на земята и се затъркаля по чакъла далече от набиращия скорост влак. Ловецът на „Аквитания“ беше в паника и не се осмели да изпусне обекта и да провали задачата си.

Конвърс зави зад ъгъла и хукна към паркинга, без да излиза от сянката. Пътниците, слезли от влака, палеха колите си или се качваха в тях. Две двойки още си говореха, очевидно чакаха някой да дойде да ги вземе. От пътя се отклони кола, мъжете замахаха и след секунди четиримата влязоха в нея, без да престават да се смеят. Колата тръгна. Паркингът опустя, гарата бе затворена за нощта. Само един прожектор на покрива осветяваше празното пространство. Зад широка ивица от груб чакъл редица високи дървета създаваше илюзията за непроницаема стена.

Джоел започна да притичва от сянка до сянка, докато стигна масивна вдлъбната арка в края на сградата. Притисна гърба си към тухлите и зачака, стиснал пистолета в ръка. Чудеше се дали ще се наложи да го използва, дали ще има възможност да го използва. Във влака му помогна късметът и той си даваше сметка за това. Не можеше да се мери с професионалните убийци. А колкото и силно да се стараеше да убеди самия себе си, не беше в джунглата, не беше младият човек, който преди цяла вечност бягаше от враговете. Но тези

спомени бяха единственото, в което намираще опора. Изскочи от сянката и се понесе към ъгъла.

Експлозията отнесе късче камък отляво на главата му. Хвърли се надясно, затъркаля се по чакъла и бързо стана, за да се махне от светлинното петно. Още три експлозии вдигнаха прах и чакъл около краката му. Стигна до тъмните листа и се гмурна в шубрака, като инстинктивно разбра какво трябва да прави.

— Оох! Ооох!... — стенанието му свърши с убедителна нотка на агония.

Запълзя навътре в ниските храсти, докъдето можа да проникне. Беше най-малко на три метра от мястото, където извика. Изправи се на колене и замръзна, впил поглед в осветеното от прожектора пространство.

Стана точно както преди, когато три хлапета в затворнически униформи убиха друго хлапе в джунглата. Напрегнатите хора отиваха към мястото, откъдето бяха чули звук за последен път, също както ловецът на „Аквитания“. Той излезе от сянката на гарата, хванал здраво оръжието в двете си насочени напред ръце. Тръгна предпазливо направо към обраслото с храсти място, откъдето беше дошъл стонът.

Конвърс безшумно опипа земята около себе си, докато намери камък, по-голям от юмука си. Стисна го и зачака, без да смее да мигне. Сърцето му бумтеше като барабан. Хвърли камъка вдясно от себе си.

Той тупна шумно. Боецът от „Аквитания“ моментално клекна и стреля четири пъти. Конвърс вдигна пистолета и натисна спусъка. Мъжът се завъртя наляво, изохка, хвана се за корема и падна на земята.

Нямаше време за мисли, чувства или преценки по повод случилото се. Джоел изпълзя на чакъла и се затича към човека, който можеше да му стане палач. Хвана го под мишниците и го завлече в храстите. Все пак трябваше да разбере. Коленичи и сложи пръсти в основата на гърлото му. Беше мъртъв — още един разузнавач, загинал във войната на Джордж Маркър Делавейн.

Наоколо нямаше жива душа, в противен случай някой щеше да се обади в полицията и тя вече щеше да е дошла. Колко далече беше Оснабрюк? Във влака чете разписанието, като се мъчеше да разгадае времената на пристигане, но всичко беше станало толкова бързо, толкова брутално, че не беше запомнил нищо от прочетеното.

Оставаше по-малко от час, поне в това беше сигурен. Трябваше по някакъв начин да изпрати сигнал на гарата в Оснабрюк. Но как?

Излезе на перона и погледна надписа: RHEINE. Беше броил гарите, без да поглежда имената им. Тогава забеляза нещо в далечината. Високо над земята имаше осветено отвътре помещение. Кула! Имаше ги по гарите на цяла Европа, контролираха влаковете, които профучаваха през секторите им. Хукна по железопътната линия и внезапно се запита как ли изглежда. Шапката бе изчезнала, дрехите му бяха изпоцапани, но свещеническата якичка не беше мръднала, все още беше духовник.

Стигна до основата на кулата. Изтупа с ръка дрехите и се постара да приглади косата си. Почака да се успокои дишането му и започна да се изкачва по металните стъпала. Горе видя, че вратата е затворена с резе, а стъклото е бронирано, дебело два сантиметра — чувстваше се страхът от терористи, бързащите влакове бяха привлекателна мишена. Приблужи се и почука на металната рамка. Вътре имаше трима души, надвесени над електронни конзоли. Възрастен мъж се извърна от множеството зелени екрани и тръгна към вратата. Надникна през стъклото, прекръсти се, но не отвори. Вместо това във въздуха се разнесе кънтящ глас от високоговорител.

— Was ist, Hochwurden?

— Не разбирам немски. Говорите ли английски?

— Englander?

— Да... ja.

Възрастният мъж се върна при колегите си и извика нещо. И двамата поклатиха глави, но единият вдигна ръка и се приближи към вратата.

— Ich spreche... малко, господин Englander. Тук nicht влиза, verstehen?

— Трябва да се обадя в Оснабрюк! Една жена ме чака... Frau!

— Ooo! Hochwurden! Eine Frau!

— Не, не, не ме разбрахте! Никой ли не говори английски?

— Sie sprechen Deutsch?

— Не!

— Warten Sie — обади се третият мъж. Последва бърза размяна на думи. Този, който говореше „малко“, се обърна към вратата.

— Eine Kirche — започна той, като търсеше думи. — Църква! Ein Pfarrer... свещеник! Er spricht Englisch... три strassen... там! — немецът посочи вляво от себе си. Джоел погледна през рамо. В далечината имаше улица. Разбра, че на три преки имаше църква със свещеник, който говори английски, вероятно и с телефон.

— Влакът за Оснабрюк. Кога? Кога пристига там? — Конвърс посочи часовника си. — Кога? Оснабрюк?

Мъжът погледна към конзолата, обърна се към Джоел и се усмихна.

— Zwolf Minuten, Hochwurden!

— Какво? Колко?

— Zwolf... дванайсет.

— Дванайсет?

— Ja.

Конвърс се обърна и затропа надолу по стъпалата. Стъпи на земята и се понесе с всичка сила към уличните лампи в далечината. Когато ги достигна, се затича по средата на улицата, хванал се за гърдите. Прокле се за петстотен път, задето не отказа цигарите. Беше накарал Вал да спре да пуши, защо не изпълни собствения си съвет? Защото се смяташе за неуязвим. Или защото държеше на нея повече, отколкото на себе си. Стига! Къде е проклетата църква?

Беше там, от дясната му страна. Съвсем малка църквица. Джоел изтича по късата пътека към вратата, украсена в центъра с кръст. След минута тя се отвори от закръглен като херувимче мъж с остатъци от бяла, но добре сресана коса.

— Ah, Guten Tag, Herr Kollege.

— Простете — задъхано изрече Конвърс. — Не говоря немски. Казаха ми, че вие говорите английски.

— Да, поне така се надявам. Влезте, влезте! Посещението на събрат по призвание налага по чашка Schnaps. „Глътка вино“ звучи по-добре, нали? Колко млад и красив сте!

— Не съм толкова млад, отче — отбеляза Джоел, като влезе.

— Е, това е относително — немският свещеник се движеше несигурно из стаята, която очевидно му служеше за дневна. По стените върху черно кадифе просветваха икони единствено на светици. — Какво бихте желал? Имам шери, мускател и малко порто, което пазя за

изключителни случаи... Кой ви изпрати? Оня тъп новак от Ленгерих ли?

— Нуждая се от помощ, отче.

— Велики Боже, кой не се нуждае? Да се изповядате ли искате? Ако е така, за Бога, оставете за сутринта! Обичам моя Отец с цяло сърце и душа, а плътските грехове са дело на Сатаната, на Архангела на мрака!

Човекът беше пиян. Спъна се в подложката за коленичене и падна. Конвърс изтича до него, вдигна го и го положи на един стол — столът до единствения телефон в стаята.

— Моля ви, отче, разберете ме. Или поне не ме разбирайте погрешно. Трябва да се свържа с една жена, която ме чака в Оснабрюк. Много е важно!

— Жена? Сатана! Луцифер с огнени очи! Да не се смяташ за по-добър от мен!

— Не, не. Моля ви. Трябва ми помощ!

Наложи се да го умолява десет минути, но накрая пасторът се успокои и вдигна слушалката. Представи се като Божи човек и след минута Джоел чу името, което му позволи да поеме спокойно дъх.

— Frau Geyner? Es tut mir leid... — старецът и старицата поговориха няколко минути. Той затвори телефона и се обърна към Конвърс: — Чакала ви е — намръщи се озадачено. — Помислила е, че може би сте слязъл на товарната гара. Каква е тая гара?

— Разбирам.

— А аз — не. Но тя знае пътя дотук и след около половин час ще дойде да ви вземе... Заради вас изтрезнях, отче. Смятате ли, че се опозорих?

— В никакъв случай — успокои го Джоел. — Вие приютихте изпаднал в беда човек и в това няма нищо лошо.

— Да пийнем по нещо. Да забравим шнапса и „глътката вино“, толкова са досадни. В хладилника имам американски бърбън. Вие сте американец, нали?

— Да, и чаша бърбън ще ми дойде добре.

— Чудесно! Последвайте ме в скромната ми кухня. Оттук, внимавайте за бродираната завеска, скъпо момче. Къде сте учил, отче?

— В Католическия университет във Вашингтон — отвърна Конвърс, доволен, че толкова бързо измисли отговора.

— Велики Боже, и аз съм бил там! — възкликна немският свещеник. — Развеждаха ме насам-натам, нали разбирате? Познавате ли онзи... как му беше името?...

О, Господи!, помисли Джоел.

Фрау Хермионе Гайнер пристигна и поведе Конвърс като на повод. Беше дребна жена, много по-възрастна, отколкото си я беше представял. Лицето ѝ беше сбръчкано като на старицата от амстердамската гара, а живите ѝ очи сякаш пускаха електрически искри. Той седна в колата и тя заключи вратите. Настани се зад волана и се понесе по улицата с не по-малко от сто километра в час.

— Задължен съм ви за всичко, което правите — рече Конвърс и заби крака в пода.

— Това е нищо! — възкликна старицата. — Лично аз съм извеждала от страната пилоти на самолети, които се разбиваха в Бремерхавен, Щутгарт и Майнхайм! Заплювах войниците в лицата и пробивах барикади! Винаги успявах! Ония свине не можах да ми направят!

— Спасявате живота ми и държа да знаете, че съм ви много благодарен. Знам, че Валери, вашата племенница и моята... бивша съпруга, ви е обяснила, че не съм извършил това, което твърдят, и е права. Не съм.

— А, Валери! Мило дете, но на нея не може да се разчита, ја? Отървахте се от нея, ја?

— Не беше съвсем така.

— Че как иначе? — продължи Хермионе Гайнер, сякаш не го чу. — Тя е художничка, а всички знаем колко са нестабилни. И баща ѝ беше французин. Питам ви, би ли могло да я сполети по-голямо нещастие? Franzose! Червеите на Европа! Не са по-добри от виното си, което се намира предимно в стомасите им. Нали знаете, че са пияници? Това е в кръвта им.

— Но вие сте ѝ повярвала, когато ви е казала за мен. И сега ми помагате, спасявате ми живота.

— Защото можем! Знаехме, че можем!

Джоел се втрени в пътя пред себе си и в бързо отминаващите завои, вземани със сто километра и свистящи гуми. Хермионе Гайнер съвсем не бе това, което очакваше, но напоследък това важеше почти за всичко. Беше много стара, шофираше късно през нощта и през

последните два дни се беше справила с много проблеми. Това сигурно ѝ бе повлияло. Старите предразсъдъци изплуват на повърхността, когато престарелите хора са уморени. Може би сутринта щяха да проведат по-нормален разговор. Сутринта бе началото на втория ден, а Валери обеща да му се обади в Оснабрюк с новини за Сам Абът. Длъжна беше да се обади на Сам! Той трябваше да научи за странния език, който Джоел чу от стареца в Амстердам. На този език една добре известна дума значеше и нещо съвсем друго. Покушение! Вал, обади ми се. Обади ми се, за Бога!

Конвърс погледна през прозореца. Минутите летяха, пейзажът отвън беше мирен, но мълчанието в колата ставаше неловко.

— Пристигнахме! — викна Хермионе Гайнер и направи луд завой в алея, която водеше към голяма, стара, триетажна къща встрани от второстепенния път. От това, което се виждаше в тъмнината, къщата навремето е притежавала известно величие дори само поради размерите си и изобилието от готически прозорци и фронтони, но сега, на лунната светлина, приличаше на собственицата си — престаряла и овехтяла.

Изкачиха се по протритите дървени стъпала на огромна веранда. Фрау Гайнер почука бързо и настойчиво на вратата. След секунди отвори възрастна жена, която им кимна.

— Хубава къща — започна Джоел. — Искам да знаете...

— Шшт! — Хермионе Гайнер пусна ключовете от колата си в червена лакирана купа на масата в хола и вдигна ръка. — Насам!

Конвърс я последва до двете двойни врати, тя ги отвори и той влезе след нея, но спря, смаян и объркан. Защото пред него, в голямата викторианска стая с дискретно осветление, имаше редица от столове с високи облегалки и на всеки от тях седеше по една старица — девет стари жени! Вгледа се като хипнотизиран в тях. Някои едва се усмихваха, други трепереха от старост и немощ, очевидно сенилни, трети имаха сурово, напрегнато изражение, а една си припяваше нещо.

Чу крехки аплодисменти от тънки, покрити с изпъкнали вени ръце, които се удряха една в друга с видимо усилие. Срещу жените имаше два стола, лелята на Валери показа, че са за Джоел и самата нея. Седнаха и аплодисментите утихнаха, заменени от тишина.

— Meine Schwestern Soldaten — извика Хермионе Гайнер и се изправи. — Heute Nacht...

Старицата говори близо десет минути, от време на време прекъсвана от откъслечни аплодисменти. Най-сетне седна.

— Nun. Fragen!

Жените започнаха да говорят една след друга — в голямата си част гласовете им бяха тънки и пресекливи, но имаше и някои потчетливи и почти враждебни. Внезапно Конвърс осъзна, че повечето жени го гледаха. Задаваха му въпроси, една-две се прекръстиха, докато говореха, сякаш спасеният беглец наистина бе свещеник.

— Хайде, приятелю! — извика Хермионе Гайнер. — Отговорете на дамите. Заслужават подобна вежливост.

— Не мога да отговоря на нещо, което не разбирам — тихо запротестира Джоел.

Изведнъж, без никакво предупреждение, лелята на Валери бързо се изправи и го удари през лицето.

— С такава тактика няма да стигнеш далече! — изкрещя тя и го удари още веднъж, пръстенът ѝ разрани кожата му. — Знаем, че разбираш всяка изречена дума! Защо вие, чехите и поляците, винаги си въобразявате, че можете да ни излъжете? Ти си им сътрудничил! Имаме доказателство!

Стариците започнаха да крещят, сбръчканите им лица се разкривиха от омраза. Конвърс скочи на крака, разбра, че Хермионе Гайнер и всички останали в стаята са луди, сенилни или и двете. Живееха във време на насилие, отминало преди четирийсет години.

И тогава, като по някакъв лудешки сигнал, в другия край на стаята се отвори врата и влязоха двама мъже. Единият беше с мушама, държеше дясната ръка в джоба си, а в лявата носеше пакет. Вторият беше праметнал палтото си през ръка, в която без съмнение държеше пистолет. Тогава се появи трети човек, Джоел затвори очи и ги стисна здраво, болката в гърдите му стана непоносима. Третият беше с бинтовано чело и ръката му беше в гипс. Конвърс му беше причинил тези рани, беше го оставил в товарния вагон, пълен с побеснели животни.

Първият се приближи до него и му подаде пакета — дебел плик без марки. Доклада, който беше изпратил на Нейтън Саймън в Ню Йорк.

— Генерал Лайфхелм ви изпраща своите поздрави и дори почитания — заговори мъжът, като произнесе думата „генерал“ с

твърдото немско „г“.

Питър Стоун наблюдаваше как довереният лекар на ЦРУ прави трети и последен шев в ъгъла на устата на офицера, който напрегнато седеше на стола.

— Ще трябва да ви се поправи и мостът — заяви лекарят. — Имам човек в лабораторията, който ще го оправи за няколко часа, а зъболекарят на Седемдесет и втора улица ще свърши останалото. Ще ви се обадя, когато се разбера с тях.

— Кучи син! — изрева капитанът, доколкото можа с упоената си уста. — Беше истински танк, шибан, черен танк! Няма начин да работи за нея, беше най-обикновен шофьор на такси! Защо го направи, по дяволите?

— Може да си събудил звяра в него — рече Стоун и се отдалечи от него, като разглеждаше няколко страници с бележки. — Случва се.

— Какво се случва? — извика офицерът.

— Стига, капитане, ще отворите шевовете — лекарят вдигна иглата на спринцовката. Беше заплаха.

— Добре, добре — офицерът заговори по-тихо. — Какво значи „да събуди звяра“ на този твой езотеричен език?

— Това е най-чист английски — Стоун се обърна към лекарят. — Знаете ли, вече не съм на работа в Управлението, тъй че ще е най-добре да ви платя.

— Ще ме черпите една вечеря, когато сте в града. Но зъболекарят и зъботехникът са нещо друго. Предлагам да им платите в брой.

— Става.

— Какво?... — капитанът млъкна, защото видя, че Стоун незабелязано сложи ръка на гърдите си, което беше знак да не говори.

Лекарят прибра инструментите си в черната чанта и тръгна към вратата.

— Между другото, Стоун — обърна се той към бившия агент на ЦРУ, — благодаря ти за албанеца. Жена му харчи като луда за всяка болестка, на която мога да дам име.

— Болежката е мъжът ѝ. Има апартамент във Вашингтон плюс доста странни сексуални навици, за които тя не подозира.

— Няма да го научи от мен.

Лекарят си тръгна и Стоун се обърна към капитана:

— В присъствието на такива хора ще говориш и питаш само това, което си длъжен. Те самите не искат да слушат и знаят.

— Съжалявам. Какво искаше да кажеш с това „събуди звяра“?

— Много просто. Една хубава жена е преследвана на улицата от офицер. Колко ли черни спомени има в главата му, да не говорим за липсата на всякаква привързаност към твоята раса.

— Раса ли? Никога не съм се приемал като представител на раса, но разбирам какво искаш да кажеш... Когато дойдох тук, говореше по телефона, а след това проведе още два разговора. Какво става? Получи ли информация за тая Конвърс?

— Не — Стоун отново погледна бележките си и зашумоля със страниците. — Можем да допуснем, че се е върнала в Щатите да се свърже с някого... с човек, на когото тя и бившият ѝ съпруг вярват.

— Той има доста връзки във Вашингтон. Може би търси човек от Конгреса, дори от правителството или Държавния департамент.

— Едва ли. Ако познаваше подобни хора и смяташе, че може да разгласи историята си, преди да му пръснат черепа, щеше да изплува преди много дни. Не забравяй, че е съден, осъден и заклеймен. Можеш ли да се сетиш за човек във Вашингтон, който да не се отнесе с него по правилата? Той е заразен. Прекалено много „авторитетни източници“ го потвърдиха и дори поставиха диагноза на болестта.

— А той вече е научил това, което ние знаем от месеци. Че никой не е сигурен къде може да попадне на агент на „Аквитания“ и с кого разговаря в момента.

— Или кого са наели — допълни Стоун. — Или кого са изнудили да играе по свирката им, без да издават тайните си — седна срещу офицера. — Но някои неща все пак дойдоха по местата си. Вече имаме очертана тенденция плюс допълнителни имена. Ако успеем да изтеглим Конвърс и да комбинираме наученото от него с това, което имаме, може да се окаже достатъчно.

— Какво? — капитанът подскочи на стола.

— Спокойно. Говорих с някои хора, които отдавна ми дължат услуги, и ако успеем да сглобим всичко, има един-двама, на които все

още мога да вярвам.

— Затова се обърнахме към теб — тихо рече офицерът. — Ти знаеш какво трябва да се направи, а ние — не... Какви са новините?

— Първо, чувал ли си за актьор на име Кейлъб Даулинг, всъщност се казва Калвин, но това е важно само за компютрите.

— Знам кой е. Играе бащата в телевизионния сериал „Санта Фе“. Не го разгласявай, но ние с жена ми го следим. Та какво за него?

Стоун погледна часовника си.

— Ще дойде тук след няколко минути.

— Сериозно? Впечатлен съм.

— Може да останеш още по-впечатлен, след като поговориш с него.

— Каж ми де!

— Това е една от странните случайности, които непрекъснато очакваме и които идват от най-неочаквани места. Даулинг е снимал филм в Бон и се сблизил с Перигрин. Освен това в самолета се запознал с Конвърс и му предложил да го уреди в хотела си, защото стаи трудно се намирали. И което е най-важното: Даулинг е организиран първата среща между Перигрин и Конвърс, която не се е състояла, защото се намесил Фицпатрик.

— И?

— Когато Перигрин беше убит, Даулинг се обаждал неколккратно в посолството и се опитвал да се срещне с шарже д'афера, но все го отпращали. Накрая изпратил бележка на секретарката на Перигрин, че иска да се срещне с нея по важен въпрос. Секретарката отишла и Даулинг пуснал бомбата. Очевидно той и Перигрин се били договорили, ако Конвърс се обади в посолството и се съгласи да говори с посланика, Даулинг да присъства. И бил сигурен, че Перигрин няма да се отметне от обещанието си. На второ място: Перигрин споделил с Даулинг, че в посолството има нещо гнило, някои хора се държали извънредно странно. Самият Даулинг бил свидетел на един инцидент. Казал, че прекалено много неща нямат обяснение — от разумните и разбираеми думи на Конвърс до факта, че той, Даулинг, не е бил официално разпитан и сякаш е бил избягван, въпреки че бил един от последните хора, срещали се с Конвърс. И всичко това, защото не вярвал, че Конвърс има нещо общо с убийството на Перигрин. Секретарката едва не припаднала, но му

казала, че ще бъде потърсен. Познавала шефа на Управлението в Бон и му се обадила. Същото направих и аз преди два дни под предлог, че се занимавам с тази работа от името на държавата.

— Той потвърди ли?

— Да. Извикал Даулинг, изслушал го и се поровил сам в нещата. Добрал се до някои имена, едно от които знаем, но ще има и други. Когато ти влезе, говорих с него по телефона. Даулинг е пристигнал вчера, отседнал е в „Пиер“ и ще бъде тук към единайсет и половина.

— Нещата се раздвижват — кимна капитанът. — Друго има ли?

— Има. Помниш колко се объркахме, когато убиха съдията Анстет с убедителни доказателства, че е дело на мафията. Дори не бяхме сигурни защо Холидей се е обърнал най-напред към него. Е, момчетата пред компютрите с данни за армията получиха отговора. Той лежи в миналото, всичко е започнало през октомври 1944 година. Анстет е бил юридически офицер в Първа армия на Бродли, а Делавейн заемал длъжността дивизионен командир. Делавейн предал на военен съд един сержант, който се уплашил. Обвинението било дезертьорство по време на битка и полковник Делавейн искал да го разстрелят за наизидание както на собствените му войници, така и на немците. Неговите войници трябвало да знаят, че ги ръководи железен човек, а противниците — че се бият с такъв. Решението било виновен, присъдата — смърт.

— Боже мой — възкликна офицерът. — Също като случая Словик.

— Точно така. С изключение на факта, че неизвестен лейтенант на име Анстет чул за него и се намесил в битката с всички оръжия на закона. С помощта на психиатричните оценки той не само изпратил сержанта обратно в къщи за лечение, но буквално преобърнал процеса на сто и осемдесет градуса и дал самия Делавейн под съд. Използвал отново психиатричните оценки, най-вече за стресовото състояние, и поставил под въпрос способността на Делавейн да бъде командир. Това почти сринало живописната му военна кариера и щяло да стане, ако не били приятелите на полковника във Военния департамент. Завели документите под другото име на Делавейн и ги укрили така добре, че изникнали едва при компютъризацията на досиетата през шейсетте години.

— Страхотно обяснение, Стоун.

— Това е само част от истината. Тя не дава обяснение за убийството на Анстет. Освен това не си прави илюзии, че в него не е участвала мафията, включително и с убиеца — Стоун замълча и обърна една страница. — Значи трябва някъде да има връзка, може би погребана назад в годините. Момчетата с дискетите се задълбаха и мисля, че я открихме. Познай кой е бил главен адютант на полковник Делавейн в Първа армия. Капитан Парели, Марио Алберто Парели.

— Велики Боже! Сенаторът? — произнесе капитанът тихо и се облегна на стола. — Дебела работа.

— Да. Всичко съвпада. През шейсет и втора и шейсет и трета по време на карибската криза Парели е бил чест гост на Белия дом по покана на братята Кенеди.

— Значи дори в Сената...

— И докато стоиш с отворена уста, нека ти кажа последната новост. Открихме капитан Фицпатрик.

— Какво?

— Поне знаем къде е — довърши Стоун. — А дали можем да го измъкнем оттам или поне да опитаме, е съвсем друг въпрос.

Валери взе такси на летище „Маккарън“ в Лас Вегас и даде на шофьора адреса на ресторанта на шосе 93, който Сам Абът ѝ беше повторил два пъти по телефона. Шофьорът повдигна вежди и я погледна в огледалцето. Вал беше свикнала с мъжките погледи и вече нито се ласкаеше, нито се притесняваше от тях. Беше ѝ омръзнала детинщината на големи мъже, които се отдаваха на пубертетни фантазии с помощта на очите си.

— Сигурна ли сте, госпожице? — попита шофьорът.

— Моля?

— Това не е ресторант, искам да кажа истински ресторант, а закусвалня за шофьори на камиони.

— Въпреки това искам да отида там — отсече Валери.

— Да, да, разбира се.

Таксито се вля в потока от коли.

Шофьорът се оказа прав. Петдесет метра асфалт ограждаха дълга, ниска, Г-образна закусвалня. Десетина огромни камиона караха колите, паркирали на почтително разстояние от застрашителните чудовища, да изглеждат като джуджета. Вал плати на шофьора и влезе

в закусвалнята. Огледа се, мина бързо покрай касиерката и се отправи към Г-образната част. Сам ѝ беше казал, че ще бъде в едно от сепаретата.

И наистина я чакаше в дъното на втората пътека между масите. Докато се приближаваше към него, Валери се вглеждаше в човека, когото не беше виждала от седем години. Не беше много променен — кестенявата коса бе леко посребрена около слепоочията, но силното спокойно лице не беше много различно, може би само очите бяха леко хлътнали и обградени с повече бръчки, а скулите се очертаваха по-ясно. Сега е по-подходящ за портрет, помисли тя, характерът му е започнал да изплува на повърхността. Погледите им се срещнаха и бригадният генерал излезе от сепарето, дрехите му с нищо не издаваха професията и чина му. Носеше разкопчана на врата спортна риза, бежов летен панталон и тъмни маратонки. Беше съвсем малко по-нисък от Джоел. Сините му очи подсказваха, че му е приятно да я види.

— Вал! — Абът бързо я прегърна, очевидно не искаше да привлече внимание към тях.

— Добре изглеждаш, Сам — рече тя, седна срещу него и остави чантата до себе си.

— А ти си направо страхотна — Абът се усмихна. — Често идвам тук, защото никой не ми обръща внимание, което за мен е най-доброто.

— И аз имам нужда от дискретност.

— Ако някой ме познае сега, ще ми трябва алиби, защото ще тръгнат слухове, че генералът кръшка.

— Женен ли си, Сам?

— От пет години. Късен брак, но с всички необходими атрибути — хубава жена и две чаровни дъщери.

— Радвам се за теб. Надявам се, че ще мога някой ден да се запозная с тях, но няма да е сега.

Абът замълча и я погледна в очите с леко тъжен поглед.

— Благодаря за разбирането — каза той.

— Няма нищо за разбиране или по-точно — за неразбиране. Фактът, че се съгласи да се срещнеш с мен, е повече, отколкото имахме право да очакваме. И Джоел, и аз знаем риска, на който се излагаш, най-вече юридически, в качеството си на генерал, и ако имахме друг

избор, нямаше да те замесваме. Но след като чуеш това, което имам да ти кажа, ще разбереш защо не можем да чакаме и защо Джоел ми разреши да се срещна с теб... Аз се сетих за теб, Сам, но Джоел не би се съгласил, ако не чувстваше, че е необходимо. Не заради него, той се е отписал. Той ми го каза и е убеден в това.

Сервитьорката им поднесе кафе и Абът ѝ благодари.

— Ще поръчаме обяд по-късно — добави той, втренчен във Валери. — Нали ти е ясно, че трябва да се довериш на преценките ми?

— Да, защото ти вярвам.

— Когато не можах да се свържа с теб, поговорих с някои хора, с които работих преди години във Вашингтон. Те се занимават само с такива неща и разполагат с отговорите много преди ние да научим въпросите.

— Това ли са хората, с които Джоел иска да се свържеш? — прекъсна го Вал. — Преди години сте се виждали и си спал при него в хотела, не помниш ли? Каза, че и двамата сте попрекалили.

— Така беше — съгласи се Сам. — И приказвахме повече, отколкото трябваше.

— Ти си оценявал самолети, „оборудване“, както го нарече Джоел, със специалисти от различни разузнавателни отдели.

— Точно така.

— С тях трябва да говори Джоел! Трябва да ги види, да им обясни, да им разкаже всичко, което знае! Знам, че избързвам, Сам, но Джоел смята, че тези хора е трябвало да се намесят от самото начало... от момента, когато се е включил и той. Разбира защо е бил избран и колкото и да е невероятно, не ги упреква за решението им. Но те също би трябвало да участват!

— Наистина много избързваш.

— Ще започна отначало.

— Нека първо аз да довърша. Говорих с тях и им казах, че не вярвам на това, което чета и чувам, че това не е Конвърс, когото познавам, но всички до един ми заявиха да не се намесвам. Било безнадеждно, а можело и да пострадам. Това наистина не бил онзи Конвърс, когото познавам. Бил напълно откачил и в общи линии бил друг човек. Разполагаха с множество доказателства в подкрепа на твърденията си.

— Но ти реши да говориш с мен. Защо?

— Поради две причини. Първата е очевидна — познавам Джоел, преживели сме заедно много неща и цялата тази история ми се струва лишена от смисъл. Втората причина е много по-обективна. Винаги познавам, когато ме лъжат, когато ми говорят нещо, което не може да е истина, а онези хора ме излъгаха, точно както са били излъгани и те — Абът пийна кафе и сякаш реши да говори по-бавно и по-ясно. — Говорих с трима души, които познавам и на които вярвам. И тримата направиха проверка от собствени източници. И тримата ми се обадиха и ми казаха едно и също нещо, но на различен език, от различна гледна точка, в зависимост от приоритетите им. Така стават нещата при тях. Но имаше едно нещо, което ми казаха дословно по еднакъв начин, и това беше лъжата. Етикетът е наркотици. Опиати.

— Джоел?

— На практика думите им не се различаваха. „От Ню Йорк, Женева и Париж се сипят доказателства, че Конвърс е солиден купувач.“ Това беше едната фраза. Другата гласеше: „По мнение на лекарите най-накрая спринцовката го е довършила.“

— Това е лудост! Не може да бъде! — извика Валери и Абът я хвана за ръка да говори по-тихо. — Извинявай, но това е нечувана лъжа — зашепна тя. — Ти не знаеш...

— Не, Вал, знам. Джоел беше напомпван пет-шест пъти в лагерите и никой не се съпротивляваше и не мразеше наркотиците като него. Единствените химикали, които след това допускаше да влязат в организма му, бяха тютюн и алкохол. Виждам съм го при тежък махмурлук и докато аз бях готов да ограбя някоя аптека за аспириин, той не се докосваше до подобни неща.

— Когато се налагаше да отиде на лекар, трябваше да изпие по четири мартинита за кураж — отбеляза Валери. — Кой, за Бога, би разпространил такъв слух?

— Когато се опитах да разбера, ми заявиха, че дори аз не мога да разполагам с тази информация.

Бившата госпожа Конвърс се втренчи в бригадния генерал.

— Трябва да разбереш, Сам, знаеш го, нали?

— Обясни ми защо, Вал. Разкажи ми всичко.

— Всичко е започнало в Женева и за Джоел името, което го е задвижило, е Джордж Маркър Делауейн.

Абът трепна и затвори очи. Лицето му внезапно остаря.

Мяукането на котка над замръзналото езеро прерасна в писък, когато мъжът в инвалидната количка падна на пода. Двете пънчета, останали от краката му, бясно заритаха във въздуха, но без полза. Повдигна от килима торса си, опрян на силните си ръце.

— Адютант! Адютант! — изрева генерал Джордж Маркъс Делавейн, докато тъмночервеният телефон продължаваше да звъни на писалището под картата.

Едър мускулест мъж на средна възраст в пълна военна униформа влетя през вратата и се втурна към началника си.

— Разрешете да ви помогна, господине — рече отчетливо той и изтегли инвалидния стол по-близо.

— Не на мен! — кресна Делавейн. — Телефонът! Вдигни телефона! Кажете, че веднага ще се обади! — и старият воин сърцераздирателно запълзя към писалището.

— Момент, моля — каза адютантът в слушалката. — Генералът ще се обади веднага — подполковникът я остави на писалището и се затича първо към стола, а после към Делавейн. — Моля, господине, разрешете да ви помогна.

Получовекът се остави да го нагласят в стола. Избута се напред и посегна към слушалката.

— „Пало Интернешънъл“. Кажете днешната парола.

— „Чаринг Крос“ — отговори гласът с доловим британски акцент.

— Какво има, Англия?

— Радиосообщение от Оснабрюк. В ръцете ни е.

— Убийте го!

Хаим Абрамс седеше в кухнята и тропаше с пръсти по масата. Мъчеше се да не гледа непрекъснато телефона и часовника на стената. Течеше четвъртият период, уговорен за връзка, а още нямаше вест от Ню Йорк. Заповедите бяха ясни: връзката трябваше да се осъществява на трийсетминутни периоди всеки шест часа, считано от едно денонощие насам — времето на пристигането на полета от Амстердам. Двайсет и четири часа и още нищо! Първият пропуснат период не го разтревожи особено, презокеанските полети рядко кацаха навреме. През втория мислеше рационално — ако жената не остане в Ню Йорк,

а реши да продължи нанякъде с кола или самолет, преследвачът можеше да се затрудни да се свърже веднага с Израел. Третото пропускане вече бе неприемливо, а четвъртото — нетърпимо. Кога, за Бога, щяха да се обадят?

Телефонът зазвъня. Абрамс подскочи от стола и се обади.

— Да?

— Изгубихме я — беше безапелационното изявление.

— Какво сте направили?

— Взе такси до летище „Ла Гуардия“ и си купи билет за сутрешния полет до Бостън. Регистрира се в мотел и трябва да го е напуснала минути по-късно.

— Къде бяха нашите хора?

— Един стоеше в кола отпред, друг — в стая на същия етаж. Нямахме причини да подозираме, че ще избяга. Имаше билет за Бостън.

— Идиоти!

— Ще ги накажем. Нашите хора в Бостън провериха всеки полет и всеки влак. Няма я.

— Какво ви кара да смятате, че ще се появи там?

— Билетът. Не разполагахме с нищо друго.

— Кретени!

Валери свърши разказа си, нямаше какво повече да добави. Погледна Сам Абът, който за един час направо се беше състарил.

— Има толкова въпроси — рече бригадният генерал. — Толкова въпроси, които искам да задам на Джоел. Лошото е, че нямам нужната квалификация, но познавам човек, който я има. Ще говоря довечера с него, а утре тримата ще отлетим за Вашингтон. Сутринта имам ранен полет, но до десет ще съм свършил. Ще поискам отпуск до края на деня, ще кажа, че едно от децата е болно. Алън ще знае към кого да се обърнем, на кого можем да вярваме.

— А ти вярваш ли му?

— На Меткаф? Бих му поверил живота си.

— Джоел каза, че трябва да внимаваш. Предупреждава те, че са навсякъде и особено там, където най-малко ги очакваш.

— Но списъкът все трябва да се е появил отнякъде. Отнякъде.

— Делавейн? Сан Франциско?

— Едва ли. Прекалено просто и опасно е. Там е първото място, където някой ще започне да рови и той го е взел предвид... Значи Джоел смята, че това броене преди старта е свързано с масови бунтове в различни градове и столици, така ли?

— В огромен мащаб, ще бъдат по-големи и по-брутални от всичко, което можем да си представим. Взривове на насилие, пълна дестабилизация, финансирана от същите хора, които ще бъдат повикани да внесат ред.

Абът поклати глава.

— Не звучи добре. Прекалено сложно е, а и има твърде много начини за контрол на подобна ситуация. Полицията и войските на Националната гвардия са под различно командване. Веригата все някъде ще се скъса.

— Казах ти в какво е убеден той. Сигурен е, че могат да го направят. Убеден е, че навсякъде разполагат със складове, пълни с експлозиви, оръжия и дори бронетранспортъри и самолети, разположени на отдалечени летища.

— Вал, това е лудост, извинявай, лошо избрах думата. Дислокацията и придвижването на войски не е проста работа.

— Нюарк, Маями. И те не бяха проста работа.

— Тогава беше различно. Вълненията там бяха предимно расови и социални.

— Градовете бяха в пламъци, Сам. Загинаха хора и редът беше възстановен с помощта на оръжията. Представи си, че имаше повече оръжие, много повече, отколкото бихме могли да преброим. При това в ръцете на двете страни. Ще стане като това, което в момента се извършва в Северна Ирландия.

— В Ирландия? Кланетата в Белфаст? Това е война, която никой не може да прекрати.

— Това е тяхна война! Те са я организирали! Джоел я нарече тест, проба!

— Не може да бъде — отсече летецът.

— „Натрупване, бързо ускоряване.“ Това са думи, които Абрамс е произнесъл в Бон. Джоел се е опитал да вникне в тях. Не е повярвал на тълкуването на Лайфхелм, че се отнасят до изнудване и принуда. Така не може да стане, повтаряше той.

— Принуда? — Абът се намръщи. — Не си спомням да си споменала подобно нещо.

— Не съм, защото и Джоел не вярва в това. Лайфхелм го е питал какво мисли за компрометирането на влиятелни фигури в различните правителства и Джоел отговори, че вероятно няма да се получи. Почти сигурно компрометираните щели да докажат чистотата си и отрицателната реакция щяла да бъде светкавична.

— Компрометиране? — Сам Абът се наведе към нея. — Компрометиране ли, Вал?

— Да.

— Боже мой!

— Какво има?

— Какво има ли? „Компрометиране“ е дума с повече от едно значение. Като „неутрализиране“, „очистване“ и още кой знае колко.

— Не те разбирам, Сам.

— Едно от значенията на „компрометирам“ е „убивам“. Чисто и просто убийство. Покушение.

Валери се регистрира в грандхотел „Метро Голдуин Майер“ и предплати на смаяния чиновник за три дни в брой, като се оправда с липсата на кредитна карта. Качи се в асансьора до деветия етаж с ключ в ръка и се озова в стая, чийто крециящ разкош можеше да се срещне само в Лас Вегас. Постоя на балкона, погледа оранжевото залязващо слънце и мислеше колко е ненормално всичко. Първата ѝ работа на следващата сутрин беше да се обади на Джоел в Оснабрюк.

Поръча храна в стаята, хапна колкото можа и в продължение на час и нещо гледа невероятно тъпа телевизия. Накрая си легна. Милият Сам, мислеше тя, колко е пряк и прозрачен. Ако някой знаеше какво трябва да се направи, това бе Сам, а ако и той не знаеше, щеше да го измисли. За първи път от дни насам Вал изпита леко облекчение. Сънят дойде, този път без кошмари.

Събуди се и видя ранното слънце, осветяващо планините в далечината. В продължение на минута-две, преди да изплува напълно от дрямката, ѝ се струваше, че е на нос Ан.

Стана от огромното легло и се отправи към банята, като по пътя пусна радиото. Посегна към дръжката на вратата и внезапно спря,

вкопчи се в рамката и в главата ѝ заизбухваха хиляди експлозии, очите и гърлото ѝ пламнаха.

Можеше само да крещи, да крещи, да крещи, докато се свлече на пода.

Питър Стоун включи радиото в нийоркския си апартамент и отиде бързо до масата, на която имаше отворен телефонен указател със сини страници, взет от стаята на госпожа Де Пина в хотел „Сейнт Риджис“. Стоун слушаше новините, докато прелистваше сините страници с правителствени институции.

— ... Вече е потвърдено, че ранните съобщения за катастрофата на реактивния самолет F-18 от военновъздушната база Нелис в Невада са точни. Злополуката е станала тази сутрин в седем и четирийсет и две минути тихоокеанско време при утринни маневри над пустинята, на петдесет и пет километра северозападно от летището на Нелис. Летецът, бригаден генерал Самюъл Абът, е бил началник-отдел „Тактически операции“. Той има репутацията на един от най-добрите пилоти във Военновъздушните сили и е считан за великолепен въздушен тактик. Началникът на пресцентъра на Нелис съобщи, че ще се проведе пълно разследване, но заяви, че според другите летци самолетът-водач на ескадрилата, управляван от генерал Абът, се е забил в земята след изпълнение на маневра от сравнително малка височина. Експлозията се е чула чак в Лас Вегас. Началникът на пресцентъра говори прочувствено за загиналия летец. „Смъртта на генерал Абът е трагична загуба за Военновъздушните сили и нацията“, заяви той пред журналисти. Преди няколко минути президентът...

— Това е — каза Стоун и се обърна към капитана. — Там е отивала... Затвори проклетото радио. Познавах Абът. Работих с него преди няколко години, когато бях в Ленгли.

Офицерът затвори радиото и се втренчи в цивилния.

— Чуваш ли се какво говориш? — попита той.

— Това е — повтори Стоун и посочи в долния край на страницата на дебелия указател. Тринайсета синя страница, три страници преди края. „Правителствени служби на САЩ, Военновъздушни сили, отдел...“

— Там има десетки други имена, включително и на бившите ти работодатели. „Централно разузнавателно... нийоркски отдел“. Защо

да не са те? По-логично е.

— Той не може да тръгне по този път и го знае.

— Той не е тръгвал — поправи го капитанът. — Изпратил е нея.

— Не пасва на това, което знаем за него. Не, тя се е върнала да намери определен човек, а не безлик отдел, сектор или управление. Човек, когото и двамата са познавали и на когото са вярвали. Абът. Тя го е открила, казала му е всичко, което е научила от Конвърс, а той е информирал други хора, очевидно не тези, които е трябвало. По дяволите!

— Как можеш да си толкова сигурен? — настоя военният.

— Господи, капитане, какво искаш, да ти покажа диаграма? Сам Абът е свален над залива Тонкин. Бил е военнопленник като Конвърс. Мисля, че ако прекараме името му през компютрите, ще разберем, че са се познавали. Толкова съм сигурен в това, че няма да гърмя патроните си за проверка.

— Знаеш ли — започна офицерът, — никога не съм те виждал да губиш самообладание. Вярвам ти.

Бившият офицер от разузнаването изгледа настойчиво капитана и когато заговори, гласът му бе безизразен и студен.

— Абът беше достоен, дори изключителен човек, като се вземе предвид, че носеше униформа. Но, капитане, не си прави илюзии, че е убит, и то защото това, което му казала жената, е толкова убедително, че е трябвало да бъде компрометиран само часове след това.

— Компрометиран?

— Разгадай го... Да, прав си, ядосан съм от смъртта на Сам. Но още по-ядосан съм, че изпуснахме жената. Освен всичко останало, с нас тя щеше да има шанс да оживее, а сега почти го няма и не ми се иска да тежи на съвестта ми, доколкото имам такава.

— Но ако си прав, тя е някъде около Нелис, най-вероятно в Лас Вегас.

— Без съмнение е в Лас Вегас и докато намерим някой, който да я потърси, ще се е запътила кой знае накъде... Не бих искал сега да съм на нейно място. Единственият ѝ път беше преграден. Към кого може да се обърне? Къде може да отиде? Вчера Даулинг ни обясни нещо, което не е казал на секретарката на Перигрин. Нашият човек се е боял от персонала на посолството повече от всичко друго. Никога не би се съгласил да отиде на среща с Перигрин, защото е знаел, че ще

бъде капан, и следователно не може да го е убил. Но е бил поставен в такова положение, че накъдето и да тръгне, да попадне в клопка, която да го кара да продължава да бяга и да се крие — цивилният помълча и добави твърдо: — С жената е свършено, капитане. Тя е в края на тежкия си път... на техния път. И може би тъкмо това е най-хубавото. Ако изпадне в паника, може да я намерим. Но ще трябва да поемем някои рискове. Как е вратът ти? Написа ли си завещанието?

Валери тихичко плачеше до стъклената врата над пищния Лас Вегас. Сълзите ѝ не бяха само за Сам Абът, жена му и децата му, бяха и за нея и Джоел. Беше ѝ позволено да поплаче при така стеклите се обстоятелства, а не искаше да се самозалъгва. Нямаше представа какво да прави. Към когото и да се обърнеше, отговорът щеше да е един и същ. Кажу му да престане да се крие и ще го изслушам. А в минутата, в която се появеше, щеше да е мъртъв. Ако пък въпреки всички бюрократични бариери успееше да се срещне с някой от силните на деня, щеше ли да бъде убедителна каузата ѝ? Какви думи би могла да използва?

Кой би ѝ повярвал?

Кажу му да спре да се крие и ще го изслушам.

Не може! Ще го убият!... Ти ще го убиеш!

Телефонът иззвъня и за миг я парализира. Гледаше го ужасена, но се насили да овладее чувствата си. Сам Абът беше мъртъв, а ѝ беше казал, че ще се обади само той. Боже мой, помисли Вал, открили са ме, точно както ме откриха в Ню Йорк. Само че нямаше да повторят грешките си. Трябваше да запази спокойствие, да помисли и да ги надхитри. Звъненето спря. Отиде до телефона, вдигна слушалката и набра нулата.

— Обаждам се от стая деветстотин и четиринайсет. Моля ви, изпратете ми веднага някой от охраната на хотела. Спешно е.

Трябваше да действа бързо и да бъде напълно готова за тръгване, когато човекът от охраната дойде. Налагаше се да напусне хотела и да намери сигурен телефон. Беше слушала толкова разкази, знаеше какво да предприеме. Необходимо бе да се свърже с Джоел в Оснабрюк.

Полковник Алън Меткаф, старши офицер на разузнаването във военновъздушната база Нелис, излезе от телефонната кабина и огледа

магазина, в който се намираше. Ръката му не помръдна от джоба на спортното яке, стиснала малкия пистолет. Погледна часовника си. Жена му и трите им деца скоро щяха да кацнат в Лос Анжелис, а късно следобед щяха да са в Кливланд. Четиримата щяха да останат при родителите ѝ до второ нареждане. Така беше най-добре, тъй като нямаше представа как ще се развият нещата.

Знаеше само, че Сам Абът беше правил онази маневра хиляди пъти, познаваше самолета като петте си пръста и никога не излиташе без електронна проверка на машината. Да се припише катастрофата на пилотска грешка беше нелепо. Някой го беше излъгал, че самолетът е в ред. Сам беше убит, защото приятелят му Меткаф беше допуснал ужасна грешка. След като разговаря с Абът близо пет часа, Меткаф се беше обадил на един човек във Вашингтон и му каза да подготви за следобеда на следващия ден съвещание на високо равнище с по двама представители на Националната служба за сигурност, Г-2 и флотското разузнаване. Причината му съобщи неофициално: бригаден генерал Сам Абът разполагаше с невероятно важна и неочаквана информация за беглеца Джоел Конвърс относно убийствата на американския посланик в Бон и на главнокомандващия на НАТО.

Щом толкова лесно и безпроблемно можеха да убият човека с информацията, посредникът също нямаше да ги затрудни. Най-добре беше Дорис и децата да постоят в Кливланд. Трябваше да свърши много работа и да върне ужасния си дълг.

И тази Конвърс! Защо бе постъпила така, защо бе избягала толкова бързо? Естествено, той го очакваше, но все пак хранеше някаква отчаяна надежда, че ще ѝ се обади навреме. Но най-напред трябваше да уреди Дорис и децата — да направи резервации за билетите им, да се обади на родителите ѝ. Трябваше да се махнат веднага, може би следващият убит щеше да е той. Следваше набег до военното летище с пистолета на седалката до него, претърсване на кабинета на Сам в качеството му на офицер от разузнаването — особено отвратителна задача, но в дадения случай жизненоважна, разпит на разстроената секретарка на Абът. Научи едно име: Паркет.

— Аз ще я взема — беше казал снощи Сам. — Отседнала е в грандхотела и обещах да я търся само аз. Тя е хладнокръвна жена, но едва не е попаднала в капана им в Ню Йорк. Искане да чуе познат глас и не мога да я упрекна.

Хладнокръвна госпожо, мислеше Алън Меткаф, докато седеше в колата си, току-що направи най-грубата грешка в съкратения си живот. С мен имаше шанс евентуално да оцелееш, но сега, както казват в тази част на Невада, зарът е срещу теб.

Въпреки това ще ми тежи на съвестта, разсъждаваше офицерът от разузнаването, докато натискаше педала на газта към шосе 15 на юг.

Съвест. Зачуди се дали Джоел Конвърс щеше да тежи на колективната съвест на ония потайни копелета във Вашингтон. Бяха изпратили човек на бойното поле и го бяха изоставили, без дори да проявят великодушието да му осигурят бърза и немъчителна смърт. Учителите на камикадзе бяха светци в сравнение с тях.

Конвърс. Къде ли беше сега?

Човекът на Лайфхелм отне пистолета на скования Джоел, след което се обърна към редицата сенилни бабички на столовете с високи облегалки. Говори по-малко от минута, после улови общия им трофей Конвърс над лакътя и го обърна с лице към Хермионе Гайнер, чийто затворник всъщност беше. Извършваше се някакъв мистичен ритуал, изплувал от далечното минало.

— Току-що обясних на тези храбри жени от нелегалната съпротива — рече немецът, загледан в Конвърс, — че са изобличили един предател на делото. Фрау Гайнер ще го потвърди, ja, meine Dame?

— Ja! — изплю думата напрегнатата старица с озарено от свирепа, победоносна радост лице. — Предателство! — извреця тя.

— Установихме връзка по телефона и получихме нареждания — продължи боецът на Лайфхелм. — Тръгваме, Amerikaner. Не можеш да направиш нищо, тъй че не вдигай излишна врява.

— Щом сте организирали всичко така добре, защо изпратихте онези двамата във влака? — попита Джоел и кимна към мъжа с гипсираната ръка. Инстинктивно се мъчеше да печели време — адвокат, който отвлича вниманието на опонента си, като му дава възможност да се произхвърли.

— Само те наблюдавахме — отвърна немецът. — Искахме да сме сигурни, че ще направиш всичко, което очаквахме от теб. Тук всички са съгласни с това, Stimmt das, Frau Geuner?

— Ja!

— Но другият е мъртъв — обади се Джоел.

— Загуба за делото, за която ще скърбим. Хайде! — немецът и двамата му другари се поклониха на дамите и поведоха Конвърс през големите двойни врати към изхода. Вън, на паянтовата веранда, ловецът на Лайфхелм връчи дебелия плик на човека с гипса и издаде някакви заповеди. Двамата кимнаха и тръгнаха бързо надолу по стъпалата. Раненият се опираше на разклатеното перило. Забързаха по дясната част на дългата дъга на алеята за коли. Близко до далечния

изход към второстепенния път Джоел видя очертанията на голяма закрыта кола.

Тримата тъмничари го изведоха от заграждението. Беше дълбока нощ и или го местеха в друг лагер, или щяха да го екзекутират в гъстата джунгла, която щеше да погълне предсмъртния му вик. Старшият тъмничар излая някаква заповед на двамата си подчинени, които се наведоха и хукнаха към пленен американски джип, паркиран на неколкостотин метра в мрака. Остана сам с тъмничаря и знаеше, че този момент няма да се повтори. Ако предприемеше нещо, трябваше да е сега. Обърна леко глава и насочи поглед към тъмния силует на оръжието в ръката на тъмничаря...

Ръката на немеца не трепваше, оръжието беше насочено право в гърдите му. В къщата стариците запяха, трогателно треперливите им гласчета се издигнаха в някакъв химн на победата, долитащ през високите прозорци, отворени за прохладния летен бриз. Конвърс бавно заопипва с десния си крак пода на верандата, като търсеше разхлабена дъска. Накрая усети една, която поддаваше. Стъпи отгоре ѝ с цялата си тежест и тя силно и остро изскърца. Немецът се стресна и се обърна към отекналия звук.

Сега. Джоел грабна дулото на пистолета и изви ръката си назад и по посока на часовниковата стрелка. Блъсна пазача си, вкопчил се с всичка сила в оръжието, удари го в стената. Продължи да извива пистолета, успя да го насочи към корема на противника си.

Изстрелът беше отчасти заглушен от дрехите, плътта, шума на включен двигател и въодушевената песен на сенилни гласове, долитаща от прозорците. Немецът се свлече на земята, главата му се отметна, очите му бяха изцъклени. Замириса на опърлен плат и вътрешности — беше мъртъв. Конвърс клекна, извърна се рязко да огледа дългата алея за коли и почти очакваше да види другите двама да тичат по нея с насочени пистолети. Вместо това в далечината проблеснаха светлините на кола, която влизаше от пътя в лявата част на алеята. След броени мигове щеше да спре пред верандата.

Джоел издърпа пистолета от ръката на немеца и изтегли трупа в сянката вдясно от стъпалата. Оставаха му няколко секунди.

Превземи джипа. Използвай джипа. Най-близкият контролен пункт е на километри надолу по пътя. Превземи джипа! Джипът!

Дългата кола спря пред верандата и мъжът с гипса излезе от дясната предна врата. Конвърс го наблюдаваше иззад дебелия ъглова подпора. Раненият немец застана на пътеката и погледна нагоре към сянката.

— König? — тихо и въпросително подвижна той. — König, was ist? — тръгна нагоре по стъпалата и несръчно бръкна под якето с лявата си ръка.

Джоел отскочи от колоната и се втурна надолу по овехтялото стълбище. Вкопчи се в гипса на ранения и опря дулото в основата на гърлото му. Завъртя го и го блъсна към колата. Заби главата му в покрива, приклепна и мушна пистолета в отворения прозорец на предната врата.

Смаяният шофьор се оказа с по-бърз рефлекс от пехотинеца и вече вадеше пистолета от невидим кобур. Стреля напосоки и разби на сол предното стъкло. Конвърс също стреля и половината глава на шофьора излетя през прозореца.

Завлечи трупове в джунглата! Не ги оставяй близо до ограждението! Всяка секунда е скъпа!

Джоел отскочи от колата, дръпна ранения немец и отвори предната врата.

— Ще ми помогнеш, както се полага на добър християнин! — прошепна той, като си припомни хленченето му в товарния вагон. — Ще правиш, каквото ти кажа, или отиваш при другарчетата си. Ясно ли е? Мърдай! Оня тъп гестаповец е на верандата! Донеси го тук. На задната седалка!

Вероятно след минута — Джоел беше изгубил всяка представа за времето — раненият седеше зад волана и едва-едва шофираше. Двата трупа лежах на задната седалка. Бяха ужасна гледка, Конвърс с усилие надви пристъпа си на гадене. Наблюдаваше внимателно всеки белег в пейзажа наоколо и насочваше шофьора кога и накъде да завива. Тренираният му пилотски ум нямаше да забрави обратния път и без карта. Стигнаха каменисто пасище в основата на някаква планина и Конвърс нареди на немца да отбие от пътя. Пропътуваха неколкостотин метра нагоре, докато опряха в стръмно нанагорнище, което свършваше с плътна стена от дървета. Заповяда на шофьора да излезе от колата.

— Слушай ме внимателно — заговори Джоел. — Във влака ми каза, че си нает, но не искаш да убиваш никого. Просто си бил безработен и си имал нужда от работа. Така ли беше?

— Да! Аз не убивам! Само наблюдавам и следя!

— Добре. Ще престана да се прицелвам в теб и ще си тръгна. А ти върви, където щеш! Ясно?

— Ich verstehe! Да, разбира се!

Конвърс пхна пистолета в колана си и се обърна, без да пуска дръжката му. Тръгна нагоре по баира. Пукот! Звук на камъчета, разместени от движение на крака! Хвърли се на колене точно в момента, в който немецът се метна върху него.

Стреля веднъж в тялото над главата си. Пехотинецът изрева, направи дъга във въздуха и се търкулна надолу.

Джоел тръгна отново с плика, адресиран до Нейтън Саймън, и прекоси каменистото пространство до пътя. Беше му ясно какво трябва да прави.

Криеше се навътре в храстите досами имота на Хермионе Гайнер, на трийсет метра от порутената къща и на дващест от алеята за коли, изпъстрена с дупки и обградена от кафява, неокосена трева, изсъхнала от сушата. Не биваше да заспива, защото това, което очакваше, трябваше да стане скоро. Човешката природа не може да понася твърде дълго безпокойството, често бе залагал на това в адвокатската си кариера. Обезпокоените, паникьосани хора трябваше да получат отговор. Слънцето изгря, птиците къльвяха, каквото намерят, в ранната светлина, безброй звуци смениха мълчанието на нощта. Но къщата оставаше тиха; големите прозорци, през които само преди няколко часа гласовете на изкуфели бабички бяха помогнали да се приглушат изстрелите, бяха затворени. Голяма част от капациите им се бяха пропукали. И въпреки цялата тази лудница, въпреки хаоса от насилие той още носеше свещеническата якичка, все още притежаваше паспорта на духовник и писмото за религиозното поклонение. Следващите няколко часа щяха да му покажат дали имат някаква стойност.

Най-напред се чу ревът на двигател, а след това се появи черен мерцедес, който зави от пътя в алеята. Профуча до верандата и спря толкова рязко, че избуксува. От него изскочиха двама мъже. Шофьорът тичешком заобиколи багажника и се присъедини към другаря си. За

секунда спряха, огледаха верандата и затворените прозорци, след това се обърнаха и се втренчиха в земята. Тръгнаха към колата на Хермионе Гайнер и надникнаха вътре. Шофьорът кимна и извади изпод самото си пистолет. Върнаха се при стълбите, изкачиха ги бързо и минаха през верандата към вратата. Като не откри звънец, единият грубо и продължително заблъска с юмрук, а с другата ръка безуспешно въртеше топката на бравата.

От вътре се разнесоха гърлени звуци и ядосаната фрау Гайнер, облечена в извехтял халат, рязко отвори вратата. Тонът ѝ наподобяваше гласа на заядлива учителка, която хока двама ученици за преписване. Щом някой от мъжете се опитваше да се обади, гласът ѝ се повишаваше още повече. Мъжът с пистолета смутено го прибра, но другият сграбчи лелята на Валери за раменете и заговори бързо и грубо, като я принуди да слуша.

Хермионе Гайнер наистина се заслуша, но отговорите ѝ не отстъпваха по грубост и властност. Посочи към обраслата алея и описа това, на което бе станала очевидка в тъмните часове преди зазоряване и което бе и нейно дело. Мъжете се спогледаха, в очите им имаше недоверие и страх, но неверието не беше породено от думите на старицата, а от онова, което не можеше да им каже. Хукнаха през верандата към колата. Шофьорът тъй рязко включи двигателя, че мерцедесът издаде висок, пронизителен писък. Профуча напред покрай колата на фрау Гайнер, занесе се върху плъзналата по земята лозница и се блъсна в разпадащата се каменна порта. Силни ругатни изпълниха утринния въздух, сетне мерцедесът продължи рязко напред. Зави наляво и забърза по второстепенния път, а Хермионе Гайнер тръшна вратата.

Всяко нещо е риск, мислеше Джоел, докато използваше от храсталаците, но сега рискът е доста по-малък. „Аквитания“ беше използвала фрау Гайнер и нямаше какво повече да научи от нея. Връщането при лудата старица беше доста рисковано за тях. Стиснал плика в ръка, прекоси алеята, качи се по скърцащите стъпала и мина през паянтовата веранда. Почука на вратата и след десет секунди Хермионе Гайнер я отвори с пронизителен крясък. Тогава той направи нещо толкова непредсказуемо, толкова нетипично, че сам не повярва, когато се поддаде на внезапния си импулс.

Удари старицата с юмрук в долната челюст. Започваха най-дългите осем часа в живота му.

Смаяните служители от охраната на грандхотел „Метро Голдуин Майер“ неохотно отклониха предложението на Валери да им заплати, макар че тя вдигна цената от петдесет на сто долара, съобразявайки се с икономиката на Лас Вегас, която доста се различава от тази в Ню Йорк и особено от икономиката на нос Ан. Бяха я разкарвали с кола по улиците на стария и новия град почти четирийсет и пет минути, сигурни, че никой не ги следи. Освен това бяха обещали да оставят специален човек на деветия етаж да залови мъжа, който я преследваше и се беше опитал да нахлуе в стаята ѝ. Особено огорчени останаха, че нае стая в хотел срещу техния — „Дворецът на Цезар“.

Валери даде бакшиш на хопа, взе пътната чанта от ръцете му, затвори вратата и изтича към телефона на масичката до леглото.

* * *

— Трябва да отида в тоалетната! — кресна Хермионе Гайнер. Старицата крепеше торбичка с лед под брадичката си.

— Пак ли? — попита Конвърс, който едва държеше очите си отворени, седнал срещу старицата с пистолета и плика в скута.

— Притеснена съм и ме е страх от теб. Ти ме удари.

— Ти също ми нанесе удар снощи, и то много по-тежък — отвърна Джоел, стана от стола и пъкна пистолета в колана си. Взе плика в ръка.

— Ще те видя на бесилката! Предател! Колко часа минаха? Да не мислиш, че хората от Untergrund няма да се заинтересуват какво става с мен?

— Струва ми се, че хранят гълъбите в парка и си гукат с тях. Тръгвай, ще вървя след теб.

Телефонът иззвъня. Конвърс хвана старицата за врата и я завъртя към антикварното писалище и телефона.

— Точно както се уговорихме — изсъска той и я стисна за врата. — Хайде!

— Ja? — обади се Хермионе Гайнер. Джоел бе прилепил ухо до нейното.

— Tante! Ich bin's Valerie!

— Вал! — извика Конвърс и отблъсна старицата. — Аз съм! Не съм сигурен дали не подслушват телефона, леля ти работи за тях, вкараха ме в капан! Бързо! Кажу на Сам, че съм сгрешил, смятам, че съм сгрешил! Броенето преди старта включва покушения навсякъде!

— Той го разбра! — отговори нервно Валери. — Сам е мъртъв, Джоел! Мъртъв е! Те го убиха!

— Господи! Няма време, Вал, няма време! Телефонът!

— Ела при мен! — изкрещя бившата госпожа Конвърс.

— Къде? Кажу къде!

Последва пауза от няколко секунди, която им се стори цяла вечност.

— Където започна всичко, мили! — проплака Валери. — Където започна и все пак не в самото начало... Облаците, мили! Кръпката и облаците!

Където започна. Женева. Но не. Облаци, кръпка. Кръпка!

— Да, знам!

— Утре! Вдругиден! Ще бъда там!

— Трябва да се махна отгук, Вал... Толкова те обичам!

— Облаците, мили, единствен мой! Само остани жив!

Джоел изскубна телефона от стената. В същия момент Хермионе Гайнер се втурна към него, размахала тежък ръжен с медни дръжки. Желязната кука мина на милиметър от бузата му, той я хвана за ръката и ѝ кресна:

— Нямам време за теб, шантава кучко! Клиентът ми няма време! — завъртя я и я побутна напред, като взе плика от масата. — Не помниш ли, че беше тръгнала към банята?

В хола Конвърс видя онова, което се надяваше да види. В червената лакирана купа на масата лежаха ключовете от колата, както ги беше захвърлила снощи старицата. Вратата на банята се отваряше навън и това му подсказа решението. Когато тя се озова вътре, той придърпа тежък стол и затъкна масивната му облегалка под топката на бравата. С ритници заби краката на стола в пода. Тя чу шума и се

опита да отвори вратата, но не успя. Колкото повече я натискаше, толкова по-здро̀во се наместваха краката на стола.

— Тази вечер пак имаме сбирка! — изрева тя. — Ще изпратим по дирите ти най-добрите си хора! Най-добрите!

— Бог да е на помощ на Айзенхауер, когато се срещнете — промърмори Конвърс с вътрешно облекчение. Ако „Аквитания“ не подслушваше телефона ѝ, щяха да минат часове, преди да открият старицата. С плика под мишницата взе ключовете от купата и измъкна пистолета от колана. Изтича до входната врата и предпазливо я отвори. Нямаше никой, само колата на Хермионе Гайнер стоеше на затлачената алея. Излезе, тръшна силно вратата, но я остави отключена и се затича надолу по стъпалата към колата. Включи двигателя, половината резервоар беше пълен и щеше да му стигне до Оснабрюк. Докато намереше карта, щеше да кара на юг, като се ориентира по слънцето.

Валери уреди всичко в пътническото бюро в „Дворецът на Цезар“. Плащаше в брой и използваше моминското име на майка си, може би хранеше надежда, че то ще ѝ помогне да придобие някои от качествата на тази изключителна жена, които ѝ бяха помагали през войната. В шест следобед имаше самолет от Лос Анжелис за Париж. Щеше да го вземе, а едночасовия полет до Лос Анжелис щеше да направи с взет под наем самолет, до стълбичката на който щяха да я закарат с кола и по този начин щеше да избегне минаването през залата на летище „Маккарън“. Подобни удобства често се осигуряваха за знаменитости и хора, спечелили големи суми в казината. Нямаше да има проблеми с чуждото име в списъка на пътниците на „Ер Франс“, лесно можеше да го обясни. Бившият ѝ съпруг, вече чужд за нея, беше покрит с печална известност и издирван, затова предпочиташе анонимността. До пристигането на граничния пункт в Париж никой нямаше да ѝ поиска паспорта, а когато минеше през него, можеше да пътува където си иска под всякакво име, защото не възнамеряваше да напуска Франция. По тази причина се беше сетила за Шамони.

Седеше на стола, гледаше през прозореца и мислеше за онези далечни дни в Шамони. Беше придружила Джоел до Женева, където той трябваше да води преговори, но след това щяха да отидат за пет дни на ски на Монблан като награда от Джон Брукс, един от

партньорите в „Талбът, Брукс и Саймън“. И двамата бяха щастливи. Заедно. Може би защото и двамата бяха добри скиори.

Но Джоел не можа да се порадва на ските. На втория ден падна и си изкълчи глезена. Отокът беше огромен, а болката цепеше еднакво крака и главата му. Тя се мъчеше да обърне всичко на шега. Тогава беше поискал своя „Хералд Трибюн“ рано сутринта и съвсем по детски отказа да закуси, докато не го получи. Още по-детински постъпи, когато започна да се прави на великомъченик, защото тя тръгна сама да се пързала. Беше заявила, че не ѝ се ходи без него, но с това само влоши работата. Упрекна я, че се прави на светица. Щял да прекара много добре сам — имал какво да чете, нещо, което художниците не разбирали. Не разбирали от четене.

Господи, какво малко момче беше, мислеше Вал. Но през нощта беше друго, той ставаше съвсем различен. Превръщаше се в любящ и нежен мъж, едновременно великодушен лъв и чувствително агънце. Правеха любов часове наред, лунната светлина върху снега отвън се сменяше с розовото сияние на изгрева над планините. Едва тогава едновременно потъваха в изтощен сън.

Последния ден, преди да отпътуват за Женева, за да се качат на самолета за Ню Йорк, тя го изненада. Вместо да отиде на ски, слезе в магазините на хотела и му купи пуловер, на чийто ръкав заши кръпка с голям надпис: ШАМПИОН ПО СПУСКАНЕ — ШАМОНИ. Връчи му го, докато носачът чакаше пред вратата с инвалидния стол. Заведоха ги до центъра на Шамони, откъдето тръгваше лифтът, който се изкачваше четири километра нагоре, до Монблан. Струваше им се, че се изкачват през облаците до покрива на света. Когато стигнаха връхната точка, откъдето се разкриваше главозамайваща гледка, Джоел се обърна към нея с безизразния неискрен поглед, който противоречеше на всичко, което представляваше като човек, и на всичко, преживяно от него, и както винаги се опита да ѝ се отблагодари по свой начин.

— Стига сме гледали тези глупости — каза той. — Събличай се. Не е толкова студено.

Пиха горещо кафе, седнали на една пейка, обгърнати от величието на природата. Държаха се за ръце и беше изпитала такава любов към него, че едва сдържа сълзите си.

В момента изпитваше същата любов и стана от стола, за да отпъди нахлулите чувства. Не беше време за това. Трябваше да

прекоси половината свят и да избегне Бог знае колко хора, които я търсеха.

Беше ѝ казал, че „толкова“ я обича. Любов ли беше или нужда от опора? Беше му отвърнала с думите „мили“, не, беше казала много повече, беше много по-конкретна. Беше казала „мили, единствен мой“. Дали този отговор беше рожба единствено на паниката ѝ?

Няма нищо по-лошо от неизвестността, мислеше Джоел, докато разчиташе в светлината на фаровете надписите по пътя. Караше вече седем часа без прекъсване, след като в град Хаген си купи карта, докато пълнеше резервоара. Седем часа, а според картата още беше далече от граничния пункт, който беше избрал. Причината бе в незнанието му, в липсата на информация дали колата на Хермионе Гайнер е обект на издирване през първите часове, след като напусна Оснабрюк. В момента несъмнено я търсеха официално от полицията, но в началото на пътуването можеше да си спести няколко часа по магистралите, които не се осмели да използва, в случай че „Аквитания“ се е втурнала към къщата на Гайнер след разговора му с Вал. Пътуваше по криволичещи второстепенни пътища, пилотският му поглед не изпускаше слънцето и неотменно следваше южната посока, докато стигна Хаген. С напредване на времето второстепенните пътища станаха неизбежни. Хермионе Гайнер и откачената ѝ банда вече се бяха оплакали в полицията за откраднатата кола. Джоел нямаше представа дали щяха да успеят да убедят полицаите, че лелята на Валери е оцетената страна, но откраднатата кола си е открадната, независимо дали я кара свети Франциск Асизки или Джак Изкормвача. Трябваше да остане на второстепенните пътища.

Мина през Лененщат и Крайцтал, при Бендорф прекоси Рейн и по западния бряг стигна до Кобленц, Обервезел и Бинген, зави на юг към Нойщат, на изток към Шпрайер и отново към Рейн. Пое пак на юг през граничните градове на Елзас и Лотарингия и се озова в Кел. Там смяташе да се прехвърли във Франция. Решението му се основаваше на факта, че преди няколко години Джон Брукс го изпрати в Страсбург, френския град отвъд реката, на някакви извънредно скучни преговори, в резултат на които Джоел се разходи из града и излезе с кола извън него. Остана очарован от природните красоти. Няколко пъти пропътува с лодка нагоре-надолу по Рейн и сега се сети за фериботите, които

кръстосваха реката между кейовете на Германия и Франция. И най-вече си спомни за тълпите в Страсбург. Тълпите винаги му бяха помагали, а сега особено се нуждаеше от тях.

Оставаха му още три-четири часа път, но трябваше да спре и да подремне. Беше крайно изтощен, не помнеше откога не е спал. А пред него бяха Шамони и Вал. Беше й казал, че я обича. След толкова години успя да го изрече и усещаше невероятна лекота. „Мили, единствен мой.“ Дали беше искрена? Или просто го подкрепяше?

„Аквитания“! Не мисли за нищо друго и влез във Франция!

Полетът от Лос Анжелис до Париж над Северния полюс мина без сътресения. Осветените от луната ледени пейзажи на най-северната част на света бяха хипнотично спокойни и навяваха мисълта за вечна безкрайност. Всичко друго изглеждаше без значение за Вал, когато гледаше надолу от стратосферата. Но спокойствието не можеше да продължи вечно и самолетът кацна в Париж.

— По работа или за почивка идвате в Париж, мадам? — попита служителят на контролно-пропускателния пункт, като взе паспорта и въведе името й в компютъра.

— Un peu de l'un et de l'autre.

— Vous parlez français?

— C'est ma langue préférée. Mes parents étaient parisiens^[1] — обясни Вал и продължи на френски: — Художничка съм и ще преговарям с някои галерии. Естествено, ще искам и да попътувам... — спря, защото забеляза, че очите на служителя се вдигнаха от монитора и започнаха да я изучават. — Какво има? — попита тя.

— Нищо тревожно, мадам — отвърна той, вдигна телефона и тихо каза няколко думи, които тя не можа да долови поради шума в голямата зала на митницата. — Един човек желае да разговаря с вас.

— Това за мен е извънредно тревожно — възрази уплашена Вал. — Пътувам под друго име поради основателни причини, които, предполагам, компютърът ви е разкрил, и не желая да ставам обект на непристойни разпити от страна на пресата! Казала съм всичко, което съм имала да казвам. Моля ви, свържете ме с американското посолство.

— Няма нужда, мадам — рече мъжът и затвори телефона. — Не става въпрос за разпит и никой от пресата няма да разбере, че сте в

Париж, освен ако сама не им кажете. А и в компютъра ми няма нищо освен името, номера на паспорта ви и една молба.

Втори униформен служител забързано влезе в оградения коридор откъм близък кабинет и вежливо ѝ се поклони.

— Моля ви, мадам, последвайте ме — заговори на английски той, очевидно забелязал страха и колебанието в очите ѝ. — Разбира се, можете да откажете, тъй като това не е официално искане, но се надявам, че няма да го сторите. Просто правя услуга на един приятел.

— Кой сте вие?

— Главен имиграционен инспектор, мадам.

— А кой иска да говори с мен?

— Той сам ще реши дали да ви го каже. Но ме е упълномощил да спомена друго име. Матилон. Заяви, че сте били стари приятели.

— Матилон?

— Ще бъдете ли така любезна да изчакате в кабинета ми? Лично ще се погрижа за багажа ви.

— Това е багажът ми — отговори Вал, замислена кой ли би споменал името на Ръоне. — Искам наблизко да стои полицай и да наблюдава разговора през стъклена врата.

— Pourquoi?... Защо, мадам?

— Une mesure de s̄yrīt̄e — отвърна Валери.

— Qui, bien sur, mais ce n'est pas n̄cessaire.

— J'insiste ou je pars.

— D'accord^[2].

Обясниха ѝ, че човекът, който желае да разговаря с нея, е на път към летище „Шарл дьо Гол“ от центъра и това ще му отнеме около трийсет и пет минути. Докато чакаше, ѝ поднесоха сандвич и чашка калвадос. Мъжът отвори вратата на кабинета. Излизаше от средната си възраст и дрехите му бяха намачкани, сякаш външният вид вече беше без значение. Лицето му бе набръчкано колкото от възрастта, толкова и от изтощение. Заговори с уморен, но делови глас.

— Ще ви отнема само няколко минути, мадам. Сигурен съм, че бързате да стигнете някъде и да се видите с някои хора.

— Както вече обясних — започна Вал, твърдо втрещена във французина, — идвам в Париж да преговарям с някои галерии...

— Това не ме засяга — прекъсна я той и вдигна ръце. — Извинете, но не искам да слушам. Не искам да чуя нищо освен това,

което сама пожелаете да ми кажете, след като ме изслушате.

— Защо използвахте името на Матилон?

— Вместо представяне. Били сте приятели. Мога ли да се върна към събитията преди убийството на мосю Матилон?

— На всяка цена.

— Името ми е Прюдом. Работя в „Сюрте“. Преди няколко седмици тук, в Париж, в една болница умря човек. Говори се, че бившият ви съпруг, мосю Конвърс, е отговорен за смъртта му.

— Знам.

— Но това е невъзможно — спокойно рече французинът, седна и извади цигара. — Не се бойте, този кабинет не се подслушва. Ние с главния инспектор сме приятели от времето на Съпротивата.

— Онзи човек е умрял след жестоко сбиване с бившия ми съпруг — предпазливо рече Валери. — Прочетох го във вестниците, чух го по радиото. А вие твърдите, че той не е отговорен за смъртта му. Как така?

— Човекът наистина е умрял в болницата, бил е убит. Между два и петнайсет и два и четирийсет и пет през нощта. По това време съпругът ви е бил в самолета от Копенхаген за Хамбург. Установено е.

— Сигурен ли сте?

— Информацията ми е неофициална, мадам. Отстраниха ме от следствието и на мое място сложиха човек с малък опит в полицията, бивш военен, и то от Чуждестранния легион. Аз бях пренасочен към „по-важни задачи“. Започнах да задавам въпроси. Няма да ви отегчавам с подробности, но човекът в болницата е умрял от белодробна недостатъчност, внезапна травма, несвързана с раните му. Задушил се е. Но в официалния доклад това го няма, махнато е.

Вал се владееше добре, гласът ѝ бе хладен и безстрастен въпреки безпокойството, което я изгаряше.

— А какво общо има Матилон? Моят приятел Матилон?

— Отпечатъци от пръсти — обясни уморено французинът. — Откриха ги изведнъж, дванайсет часа след като участъковата полиция, която между другото е много добра, беше направила оглед на кабинета му. Освен това същия ден има смъртен случай във Везел, Германия. И там е описана външността на бившия ви съпруг и идентичността му е била потвърдена. Следва една старица, открита мъртва във влака за Амстердам с пистолет в ръка, и отново се дава неговото описание. Да

не би този Конвърс да има криле? Дали не прехвърква незабелязано през границите? И в този случай отговорът е: невъзможно.

— Какво искате да кажете, мосю Прюдом?

Човекът от „Сюрте“ вдъхна цигарения дим, откъсна страница от бележника си и записа нещо.

— Не съм съвсем сигурен, мадам, тъй като не съм свързан официално със случаите. Но ако бившият ви съпруг не е причинил смъртта на човека в Париж и не е могъл да застреля стария ви приятел Матилон, питам се още колко хора не е убил, включително американския посланик в Бон и главнокомандващия на НАТО. И кои са тези хора, които нареждат на правителствени източници да потвърдят това или онова, които сменят задачите на старши полицейски служители в зависимост от прищевките си и които променят медицински заключения, като отстраняват и прикриват улики? Има неща, които не разбирам, мадам, и съм убеден, че не е трябвало да ги разбира. Затова ви давам този телефон. Домашен е. Жена ми ще знае къде да ме намери. Само запомнете — ако възникне нещо спешно, кажете, че сте от семейството на Татяна.

Стоун седеше зад писалището с неизбежната слушалка в ръка. Беше сам, когато от Шарлот, Северна Каролина, му се обади жената, в която преди години, като оперативен работник, бе дълбоко влюбен. Беше се отказала от „ужасната игра“, както я нарече, а той остана. Любовта им не се оказа достатъчно силна.

Установи връзка с Куксхавен, Германия, с телефон, за който беше сигурен, че е стерилен. Тази сигурност беше едно от удоволствията да работи с Джони Реб.

— Тук „Пърженото пиле“ на Боби-Джо! — прозвуча вместо приветствие. — На вашите услуги.

— Надявам се. Стоун е на телефона.

— Бас държа, че се обаждаш чрез Татяна! — възкликна южнякът. — Някой ден трябва да ме осветлиш за семейните си връзки, братко.

— Някой ден може.

— Май си спомням, че чувах това име в края на шейсетте години, но не знам какво значи.

— Вярвай на този, който го употреби.

— А защо?

— Защото е доверен човек на най-кръвожадните съдии в света.

— Те пък кои са?

— Враговете, Ребъл.

— Ако това е иносказание, янки, не го разбрах.

— Друг път, Джони, не сега. Какво имаш за мен?

— Започвам. Видях най-дяволски малкото островче, което можеш да си представиш. Не е на двайсет мили от брега, близо до устието на Елба, както се предполага. Намира се в залива Хелголанд, както му викат тук, и е част от Северно море.

— Шархьорн — заяви Стоун. — Открил си го.

— Не беше трудно, май всички знаят за него, но никой не припарва до югозападния му бряг. През Втората световна война там е имало станция за зареждане на подводници с гориво. Бил е така строго охраняван, че дори голяма част от немското Висше командване не е знаело за него, а съюзниците изобщо не са го чували. Старите бетонни постройки още си стоят и се предполага, че е пуст с изключение на един-двама спасители, които да те извадят от водата, ако лодката ти се разбие в някой от старите пристани за подводници — Джони Реб помълча и тихо продължи: — Снощи бях там и видях светлини, прекалено много светлини на прекалено много места. В старата база има хора, не само един-двама спасители, и можеш да заложиш задника си, че твоят капитан е там. Освен това към два часа през нощта, когато светлините угаснаха, изникна най-дългата сателитна антена, която съм виждал, и разцъфна като слънчоглед. Искаш ли да събера екип? При тази безработица не е проблем. И разходите ще са минимални, защото колкото повече мисля, толкова по-високо оценявам, че тогава ме измъкна от Дарданелите. Това беше по-важно от случая в Бахрейн.

— Благодаря, но не още. Ако сега тръгнем да го търсим, ще разкрием карти, които трябва да останат скрити.

— Колко време имаш за чакане? Не забравяй, че аз записах оня надут Уошбърн.

— И какво разбра от приказките му?

— Честно казано, повече, отколкото умът ми побира. Но не повече, отколкото може да възприеме. Това се гласи отдавна, нали? Ястребите смятат, че могат да хванат проклетите врабчета. „И ще превърнат всички във врабчета...“ Знаеш ли, Стоун, може би не бива да ти го казвам, защото с напредването на възрастта си станал по-мек

от мен, но ако те вземат властта, много хора по света вероятно ще се изтегнат в хамаците си и ще кажат: по дяволите, нека оправят нещата — да приберат наркоманите с техните пищови и сгъваеми ножове от улиците и парковете. Да дадат на ония петролни юнаци с чаршафите да разберат, че номерата им вече не ни минават. Тези военни са храбри и въоръжени, корпорациите и конгломератите са в ръцете им, тъй че какво ни пука? Какво ще се промени за мен, ще каже Джо в хамака, освен за по-добро?

— Няма да е за по-добро — ледено заяви Стоун. — Тези хора ще бъдат превърнати в работи. И ние също, ако останем живи. Не го ли разбираш?

— Разбирам го — отвърна Джони Реб. — Мисля, че винаги съм го разбирал. Аз живях като свободен човек в Берн, докато ти драскаше доклади във Вашингтон. Да, стари приятелю, разбирам го. Може би по-добре от теб. Стига за това, включвам се като доброволец. Но какво, за Бога, ще правиш с онзи Конвърс? Не смятам, че ще се измъкне.

— Трябва да се измъкне. Според нас всички отговори са у него, отговори от първа ръка, които ще ни дадат доказателства.

— Ако питаш мен, той е мъртъв — рече южнякът. — Може още и да не е, но скоро... скоро ще го спипат.

— Трябва да го открием преди тях. Можеш ли да помогнеш?

— Започнах да помагам през нощта, когато набоцках майор Уошбърн. Ти разполагаш с компютри, а аз познавам улиците, където се продават неща, които ти не бива да купуваш. Засега не се е появило нищо.

— Опитай да се добереш до нещо, защото преди малко беше прав — нямаме много време. Джони, имаш ли същото усещане за остров Шархьорн, каквото имам и аз?

— Заседнал е в гърлото ми. Надушвам нещо, братко, и поради това няколко дни ще пообикалям наоколо. Натъкнахме се на кошер, момче, и търтеите са неспокойни, усещам го.

[1] По малко и от двете. — Вие говорите френски? — Това е любимият ми език. Родителите ми бяха парижани (фр.). — Бел. пр. ↑

[2] Мярка за сигурност. — Да, разбира се, но не е необходимо. — Настоявам, иначе ще си тръгна. — Добре тогава (фр.). — Бел. пр. ↑

Джоел остави картата и дебелия плик на тревата, започна да кърши клонки от малко дърво в овощната градина и да покрива колата на Хермионе Гайнер. При всяко вдигане на ръцете от умора и напрежение го пронизваше остра болка. Накрая събра закуп накъсана висока трева и я нахвърля върху клоните. На лунната светлина изглеждаше като голяма копа сено. Взе картата и плика и тръгна към пътя. Според картата се намираше в покрайнините на град Апенвайер, на шестнайсет километра от границата при Кел, който беше точно срещу Страсбург.

Вървеше по пътя и щом видеше светлини на фарове, се криеше в тревата. Измина девет-десет километра, не знаеше точно колко и разбра, че не може да продължи.

В джунглата беше почивал, знаеше, че почивката също е оръжие. Бодрите очи и ум бяха много по-смъртоносни от десет стоманени оръжия, препасани на пояса му.

Откри малка клисура до един поток — скалите щяха да бъдат негова крепост, и заспа.

Валери излезе от сградата на летище „Шарл дьо Гол“, хванала под ръка Прюдом, човека от „Сюрте“. Беше прибрала листчето с телефона, но не му бе дала никаква информация. Приближиха до стоянката за таксите и Прюдом заговори.

— Ще бъда искрен, мадам. Можете да наемете такси тук и аз ще ви кажа адрес, но можете и да ми разрешите да ви закарам, където пожелаете, може би до друга стоянка в града, оттам да тръгнете, където пожелаете, а аз ще разбера дали някой ви следи.

— Тъй ли?

— За трийсет и две години и най-големият глупак научава по нещо. Жена ми твърди, че няма любовници само защото съм изучил основно професията си.

— Приемам поканата ви — прекъсна го с усмивка Вал. — Много съм уморена. Искам да отседна в малък хотел, може би в „Льо Пон

Роял“, знам къде е.

— Отличен избор, но трябва да ви кажа, че съпругата ми ще ви посрещне с радост и без въпроси.

— Искам да разполагам с времето си, мосю — отвърна Валери и седна в колата.

— D'accord.

— Защо правите това? — попита тя, когато Прюдом се настани зад волана. — Съпругът ми беше... е адвокат. Правилата не могат да бъдат много различни. Да не сте някакъв съучастник, който предполага това, което съм сигурна, че предполагате?

— Искам само да ми се обадите и да кажете, че сте от семейството на Татяна. Това е моят риск и моята награда.

Конвърс погледна часовника си, свален от китката на един труп толкова отдавна, че вече не можеше да си спомни кога. Беше шест без петнайсет сутринта и слънцето безмилостно огряваше клисурата, която му служеше за крепост. Потокът беше долу и той удовлетвори нуждите си надолу по течението, а лицето си потопи срещу него. Трябваше да тръгва, до границата оставаха осем километра.

Стигна Кел. Купи си бръснач, защото свещеникът трябва да поддържа възможно най-добър външен вид, дори под натиска на лоши пътни условия. Обръсна се във фериботното депо до реката и се качи на ферибота до Страсбург през живописния Рейн. Митничарите се изпълниха с такова страхопочитание към якичката и паспорта му, както и към опърпания му вид, несъмнено възприет като обет за бедност, че докато минаваше през сградата, започна да благославя цели семейства.

Когато се озова на гъмжащите улици, разбра, че първо му трябва хотелска стая, за да измие под душа двата дни на страх и насилие и да даде дрехите си за почистване или да си купи нови. Свещеник с вид на бедняк нямаше какво да прави между скъпите чудеса на Шамони, щеше да привлича вниманието. Но нормално облечен свещеник щеше да бъде напълно приемлив сред тълпата. Мисли и допусчай какво очаква от теб опонентът ти и направи обратното, за да извлечеш полза. Ловците на „Аквитания“ щяха да очакват да смени свещеническото облекло. Е, нямаше да го направи, във Франция имаше твърде много свещеници и прекалено големи облаги от статута на духовник.

Регистрира се в хотел „Софител“ на площад „Сен Пиер льо Жьон“ и без увъртания обясни на рецепцията, че е пътувал три дълги и изнурителни дни и помоли да имат добрината да му доставят няколко неща, от които има голяма нужда. Бил от заможна енория в Лос Анжелис и... Стодоларовата банкнота свърши останалото. След един час костюмът му беше изчистен и изгладен, калните му обувки лъснати до блясък и от „магазин, за нещастие, доста далече от хотела“ бяха купени две ризи със свещенически якички, което наложи допълнително заплащане. Регистрира се в осем и петнайсет сутринта, а в десет без петнайсет беше готов да направи последните си приготовления за Шамони.

Не можеше да рискува и да вземе самолет или влак, прекалено много неща му се бяха случили по летища, гари и влакове. А рано или късно щяха да открият колата на Хермионе Гайнер и посоката, ако не и целта му, щяха да станат известни. „Аквитания“ щеше да вдигне тревога зад трите граници на Германия, Франция и Швейцария. Отново най-сигурното средство беше колата. Извика жадния за сътрудничество администратор и на младия монсеньор беше уредена кола под наем и му бе обяснен маршрутът до Женева, намираща се на около триста и шейсет километра на юг.

Естествено, не смяташе да минава границата и да ходи в Женева. Щеше да мине по крайграничните пътища и да се отпрати към Шамони, на час и нещо от границата. Изчисли, че ще пътува пет или шест часа и най-късно до пет следобед ще е в подножието на Монблан. Без да губи повече време, напусна Страсбург по алпийската магистрала, обозначена на картата му с номер 83.

Валери започна да се облича още щом първата светлина на утрото отвори неравномерните силуети на сградите по булевард „Распай“ зад прозорците на парижкия ѝ хотел. Не можа да мигне цяла нощ. Лежа будна и премисля думите на странния французин от „Сюрте“, който не можеше да говори официално. Беше се изкушила да му каже истината, но знаеше, че засега, а може би и изобщо, няма това право, защото вероятността да попадне в капан беше значителна. Все пак в молбата му звучеше истина: „Обадете се и кажете, че сте от семейството на Татяна. Това е моето желание и моята награда.“

Джоел нямаше да се колебае в мнението си. Ако човекът не беше уловка на „Аквитания“, в стратегията на генералите имаше пробойна, за която не подозираха. Надяваше се, че той работи за себе си, но да му се довери на този етап беше невъзможно.

Още в самолета от Лос Анжелис беше прочела вътрешното разписание на „Ер Франс“ и бе избрала маршрута си до Шамони. „Ер Турен“ имаше по четири полета дневно до Анеси — най-близкото летище до Шамони и Монблан. Беше се надявала вечерта да направи резервация за полета в седем сутринта, но внезапната тревожна намеса на Прюдом направи това невъзможно и когато се обади от „Пон Роял“ в „Ер Турен“, самолетът се оказа запълнен — беше лято и Монблан представляваше туристическа атракция. Остана в списъка на чакащите за полета в единайсет. Щеше да е най-добре да чака на летище „Орли“, тълпата беше най-доброто убежище, както твърдеше Джоел.

Слезе във фоайето, плати си сметката и помоли за такси.

— A quelle heure, madame?

— Maintenant, s'il vous plaît.

— Dans quelques minutes^[1].

— Мерси.

Таксито пристигна и Вал се качи. Поздрави я кисел, сънлив шофьор, който нямаше намерение да излезе от колата да ѝ помогне и едва прояви готовност да приеме поръчката ѝ.

— „Орли“, моля.

Шофьорът потегли, стигна до ъгъла и изви кормилото наляво, за да тръгне в противоположна посока по „Распай“ към магистралата за летището. Кръстовището изглеждаше празно. Но не беше.

Трясъкът зад тях бе внезапен и близък — метал стържеше метал, посипаха се стъкла и заскърцаха гуми. Шофьорът удари спирачка и извика уплашен, когато таксито занесе на завоя. Вал се удари в облегалката на предната седалка и падна на колене на пода. Шофьорът изскочи от колата и хукна да се разправя с катастрофиралите зад гърба им.

Изведнъж задната врата се отвори и набръчканото, изтощено лице на Прюдом се надвеси над нея. От драскотина на челото му се стичаше кръв. Заговори бързо и тихо:

— Тръгвайте, мадам, където и да отивате. Вече никой няма да ви преследва.

— Вие?... Стоял сте тук цяла нощ! Чакал сте ме и сте наблюдавал. Вие сте блъснал онази кола!

— Няма време. Ще извикам шофьора ви. Трябва да направя досадния си доклад и да разхвърлям някои неща из колата на преследвача ви, а вие тръгвайте.

— Името! — извика Вал. — Татяна ли беше?

— Да.

— Благодаря ви!

— Довиждане и късмет!

Човекът от „Сюрте“ се изправи и се завтече към двамата французи, които се караха зад таксито.

В три и двайсет Конвърс прочете табелата SAINT-JULIEN EN GENEVOIS — 15 КМ. Беше заобиколил границата с Швейцария и пред него се простираше магистралата за Шамони, на изток от Женева и на юг от Анмас. Щеше да стигне до Монблан след час и нещо. Беше успял! Беше карал както никога досега, мощният ситроен реагираше на пилотските му докосвания, пилотският му ум не виждаше нищо друго освен пътя и апаратурата пред него, не усещаше нищо освен наклона на алпийските завои. Веднъж спря в Понтарлие за бензин и изпи чаша горещ чай от автомат. Откак напусна магистралата, за да мине по преките планински пътища, скоростта зависеше единствено от моменталните му и точни рефлексии. Още един час. Чакай ме, Вал.

Валери погледна часовника си, готова да закрепчи, както ѝ се искаше от шест и половина сутринта на летище „Орли“. Беше четири и десет следобед и целият ден мина в поредица от злощастия — от катастрофата на булевард „Распай“ и разкритието на Прюдом, че я следят, до пристигането ѝ в Анеси с полета от Париж в един часа, също закъснял поради повреда на вратата на багажното отделение в самолета. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, но знаеше, че не може да си позволи да губи контрол над себе си. Само щеше да привлече вниманието, вече го беше направила.

За самолета в седем часа нямаше места, а машината в единайсет беше претоварена. През изхода пускаха само хора с билети. Беше протестирала толкова гневно, че хората се заобръщаха. Реши да опита с подкуп, който само ядоса чиновника — не защото го обиди, а защото

нямаше възможност да ѝ услужи и да вземе парите. И отново пътниците пред и зад нея на двете опашки я изгледаха, когато той я смъмри с чисто галска надменност. Ако продължавам така, няма да стигна жива до Шамони, реши Вал и прие билет за един часа.

Самолетът кацна в Анеси с над половин час закъснение — в три и няколко минути, а опашката за таксита я накара да се държи по начин, който обикновено избягваше. В качеството си на сравнително висока жена знаеше какъв ефект предизвиква, когато започне да гледа отвисоко хората около себе си. Колкото и да беше глупаво, повечето хора го приемаха не като природна даденост, а като признак за вътрешно превъзходство. Жените се смущаваха, а мъжете ставаха плахи. Тази тактика ѝ помогна да пререди няколко души на опашката, но беше безнадеждно далече от началото ѝ. Тогавя случайно погледна вдясно. В другия край на платформата видя лъскави лимузини и няколко шофьори, които пушеха, облежнати на тях, чоплеха си зъбите и си приказваха. За Бога, какво чакаше? Измъкна се от опашката и тичешком отвори чантата си.

А последното ѝ раздразнение дойде в резултат на нещо, което трябваше да помни. В амфитеатъра на чудесното „село“ Шамони имаше забрана за движение на автомобили. Слезе от лимузината и тръгна бързо по широкия булевард. Видя в далечината големия червен терминал на лифта. Не можа да се сдържи. Започна да тича, все по-бързо и по-бързо! Чакай ме горе, мили! Остани жив и ме чакай!

В пет без десет Конвърс удари спирачка на паркинга и изскочи от колата. По магистралата към Монблан имаше голямо движение и близо до строежа на огромния нов мост се получи задръстване. Всички мускули на десния му крак бяха схванати от усилието непрекъснато да търси пролуки в летаргичното движение. Но все пак стигна! Беше в Шамони. Пред него се разгръщаше великолепието на Алпите, долу се виждаше селото. Затича се, като жадно гълташе свежия планински въздух. Забрави за болката, защото тя трябваше да го чака! Вал, моля те, успей! Толкова те обичам... по дяволите, имам нужда от теб! Чакай ме!

Тя стоеше до сградата на лифта и гледаше облаците под краката си, образуващи стена, покрила всички земни грижи. Потрепери от

алпийския студ, но не помръдна. Застана до каменния парапет с дебел планински телескоп, през който туристите се наслаждаваха на красотите на Алпите срещу няколко франка. Боеше се до смърт, че той няма да дойде, че няма да може да дойде. Смърт.

Задаваше се последният лифт, след залез го спираха, защото замръзваше в отсъствието на слънце. Тя бе единственият човек освен бармана и няколко клиенти зад стъклените врати на бара. Джоел! Помолих те да останеш жив! Моля те, направи каквото те помолих!

Вагонът на лифта бавно се приближи и спря със скърцане. Вътре нямаше жива душа. Беше празен! Смърт.

И тогава се появи той, висок мъж със свещеническа якичка, и покривът на света отново придоби смисъл. Слезе от вагона, тя се втурна към него и той тръгна към нея. Прегърнаха се и се притиснаха един към друг, както никога не бяха правили, докато бяха мъж и жена.

— Обичам те! — прошепна той. — Боже мой, колко те обичам!

Тя се отдръпна от него, сложила ръце на раменете му, и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ти си жив, тук си! Изпълни молбата ми.

— Длъжен бях — рече той, — защото молбата беше твоя.

[1] В колко часа, госпожо? — Веднага, ако обичате. — След няколко минути (фр.). — Бел. пр. ↑

Спаха голи, прегърнати, притиснали телата си, сякаш искаха да отблъснат света, срещу който трябваше да се изправят сутринта. Но поне няколко часа можеха да оставят за себе си — да дават и да получават един от друг, да знаят, че са съвсем сами, да си говорят шепнешком и да се опитат да проумеят какво и защо са загубили, да си обещалят, че никога няма да го загубят отново.

Когато утрото дойде, не искаха да го приемат, поне не веднага. Навън беше техният добре познат свят, но имаше и друг, който генералите от „Аквитания“ бяха готови да им наложат.

Поръчаха закуска и две канички кафе. Докато Вал разресваше косата си, Джоел отиде до прозореца и се загледа в цветния оживен Шамони. Навсякъде миеха с маркучи улиците. Шамони се подготвяше за нашествието на летните туристи и Конвърс реши, че са имали невероятен късмет, като намериха стая. Бяха обиколили три хотела, в първия едва се добраха до рецепцията. „За Бога, махни тази якичка!“ — беше изсъскала Валери. И трите бяха пълни, но в четвъртия — „Кроа Бланш“, някой току-що се беше отказал от резервацията си.

— След малко ще изляза да купя дрехи — обади се Валери зад гърба му.

— Колко ми липсваше всичко това — каза той, обърна се и обви ръце около нея. — Липсваше ми. Много.

— Нали се намерихме, мили. Това е единственото, което има значение.

На вратата се почука, вежливо чукане на сервитьор. Валери продължи:

— Сигурно носят кафето. Иди си измий зъбите с моята четка.

Седнаха един срещу друг на малката мраморна масичка до прозореца. Знаеха, че е време да започнат да мислят за външния свят. Джоел сложи лист и химикалка до кафето си.

— Още не мога да преглътна поведението на леля! — внезапно заговори Вал. — Как можах? Защо не ми мина през ума?

— И аз си задавах същите въпроси — нежно се усмихна Конвърс. — По отношение на теб.

— Чудя се как вчера не ме изхвърли от лифта.

— На два пъти ми мина през ума.

— Божичко, каква глупачка бях!

— Не, просто беше отчаяна — поправи я Джоел. — Също като леля си. Хващахте се за всяка сламка. Тя отчаяно се стреми да се върне в единствените пълноценни дни на живота си. Човек, обзет от такива чувства, може да бъде много убедителен. Говореше с нужните думи, със същите езотерични фрази, които си слушала от дете. Затова си й повярвала. Аз бих сторил същото.

— Ужасен си, когато искаш да утетиш някого, скъпи. По-кратко, още е сутрин.

— Разкажи ми за Сам Абът — рече той.

— Разбира се, но преди да започна, искам да знаеш, че не сме сами. В Париж има един инспектор от „Сюрте“, който знае, че не си убил Ръоне и че не би могъл да убиеш тъй наречения шофьор в „Жорж V“

Джоел сепнато се наведе над кафето си.

— Но аз го убих! Бог ми е свидетел, че не исках, стори ми се, че посяга за пистолет, но аз го пребих, блъсках главата му в стената. Умрял е от мозъчни травми.

— Не е. Убили са го в болницата. Бил е удушен. Прюдом каза, че това не е имало връзка с раните му. Както се изрази той, щом не си убил шофьора и Ръоне, колко души още не си убил? Смята, че всичко е инсценировка. Не разбира защо са укрили някои факти около смъртта на шофьора, а при Ръоне изведнъж се намират улики, които би трябвало да се оповестят много по-рано, ако наистина са съществували. Става дума за отпечатъци от пръстите ти в кабинета на Матилон. Прюдом иска да помогне, даде ми телефон, на който можем да го намерим.

— Не е ли опасно да му се доверим? — попита Джоел, докато записваше нещо на листа.

— Мисля, че не. Вчера сутринта направи нещо забележително, но ще стигна и до там.

— Човекът от „Жорж V“ — тихо изрече Конвърс. — Помощникът на Бертолдие. Оттам започна бягството ми. Сякаш някой

внезапно се е възползвал от момента, видял е възможната стратегия и не е искал да изпусне удобния случай. „Изкарайте го убиец, може би ще се окаже полезно в бъдеще. Цената е само един човешки живот.“ Боже мой! — Джоел драсна клечка кибрит и запали цигарата си. — Продължавай. Започни от началото. Какво стана със Сам?

Разказа му всичко, като започна от невероятната случка в „Сейнт Риджис“ в Ню Йорк — телефонния разговор, последван от енергичен млад мъж, хукнал нагоре по стълбите на хотела, а сетне за капитана, преследвал я по улицата.

— Най-странното в случая е — рече Джоел, — че хората, които са се обадили, може да са били на страната на закона.

— Как така? Единият приличаше на хитлеров младеж, а другият беше униформен!

— Повечето от униформените биха искали някой тайфун да отнесе генералите от „Аквитания“. Не забравяй, Фицпатрик заяви, че четирите досиета са се появили от най-дълбоките държавни архиви и съдейки по съдържанието им, Конъл беше уверен, че са подготвени с активното участие на военните. Може би тайнствените ми партньори във Вашингтон започват най-сетне да използват от скривалищата си. Извинявай. Продължавай.

Вал му описа срещата си със Сам в закусвалнята в Лас Вегас — женения Сам, баща на две момиченца. Джоел я слушаше с притворени очи, антените му се въртяха и ловяха всички нюанси на фразите й, всяко нещо, което би могло да има повече от едно значение, и отчаяно се мъчеше да открие някоя сламка, за която да се улови, за да изгради следващите си ходове. Протегна ръка, за да прекъсне Вал.

— Тримата ли щяхте да ходите във Вашингтон?

— Да.

— Ти, Сам и онзи човек, с когото е смятал да говори и който е знаел какво трябва да се направи.

— Да. И благодарение на когото убиха Сам. Той е бил единственият, с когото Сам е разговарял.

— Но Абът му се е доверявал. „Бих му поверил живота си“, нали така се е изразил?

— Да, но е сгрешил.

— Не е задължително. Сам беше сговорчив, но не и доверчив. Подбираше внимателно приятелите си, защото знаеше, че чинът му го

прави уязвим.

— Но той не е говорил с никой друг...

— Сигурен съм в това, но на другия човек се е наложило. Знам едно-друго за съвещанията по кризисни въпроси във Вашингтон, а Сам е имал предвид точно това, когато е заявил, че тримата ще ходите във Вашингтон. Тези съвещания не се провеждат току-така. За да се отвори пътечка в бюрократичната неразбория, трябва няколко силни думи. Естествено, името на Сам е било назовано най-напред, може би след това е било споменато моето, твоето или името на Делавейн, всяко от които би било достатъчно — Конвърс взе химикалката. — Как се казваше този човек?

— Божичко! — възкликна Вал, затвори очи и заразтрива с пръсти челото си. — Чакай да помисля... Алън, малкото му име беше Алън... Алън Мецгър? Метланд?

— Имаше ли някакъв ранг?

— Не. Меткаф! Алън Меткаф, точно така.

Джоел записа името.

— Добре, да минем към Париж, към човека от „Сюрте“.

Тя започна с необичайното поведение на чиновниците по имиграцията, което доведе до странната среща с измъчения, смачкан Прюдом. Стигна до смайващите разкрития на французина. Повтаряше се, но и попълваше с подробности, които беше изпуснала при първия си разказ. Когато свърши, Джоел за втори път вдигна ръка, устата му беше зяпнала от смайване, очите му бяха оживени и разширени.

— Семейството на Татяна? — попита той, сякаш не вярваше на ушите си. — Сигурна ли си?

— Напълно. Питам го пак сутринта.

— Сутринта ли? Да, ти спомена, че сутринта бил направил нещо забележително. Какво стана?

— Прекарал е цялата нощ в колата пред хотела ми и когато малко след зазоряване тръгнах с такси за летището, той се блъсна в колата зад нас. Опитали са се да ме проследят. Каза ми да се махам веднага оттам. Тогава го накарах да повтори името. Беше Татяна.

— Ръне ми каза да използвам това име пред Корт Торбеке в Амстердам. „Кажи, че си от семейството на Татяна.“ Това бяха инструкциите му.

— Какво значи това?

— Ръоне не ми даде подробности, но горе-долу се ориентирах. Очевидно това е някаква парола.

— Защо?

— Матилон ми обясни, че семейството на Татяна се ползва с доверието на най-подозрителните хора в света, които не могат да си позволят да правят грешки.

— Но кои са те?

— Руснаци. Кремълски комисари, които засипват с пари брокери на запад, за да ги инвестират.

— Прав си — реши Вал. — Шантава история.

— Но върши работа, не виждаш ли? Почтени хора, които поради една или друга причина са се озовали в свят, който вероятно ненавиждат, и знаят на кого могат да се доверят. Да си от семейството на Татяна е нещо като препоръка. Не само сигнал за тревога, но и нещо повече. Означава, че сигналът е изпратен от свой човек. Обзалагам се, че кръгът е изключително тесен. А за нас е ключ, на който можем да се доверим.

— Представяш си, че си в съда, нали? — попита Вал и посегна през масата към свободната му ръка.

— Не мога иначе. Факти, имена, тактики... Някъде има пукнатина, път, по който можем да поемем. И то бързо.

— Аз бих започнала с Прюдом — отбеляза Валери.

— Ще се обърнем и към него, но не веднага. Да караме поред. В стаята има ли два телефона? Една бивша съпруга снощи ми попречи да забележа.

— Да, в банята.

— Искам да се обадиш на този Меткаф, Алън Меткаф в Лас Вегас. Ще вземем телефона му от информацията. Аз ще подслушвам.

— И какво да му кажа?

— Какво име използва, когато се свърза със Сам?

— Нали ти казах, Паркет.

— Кажу ми само кой се обажда. Нищо повече. Нека той направи първата стъпка. Ако е грешна, ще разбере. И двамата ще разберем и аз ще затворя. Ти ще ме чуеш и също ще затвориш.

— Ами ако го няма? Ако ми се обади съпруга, приятелка или дете?

— Бързо остави името си и кажи, че ще се обадиш след един час.

Питър Стоун седеше на дивана, опрял крака на масичката за кафе. Срещу него в двете кресла се бяха разположили армейският капитан без униформа и младият флотски лейтенант, също цивилен.

— Разбрахме се — каза Стоун. — Ще опитаме с този Меткаф и ще стискаме палци. Ако сме сгрешили... ако аз съм сгрешил, ще ни проследят и не си правете илюзии, виждали са ни тук и могат да ни идентифицират. Но аз ви предупредих, че идва време, когато трябва да поемете рискове. Ще бъдете извън защитената си територия и ще искате час по-скоро да се върнете в нея. Не мога да ви обещаая, че ще успеете. Този телефон е свързан с друг — в голям хотел на другия край на града, тъй че ако ни засекаат, ще се забавят, докато проверят всички стаи в хотела. Когато свършат, всеки грамотен телефонен техник може да слезе в подземие то и да открие връзката.

— Колко време ни дава това? — попита капитанът.

— Хотелът е един от най-големите в Ню Йорк — отвърна Стоун. — Ако имаме късмет — между двацет и четири и трийсет и шест часа.

— Да действаме! — рече флотският.

— За Бога! — възкликна капитанът и прекара ръка през косата си. — Добре, опитай да говориш с него. Все пак не съм сигурен защо се налага.

— Налага го логиката. Информацията е била леснодостъпна. Абът е обявявал всеки ден програмите на полетите си и ги е изпълнявал точно. Освен това се набиват в очи честите му обеди насаме с Меткаф и семейните вечери по домовете им. Смятам, че той му е вярвал, а освен това е логично да се обърне към Меткаф, дългогодишния офицер от разузнаването. Има и нещо друго. Също като Конвърс, и двамата са били военнопленници във Виетнам.

— Да действаме! — призова отново флотският лейтенант.

— За, Бога, избери друга фраза — намръщи се капитанът.

— Телефонен секретар! — извика Вал, закрила с ръка слушалката.

Джоел излезе от банята.

— Един час — прошепна той.

— Един час — повтори тя. — Госпожица Паркет ще се обади повторно след един час — затвори телефона.

— И на всеки кръгъл час — допълни Конвърс, загледан в телефона. — Това не ми харесва. Там е един часът през нощта и ако има жена и деца, все някой трябваше да се обади.

— Сам не спомена нищо за жена и деца освен за своите.

— Не е имало защо да ти говори за семейството на Меткаф.

— Джоел, може да има поне десет обяснения.

— Надявам се, че не е това, за което си мисля.

— Нека се обадя на Прюдом — рече Валери. — Да използваме семейството на Татяна.

— Не още.

— Защо?

— Имаме нужда от друго, той има нужда от друго — погледът на Джоел се спря на дебелия плик, адресиран до Нейтън Саймън. Беше на писалището, под фалшивия му паспорт. — Боже мой, май разполагаме с каквото трябва. През цялото време е било под носа ни.

Вал проследи погледа му.

— Анализът, който си направил за Нейтън?

— Най-добрият доклад, който съм писал, макар че не е никакъв доклад. Не засяга никакви законови положения освен в най-общ смисъл, не съдържа доказателства, които да подкрепят обвинението, а само описание на извратените амбиции на властни мъже, които желаят да променят законите. Ако „компрометирам“ означава убивам, ако възнамеряват да извършат масови покушения, може и да го постигнат.

— Накъде биеш, Джоел?

— Ако ще подготвям материали за съдебен процес, най-добре да го направя по единствения начин, по който мога — всичко да е основано на писмени декларации и показания под клетва. Ще започна с моите и ще свърша с разпитите преди процеса.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Обяснявам ти закона, госпожо Конвърс — отвърна Джоел и взе плика. — И каква е целта му. Мога да използвам голяма част от написаното тук, но под друга форма. Естествено, ще ми трябват клетвени декларации и колкото повече, толкова по-добре. Едва тогава ще включим Прюдом и семейството на Татяна. След това се надявам да се свържем с Меткаф, вероятно ще има какво да ни каже... И накрая

ще искам да разпитам лично поне двама от обвиняемите — Лайфхелм и Абрамс, а може и самия Делавейн.

— Ти си луд! — извика Валери.

— Не, не съм — простичко рече Конвърс. — Знам, че ще имам нужда от помощ. Но имам достатъчно пари да наема два взвода негодяи. Предстои ни много работа, Вал. Всички съдилища обичат безупречните документи. Трябва ни юридическа стенографка. Постарай се да намериш някоя, която ще склони да стои тук цял ден и половината нощ, ако се наложи. Предложи три пъти по-високо заплащане от нормалното.

— Да предположим, че открия такава — каза Вал. — Какво смяташ да й диктуваш?

Джоел се намръщи и отиде до прозореца.

— Роман — отсече той и се обърна. — Пишем роман. Първите двайсет-трийсет страници се развиват в съдебна зала.

— И в него участват истински личности, за които всички са чували?

— Това е нов жанр, но все пак е само роман. Нищо повече.

В Ню Йорк разсъмна и Стоун отново беше сам. Флотският лейтенант и капитанът се бяха върнали в кабинетите си във Вашингтон. Така бе по-добре, и без това не можеха да му помогнат, а колкото по-рядко ги виждаха около апартамента, толкова по-лесно можеха да се изплъзнат от разпознаване, ако паднеше гилотината. А тя щеше да падне. Стоун не се съмняваше. Беше ясно, както беше ясен и фактът, че полковник Алън Меткаф е струната, с която щяха да започнат музиката. „Без него — би казал Джони Реб в доброто старо време — мелодията няма да излезе от цигулката.“ „Но дали ще се появи?“ — питаше се бившият оперативен работник от ЦРУ. Очевидно беше изчезнал, така му казаха в Нелис, и тези, които разследваха изчезването му, не се правеха, че разбират или одобряват отсъствието му. И това му казаха, при това доста грубичко.

Но Стоун разбираше. Меткаф вече знаеше и ако имаше капка мозък, нямаше да играе по правилата. Стига да беше жив. Но бившият агент разбираше и други неща, свързани с телефонните секретари и служителите от разузнаването. Оборудването беше усъвършенствано и можеше да се настройва за различни операции. Меткаф също щеше да

го използва, ако беше жив и имаше ум в главата. Щеше дистанционно да го програмира и препрограмира, щеше да чуе всичко, което иска, да изтрие всичко, което иска, и да остави някаква заблуждаваща информация. Щеше да има и кодирано съобщение, вероятно подменяно всеки ден, и ако не му се отговореше правилно, с микровълни щеше да унищожи лентата. Ако имаше ум в главата. Ако беше жив.

Стоун разчиташе и на двете. Затова беше оставил съобщение на телефонния секретар на Меткаф преди един час — в шест и трийсет и пет. Беше избрал името, под което бившата съпруга на Конвърс трябваше да се свърже с покойния Самюъл Абът. Марк Аврелий се появи. Отговори и изтрий. След това Стоун беше продиктувал телефона, който, ако беше засечен, щеше да отведе търсачите в хотел „Хилтън“ на Петдесет и трета улица.

Имаше още един човек, с когото Стоун би желал да се свърже, но той беше „в отпуск, няма начин да го открием“. Думите бяха безспорна лъжа. Човекът бе Дерек Билейми, началник на „Тайни операции“ в британската МИ-6 и един от малкото истински приятели на Стоун по време на работата му в ЦРУ. Билейми му беше толкова близък, че когато Питър заемаше длъжността главен представител на ЦРУ в Лондон, англичанинът му бе казал в очите да напусне, преди уискито да го прикове на алкохолния кръст. „Имам близък лекар, който ще ти даде документ за леко психическо разстройство, Питър. Имам вила за гости в Кент. Остани там и се оправяй, старче.“

Стоун отказа и това се оказа най-саморазрушителното решение, което беше взимал. Останалото бе пиянският кошмар, предречен от Билейми.

Но Питър искаше да се свърже с него не заради приятелската му загриженост, а заради прозорливостта му, скрита зад приятна и дори прозаична външност. А увереността, че Дерек Билейми носи пулса на Европа в главата си, го караше да вярва, че с помощта на основната информация, която щеше да му предостави, ще надуши операцията на Делавейн. Всъщност, мислеше с надежда Стоун, той вероятно я надушва в момента в Ирландия, където вероятно се намираше. Рано или късно, дано да беше по-рано, Билейми щеше да отговори на обаждането му. А когато го направеше, Питър щеше да му опише подробно прехвърлянето на оръжие от Уисконсин. Дерек Билейми

ненавиждаше делавейновците. Старият приятел щеше да му стане съюзник срещу генералите.

Телефонът иззвъня, Стоун го погледна и изчака да звънне втори път. Меткаф? Посегна и вдигна слушалката.

— Ало?

— Аврелий?

— Подозирах, че ще се обадите, полковник.

— Кой сте вие, по дяволите?

— Името ми е Стоун и сме от една и съща страна на барикадата, поне така смятам. Но вие носите униформа, а аз — не, тъй че имам нужда да повиша доверието си към вас. Разбирате ли ме?

— Вие сте едно от копелетата във Вашингтон, които го изпратиха сам!

— Да, полковник, аз съм едно от тези копелета. Какво се случи с генерал Абът?

— Убиха го, кучи сине! Надявам се, че телефонът ти е чист.

— Най-малко двацет и четири часа ще е чист. Тогава всички се покриваме, както се покрихте вие.

— Нямате ли съвест? Не се ли упрекувате? Знаете ли какво направихте?

— Нямаме време за това, полковник. Може би по-късно, ако има по-късно... Хайде, войниче, казвай! Дълги години съм живял с всичко това! Казвай! Къде ще се срещнем? Къде се намираш?

— Добре, добре — отговори очевидно изтощеният офицер. — Смених около дванайсет полета. Намирам се... къде, по дяволите, се намирам? В Ноксвил, Тенеси. След двацет минути излитам за Вашингтон.

— Защо?

— За да взривя тази шибана работа, защо иначе?

— Да не си посмял, ако искаш да останеш жив! Би трябвало вече да си го разбрал. Значи си сглобил нещо от информацията, която Абът ти е дал?

— Да.

— И него го гръмнаха във въздуха, нали?

— Млъкни, по дяволите!

— Би трябвало да си го научил вече. Те са навсякъде — невидими и неуловими. Една неуместна дума, и ще те открият.

— Знам! — кресна Меткаф. — Но аз се занимавам с тази работа от двайсет години. Трябва да има поне един човек, на когото да вярвам.

— Полковник, нека поговорим спокойно. Сложете кръст на Вашингтон и вземете самолета за Ню Йорк. Ще ви резервирам стая в „Алгонкин“, дори вече съм я резервирал.

— На чие име?

— Маркърс, естествено.

— Добре. Щом вече сме затънали така здраво, трябва да ти го кажа. Жената се мъчи да ме открие от един часа през нощта.

— Съпругата на Конвърс?

— Да.

— Тя ни трябва. И той също.

— Ще препрограмирам апарата. Значи в „Алгонкин“?

— Точно така.

— Той е нюйоркчанин, нали?

— Да. Живял е тук много години.

— Дано е умен. Много умен.

— Никой от двамата нямаше да е жив, ако не бяха много умни, полковник.

— Ще се видим след няколко часа, Стоун.

Цивилният затвори телефона, ръцете му трепереха, очите се спряха на бутилката с бърбън в другия край на стаята. Не! Никакво пиене. Стана от стола и отиде до леглото, където зееше малкият му куфар. Напълни го, като остави бутилката на масата, излезе и тръгна по коридора към асансьорите.

Аз, Джоел Харисън Конвърс, адвокат, получил право на практика от комисията на щата Ню Йорк и служител във фирмата „Талбът, Брукс и Саймън“ с адрес Пето авеню номер 666, Ню Йорк, пристигнах в Женева, Швейцария, на 9 август за юридически преговори от името на „Ком Тек Корпорейшън“, клиент на фирмата, в която работя, с цел оформяне на сделка, свързана с бъдещото обединение на фирмите „Ком Тек“ и „Берн“. Сутринта на 10 август, около осем часа, бях потърсен от главния юридически съветник на „Берн“ — господин Ейвъри Престън Холидей от Сан Франциско, Калифорния. Тъй като беше американец, отскоро работещ с швейцарска фирма, аз се съгласих да се срещна с него, за да му изясня съществуващите спорни точки и

позицията на моята фирма. Когато отидох в кафенето на „Ке дю Монблан“, познах в господин Холидей мой съученик от училище „Тафт“ в Уотъртаун, Кънектикът. Тогава името му беше Ейвъри П. Фаулър. Господин Холидей с готовност потвърди, че е същият човек, и ми обясни, че фамилието му име е било сменено след смъртта на баща му и повторния брак на майка му с Джон Холидей от Сан Франциско. Обяснението му беше приемливо, но не и обстоятелствата. Господин Холидей имаше възможност предварително да ме запознае със самоличността си, но не се възползва от нея. Това не бе безпричинно. Сутринта на 10 август господин Холидей е поискал да проведе поверителна среща с долуподписания по въпрос, нямаш нищо общо със сливането на „Ком Тек“ и „Берн“. Тази среща е била основната причина за пребиваването му в Женева и беше първото от много смущаващи разкрития...

Ако материалът, който почтената и сдържана секретарка англичанка стенографираше и преписваше на машина, представляваше дори минимален интерес за нея, тя с нищо не го показва. Работеше като картечница, без да отпуска тънките си стиснати устни и да помръдва глава, на чийто връх беше кацнало строго стегнато кокче побеляла коса. Предпазливото обяснение на Валери, че съпругът ѝ е американски писател, впечатлен от някои последни събития в Европа, беше посрещнато с хладен поглед и ненужната информация, че юридическата секретарка никога не гледа телевизия и рядко чете вестници. Беше членка на Френско-италианското алпийско дружество, чиято цел бе да съхранява природата от разрушителната човешка дейност. Работата в дружеството отнемала цялото ѝ време и енергия, когато не печелела средства, които да ѝ позволят да остане сред любимите си планини. Приличаше на автомат, някой можеше да ѝ продиктува Библията, без да разбере какво пише.

Изтичаше седмият час, а на телефона на Меткаф в Лас Вегас още не се обаждаше никой. Само телефонният секретар. Беше време за осмото обаждане.

— Ако и сега не го намерим — мрачно заяви Конвърс, — ще се обадиш на Прюдом. Искях първо да говоря с Меткаф, но може би... няма да е възможно.

— Каква е разликата с кого ще говориш най-напред? Имаш нужда от спешна помощ, а той иска да помогне.

— Разликата е там, че знам за Прюдом, ти ми го обясни. Имам представа какво може и какво не може да направи, но не знам нищо за Меткаф, освен че Сам го е задействал. Трябва да направя специално изявление пред този, с когото ще говоря най-напред, ще хвърля обвинения, от които ще му се завие свят. Това са сериозни неща, Вал, и трябва да започна с най-силните си аргументи... Опитай пак Меткаф — Джоел се обърна и тръгна към телефона в банята, докато Валери набираще международния код за Лас Вегас, Невада.

— Трето обаждане, съобщението прието. Моля представете се повторно и бройте бавно до десет. Не затваряйте телефона.

Джоел остави слушалката на ръба на умивалника и се втурна към спалнята. Тръгна към Вал с вдигната ръка, взе молива и написа: „Говори. Бъди спокойна. Това е АПС.“

— На телефона е госпожица Паркет. Едно, две, три, четири...

Конвърс се върна в банята, взе слушалката и започна да слуша.

— ... осем, девет, десет.

Тишина. Последваха две резки прещраквания и металният глас отново заговори.

— Потвърдено. Благодаря. Слушате втора лента, която ще се унищожи с микровълни, когато свърша. Слушайте внимателно. На един остров има място, добре известно с племенните си ноци. Кралят ще бъде на стола си. Това е. Унищожавам записа.

Джоел затвори телефона и се втренчи в едва четливите думи, които беше надраскал със сапун върху огледалото над умивалника. Вратата се отвори и влезе Валери с листче в ръка.

— Записах го — рече тя и му го подаде.

— И аз го записах, но твоето може да се чете. Божичко, това е истинска главоломка!

— Също като тази, която ми зададе ти. Какво, за Бога, е АПС?

— Анализатор на психологически стрес — отвърна Конвърс и се облегна на стената, зачетен в съобщението на Меткаф. Вдигна поглед. — Скенер на гласове, който може да се включи към телефон или телефонен секретар и трябва да каже дали човекът, с когото говориш, лъже, или казва истината. Лари Талбът имаше по едно време, но го

заряза, защото не можел да намери нито един човек, който да не го лъже, включително деветдесет и две годишната му майка.

— Може ли да му се вярва?

— Твърдят, че е много по-точен от детектора на лъжата, стига да знаеш как да разчиташ резултатите и как да боравиш с него. В твоя случай стана. Гласът ти е бил сравнен с другите ти обаждания, което значи, че този Меткаф разполага с доста съвършена техника. Скенерът е включил втората касета и всичко е направено с дистанционно управление от друг телефон. В противен случай, след предаване на съобщението щеше да се обади той лично.

— Но щом гласът ми е потвърден, защо е тази гатанка?

Какъв е този остров с племенни нощи?

— На всяка машина може да се противодейства с друга. Затова не ги приемат за доказателство в съда. Меткаф е поел риск, но го е ограничил — Конвърс се върна към написаното от Вал.

— Остров — бавно издума Вал, зачетена в написаното със сапун върху огледалото. — Племена... Карибски племена, има ги навсякъде. Или на Ямайка — племенни нощи, ритуали на Обея, вуду ритуали в Хаити. Дори на Бахамските острови индианците лукая имат ритуали при настъпване на пубертета.

— Впечатляваш ме. Откъде знаеш?

— От курсовете по рисуване — отвърна тя. — Но не намирам смисъла.

— Защо? Може да значи в Карибско море, в някой широко рекламиран курорт. Кралят е император и това сигурно значи Делавейн... Лудия Маркърс — като в „Марк Аврелий“. Трябва да е Маркърс, никой не се казва Аврелий!... Всички тези телевизионни и вестникарски реклами, снимки на хора, които играят лимбо под светлината на факли пред благосклонните усмивки на костюмирани негри... Но на кой остров?

— Прекалено е разтегливо. Вероятно е нещо по-близко, по-познато и на двама ни, нещо, което можем да разпознаем.

Вал му взе листчето.

— Манхатън е остров — тихо рече тя, без да спре да се мръщи над написаното.

— Ако там има факли и племенни ритуали, не са в моята част на града.

— Не става дума за племенни ритуали, а за племенни нощи — поправи го Вал. — Племенни, но не на чернокожи, а на червенокожи. „Кралят ще бъде на стола си.“ Стол — маса. Неговата маса. Племенни... нощи. Нощи! Тук бъркаме. Нощи!

— Как иначе можеш да го прочетеш?

— Като рицари!^[1]

— И маса — прекъсна я Конвърс. — Рицарите на кръглата маса.

— Но не от легендата за крал Артур, не за Камелот. Нещо по-близко, много по-близко. Племена... американско коренно население. Американски индианци.

— Алгонкин^[2]. Кръглата маса!

— Хотел „Алгонкин“ — извика Валери. — Това е, това е искал да каже!

— Ще разберем след минути — каза Джоел. — Иди поръчай разговор.

Чакането беше непоносимо и безкрайно. Конвърс се оглеждаше в огледалото, по лицето му бе избила пот, солта дразнеше белезите и очите му. Още по-показателно беше, че ръцете му трепереха и не му достигаше въздух. Обади се телефонистката на „Алгонкин“ и Вал поиска да я свържат с господин Маркърс. Настъпи тишина и когато телефонистката се обади повторно, Джоел едва се сдържа да не запрати слушалката в огледалото.

— Имаме регистрирани двама гости с името Маркърс, госпожо. С кой от двамата желаете да разговаряте?

— Какъв скапан ден! — избухна Вал и стресна Конвърс с думите си. — Оня нещастник, шефът ми, ми нареди веднага да се обадя на господин Маркърс в „Алгонкин“ и да му предам покана за обяд. А сега изчезна на някаква среща и ме остави да се оправям сама. Извинете, не исках да си го изкарвам на вас.

— Няма нищо, миличка, и при нас има такива.

— Не бихте ли ми помогнала? Кажете ми малките имена и фирмите, в които работят двамата. Може би те ще ми подсказат нещо.

— Разбира се. Само да погледна в регистъра. А, ето ги. Маркърс, Майрън, „Шугърманс Ориджинал Репликас“, Лос Анжелис. И Маркърс, Питър... май няма почти нищо повече, сладурче. Пише само Джорджтаун, Вашингтон.

— Този е Питър. Сигурна съм. Благодаря, мила.

— Радвам се, че ти помогнах. Сега ще му звънна.

Опрял прегънатия „Ню Йорк Таймс“ на коляното си, Питър Стоун запълни последните две думи от кръстословицата и погледна часовника си. Телефонът иззвъня. Стоун се вторачи в него, пулсът му се ускори, а гърлото пресъхна. Никой не знаеше, че се е настанил в „Алгонкин“ под името Маркъс. Никой!... Не, имаше един човек, но той в момента се намираше във въздуха и летеше от Ноксвил, Тенеси. Какво се беше объркало? Или той беше сгрешил по отношение на Меткаф? Дали уж разгневеният офицер от Военновъздушното разузнаване не бе от онези? Дали инстинктът му, изострен от години ровене и сортиране на боклуци, не беше му изневерил? Стана от стола и бавно, обзет от страх, тръгна към нощната масичка. Вдигна настойчиво звънящия телефон.

— Да?

— Алън Меткаф? — тихо, но твърдо попита женски глас.

— Кой? — Стоун беше толкова смаян от името, което чу, че не можа да се съсредоточи и да помисли!

— Извинете. Вероятно са ме свързали с друга стая.

— Чакайте! Не затваряйте! Меткаф е на път за тук.

— Съжалявам.

— Моля ви, за Бога! Бях уморен, бях заспал. Денонощно сме на крак... Меткаф. Говорих с него преди два часа, каза ми, че ще препрограмира телефонния си секретар, че някой се опитва да се свърже с него от един часа през нощта. Трябваше да се махне оттам. Беше убит един летец. Не беше злополука! Разбирате ли ме?

— Защо трябва да разговарям с вас? — попита жената. — За да засечете откъде се обаждам ли?

— Изслушайте ме — започна отново Стоун с вече напълно контролиран глас. — Дори да исках да... а аз не искам... това е хотел, не е частен телефон и за да ви засека, ми трябва най-малко трима души при кабелите и още един на централата. И дори при такава организация ще им трябва поне четири минути да изолират жицата и да изпратят сигнал в засичащото устройство, което в началото ще ни даде само областта, в която се намирате, а не номера на телефона ви. Ако се обаждате от чужбина, ще ни трябва още един човек, но само

ако останете на телефона над шест минути... А сега, за Бога, дайте ми поне две!

— Говорете. Бързо.

— Вие сте умна жена, госпожо Де Пина, но направихте малък пропуск.

— Де Пина?

— Да. Бяхте забравила телефонния указател отворен на сините страници с правителствени телефони. Когато стана инцидентът в Невада, направих проста връзка и преди два часа разбрах, че съм бил прав. Меткаф се озова на обаждането ми от автомат на летището. Един генерал е разговарял с него надълго и нашироко и той се присъединява към нас. Избягахте не от когото трябва, госпожо Де Пина. Но ако разсъждавам правилно, човекът, при когото отивахте, сега слуша разговора ни.

— Тук няма никой!

— Моля ви, не ме прекъсвайте, трябва да използвам всяка секунда — гласът на Стоун внезапно укрепна. — Лайфхелм, Бертолдие, Ван Хедмер, Абрамс. И пети човек, който не можахме да идентифицираме, англичанин, който се е покрил дълбоко. Не знаем кой е, но той съществува, използва складове в Ирландия, товарни кораби и отдавна забравени летища за транспортиране на материали, които не би трябвало да напускат страната. Ние подготвихме досиетата, Конвърс! Ние ви ги изпратихме! Вие сте адвокат и знаете, че щом споменах името ви, се самообвинявам или върша самоубийство, ако някой записва разговора ни. Но да продължа. Включихме ви чрез Престън Холидей в Женева. Изпратихме ви да съберете материали за съдебен процес, за да успеем да ги провалим с минимални загуби. Но сгрешихме! Оказа се, че са много по-напреднали, отколкото подозирахме ние. Да, ние, но не и Бийл. Беше абсолютно прав и поради тази причина е мъртъв! Между другото, той беше „човекът от Сан Франциско“. Петстотинте хиляди долара бяха негови, той е от богато семейство, което освен пари му е оставило в наследство и съвест. Спомнете си за Миконос! Какво ви каза там за смисъла на живота. От прославен военен стана учен, а после убиец. Това сигурно е убило и част от него... Спомена, че сте го притиснал за няколко неща, които не е възнамерявал да ви казва. Мнението му беше, че сте добър юрист и че изборът ни е сполучлив. Престън Холидей

беше негов студент в „Бъркли“ и когато преди година и половина започна всичко, когато Холидей разбра какво прави Делавейн и как използват самия него, отиде при Бийл. За останалото можете да се сетите сам.

Женският глас го прекъсна.

— Кажете това, което искам да чуя. Кажете го!

— Разбира се! Конвърс не е убил Перигрин и главнокомандващия на НАТО. И двамата са били жертвани от Делавейн. За другите не знам... не знам какво сте преживели, но успяхме да пречупим един лъжец от Бад Годесберг, майора от посолството, който постави вас, Конвърс, на моста „Аденауер“! Той не го знае, но ние го обработихме с химикали и научихме нещо. Смятаме, че знаем къде е Конъл Фицпатрик. Смятаме, че е жив!

Намеси се мъжки глас.

— Копелета! — рече Джоел Конвърс.

— Слава Богу! — възкликна цивилният и седна на леглото. — Сега можем да поговорим. Кажете ми всичко. Телефонът е чист.

След двадесет минути Питър Стоун затвори телефона с треперещи ръце.

[1] На английски думите „нощ“ и „рицар“ се произнасят по един и същи начин. — Бел. пр. ↑

[2] Северноамериканско индианско племе. — Бел. пр. ↑

Генерал Жак-Луи Бертолдие спря бързите движения на ханша, завършващи сношението, отдръпна се от стенещата тъмнокоса жена под себе си и се претърколи настрана, за да стигне телефона.

— Да? — извика сърдито той. Заслуша се и зачервеното му лице стана пепеляво, а членът му мигновено спадна. — Къде стана това? — прошепна той, но не от предпазливост, а от внезапен пристъп на уплаха. — На булевард „Распай“? А обвиненията?... Наркотици? Невъзможно!

Генералът спусна крака от леглото, без да помести слушалката от ухото си. Слушаше внимателно и съсредоточено гледаше стената пред себе си. Голата жена застана на колене и се облегна върху него, гърдите ѝ се притиснаха в гърба му, погали с отворена уста ухото му и нежно захапа месестата му част.

Бертолдие рязко и грубо замахна назад, удари я със слушалката през лицето и я запрати в другия край на леглото. От разбитата ѝ долна устна бликна кръв.

— Повтори, моля те — рече той в слушалката. — Значи всичко е ясно. Човекът не може да бъде разпитван повече. Трябва винаги да се внимава за по-висшата стратегия и да не се мисли за загубите на бойното поле. Опасявам се, че ще трябва да разиграем още веднъж случая в болницата. Погрижи се за това като добър офицер. Загубата за Чуждестранния легион е полза за нас... А? Какво? Арестувал го е полицаи на име Прюдом? — Бертолдие замълча и задиша шумно и тежко. След това заговори със заповеден тон. — Твърдоглавият бюрократ от „Сюрте“ не се предава лесно... Това е вторият човек, за когото ще се погрижиш с характерната си опитност, преди да е изтекъл денят. Обади ми се, когато изпълниш и двете задачи, и се смятай за новия адютант на генерал Жак-Луи Бертолдие.

Генералът затвори телефона и се обърна към тъмнокосата жена, която бършеше устата си с чаршафа. В очите ѝ се четяха гняв, обърканост и страх.

— Извинявай, миличка — галантно рече той, — но трябва да си ходиш. Имам да провеждам телефонни разговори, трябва да се погрижа за бизнеса си.

— Няма да стъпя повече тук! — извика предизвикателно жената.

— Ще стъпиш, ще стъпиш — заяви легендата на Франция и се изправи гол и неподвижен. — Стига аз да поискам.

Ерих Лайфхелм се втурна в кабинета си право към огромното писалище и пое телефона от прислужник в бяло сако, когото освободи с кимване на главата. Изчака вратата да се затвори и заговори:

— Какво има?

— Колата на Гайнер е намерена, хер генерал.

— Къде?

— В Апенвайер.

— Къде е това?

— Град на около осемнайсет километра от Кел. В Елзас.

— Страсбург! Минал е във Франция! Останал е свещеник!

— Не разбирам, хер...

— Изобщо не допускахме... Няма значение! С кого разполагате в този сектор?

— Само с един човек. От полицията.

— Кажи му да наеме хора. Изпратете ги в Страсбург! Търсете свещеник!

— Махай се! — изрева Хаим Абрамс, когато жена му влезе в кухнята. — Мястото ти не е тук!

— Светото писание твърди друго, съпруже, въпреки че си ми чужд — отвърна крехката женица, облечена в черно. Благите ѝ черти и хлътналите кафяви очи бяха обкръжени от ореол мека бяла коса. — Ще се отречеш ли от Библията, която така охотно цитираш, когато ти изнася? В нея няма само гръм и отмъщение. Да ти почета ли?

— Няма да ми четеш! Млъкни! Това са мъжки работи!

— На мъже, които убиват? Мъже, които използват примитивната диващина на Светото писание, за да оправдаят проливането на детска кръв? На кръвта на сина ми? Интересно какво ли щяха да кажат майките от Масада, ако можеха да излеят сърцето си. Е, сега аз ще излея моето, генерале. Няма да убиваш повече. Вече няма да

използваш тази къща, за да местиш твоите армии на смъртта, да плетеш смъртоносните си, винаги свещени тактики, винаги свещена мъст.

Абрамс стана бавно от стола.

— Какви ги говориш?

— Да не мислиш, че не съм те чула? Телефонни разговори посред нощ с хора, които говорят като теб, които така леко произнасят думата убийство...

— Ти си подслушвала!

— Неведнъж. Ти дишаше толкова тежко, че чуваше само собствения си глас, собствените си заповеди за убийства. Каквото и да правиш, ще бъде направено без теб, съпруге, въпреки че си ми чужд. Ти приключи с убийствата. Те станаха безсмислени още преди години, но ти не можеш да спреш. Измисляше нови причини да убиваш, докато се изчерпа напълно.

Жената на сабрата извади дясната си ръка от гънките на черната пола. Държеше пистолета на Абрамс. Той смаян се хвана за празния кобур и внезапно се хвърли към жената, с която беше живял трийсет и осем години, хвана я за китката и я изви. Тя не се поддаде. Започна да се бори с него, одра лицето му, а той я блъсна в стената, като продължи да извива ръката ѝ, за да я обезоръжи.

Експлозивен звук изпълни кухнята и жената, която му беше родила четири деца, последното от които тъй чакания син, се свлече на пода в краката му. Ужасен, Хаим Абрамс погледна надолу. Тъмнокъфявите очи бяха широко отворени, черната рокля — напоена с кръв, половината ѝ гръден кош беше отнесен.

Телефонът извъня. Абрамс се затича до стената, взе слушалката и изрева:

— Децата Авраамови няма да бъдат низвергнати! Ще настъпи кървава баня и Бог ще даде земята ни! Юдея и Самария ще бъдат наши!

— Стига! — кресна гласът от другата страна. — Спри, евреино!

— Който ме нарича евреин, ме нарича праведник! — заяви Хаим Абрамс с обляно в сълзи лице и тръгна към мъртвата с широко отворените кафяви очи. — Аз принесох жертвата Аврамова! Никой не може да иска повече!

— Аз искам повече — долетя писъкът на котката. — Аз винаги искам повече!

— Маркърс? — прошепна сабрата, затвори очи и се блъсна в стената, обръщайки гръб на трупа. — Ти ли си, вожде мой, съвест моя? Ти ли си?

— Аз съм, приятелю Хаим. Трябва да действваме бързо. Отрядите по местата ли са?

— Да. Шархьорн. Дванайсет отряда са на място, обучени и подготвени. Смъртта няма да ги уплаши.

— Това исках да чуя — рече Делавейн.

— Очакват паролата, генерале — Абрамс пое дъх и се разрида неконтролируемо.

— Какво ти е, Хаим? Вземи се в ръце!

— Тя е мъртва. Жена ми лежи мъртва в краката ми!

— Боже мой, какво се е случило?

— Подслушвала е, чула е всичко... опита се да ме убие. Сборичкахме се и сега е мъртва.

— Каква ужасна загуба, скъпи ми приятелю. Поднасям ти най-дълбоките си съболезнования за загубата.

— Благодаря, Маркърс.

— Знаеш какво да правиш, нали, Хаим?

— Да, Маркърс. Знам.

На вратата се почука. Стоун стана от стола и неохотно взе оръжието си от масата. През всичките тези години мръсна работа беше стрелял само веднъж. Беше откъснал крака на един информатор на КГБ в Истанбул по простата причина, че се беше издал в пияно състояние и му налетя с нож. Този инцидент му стигаше. Стоун не обичаше оръжията.

— Да? — обади се той с пистолета в ръка.

— Аврелий — отвърна гласът зад вратата.

Стоун отвори и поздрави госта си.

— Меткаф?

— Да. Стоун?

— Влизай. И предлагам да сменим паролата.

— Може да използваме „Аквитания“ — рече офицерът от разузнаването, когато влезе в стаята.

— Предпочитам да се въздържим.

— И аз. Имаш ли кафе?

— Ще поръчам. Изглеждаш изтощен.

— На плажа в Хаити изглеждах по-добре — отбеляза стройният служител на Военновъздушните сили. Беше на средна възраст, облечен в летен панталон и бяло яке, слабото му лице отговаряше на късата, редееща, кестенява коса. Под ясните му властни очи отчетливо се открояваха тъмни кръгове. — Вчера в девет сутринта тръгнах на юг от Лас Вегас към Халоран и оттам започнах серия от полети из цялата страна, които не биха могли да се проследят с компютър. Скачах от летище на летище под имена, които вече не помня.

— Ти си един уплашен човек — отбеляза цивилният.

— Ако ти не си, значи не говоря с когото трябва.

— Аз съм не само уплашен, полковник, а направо вцепенен — Стоун отиде до телефона, поръча кафе и преди да го затвори, се обърна към Меткаф: — Искаш ли да пийнеш нещо? — попита той.

— Да. Канадско уиски с много лед.

— Завиждам ти.

Цивилният се разпореди и двамата седнаха. Няколко минути само звуците на улицата нарушаваха тишината. Гледаха се и мълчаливо се преценяваха взаимно, без да крият това.

— Знаеш кой съм и какъв съм — заговори полковникът. — А ти кой си и какъв си?

— ЦРУ. Двайсет и девет години. Главен представител в Лондон, Атина, Истанбул и на други места. Бивш координатор на поверителните операции, докато ме уволниха. Друго интересува ли те?

— Не.

— Каквото и да си правил с телефонния си секретар, справил си се добре. Обади се жената на Конвърс.

Меткаф рязко се наведе напред.

— И?

— За малко да не се разберем... не бях в добра форма, но накрая се обади и той. Подслушваше през цялото време.

— Лошата ти форма трябва да е била доста добра.

— Искаше да чуе истината. Не беше трудно да му я кажа.

— Къде е? Къде са?

— В Алпите, това е единственото, което пожела да...

— По дяволите!

— ... ми обясни засега — довърши цивилният. — Първо поиска нещо от мен.

— Какво?

— Декларации. Ти би ги нарекъл показания под клетва.

— Какво?

— Декларации от мен и от хората, с които работя, по-точно за които работя. В тях трябва да изложим всичко, каквото знаем и каквото сме направили.

— Решил е да те окачи на въжето и не мога да го упреква.

— Това е само част от плана. Аз също не го упреквам, но той заяви, че гневът му е на второ място, и аз му вярвам. Той иска „Аквитания“. Исква Делавейн и бандата безумци да бъдат приковани към стената, преди да започнат убийствата.

— Това беше мнението и на Сам Абът. Убийствата, множеството покушения, тук и в цяла Европа, са най-бързият и най-сигурен път към международен хаос.

— Жената му е казала.

— Не, той го е сглобил от онова, което Конвърс й е казал. Конвърс не е разбирал точно думите.

— Вече ги разбира — рече Стоун. — Споменах ли ти, че съм вцепенен от страх? Има ли по-силна фраза?

— Каквато и да е тя, се отнася и до двама ни, защото знаем колко просто може да стане. Нямаме работа с някакви луди за връзване или дори с разюздани терористи. По отношение на тях имаме трийсетгодишен опит и деветдесет на сто от имената им са в компютрите. Когато получим сигнал, знаем къде са и обикновено съумяваме да ги спрем. Но в този случай имаме работа с обръгнали професионалисти в нашите редици и в редиците на съюзниците ни, също с дългогодишен опит. Те се разхождат из Пентагона, в армейските и флотските бази и във Военновъздушната база в Невада. Но къде са? Отваряш уста и не знаеш с кого разговаряш, кой ще ти програмира самолетната катастрофа. Как можем да спрем нещо, което не виждаме?

— Може би така, както предлага Конвърс.

— С декларации?

— Защо не? Между другото, той иска декларация и от теб. За срещата ти с Абът, за всичко, което ти е казал, и мнението ти за психическата му стабилност. Това значи, че тази вечер трябва да останеш тук. Преди половин час резервирах още три стаи, като заявих, че по-късно ще дам имената на рецепцията.

— Имаш ли нещо против да ми отговориш на някои въпроси? Какво, по дяволите, могат да помогнат някакви си декларации? Там, отвън, има цяла армия, не знаем колко е голяма и докъде се простира, но все пак е армия! Най-малко няколко батальона тук и в Европа. Професионални офицери, обучени да изпълняват заповеди, в които вярват, както вярват в генералите, които ги издават. Декларации, показания под клетва! Това е тъпа юридическа главоблъсканица, която нищо не значи. Имаме ли време за такова нещо?

— И аз съм мислил над същите въпроси, полковник. Но да не забравяме, че и двамата не сме адвокати, за разлика от Конвърс. Имах дълъг разговор с него. Той поема единствения познат за него път. Юридическия. Колкото и да е странно, точно затова го изпратихме. Конвърс иска въпросът за бързата защита на всеки от нас да бъде приет сериозно. „Не в качеството ни на психопати, хора с психични отклонения или с ограничени възможности.“ Това бяха думите му.

— Колко мило! И какво, за Бога, значат те? Как?

— С официални юридически документи. Отговорни хора излагат фактите под клетва и след експертно проучване. Чрез съдилищата, полковник. Трябва само един съд и един съдия. На базата на декларациите ще се внесе иск в някой съд — един съд и един съдия, така защитата ще бъде закрыта.

— Каква ще бъде?

— Закрыта. Строго поверителна — никаква преса, никаква изтичане на информация, само съдебна заповед, представена пред властите, които трябва да я изпълнят. В такъв случай всички отдели на тайните служби се инструктират от съда да оказват извънредни услуги.

— Извънредни? На кого?

— На президента и вицепрезидента, на председателя на Конгреса, на секретаря по отбраната, държавния секретар и надолу по йерархията. Законът, полковник. Това може законът, както каза той.

— Господи!

На вратата се почука. Този път Стоун покри пистолета с вестника. Стана и пусна сервитъора, който буташе количка с каничка кафе, две чаши, бутилка канадско уиски, лед и чаши. Подписа сметката и сервитърът излезе.

— Кафето или алкохолът най-напред? — попита Стоун.

— Алкохолът, за Бога.

— Завиждам ти.

— Няма ли да ми правиш компания?

— Съжалявам, но не мога. Позволявам си само по една чашка вечер. Тогава ще ти направя компания. Живееш в Лас Вегас и ще ме разбереш. Опитвам се да се боря със съдбата, полковник, и имам намерение да я надвия. Бях уволнен, ако помниш какво ти казах — Стоун подаде напитката на офицера и седна.

— Човек не може да надвие съдбата си, не го ли знаеш?

— Няколко пъти съм успявал и още съм жив.

— Съдилища — рече Меткаф и поклати глава. — Съд! Това е последната писта. Ще използва закона да заобиколи фланговете на управниците, към които е принуден да се обърне, но на които не се доверява. Дали ще стане?

— Печели време, може би няколко дни, трудно е да се каже. „Запечатването“ трае толкова. А законът изисква пълни разкрития. Но най-важното е, че той юридически затяга сигурността около потенциалните мишени, и се надявам да срине тактиката на „Аквитания“ и да накара генералите да се прегрупират и да измислят нова. Отново се печели време.

— Но това се отнася само за Щатите.

— Да. Точно затова Конвърс иска време.

— Защо?

— Не пожела да ми каже, а не мога да му нареждам.

— Разбирам — рече полковникът с чаша до устата. — Спомена за три стаи. Кой са другите?

— Ще ги видиш и няма да ти харесат. Две хлапета, които заедно с още няколко души, които не познавам и които те държат да запазят в тайна, случайно са налетели на тази работа. Когато Холидей се свързал с тях, или с един от тях, подготвили досиетата за Конвърс. Млади са, но ги бива. Ако имах син, бих искал да е като тях.

— Аз имам син и очаквам да стане такъв — рече Меткаф. — В противен случай съм провалил живота си. Какво ще предприемем?

Стоун седна вдървено на стола и заговори бавно, гласът му стана висок и монотонен. Повтаряше инструкциите, измислени от самия него, които положително не му харесваха.

— В три часа следобед ще се обадя на адвокат на име Саймън, Нейтън Саймън, един от старшите съдружници във фирмата на Конвърс тук, в Ню Йорк. Дотогава съпругата на Конвърс вероятно ще се е свързала с него и ще го е предупредила, че ще му се обадя и че е най-добре да прави каквото му кажа. Очевидно семейство Конвърс вярва, че той ще се съобрази с това. Накратко, Саймън ще дойде тук, в хотела, придружен от стенографка, и ще запише показанията ни под клетва заедно с нашите препоръки, чинове и длъжности в момента. Ще стои тук, докато свършим.

— Беше прав, когато говорихме по телефона — прекъсна го офицерът. — Все едно че сме мъртви.

— Казах го на Конвърс и ме запита харесва ли ми това усещане. Той го изпитва на гърба си.

— Искате ви главите.

— Но не и твоята. Предпочита и ти да дадеш показания от свое име и евентуално от името на Абът, но не настоява. Знае, че няма право да иска от теб да участваш.

— Започнах да участвам от момента, в който падна самолетът на Сам. Ако не успеем да спрем Делавейн и генералите му, какво остава за хора като нас? Конвърс не поиска ли да ти каже какво възнамерява да прави?

— Каза какво ще прави утре. Ще ни изпрати декларацията си и очаква още една — на човек от „Сюрте“, който притежава информация, че повечето от официалните доклади за събитията в Париж са лъжливи... Още не сме умрели, полковник. Конвърс не се съмнява, че Нейтън Саймън е най-добрият адвокат, но само докато ни вярва.

— Какво може да направи един адвокат?

— Зададох същия въпрос на Конвърс и чух странен отговор. „Може да използва закона, защото законът не е човек, той е закон.“

— Прекалено сложно е за мен — раздразни се Меткаф. — Не във философски смисъл, а по отношение на приложението му в нашия

случай. Когато оръжията загърмят и във Вашингтон, Лондон, Париж или Бон започнат да падат трупове, те ще държат положението в ръцете си и не можем да ги спрем. Знам го, защото знам колко хора искат някой да наложи контрол. Спрете кръвопролитията, дайте ни сигурност. Бог да ми е на помощ, но в определени моменти и аз съм го мислил.

— Аз също — тихо се обади цивилният.

— Не сме били прави.

— Знам и затова съм тук.

Меткаф пийна и опря студената чаша в бузата си.

— Непрекъснато мисля за това, което ми каза Сам. „Трябва да има списък. Някакъв пълен списък на всички участници в «Аквитания».“ Изключи очевидните места от рода на сейфове и предположи, че не е на хартия, а електронно програмиран, засекретен с кодове. На място, на което никой не може да се сети, далече от всичко официално или дори едва свързано с военните. „Списък. Трябва да има списък!“, повтаряше той. Имаше страхотно въображение. Предполагам, че поради това беше такъв блестящ тактик на тринайсет километра височина.

Докато Меткаф говореше, Стоун се наведе към него и втречено попиваше всяка дума.

— Шархьорн! — едва доловимо прошепна той. — Трябва да е на Шархьорн!

Двумоторният самолет закръжи над частното летище в Сен-Жерве на двайсетина километра източно от Шамони и кехлибарените светлини на двете писти хвърлиха оранжев отблясък в ниското нощно небе. Докато пилотът получаваше разрешение за кацане, Прюдом провери дали е закопчан коланът на седалката.

Моп Діеу, какъв невероятен ден!, мислеше човекът от „Сюрте“, загледан в дясната си ръка. Тъмните белези по пръстите му бяха доста по-незабележими от кръвта, покриваща цялата му длан само преди няколко часа. Изпратеният за негов палач мъжага не си даде труда дори да прикрие задачата си, толкова беше нагъл. Типично за Чуждестранния легион! И смъртната му присъда беше произнесена направо в колата, паркирана в отдалечения край на паркинга в Булонския лес! Убиецът му се обади в службата, но Прюдом имаше

едно наум за какво го търси, тъй че не само не се остави да бъде изненадан, но беше и подготвен. Мъжът поиска да се срещне с бившия си началник на паркинга в гората, имал да му съобщава смайваща новина. Щял да кара служебното си пежо и тъй като не можел да излезе от него заради радиотелефона, би ли отишъл инспекторът в неговата кола. Естествено.

Но смайваща новина нямаше. Само нагло зададени въпроси.

— Защо направи онова нещо сутринта?

— Кое? Бръсненето? Банята? Закуската? Целувката с жена ми за довиждане? За какво говориш?

— Знаеш за какво. Преди банята и целувката! Говоря за случката на булевард „Распай“. Блъснал си една кола и си я спрял. Подхвърлил си вътре наркотици и си арестувал шофьора по фалшиво обвинение!

— Не ми харесва това, с което се беше заел. Както не ми харесва и този разговор — Прюдом тронаво посегна към дръжката на вратата с лявата си ръка, защото дясната беше заета с друго.

— Спри! — изкрещя бившият му подчинен и го хвана за рамото. — Ти си пазил жената!

— Прочети доклада ми. Пусни ме да си вървя.

— Ще те пусна да идеш в ада! Ще те убия, натрапнико!

Бившият подчинен измъкна пистолет от джоба си, но закъсна. Прюдом стреля два пъти с пистолета, който държеше под палтото. За нещастие беше малък калибър, а доскорошният полковник от легиона беше огромен мъж. Хвърли се към Прюдом, но ветеранът от Съпротивата беше възвърнал един от старите си навици — за всеки случай беше праметнал под реверите на палтото дълга жица с примка в двата края. Измъкна я, метна я около главата на палача си с кръстосани китки и силно я задърпа, докато тя се впи във врата му, а ръцете на Прюдом се обляха с кръвта му.

Джоел и Валери слушаха мълчаливо човека от „Сюрте“. Валери превеждаше. Той привършваше разказа си, повече нямаше какво да им каже. Интерпол беше компрометиран, участъковата полиция — манипулирана, самата „Сюрте“ — корумпирана, а официалните правителствени комуникета — основани на лъжа. Защо?

— Ще ви кажа, защото помощта ви ми е много нужна — заяви Конвърс, стана от стола и отиде до писалището, където лежах

напечатаните страници на декларацията му. — Най-добре ще е да прочетете това, но се опасявам, че ще трябва да го четете тук. Сутринта ще направя копия, но дотогава не искам да излиза от стаята. Между другото, Вал ви резервира единична стая, не ме питайте как, но чиновничката долу утре ще поднови гардероба, ако не и къщата си.

— Благодаря.

— Стаята е на името Френч — добави Джоел.

— Добре.

— В регистъра сте записан като мосю Френч — поясни Валери, — но името е написано на английски — Артър Френч.

— Но нали ще трябва да се подпиша, да говоря. Веднага ще разберат, че съм французин.

— Нищо няма да подписвате и да говорите — рече Вал, взе ключ от нощната си масичка и го подаде на Прюдом. — Стаята е предплатена за три дни. След това, а може би и по-рано, ако се съгласите да ни помогнете, и тримата ще бъдем далеч оттук.

— Чудесно. Трябва да се заема с четенето.

— Моят съпруг е изключителен адвокат.

— Разбирам.

— Тук са около четирийсет страници — рече Конвърс и ги занесе на Прюдом. — За да ги осмислите, ще ви трябва най-малко един час. Ние ще слезем долу да хапнем и ще ви оставим сам.

— Bien. Има много неща, които държа да науча.

— А вие? — попита Джоел, застанал над французина. — Какво ще правите? Сигурно вече са открили трупа в колата.

— Положително — съгласи се Прюдом. — Оставих я, където си беше, заедно с оная легионерска свиня. Но за „Сюрте“ това няма да има връзка с мен.

— А отпечатъците? И това, че не сте бил в службата по време на убийството?

— Имам и други навици от войната — отвърна служителят на „Сюрте“ и бръкна в джоба си. Извади чифт хирургически ръкавици, срязани в китките. — Изпрах ги в гората. Немските окупационни сили имаха отпечатъците ни на хиляди места. Нямахме смисъл да си търсим екзекуцията. А отсъствието ми от службата може да се обясни съвсем просто. Казах на помощника си, че отивам за няколко дни в Кале да разследвам сигнал за контрабанда и ще се обадя оттам.

Дългогодишният ми стаж разрешава известна свобода и гъвкавост на действията.

— Това е в „Сюрте“. А другите? Тези, които изпратиха легионера?

— Имам ги предвид, мосю. Трябва да внимавам. Няма да ми е за първи път.

— Приятно четене — му пожела Конвърс и кимна на Вал да тръгват. — Ако искате нещо, обадете се да ви го донесат в стаята.

Хаим Абрамс повдигна вцепеняващата се китка на жена си, чиито побелели пръсти още бяха вкопчени в пистолета, и обърна оръжието към кървавата дупка между гърдите ѝ.

Опита се да затвори широко отворените ѝ кафяви очи, но не успя. Гледаха го и го обвиняваха, обвиняваха!

— Какво искаш от мен? — извика той. — Виждал съм мъртъвци! Живял съм с мъртъвци! Остави ме, жено! Не би могла да разбереш!

И все пак в продължение на много години го беше разбирала.

— Нали затова се борихме! Затова се молихме! Защо ме оскърбяваш с очите си! — изрева Хаим Абрамс, коленичи и опря чело в безжизнената плът на лицето ѝ.

Самоубийството беше едно от най-тежките престъпления според законите на Талмуда. Евреин, прибягнал към самоубийство, нямаше право да бъде погребан в еврейско гробище. Това щеше да сполети и съпругата на Хаим Абрамс, най-набожната жена, която беше виждал.

— Длъжен съм да го направя! — проплака той и вдигна молитвено очи. — Не разбираш ли, че е за добро?

Прюдом си сипа чаша кафе и се върна на стола си. Валери седеше срещу него, а Джоел — до прозореца, и слушаше човека от „Сюрте“.

— Не мога да измисля други въпроси — рече французинът. Разтревожените му очи пробягваха по редовете, набръчканото му лице изглеждаше по-измъчено отвсякога. — Макар че е възможно шокът да е прекалено силен и да не съм в състояние да мисля. Всичко е много вероятно. Светът е уплашен и плаче за стабилност, за място да се скрие, да се защити от небето, от улиците, от всичко наоколо. Сигурен

съм, че е настъпил моментът да приеме чистата, абсолютна сила, каквото и да му струва това.

— Ключовата дума е „абсолютна“ — заяви Джоел — по отношение на контрола и властта. Конфедерация от военни правителства, които взаимно ще се поддържат, ще съгласуват политиката си и ще променят законите в името на стабилността, а всеки, който им възрази, ще бъде обявяван за нестабилен и ще замлъкне. Ако пък прекалено много хора не се съгласят, хаосът ще избухне отново и победител ще излезе стабилността, „Аквитания“. Такъв е сценарият според собствените им думи.

— И това е проблем, мосю. Това са думи, които могат да се кажат на тесен кръг от хора, защото не се знае с кого разговаряте. Може да се получи така, че сам да ускорите броенето преди старта, както го наричате, и да взривите хаоса.

— Броенето преди старта върви, можете да не се съмнявате — прекъсна го Конвърс. — Но има един начин. Ако думите се използват другояче, наистина могат да останат само думи. А аз още не мога да се покажа, рано е. Няма съдебна, правителствена или полицейска охрана, която да им попречи да ме убият, а след смъртта ми лесно ще изкарат думите ми бълнувания на психопат. Не ме разбирайте погрешно, но смъртта ми сама по себе си не е важна. Важното е, че истината е свързана с мен, защото съм единственият, който е разговарял пряко с четиримата цезари на Делавейн, а може би и с петия, англичанина.

— А тези декларации, за които говорите, могат ли да променят нещо?

— Могат поне малко да преобърнат нещата.

— Защо?

— Защото там, отвън, има един реален свят, практичен и сложен, в който трябва да проникнем час по-скоро, трябва да се свържем с хора, на които можем да се осланяме, които могат да направят нещо. И то бързо. Това исках да направя преди две седмици, но подхванах нещата от обратната страна. Исках да изпратя всичко, което знам, на Нейтън Саймън, най-добрия адвокат, когото познавам. Написах го два пъти, без да осъзная, че само ще вържа ръцете му и вероятно ще го убия — Джоел се отстри от прозореца с вид на адвокат, произнасящ пледоария. — Към кого би могъл да се обърне без мен, без присъствието на един очевидно разумен човек, само с думите на

„убиеца психопат“? А ако бях излязъл от наложената ми нелегалност, както той с основание щеше да настоява, и двамата щяхме да сме мъртви. Тогава Вал ми каза за един човек, който се свързал с нея по телефона и я преследвал на улицата, и аз прозрях истината. Това не са методи на хора, които искат да те убият, те не се афишират по този начин. Това са били хората от Вашингтон, които ме изпратиха. Търсили са контакт с мен. След това ми описа срещата си със Сам Абът и че той е споменал някой си Меткаф, на когото имал достатъчно доверие, за да му разправи цялата история. И накрая, имаше ви и вас в Париж с всичко, което сте казал и направил, предложил сте помощта си, като сте използвал същата парола, която използва и Ръоне Матилон — семейството на Татяна.

— Прав сте, мосю.

— И тогава подредих нещата. Ако можех някак да установя връзка с всички вас, имаше един начин. Всички вие знаете истината, някои цялата, други само фрагменти, но въпреки това разбирате колко страховито реални са генералите и тяхната „Аквитания“, какво могат да направят и какво вече правят. Дори вие, Прюдом. Какво казахте преди малко? Интерпол е компрометиран, полицията — манипулирана, „Сюрте“ — корумпирана, официалните отчети са лъжливи. В допълнение към това Анстет в Ню Йорк, Перигрин в Бон, главнокомандващият на НАТО, Матилон, Бийл, Сам Абът... Конъл Фицпатрик и Бог знае колко други. Всички са мъртви. Генералите убиват! Ако можех да ви убедя да напишете декларациите или да дадете показания под клетва и да ги изпратят на Нейтън Саймън, ще му дам необходимото оръжие. Обясних някои юридически положения на Стоун в Ню Йорк. Той някои разбра, повечето не успя, но ще направи каквото трябва от свое име и ще накара другите да го последват. Главното е да се предадат материалите на Саймън. Ако разполага с писмени показания за поредица от събития и наблюдения, нотариално заверени, от различни хора, ще може да поиска съдебно дирене. Вярвайте ми, ще се отнесе към показанията ни като към планове за неутронна бомба. Утре ще ги получи и ще се свърже с необходимите хора, ако трябва ще нахълта и в Овалния кабинет, което може да направи, но вероятно няма да иска — Джоел замълча и настойчиво се вгледа в човека от „Сюрте“. Кимна към страниците на собствената си

декларация на масата до французина. — Уредил съм утре да бъдат в Ню Йорк. Бих искал да получа и вашата декларация.

— Ще я имате, разбира се. Но можете ли да се доверите на куриера?

— Светът може да се провали, а тя ще си живее в своята къща в планината, без да подозира. Или да ѝ пука. Как сте с английския?

— Горе-долу.

— Имам предвид писмено. Ще ми спестите много време, ако я напишете тази вечер.

— Правописът ми вероятно не е по-добър от вашия на френски.

— Напишете я на английски — обади се Валери, а аз ще поправя грешките ви. Ако се колебаете за някоя дума, напишете я на френски.

— Така ще стане. Тази вечер ли?

— Секретарката ще бъде тук рано сутринта — обясни Конвърс. — Тя ще я препише на машина и следобед ще вземе самолета от Женева за Ню Йорк.

— Нима се съгласи?

— Съгласи се да приеме щедро дарение за природозащитната организация, която очевидно е смисълът на живота ѝ.

— Много убедително.

— Има още нещо — продължи Джоел, седна на ръчката на креслото на Валери и се наклони напред. — Сега знаете истината, а освен материала, който трябва да попадне у Саймън, трябва да свърша още нещо. Имам много пари и банкер на Миконос, който ще потвърди, че имам достъп до още повече, впрочем вече сте го прочел. Ако имах достатъчно време да намеря хора и оборудване, щях да се заема сам, но трябва да бързаме. Нуждая се от помощта ви, от ресурсите, с които разполагате.

— За какво, мосю?

— За последните клетвени декларации. Последните показания. Искам да отвлека трима души.

Аз, Питър Чарлс Стоун, петдесет и осем годишен, жител на Вашингтон, бях служител на ЦРУ в продължение на двацет и девет години, през което време получих ранг главен представител на ЦРУ в различни точки на Европа и заместник-директор на „Поверителни операции“ в Ленгли, щата Вирджиния. Досието ми се съхранява в архивите на ЦРУ и може да бъде получено съгласно разпоредбите по тази процедура. След излизането си от ЦРУ съм работил като консултант и анализатор за много разузнавателни управления, които се въздържах да посоча поименно поради липсата на правителствено разрешение.

На или около 15 март тази година ме потърси капитан Хауард Пакард от армията на САЩ, който ме попита може ли да дойде в апартамента ми да обсъди с мен въпроси от поверително естество. Когато дойде, най-напред ме осведоми, че преговаря от името на малка група хора от военните служби и Държавния департамент, броя и имената на които не пожела да огласи. По-нататък изложи факта, че търсят професионална консултация от опитен офицер на разузнаването, вече несвързан официално с нито един отдел на разузнавателните служби. Каза, че разполага с налични суми, които смята, че ще се окажат достатъчни, и попита дали бих проявил интерес. Трябва да подчертая, че капитан Пакард и съдружниците му бяха извършили щателна, макар и непълна проверка на миналото ми...

Аз, капитан Хауард Пакард от армията на САЩ, 507538, трийсет и една годишен, понастоящем живеещ в Оксън Хил, Мериленд, имам назначение в сектор 27 на Отдела за технологичен контрол на Пентагона, Арлингтън, Вирджиния. През декември миналата година господин Престън Холидей, адвокат от Сан Франциско, с когото се бях запознал благодарение на многобройните жалби, внасяни в нашия сектор от името на негови клиенти, ме покани да вечеряме заедно в малък ресторант в Клинтън, на около петнайсет километра от дома ми. Извини се, че не кани съпругата ми, и обясни, че това, за което ще

говорим, само щяло да я разстрои, както щяло да разтревожи и мен, само че аз съм бил длъжен да се разтревожа. Трябвало да обсъдим нещо, което се налагало да бъде проучено и спряно...

Аз, лейтенант Уилям Майкъл Ландис, Военноморски сили на САЩ, двайсет и осем годишен, настоящ адрес Съмърсет Гардън Апартаментс, Виена, Вирджиния, съм компютърен програмист във Военноморския департамент със седалище в Пентагона, Арлингтън, Вирджиния. На практика, като се изключи чинът ми (очаквам повишение в срок до шейсет дни), съм ръководител на почти цялото програмиране на флота в Пентагона. Получих докторат по модерни компютърни технологии в Университета на Мичиган, колежа по инженеринг... Май не трябваше да казвам това, господине.

— Продължавайте, млади човече.

— Заявявам това, тъй като благодарение на усъвършенстваното оборудване, с което разполагам, и на секретните микрокомпютърни кодове, които са ми подръка, имам възможност да се включвам към много компютри с ограничен достъп, да проследявам и да прониквам в масиви с извънредно чувствителна информация.

Миналия февруари капитан Хауард Пакард от армията на САЩ и още трима души — двама от Държавния департамент, Служба по контрола на оръжията, и един от Военноморския флот, когото познавах от по-рано, дойдоха да ме посетят една неделна сутрин. Заявиха, че са разтревожени от редица трансфери на оръжия и висши технологии, извършени в нарушение на закона и без разрешението на Държавния департамент. Дадоха ми данни за девет такива случая, като подчертаха поверителността на разследването.

На следващия ден следобед отидох при компютрите с най-висока степен на секретност и с помощта на кодовете въведох данните за деветте трансфера. Първоначално въведените данни бяха потвърдени, номерата никога не се променят, за да се елиминира вероятността от дублиране, но във всички случаи след потвърждаването останалата информация се изтриваше от компютъра. Чрез първоначално въведените данни проследих шест от тези девет случая до фирма, наречена „Пало Алто Интернешънъл“, собственост на запасен армейски генерал на име Делавейн. Това беше първият ми допир с това дело, господине.

— Кой бяха другите трима мъже, лейтенант?

— Няма смисъл да ви казвам имената им, господине. Само ще навредя на семействата им.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Те са мъртви. Върнали се на работните си места, започнали да задават въпроси и сега са мъртви, господине. Двама при предполагаеми автомобилни катастрофи с камиони, на второстепенни пътища, по които никога не са се прибирали, а третият бе застрелян от снайперист, докато бягал за здраве една сутрин в парка Рок Крик. От всички бягащи лудият улучил точно него...

(Капитан Пакард)

В качеството си на армейски капитан, проверен от тайните служби и упълномощен често да боравя със свръхсекретни процедури, успях да си издействам стерилен телефон (тоест, телефон, непрекъснато проверяван за подслушване), за да може господин Холидей спокойно да ме търси по всяко време на деня и нощта. Обединихме силите си с господин Стоун и лейтенант Ландис и направихме задълбочени досиета на известни хора, чиито имена Холидей беше видял в записките на генерал Делавейн. Генералите Бертолдие, Лайфхелм, Абрамс и Ван Хедмер. С помощта на средствата, осигурени от Едуард Бийл, си осигурихме услугите на частни фирми в Париж, Бон, Тел Авив и Йоханесбург, които ни предоставиха нови данни за актуализиране на досиетата.

До настоящия момент сме установили деветдесет и седем изтривания на информация от компютъра, пряко свързани с издаването на разрешения за износ и трансфер на оръжия на стойност около четирийсет и пет милиона долара. Много от сделките са започнати от „Пало Алто Интернешънъл“, но без допълнителни данни не можехме да проследим нищо...

(Стоун)

Годините, прекарани в отдел „Поверителни операции“ на ЦРУ, ме научиха, че колкото по-явна е една тенденция, колкото по-голяма е бройката, толкова по-засекретени са центровете на дадена дейност. Не казвам нищо ново, но обратната възможност често се пропуска. След като Вашингтон е предоставял възможностите за незаконен износ на американски стоки и материали за милиони, беше логично, че

съществуват десетки информатори на Делавейн, убедени и неубедени, тоест, идеологически обвързани или просто наети или заплашени, разположени в правителствените институции и отдели, свързани с дейността на „Пало Алто Интернешънъл“. Без да навлизам в подробности, капитан Пакард потвърди това мое мнение, като каза, че наскоро са станали инциденти, отнели живота на трима души, които се опитали да проследят сделките с изтритите от компютъра данни. Бяхме минали от сферата на идеологическите фанатици в зоната на фанатиците убийци. Оттук последва твърдението ми, че можем да постигнем по-сигурен и бърз напредък, ако изпратим някого вън, в периферията на операциите на Делавейн, с достатъчно информация да проследи връзката обратно до „Пало Алто Интернешънъл“. С това поемам пълната отговорност за решението, което взех. Самото естество на издаването на незаконни разрешения за износ предоставя доста свободна територия за търсене на улики. Очевидното място, откъдето трябваше да се започне, бяха четиримата генерали, чиито имена бяха открити между бележките на Делавейн. Не разполагах с кандидат, притежаващ нужния опит за изпълнението на тази задача...

(Капитан Пакард)

На или около 10 юли господин Холидей ми се обади по стерилния телефон, който бях издействал специално за него, и ми каза, че е намерил подходящ кандидат за задачата, описана от господин Стоун. Адвокат в областта на международното право, човек, когото познава от много години, бивш военнопленник във Виетнам, който вероятно ще има мотивация да се впусне по следите на човек като генерал Делавейн. Името му беше Джоел Конвърс...

Аз, Алън Брус Меткаф, четирийсет и осем годишен, съм офицер във Военновъздушните сили на САЩ с чин полковник и в момента работя в базата Нелис, Кларк Каунти, Невада, като главен офицер по разузнаването. Трийсет и шест часа преди да продиктувам това изявление, на 25 август в четири часа следобед, ми се обади бригаден генерал Самюъл Абът, командир на „Тактически операции“ в базата Нелис. Генералът заяви, че трябва спешно да се видим, за предпочитане извън базата и час по-скоро. Разполагал с нова, неочаквана информация относно неотдавнашните убийства на

главнокомандващия на НАТО и американския посланик в БОН. Настоя да сме цивилни и предложи библиотеката на университета в студентското градче на Лас Вегас. Срегнахме се около 5,30 и разговаряхме пет часа. Ще бъда колкото мога по-точен, което значи, че ще бъда съвсем точен, тъй като разговорът е съвсем пресен в паметта ми, запечатан от трагичната смърт на генерал Абът, мой близък приятел от дълги години и човек, от когото се възхищавах...

По-горе изложих събитията, така както са били изложени от бившата госпожа Конвърс пред генерал Абът и както ми ги предаде той, заедно с последвалите действия, които предприех в качеството си на главен офицер по разузнаването за свикване на съвещание на високо равнище на разузнавателните служби във Вашингтон. Генерал Абът вярваше на всичко, което му е било казано, поради близкото си познанство със засегнатите лица. По мое мнение той беше предумишлено убит, защото „разполагаше с нова и неочаквана информация“ за човека, когото познаваше от лагерите във Виетнам, някой си Джоел Конвърс.

Нейтън Саймън, висок и внушителен мъж, седеше облегнат на стола. Свали очилата от умореното си лице и подръпна вандайковата си брадичка, която прикриваше белезите от шрапнел, получени в Анцио преди много години. Гъстите му прошарени вежди се извиваха над лешникови очи и остър, прав нос. В стаята беше останал само Питър Стоун. Стенографката беше освободена, Меткаф, изтощен, се беше оттеглил в стаята си, а двамата офицери — Пакард и Ландис, бяха предпочели да се върнат във Вашингтон с различни самолети. Саймън внимателно сложи написаните на машина декларации на масата до стола си.

— И няма никой друг, така ли, господин Стоун? — попита той с плътния си благ глас, много по-благ от очите му.

— Доколкото знам, не, господин Саймън — отвърна бившият офицер от разузнаването. — Всички хора, които съм използвал, са на ниско равнище, с достъп до оборудване на високо ниво, но без право да вземат решения. Моля ви, не забравяйте, че трима души бяха убити в самото начало.

— Да, знам.

— Можете ли да направите, каквото каза Конвърс? Можете ли да постигнете „закрит процес“ и да преместите някои планини, които са непосилни за нас?

— Той ли ви го каза?

— Да. Затова се съгласих на всичко това.

— Имал е основание, но трябва да помисля.

— Няма време за мислене. Трябва да действаме, трябва да направим нещо! Времето ни изтича!

— Не се съмнявам, но не можем да си позволим да направим грешки, нали?

— Конвърс каза, че имате достъп до влиятелни хора във Вашингтон. Вярвам, че ще се свържете с тях.

— Но нали току-що ми казахте, че не знаем на кого да вярваме.

— Боже мой!

— Добър и вдъхновен пророк сте — Саймън погледна часовника си, събра документите и стана от стола. — Два и половина през нощта е, а умореното ми тяло стигна до границата на издръжливостта си. Ще ви се обадя по-късно през деня. Не ме търсете вие. Ще се обадя аз.

— Ще се обадите? Пликът от Конвърс е на път. Ще го получа на летище „Кенеди“ с полета от Женева в три без петнайсет следобед. Той държи да го получите веднага. Аз също!

— Ще ходите на летището? — попита адвокатът.

— Да, ще посрещна куриера. Ще бъда тук до четири, най-късно до четири и половина, в зависимост от точността на самолета и, естествено, от трафика.

— Не правете това, господин Стоун. Оставете на летището. Искам да получа час по-скоро всичко, което Джоел е подготвил за нас. Както има куриер от Женева, така и вие можете да станете куриер от Ню Йорк.

— Къде отивате? Във Вашингтон?

— Може би да, може би не. Точно сега отивам в къщи да помисля. Освен това се надявам и да поспя, което е съмнително. Дайте ми име, под което да ви чакат на летището.

Джони Реб беше залегнал в малката лодка. Моторът ѝ работеше на празен ход, вълните в мрака блискаха издължения корпус. Носеше черен панталон, черно поло и черна плетена шапка и се беше

доближил, колкото смееше, до югозападния бряг на остров Шархьорн. Първата нощ беше забелязал зелените отблясъци на множество шамандури. Светлинките им подскачаха и пресичаха лъчите си над водата, като образуваха пръстен около старата база за подводници. Бяха като невидима стена; ако някой проникнеше през нея, щеше да се вдигне тревога. Трета нощ висеше тук и започваше да се чувства като наказан.

Нещо ставаше! Фокусира инфрачервения си бинокъл върху старите бетонни кейове на базата. Пълна лудост! Пред трийсет и пет метровата моторница, акостирала преди известно време, се беше наредила дълга двойна редица от мъже — четирийсет, шейсет, осемдесет... почти сто, които се приготвяха да се качат на борда. Лудостта се състоеше в облеклото им. Тъмни костюми и вратовръзки. Някои носеха шапки и всички имаха багаж и дипломатически куфарчета. Приличаха на сборище от банкери или дипломати на парад. Или, продължи да разсъждава Ребъл, като премести бинокъла към позадните редици, на обикновени бизнесмени, управители, на хора, срещани всеки ден, застанали на железопътни перони, излизащи от таксите и пътуващи със самолети. Този обикновен външен вид силно контрастираше с екзотичните, мрачни, тъмни очертания на старата база за подводници и предизвикваше въображението на Джони. Тези мъже можеха да минат незабелязани почти навсякъде, само че не бяха истински. Идваха от Шархьорн — място, което несъмнено представляваше високоусъвършенствано гнездо на многонационалния военен сблъсък, предопределен да изтласка мръсните генерали на ръководните им постове. Обикновени хора, които щяха да отидат там, където им е наредено, неразличаващи се от околните по вид и поведение. Щяха като всички да отворят куфарчетата си по самолети и влакове, да четат фирмени доклади, да пийват, но съвсем малко, и да прелистват по някой евтин роман, за да се разтоварят от напрежението на бизнеса си. Отиваха там, където им беше наредено.

Това е, помисли Ребъл, като свали бинокъла. Това е! Убийците. Джони се обърна и внимателно, пипнешком, завъртя кормилото надясно и сантиметър по сантиметър премести напред дросела. Малката лодка се завъртя във водата и бившият офицер от разузнаването се понесе към убежището си в Куксхавен, като увеличаваше скоростта на всеки петнайсет метра.

След два̀сет и пет минути влезе в пристана, метна въжетата около стълбовете, грабна малката си водонепроницаема чанта и с усилие се изкатери на кея. Трябваше да действа бързо, но много предпазливо. Имаше представа за крайбрежието на Куксхавен и мястото, където щеше да пристигне моторницата, защото беше наблюдавал светлините ѝ, когато тръгна от пристанището към острова. Озовал се веднъж в околностите на пристанището, трябваше да определи кея, на който щеше да акостира моторницата, като се ръководеше от посоката след влизането ѝ в залива, и щеше да разполага с броени минути да огледа мястото и да избере подходящо скривалище. Стиснал водонепроницаемата чанта, забърза към прибрежието на кея, зави наляво и претича през сенките към мястото, където прецени, че ще спре моторницата. Мина покрай огромен склад и стигна откритото пространство зад него. Видя пет кея, простиращи се на не повече от седемдесет метра навътре във водата. Беше пристан за малки и средни съдове. На четири от кейовете бяха привързани траулери и стари яхти за разходка, петият беше свободен. Ребъл разбра, че е определен за моторницата, и усети горчив вкус в устата. Тръгна да пресича празното пространство, за да си намери скривалище.

— Halt — stehenbleiben! — избуча гърлена команда и иззад сянката на траулера до третия кей се появи мъжка фигура. — Was machen Sie hier? Wer sind Sie?

Джони Реб знаеше кога да се възползва от възрастта си. Преви рамене и леко издаде глава напред.

— Passen Sie auf diese alte Kasten auf? — запита той и продължи на немски. — Аз съм рибар на една от тия реликви и днес следобед изгубих портфейла си. Престъпление ли е да го потърся?

— Върни се след малко, старче. Не може сега.

— А? Какво? — Ребъл вдигна ръка към ухото, обърна камъка на пръстена на средния си пръст към дланта и натисна едно лостче на халката. — Не чувам като едно време, господин пазач. Какво казахте?

Мъжът пристъпи към него, като първо погледна към водата, откъдето започна да се чува пукотът на мощен двигател.

— Махай се! — изкрепя той почти в ухото на Джони. — Веднага!

— Велики Боже, Ханс, ти ли си!

— Кой?

— Ханс! Толкова се радвам, че те виждам! — Ребъл уви ръка около врата на немца като подготовка за сърдечна прегръдка, заби камъка на пръстена в плътта му и изстреля иглата.

— Махни си ръцете от мен, смрадливо старче! Не се казвам Ханс и никога не съм те виждал. Махай се оттук или ще пусна... куршум... в... главата ти!

Немецът бръкна в якето, но рухна на земята, преди да я извади.

— Вие, младоците, трябва да се отнасяте с по-голямо уважение към възрастните — промърмори Джони, докато влачеше безжизненото тяло към сянката вляво от траулера на третия кей. — Защото не познавате всички номера. Татенцата ги знаят, но вие, младите копелета — не.

Ребъл се изкатери на борда на траулера и се втурна през палубата към стойката с оръжието. Моторницата се отправяше директно към четвъртия кей. Отвори водонепроницаемата чанта, в която беше пъхнал бинокъла, и започна да разглежда оръдията на труда си. Извади камера, обектив и телескоп „Цайс-Икон“, разработен от съвестните немци през Втората световна война за нощни снимки на инсталации на съюзниците. И досега нямаше по-добър. Завинти го на обектива, закрепил го към камерата и пусна захранването. Кимна доволно — батерията работеше. Беше участвал прекалено дълго в смъртоносната игра, за да допуска детски грешки.

Голямата моторница се плъзна на мястото си като гигантски черен кит убиец. Завързаха въжетата и когато пътниците заслизаха, Джони Реб започна да снима.

— Миличка, обажда се Татяна. Трябва да се свържа с моето момче.

— Хотел „Алгонкин“ в Ню Йорк — заговори спокоен женски глас. — Код две-едно-две, номер осем-четири-нула-шест-осем-нула-нула. Търсете Питър Маркълс.

— Ловък кучи син, нали? — заяви Джони Реб. — Извинете ме за грубия език, госпожо.

— Чувала съм го вече, Ребъл. Ан е на телефона.

— Дявол да го вземе, малка госпожо, защо не ми каза? Как си, сладко дете?

— Добре се справям с оглупяването си, Джони. Нали знаеш, че съм въвн от играта? Просто правя услуга на стар приятел.

— Мога ли да помоля за честта да ти се обадя някой ден, ако се измъкнем от тази каша?

— Не знам каква е кашата, Реб, но знам, че имаш телефона ми.

— Мило момиче, ти ме окриляш!

— Вече остаряхме, Джони, но явно не можеш да го проумееш.

— Никога няма да го проумея, никога.

— Бъди жив, Реб. Прекалено готин си да те загубим.

Телефонистката на хотел „Алгонкин“ беше категорична.

— Съжалявам, господине, но господин Маркърс не е в стаята си и не отговаря на обажданията.

— Ще звънна пак — рече Ребъл.

— Съжалявам, господине. От стаята на господин Маркърс не отговаря никой.

— Май говорихме преди няколко часа, господине. Стаята на господин Маркърс още не отговаря, тъй че си позволих да проверя на рецепцията. Не е напуснал хотела и не е оставил номер, на който да бъде търсен. Защо не оставите съобщение?

— Ще оставя. Запишете го дословно, моля. „Не мърдай, докато не се свържа с теб. Или ме потърси ти. Наложително. Подпис Н. Татяна.“

— Н. ли, господине?

— Като нула, госпожице — Джони Реб затвори телефона в апартамента си в Куксхавен. В устата му преобладаваше киселият вкус.

Ерих Лайфхелм забавляваше гостите си на своята любима маса в ресторант „Амбасадор“, на осемнайсетия етаж на хотел „Щайгенбергер“ в Бон.

— Тази гледка никога няма да ми омръзне — обърна се бившият фелдмаршал към тримата мъже на масата и посочи огромния прозорец до себе си. — Исках да я видите и вие, преди да се върнете в Буенос Айрес, за който не мога да не спомена, че е един от най-красивите градове в света.

Метр д'отелът почтително се намеси, като се наведе и тихо заговори на Лайфхелм.

— Хер генерал, викат ви на телефона.

— Помощникът ми се храни на петдесет и пета маса — не принудено рече Лайфхелм, въпреки че пулсът му изведнъж се ускори. Може би имаше вест за свещеника в Страсбург. — Сигурен съм, че може да проведе разговора.

— Господинът на телефона подчерта, че настоява да говори лично с вас. Каза, че се обажда от Калифорния.

— Разбирам. Много добре — Лайфхелм стана от стола и се извини на гостите си. — Няма спасение от прищевките на търговията, нали? Извинете ме, ще се забавя само една-две минути. Моля, донесете още вино.

Метр д'отелът кимна и добави:

— Прехвърлих разговора ви в моя кабинет, хер генерал. Той е във фойето.

— Много мило. Благодаря.

Ерих Лайфхелм леко кимна с глава, когато мина край маса 55 близо до входа. Единственият мъж, който се хранеше там, прие също с кимване факта, че не е нужен. От гледна точка на дългите години, прекарани в изграждане на военни и политически тактики и стратегии, това поклащане на главата щеше да се окаже една от най-тежките грешки на фелдмаршала.

Във фойето имаше двама мъже, единият си гледаше часовника, а другият тревожно се озърташе. Ако се съдеше по скъпите им дрехи, принадлежаха към редовната клиентела на „Амбасадор“ и очевидно чакаха закъсняващи гости за обяд.

Извън стъклената врата на коридора стоеше трети човек. Беше облечен в униформата на хотела и наблюдаваше двамата мъже във фойето.

Лайфхелм поблагодари на метр д'отела, когато той му отвори вратата към скромния си кабинет. Ресторантският служител затвори след него и се върна в залата. Двамата мъже във фойето като един се втурнаха вътре след стария воин, който тъкмо вдигаше слушалката.

— Was geht hier vor? Wer ist!...

Единият се хвърли през писалището и сграбчи главата на Лайфхелм, като затисна устата му с извънредно силни ръце. Другият

измъкна от джоба си спринцовка и свали пластмасовия предпазител. Грубо дръпна сакото на генерала и отвори яката на ризата му. Заби иглата в основата на гърлото му, впръсна течността, изтегли спринцовката и веднага започна да масажира мястото. Закопча яката и оправи реверите на сакото.

— Ще може да се движи още пет минути — заяви лекарят на немски. — Но няма да може да говори или разсъждава. Двигателният му контрол е чисто механичен и трябва да бъде воден.

— А след пет минути? — попита другият.

— Ще падне на земята и вероятно ще повърне.

— Мила картинка. Бързо! За Бога, поеми го и го води! Аз ще проверя отвън и ако всичко е наред, ще почукам еднократно.

След секунди се почука и лекарят, здраво подхванал Лайфхелм, го изведе от кабинета и го поведе през стъклената врата към коридора на хотела.

— Насам! — посочи им униформеният и тръгна надясно.

— Бързо! — добави лекарят.

Някои от разхождащите се по покрития с килим коридор познаха легендарния стар воин и се втренчиха в бледото му лице и разтреперените устни, които се мъчеха да заговорят. Или да закрещат.

— Получи ужасна новина — повтаряше почтително лекарят. — Ужасно, просто ужасно!

Стигнаха до служебния асансьор, който беше застопорен, и влязоха вътре. На тапицираната му стена беше облежната носилка. Униформеният извади от джоба си ключ, вмъкна го в ключалката, с което освободи асансьора, и натисна бутона за подземие. Другите двама вдигнаха Лайфхелм на носилката и го покриха с чаршаф от главата до петите.

— Гореще ще започнат да коментират — отбеляза първият. — Горилите му ще се втурнат да го търсят. Никога не са твърде далече.

— Линејката чака до вратата на асансьора — заяви униформеният. — А самолетът чака на пистата.

Великият навремето фелдмаршал на Третия райх повърна под чаршафа.

Жак-Луи Бертолди влезе в апартамента на булевард „Монтан“ и съблече коприненото си сако. Отиде при барчето с огледални врати,

сипа си водка, сложи вътре две кубчета лед от сребърната кофичка и се запъти към прозореца над елегантния диван. Засаденият от двете страни с дървета булевард беше спокоен в слънчевия следобед, безупречно чист и някак пасторален, въпреки че беше част от чисто градски пейзаж. Понякога му се струваше, че това е същността на Париж, който така обичаше, на влиятелния и богат Париж, на чиито обитатели не се налагаше да си цапат ръцете. Затова бе купил този екстравагантен апартамент за най-екстравагантната си и желана любовница. Имаше нужда от нея. Господи, как се нуждаеше от разтоварване!

Легионерът бе намерен застрелян и удушен с тел в собствения си автомобил! На паркинга в Булонския лес! А гадният Прюдом уж бил в Кале! Никакви отпечатаъци! Нищо! Най-изтъкнатият навремето френски генерал имаше нужда от час-два спокойствие.

— Жанин! Къде си? Ела, египтянко! Дано си облечена както поисках. Ако си забравила, ще ти напомня — късото черно неглиже „Живанши“ и нищо отдолу, разбра ли? Абсолютно нищо.

— Разбира се, генерале — долетяха странно колебливите думи иззад вратата на спалнята.

Бертолдие се засмя на себе си и се върна при дивана. С Великата машина все още трябваше да се съобразяват дори много сексапилните двайсет и пет годишни любителки на пари, бързи коли и елегантни апартаменти, които обичаха да прониква в тялото им. Беше твърде разстроен да се съблича, нервите му бяха прекалено опънати да се занимава с дългите предварителни глупости. Беше си наумил нещо друго — облекчение без усилие.

Звукът на бравата наруши мислите му. Вратата се отвори и се появи момиче с гарвановочерна коса. Продълговатото ѝ лице с безупречни пропорции изразяваше очакване, кафявите очи бяха разширени в отнесено учудване. Може да е пушила марихуана, реши Бертолдие. Беше облечена с къса нощничка от черна дантела със сиво на гърдите. Приблужи се до дивана, като движеше предизвикателно ханша си.

— Великолепно, курво на Нил. Седни. Имах ужасен, отвратителен ден, който още не е свършил. Шофьорът ми ще се върне след два часа, а дотогава имам нужда от почивка и разтоварване. Дай ми ги, египтянко — Бертолдие спусна ципа на панталона си и посегна

към момичето. — Погали го, както аз ще те галя, и направи с него всичко, каквото умееш — сграбчи я за гърдите и натисна главата ѝ към чатала си. — Веднага! Веднага!

Ослепителна светкавица озари стаята и двама мъже влязоха откъм спалнята. Момичето отскочи назад, а Бертолдие, шокиран, вдигна поглед. Първият прибра фотоапарата в джоба си, а придружителят му — нисък здравеняк на средна възраст с пистолет в ръка, бавно тръгна към легендата на Франция.

— Възхищавам се от вкуса ви, генерале — дрезгаво заговори той. — Но аз винаги съм се възхищавал от вас, дори когато не съм се съгласявал с действията ви. Вие не ме помните, изправихте ме пред военен съд в Алжир и ме пратихте в кафеза за трийсет и шест месеца, задето ударих офицер. Бях старши сержант, а той брутално налагаше на хората ми тежки наказания за дребни нарушения. Три години, задето съм ударил парижко мамино синче. Три години в мръсните бараки, задето защитих хората си.

— Младши сержант Льофевр — проговори властно Бертолдие и спокойно вдигна ципа си. — Помня ви. Аз не забравям. Бяхте признат за виновен в предателско поведение — обида на офицер. Трябваше да ви разстрелям.

— През онези три години имаше мигове, когато бих предпочел екзекуцията. Но не съм дошъл да говорим за Алжир, още тогава разбрах, че сте луд. Тук съм, за да ви кажа, че ще дойдете с мен. След няколко дни ще ви върнат цял-целеничък в Париж.

— Глупости! — изплю думата генералът. — Да не си въобразявате, че оръжието ви ме плаши?

— Не, то е за самозащита срещу вас, срещу последния жест на храбър и известен воин. Прекалено добре ви познавам, за да си въобразя, че заплахата може да ви смути. Но разполагам с друг начин за убеждение, към който смятам да прибягна благодарение на сегашното ви поведение — бившият старши сержант извади от джоба си друго оръжие със странна форма. — Тук няма куршуми. Вместо тях има шипове, съдържащи химикал, който ускорява пулса до пръсване на сърцето. Смятах да ви заплаша, че ще използвам снимката след смъртта ви, за да покажа на света как великият генерал позорно е пукнал по време на това, с което се е справял най-добре. Но сега ми хрумна нещо друго. Тъгълът, под който направихме снимката, е

подходящ за нанасяне на известни корекции. Естествено, няма да променяме позата и изражението на лицето ви, но ще сменим пола на партньорката ви. Ще я превърнем в малко момче. Навремето се носеха подобни слухове за сексуалните ви предпочитания, след което набързо се оженихте по причини, които никой не узна. Това ли е тайната, която Великата машина съхранява цял живот? Тази ли беше заплахата, която незаменимият Дьо Гол размахваше над главата на популярния, но прекалено амбициозен и непокорен полковник? Можел е да направи обществено достойние факта, че апетитите на този претендент, на този евентуален негов наследник, са били толкова големи, че са включвали всичко, на което може да сложи ръка, без значение на пола? Малки момченца, когато наблизко не е имало жени. Корумпирани млади лейтенанти и капитани шушукаха за изнасилвания, естествено наречени разпити, в квартирата ви...

— Достатъчно! — ревна Бертолдие и скочи от дивана. — Понататъшният разговор е безпредметен. Независимо от абсурдността на обвиненията ви, няма да допусна името ми да бъде окаляно! Дайте ми този филм!

— Божичко, значи е вярно — възкликна бившият сержант. — До последната дума.

— Филмът! — изкрещя генералът. — Дайте ми го!

— Ще го получите — увери го Льофевр. — В самолета.

Хаим Яков Абрамс излезе с наведена глава от синагогата „Бен Йехуда“ в Тел Авив. Скръбните тълпи отвън му сториха път и образуваха две редици от предани последователи. Мъже и жени открито ридаеха за ужасните страдания, които бе принуден да понесе от ръцете на жена си великият човек, патриотът войник на Израел.

— Самоубийство — приглушено повтаряха те. — Няма да има погребение — шушукаха помежду си, за да не ги чуе Хаим.

Равините бяха непреклонни, греховете на тази жена падаха върху сина на сабрите, това яростно дете Авраамово, този библейски воин, който обичаше еднакво ревностно земята им и Талмуда. На жената бе отказано погребение в осветена земя, тя щеше да остане извън райските порти, душата ѝ щеше да изпита гнева на Всемогъщия и болката от този факт оставаше като непоносимо бреме върху плещите на живия съпруг.

Говореше се, че го е направила от отмъстителност и болен разсъдък. Тя имаше дъщерите си. Синът бе на бащата, винаги на бащата, и бе загинал на бащиното бойно поле. Кой би ридал повече, кой би могъл да ридае повече или да се терзае повече от бащата? И сега тази нова агония при мисълта, че жената, на която бе посветил живота си, най-гнусно е нарушила Талмуда Господен. Какъв срам, какъв позор! О, Хаим, братко наш, наш баща, син и вожд, ние плачем с теб. За теб! Само кажи какво да направим — и ще го направим! Ти си нашият Цар! Посочи ни пътя и ще те последваме, Царю наш!

— Мъртва, тя направи за него повече, отколкото би могла като жива — отбеляза мъж в покрайнините на тълпата, но не част от нея.

— Какво смяташ, че е станало? — запита го приятелят му.

— Злополука. Или нещо много по-лошо. Тя идваше често в нашия храм и мога да кажа едно — никога не би помислила за самоубийство... Трябва да не го изпускаме от очи, защото тези глупаци и хиляди подобни на тях са готови да го коронясат за император и да го следват до пълно изстребление.

Военна лека кола със синьо-бели знамена от двете страни на капака си запробива път нагоре по улицата към тротоара пред синагогата. Абрамс, обгърнат в скръбта си като в тежка мантия, която само неговата изключителна сила можеше да понесе, не спираше да прекланя глава пред тълпите, очите му се отваряха и затваряха, ръцете му се протягаха да докосват и да бъдат докосвани. Младият войник до него каза:

— Колата ви, генерале.

— Благодаря, синко — отвърна легендата на Израел, качи се в колата и се отпусна на седалката със затворени от скръб очи. Разплакани лица се притискаха към стъклата. Вратата се затвори и когато заговори, без да отваря очи, в пресипналия му глас имаше всичко друго освен скръб.

— Махнете ме оттук! Закарайте ме в извънградската ми къща. Ще пийнем по едно уиски и ще забравим за тези отрепки. Свещени равински копелета! И имат дързостта да ме поучават! През следващата война ще мобилизирам и равините и ще сложа тия говнени талмудисти на първа линия! Да видя как ще поучават, когато шрапнелите се забият в гъзовете им!

Никой не продума, докато колата не набра скорост и не излезе от тълпата. Секунди по-късно Хаим отвори очи и се намести по-удобно. Тогав бавно погледна войниците от двете си страни, сякаш усети втренчените им погледи.

— Кой сте вие? — изрева той. — Вие не сте моите хора, не сте моите помощници.

— Те ще се събудят след около час — обади се мъжът на предната седалка до шофьора. Обърна се към Абрамс. — Добър ден, генерале.

— Вие!

— Да, това съм аз, Хаим. Твоите гори не можах да ме спрат да свидетелствам пред ливанския съд и нищо на света не би ми попречило да направя това, което правя днес. Разказвах ти за кланетата на жени, деца и треперещи старци, за това как са се молили за живота си и те гледах как се смееш. И ти се наричаш евреин? Дори не можеш да разбереш какво ти говоря. Ти си просто един изпълнен с омраза човек, едно лайно, Абрамс. Но след няколко дни ще бъдеш върнат в Тел Авив.

Самолетите кацаха един след друг, турбовитловите машини от Бон и Париж бяха летели ниско, а този от Израел бързо се приземи на частно летище в Сен Жерве. Всеки самолет, който спираше на края на пистата, биваше чакан от затворена тъмносиня кола, която откарваше „госта“ и придружителите му до високоалпийски замък на двайсет и пет километра в планината. Беше нает за две седмици от фирма за недвижими имоти в Шамони.

Пристиганията бяха внимателно подредени по часове така, че никой от пристигащите да не разбере за другите. Самолетите от Бон и Париж се приземиха съответно в 4,30 и 5,45, а този от Средиземноморието с около три часа по-късно — в 8,27. На всеки от смаяните си гости Джоел Конвърс казваше едно и също: „Тъй като се възползвах от гостоприемството ви в Бон, сега ви предлагам моето. Ще бъдете настанен по-добре, отколкото бях аз, но пък храната няма да е наполовина толкова добра. Но едно нещо знам със сигурност — вашето заминаване няма да е толкова драматично, колкото беше моето.“

Но не и престоят ви, мислеше Конвърс, докато говореше на всеки от тях. Не и престоят ви. Това беше част от плана.

Първата светлина озари тъмното небе над дърветата в Сентръл Парк. Нейтън Саймън седеше в кабинета си и наблюдаваше раждането на новия ден от голямото меко кожено кресло, обърнато към големия прозорец. Наричаше го място за мислене. Напоследък обаче го използваше по-често за дрямка. Но тази нощ не можа да мигне. Главата му гореше, налагаше се да обмисля и преобмисля варианти, да простира границите на въображението си до опасностите, съдържащи се във всеки от тях. Изборът на погрешен вариант означаваше да вдигне тревога, която щеше да принуди генералите да минат към незабавни действия, а веднъж започнали, събитията бързо щяха да излязат вън от контрол, по-точно контролът навсякъде щеше да е в ръцете на генералите. Разбира се, те можеха и без това да решат да започнат кръвопролитията след броени часове, но Нейтън смяташе, че тази вероятност не е голяма, те не бяха глупаци. Всеки хаос има своето видимо начало, първични размирици, които трябва да обосноват следващото ги насилие. Най-малкото трябваше да се създаде някакво объркване, докато играчите заемат незабавно местата си. Концепцията за военен контрол над правителствата беше изтъркана идея от времето на фараоните. Недоволството поражда насилие, а насилието води до преврат, независимо дали става дума за революция, възпламенена от стотици хиляди потискани руснаци, или за задушавачата несправедливост на Версайския договор.

В това се криеше слабостта на генералската стратегия: преди да избухне насилието, трябваше да има силно брожение. То изискваше тълпи от недоволни хора, обикновени хора, които да бъдат доведени до изстъпления, но за да се случи това, най-напред трябваше да излязат тълпите. И сега народното недоволство щеше да е признакът, преизподнята, но къде? Кога? И какво можеше да направи той, какви действия имаше възможност да предприеме, без да бъде забелязан от информаторите на Делавейн? Беше работодател и приятел на Джоел Конвърс, „убиеца психопат“, създаден от генералите. Трябваше да допусне, че е под наблюдение и че най-дребният му публичен акт е

преценяван и ако изглежда подозрителен, с него е свършено. Животът му не беше важен. В известен смисъл се намираше в капан, както вече му се беше случвало — на него и на много други — на плажовете на Анцио по време на Втората световна война. Бяха осъзнали, че дюнците им дават известна сигурност и че ако се покажат, ще се изправят срещу картечен огън. Но знаеха също, че ако останат там, няма да постигнат нищо.

Обратно на това, което беше казал на Питър Стоун, знаеше с кого трябва да се срещне — не с един, а с трима души. Президентът, председателят на Камарата и главният прокурор. Не си струваше да търси по-ниското равнище, а за предпочитане бе да се срещне с тримата едновременно. Трябваше да се срещне с тях и тук именно се криеше дилемата му, тук бе заложен капанът. Човек не може току-така да вдигне телефона и да си определи среща с такива хора. Имаше процедури, формалности и проверки на основателността на искането. Хора с техните отговорности не можеха да си губят времето. Капанът. В момента, в който споменеше името си, щеше да се разчуе. След няколко часа, ако не и минути, щеше да го научи и самият Делавейн.

Въпреки безкористните и твърде съмнителни твърдения на Джоел пред Питър Стоун не му беше лесно да се добере до влиятелни фигури от управлението. Не можеше и безпроблемно да накара някой съдия да издаде решение за закрит процес и като с магическа пръчка юридически да гарантира извънредна охрана на всички тези хора, без да бъде информиран целият апарат на службите за сигурност защо тази охрана бе от жизненоважно значение. Смешно! Такива заповеди бяха логични по отношение на някой заплашван свидетел преди съдебен процес, а дори и след него, но трудно можеше да се приложи към Белия дом, Конгреса или Департамента на правосъдието. Джоел беше направил юридическа маневра, беше я раздул невероятно и я беше пуснал в орбита, умишлено, разбира се. Стоун и колегите му бяха дали показания под клетва.

И все пак, мислеше Саймън, в неуместните преувеличения на Конвърс има някаква странна логика. Не в смисъла, който си представяше Джоел, а по отношение на начина, по който можеше да се свърже с тези хора. „Един съд, един съдия...“, беше казал Конвърс на Стоун. Това бе логиката, останалото беше безсмислено. Върховният съд, някой съдия от Върховния съд. Не искане от Нейтън Саймън,

който подлежеше на щателна проверка, а нетърпящо отлагане съобщение до президента от изтъкнат съдия от Върховния съд! Никой не би се осмелил да задава въпроси на такъв човек, ако обявеше, че проблемът ще се решава на четири очи. Президентите с пълно основание отделяха много повече внимание на Върховния съд, отколкото на Конгреса. Конгресът беше политическо бойно поле, а съдът — арена на морални оценки. Нейтън Саймън знаеше на кого да се обади и с кого да иска среща — със съдия, приближаващ осемдесетте години. Съдът беше във ваканция, от октомври ги делеше цял месец. Съдията беше някъде в Нова Англия и Нейтън имаше в службата си домашния му телефон.

Нейтън примигна и вдигна ръка да засенчи очите си. За секунда огненото кълбо на ранното слънце хвърли ослепителен лъч през геометричния лабиринт от стъкло и стомана от другата страна на парка и надникна през прозореца му, преди да се скрие зад далечен небостъргач. И внезапно, в краткия миг на слепота, видя отговора на ужасните въпроси къде и кога щяха да започнат безредиците, които да послужат за прелюдия към изблиците на насилие. Из цяла Европа, Канада и САЩ се готвеше международно запланувана седмица на антиядрени протести. Милиони загрижени хора щяха да се уловят за ръце и да блокират движението по улиците на най-големите градове и столици, за да се чуе гласът им. По паркове, площади и пред правителствени сгради щяха да се провеждат митинги. Политици и държавници, както винаги печелещи от такива събирания, бяха обещали да говорят пред тълпите навсякъде — в Париж и Бон, в Рим и Мадрид, в Брюксел и Лондон, Торонто, Отава, Ню Йорк и Вашингтон. И пак както винаги и искрените защитници, и позиращите лицемери в политиката щяха да търсят вината за липсата на напредък в контрола над въоръжаването у лошите си противници, а не в собствената си некадърност. Убедените и симулантите щяха да вървят ръка за ръка по множество подиуми, без да са сигурни в истинските помисли на колегите си.

Навсякъде тълпите щяха да изразяват дълбоко изповядвани и напълно различни мнения — поддръжниците на всеобщото ограничаване на въоръжаването щяха да бъдат подигравани от вярващите в чистата сила, чийто глас положително щеше да се чуе. Никой не си въобразяваше, че ще мине без инциденти, и все пак

докъде можеха да стигнат тези дребни сблъсъци, ако самите инциденти станеха масови? Групи от терористи фанатици, анонимно финансирани, убедени в мисията си, щяха да се смесят с хората и да започнат да внасят безредие, нямащо нищо общо с протестите, и да създадат предварителен хаос, защото тълпите не са от тяхното тесто или не споделят възгледите им. Навсякъде тълпи. Орди от хора, които можеха за секунда да бъдат подлудени от внезапното насилие. Това щеше да е прелюдията. Навсякъде.

Демонстрациите трябваше да започнат след три дни.

Питър Стоун вървеше по широката пътека към езерото зад Г-образната къща някъде в Долен Ню Хемпшър. Не знаеше къде точно, знаеше само, че е на двайсет минути път от летището. Започваше да се здрачава, настъпваше краят на един ден, пълен с изненади, но очевидно не и краят на изненадите. Преди десет часа се беше обадил на швейцарските авиолинии от стаята си в „Алгонкин“ да разбере дали полетът от Женева е навреме. Казаха му, че ще кацне трийсет и четири минути по-рано и като се вземат предвид формалностите след приземяването, пътниците ще излязат с половин час по-рано. Това беше първата и най-несъществена изненада. Но втората не беше такава. Пристигна на летище „Кенеди“ малко преди два часа и след няколко минути чу повикване по високоговорителя за „господин Лакланд“ — името, което беше дал на Нейтън Саймън.

— Качете се на самолета до Манчестър в щата Ню Хемпшър — нареди му адвокатът. — Имате резервация за самолета в три и петнайсет на името Лакланд. Ще успеете ли?

— Няма проблеми. Полетът от Женева е подранил. От „Ла Гуардия“ ли излита?

— Да. В Манчестър ще ви посрещне червенокос мъж. Дал съм му вашето описание. Ще се видим към пет и половина.

Манчестър, Ню Хемпшър? Стоун беше толкова сигурен, че Саймън ще му каже да лети за Вашингтон, че дори не беше взел четка за зъби.

Изненада номер три се оказа куриерът от Женева. Висока, слаба, глътнала бастун англичанка с лице от безцветен гранит и най-необщителния поглед, който беше виждал извън площад „Дзержински“. Срещнаха се според уговорката във фоайето на

швейцарските авиолинии „Суисеър“. Носеше в лявата си ръка списание „Икономист“. След като разгледа обратната страна на картата му от ЦРУ с изтекъл срок, тя му връчи куфарчето и с висок фалцет направи следното изявление: „Не харесвам Ню Йорк, никога не съм го харесвала. Не обичам и да летя, но всички бяха толкова мили. Уредиха ми връщане със следващия самолет в Женева. Липсват ми моите планини. Те имат нужда от мен и аз се старая да им се отдам изцяло.“

След това неразбираемо изявление се усмихна бегло и с леко несигурна походка тръгна към ескалатора. Едва тогава Стоун започна да разбира. Очите на жената не издаваха състоянието ѝ, но личността ѝ като цяло — да. Беше пияна, дори мъртвопияна, явно преодоляваше страха си от летенето с помощта на течен окуражител. Странен куриер е избрал Конвърс, помисли Стоун, но моментално промени мнението си. Кой би изглеждал по-малко подозрителен?

Четвъртата изненада го сполетя на летището в Манчестър. Темпераментен червенокос мъж на средна възраст го посрещна като отдавна невиджан събрат от университетски клуб на Средния запад в края на трийсетте години, когато връзките между членовете са се смятали за по-дълбоки от кръвните. Беше толкова възторжен, че Стоун се притесни тази демонстрация на дружба да не привлече вниманието към тях. Но щом влязоха в колата на паркинга, червенокосият внезапно го блъсна във вратата и притисна дулото на пистолет към врата му, докато с другата ръка претърси дрехите му за оръжие.

— По дяволите, не бих поел риска да мина през детектора за метални предмети с оръжие! — запротестира бившият агент на ЦРУ.

— Искам да съм сигурен. Имал съм си работа с много задници, да не мислиш, че си по-различен? Бях федерален.

— Което обяснява много неща — искрено отбеляза Стоун.

— Ти ще караш.

— Това заповед ли е?

— Заповед. Балъците винаги карат колите — отвърна червенокосият.

Изненада номер пет дойде в колата, докато Стоун вземаше завоите под командата на червенокосия, който небрежно пъкна оръжието в кобура под якето си.

— Извинявай, че те направих на маймуна — рече той с малко по-дружелюбен глас от онзи на паркинга, но далече от фалшивия възторг

на летището. — Трябваше да бъда внимателен, да те ядосам, да видя как се държиш, знаеш какво имам предвид. И никога не съм бил федерален, мразех ония пуяци. Винаги ти натриват в носа, че са подобри от теб, само защото идват от Вашингтон. Бях ченге в Кливланд, казвам се Гари Фрейзиър. А ти?

— Бил съм на по-мек стол. Къде отиваме?

— Съжалявам. Ако той иска да знаеш, ще ти каже сам.

Шестата изненада очакваше Стоун, когато докара колата през високите хълмове на Ню Хемпшър до изолирана Г-образна къща от дърво и стъкло, заобиколена от гора. Двата ѝ етажа гледаха във всички посоки към гората и езерото. Нейтън Саймън чакаше на каменните стъпала пред входа.

— Донесе ли го? — запита той.

— Ето — Стоун му подаде куфарчето през отворения прозорец. — Къде сме? С кого имаш среща?

— Това е нерегистрирана частна резиденция. Ако всичко е наред, ще те извикаме. При пристана за лодки на езерото има къща за гости. Защо не се освежиш след пътуването? Шофьорът ще ти покаже пътя. Ако ни потрябваш за нещо, ще ти се обадим по телефона. Номерът е различен от този в къщата, тъй че спокойно можеш да се обадиш.

И сега Питър Стоун вървеше по широката пътека към пристана за лодки на езерото и чувстваше, че го следят зорки очи. Изненада номер шест: не знаеше къде се намира и Саймън възнамеряваше да му каже само ако „всичко е наред“, каквото и да значеше това.

Къщата за гости се оказа бунгало с три стаи и врата към пристана, на който беше закотвена малка моторница и някакъв катамаран. Стоун се опита да намери някоя сламка, чрез която да открие името на собственика, но не успя. Дори имената на лодките бяха неутрални, но не без чувство за хумор. Кроткият унил катамаран се наричаше „Ястреб“, а агресивната на вид моторница — „Гълъбица“.

Бившият дълбоко засекретен офицер от разузнаването седеше на верандата и гледаше спокойната вода на езерото и притъмняващите хълмове на Ню Хемпшър. Всичко излъчваше покой. Дори писъците на гмурците сякаш подчертаваха вечното спокойствие на това особено място. Усети киселини в стомаха и си припомни думите, които Джони Реб обичаше да повтаря по време на акция. „Вярвай на стомаха си,

братко, вярвай на жлъчката си. Те никога не лъжат.“ Попита се какво ли прави Ребъл, какво ли беше научил.

Телефонът в бунгалото иззвъня, придружен от пронизващ тъпанчетата и нервите звънец на верандата. Стоун подскочи като ударен от ток, блъсна вратата и се затича през стаята към телефона.

— Моля те, ела в къщата — рече Нейтън Саймън и добави: — Ако си бил на верандата, извинявай, че не те предупредих за звънеца.

— Приемам извинението, бях точно там.

— Той е за гости, които може да са с лодките по езерото.

— Идвам веднага.

Стоун се изкачи по пътеката и видя Саймън, застанал до врата с мрежа против комари, която вероятно беше страничен вход. Отправи се към него, готов за изненада номер седем.

Съдията от Върховния съд, Негово превъзходителство Андрю Уелфлийт седеше зад голямо писалище в библиотеката. Рядката му чорлава побеляла коса падаше на кичури над високото чело. Пред него лежеше дебелата декларация на Конвърс, а лампион вляво хвърляше светлина върху страниците. Мина известно време, преди да вдигне очи и да свали очилата си. Погледът му беше суров и неодобрителен, подхождаше на прякора, получен преди двайсет години, когато го избраха във Върховния съд. „Сприхавия Анди“. Така го наричаха чиновниците, но никой не оспорваше респектиращата му интелигентност, справедливостта му и привързаността му към закона. В общи линии изненада номер седем можеше да мине и за шок.

— Прочетохте ли това? — попита Уелфлийт, без да му протегне ръка или да му предложи стол.

— Да, господине — отвърна Стоун. — В самолета. Съдържа всичко, което ми каза по телефона, но, разбира се, много по-подробно. Декларацията на французина Прюдом се явява като неочаквана подкрепа. Описва как действат те, как са способни да действат.

— И какво, по дяволите, си въобразихте, че можете да направите с всичко това? — възрастният съдия махна с ръка към писалището, по което бяха разпръснати другите декларации. — Да се молите на съдилищата тук и в Европа да бъдат така любезни да издадат решение, с което да ограничат действията на всички военни над определен чин поради нищожната вероятност да са част от този заговор?

— Аз не съм адвокат, господине, и никога не съм мислил, че това може да се реши чрез съд. Но бях уверен, че думите на Конвърс заедно с това, което знаем ние, ще бъдат достатъчни да получим достъп до хора от висшите ешелони на властта, които биха могли да направят нещо. Очевидно Конвърс се е надявал на същото, защото искаше да се свърже с господин Саймън и, простете, Ваше превъзходителство, но вие сте стигнал точно до тази страница.

— Това не е достатъчно — заяви съдията от Върховния съд. — И можем да пратим съдилищата по дяволите, няма защо да го казвам на вас, господин бивш разузнавач. Имате нужда от имена, от много повече имена, а не само от петима генерали, трима от които са в запаса, а тъй нареченият вдъхновител преди няколко месеца претърпя тежка операция, след която остана без крака.

— Делавейн? — попита Саймън и се отдалечи от прозореца.

— Точно така — отсече Уелфлийт. — Трогателно, нали? Не съвпада с представата за надвиснала опасност.

— Това може да го доведе до състояние, което ще представлява извънредно голяма опасност.

— Не го отричам, Нейт. Просто гледам колекцията ви. Абрамс? Всеки в Израел ще ви каже, че той е наперен, бомбастичен самохвалко, блестящ войник, но не е съвсем наред в главата. Освен това той се интересува само от Израел. Ван Хедмер? Реликва от миналия век, борави чевръсто с въжето за бесене, но гласът му не значи нищо за никого извън Южна Африка.

— Ваше превъзходителство — заговори Стоун по-твърдо отпреди, — да не намеквате, че сме сгрешили? Защото, ако е така, разполагаме и с други имена, и то не само на един-двама аташета от посолството в Бон, а на хора, които са убити, защото са искали да получат отговор.

— Не ме слушайте внимателно! — ядоса се Уелфлийт. — Току-що казах на Нейт, че не отричам нищо. Как бих могъл? Недоказуем незаконен износ за четирийсет и пет милиона! Апарат, който може да диктува на новинарите тук и в Европа, да корумпира правителствени институции и както се изрази Нейт, „да създаде убиец психопат“, за да се добере до вас или да ви накара да се откажете. Не, господине, не казвам, че грешите. Казвам ви да направите това, за което се твърди, че сте много добър, и да го направите бързо. Отвлечете онзи Уошбърн и

всички други, до които можете да се доберете в Бон, натъпчете ги с наркотици или каквото там използвате и ми дайте имена! А ако някога споменете пред някого, че аз съм ви предложил тези порочни методи, нарушаващи най-свещените човешки права, вие сте лайно. Поговорете с Нейт. Няма време за любезности.

— Нямаме и ресурси — отвърна Стоун. — Както вече обясних на господин Саймън, имам някои приятели, към които мога да се обърна за информация, но нищо от рода на това, което предложихте, тоест, не предложихте. Просто нямам нужната опорна точка, нямам хора и оборудване. Дори вече не работя за правителството.

— Тук мога да ви помогна — Уелфлийт си записа нещо. — Ще получите всичко необходимо.

— Има и друг проблем — продължи Стоун. — Колкото и внимателно да пипаме, ще задействаме някой алармен сигнал. Тези хора вярват в идеята си, не са безмозъчни екстремисти. Те са дирижирани, имат раздадени роли и всеки знае какво точно трябва да върши. Това е една прогресия, логическо капитализиране на следствията, докато всички бъдем принудени да ги приемем, да приемем неприемливото, продължаването на насилието, на всеобщите бунтове, на убийствата.

— Много добре, господине. И какво смятате да правите? Нищо?

— Разбира се, че не. Прав или не, аз повярвах на Конвърс, когато ми каза за важността на декларациите и на всички данни, с които го снабдихме. Господин Саймън има достъп до хора, до които ние нямаме. Защо да не му повярвам? Та той повтори това, което мислех и аз, само че вместо Нейтън Саймън си представях Конвърс. Но моят вариант е по-дълъг. Предпазните мерки трябва да са много по-сложни, но все пак това може да се осъществи. Свързваме се с нужните хора и минаваме в контранастъпление.

— Кого имате предвид? — остро попита Уелфлийт.

— На първо място президента. След това държавния секретар, защото имаме работа с много други държави. Веднага започва процес на проверка под най-строга тайна, несъмнено включващ и химикалите, за които не споменахме, докато намерим необвързани с тях хора — мъже и жени, в които да сме напълно сигурни. Създаваме групи, командни постове тук и в чужбина. Между другото, има един човек, който може страшно да ни помогне, казва се Билейми, от британската

МИ-6, работил съм с него и е най-добрият. Занимавал се е и преди с подобни неща. Когато организираме, изпратим и засекретим групите, отвличаме Уошбърн и най-малко още двама, които познаваме от описанията в Бон. Прюдом може да ни даде имената на хората в „Сюрте“, които са одобрили сделките с оръжията и които са осигурили несъществуващите показания срещу Конвърс. И както знаете от собствената ми декларация, остров Шархьорн се държи под наблюдение. Смятаме, че е важен център. С помощта на подходящо оборудване бихме могли да го подслушваме. Въпросът е, че така разширяваме кръга на информираниите. Когато познавате стратегията, можете да изградите контрастратегия, без да вдигате тревога — Стоун млъкна и погледна двамата мъже. — Ваше превъзходителство, господин Саймън, бил съм главен представител на ЦРУ на пет важни поста във Великобритания и на континента. Знам какво трябва да се направи.

— Не се и съмнявам — обади се Нейтън Саймън. — Колко време ще ти отнеме?

— Ако Негово превъзходителство може да ми осигури помощта и оборудването, от които се нуждая, с хората, които ще подбера тук и в чужбина, двамата с Дерек Билейми можем да сглобим ударна програма. Ще бъдем готови да започнем до осем-десет дни.

Саймън погледна към съдията от Върховния съд и обратно към Стоун.

— Не разполагаме с осем-десет дни — рече той. — Останаха по-малко от три.

Питър Стоун зяпна високия елегантен адвокат с тъжните проницателни очи. Усети, че кръвта се оттича от лицето му.

Писькът на котката бе задавен от ярост. Генерал Джордж Маркъс Делавейн бавно остави слушалката. Осакатеното тяло се намираше на инвалиден стол, кръстът му беше привързан към стоманените пръти, тежките като дъха му ръце бяха къси, вените по врата — изхвъркнали. Събра длани, преплете пръсти и така ги стисна, че побеляха. Вдигна едрата си глава, сърдитите студени очи се свиха, когато погледна нагоре към униформения адютант, застанал пред писалището.

— Изчезнали са — рече той с леден, но контролиран писклив глас. — Лайфхелм е отвлечен от ресторанта в Бон. Казват, че някаква

линейка отпътувала с голяма скорост в неизвестна посока. Пазачите на Абрамс са били упоени и заменени с други. Откраднали са го в собствената му кола, като са го взели пред някаква синагога. Бертолдие не слязъл от апартамента на „Монтан“ и затова шофьорът се качил да му напомни дискретно за времето. Заварил жената вързана гола за леглото, а на гърдите ѝ било написано с червило „курва“. Казала, че двама мъже са го извели с пистолет в гърба. Говорели са за някакъв самолет.

— А Ван Хедмер? — попита адютантът.

— Нищо. Нашият чаровен и разсеян африканер вечеря във Военния клуб в Йоханесбург и обеща да усили охраната си. Но той не е част от орбитата, прекалено далече е, за да бъде важен.

— Какво искате да кажете, генерале? Какво се е случило?

— Какво се е случило ли? Оня Конвърс се е случил! Сами създадохме най-съвършения си враг, полковник, и не мога да отрека, че бяхме предупредени. Хаим ни каза, изясни го и нашият човек в Мосад. Виетнамците са създали чудовище, по думите на Мосад, а ние създадохме още по-голямо. Трябваше да го убият още в Париж и задължително в Бон.

— Тогава не можехме да издадем подобна заповед — поклати глава адютантът. — Трябваше да разберете откъде идва, а ако не успеете, бяхте длъжен да го изолирате, да го превърнете в... как се казва... парий, така че никой да не се обади, че го е изпратил. Стратегията беше непоклатима, генерале. И още е непоклатима. Никой не се появява на повърхността. Държите ги под водата и вече е прекалено късно да направят нещо.

Очите на Делавейн се разшириха, докато се вглеждаше в лицето на полковника.

— Винаги сте бил безупречен адютант, Пол. Тактично напомняте на началника си, че въпреки периодичните неуспехи решенията му са основани на непоклатима логика, която ще надделее.

— Проявявал съм и несъгласие, когато съм мислил, че е необходимо, генерале, защото всичко, което знам, съм научил от вас. И сега, в този момент, съм прав. Значи и вие сте прав.

— Да, прав бях... прав съм. Нещата вече не могат да се променят. Всичко е задействано и нищо не може да го спре. Този Конвърс, този храбър и изобретателен враг, също бе държан под

повърхността, защото го принудихме да бяга. А сега и той закъсня. Във всеки случай хората, които са в ръцете му, са по-скоро символи, магнити, с които привличахме другите. Това е красотата на ялната стратегия, полковник. Когато се задвижи, нараства като океанска вълна. Подмолната сила е невидима, но неумолима. Събитията ще се диктуват само от приемливи решения. Това е моят завет, полковник.

Нейтън Саймън почти привършваше обяснението си. Беше му отнело по-малко от три минути, през които Питър Стоун остана неподвижен, приковал очи в по-възрастния мъж. Лицето му беше пепеляво, вкусът в устата — непоносим.

— Виждате тенденцията, нали? — приключи адвокатът. Протестите ще започнат в Близкия изток и ще следват слънцето и часовия пояс през Средиземноморието, Европа и ще стигнат кулминационната си точка в Канада и САЩ. Началото ще се даде от движението „За мир сега“ в Йерусалим, Бейрут, Рим, Бон, Лондон, Торонто, Вашингтон, Ню Йорк, Чикаго и тъй нататък. Огромни митинги в големите градове и столиците, с участници от всички страни и правителства. Ще дойдат и хората на Делавейн. Ще възникне сблъсък, първоначално ще започнат безредици, които ще прераснат в широкомащабен хаос, вдъхновен от терористичните групи. Колите и подземната канализация ще бъдат заредени с бомби, други ще бъдат хвърлени направо на улицата, сред тълпата, и ще вдигнат втората вълна на още по-голямо насилие. Всичко това ще доведе до масово объркване и безредици, които ще поставят водещите играчи по местата им. Или по-точно в положението, което ще им позволи да изпълнят задачите си.

— Ще започнат последните нападения — тихо продума Стоун. — Добре подбрани покушения.

— Хаос — съгласи се Саймън. — Ръководителите по света са убити едновременно, падналите мантии на властта са опасни, прекалено много хора протестират, бият се помежду си, обвиняват се взаимно за случилото се. Пълен хаос.

— Шархьорн! — каза бившият офицер от разузнаването. — Вече нямаме друг избор. Трябва да проникнем там! Мога ли да използвам телефона ви, Ваше превъзходителство? — без да изчака отговора, Стоун отиде до писалището на Уелфлийт, извади портфейл и измъкна

от него листчето с телефона в Куксхавен, Германия. Обърна телефона към себе си под неприязнения поглед на съдията от Върховния съд, вдигна слушалката и набра. Прещракванията на презокеанската връзка бяха непоносимо многобройни. Накрая чу сигнала.

— Ребъл?

Експлозията от думи в другия край на света се чу дори от Саймън и Уелфлийт. Стоун го прекъсна:

— Стига, Джони! Не съм припарвал до хотела часове наред и нямам време за това!... Какво си направил? — човекът от ЦРУ слушаше, без да диша, очите му се разшириха. Покри слушалката с ръка и се обърна към Нейтън Саймън. — Божичко, направихме пробив! — прошепна той. — Снимки. Инфрачервени, направени миналата нощ и проявени тази сутрин, всички са станали. Деветдесет и седем души от Шархьорн слизат от моторница и тръгват към летища и гари. Той смята, че това са убийците.

— Накарай го да занесе снимките в Брюксел и да ги изпрати във Вашингтон с най-бързия военен транспорт, който можеш да намериш! — нареди достопочтеният съдия от Върховния съд.

— Абсурд! — изкрещя генерал Жак-Луи Бертолдие от тапицирания с брокат стол в просторния кабинет в алпийския замък. — Не вярвам на нито една ваша дума!

— Както виждам, имате слабост към тази дума — заяви Конвърс, застанал до отворения готически прозорец в другия край на стаята. Зад него се виждаха планински пасища. Беше облечен с тъмен костюм, бяла риза и връзка, всички купени в Шамони. — Имам предвид „абсурд“ — продължи той. — Май я използвахте поне два пъти по време на разговора ни в Париж. Изглежда, щом чуете нещо, което не ви харесва, веднага го обявявате за абсурд. Човекът, който ви съобщава неудобната вест, също минава в тази категория. Така ли гледате на неудобните хора?

— Разбира се, че не! Така се отнасям към лъжците — легендата на Франция започна да се изправя. — И не виждам причина...

— Не мърдайте от стола — заповяда Джоел, — ако не искате само трупът ви да се върне в Париж — добави просто и без враждебност. — Казах ви, че искам само да проведа разговор с вас. Няма да е дълъг, а след това сте свободен да си вървите. Това е похуманно отношение, отколкото всички вие показахте към мен.

— Вие не бяхте незаменим. Извинете, че съм толкова прям, но такава е истината.

— Ако съм бил толкова незначителен, защо просто не ме убихте? Защо беше тази сложна постановка, всички усилия да ме изкарате убиец, търсен из цяла Европа?

— Евреинът ни даде тази идея.

— Евреинът? Хаим Абрамс?

— Вече няма значение — отсече Бертолдие. — Нашият човек в Мосад, между другото, блестящ аналитик, ни обясни, че няма да можем да разберем кой ви праща, ако вие самият не знаете, и затова трябва да ви натикаме в „забранена територия“, така се изрази. А това не беше абсурд. Никой не се появи да ви защити. Бяхте... и дори още сте прокажен.

— Защо вече няма значение това, че ми казахте всичко, което вече знам?

— Защото загубихте, мосю Конвърс.

— Нима?

— Да, и ако имате нелепото намерение да ме упоите, както направихме ние с вас, разрешете ми да ви спестя неудобствата от тази процедура. Нямам никаква информация. И никой няма. Съществува само робот, който вече е задействан да издава команди.

— На други работи?

— Разбира се, че не. Хората, които ще извършат това, за което са обучени, вярват в каузата. Нямам представа кои са те.

— Става дума за убийствата, нали? Те са убийците.

— Всяка война се свежда до убийства, млади човече. И няма защо да се заблуждавате. Това е война. Светът е уморен. Ние можем да го сложим в ред. Ще видите, че никой няма да ни се противопостави. Ние сме не само нужни, ние сме желани.

— „Натрупване, бързо ускоряване“, това бяха думите, нали?

— Евреинът се държа небомислено. Много говори.

— Според него вие сте надут задник. Каза ми, че той и Ван Хедмер ще ви затворят в стъклена стая с малки момчета и момичета и ще гледат как ги чукате, докато получите инфаркт.

— Винаги се е отличавал с лош вкус... Но не, не ви вярвам.

— Значи се връщаме към първоначалното ми твърдение — Джоел се отдалечи от прозореца и седна в креслото по диагонал от Бертолдие. — Защо ви е толкова трудно да повярвате? Защо не се замислите?

— Не, мосю, това е немислимо.

Конвърс посочи телефона на писалището.

— Знаете частните им телефони — рече той. — Обадете им се. Обадете се на Лайфхелм в Бон и на Абрамс в Тел Авив. Може и на Ван Хедмер, но ми казаха, че е в Щатите, вероятно в Калифорния.

— В Калифорния?

— Питайте всеки от тях дали е идвал при мен в малката каменна къщурка в имението на Лайфхелм. Питайте ги какво сме си говорили. Хайде, телефонът е там.

Бертолдие хвърли остър поглед към телефона и Джоел затаи дъх. Генералът се обърна пак към Конвърс. Нежеланието му надви.

— Какво се мъчите да направите? Какви са тези номера?

— Какви номера? Ей го телефонът. Не мога да го подправя, не мога да го накарам да избира номера или да наема хора, които да се престорят на генералите.

Французинът погледна отново телефона.

— Какво бих могъл да им кажа? — тихо изрече той повече на себе си, отколкото на Джоел.

— Опитайте истината. Нали много държите на собствената си истина по отношение на глобалните концепции, а това е дреболия, въпрос на някои дребни пропуски. Пропуснали са да ви кажат, че всички дойдоха при мен. А може би пропуските не са чак толкова дребни.

— Откъде бих могъл да знам, че са идвали при вас?

— Не ме слушате. Казах ви, опитайте с истината. Отвлякох единствено вас, защото не разбирам как само вие не дойдохте, а ако ножът опре до кокал, искам да запазя живота си. Там, навън, светът е голям, генерале. Ще оставите огромни негови части извън обсега си и бих могъл да живея много добре там, стига да не се опасявам, че някой ще влезе през вратата и ще ми пръсне черепа.

— Не сте човекът, за когото ви смятах... за когото ви смятахме.

— Всички сме рожба на обстоятелствата. Пролях достатъчно пот и ми стига. Възнамерявам да се оттегля от кръстоносния поход. Държите ли да разберете защо?

— Много — отсече Бертолдие и се втренчи в Джоел. Объркването и любопитството се бореха за надмощие в погледа му.

— Защото ви слушах внимателно в Бон. Може да сте прави, а може би това вече ми е безразлично, защото моите ме изоставиха. Може би светът наистина се нуждае от нагли копелета като вас.

— Разбира се! Няма друг начин!

— Значи сме в годината на генералите, така ли?

— Не само на генералите! Ние сме обединители, символи на сила, дисциплина и законен ред. Естествено, това, което ще последва при обединяването на международните пазари, в общата външна политика и в самите законови процеси, ще повлияе на нашия стил на ръководство. Нашият пример ще даде това, което най-много липсва в днешния свят. Стабилност, мосю Конвърс! Без луди като изкуфелия Хомейни, кухня самохвалко Кадафи или смахнатите палестинци. Тези

мъже и нации ще бъдат приклучени от истинските международни сили, смазани от нечуваната мощ на правителства-съмишленици. Възмездията ще бъде бързо и тотално. Аз съм военен стратег с известна репутация и мога да ви уверя, че руснаците ще стоят уплашени настрана и няма да се осмелят да се намесят, защото ще знаят, че вече няма да могат да ни разделят. Няма да дрънкат оръжия и да плашат едни държави, докато се помиряват с други, защото всички ще сме едно цяло!

— Аквитания — тихо продума Конвърс.

— Да, кодовото име е подходящо — съгласи се Бертолдие.

— Убедителен сте, както бяхте и в Бон — добави Конвърс. — Всичко това може и да стане, но не по този начин, не под ваше ръководство.

— Моля?

— Никой не може да ви раздели, защото сте толкова разделени, сякаш сте на различни планети.

— Не разбирам.

— Обадете се по телефона, генерале. Не се притеснявайте. Свържете се най-напред с Лайфхелм. Кажете му, че току-що сте говорил с Абрамс в Тел Авив и че сте поразен. Кажете му, че Абрамс иска среща с вас, защото притежава информация за мен, кажете му, че е признал, че заедно с Ван Хедмер е идвал да ме види в Бон. Можете да добавите също, че аз съм казал на Абрамс, че той и приятелят му африканер са моите втори и трети посетители. Първият е бил Лайфхелм.

— Защо трябва да му казвам това?

— Защото сте страшно ядосан. Никой не ви е казвал за тези отделни срещи с мен и смятате това за крайно неприемливо, което си е така.

— Обяснете по-ясно!

— Не. Използвайте телефона. Чуйте как ще реагират всички. Ще разберете. Ще се убедите, че ви казвам истината.

Бертолдие сложи ръце на ръчките на стола и започна да се изправя с очи, вперени в телефона. Конвърс седеше неподвижен и следеше внимателно французина със затаен дъх. Пулсът му се ускори. Генералът изведнъж се тръшна обратно в стола и стисна ръчките.

— Добре! — изрева той. — Какво ви казаха?

— Мисля, че първо трябва да използвате телефона.

— Безпредметно е! — изсъска Бертолдие. — Прав сте, че не можете да го накарате да набере други номера. Пък и защо? Да ме свържете с други хора, с които да разговарям вместо с тях? Абсурд! Мога да им задам въпроси, по които да разбера, че не говоря с тях.

— Още една причина да им се обадите — спокойно отбеляза Джоел. — Ще знаете, че говоря истината.

— И да им дам предимство, което те ми отказаха?

Конвърс пое дъх.

— Ваша работа, генерале. Просто търсех сигурност.

— Тогава повторете какво ви казаха.

— Всички ме питаха очевидни неща, сякаш не се доверявах на наркотиците, на този, който ми би инжекцията, или един на друг. Кого всъщност представлявам? — Джоел направи пауза, смяташе да хвърли въдица на свидетеля, но знаеше, че трябва незабавно да я отдръпне, ако езерото се окаже празно. — Май съм споменал за Бийл на Миконос? — колебливо произнесе той.

— Точно така — потвърди генералът. — Търсихме го преди няколко месеца, но човекът ни не се върна. Обяснихте ни и това.

— Смятали сте, че може да е един от вас, нали?

— Предполагахме, че е захвърлил блестящата си военна кариера от отвращение. Очевидно отвращението му е било от друго естество, било е слабост, а ние ненавиждаме слабостта. Но не това искам да чуя.

— Направо ли да ви го кажа? Без увъртанията?

— Никакви увъртания, мосю.

— Лайфхелм каза, че след няколко месеца, ако не и по-рано, ще ви изведат от играта. Прекалено много командвате, на другите им е писнало от вас, а искате и прекалено много за Франция?

— Лайфхелм? Това лицемерно влечуго, продало душата си, за да се откаже от всичко, което подкрепяше? Той предаде ръководителите си на съда в Нюрнберг и свидетелства против тях, за да се добере до сърцевината на съюзниците! Казвам ви, мосю, не аз трябва да бъда отстранен от играта, а той!

— Абрамс пък заяви, че сте сексуален маниак — продължи Конвърс, сякаш не бе чул реакцията на Бертолдие. — Така се изрази — „сексуален маниак“. Спомена факта, че притежава доказателства за поредица от изнасилвания на мъже и жени, които са били прикрити от

френската армия, защото дяволски добре сте си вършил работата. И зададе един въпрос. Може ли бисексуален тип, който изнасилва жени и садомизира млади мъже и момчета, когато му скимне, който е извратил думата „разпит“, да бъде ръководител на френската част на „Аквитания“? Каза, че искате да съсредоточите прекалено голяма власт в собственото си правителство. Но до времето, когато тази власт се установи напълно, вас нямало да ви има.

— Няма да ме има? — извика французинът. Очите му горяха както преди няколко седмици в Париж, тялото му трепереше от гняв. — Осъден от варварин, от смрадлив и невеж евреин?

— Ван Хедмер не отиде толкова далече. Каза, че сте прекалено уязвим...

— Оставете Ван Хедмер! — изрева Бертолдие. — Той е изкопаемо! Уважавахме го само защото може да ни снабдява със суровини. Той не е важен.

— И на мен така ми се стори — чистосърдечно се съгласи Джоел.

— Да не би оня нафукан израелец с цапнатата уста да си въобразява, че може да действа срещу мен? Ще ви призная, бил съм заплашван и преди... от един високопоставен човек, но нищо не излезе, защото, както сам се изразихте, бях „дяволски добър“ в това, което вършех. И още съм! Няма никакви писмени доказателства. В „Аквитания“ няма човек с досие като моето, включително и безкракият егоцентричен маниак в Сан Франциско. Смята, че всичко е измислил той! Глупости! аз го шлифовах! Той само подхвърли името, основано на прекалено много четене на исторически книги.

— Но той даде и началото на всичко с износа на огромни количества оръжие — прекъсна го Конвърс.

— Защото му беше подръка! И защото лично той спечели много! — генералът млъкна и се наведе напред в стола. — Ще бъда откровен с вас. Във всеки елитен корпус от военачалници винаги един се издига над останалите благодарение на силата на характера и ума си. В сравнение с мен другите... всички други бледнеят до степен на посредственост. Делавейн е осакатена, истерична карикатура. Лайфхелм е нацист, а само видът на Абрамс е в състояние да надигне вълни от антисемитизъм. Най-лошият възможен символ на водач.

Когато от объркването и паниката се родят трибуналите, всички ще гледат към мен. Аз ще бъда истинският вожд на „Аквитания“.

Джоел стана от стола и се върна при прозореца. Загледа се в пасищата. Ветрецьт разхлади лицето му.

— Разпитът свърши, генерале — рече той.

Като по команда вратата се отвори и бившият младши сержант от френската армия в Алжир застана на прага и зачака да изведе обърканата легенда на Франция от стаята.

Хаим Абрамс скочи като пружина от тапицирания с брокат стол, огромният му гръден кош опъна шевовете на черното яке сафари.

— Той е казал това по мой адрес? И за себе си?

— Предложих ви, преди да започнем, да ползвате телефона — рече Конвърс, седнал срещу израелеца. На масата до стола му лежеше пистолет. — Не е нужно да вярвате на думите ми. Чувал съм да казват, че имате добра интуиция. Обадете се на Бертолдие. Не е нужно да му казвате къде сте, дори в интерес на истината трябва да ви предупредя, че ако опитате, ще пусна един куршум в главата ви. Просто му кажете, че един от пазачите на Лайфхелм, когото сте купил да ви държи в течение поради вроденото ви недоверие към немците, ви е казал, че той, Бертолдие, на два пъти е дошъл да ме посети сам. Тъй като оттогава все се изплъзвам от ръцете ви, бихте искал да знаете защо. Ще подейства. Ще разберете дали ви лъжа.

Абрамс се втренчи в Джоел.

— Но защо ви е да говорите истината? Ако е истина. Защо ме отвлякохте да ми кажете тези неща? Защо?

— Мисля, че ви обясних. Парите ми свършват и въпреки че не си падам по еврейския хляб, предпочитам да живея под закрила в Израел, отколкото да бъда преследван и накрая убит някъде в Европа. Вие сте в състояние да го уредите, но знам, че първо трябва да дам нещо. Ето, давам ви го сега. Бертолдие възнамерява еднолично да поеме властта над „Аквитания“. Каза, че сте евреин с цапната уста, деструктивен символ, който трябва да си отиде. Каза същото и за Лайфхелм, призракът на нацизма не можел да бъде толериран, а Ван Хедмер бил „изкопаемо“.

— Представям си — рече тихо Абрамс, хвана ръце зад гърба си и тръгна към прозореца. — Сигурен ли сте, че нашият булеварден

военен със стоманен член не е казал „смадлив евреин“? Чувал съм френския герой да говори такива неща, разбира се, винаги след това се е извинявал с думите, че аз съм изключение.

— Каза го.

— Но защо? Защо да говори такива неща пред вас? Не отричам логиката му. Лайфхелм ще бъде застрелян веднага след като поемем властта. Нацист начело на немското правителство? Абсурд! Дори Делавейн го разбира. А бедният стар Ван Хедмер е реликва, всички го знаем. Все пак в Южна Африка има злато. Той може да ни снабдява. Но защо на вас? Защо Бертолдие би дошъл при вас?

— Питайте го сам. Телефонът е тук.

Израелецът остана неподвижен, тесните му очички, потънали в подпухнала плът, се втренчиха в Конвърс.

— Добре — натъртено рече той. — Прекалено умен сте, господин адвокат. Огънят, който гори у вас, е съсредоточен в главата и не е достигнал стомаха ви. Прекалено много мислите. Твърдите, че сте бил манипулиран? Бих казал, че вие манипулирате.

Абрамс се обърна и се понесе тромаво към телефона. Постоя секунда, присвил очи. Съобразяваше нещо. Вдигна слушалката и набра серия цифри, отдавна запечатани в паметта му.

Джоел остана на стола. Всяко мускулче на тялото му бе напрегнато, гърлото му изведнъж пресъхна. Бавно премести ръка към ръчката, по-близо до пистолета. След секунди може би щеше да се наложи да прибегне до него, а стратегията му, единствената възможна стратегия щеше да бъде взривена от телефонен разговор, за който не допускаше, че ще бъде проведен. Какво му става? Накъде го води прехвалената му тактика за разпити? Дали не беше забравил с кого има работа?

— Парола „Исая“ — заговори Абрамс в слушалката, сърдитите му очички отново се спряха на Конвърс. — Свържете ме с Вердюн сюр Мьоз. Бързо! — масивният гръден кош на израелеца се повдигаше при всяко вдишване, но бе единствената част от едрото му тяло, която се движеше. Отново заговори, този път яростно. — Да, парола „Исая“! Нямам време за губене! Свържете ме с Вердюн сюр Мьоз! Веднага! — очите на Абрамс се разшириха, докато слушаше. За малко отмести очи от Конвърс, но веднага го загледа отново, очите му се изпълниха с

ненавист. — Я повторете! — изкрещя той и тръшна слушалката с такава сила, че писалището се разтресе. — Лъжец! — извика той.

— Аз ли? — попита Джоел. Ръката му беше на сантиметри от пистолета.

— Казаха, че е изчезнал! Не могат да го открият!

— Е, и? — в гърлото на Конвърс се появи вакуум. Беше загубил играта.

— Лъже! Стоманеният член е просто един скимтящ страхливец! Крие се, избягва ме! Не смее да застане срещу мен!

Джоел усилено запрегльща и отдръпна ръка от оръжието.

— Не оставяйте работата така — някак си успя да произнесе той, без гласът му да се разтрепери. — Проследете го. Обадете се на Лайфхелм, на Ван Хедмер. Кажете им, че е много важно да се свържете с Бертолдие.

— Стига! Да му помогна да разбере, че знам ли? Не може да не ви е обяснил! Най-вече защо е дошъл при вас?

— Исках да изчакам разговора ви — Конвърс кръстоса крака и взе пакета с цигари, оставен до пистолета. — Би могъл да ви каже сам, но можеше и да не ви каже. Беше му хрумнала идеята, че Делавейн ме е изпратил да ви проверявам. Да види кой би го предал.

— Да предадем безкракия? Как? Защо? И щом френският папагал е смятал така, защо ще го каже точно на вас?

— Аз съм адвокат. Провокирах го. Когато разбра чувствата ми към Делавейн и какво ми е причинил този мръсник, осъзна, че не бих могъл да имам нищо общо с него. Опасенията му бяха опровергани, другото беше лесно. И докато говорих с него, съзрях начин да спася живота си — Джоел драсна клечка кибрит и запали цигарата си. — Като се свържа с вас — добави той.

— В крайна сметка зложихте на морала на евреина, нали? На това, че ако ви бъде задължен, ще ви се отплати.

— Отчасти, но не изцяло, генерале. Знам туй-онуй за Лайфхелм, за това как се е отмятал в миналото. Ако се бях обърнал към него, щеше да ме застреля и да изпрати хората си да ви избият, като по този начин щеше да остане на първа позиция.

— Точно така — съгласи се израелецът.

— А не смятам, че Ван Хедмер има някаква реална власт на север от Претория.

— Пак сте прав — Абрамс се върна при Конвърс. — Значи чудовището, създадено в Югоизточна Азия, умее да оцелява?

— Да бъдем по-конкретни — контрира го Джоел. — Бях изпратен от хора, които не познавам и които ме изоставиха, без да обелят дума за вината или невинността ми. По всяка вероятност са се включили в преследването и искат да ме убият, за да отърват кожата си. При тези условия смятам да се предам.

— А жената? Жена ви?

— Ще дойде с мен — Конвърс остави цигарата и взе пистолета. — Какъв е отговорът ви? Мога да ви убия веднага или да оставя това на Бертолдие или Лайфхелм. Мога и да заложа на морала ви, на това, че се отплащате, когато сте задължен. Какво избирате?

— Махнете пистолета — рече Хаим Абрамс. — Имате думата на един сабра.

— Какво смятате да предприемете? — попита Джоел и върна пистолета на масата.

— Да предприема ли? — изрева израелецът, обзет от внезапен пристъп на ярост. — Каквото винаги съм възнамерявал да предприема! Да не смятате, че много ми пука за тази абстракция, тази инфраструктура, наречена „Аквитания“? Да не смятате, че държа на титли, етикети или йерархия? Да си ги заврат в задниците! Единственото, което ме вълнува, е резултатът, а за да го постигнем от хаоса едновременно със силата, трябва да изникне почтеността. Бертолдие е прав. Аз съм прекалено конфликтна фигура, на всичкото отгоре съм евреин и няма защо да излизам на европейско-американската сцена. Затова ще бъда невидим — освен в Израел, където думата ми ще бъде законът на новия ред. Ще оставя френският бик да се окичи с каквито иска медали. Няма да се бия с него, само ще го контролирам.

— Как?

— С това, че мога да разруша почтения му облик.

Конвърс се наведе, като едва потисна изумлението си.

— Сексуалният му живот ли? Ония погребани скандали?

— Боже мой, не! Ако публично ритнеш някого под пояса, търсиш си белята. Повечето хора ще погледнат с неодобрение, защото знаят, че може да се случи и на тях.

— Тогава как, генерале? Как бихте успял да разрушите почтения му облик?

Абрамс отново седна на стола, едрото му тяло застрашително се изви между изящно резбованите махагонови ръчки.

— Като изложи ролята му в „Аквитания“. Всички имахме роли в това необикновено приключение, което принуди цивилизования свят да ни призове заедно със силата на професионалното ни управление. Напълно възможно е цяла цивилизована Европа да се обърне към Бертолдие, както Франция почти го направи след Дьо Гол. Но човек трябва да разбира хора като Бертолдие. Той се домогва не само до власт, той копнее за славата, която носи властта — парадни мундири, ласкателства, мистицизъм. Той би предпочел да се откаже от част от властта, но не и от славата. А аз? Пет пари не давам за славата. Властта ми е нужна, за да постигна целта си. Царството на Израел и налагането му в целия Близък изток.

— Ако изложите него, ще изложите и себе си. Как можете да спечелите по този начин?

— Ще спечеля, защото той ще мигне пръв. Ще си мисли за славата и ще се предаде. Ще прави, каквото му кажа, ще ми дава, каквото му поискам.

— По-вероятно ще нареди да ви гръмнат.

— Не и когато го предупредя, че ако умра, ще бъдат публикувани неколкостотин документа, описващи всяко заседание, на което е присъствал, всяко решение, което сме взели. Всичко е отразено с най-малките подробности, уверявам ви.

— Замислил сте това от самото начало?

— От самото начало.

— Грубо играете.

— Аз съм сабра. Играя за победа, без нея щяхме да сме изклани преди десетилетия.

— Между тези документи има ли списък на всички участници в „Аквитания“?

— Не. Никога не съм целел да подкопая движението. Наречете го както искате, но аз твърдо вярвам в концепцията му. Трябва да има обединен международен военнопromишлен комплекс. Без него светът няма да оцелее.

— Но не може да няма такъв списък.

— Има го в един компютър, но трябва да се въведе верен код.

— Вие можете ли да го направите?

— Сам — не.

— А Делавейн?

— Нали го познавате — кимна израелецът. — Какво ви интересува?

И отново Джоел едва сдържа учудването си. Компютърните кодове за главния списък на „Аквитания“ бяха у Делавейн. Поне ключовите им символи. Останалото беше в ръцете на четиримата ръководители отвъд Атлантика. Конвърс сви рамене.

— Досега не го бяхте споменал. Говорихте за Бертолдие, за елиминирането на Лайфхелм и за безсилието на Ван Хедмер, който все пак можел да предоставя суровини...

— Казах „злато“ — поправи го Абрамс.

— Бертолдие каза „суровини“. А Джордж Маркърс Делавейн?

— С Маркърс е свършено — категорично отрязва израелецът. — Глезехме го, всички го глезехме, защото той роди концепцията и дърпаше конците в Съединените щати. Имаме оборудване и материали в цяла Европа, да не говорим за контрабандата, която докарвахме, за да отваряме работа на метежниците.

— „Да отваряте работа“ значи да им дадете възможност да убиват, така ли?

— Всичко се свежда до убийствата. Въпреки твърденията на скудоумни философи целта оправдава средствата. Питайте човек, преследван от убийци, дали е готов да скочи в човешки изпражнения и да се зарови в тях.

— Питал съм — отвърна Конвърс. — Аз съм този човек, забравихте ли? Нещо друго за Делавейн?

— Той е луд. Чувал ли сте някога гласа му? Говори като човек, чиито тестисули са в менгеме. Знаете ли, отрязана краката му, ампутираха ги преди няколко месеца поради диабет. Великият генерал падна жертва на излишъка от захар! Опитва се да го запази в тайна. Не приема никого. Работи в къщи, където прислугата се появява само когато е скрит в затъмнената си спалня. Колко ли му се ще да беше пострадал от шрапнел или щик. Но не. Надви го захарта. Положението му непрекъснато се влошава, станал е пенещ се глупак, но дори глупаците понякога имат пристъпи на гениалност. И той имаше един.

— Какъв?

— Оставили сме при него наш човек, адютант с чин полковник. Когато започне всичко, когато издадем заповедите си, полковникът ще изпълни инструкцията ни. Маркът ще бъде убит за благо на собствената си концепция.

Беше ред на Джоел да стане от стола. Отиде пак до готическия прозорец в другия край на стаята и подложи лице на прохладния планински ветреца.

— Разпитът свърши, генерале — рече той.

— Какво? — изрева генералът. — Нали поискахте да запазя живота ви. Аз пък искам гаранции!

— Свърши — повтори Конвърс, когато вратата се отвори и влезе капитан от израелската армия с насочено към Хаим Абрамс оръжие.

— Нямам какво да говоря с вас, хер Конвърс — рече Ерих Лайфхелм, застанал на вратата на кабинета. Лекарят от Бон току-що бе напуснал стаята. — Затворникът е във ваша власт. Екзекутирайте го. В продължение на много години очаквам този момент. Истината е, че се уморих от толкова чакане.

— Да не намекувате, че искате да умрете? — попита Джоел, застанал до масата с пистолета.

— Никой не иска да умре, най-малко войник в тишината на непознатата стая. Барабаните и резките команди на взвода за разстрел са за предпочитане, в тях се крие някакъв смисъл. Но съм виждал прекалено много смърт, за да изпадна в истерия. Вдигнете пистолета и свършвайте. На ваше място бих постъпил точно така.

Конвърс проучваше внимателно лицето на немца, чиито странни очи бяха равнодушни и изразяваха единствено презрение.

— Вие май вярвате в това, което говорите? — попита той с недоумение.

— Да издам ли сам заповедта за разстрела? Преди години гледах някакъв кинопреглед. Един тъмнокож го направи пред опръскана с кръв стена в Куба. Винаги съм се възхищавал от този войник. — Лайфхелм тъжно изкрещя: — Achtung! Soldaten! Prasentiert das Gewehr!

— За Бога, защо да не поговорим като нормални хора? — кресна Джоел, за да надвие фанатичния глас.

— Защото нямам какво да кажа. Говорят действията, говори животът ми! Какво има, хер Конвърс? Няма нервни за една екзекуция? Не можете сам да издадете заповедта? Съвестта на едно дребно, невзрачно човече няма да му позволи да убие? Ставате смешен!

— Напомням ви, генерале, че през последните седмици убих редица хора. Убих ги по-безчувствено, отколкото можех да си представя.

— И най-жалкият страхливец, който се бори за живота си, може да убие от паника. В това няма никаква сила на характера, просто инстинкт за самосъхранение. Не, хер Конвърс, вие сте незначителен човек, спънка дори за собствените си съюзници, които пет пари не дават за вас. Такива като вас изобилстват на този свят. Във вашата страна има една фраза, която нашият партньор често използва. Вие сте лайно, хер Конвърс.

— Какво казахте? Как ме нарекохте?

— Много добре чухте. Лайно. Дребно човече, което не се отличава от изпражненията. Лайно, хер Конвърс. Лайно!

Конвърс посегна към пистолета на масата. Взе го и го насочи към Ерих Лайфхелм с пръст на спусъка.

Внезапно го разтърси шок. Какво правеше? Имаше нужда и от тримата ръководители на „Аквитания“. Не от един, не от двама, а от трима! Това съставляваше гръбнака на всичко, което му предстоеше да извърши! Но имаше и нещо друго. Трябваше да убие, да унищожи смъртоносния човешки вирус, втрещен в него, желаещ да умре. Боже мой! Нима „Аквитания“ все пак беше победила? Дали не беше станал като тях? Тогава играта бе загубена.

— Много ви е евтина храбростта, Лайфхелм — тихо рече той и свали пистолета. — По-добре бърз куршум, отколкото другите алтернативи.

— Живея според собствения си кодекс и с удоволствие ще умра според него.

— Тоест, чисто. Бързо. Никакъв Дахау, никакъв Аушвиц.

— Пистолетът е у вас.

— Смятах, че ще ми предложите някои неща.

— Заместникът ми е внимателно подбран. Той ще изпълни подробностите, всеки нюанс от задачата ми.

Ето го пробивът, пред очите му внезапно се разкри стратегията, която трябваше да предприеме. Джоел натисна бутона.

— Вашият заместник?

— Да.

— Нямате заместник, фелдмаршале.

— Какво?

— Както нямате и задача. Без мен нямате нищо. Затова ви доведох тук. Именно вас.

— Какво ми говорите?

— Седнете, генерале. Трябва да ви кажа някои неща и за ваше добро ще е да ги чуете седнал. Екзекуцията наистина може да се окаже за предпочитане пред това, което имам да ви кажа.

— Лъжец! — изкрещя Ерих Лайфхелм след четири минути и сграбчи ръчките на тапицирания стол. — Лъжец, лъжец, лъжец! — не спираше той.

— Не съм очаквал да ми повярвате — заяви спокойно Джоел, застанал в средата на просторния кабинет. — Обадете се на Бертолдие в Париж и му кажете, че току-що сте чул някои обезпокоителни новини и че искате обяснение. Кажете му го направо — научил сте, че докато сте бил в Есен, Бертолдие и Абрамс са идвали при мен в имението ви в Бон.

— Как мога да съм сигурен?

— Ще ви кажа истината. Те платиха на пазача да им отвори вратата, не знам точно на кого, не го видях, но някой отключи вратата и ги пусна при мен.

— Защото са смятали, че сте информатор, изпратен от самия Делавейн?

— Така ми казаха.

— Бяхте упоен! Не казахте нищо подобно!

— Все пак се съмняваха. Не познавали лекаря и не вярват на англичанина. Няма защо да ви казвам, че не вярват и на вас. Смятали са цялата работа за капан. Искаха да се подсигурят.

— Невероятно!

— Не и ако размислите — рече Конвърс и седна срещу немца. — Откъде съм получил информацията, с която разполагах? Откъде съм знаел точно към кого да се обърна, ако не ме е изпратил Делавейн? Така разсъждаваха те.

— Смятали са, че Делавейн би направил подобно нещо? — ахна изуменият Лайфхелм.

— Знам какво значи това сега — прекъсна го бързо Джоел, за да не изпусне новия изгоден случай. — С Делавейн е свършено, и двамата ми го признаха, когато разбраха, че той е последният човек на света, за когото бих работил. Може би ми подхвърляха трохи, преди да ме пратят на екзекуция.

— Трябваше да ви изпратим! — възкликна най-младият фелдмаршал на Третия райх. — Смятам, че ме разбирате. Кой бяхте вие? Откъде се появихте? Самият вие не знаете. Говорихте за някакви имена, списъци и много пари, но нищо смислено и съществено. Кой беше проникнал между нас? След като не можахме да разберем, трябваше да ви превърнем в парий.

— Справихте се чудесно.

— Това е моя заслуга — кимна Лайфхелм. — Работата свърши най-вече моята организация.

— Не съм ви довел тук да говорим за заслугите ви. Доведох ви да спасите живота ми. Вие можете да го направите, защото хората, които ме изпратиха, или не искат, или не могат, но вие можете. Аз само трябва да ви дам повод.

— Като ми внушавате, че Бертолдие и Абрамс заговорничат срещу мен?

— Не ви внушавам нищо, ще ви повторя собствените им думи. Помнете, никой от тях не знаеше, че ще успея да напусна онова място жив — внезапно Конвърс скочи от стола и поклати глава. — Не! — наблегна той. — Обадете се на французина и израелеца, на които толкова вярвате като съюзници, на приятелите си аквитанци. Кажете им каквото искате и само се вслушайте в гласовете им. Сам ще разберете. Само свършен лъжец може да усети кога го лъжат, а от вас по-добър няма.

— Това е обида.

— Колкото и да е странно, исках да ви направя комплимент. Затова доведох точно вас. Реших, че ще надделеете над тях, а след всичко, което преживях, искам да съм на страната на победителя.

— Защо казвате това?

— Хайде сега, нека бъдем искрени. Абрамс е мразен човек, обиждал е всички в Европа, Великобритания и САЩ, които не са били

съгласни с неговата експанзионистична политика за Израел. Дори собствените му сънародници не могат да му затворят устата. Опитват се да го цензурират, но той продължава да говори на висок глас. Никога няма да бъде търпян в каквато и да е международна федерация.

Нацистът бързо поклати няколко пъти глава.

— Никога! — изрева той. — Той е най-противният човек в целия Близък изток. И на всичко отгоре евреин! Но как можете да елиминирате Бертолдие?

Джоел помълча, преди да отговори.

— Не ми харесва държанието му — замислено отвърна той. — Той е властен и нагъл. Вижда се не само като велика военна фигура и творец на историята, но и като някакъв бог, който стои над останалите смъртни. На неговия Олимп няма място за тях. Освен това е французин. Англичаните и американците няма да го подкрепят, един Дьо Гол за един век им е достатъчен.

— В разсъжденията ви има логика. Той е отблъскващ егоист, каквито могат да бъдат само французите. И точно копие на цялата си страна.

— Ван Хедмер не се брои, освен като вносител на суровини от Южна Африка.

— Точно така — съгласи се немецът.

— За разлика от тях вие сте работил с американци и англичани в Берлин и Виена. Помагал сте им да прилагат окупационната политика и добросъвестно сте предоставял доказателства на американските и британските юристи в Нюрнберг. И най-сетне, бил сте говорител на НАТО. Каквото и да е миналото ви, те ви харесват — Джоел замълча и когато заговори, в гласа му се прокрадваше известно уважение. — Следователно, генерале, вие ще спечелите и можете да спасите живота ми. Трябва ви единствено причина.

— Дайте ми я.

— Използвайте най-напред телефона.

— Не ставайте идиот и не правете и от мен такъв! Не бихте настоявал толкова, ако не бяхте сигурен в себе си, което значи, че говорите истината. А ако онези Schweine заговорничат срещу мен, не бих ги информирал, че знам! Какво ви казаха?

— Че ще бъдете убит. Не могат да поемат риска да ги обвинят, че един от първите членове на нацистката партия е поел жизненоважните

лостове на властта в Германия. Дори под управлението на „Аквитания“ прекалено много гласове ще викнат „фал“ и ще наливат вода в мелницата на противниците ѝ. Млади хора и техни съмишленици, нечленували в партии, ще заемат мястото ви. Но между тях няма да има хора, препоръчани от вас.

Лайфхелм замръзна в стола, възрастното му, но още стегнато тяло се вцепени, бледото лице с пронизващи светлосини очи заприлича на алабастрова маска.

— Значи са взели това свято решение? — промълви ледено той, почти без да движи устните си. — Вулгарният евреин и лишеният от престола френски принц се осмеляват да предприемат този ход срещу мен?

— Със съгласието на Делавейн.

— Делавейн! Бясно инфантилно кълбо от фантазии! Личността, която познавахме преди две години, се е разпаднала до степен, надхвърляща сенилността! Той не го знае, но всъщност ние му даваме заповеди, поднесени, естествено, като предложения. Способността му да разсъждава е не по-голяма от тази на Адолф Хитлер през последните години на лудостта му.

— Не бих могъл да знам това — рече Конвърс. — Абрамс и Бертолдие не навлязоха в темата, само споменаха, че е изчерпан. Говориха за вас.

— Тъй ли? Тогава нека аз да поговоря малко за себе си! Кой, смятате, направи „Аквитания“ приложима в цяла Европа и в Средиземноморието? Кой зареждаше терористите с оръжие и милиони килограми експлозив — от „Баадер-Майнхоф“ през „Червените бригади“ до палестинците. Кой ги готвеше за последните им най-щастливи часове? Кой? Аз! Защо съвещанията ни се провеждат винаги в Бон? Защо всички директиви се разгласяват и издават чрез мен? Трябва да ви е ясно, че организацията е моя! Хората са мои — разполагам с предани мъже, готови да изпълнят каквото им разпоредя, и то без да чакат пояснения. Парите са при мен! Създадох от нищо един модерен, усъвършенстван комуникационен център, никой друг в Европа не би успял, знам го от самото начало. Бертолдие не може да предложи нищо в Париж освен влияние и ореола, който трепти около него. Евреинът и южноафриканецът са на цял континент разстояние. Когато хаосът настъпи, аз ще съм гласът на „Аквитания“ в Европа.

Никога не съм си го представял иначе! Хората ми ще пречукат Бертолдие и Абрамс в тоалетните им.

— Комуникационният център не е ли на Шархьорн? — попита, без да набляга Джоел.

— Те ли ви казаха?

— Споменаха името. Списъкът с всички участници в „Аквитания“ е там, нали?

— И това ли споменаха?

— Не че има значение. Вече не ме интересува. Не забравяйте, аз съм изоставен. Сигурно вие сте се сетил и за компютъра, никой друг не би могъл.

— Забележително постижение — призна Лайфхелм с озарено от смирение восъчно лице. — Презастраховал съм се дори за случай на катастрофа или смърт. Кодът е от шестнайсет букви. Всеки от нас знае по четири в различни комбинации, а дванайсет са у безкракия маниак. Той смята, че никой не може да активира кода без основния му комплект, но предварително кодирана комбинация от две двойни поредици ще свърши работа.

— Забележително — рече Конвърс. — Другите знаят ли?

— Само довереният ми френски другар — отвърна хладно немецът. — Принцът на предателите Бертолдие. Но, естествено, никога не съм му давал точната комбинация, а неточна ще изтрие всичко.

— Това е мислене на победител — одобрително кимна Джоел и разтревожено се намръщи. — Но все пак какво ще стане, ако някой нападне центъра?

— Ще експлодира в пламъци като бункера на Хитлер. Навсякъде има експлозиви.

— Разбирам.

— Но тъй като говорите за победители, а те са и пророци — продължи Лайфхелм и се наведе напред в стола с разширени от възбуда очи, — разрешете ми да ви кажа още някои неща за остров Шархьорн. Преди време, през 1945 година, възроден от пепелищата на поражението, той трябваше да стане място на най-невероятното творение, създадено от истински вярващите. Наричаше се операция „Sonnenkinder“, деца на слънцето, деца, подбрани по биологичен признак и изпращани по цял свят на хора, които ги очакваха, готови да

ги ръководят в живота, докато постигнат власт и богатство. Когато пораснеха, децата на слънцето щяха да имат еднаква мисия в цял свят. Въздигането на Четвъртия райх! Виждате колко е символичен изборът на Шархьорн. От вътрешния кръг на „Аквитания“ ще се роди новият ред! Благодарение на нас!

— Стига — прекъсна го Конвърс, стана от стола и се отдалечи от Ерих Лайфхелм. — Разпитът приключи.

— Какво?

— Чухте ме добре. Махайте се. Призлява ми от вас.

Вратата се отвори и влезе младият лекар от Бон, вперил очи в лицето на бившия фелдмаршал.

— Съблечи го — заповяда Конвърс. — Претърси го.

Джоел влезе в слабо осветената стая, където Валери и Прюдом седяха от двете страни на мъж зад видеокамера, монтирана на триножник. Масивният ѝ обектив беше вмъкнат в стената, а на около три метра имаше телевизионен монитор, на който се виждаше празният кабинет с тапицирания с брокат стол в центъра на екрана.

— Всичко в ред ли е? — попита той.

— Добре стана — отвърна Валери. — Операторът не разбра нито дума, но твърди, че осветлението било изключително. Може да направи толкова копия, колкото искаш, всяко копие ще отнеме трийсет и пет минути.

— Десет плюс оригинала ще бъдат достатъчни — реши Конвърс и погледна часовника си, а после Прюдом. Валери заговори тихо на френски с оператора. — Ще успееш да вземеш оригинала и да хванеш полета за Вашингтон в пет часа.

— С най-голяма готовност, приятелю. Надявам се едно от копията да е предназначено за Париж.

— И за всеки друг държавен глава заедно с декларациите ни. Ще донесеш ли на връщане показанията, които е взел Саймън в Ню Йорк?

— Отивам да се приготвя — рече Прюдом. — Най-добре името ми да не фигурира в списъците на пътниците — обърна се и излезе от стаята, следван от оператора, който тръгна по коридора към апаратурата си за презаписване.

Валери се приближи към Джоел, взе лицето му в ръце и леко го целуна по устните.

— На няколко пъти се изприщих, докато беше там. Не смятах, че ще успееш.

— Аз също.

— Но успя. Представлението беше страхотно. Гордея се с теб, мили.

— Типични адвокатски хватки. Вкарах ги в най-лошия възможен капан. Както би се изразил един мой стар, чудат, но много умен професор по право, това бяха признания, изтръгнати на базата на неистинни изявления, като самите признания оформят основата на следващия капан.

— Стига, Конвърс. Хайде да се поразходим. Навремето много се разхождахме и смятам да се върна към този навик. Сама не е особено приятно.

Джоел я прегърна и я погледна в големите трепкащи очи.

— Ще се омъжите ли за мен, госпожо Конвърс? — рече той.

— Божичко, пак ли? Всъщност, защо не? Както си казвал и преди, няма да е нужно дори да сменям инициалите на бельото си.

— Никога не си имала инициали на бельото.

— Това го знаеше дълго преди да направиш тази забележка.

— Не исках да мислиш, че надничам.

— Да, мили мой, ще се оженя за теб. Но първо трябва да свършим работата. Дори преди да се разходим.

— Знам. Питър Стоун чрез семейството на Татяна в Шарлот, Северна Каролина. Той ми причини ужасни неща, но колкото и странно да е, мисля, че го харесвам.

— Аз пък не — твърдо отсече Валери. — Искам да го убия.

Наближаваше края на предпоследния ден. Световните антиядрени демонстрации щяха да започнат след десет часа, при първата светлина на утрото, а заедно с тях и убийствата, които да дадат тласък на хаоса.

Групата от осемнайсет мъже и пет жени седеше пръсната из тъмната прожекционна зала на подземния стратегически комплекс на Белия дом. Към всеки стол имаше прикрепена малка дъска с тефтер, която се осветяваше от специална лампа. На екрана през трийсет секунди се появяваха лице подир лице, всяко с номер в горния десен ъгъл. Инструкциите бяха стегнати и се даваха от Питър Стоун, подбрал групата, на езика, най-добре разбираан от всички. Разглеждайте лицата, не коментирайте гласно и си отбелязвайте номерата на хората, които разпознавате. Като свършат диапозитивите, ще запалим лампите и ще обсъждаме. Ако се наложи, ще ги прожектираме неколkokратно. Не забравяйте, че тези мъже са убийци. Съсредоточете се върху това.

Не им каза нищо повече. Направи изключение само за Дерек Билейми от МИ-6, който пристигна в последния момент, очевидно измъчен от дългия път. Когато Дерек влезе, Питър го дръпна настрани и двамата се прегърнаха. Стоун през целия си живот не беше се чувствал толкова щастлив и облекчен при вида на някого. Билейми щеше да попълни неговите пропуски. Британският агент притежаваше десето чувство там, където другите имаха шесто, което, разбира се, скромно се отричаше от Дерек.

— Нужен си ми, стари приятелю — рече Питър. — Страшно си ми нужен.

— Затова съм тук, стари приятелю — отвърна топло Билейми. — Можеш ли да ми кажеш нещо?

— Сега няма време, но мога да ти дам едно име. Делавейн.

— Лудия Маркърс?

— Същият. Кризата е свързана с него и е съвсем истинска.

— Мръсник! — прошепна англичанинът. — Няма друг човек, когото така да копнея да видя на въжето. Ще говорим по-късно, Питър.

Трябва да се запозная с компанията. Между другото, доколкото виждам, си събрал най-доброто.

— Най-доброто, Дерек. Не можем да си позволим нищо друго.

Освен американските военни, първи обърнаха се към Стоун, присъстваха полковник Алън Меткаф, Нейтън Саймън, съдията Андрю Уелфлийт и държавният секретар. Останалите бяха от най-опитните и сигурни офицери от разузнаването, които Питър Стоун беше срещнал през двайсетте и девет години работа по поверителни операции. Бяха докарани с военни самолети от Франция, Великобритания, Германия, Израел, Испания и Холандия. Сред тях освен Дерек Билейми бяха французинът Франсоа Вияр, началник на френската, дълбоко засекретена „Организация за операции в чужбина“, Йозеф Бехренс, главен отговорник на Мосад по тероризма, Пабло Амандарес, специалист на Мадрид по проникване на КГБ в Средиземноморието, и Ханс Вонмеер от тайната държавна полиция на Холандия. Другите, включително и жените, бяха не по-малко уважавани в пещерите на дълбоко секретните операции с висока степен на риск за участниците. Познаваха по име, лице и репутация легионите наемни убийци и убийците по убеждение или идеология. И най-важно, всички бяха проверени хора, Стоун беше работил с всеки един от тях. Събрани заедно, представляваха елита на света в сянка.

Ето едно лице! Познаваше го! Докато стоеше на екрана, записа в тефтера: Добинс. Номер 57. Сесил или Сирил Добинс. Британска армия. Прехвърлен в британското разузнаване. Личен помощник на... Дерек Билейми!

Стоун погледна към приятеля си, седнал от другата страна на пътеката. Беше сигурен, че ще го види да пише в жълтия си тефтер. Но англичанинът седеше намръщен и остана неподвижен в стола си с насочен към листа молив. На екрана се появи следващото лице. И следващото, и следващото, докато серията свърши. Лампите светнаха и първият човек, който проговори, беше Йозеф Бехренс от Мосад.

— Номер седемнайсет е артилерийски офицер, наскоро прехвърлен в Службата за сигурност в Йерусалим. Името му е Арнолд.

— Номер трийсет и осем — обади се Франсоа Вияр — е полковник от френската армия в охраната на „Инвалидите“^[1]. Познавам лицето, но не помня името му.

— Номер двайсет и шест — рече човекът от Бон — е старши лейтенант Ернст Мюлер от Военновъздушните сили на Федералната република. Изключителен пилот, често возещ министри на конференции във и извън Германия.

— Номер четирийсет и четири — каза мургава жена с подчертан испански акцент — няма препоръките на гореспоменатите. Той е търговец на наркотици, заподозрян в редица убийства. Седалището му е в Ивиса. Навремето е бил парашутист. Име Орехо.

— Дяволска работа, не мога да повярвам! — възкликна младият компютърен експерт Уилям Ландис от Пентагона. — Познавам номер петдесет и едно, почти съм сигурен! Той е един от адютантите в „Доставки за Близкия изток“! Често съм го виждал, но не знам името му.

Още шест мъже и две жени идентифицираха дванайсет други лица, като назоваха и длъжностите им. Групата започна мълчаливо да осъзнава очертаващата се тенденция. Военните значително преобладаваха, а разнообразието на останалите озадачи всички. В основната си част бяха бивши военни от специални войски, плъзнали се по посока на престъпността, най-вече на свързаните с насилие престъпления. Бяха хора, които според Питър Стоун генералите от „Аквитания“ смятаха за измет.

Накрая заговори Дерек Билейми с твърдия си, сдържан и глух глас:

— Има четири-пет лица, които свързвам с досиета, но не се сещам — погледна към Стоун. — Ще ги пуснеш ли отново?

— Разбира се, Дерек — отвърна бившият представител на ЦРУ в Лондон. Стоун, който не беше казал нищо, се изправи и се обърна към групата. — Всичко, което ни казахте, ще бъде веднага обработено с компютри и ще видим дали ще се очертае някаква връзка между тях. И ще повторя още веднъж, благодаря ви и извинете, че не ви давам обясненията, които заслужавате не само заради оказаната помощ, но и заради причинените главоболия. Лично от свое име мога да заявя, че утехата ми е в това, че и друг път сте идвали тук, и знам, че ще проявите разбиране. Ще направим петнайсет минути почивка и ще продължим. В съседната стая има кафе и сандвичи.

Стоун още веднъж изрази благодарността си с кимане и се отправи към вратата. На пътеката го пресрещна Дерек Билейми.

— Питър, ужасно съжалявам, че толкова време не отговорих на обажданията ти. Истината е, че в службата страшно са се измъчили, докато ме открият. Бях на гости при приятели в Шотландия.

— А аз реших, че си в Северна Ирландия. Там е страшна бъркотия, нали?

— Винаги си бил по-кадърен, отколкото си съзнавал. Разбира се, че бях в Белфаст. Но сега обещавам да изкупя греха си, въпреки че мозъкът ми не функционира. Пътуването беше ужасно и не съм спал не знам откога. Всички лица започнаха да си приличат или ми се струваше, че познавам всички, или че не съм виждал никого!

— Като ги пуснем пак, ще се сетиш — заяви Стоун.

— Точно така — съгласи се Билейми. — И, Питър, въпреки че става дума за онази откачалка Делавейн, щастлив съм, че те виждам отново на ръководно място. Бяха ни казали, че си извън играта, и то твърдо.

— Върнах се. И то твърдо.

— Виждам, приятел. На последния ред седеше държавният секретар, нали?

— Да.

— Поздравявам те. Ще ида да пийна едно черно и горещо кафе. Ще се видим след малко.

Стоун излезе от залата и тръгна надясно по белия коридор. усети, че пулсът му бързо се ускорява по аналогия с твърденията на Джони Реб за горене в стомаха и кисел вкус в устата. Жлъчката, както казваше Ребъл. Бързо трябваше да намери телефон. Прюдом, куриерът на Конвърс, щеше да пристигне след около час. Охраната на тайните служби го чакаше на вашингтонското летище „Дълес“ с указания да го докара направо в Белия дом. Но не французинът го тревожеше, а самият Конвърс. Трябваше да говори с него преди възобновяването на заседанието. Налагаше се!

Когато адвокатът го беше намерил чрез паролата Татяна, Питър се смая от безумната дързост на това, което бе извършил. Отвлякъл трима генерали и записал на видеокасета разпитите им или както там ги наричаха юристите. Пълно безумие! Единственото по-ненормално нещо беше фактът, че бе успял — очевидно благодарение на помощта на решителния и много гневен сътрудник на „Сюрте“. Компютърът беше на Шархьорн, заровил в необятната си памет пълния списък на

„Аквитания“, готов за изтриване при подаване на неточен код, а самият остров бе миниран с експлозиви. Господи!

А сега и последната лудост. Човекът, когото никой не може да намери, толкова дълбоко засекретеният деец на „Аквитания“, че напук на всяка логика бяха започнали да се съмняват в съществуването му, в момента беше между тях. Трябваше да има човек на „Аквитания“ в Англия, защото без британците тя бе невъзможна. Освен това Стоун знаеше, че това е връзката, основната връзка между Пало Алто и генералите отвъд океана, защото, когато прегледаха телефонната сметка на Делавейн, забелязаха постоянни разговори с телефон на Хебридите, а подобно реле беше до болка познато на бившия разузнавателен агент. Разговорите изчезваха след този номер на шотландските острови, точно както изчезваха разговорите на КГБ, обработени в Канада.

Билейми! Човекът, чието лице не се появяваше в нито една публикация. Филмите веднага се унищожаваша от помощниците му, дори ако беше на заден план в снимката. Най-охраняваният оперативен офицер в Англия, с достъп до тайни, подбирани за засекретяване в десетки апарати, разработени от най-добрите умове на МИ-6. Възможно ли беше? Дерек Билейми, тихият добродушен играч на шах, приятелят, който винаги черпеше с хубаво уиски и изслушваше с внимание американския си колега, който изживяваше все по-силни съмнения относно призиването си. Истински добър приятел, защото притежаваше мъдростта и смелостта да предупреди колегата си, че пие твърде много и трябва да се оттегли и че ако парите са проблем, би могъл да му уреди консултантски договор със собствената си организация.

Стоун стигна до врата, отбелязана единствено с номер 14. Влезе в малката стая и се запъти към телефона на писалището. Не седна, беше прекалено неспокоен. Вдигна слушалката и се свърза с телефонистката на Белия дом. Извади от джоба си листчето с номера на Конвърс някъде във Франция. Продиктува го на телефонистката и добави просто:

— Не бива да се подслушва. Говоря от „Стратегически сектор“, стая 14, моля проверете.

— Проверката потвърждава, господине. Ще включи устройството. Аз ли да ви потърся?

— Не, благодаря, ще почакам на телефона — Стоун остана прав, докато слушаше кухото ехо на набираните цифри и лекото жужене на устройството против подслушване. И тогава чу, че вратата се отваря. Обърна се.

— Затвори телефона, Питър — тихо рече Дерек Билейми и хлопна вратата. — Няма смисъл.

— Ти си, нали? — Стоун бавно и несръчно остави слушалката.

— Да, аз съм. И искам всичко, което искаш и ти, стари ми приятелю. Нито един от нас няма да се откаже от залповете за сбогуване, нали? Казах ти, че съм бил на гости у приятели в Шотландия, а ти изрази предположение, че съм бил в Ирландия. Понаучили сме нещичко за тези години. Но очите не лъжат. Когато чу Шотландия, ти се сети за телефонните разговори с Хебридите и очите ти се замъглиха. А и преди това, когато онова лице се появи на екрана, ти прекалено явно ме погледна през пътеката, поне според мен.

— Добинс. Той работеше при теб.

— Записа го в тефтера си, но не каза нищо.

— Чаках ти да го кажеш.

— Да, разбира се, само че аз, естествено, не можех, нали?

— Защо, Дерек? Защо, за Бога?

— Защото така трябва и ти го знаеш.

— Не го знам! Ти си разумен, разсъдлив човек. Но те не са!

— Те ще бъдат сменени. Колко често ти и аз сме използвали глупаци, които не можехме да заобиколим, защото бяха необходими за постигане на целта ни?

— Каква цел? Международен тоталитарен съюз? Военна диктатура без граници? А ние да маршируваме като работи под барабанните удари на фанатици?

— Хайде стига, Питър. Спести ми либералните дрънканици. Един път напусна тази работа и се пропи до затъпяване заради нейната безполезност, заради измамите, които всички практикувахме, заради хората, които убивахме, за да запазим това, което със смях наричахме помежду си статукво. Какво статукво, старче? Вечен тормоз от страна на по-низшите от нас? Да останем заложници на вресливи молли и истерични глупаци, които не са излезли от Средновековието и са готови да ни прережат гърлата за един варел нефт? Не, Питър, наистина има по-добър начин. Средствата за постигането му може да

са отблъскващи, но крайният резултат е не само желателен, той е достоен за почести.

— Чия е дефиницията? На Джордж Маркър Делауейн? На Ерих Лайфхелм? На Хаим...

— Те ще бъдат сменени!

— Не могат да бъдат сменени! — извика Стоун. — Когато подобно нещо започне веднъж, не можеш да го спреш. Представата става реалност. Отклониш ли се от нея, ще те обвинят, изправиш ли се срещу нея, ще те изолират, ще те накажат! Много добре знаеш, че е капан!

Телефонът иззвъня.

— Остави го да звъни — нареди човекът от МИ-6.

— Телефонът вече няма значение. Ти си англичанинът в къщата на Лайфхелм в Бон. Краткото му описание щеше да потвърди подозренията ми.

— Да не е Конвърс?

Телефонът отново иззвъня.

— Искаш ли да си поговориш с него? Разбрах, че е страхотен адвокат, въпреки че наруши едно основно правило — взел се е сам за клиент. Той излиза на открито, Дерек, и ще тръгне по петите ти, ще ви преследва всички. Всички сме против вас.

— Няма да го направите! — изкрещя Билейми. — Не можете да го направите! Както сам каза, започне ли веднъж, не можеш да го спреш!

Без да даде знак за намеренията си, англичанинът внезапно се хвърли към Стоун с насочени напред показалец, среден и безименен пръст на дясната ръка, които се забиха като стоманени шипове в гърлото на човека от ЦРУ. Стоун се задави, стаята се завъртя, хиляди точки бяла светлина затрепкаха пред очите му. Чу, че вратата се отвори и затвори, телефонът не спираше да звъни. Но Питър не можеше да го види, белите светлинки се бяха превърнали в мрак. Звъненето спря, докато Стоун диво и сляпо се блъскаше из стаята, за да се ориентира по звука и да намери телефона. Минутите на лудост течаха, той продължаваше да се удря в стените и накрая падна върху писалището. Вратата се отвори с трясък и полковник Алън Меткаф се втурна вътре.

— Стоун! Какво се е случило? — офицерът от Военновъздушните сили изтича до Питър и веднага позна въздействието на сабления удар. Започна да масажира гърлото на Стоун и заби коляно в стомаха му, за да изкара въздуха. — Телефонистката се обади и каза, че от стая четиринайсет са поискали „чист“ разговор, но никой не се обажда. Господи, кой беше?

Неясни образи изплуваха пред очите на Стоун, но не можеше да говори, само се закашля мъчително. Изви се под силните ръце на Меткаф и посочи към падналия тефтер. Полковникът разбра, взе го и измъкна химикалка от джоба си. Претърколи Стоун, сложи химикалката в ръката му и я подкрепи.

Като се бореше да се съвземе, Питър написа: „БИЛЕЙМИ. СПРИ. АКВИТАН“.

— Боже мой! — прошепна Меткаф, посегна към телефона и набра нула. — Централа, тревога. Свържете ме веднага с охраната... Охрана? Говори полковник Меткаф от „Стратегически отдел“, стая четиринайсет. Тревога! Англичанин на име Билейми, който може би още е в сградата, ще направи опит да излезе. Спрете го! Задръжте го! Имайте предвид, че е опасен. Съобщете в болницата. Изпратете лекар в стая четиринайсет. Бързо!

Лекарят на Белия дом свали кислородната маска от лицето на Стоун и я остави на писалището до бутилката. Внимателно наведе назад главата на Питър върху облегалката на стола, мушна в устата му шпатула, натисна езика и надникна в гърлото му с помощта на тънко фенерче.

— Мръсен удар — рече той, — но след няколко часа ще се почувствате по-добре. Ще ви дам обезболяващи хапчета.

— Какво съдържат? — дрезгаво попита Стоун.

— Леки упойващи средства с малко кодеин.

— Не, благодаря, докторе — заяви Питър и погледна към Меткаф. — Не ми харесва изразът на лицето ти.

— И на мен. Билейми се измъкна. Пропускът му е бил с висш приоритет и на източната врата е обяснил, че спешно го викат в британското посолство.

— По дяволите!

— Старайте се да не напрягате гласа си — обади се лекарят.

— Да, разбира се — отвърна Стоун. — Много ви благодаря, а сега ни извинете.

Лекарят стана от стола и се запъти към вратата. Докато я затваряше след себе си, телефонът иззвъня. Меткаф вдигна слушалката.

— Да? Да, тук е — полковникът слуша няколко секунди и се обърна към Стоун. — Има резултат — рече той. — Идентифицираните военни имат помежду си две общи неща. Всеки е в най-малко трийсет и пет дневен летен отпуск и всички молби за отпуски са подадени преди пет месеца, с точност почти до един ден.

— По този начин са се подсигурили, че няма да получат отказ, защото първи са ги поискали — изрече с усилие Стоун. — А плановете за антиядрените демонстрации бяха публикувани в Швеция преди шест месеца.

— Като по часовник — заяви Меткаф. — Ще пратим разпореждане да бъдат идентифицирани и неутрализирани. Всеки офицер от половин дюзина армии в света, който се върне от летен отпуск, ще бъде арестуван. Ще има и грешки, но играта е грубичка. Трябва да изпратим снимките, за да пуснат невинните.

— Време е за Шархьорн — Стоун стана от стола и заразтрива гърлото си. — И не се срамувам да ти кажа, че това ме плаши до смърт. Един погрешен символ, и ще изтрием пълния списък на „Аквитания“. И нещо по-лошо — едно погрешно движение, и целият комплекс ще хвъркне във въздуха.

Стоун отиде до телефона.

— На Ребъл ли ще се обадиш? — попита полковникът.

— Най-напред на Конвърс. Той работи по кодовете.

* * *

Тримата генерали от „Аквитания“ седяха като гръмнати на столовете, втренчили невиждащи погледи пред себе си. Лампата беше запалена, големият телевизионен екран — изключен. Зад всеки от генералите стоеше по един човек с пистолет и ясната инструкция „ако стане, убий го“.

— Знаете какво искам — заяви Конвърс и застана срещу тримата. — Както току-що видяхте, няма причина да не ми го дадете. Четири малки цифри или букви, които всеки от вас знае наизуст в определен ред. Разбира се, ако откажете, тук има лекар, за когото ми казаха, че имал в чантата същото вълшебство, с което ме нагостихте в Бон. Какво избирате, господа?

Мълчание.

— Четири, три, Л, едно — заговори Хаим Абрамс, забил поглед в пода. — Те са отрепки — добави тихо той.

— Благодаря, генерале — Джоел записа чутото на малко тефтерче. — Свободен сте да си вървите. Можете да станете от стола.

— Да си вървя? — попита израелецът и стана. — Къде да отида?

— Където желаете — отвърна Конвърс. — Сигурен съм, че няма да имате проблеми на летището в Анеси. Ще ви познаят.

Генерал Хаим Абрамс напусна стаята, придружен от капитана от израелската армия.

— Две, М, нула, шест — рече Ерих Лайфхелм. — Готов съм да се подложка на наркотиците, за да сте сигурен. Не желая да имам нищо общо с тези предатели.

— Искам комбинацията — настоя Джоел, докато пишеше. — И няма да се спра пред нищо, за да я получа.

— Сменяте реда — обясни немецът. — Символите от втората поредица отзад напред.

— Ваш е, докторе — Конвърс кимна на мъжа зад стола на Лайфхелм. — Не можем да си позволим провал.

Генерал Ерих Лайфхелм стана и бавно напусна стаята, последван от лекаря.

— Всички сте жалки слепци — заяви генерал Жак-Луи Бертолдие с царствено спокойствие. — Предпочитам да ме разстрелят.

— Сигурен съм, но няма да имате такъв късмет — отвърна Джоел. — Вече нямам нужда от вас и искам да знам, че сте се върнал в Париж, където всички ще могат да ви видят. Заведете го в стаята му.

— В стаята ли? Смятах, че съм свободен да си отида или това беше поредната лъжа?

— Съвсем не. Просто въпрос на транспорт, а вие знаете какво значи това, генерале. Имаме недостиг на транспортни средства и

шофьори, тъй че когато докторът свърши, ще заема на трима ви една кола. Можете да теглите жребий кой да я кара.

— Какво?

— Махнете го оттук — обърна се Конвърс към бившия старши сержант от френската армия в Алжир.

— Allez, cochon!^[2]

Вратата се отвори пред Бертолдие. На прага стоеше Валери и гледаше към Конвърс.

— Стоун е на телефона. Каза да побързаш.

Когато френският реактивен самолет се спусна от нощното небе и кацна на около десет километра от Куксхавен, Германия, беше 2,05 през нощта. Самолетът спря в северния край на пистата, където го чакаше впечатляващата, увенчана с бяла грива фигура на Джони Ребъл, опрян на затворен черен мерцедес.

Вратите на самолета се отвориха, спуснаха късата стълба, по която слезе Конвърс и подаде ръка на Валери. Последва ги бившият старши сержант от Алжир и четвърти пътник — слаб рус мъж на четирийсет и няколко години, с очила в дебели рамки. Четиримата се отдалечиха от самолета, а пилотът прибра стълбата и затвори автоматичната врата. Двигателите ускориха оборотите и самолетът зави към хангарите. Ребъл се отдели от колата и тръгна да ги посрещне, като протегна ръка на Джоел.

— Виждал съм снимката ви. За мен е удоволствие да се запознаем, господине. Честно казано, не предполагах, че ще ви видя, поне на този свят.

— Имаше моменти, когато и аз се съмнявах. Това е жена ми Валери.

— Очарован съм, госпожо — заяви южнякът, галантно се приведе и поднесе ръката на Вал към устните си. След това се обърна отново към Джоел. — Вашите умения впечатлиха и най-добрите умове в бившата ми професия.

— Надявам се, че не е много бивша — вметна Конвърс.

— В момента не е, синко.

— Това са мосю Льофевр и доктор Джефри Ларсън. Стоун каза, че сте информиран.

— За мен е истинско удоволствие, господине — възкликна Ребъл и заразтърсва ръката на Льофевр. — Свалям шапка на всички ви за това, което направихте с тримата генерали. Наистина забележително!

— Такива хора имат и врагове — просто рече Льофевр. — Не са трудни за издирване и инспектор Прюдом го знаеше. Ние сме на много места и с много спомени. Да се надяваме, че тази нощ спомените ни ще заспят.

— Да се надяваме — съгласи се Ребъл и се обърна към четвъртия пътник. — Доктор Ларсън, толкова се радвам да се запозная с вас. Доколкото разбрах, вие знаете всичко за всички компютри.

— Преувеличавате — стеснително реагира англичанинът. — Но подозирам, че мога да се справя с много неща. Всъщност прекарвах отпуска си в Женева.

Това бе най-трудното решение, което Питър Стоун беше вземал през всички години на мъчителни решения. Един погрешен ход, едно нареждане по телеграфа за нападение на Шархьорн, щеше да доведе до взривяване на експлозивите, с които бе зареден комуникационният център. От стария пристан за подводници нямаше да остане нищо освен разбит бетон и повредено оборудване. Стоун беше оцелял благодарение на интуицията си, изострена от живота в сянка. Не можеха да си позволят да свикат елитни командоси или други официални формирования, защото не знаеха кой в различните правителствени войски може да се окаже участник или член на ръководството на „Аквитания“. Достатъчно бе да телефонира, и Шархьорн щеше да хвъркне във въздуха. Следователно нападението трябваше да се извърши от престъпни елементи, от мъже, наети от хора извън закона. Без пълния списък на „Аквитания“ нищо не можеше да остане в тайна. Президентът на Съединените щати даде на Стоун дванайсет часа, след което щеше да свика извънредна сесия на Съвета за сигурност на ООН. Питър Стоун беше отговорил на най-могъщия човек в свободния свят с думите: „Това е глупост. Ще бъде твърде късно.“

Ребъл свършваше инструктажа, фенерчето му още святкаше над картата, отворена на покрива на мерцедеса.

— Както ви казах, това е оригиналното разположение, което получихме от Комисията по зонирание в Куксхавен. Нацистите са били страшно педантични. Минаваме над океанския радар и се отправяме към стар пристан, който е бил използван за зареждане. Там ще изпълним номера си. Но нека ви напомня още веднъж — там все още има много прожектори и много хора. Има високи стени, но разполагаме с въжета и куки и с няколко момчета, които знаят как да ги използват.

— Кой са те? — интересува се Конвърс.

— Не би поканил никой от тях в салона на майка си, приятелю, пет от тях са най-злобните стършели, които можеш да си представиш.

— А самолетът какъв е?

— Най-добрият, който Пити можа да намери, което значи, че е най-добрият. „Феърчайлд Скаут“. Побира девет души.

— С плъзгащ се радар от осем до едно, на хиляда и триста метра — допълни Джоел. — Излитаме.

[1] Сграда в Париж, построена през XVII век с цел да подслони възрастните и болни войници от армията. Под купола на „Инвалидите“ се намира гробът на Наполеон. — Бел. ред. ↑

[2] Тръгвай, свиня такава! (фр.) — Бел. пр. ↑

Конвърс намали мощността на двигателите и влезе с ляв завой над малката писта. Видимостта беше различна поради накъсаните ниски облаци над Северно море, но Джоел предположи, че като слязат към сто и седемдесет метра, ще се оправи. Тогава щеше да започне последният кръг преди приземяването в посока, обратна на базата за подводници, за да ограничи шума от кацането до минимум.

Валери и Льофевр, въпреки ожесточените им възражения, щяха да останат на пустия кей на Куксхавен, където Джони Реб беше успял да инсталира примитивна, но функционална релейна станция. Работата на Вал щеше да е да поддържа радиовръзка с групата. Ребъл или Конвърс щяха да откарат мощната портативна радиостанция на Шархьорн, а бившият младши сержант от Алжир трябваше да я охранява и да не пуска никого на кея. Петимата „вербувани“, които Джони Реб бе успял да наеме срещу огромна сума, мълчаха почти през цялото време и носеха черни плетени шапки, дръпнати ниско над очите, и черни пуловери с високи поло яки. Същото облекло беше доставено и за Джоел и британския компютърен експерт Джефри Ларсън. Ребъл държеше своето в мерцедеса. Всички освен Ларсън носеха пистолети със завинтени заглушители в големи кобури около кръста. От лявата страна на коланите им от черна кожа бяха затъкнати ловджийски ножове с дълги остриета и намотка тънка жица. На гърба си имаха прикрепени по два малки метални балона с парализиращ газ. Фактът, че всички, включително и възрастният Джони Реб, носеха екипировката си с непринудена лекота, караше Конвърс да се чувства не на място, но вниманието, което отделиха на плановете на базата, и интелигентните предложения във връзка с влизането и последващото претърсване на района го убедиха, че Ребъл е направил добър подбор.

Джоел бавно и деликатно осъществи последния кръг преди кацането, беззвучно се плъзна над затъмнената база и съсредоточи вниманието си върху пистата и уредите пред себе си. Самолетът докосна земята, плътните гуми поеха сътресението. Готово.

— Кацнахме — съобщи Реб в радиостанцията. — А с малко късмет може би ще успеем и да спрем.

— Ще спрем — успокои го Конвърс. И наистина спряха на не повече от тринайсет метра от края на пистата. Челото му блестеше от пот.

— Започваме слизането от самолета — Ребъл изключи радиото, притисна го към гърдите си и то остана там. — О! — добави той, като видя, че Конвърс го наблюдава. — Забравих да спомена. На калъфа на радиото и на пуловера ти има лепенка.

— Пълен си с изненади.

— И ти не можеш да се оплачеш от липсата им през последните седмици. Да тръгваме на лов за морски котки, момче — Джони Реб отвори вратата. Джоел направи същото. Двамата слязоха, последвани от Ларсън и петимата мъже, трима от които носеха гумирани куки на края на дълги въжета.

Вторият мъж, който не беше продумал през цялото съвещание, застана пред Конвърс и тихо заговори, като го стресна с американския си акцент.

— И аз съм летец, господине, и докарването на самолета дотук трябваше да е част от работата ми. Но съм доволен, че не беше. Много сте добър, човече.

— Къде сте летял? С кого.

— Да кажем, че в една перуанска авиокомпания. По живописния маршрут до Флорида.

— Хайде! — нареди Ребъл и тръгна към тревистия край на пистата.

Приведени във високата трева, те се приближиха към високите стени на базата. Оглеждаха всичко пред себе си. Конвърс се впечатли от внушителната, безкрайна бетонна стена. Приличаше на крепостна, но липсваше крепостта. Стената се нарушаваше единствено вляво — в сектора, обърнат към летището. Две двойни стоманени врати, обковани с плочки от закалено желязо, зловеццо се издигаха в пресекливата лунна светлина. Бяха непроницаеми.

— Това място има страхотна история — прошепна Джони Реб до Джоел. — Половината от немското Върховно командване не е подозирало за съществуването му, а съюзниците така и не го

надушиха. Било е лична база на Дьониц. Според някои хора отгук е смятал да изнудва Хитлер, ако не му предаде властта.

— Не, целта му е била друга — рече Конвърс, като се сети за невероятния разказ на Лайфхелм за изграждането на Четвърти райх едно поколение след войната. Операция „Sonnenkinder“ — „Слънчеви деца“.

Един от мъжете с куките допълзя до тях и заговори на немски на Ребъл. Южнякът реагира сърдито, сякаш се засегна, но накрая кимна и мъжът се отдалечи. Ребъл се обърна към Джоел.

— Син на бездомна кучка! — възкликна тихичко той. — Заяви, че ще се прехвърли пръв от източната страна, ако му гарантирам още пет хиляди долара!

— И ти, разбира се, ще му платиш.

— Как иначе. Ние сме хора на честта. Ако го убият, сумата до последното пени ще отиде при жена му и децата. Познавам това момче, заедно работихме по проникването в сграда на „Майнхоф“. Той се покатери отвън по стената до осмия етаж, спусна се по шахтата на асансьора, отвори с ритник вратата и застреля копелетата с узито си.

— Не мога да повярвам — прошепна Конвърс.

— Вярвай — тихо настоя Ребъл и погледна към Джоел. — Правим тези неща, защото никой друг не може, а трябва. Може да сме негодници, синко, но понякога заставаме и на страната на ангелите. Срещу добро възнаграждение, разбира се.

Приглушеният звук на гумираната кука, която се заби във върха на стената, раздвижи въздуха. Въжето провисна. След секунди на фона на тъмния бетон се очерта черна фигура, която се изкачваше по въжето само на ръце. Стигна догоре, прехвърли лявата си ръка от другата страна и с помощта на десния крак легна по корем. Внезапно вдигна ръка и я размаха. Даваше знак. Посегна с дясната ръка към кобура и бавно изтегли пистолета.

Чу се единичен пукот, последва тишина и мъжът отново вдигна ръка. Втори знак.

Двама други мъже с въжета се затичаха от прикритието в тревата към стената. Застанаха от двете страни на първия, завъртяха куките над главите си и ги метнаха нагоре. Въжетата се опънаха и те започнаха да се катерят. Джоел знаеше, че е негов ред, според плана трябваше да направи опит да се изкачи по въжето и беше твърдо решен

да успее. Стана и се присъедини към останалите двама мъже, наети от Ребъл. Американският пилот, с когото беше разговарял, му посочи средното въже. Той се улови за него и започна мъчителното изкачване.

Възрастният Джони Реб и слабичкият, с професорски вид Джефри Ларсън щяха да използват въжетата само при крайна необходимост. Южнякът беше признал, че няма да успее, а рискът да пострада експертът по компютрите беше неприемлив.

С разтреперани от болка ръце и крака Конвърс изпълзя последните сантиметри до немеца на стената.

— Изтегли въжето! — нареди му той шепнешком със силен акцент. — Пусни го бавно от другата страна и обърни куката.

Джоел изпълни заповедта и за първи път видя вътрешността на странната крепост и униформения мъж, паднал мъртъв до стената. Невероятно точният изстрел беше отворил кървава рана в челото му. Когато луната се показва иззад облаците, видя в далечината редица водни ивици, прорязани от бетонни пристани, на които тъмнееха огромни машини, отдавна излезли от употреба. Реликви от едно пълно с насилие минало. В полукръг около пристаните, обърнати към морето, стояха пет ниски, бетонни, еднотажни постройки с малки прозорци. В първите две мъждукаше слаба светлина. Постройките бяха съединени с циментирани пътеки, на места с широки стъпала, защото централните структури бяха издигнати на по-високо място. Без съмнение навремето там са живели офицерите и командирите на огромните като китове съдове, които са порели дълбоките води на Атлантика, убийци в услуга на отвратителна кауза.

Точно под стената, където вече бяха преметнати въжетата, имаше други широки стъпала, които водеха нагоре към двете страни на нещо като платформа от бетон, издигната пред широк около седемдесет метра двор, който свършваше при задната част на постройките, обърнати към пристаните. Плац, помисли Джоел, и си представи строени и застанали мирно екипажи на подводници, получаващи заповеди и слушащи призивите на своите офицери, преди отново да се потопят в дълбините, за да убиват.

— След мен! — рече немецът, потупа Джоел по рамото, хвана се за въжето и се плъзна надолу към бетонната платформа. И четиримата се спуснаха един след друг. Конвърс се прехвърли през стената доста

непрофесионално. Претърколи се през ръба, улови се за въжето и бързо се свлече на земята.

Двамата от лявата му страна беззвучно притичаха през платформата и надолу по стълбите към големите стоманени врати. Другите двама отдясно сякаш инстинктивно поеха по стъпалата от другата страна и клекнаха в сянката пред платформата с извадени оръжия. Конвърс последва немца и бързо настигна мъжете при вратите, които изучаваха резетата, металните плочки и сложните ключалки с помощта на тънки като моливи фенерчета.

— Сложи фитил и взриви ключалката! — рече американецът. — Няма алармена инсталация.

— Сигурен ли си? — попита Джоел. — Доколкото разбрах, цялото място е минирано.

— Лъчите са включени — обясни другият пилот и посочи към двуметровите бетонни стени от всяка страна на плаца.

— Какви лъчи?

— Кръстосаните предпазващи лъчи.

— Което значи, че няма кучета — кимна немецът. — Keine Hunde. Sehr gut!

Четвъртият натъпка тампон от някакво подобно на памук вещество в механизма на ключалката и довърши работата си с ножа. След това извади от джоба си малък кръгъл инструмент, не по-голям от петдесетцентова монета, сложи още един пласт от веществото върху ключалката и натисна монетата отгоре.

— Отдръпнете се — нареди той.

Конвърс гледаше като хипнотизиран. Нямаше експлозия, нямаше детонация. Усети само силна топлина и видя синьо-бял пламък, който буквално стопи стоманата. Чу се серия от прещраквания и американецът бързо издърпа тройните резета. Отвори дясното крило и светна навън с фенерчето. След секунди Джони Реб и Джефри Ларсън се присъединиха към тях.

— Лъчи — повтори американецът на Ребъл. — Навсякъде по протежение на тези две стени — посочи той. — Виждаш ли ги?

— Да — отвърна южнякът. — Това значи, че ще започнат да стрелят по нас, колкото и тихо да се движим. Трябва да минем под тях. Добре, момчета, да попълзим — шестимата на вратата отидоха при двойката, клекнала пред платформата. Джони прошепна нещо на

немеца и се обърна към Ларсън. — Искам да останеш тук, докато не ти дадем знак да се присъединиш към нас — погледна към Джоел. — Предполагам, че ти искаш да дойдеш.

— Няма да си правя труда да ти отговарям. Да вървим.

Един след друг, начело с немеца, вече по-богат с пет хиляди долара, седмината запълзяха по корем през стария плац. Едва смееха да дишат, панталоните им се разкъсаха, коленете и ръцете им се ожулиха от грубия напукан бетон. Немецът се отправи към разстоянието между постройките 2 и 3, броещи от дясно на ляво. Там имаше циментирана пътека със стъпала от лявата страна. Достигна пространството между сградите и спря.

Внезапно щракна с пръсти, не много силно, но достатъчно високо. Всички замръзнаха по местата си под кръстосаните лъчи на алармената инсталация. Конвърс завъртя глава, без да я отлепя от земята, за да види какво става. Немецът беше клекнал в сянката на постройката. Появи се часовою с праметната на рамо пушка. Почувства нечие присъствие и бързо се огледа. Немецът изскочи от сянката, дългият му нож описа дъга към главата на часовою. Джоел затвори очи, докато чу звука на рязко, последно издихание.

Продължиха напред. Един след друг членовете на групата стигнаха до пътеката. Конвърс беше потънал в пот. Погледна към редицата кейове и морето зад тях и закопня да се потопи във водата. Ребъл го докосна по лакътя да му подсказе да извади оръжието си, както беше направил самият той. Сега Джони Реб тръгна пръв. Изпълзя до предната част на постройка 2 и зави надясно. Клекна и тръгна към осветените прозорци. Щракна с пръсти и всяко движение замря, групата лежеше по очи. Вляво, по диагонал, до една от огромните машини, святкаха огънчета на цигари и се чуваха тихи мъжки гласове. Трима часовою с пушки.

Като по команда трима от наемниците на Ребъл, Конвърс не разбра точно кои, се откъснаха от групата и запълзяха в широка дъга към отсрещната страна на пристана. Приблизително сред минута и половина — най-дългите, които Джоел беше преживявал — през нощния морски бриз прозвучаха приглушени гърмежи. Последвалите ги звуци бяха почти недоловими, падащите тела бяха подхванати от ръце и положени на земята. Наемниците се върнаха и Джони Реб махна с ръка да продължат напред. Накараха Конвърс да остане

последен, като го докосваха по рамото да не мърда и го задминаваха. Стигнаха до единствения осветен прозорец на постройка 2. Ребъл се изправи и внимателно проточи врат на сантиметри над рамката на прозореца. Обърна се и поклати глава. Групата продължи.

Добраха се до пространството между постройките 1 и 2. Всички предпазливо притичаха един по един, като клякаха, щом стигаха до ъгъла на постройката, и се втурваха напред. Беше ред на Джоел. Той застана на колене и се изправи.

— Horst? Bist das du?^[1] — извика дрезгав глас и от вратата нагоре по циментираната пътека излезе мъж.

Конвърс замръзна. Останалата част от групата беше вече далеч зад ъгъла на постройка 1, а звуците на Северно море, което се разбиваше в скалите, заглушаваха гласа на мъжа. Джоел се постара да не изпада в паника. Беше сам и ако се паникьосаше, можеше да провали операцията, да разруши комплекса на Шархьорн и да убие всички, включително и Конъл Фицпатрик, ако наистина беше там.

— Ja — чу се да казва той и свърна в сянката, дясната му ръка посегна към ловджийския нож. Не можеше да се довери на пистолета в тази тъмнина.

— Warten Sie einen Augenblick! Sie sind nicht Horst!

Джоел сви рамене и зачака. Стъпките се приближиха, на рамото му се стовари ръка. Той се извъртя и стисна дръжката на ножа с такава сила, че почти блокира мисълта за ужасното нещо, което трябваше да извърши. Хвана мъжа за косата и му преряза гърлото.

Потисна напъна да повърне и издърпа трупа в най-дълбоката сянка. Главата едва се крепеше към тялото. Притича през откритото пространство и настигна другите. Никой не беше забелязал, че го няма. Всеки надничаше в по един от четирите осветени прозореца. Джони Реб беше отминал първия и последователно, твърдо и бързо посочваше в различни посоки. Всеки от мъжете кимваше отривисто и се втурваше нататък. Атаката трябваше да се проведе незабавно. Конвърс подаде глава над перваза на последния прозорец и погледна вътре. Веднага разбра защо бърза Ребъл. Вътре имаше десет часовои в униформи, непринадлежащи на нито една армия. Всички вземаха оръжията, гледаха часовниците или гасяха цигарите си. След това, още по-застрашително, запроверяваха пълнителите на пушките и автоматите си. Някои от тях се засмяха и издигнаха гласове, сякаш искаха нещо за

сметка на другите. Джоел не разбра думите. Отстрани се от прозореца и се сблъска с Джони Реб, който беше залегнал.

— Излиза патрул, нали? — прошепна Конвърс.

— Не, синко — отвърна южнякът. — Това е взвод за разстрел. Току-що получи заповедите си.

— Боже мой!

— Ще ги проследим незабелязано. В края на краищата може и да откриеш приятелчето си Фицпатрик.

Следващите минути бяха като от роман на Кафка, поне според Джоел. Десетте мъже се наредиха в колона по един и излязоха през вратата, водеща към постройка 2. Внезапни прожектори осветиха плаца, лъчите очевидно бяха изключени, когато взводът стъпи на бетона. Двама мъже с автомати в ръце хукнаха към постройка 4, отключиха я и дръпнаха резетата на тежката врата. Втурнаха се вътре, като крещяха заповеди и палеха лампите.

— Alles aufstehen! Raus! Mach schnell! Schnell!

След няколко секунди измършавели оковани фигури, облечени в дрипи, излязоха навън и запримигнаха от силната светлина. Някои едва ходеха и бяха подкрепяни от други, по-силни. Десет, двапет, двапет и пет, трийсет и двама, четирийсет, четирийсет и трима. Четирийсет и трима затворници на „Аквитания“ отиваха на екзекуция! Насочваха ги към бетонната стена пред платформата в другия край на плаца.

Всичко стана с истеричната сила на развилняла се тълпа! Осъдените внезапно се разбягаха в различни посоки, а намиращите се най-близо до въоръжените часови ги удариха през смаяните лица с веригите на оковите си. Проехтяха изстрели, трима затворници паднаха и се загърчиха на земята. Взводът за разстрел вдигна пушките.

— Напред, ловци на морски котки! — изрева Джони Реб и цялата група се втурна в мелето и пусна в употреба пистолетите. Тихият им пукот се смесваше с оглушителните експлозии на оръжията без заглушители.

Всичко свърши за по-малко от двапет секунди. Десетте войници на „Аквитания“ лежаха на земята. Шестима бяха мъртви, трима ранени, а един стоеше на колене и се тресеше от страх. Двама от групата бяха леко ранени — пилотът американец и още един.

— Конъл! — изрева Джоел и се втурна между нападалите по земята затворници, като с облекчение забеляза, че повечето се движат.

— Фицпатрик! Къде си?

— Насам, лейтенанте — обади се слаб глас от дясната му страна. Джоел запрескача падналите тела и коленичи до измършавелия, брадясал флотски юрист. — Доста време ти трябваше да стигнеш дотук — продължи той. — Така е, на по-младшите чиновници все по нещо не им достига.

— Какво стана преди малко? — попита Конвърс. — Щяха да ви избият!

— Точно това беше целта им. Снощи ни дадох да го разберем и решихме, че нищо не губим.

— Но защо вие? Защо бяхте задържани точно вие?

— Дълго разговаряхме и не можахме да разберем. С изключение на едно — всички сме висши офицери в трийсет и пет-четирийсетдневни отпуски, повече от които редовни летни. Какво значи това?

— Трябвало е да заблуди хората, които биха започнали да се досещат. Убийците са деветдесет и седем души в летни отпуски. Вие сте към петдесет процента от техния брой и сте извън всяко подозрение. А ти си се явил като неочаквана премия и това е спасило живота ти.

Внезапно Конъл обърна глава наляво. От постройка 5 излезе един мъж и се втурна надолу по циментираната пътека.

— Това е пазачът! — извика Фицпатрик с пълен глас. — Спрете го! Ако стигне до втората барака, ще ни вдигне във въздуха!

Джоел скочи и се спусна с пистолет в ръка след бягащата фигура с всичката сила на болящите го крака. Човекът беше стигнал до средата на постройка 3 и до вратата на постройка 2 му оставаха по-малко от трийсет метра. Конвърс стреля, но куршумът прелетя далече от целта и рикошира в стоманената рамка на прозореца. Човекът стигна вратата, отвори я и я тръшна след себе си. Джоел дотича и се хвърли с тяло върху плътното дърво. Вратата поддаде и се отвори до стената. Човекът тичаше към затворен с метална врата панел, Конвърс диво и яростно започна да стреля и той се завъртя, ранен в краката, но успя да отвори панела. Посегна към редицата превключватели. Джоел се хвърли напред, хвана го за ръката, повали го и удари главата му в каменния под.

Задъхан, Конвърс запълзя встрани от човека, ръцете му бяха покрити с топла кръв. Празният пистолет лежеше на пода. Един от групата нахлу в помещението.

— Добре ли си? — попита той с акцент, който Джоел не можа да определи.

— Да — отвърна Конвърс. Усещаше се слаб и болен.

Наемникът мина край Джоел и на път към отворения панел погледна бегло неподвижното тяло на пода. Разгледа панела, бръкна в джоба си и извади малък прибор. След секунди беше развил винтовете и отместил вътрешния метален лист. Започна да реже с друга част на прибора жиците дълбоко в гнездата им, като не остави нищо освен медни снопчета.

— Не се тревожи — заяви мъжът, когато свърши. — Аз съм най-добрият специалист на Норвегия по разрешенията. Вече няма да се тревожим, че някоя свиня ще ни причини неприятности. Хайде, чака ни още много работа — той се надвеси над Конвърс. — Всички ти дължим живота си. Ще ти се отплатим.

— Не е необходимо — рече Джоел и се изправи.

— Така е прието — заяви мъжът и тръгна към вратата.

Вън, на плаца, затворниците на „Аквитания“ бяха насаждали до стената с изключение на петима, чиито трупове вече бяха покрити с чаршафи. Конвърс отиде при Фицпатрик.

— Загубихме ги — продума флотският офицер с изнемощял глас.

— Мисли за нещата, в които вярваш, Конъл — отбеляза Джоел. — Може да звучи банално, но не съм в състояние да измисля нищо друго.

— И това не е лошо — Фицпатрик погледна нагоре с измъчена усмивка. — Благодаря, че ми го напомни. Отивай. Там имат нужда от теб.

— Ларсън! — изрева Джони Реб, застанал над разтреперения оцелял часовой. — Ела тук!

Англичанинът с професорски вид колебливо влезе през стоманената врата в края на пистата, под прожекторите. Отиде при Ребъл, като шареше с очи по плаца. Беше вцепенен от ужас.

— Велики Боже! — хлъцна той.

— Мисля, че всичко е ясно — заяви южнякът, когато двама от групата изскочиха тичешком от постройка 5. — Какво намерихте? —

изрева Джони Реб.

— Още седем! — викна единият. — В тоалетната са. Тя отговаря на състоянието им!

— Дали — заговори Джефри Ларсън и повиши глас — случайно някой от тях не е компютърен специалист?

— Не сме питали!

— Тогава питайте! — нареди им Ребъл. — Нямаме време! — обърна се към Конвърс: — Свързах се с жена ти. Новините от Израел и Рим са направо ужасни, част от убийците са се изплъзнали от хората на Стоун. Демонстрациите са започнали преди един час и вече са убити дванайсет официални лица. В Йерусалим и Тел Авив истерично искат Абрамс да поеме властта. В Рим полицията не може да се справи с бунтовете и паниката, намесила се е армията.

Джоел усети остра куха болка в гърдите и за първи път забеляза, че небето над стените просветлява. Денят беше започнал, убийствата също. Навсякъде.

— Боже мой! — възкликна той.

— Компютърът, момче! — прогърмя Джони Реб и заби дулото на пистолета си в слепоочието на часовоя под него. — Нямах избор, морска котко!

— *Varacke vier!*

— *Danke!* В постройка четири. Хайде, британецо, да тръгваме! Шавай!

Огромната блестяща машина заемаше цялата петметрова стена на помещението с климатична инсталация. Ларсън прекара пет мъчителни минути в разглеждане, стиснал листчето с цифрите и буквите, дадени му от Джоел. Започна да върти копчета, да натиска клавиатурата и да щрака превключватели на конзолата. Най-сетне обяви:

— Вътрешната система е кодирана. Трябва ми кодът, за да вляза в нея.

— Какво, по дяволите, дрънкаш? — изкрещя Ребъл.

— Има предварително подготвена поредица от символи, която трябва да се въведе, за да се активира системата. Затова попитах няма ли наоколо компютърен специалист.

Радиото на Джони Реб изписука и Конвърс го откъсна от гърдите му.

— Вал?

— Мили! Добре ли си?

— Да. Какво става?

— Радио Франция. В Елисейския дворец са избухнали бомби. Двама депутати са застреляни на път към сутрешните митинги. Правителството мобилизира военните сили.

— Боже мой! Край!

Двама души от групата довякоха в стаята един мъж.

— Не искаше да признае с какво се занимава — заяви наемникът отляво. — Но когато ги изправихме до стената, другите не бяха толкова потайни.

Ребъл отиде до него и го стисна за гърлото, но Джоел се втурна с ловджийския нож в ръка и отстрани с ръка южняка.

— Достатъчно преживях заради вас, мръсници такива — каза той и вдигна окървавеното острие към носа на мъжа. — И това е краят! — завря върха в ноздрата му, компютърният специалист изкрещя, от носа му бликна кръв и потече по дрехите. Конвърс отново вдигна ножа и го насочи към ъгъла на дясното му око. — Кодовете, иначе продължавам! — изрева той.

— Zwei, eins, null, elf! — жално пропищя техникът.

— Въведи го! — кресна Джоел.

— Освободих системата! — обади се англичанинът.

— А сега символите! — извика Конвърс и блъсна мъжа обратно в ръцете на нападателите на Шархьорн.

Всички гледаха смаяни зелените букви върху черния телевизионен екран. Име след име, чин след чин, пост след пост. Ларсън беше натиснал клавиша за печат и навиващият се непрекъснат лист хартия със стотици имена запълзя от принтера.

— Няма смисъл! — извика Джоел. — Не можем да ги изпратим!

— Не бъди толкова допотопен, старче — заяви англичанинът и посочи към особен на вид телефон, сложен в конзолата. — Това е превъзходно оборудване. На небето летят едни прекрасни спътници и мога да изпратя списъка навсякъде, където има съпоставима програма. Ерата вече не е на Водолея, а на технологиите.

— Бързо — рече Конвърс, облегна се на стената и изтощен се свлече на пода.

Светът наблюдаваше втрещен надигането на огромна вълна от покушения и произволни убийства. Навсякъде хората на висок глас настояваха за защита, за твърдо ръководство, за слагане край на варварщината, която превръщаше огромни градове в бойни полета, докато паникьосани граждани посягаха към оръжията. Тъй като малко от тях можеха да кажат кои са враговете им, всеки, който нападеше, се посрещаше като враг, а нападатели имаше навсякъде, заповедите им се издаваха от невидими командни постове. Полицията беше безпомощна, появиха се доброволни отряди и редовни войски, но скоро стана ясно, че и те, и техните командири са безсилни. Трябваше да се приложат по-строги мерки за контролиране на хаоса. Навсякъде се обявяваше военно положение. Навсякъде. И военните поемаха властта. Навсякъде.

В Пало Алто, Калифорния, бившият армейски генерал Джордж Маркър Делауейн седеше вързан за инвалидния стол и наблюдаваше записи на истерията на три телевизионни екрана. Екранът отляво потъмня, след като се чуха писъците на войници, чийто камион бе внезапно нападнат и цяла рота бе вдигната във въздуха с гранати. На централния екран журналистка, с обляно в сълзи лице, четеше с едва овладян гневен глас сведения за повсеместни разрушения и необуздани убийства. Екранът вдясно показваше флотски полковник, интервюиран на барикадирана улица в нюйоркския финансов квартал. Държеше в ръка автоматичния си колт и се мъчеше да отговаря на въпросите, без да спира да дава заповеди на подчинените си. Екранът вляво отново запулсира и се появи известен новинар със стъклен поглед. Опита се да заговори, но не можа, обърна се на стола и повърна, докато камерата се завъртя и показа неподозиращ, че е в ефир, редактор, който крещеше в слушалката:

— По дяволите, няма ли кой да ми каже какво става?

И той плачеше. Удари с юмрук по писалището и се срути върху него, хванал се за главата. Тялото му се затресе от спазми и екранът отново потъмня.

Лицето на Делауейн се озари от бавна усмивка. Посегна рязко към двете дистанционни управления, изключи левия и десния телевизор и се съсредоточи върху централния. Генерал-лейтенант с каска беше уловен от камерата да влиза в пресцентър някъде във

Вашингтон. Свали каската, отиде до катедрата и дрезгаво заговори в микрофона:

— Затворихме всички пътища към Вашингтон и думите ми са предупреждение към персонала без съответни пълномощия и гражданските лица в цялата страна! Всеки опит да се мине през преградите ще бъде осуетен от военните. Заповедите ми са кратки и ясни. Ще се стреля на месо. Властта ми произтича от необичайните обстоятелства и току-що получих пълномощията си лично от говорителя на Белия дом, в отсъствието на президента и вицепрезидента, които напуснаха столицата със самолет. Властта е в ръцете на военните, армията е техен говорител и до второ нареждане се въвежда военно положение.

— Успяхме, Пол! — обърна се той към униформения си адютант, който стоеше до картата на стената. — Дори скимтящите пацифисти не се обявяват против военното положение! А ако го направят... — генералът от „Аквитания“ вдигна дясната си ръка с протегнат показалец и направи жест, като че ли стреля неколkokратно.

— Да, успяхме — съгласи се адютантът, посегна към писалището на Делавейн и отвори едно чекмедже.

— Какво правиш?

— Съжалявам, генерале. И това е необходимо.

Адютантът извади пистолет „Магнум“, но преди да успее да го вдигне, лявата ръка на Делавейн светкавично измъкна изпод възглавничката на инвалидния стол автоматичен пистолет с късо дуло. Стреля последователно четири пъти, като не спираше да крещи:

— Да не си въобразяваш, че не съм очаквал да постъпиш така? Лайно! Страхливец! Предател! Като че ли вярвам на някой от вас! Как ме гледахте само! Как си шушукахте по коридорите! Никой не може да понесе истината, че без крака аз съм по-добър от всички вас, взети заедно! Но сега го знаеш, лайно такова! А скоро ще го научат и другите, защото ще бъдат разстреляни! Екзекутирани за предателство срещу основателя на „Аквитания“! Смяташ ли, че някой заслужава доверие? Всички сте се опитвали да станете това, което представлявам аз, но не успяхте!

Униформеният адютант залитна назад и се блъсна в картата на стената. От врата му бликаше кръв, бореше се да поеме въздух и

втренчено гледаше вбесения генерал. Събра последни сили, вдигна мощния магнум, стреля веднъж и рухна на пода.

Джордж Маркър Делавейн отхвъркна в другия край на масата, от гърдите му се лееше кръв. Инвалидният стол се обърна и падна настрани заедно с мъртвия си обитател.

Никой не разбра как, но постепенно, като по чудо, стрелбата бавно затихна. Отряди униформени мъже, много от които бяха избягали от командирите си, тичаха из улиците и сградите и пресрещаха другите. Биеха се войник срещу войник, в очите на едните се четеше гняв и погнуса, а на другите — наглост и предизвикателство. Командирите на „Аквитания“ бяха непоколебими. Правото беше на тяхна страна! Не можеха ли по-низшите да го проумеят? Много отказваха да се предадат и предпочитаха да се бият до смърт. Други гълтаха капсулите си с цианид.

В Пало Алто, Калифорния, безкраката легенда на име Джордж Маркър Делавейн беше открита мъртва, застреляна, но очевидно не преди да се справи с убиеца си, неизвестен полковник от армията. Никой не знаеше какво се е случило. В Южна Франция в една планинска пропаст бяха намерени телата на двама други легендарни герои, всеки от които при напускането на алпийския замък беше получил оръжие. Генералите Бертолди и Лайфхелм бяха загубили. Генерал Хаим Абрамс беше изчезнал. Във военна база в Близкия изток, из цяла Европа, във Великобритания, Канада и Съединените щати офицери с висок чин бяха предизвикани от подчинените си, насочили оръжие към тях. Членове ли сте на организация, наречена „Аквитания“? Имената ви фигурират в списъка! Отговаряйте! В Норфък, Вирджиния, адмирал на име Сканлън се хвърли от прозореца на шестия етаж, в Сан Диего, Калифорния, друг адмирал на име Хикмън получи заповед да арестува капитан, живеещ в Ла Хола, по обвинение в убийството на офицер юрист високо в хълмовете над елегантното предградие. Полковник Алън Меткаф лично говори с командващия военновъздушната база Нелис и заповедта му беше недвусмислена — да се затвори под най-строга охрана майорът, който отговаряше за поддръжката на самолетите. Във Вашингтон уважаемият сенатор Марио Парели беше извикан в гардеробната от капитан Гуардино и арестуван. В същото време единайсет души от

Държавния департамент и Пентагона, отговарящи за контрола на сделките с оръжия, бяха поставени под стража.

В Тел Авив израелското военно разузнаване изолира двайсет и трима помощници и близки съратници на генерал Хаим Абрамс, както и един от най-блестящите аналитици на Мосад. В Париж трийсет и един военни и цивилни съдружници на генерал Жак-Луи Бертолди, включващи заместник-директорите на „Сюрте“ и Интерпол, бяха поставени под домашен арест, а в Бон не по-малко от петдесет и седем колеги на генерал Ерих Лайфхелм, между които бивши командири от Вермахта и настоящи офицери в армията и във Военновъздушните сили на Федералната република, бяха прибрани. Също в Бон охраната на американското посолство по заповед от Държавния департамент арестува четирима аташета, включително военния аташе майор Норман Антъни Уошбърн.

Така продължи навсякъде. Трескавата лудост, наречена „Аквитания“, беше разрушена от същите военни, за които генералите предполагаха, че ще ги изведат до абсолютно световно могъщество. До вечерта оръжията замлъкнаха и хората започнаха да напускат укрытията си — мазета, станции на метрото, барикадирани сгради, пътища и всичко, което можеше да се използва за скривалище. Тръгнаха по улиците занемели, чудеха се какво е станало, а във всички градове наизлязоха камиони с високоговорители и започнаха да обясняват на гражданите, че кризата е приключила. В Тел Авив, Рим, Париж, Бон, Лондон и отвъд океана — в Торонто, Ню Йорк, Вашингтон и на запад, токът беше пуснат, но светът далеч не се беше върнал към нормалния живот. Ужасна сила бе нанесла удар по време на световен повик за мир. Каква беше тя? Какво бе станало?

Щяха да им го обяснят на следващия ден на десетки различни езици и да се обърнат с молба за търпение. Избраният час беше 3,00 следобед по Гринуич, 10,00 сутринта във Вашингтон, 7,00 сутринта в Лос Анжелис. В нощните и утринните часове във всички часови зони държавни глави се съвещаваха по телефона относно текстовете на изявленията си, които щяха да бъдат приблизително еднакви. В 10,00 сутринта президентът на Съединените щати излезе в ефир.

— Вчера свободният свят бе зaleyт от безпрецедентна вълна на насилие, която отне живота на много хора, парализира правителствата и създаде атмосфера на терор, която за малко не отне свободата на

народите по света и не ги тласна към търсене на решения, каквито в демократичните общества няма, а именно, превръщане в полицейска държава и предаване на властта в ръцете на хора, които щяха да подчинят свободните хора на колективната си милитаристична воля. Това беше организиран заговор, ръководен от психически обременени заблудени лица, които се стремяха към еднолична власт, готови да пожертват съратниците си и да измамат онези, които бяха подведени да им повярват, че това е единственото възможно решение на тежките световни проблеми. Ала то не е и не може да бъде.

Когато минат дни и седмици и този ужас остане зад нас, ще ви запознаем с всички факти. Това е предупреждение и за нас, предупреждение, удавено в кръв и разклатило вярата в нашите институции. Все пак държа да ви напомня, че тези институции надделяха и ще надделяват и в бъдеще.

След един час ще започне поредица от съвещания между Белия дом, Държавния департамент, Департамента по отбраната, ръководителите на парламентарното мнозинство и малцинство в Камарата и Сената и Съвета по национална сигурност. От утре, съгласувано с другите правителства, ежедневно ще подготвяме доклади, докато не съберем и не представим пред вас всички факти.

Кошмарът свърши. Нека светлината на истината ни води и разпръсне мрака.

На следващата сутрин заместник-директорът на ЦРУ Питър Стоун, придружен от капитан Хауард Пакард и лейтенант Уилям Ландис, беше въведен в Овалния кабинет за церемония в тесен кръг. Специалните почести, които им бяха оказани, не станаха публично достояние, тъй като нямаше смисъл. Всеки от тях почтително и с благодарност, но без съжаление ги отклони и заяви, че всички почести се полагат на човек, който в момента е извън Съединените щати.

* * *

Една седмица по-късно в Лос Анжелис актьор на име Кейлъб Даулинг смая продуцентите на телевизионния сериал „Санта Фе“, като ги уведоми, че напуска преди началото на новия сезон. Отказа

всякакви бъдещи ангажименти с единственото обяснение, че няма достатъчно време за жена си. Смятали да попътуват. Сами. А ако средствата им свършили, какво толкова, тя винаги можела да се заеме с машинопис, а той — с учителска работа. Заедно. Чао, приятели.

[1] Хорст? Ти ли си? (нем.) — Бел. пр. ↑

ЕПИЛОГ

Женева. Град на ярки спомени и непостоянство.

Джоел и Валери седяха на масата, където бе започнало всичко, до блестящите месингови перила на „Льо Ша Боте“. Движението по крайбрежния булевард „Ке дю Монблан“ беше дисциплинирано, целенасочеността се съчетаваше с цивилизоваността. И двамата усещаха погледите, които минувачите задържаха върху Джоел. Това е той, говореха очите им. Това е... човекът. Говореше се, че поне известно време щял да остане в Женева.

По взаимно съгласие вторият доклад, разпространен в свободния свят, съдържащо кратко описание на ролята му в трагедията, наречена „Аквитания“. От него бяха свалени всички обвинения. Епитетите бяха опровергани, заслугите му — признати, без големи подробности по настояване на НАТО. Отказваше всякакви интервюта и не му беше приятно, когато медиите се задълбаваха в миналото му в Югоизточна Азия и правеха паралели с драмата на генералите. Утешаваше се с мисълта, че както преди години, така и сега интересът към него щеше да спадне, и то особено бързо в Женева — града на деловитостта.

Бяха наели къща край езерото, къща с ателие, както подхожда на художник. Беше построена на стръмнина, която се спускаше до водата. Слънцето я огряваше от ранно утро до здрач. Плажната къща на нос Ан беше затворена, наемът — платен, и фирмата за недвижими имоти в Бостън отново имаше всички права да се разпорежда с нея. Съседката на Вал беше опаковала боите, четките, любимата ѝ палитра и дрехите ѝ и изпрати всичко със самолет в Женева. Валери всяка сутрин работеше по няколко часа, никога не беше се чувствала толкова щастлива и всеки ден позволяваше на съпруга си да преценява напредъка ѝ. Той даде оценка „приемливо“ и гласно се зачуди дали има пазар за езерни пейзажи, различни от морските. После два дни не можа да изчисти боята от косата си.

Джоел също не бездействаше. Беше единствен представител на „Талбът, Брукс и Саймън“ в Европа. Не можеше да се оплаче от

доходите си. Обръщаха се към юридическите му дарби само по изключително важни въпроси и таксата му за правителствата на големи държави беше четиристотин хиляди долара, а на малки — двеста и петдесет хиляди за всяко отделно дело. Никой не се пазареше. Общият резултат възлизаше на над два и половина милиона долара, сигурно вложени в швейцарска банка.

— За какво мислиш? — попита Валери и го хвана за ръката.

— За Хаим Абрамс и Дерек Билейми. Така и не ги откриха. Все още са някъде по света и се чудя дали някога ще ги заловят. Надявам се, защото докато не са под контрол, нищо не е свършило.

— Свърши, Джоел, трябва да повярваш. Но не това исках да кажа. Имах предвид теб. Как се чувстваш?

— Не съм сигурен. Знам само, че трябваше да дойда тук и да разбера — погледна очите и буйната ѝ черна коса, която се спускаше до раменете и обграждаше лицето, което толкова обичаше. — Мисля, че усещам празнота. Освен по отношение на теб.

— Някакъв гняв? Някаква съпротива?

— Не срещу Ейвъри, Стоун или някой от другите. Това е минало. Те изпълниха дълга си, нямаше как да постъпят иначе.

— Ти си много по-великодушен от мен, мили.

— Аз съм по-голям реалист, това е всичко. Доказателствата трябваше да се съберат от външен човек.

— Смятам, че бяха мръсници. И страхливци.

— А аз — не. Мисля, че трябва да ги канонизират, обезсмъртят, бронзират и да пишат поеми за тях през следващите векове.

— Глупости! Как можеш да говориш така?

Джоел отново погледна жена си в очите.

— Защото ти и аз сме тук. Ти рисуваш езерни вместо морски пейзажи. Аз не съм в Ню Йорк, ти не си на нос Ан. Вече не се тревожа дали се тревожиш за мен.

— Ако за нас съществуваха друга жена и друг мъж, всичко щеше да бъде много по-лесно и много по-логично.

— За мен винаги си съществувала само ти. И никоя друга.

— Опитай само пак да ми се изплъзнеш, Конвърс.

— Няма начин, Конвърс.

Държаха се за ръце и не се срамуваха от сълзите си. Кошмарът бе свършил.

Източник: <http://e-bookbg.com>

Издание:

ЗАГОВОРЪТ „АКВИТАНИЯ“. 1999. Изд. Прозорец, София.
Серия Трилър. Роман. II изд. Превод: [от англ.] Савина МАНОЛОВА
[The Aquitaine Progression / Robert LUDLUM]. Формат: 20 см.
Страници: 703. Цена:: 7800.00 лв. ISBN: 954-733-055-1

редактор: Жечка Георгиева

художник: Буян Филчев

коректор: Станка Митрополитска

компютърен дизайн: Силвия Янева

печат: ИНВЕСТПРЕС АД

ИК „Прозорец“ ООД

Първото издание е на изд. Колибри, София от 1993.

Robert Ludlum, The Aquitaine Progression

Bantam Books

Toronto New York London Sydney Auckland

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.